JOE ABERCROMBIE

UN STROP DE URĂ

I

Primul volum

al seriei

VEACUL NEBUNIEI

ARMADA

A
MA

JOIN
Recrutăm vâ
Amazoane
să călătorim
Luptători plin
care să î
orci însetați de
Minți sclip
misterel
Cititori și
să le aducem
science-f

JOIN
Printre ge
Frank He
regi ne sunt **Step**
iar regine, **N**

În librăr
W

A
IMAGIN

©Arild Vågen

JOE ABERCROMBIE,

scriitor de fantasy și editor de film din Marea Britanie, s-a născut în 1974, în Lancaster. A studiat la Royal Grammar School și Manchester University. Abercrombie a lucrat ca producător de televiziune înainte de a deveni editor de film liber-profesionist. În 2002, în timpul unei pauze între servicii, a început să scrie *Tăișul sabiei*, roman pe care l-a finalizat în 2004. Cartea a apărut în 2006, fiind urmată de alte două care au alcătuit trilogia PRIMA LEGE: *Fără îndurare* și *Puterea armelor*. În același univers fantastic se desfășoară și poveștile din romanele de sine stătătoare *Dulce răzbunare, Eroii* și *Red Country*, din nuvelele strânse în volumul *Sharp Ends* și din seria VEACUL NEBUNIEI: *Un strop de ură*, *The Trouble with Peace* și *The Wisdom of Crowds* (apărute sau în curs de apariție în Armada). La începutul anului 2008, Abercrombie a fost unul dintre cei care au contribuit la seria BBC *Worlds of Fantasy*, alături de Michael Moorcock, Terry Pratchett și China Miéville, printre alții. În perioada 2014–2015, a publicat trilogia Young Adult MAREA SFĂRÂMATĂ (*Jumătate de rege*, *Jumătate de lume* și *Jumătate de război*), publicată de Editura Nemira.

ARMADA

Universul PRIMA LEGE

Seria PRIMA LEGE
Tăişul sabiei
Fără îndurare
Puterea armelor

Dulce răzbunare

Eroii

Red Country

Sharp Ends

Seria VEACUL NEBUNIEI
Un strop de ură
The Trouble with Peace
The Wisdom of Crowds

JOE ABERCROMBIE

UN STROP DE URĂ

Traducere din limba engleză de
RUXANDRA TOMA

ARMADA

Redactor-şef: Marian COMAN
Coperta: Adnan VASILE
Prepress: Alexandru CSUKOR
Redactor: Oana IONAŞCU
Corector: Rodica CREŢU
Tehnoredactor: Magda BITAY

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ABERCROMBIE, JOE
Un strop de ură / Joe Abercrombie ; trad. din lb. engleză Ruxandra Toma. - Bucureşti : Armada, 2023
ISBN 978-606-43-1662-2

I. Toma, Ruxandra (trad.)

821.111

Joe Abercrombie
A LITTLE HATRED
Copyright © Joe Abercrombie 2019
First published by Gollancz, an imprint of The Orion Publishing Group Ltd, London.

Copyright © NEMIRA, 2023, pentru prezenta ediţie în limba română
ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**.

Tiparul a fost executat de ARTPRINT S.A.

Orice reproducere, totală sau parţială,
a acestei lucrări şi închirierea acestei cărţi
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
şi se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1662-2

OAMENI DE SEAMĂ

Persoane de vază din Uniune

Maiestatea Sa Augustă, Jezal Întâiul – Marele Rege al Uniunii
Maiestatea Sa Augustă, Terez – Marea Regină a Uniunii

Prinţul Moştenitor Orso – primul şi unicul fiu al regelui Jezal şi al reginei Terez, moştenitor al tronului şi un târâie-brâu notoriu

Hildi – servitoarea Prinţului Moştenitor şi fata care-l ajută la toate cele; anterior, spălătoreasă la un bordel

Tunny – pe vremuri, caporal Tunny; acum, codoşul Prinţului Moştenitor şi tovarăşul lui de chefuri

Yolk – amicul neghiob al lui Tunny

Arhilectorul Sand dan Glokta – zis Schilodul, zis şi Oase Betege, cel mai temut om din Uniune, şef peste Consiliul Închis şi peste Inchiziţia Maiestăţii Sale

Superiorul Pike – omul de încredere al Marelui Inchizitor Glokta, om cu arsuri oribile pe faţă

Lordul şambelan Hoff – curtean de frunte şi grandoman, fiu al fostului lord Hoff

Lordul cancelar Gorodets – mult prea îngăduitorul custode al finanţelor Uniunii

Lordul mareşal Brint – oştean bătrân şi ciung, vechi prieten al regelui Jezal

Lordul mareșal Ruckstedt – oștean bătrân, cu o slăbiciune pentru bărboși și pentru scorneli, căsătorit cu Tilde dan Ruckstedt

Colonelul Forest – ofițer plin de zel, cu origini modeste și cicatrice impresionante

Bremer dan Gorst – garda personală a regelui Jezal, om cu voce pițigăiată și spadasin iscusit

Lordul Isher – magnat de succes, membru în Consiliul Deschis, om cu vorbă mieroasă

Lordul Barezin – magnat cu apucături de bufon, membru în Consiliul Deschis

Lordul Heugen – magnat cu pretenții de erudiție și competență, membru în Consiliul Deschis

Cercul de prieteni ai lui Savine dan Glokta

Savine dan Glokta – fiica arhilectorului Sand dan Glokta și a lui Ardee dan Glokta, femeie de afaceri din înalta societate, admirată pentru frumusețea sa și fondatoare a Societății Solare, alături de Honrig Curnsbick

Zuri – doamna de onoare a lui Savine, o femeie excepțională, refugiată din Sud

Lisbit – camerista personală a lui Savine, o fată mereu rumenă în obraji

Freid – una dintre numeroasele cameriste care se ocupă de garderoba lui Savine

Metello – peruchiera styriană a lui Savine, o femeie cu trăsături aspre și rele

Ardee dan Glokta – mama lui Savine, femeie reputată pentru limba ei ascuțită

Haroon – fratele bine făcut al lui Zuri

Rabik – fratele subțirel și frumușel al lui Zuri

Honrig Curnsbick – zis și Marele Mecanic, vestit inventator și industriaș, fondator al Societății Solare alături de Savine dan Glokta

Dietam dan Kort – renumit inginer și constructor de poduri, a cărui avere s-a dus pe copcă

Selest dan Heugen – admiratoare și potențială rivală a lui Savine

Kaspar dan Arinhorm – un mitocan, specialist în pomparea apei din mine

Tilde dan Ruckested – soţia bârfitoare a lordului mareşal Ruckstead

Spillion Sworbreck – scriitor de fantezii ieftine

Majir – o femeie din lumea interlopă, care-i datorează bani lui Savine

Colonelul Vallimir – ostaş ratat, acum partener minoritar al lui Savine

Lady Vallimir – insipida soţie a colonelului Vallimir

Superiorul Risinau – conducătorul Inchiziţiei din Valbeck, bărbat cu palmele mereu umede

Lordul Parmhalt – primarul somnambul al oraşului Valbeck

Distrugătorii

Victarine dan Teufel – fostă puşcăriaşă, fiica unui Administrator al Monetăriei căzut în dizgraţie şi care acum a trecut de partea oamenilor de rând

Collem Sibalt – conducătorul unei celule de Distrugători

Untură – un tânăr Distrugător, numai piele şi os, cu o faţă care îţi inspiră milă

Purceluşa – o Distrugătoare care vorbeşte urât, dar care are trăsături frumoase

Balhui – un Distrugător cu voce gravă

Gunnar „Taurul" Spate-lat – fost scărar, care se luptă cu accesele de furie, abia reîntors din războaiele purtate în Styria, însurat cu Liddy Spate-lat, tată al lui May Spate-lat

Liddy Spate-lat – preasupusa soţie a lui Gunnar Spate-lat, mamă a lui May Spate-lat

May Spate-lat – fiica lui Gunnar şi a lui Liddy Spate-lat, o tânără încăpăţânată

Sarlby – vechi tovarăş de arme al lui Gunnar Spate-lat, care acum lucrează într-o fabrică de bere

Malmer – șef de echipă în fabrica de bere și unul dintre conducătorii Distrugătorilor

Judecătoreasa – o țicnită, cu mințile complet duse, conducătoare a Incendiatorilor

Cei din Nord

Solz Mână-de-fier – rege al nordicilor. Frate al lui Calder cel Negru și unchi al lui Stour Amurg. Mare războinic și căpetenie de oști odinioară; iar acum... nu mai e nimic.

Calder cel Negru – fratele inteligent și perfid al lui Solz Mână-de-fier, tată al lui Stour Amurg, adevăratul stăpân al Nordului

Stour Amurg – zis și Marele Lup, fiu al lui Calder, următorul la tron, moștenitor al Nordului, renumit războinic și un prostănac ilustru

Fleancă – unul dintre Oamenii Vestiți ai lui Stour Amurg, care are mereu la el o mulțime de securi

Cale-verde – unul dintre Oamenii Vestiți ai lui Stour Amurg, zeflemist de frunte

Jonas Trifoi – pe vremuri cunoscut sub numele de Jonas Tarlaotrăvită și considerat mare războinic; în prezent, despre el se spune că este doar un trădător și un pierde-vară

Minunata – secunda lui Calder cel Negru, o Femeie Vestită, înzestrată cu un umor extrem de negru

Gregun Capsec – căpetenie din Văile de Vest, tatăl lui Unghie

Unghie – fiu al lui Gregun Capsec și războinic formidabil

În Protectorat

Copoiul – căpetenie a Uffrith-ului și arhicunoscut conducător de oști, tatăl lui Rikke

Rikke – fiica năbădăioasă a Copoiului, binecuvântată, ori poate blestemată, cu Ochiul Lung

Isern-i-Phail – o munteancă pe jumătate nebună, despre care se spune că le-ar ști pe toate

Caul Fiori-îți-dau – un Om Vestit de temut, cu un ochi din metal

Pălărie-Roșie – căpetenie din subordinea Copoiului, cunoscut pentru tichia roșie pe care o poartă în permanență

Oxel – căpetenie din subordinea Copoiului, cunoscut pentru lipsa lui de maniere

Pâine-Tare – căpetenie din subordinea Copoiului, cunoscut pentru ezitările lui

Din Englia

Finree dan Brock – guvernatoare interimară a Angliei, cu capacități organizatorice de excepție

Leo dan Brock – zis și Leul cel Tânăr, fiul lui Finree dan Brock, viitorul guvernator al Angliei, războinic neînfricat, dar nesăbuit

Jurand – cel mai bun prieten al lui Leo dan Brock, un tânăr sensibil și plin de tact

Glaward – un alt prieten al lui Leo dan Brock, un tânăr extrem de corpolent

Antaup – un alt prieten al lui Leo dan Brock, mare crai

Barniva – un alt prieten al lui Leo dan Brock, un tânăr cu păreri contradictorii în privința războiului

Jin Vâltoare – un alt prieten al lui Leo dan Brock, un nordic simpatic și sociabil

Ritter – un alt prieten al lui Leo dan Brock, un tânăr ușor de dus de nas, cu o soție slabă de înger

Lordul Mustred – un bătrân respectabil din Englia, cu barbă, dar fără mustață

Lordul Clensher – un bătrân respectabil din Englia, cu mustață, dar fără barbă

Ordinul Magilor

Bayaz – Întâiul dintre Magi, vrăjitor legendar, salvator al Uniunii și membru fondator al Consiliului Închis

Yoru Sulfur – fost ucenic al lui Bayaz, personaj cu o figură absolut comună, dar cu ochi de culori diferite

Profetul Khalul – odinioară Al Doilea dintre Magi, în prezent duşmanul de moarte al lui Bayaz. Se zvoneşte că ar fi fost ucis de un demon care a aruncat Sudul în haos

Cawneil – Al Treilea dintre Magi, care își vede de treburile ei ascunse

Zacharus – Al Patrulea dintre Magi, care se ocupă de afacerile Vechiului Imperiu.

PRIMA PARTE

> „Epoca noastră aleargă după înnoire; iar tot ce face lumea trebuie făcut într-o nouă manieră."
>
> DR. JOHNSON[1]

---

[1] Samuel Johnson (1709–1784) – ultimul mare reprezentant al clasicismului englez (n. tr.).

BINECUVÂNTĂRI ŞI BLESTEME

— Rikke!

S-a căznit să deschidă un ochi. Lumina, dezgustătoare şi insuportabilă, a înjunghiat-o printre pleoapele mijite.

— Revino-ţi!

A împins cu limba cepul ud de scuipat şi a hârâit primul gând care i-a trecut prin minte:

— Mă-ta!

— Bravo, fata mea!

Isern s-a pus pe vine lângă ea. De gât îi atârna colierul din rune şi falange şi pe buze i se lăţise rânjetul ăla strâmb, care-i descoperea găurile dintre dinţi. Dar nu se oferea s-o ajute nicicum.

— Ce-ai văzut?

Rikke a dus anevoie o mână la cap. Avea senzaţia că o să-i plesnească ţeasta dacă nu şi-o ţine la un loc. Tot felul de forme ciudate încă se zvârcoleau în spatele pleoapelor, ca petele alea incandescente pe care le vezi după ce te-ai uitat prea mult la soare.

— Am văzut nişte oameni care cădeau dintr-un turn înalt. Mulţi oameni. Zeci de oameni.

Şi a tresărit amintindu-şi cum se izbeau de pământ.

— Am văzut oameni spânzuraţi. Şiruri lungi de oameni.

Şi a simţit o gheară în stomac amintindu-şi de trupurile alea care se legănau în gol, amintindu-şi de picioarele care se bălăngăneau cu ultimele puteri.

— Parcă am văzut şi... şi o luptă? La poalele unui deal roşu.

Isern a pufnit.

— Ăla-i Nordul. Nu-ți trebuie nicio vrajă ca să vezi vreo bătălie de-acolo. Altceva?

— Am văzut cum arde Uffrith-ul.

Și parcă încă simțea mirosul înțepător al fumului. Și-a apăsat ochiul stâng cu palma. Era fierbinte. Tare fierbinte.

— Altceva?

— Am văzut un lup care mânca soarele. Și după aia un leu l-a mâncat pe lup. Și după aia un miel l-a mâncat pe leu. Și după aia o bufniță l-a mâncat pe miel.

— Tre' să fi fost o adevărată dihanie bufnița aia.

— Ori un mieluț foarte mic. Ce înseamnă asta?

Isern și-a dus degetul la buzele-i brăzdate de cicatrice, așa cum făcea mereu când avea de gând să declare ceva de o importanță crucială.

— A dracu' să fiu dacă știu. Da' roata vremii o să se învârtă și poate o să descuie și tainele de la vedeniile astea ale tale.

Rikke a scuipat. Însă degeaba, pentru că încă mai avea gust de disperare în gură.

— Deci tu zici... că om trăi și om vedea.

— Cam așa se-ntâmplă de unșpe ori din doișpe, a mormăit Isern, scărpinându-se în scobitura de deasupra claviculei și făcându-i lui Rikke cu ochiul. Da', dac-aș zice-o pe șleau, nu m-ar mai crede nimeni mare prezicătoare.

— Ei, uite că eu pot să dezvălui două secrete chiar acum, a gemut Rikke ridicându-se într-un cot. Mă doare capul de mor și tocmai ce m-am căcat pe mine.

— Al doilea nu-i niciun secret, că-l simte oricine.

— Căcăcioasa Rikke, așa o să mi se zică de-acum încolo, a zis ea, schimbându-și poziția și strâmbând din nas. Nu c-ar fi pentru prima dată.

— Problema ta e că-ți pasă cum îți zic ăilalți.

— Problema mea e că-s blestemată să fac crize.

Isern a atins-o sub ochiul stâng.

— Tu zici că ești blestemată. Eu zic că ești binecuvântată să ai parte de Ochiul Lung.

— Ei, aș!

Rikke s-a ridicat cu trudă în genunchi. Burta îi forfotea amarnic și îi era greață. În numele morților, chiar că se simțea rău și secată de putere. De două ori mai rău decât după o noapte de beție cruntă, dar fără amintirile plăcute de atunci.

— După părerea mea, nu-i nicio binecuvântare, a bombănit ea, după ce se încumetase să râgâie un pic ca să-și mai liniștească mațele.

— Există prea puține binecuvântări fără blesteme ascunse, așa cum nici blesteme nu există fără un pic de binecuvântare, a contrazis-o Isern, răzuind crusta de pe o bucată uscată de chagga[1]. Ca în mai toate situațiile, totul depinde de punctul tău de vedere.

— Da' profundă mai ești!

— Ca de obicei.

— Poate înțelepciunea ta ar fi mai gustată de cineva care nu moare de durere de cap.

Isern s-a lins pe vârfurile degetelor, a rulat bucata de chagga și i-a oferit-o lui Rikke.

— Sunt o fântână nesecată de revelații, dar nu pot să-l oblig pe ignorant să bea din ea. Haide, dă-ți jos nădragii!

Și a scos hohotele alea vulgare de râs care o caracterizau.

— O mulțime de bărbați ar da orice să le zic asta!

Rikke s-a sprijinit cu spatele de un bloc de piatră acoperit cu zăpadă. Ținea ochii mijiți în fața soarelui care sclipea printre ramurile ude. Avea pe umeri capa din blană dăruită de tatăl ei, dar fundul îi era dezgolit, pradă vântului aprig. S-a apucat să mestece la bucata de chagga, încercând să alunge senzația cumplită de mâncărime a pielii provocată de niște degete fantomatice, cu unghii jegoase; încercând să-și liniștească nervii făcuți harcea-parcea și să scape de amintirea turnului, de amintirea spânzuraților și de imaginea Uffrith-ului în flăcări.

— Vedenii, a bolborosit ea. Precis că-i un blestem.

În mâini cu pantalonii uzi leoarcă, Isern a urcat malul lipăind prin noroi.

— Na, îs curați ca zăpada proaspăt așternută! Acu' n-o să mai puți decât a tinerețe și dezamăgire.

---

[1] Soi de ciupercă; uscată, este fumată sau mestecată și se pare că ar combina efectele tutunului cu ale marijuanei (n. tr.).

— Tocmai tu vorbești de putoare, Isern-i-Phail?

Isern și-a ridicat brațul vânjos și tatuat, s-a mirosit la subraț și a scos un oftat satisfăcut.

— Eu eman mireasma încântătoare și naturală a femeilor iubite de lună. Dacă nu-ți place mirosul, înseamnă că ți-ai ales prost tovarășa de drum.

Rikke a vrut să scuipe zeama de chagga, dar a dat greș și și-a întins-o pe bărbie.

— Ești nebună dacă-ți imaginezi că eu am avut vreun cuvânt de spus în toată povestea asta.

— La fel ziceau și despre tăicuțu' meu.

— Tu singură spui mereu că era nebun ca un sac cu bufnițe bezmetice.

— Mda, mă rog. Dar să știi de la mine că aia de e nebunie la unii la alții e un caracter absolut remarcabil. Este oare nevoie să spun că și tu ești departe de a fi o persoană obișnuită? Ai dat atât de tare din picioare de data asta, că mai aveai nițel și-ți aruncai cât colo cizmele. În viitor s-ar putea să fie nevoie să te leg, ca să fiu sigură că nu-ți spargi tărtăcuța și nu ajungi băloasă și gângavă ca Brait, frate-miu. Bine măcar că Brait nu se cacă pe el.

— Mii de mulțumiri că mi-ai adus aminte.

— Cu multă plăcere.

Isern și-a apropiat degetele și s-a uitat printre ele la soare.

— A cam venit vremea să plecăm. Azi ne așteaptă fapte mari. Sau poate nu prea mari.

Și a azvârlit pantalonii pe genunchii lui Rikke.

— Zic c-ai face bine să te îmbraci.

— Cum? Nu vezi că-s uzi? O să mă roadă.

— O să te roadă? a pufnit ironic Isern. Asta-i singura ta grijă acum?

— Am o durere de cap de o simt până-n dinți.

Rikke ar fi vrut să strige, dar știa că durerea ar fi fost prea mare, așa că s-a văzut nevoită să scâncească ușurel.

— Nu-mi trebuie și alte neplăceri din astea.

— Viața e *făcută* doar din neplăceri, fato! Așa îți dai seama că ești *vie.*

Și uite că Isern a scos iarăși hohotul ăla oribil de râs și a plesnit-o veselă pe Rikke pe umăr, făcând-o să-și piardă echilibrul.

— N-ai decât să mergi cu poponeața aia albă și durdulie scoasă afară, dacă îți face plăcere. Numai că, oricum ar fi, tot pleci de-aici.

— E un blestem, a bombănit din nou Rikke, încercând din răsputeri să-și pună pantalonii uzi. Precis că-i un blestem.

— Așa... și tu chiar crezi că am Ochiul Lung?

Isern străbătea pădurea cu pasul ei săltăreț și, indiferent cât de repede ar fi mers Rikke, tot rămânea în urmă cu jumătate de pas. Și asta o deranja.

— Crezi că altfel mi-aș beli eu vremea cu tine?

Rikke a scos un oftat prelung.

— Cred că nu. Numai că, în cântece, asta-i ceva ce au doar vrăjitoarele și magii și marii înțelepți și-i ajută să desluşească viitorul încețoșat. Nu-i pentru tâmpiți care se împiedică și se cacă pe ei.

— În caz că n-ai observat încă, află de la mine că menestrelii au obiceiul de a înfrumuseța lucrurile. Totul e bine și frumos în cântecele despre vrăjitoarele înțelepte, dar nu și-n alea despre cretinii căcăcioși.

Cu multă tristețe, Rikke s-a văzut nevoită să recunoască adevărul din vorbele lui Isern.

— Și nici nu-i simplu să dovedim că ai avea Ochiul Lung. Nu tre' să ți-l forțezi. Tre' să-l înduplеci să se deschidă.

Și Isern a gâdilat-o sub bărbie pe Rikke, făcând-o să se tragă înapoi.

— Du-ți Ochiul ăla în locurile sacre, unde pietrele vechi stau în picioare, ca să fie luminate de lună. Dar să ții minte că, și așa, el o să vadă când o să vrea să vadă.

— Totuși am văzut Uffrith-ul în flăcări.

Acum, că se depărtaseră de Ținuturile Înalte și se apropiau de casă, Rikke simțea că parcă o apasă și mai tare grija. Doar morții știau că nu fusese mereu fericită în Uffrith, dar nici nu voia să-l vadă arzând.

— Cum o să se întâmple asta?

— N-ar fi nevoie decât de o oală lăsată nesupravegheată pe foc, a spus Isern, evitând să se uite la ea. Deși eu aș zice că aici, în Nord, un război ar fi cea mai probabilă cauză.

— Un război?

— Războiul e atunci când o luptă e atât de mare că aproape nimeni nu mai scapă cu bine din ea.

— Știu ce-i războiul, ce mama dracului!

Acum Rikke simţea cum frica o ia de ceafă cu degetele ei îngheţate şi, oricât de mult s-ar fi scuturat, tot n-ar fi reuşit s-o înlăture.

— Dar în Nord e pace de când mă ştiu.

— Tăicuţu' meu zicea că vremurile de pace sunt alea în care înţelepţii se pregătesc pentru violenţe.

— Tăicuţul tău era nebun de legat.

— Dar tăicuţu' tău ce zice? Că nu-s mulţi la fel de zdraveni la cap precum Copoiul.

Rikke a mai dat o dată din umeri. În zadar.

— Zice că să sperăm că va fi bine și să ne pregătim pentru ce-i mai rău.

— Bun sfat, aşa zic şi eu.

— Numai că el a trăit vremuri tare grele. Când luptele se ţineau unele după altele. Împotriva lui Bethod. Împotriva lui Dow cel Negru. Pe timpul ăla altfel stăteau lucrurile.

Isern a pufnit din nou.

— Ba nu stăteau deloc altfel. Am fost de faţă când taică-tău s-a luptat cu Bethod, acolo, în Ţinuturile Înalte, cu Sângerosul Nouă alături de el.

Rikke a privit-o mirată.

— Da' nici zece ani nu aveai pe vremea aia.

— Ba uite că eram destul de mare ca să pot face felul cuiva.

— Ce?

— De obicei, duceam cu mine peste tot barosu' lu' taica, numai că tocmai în ziua aia a avut nevoie să se lupte cu el, aşa că a trebuit să iau suliţa. Uite, chiar asta.

Nu era nevoie s-o arate, pentru că bătuse în pământ cu coada ei tot ritmul paşilor lor de până atunci.

— Taica l-a doborât pe unu', da' ăla a vrut să se ridice și eu l-am străpuns uite aşa, chiar în cur.

— Cu suliţa asta?

Rikke ajunsese să creadă că nu era decât un fel de toiag, pe care Isern îl folosea la mers. Un toiag acoperit cu piele de căprioară la unul dintre capete. Deloc nu o încânta gândul că sub pielea aia era o lamă ascuţită. Şi mai puţin îi plăcea ideea că lama aia intrase în curul unui amărât.

— Ei, i s-au mai schimbat vârfurile de atunci, da'...

Şi Isern a încremenit brusc, cu braţul tatuat ridicat şi cu ochii mijiţi. Rikke nu auzea decât suspinul ramurilor, pic-pic-picăturile zăpezii care se topea, cirip-cirip-ciripelile păsărilor în copacii abia înmuguriţi.

S-a apropiat de Isern.

— Ce e...

— Pune-ţi o săgeată în arc şi ţine-i de vorbă, i-a şoptit Isern.

— Pe cine să ţin...?

— Şi, dacă nu reuşeşti, arată-le dinţii. Eşti binecuvântată cu nişte dinţi superbi.

Isern s-a repezit în spatele copacilor.

— Dinţii? a şuierat Rikke după ea.

Însă umbra sprintenă a lui Isern dispăruse deja printre rugi.

Şi exact atunci s-a auzit o voce de bărbat:

— Precis ăsta-i drumul?

Rikke avea arcul pe umăr, pentru că sperase să întâlnească o căprioară. Iar acum l-a dat jos, a bâjbâit după o săgeată, mai s-o scape din mână, apoi a reuşit să o pună în arc, în ciuda tremurului nervos al mâinii.

— Ni s-a zis să căutăm prin codru.

Asta era o voce mai gravă, mai dură, dar şi mai speriată.

— Ăsta arată ca un codru?

Tânăra a avut un atac brusc de panică la gândul că ar putea să fie o săgeată mai mică şi mai firavă; a verificat-o şi şi-a dat seama că era una solidă, de vânătoare.

— Ca o pădure arată.

Râsete.

— Şi care-i diferenţa?

De după cotul drumului a apărut un bătrân. Cu un toiag în mână. L-a lăsat în jos, metalul a lucit în lumina cenuşie, iar Rikke a văzut că nu era un toiag, ci o suliţă. Şi atunci toată spaima aia din ceafă i s-a întins până la rădăcinile părului.

Erau trei. Bătrânul avea o expresie stingherită, care părea a spune că toată treaba aia nu era vina lui. Apoi mai era un tinerel agitat, cu scut şi o bardă scurtă. La urmă venea un bărbat masiv, cu barbă deasă şi întunecată şi sprâncene încruntate şi mai dese şi mai întunecate. Lui Rikke nu-i plăcea deloc cum arăta omul ăsta.

Tatăl ei îi zicea mereu să nu îndrepte săgeata spre oameni decât dacă are de gând să-i omoare; aşa că acum a încordat doar pe jumătate arcul, cu săgeata orientată în jos.

— Nu mişcaţi!

Bătrânul s-a holbat la ea.

— Măi, fato, tu ai un inel în nas!

— Ştiu.

Şi Rikke şi-a scos limba ca să-l atingă.

— Mă ţine cu picioarele pe pământ.

— Ca să n-o iei razna?

— Gândurile mele ar putea s-o facă.

— E din aur? a vrut să ştie băiatul.

— Aramă, a minţit ea, deoarece aurul are calitatea de a transforma întâlnirile neplăcute într-unele de-a dreptul fatale.

— Şi vopseaua?

— Semnul ăsta frumos al crucii este foarte iubit de lună. Ochiul Lung este ochiul stâng, iar crucea îl va face să vadă bine prin ceaţa viitorului.

A întors capul şi a mai scuipat nişte zeamă de chagga. Dar fără să-şi ia ochii de la cei trei. Apoi, pentru că nu era convinsă că mai făcea crucea aia şi altceva în afară de a-i mânji perna când mai uita s-o şteargă înainte de culcare, a adăugat:

— Poate.

Nu doar ea era sceptică.

— Eşti nebună? a mârâit uriaşul.

Rikke a oftat. Nu era deloc prima oară când i se punea întrebarea asta.

— Ce e nebunie la unii la alţii e socotit ceva întru totul însemnat.

— Ar fi tare frumos din partea ta dacă ai pune jos arcul ăla, zise bătrânul.

— Ba mie-mi place să-l ţin în mână.

Deşi nu era deloc adevărat – că se făcuse lipicios de la palmele ei transpirate, plus că o durea umărul de la efortul de a ţine arcul doar pe jumătate încordat şi o apucaseră nişte spasme în gât, din cauza cărora ar fi putut da drumul la coardă.

Se părea că tânărul avea şi mai puţină încredere, că îşi ridicase scutul şi se uita la ea peste marginea lui. Abia acum a observat Rikke ce era pictat pe el.

— Ai un lup pe scut, a spus ea.

— Blazonul lui Stour Amurg, a mârâit uriaşul, cu oarece mândrie.

Iar Rikke a văzut că şi el avea un lup pe scutul zgâriat până la lemn.

— Sunteţi oamenii lui Amurg?

Spaima îi ajunsese până la maţe.

— Ce căutaţi aici?

— Vrem să-i facem felul lu' Copoiu' ăla şi la toţi ăia de-l pupă-n cur, ca să readucem Uffrith-ul înapoi în Nord, unde-i e locul.

Acum spaima s-a transformat în furie şi Rikke a strâns atât de tare arcul în mâini, că i s-au albit degetele.

— Ba pe dracu' o să faceţi!

— Deja am început, a ridicat din umeri bătrânul. Întrebarea e dacă tu vrei să fii de partea învingătorilor sau să te întorci în ţărână cu învinşii.

— Amurg e ăl mai mare războinic de la Sângerosul Nouă încoace! a chiţăit şi junele. O să ia înapoi Englia şi o să alunge Uniunea din Nord!

— Uniunea?

Şi Rikke a coborât ochii spre capul lupului, pictat într-un hal fără de hal pe scutul ăla ca vai de el.

— Un lup a mâncat soarele, a şoptit ea.

— E nebună rău de tot, a comentat uriaşul, făcând un pas înainte. Acum, ia lasă tu jos...

Şi imediat a scos un şuierat prelung, iar cămaşa i s-a umflat, descoperind un luciu metalic.

— Au, a suspinat el, prăbuşindu-se în genunchi.

Junele s-a întors ca s-o ia la fugă.

Săgeata lui Rikke l-a nimerit în spate, chiar sub omoplat.

Acum a fost rândul ei să exclame:

— Au!

Pentru că nu era tocmai sigură dacă voise sau nu să tragă.

Un fulger metalic, iar capul bătrânului s-a zgâlţâit amarnic: vârful de la suliţa lui Isern îi intrase fix în gât. Moşul şi-a aruncat propria suliţă şi a întins spre ea mâinile tremurânde.

— Stai cuminte, bre!

Isern l-a plesnit peste mână şi şi-a tras suliţa din beregata lui. Din rană a ţâşnit un şuvoi de sânge negru. Bătrânul se zvârcolea pe jos, încercând să-şi acopere gaura mare din gât, de parcă aşa ar fi putut să oprească sângele. Încerca să zică ceva, dar, oricât de repede scuipa sângele, la fel de repede i se umplea gura la loc. La un moment dat, a încetat să se mai mişte.

— I-ai omorât!

Lui Rikke îi era cumplit de cald. Pe mână îi apăruseră nişte pete roşii. Uriaşul zăcea pe burtă; cămaşa îmbibată de sânge i se făcuse aproape neagră.

— Ba pe ăsta tu l-ai omorât, a contrazis-o Isern.

Tânărul stătea în genunchi şi scotea nişte icnete piţigăiate, încercând să-şi ducă mâna până în spate, la săgeată. Rikke n-avea habar ce va face dacă va reuşi s-o atingă. Probabil că nici el nu ştia. În momentele alea, singura care mai gândea clar era Isern. S-a aplecat şi a smuls cu mult calm cuţitul de la cingătoarea junelui.

— Nădăjduiam să-l întreb câte ceva, da' n-are cum să-mi răspundă cu săgeata aia împlântată în bojoc.

De parcă ar fi vrut să-i dea dreptate, tânărul a scuipat imediat nişte sânge şi a căscat ochii la Rikke. Părea niţel cam ofensat, de parcă ea l-ar fi înjurat.

— Mă rog, nu ne ies toate aşa cum am vrea.

Şi Rikke s-a dat mai la o parte când Isern a înfipt cuţitul în creştetul junelui. Acesta şi-a dat ochii peste cap, a zvâcnit dintr-un picior, şi-a arcuit spinarea. Probabil că la fel făcea şi ea atunci când o apuca vreo criză.

I s-a făcut pielea de găină când l-a văzut pe tânăr prăbuşindu-se mort la pământ. Nu mai văzuse niciodată un om ucis. Şi totul se întâmplase atât de repede, încât nici nu ştia ce anume ar fi trebuit să simtă.

— Dar nu păreau atât de periculoşi, a zis ea.

— Auzi, fato? Degeaba te zbaţi tu să pătrunzi prin ceaţa viitorului, când nu pricepi nici pe jumătate ce ai în faţa ochilor.

Cu vârful limbii scos prin gaura dintre dinţi, Isern se apucase deja să cotrobăie prin buzunarele uriaşului.

— Dacă aştepţi până o să ţi se pară periculoşi, înseamnă că ai aşteptat prea mult.

— Am fi putut să le dăm măcar o şansă.

— Ca să ce? Să te trimită în ţărână? Sau să te ia pe sus şi să te ducă la Stour Amurg? Crede-mă că atunci nu ţi-ar mai fi păsat de nădragii ăia care te rod între craci. Aşa reputaţie proastă are băiatul ăla.

L-a apucat pe bătrân de o talpă şi l-a târât în tufele de la marginea potecii. Apoi a aruncat şi suliţa tot acolo.

— Sau ar fi trebuit să-i invităm să dănţuiască cu noi prin poiană, să ne împletim toţi flori în păr şi să-i câştigăm de partea noastră cu vorbele mele meşteşugite şi zâmbetul tău fermecător?

Rikke a mai scuipat nişte zeamă de chagga şi s-a şters pe bărbie. Stătea cu ochii la sângele care şiroia pe pământ din ţeasta găurită a tânărului.

— Mă cam îndoiesc că zâmbetul meu s-ar fi ridicat la înălţimea aşteptărilor şi sunt foarte convinsă că vorbele tale nici atât n-ar fi făcut.

— Păi, înseamnă că singura soluţie era să-i omorâm, nu? Necazul cu tine e că eşti prea miloasă.

Şi a împuns-o pe Rikke în piept cu unul dintre degetele ei lungi şi noduroase.

— Aoleu! a ţipat tânăra sărind într-o parte şi acoperindu-şi sânii cu mâinile. Doare!

— Tu eşti bună la suflet, aşa că simţi fiecare împunsătură şi fiecare lovitură a sorţii primite de ăilalţi. Pune mâna de-ţi împietreşte inima, copilă!

Şi Isern s-a lovit cu pumnul în coaste, făcând să zornăie oasele de la şiragul care-i atârna de gât.

— Cruzimea-i o calitate mult îndrăgită de lună.

Şi, de parcă ar fi vrut să demonstreze adevărul spuselor sale, s-a aplecat şi l-a aruncat în tufe pe junele mort.

— Un conducător tre' să fie dur tocmai pentru ca ăia de sub el să nu fie.

— Un conducător care conduce ce anume? a mormăit Rikke, frecându-şi sânul suferind.

Chiar atunci a simţit un miros vag de fum, exact cum simţise în vis. Şi, ca şi cum ar fi fost o chemare căreia nu-i putea rezista, a pornit mai departe pe potecă.

— Hăi, fato! a strigat după ea Isern, molfăind o bucăţică de carne uscată pe care o scosese din tolba uriaşului. Tre' să mă ajuţi să-l ascund pe păcătosu' ăsta!

— Nu, a şoptit Rikke, în faţa mirosului tot mai puternic de fum şi în faţa neliniştii ei tot mai mari. Nu, nu, nu.

A țâșnit printre copaci, ieșind la lumina pizmașă a zilei, a mai făcut vreo doi pași împleticiți și s-a oprit brusc. Arcul îi atârna ofilit în mâna-i fără vlagă.

Ceața dimineții se risipise de mult și acum, peste câmpurile cultivate alandala, putea să vadă Uffrith-ul, înghesuit lângă marea cenușie, în spatele zidului lui cenușiu. Locul unde se afla palatul vechi al tatălui ei, cu grădina aia neîngrijită în spate. Dragul, sigurul, anostul Uffrith, unde se născuse și crescuse ea. Numai că acum ardea, exact așa cum îl văzuse ea; și o coloană de fum negru se înălța șerpuind și mânjind cerul, înspre marea agitată.

— În numele morților! a murmurat ea răgușit.

Isern ieșea agale dintre copaci, cu sulița proptită pe umeri și un zâmbet lăbărțat pe buze.

— Ai idee ce înseamnă asta?

— Război? a șoptit îngrozită Rikke.

— A-ha, chiar așa, i-a răspuns Isern, dând din mână ca și cum n-ar fi fost mare lucru. Da' mult mai important e c-am avut dreptate!

Și acum a plesnit-o pe Rikke pe umăr atât de tare, că a fost cât pe ce s-o dea de-a dura.

— *Chiar* că ai Ochiul Lung!

ACOLO UNDE-I MAI APRIGĂ LUPTA

„Doar în luptă descoperă omul cine este el cu adevărat“, obișnuia să zică tatăl lui Leo.

Nordicii deja se pregăteau s-o ia la goană, când a intrat în ei cu calul. Inimaginabil de plăcută senzație.

L-a trosnit cu toată forța pe unul în spatele coifului și i-a crăpat țeasta.

Mârâind sălbatic, s-a întors și a mai lovit o dată. A zărit doar în fugă o mutră holbată, înainte s-o despice cu barda. Imediat au țâșnit valuri de sânge negru.

Asupra nordicilor s-au năpustit și alți călăreți, împrăștiindu-i care încotro ca pe niște marionete sfărâmate. A văzut un cal cu capul spintecat de o suliță. Aruncat din șa, călărețul a executat o tumbă în aer destul de reușită.

O lance s-a sfărâmat, o așchie din ea s-a înfipt în coiful lui Leo și apoi a scos un zăngănit răsunător când el și-a smuls-o de-acolo. Lumea lui toată se redusese la ceea ce vedea prin viziera îngustă: un talmeș-balmeș fremătând de mutre pocite, străfulgerări de metale, trupuri aruncate în aer. Zbieretele oamenilor, ale cailor și ale metalului se contopeau într-o larmă infernală, care-ți lua mințile.

I-a apărut în față un cal năuc. Fără călăreț și cu scările fluturând. Calul lui Ritter. Îl recunoștea după pătura galbenă de sub șa. O suliță a zburat acum spre el și i s-a izbit de scut, făcându-l să se clatine pe cal. Vârful suliței i-a răzuit armura din jurul pulpei.

Calul său s-a ridicat în două picioare, apoi a început să tropăie și să fornăie. Iar Leo a strâns bine frâul cu mâna în jurul căreia avea scutul și, cu un rânjet crispat pe figură, s-a apucat să lovească orbește cu barda în stânga și-n dreapta. A izbit ca un apucat într-un scut cu lupul negru pictat pe el, a lovit cu piciorul într-un om și l-a dat de-a berbeleacul, apoi a văzut sclipirea sabiei lui Barniva, care i-a retezat brațul.

L-a mai văzut și pe Jin Vâltoare, cu părul lui roșu asudat și încâlcit, strângând din dinți și învârtindu-și ghioaga deasupra capului. Chiar lângă el era Antaup, care urla ceva în timp ce încerca să-și scoată sulița dintr-o platoșă plină de sânge. Glaward se lupta corp la corp cu un carl, amândoi fără arme, amândoi încurcați în frâiele cailor. Leo l-a lovit cu putere pe nordic și i-a sfărâmat cotul. L-a mai lovit o dată și l-a trimis de-a dura în noroi.

A întins securea spre steagul lui Stour Amurg, pe care lupul negru flutura în vânt. A răcnit din toți bojocii până a rămas fără glas. În zadar. Avea viziera coborâtă și nu-l auzea nimeni. Nu l-ar fi auzit nimeni nici dacă și-ar fi ridicat-o. Nici măcar el nu știa ce zice. Așa că s-a apucat să lovească furios în babilonia de trupuri din jurul lui.

I s-a agățat cineva de picior. Cineva cu păr creț. Cu pistrui. Al dracu' de speriat. Dar toți erau așa – speriați adică. Nu i se vedea nicio armă. Poate voia să se predea. Leo l-a pocnit pe Pistrui în creștetul capului cu marginea scutului, a dat pinteni calului și l-a tăvălit prin noroi.

Bunele intenții n-aveau ce să caute acolo. Și nici subtilitățile inutile sau contraargumentele anoste. Totul era minunat de simplu.

Doar în luptă descoperă omul cine este el cu adevărat – iar Leo era acum un erou, așa cum visase mereu să fie.

Și-a rotit iarăși mâna, dar acum greutatea securii nu era cea normală. Îi zburase lama cât colo, lăsând în urmă-i doar mânerul plin de sânge. L-a aruncat și și-a tras sabia cu degete care-i sfârâiau fierbinți în mănușa armurii. Mânerul se făcuse unsuros de la ploaia tot mai deasă. Și-a dat seama că lovea într-un om deja mort. Căzuse peste gard și lăsa impresia că ar sta în picioare, dar uite că din țeasta spartă îi curgea un fel de terci negru. Deci, gata, tipul era terminat.

Înspăimântați, nordicii rupeau rândurile. Fugeau guițând, iar Leo i-a mânat spre locul unde le era steagul. Doar trei călăreți înconjuraseră un grup mare de oameni de-ai lui. În mijlocul lor se distingea fața însângerată și plină de cicatrice a lui Barniva, care lovea în dreapta și-n stânga cu sabia lui grea.

Stegarul era un bărbat uriaş, cu ochi disperaţi şi barbă plină de sânge. Dar tot mai ţinea strâns în mâini steagul cu lupul cel negru. Leo a dat pinteni calului, s-a repezit la el, a blocat lovitura de bardă cu scutul şi l-a lovit cu sabia peste una dintre apărătorile pentru obraji ale coifului, făcându-i o tăietură adâncă de-a curmezişul feţei şi retezându-i jumătate de nas. Stegarul s-a clătinat pe picioare, iar Jin Vâltoare i-a strivit coiful (şi capul din el) cu o lovitură de ghioagă. A ţâşnit sânge, mult sânge. Cu o lovitură de picior, Leo l-a pus pe nordic la pământ şi i-a smuls steagul din mâna moale. L-a ridicat deasupra capului, râzând, bolborosind ceva, aproape înecându-se cu propria salivă, apoi râzând din nou. Avea încă în jurul mâinii cureaua de la secure, iar mânerul ei rupt i se lovea zăngănind de coif.

Învinseseră? S-a uitat în jur după duşmani. Câteva siluete deşelate ţopăiau prin lanuri către copacii din zare. Îşi aruncaseră armele şi acum fugeau ca să se salveze. Atâta tot.

Pe Leo îl dureau toate: îl dureau coapsele de la cât de tare şi le încordase pe cal; îl dureau umerii de la cât de mult învârtise securea; îl dureau mâinile de la cât strânsese frâul. Ba chiar şi tălpile îi pulsau dureros de la efort. Gâfâia tare şi răsuflarea-i bubuia în interiorul coifului – umedă, fierbinte şi sărată. Probabil că-şi muşcase limba la un moment dat. Şi-a pipăit catarama de sub bărbie, a încercat s-o desfacă, nu a reuşit de la început, apoi şi-a smuls porcăria aia de pe cap. Şi imediat mai că i-a explodat ţeasta de atâta vacarm. Numai că acum nu mai erau urlete de furie, ci de bucurie. Acesta era zgomotul victoriei.

A sărit de pe cal şi aproape s-a prăvălit pe zid. A simţit ceva moale sub palma înmănuşată. Cadavrul unui nordic, din spatele căruia ieşea o suliţă ruptă. Nu l-a impresionat câtuşi de puţin. Era ameţit de fericire.

În fond, ce glorie ar fi aia fără cadavre, nu? La fel de bine ar fi putut să-i pară rău şi după cojile de morcov. O mână fermă l-a ajutat acum să se ridice. Jurand. Mereu la locul potrivit. Leo şi-a îndreptat umerii şi a luat o poziţie semeaţă. Toţi oamenii lui îl priveau cu bucurie în ochi.

— Trăiască Leul cel Tânăr! a răcnit Glaward, urcându-se alături de el şi pocnindu-l pe umăr cu palma lui grea, atât de tare că l-a făcut să se clatine.

Jurand a întins repede mâinile să-l prindă, dar nu a căzut.

— Leo dan Brock!

Toţi îi strigau numele, îl recitau ca pe o rugăciune, îl scandau ca pe o formulă magică, înălţându-şi armele scânteietoare către cerul care îşi scuipa burniţa către ei.

— Leo! Leo! Leo!

Doar în luptă descoperă omul cine este el cu adevărat.

— Victorie! a strigat el, agitând sabia-i însângerată şi steagul la fel de însângerat al nordicilor.

În numele morţilor noştri, există ceva mai frumos decât asta?

În cortul doamnei guvernator se ducea un alt fel de război. Unul care presupunea mult studiu tenace şi calcule atente, evaluări de probabilităţi şi încruntări din sprâncene, rute de aprovizionare şi o groază de hărţi. Genul ăla de război fără arme care-l scotea din minţi pe Leo.

Entuziasmul victoriei fusese domolit de ploaia tot mai deasă care căzuse peste ei pe drumul lung şi anevoios din vale şi până aici; redus apoi şi mai mult de durerea sâcâitoare din zecile de tăieturi şi vânătăi; şi stins aproape complet de privirea rece pe care i-o aruncase mama lui când intrase în cort, urmat de Jurand şi Jin Vâltoare.

Ea discuta ceva cu un emisar. Incredibil de înalt, omul trebuia să se aplece mult ca s-o audă ce-i zice.

— ... Şi te rog să-i spui Maiestăţii Sale că facem tot posibilul ca să împiedicăm înaintarea nordicilor, numai că au ocupat Uffrith-ul şi noi am fost obligaţi să ne retragem. Ne-au lovit cu o forţă ucigătoare din trei direcţii şi încă nu am reuşit să ne adunăm toţi oamenii. Roagă-l din partea mea... ba nu, *imploră-l* să ne trimită întăriri.

— Aşa voi face, doamnă guvernator.

Emisarul l-a salutat pe Leo când a trecut pe lângă el.

— Felicitări pentru victorie, lord Brock!

— N-avem nevoie de niciun ajutor de la nenorocitul ăla de rege! s-a răstit Leo imediat ce a plecat emisarul. Le putem învinge şi singuri pe jigodiile lui Calder cel Negru!

Vocea parcă-i suna ciudat de firavă în cortul umed. Nu mai răsuna la fel de puternic ca pe câmpul de luptă.

— Îhm!

Mama lui se sprijinea în pumni pe masa mare și se uita încruntată la hărțile întinse acolo. Pe toți morții, câteodată avea senzația că îi sunt mai dragi hărțile alea decât îi era el.

— Dacă tot ducem noi luptele regelui, ar trebui să avem parte de ajutorul lui.

— Să-i fi văzut cum *fugeau*!

Ce mama dracu', doar Leo fusese atât de sigur de sine cu doar câteva clipe în urmă! Ar fi putut să atace un regiment de carli fără să clipească, însă femeia asta cu gâtul lung și păr încărunțit îl seca de tot curajul.

— S-au împrăștiat chiar înainte să ajungem la ei! Am luat câteva zeci de prizonieri...

S-a uitat la Jurand, care acum îi arunca privirea aia sceptică pe care o folosea mereu când nu era de acord cu el, aceea pe care i-o văzuse chiar înainte de atac.

— Iar ferma e iar în mâinile noastre... și...

Maică-sa l-a mai lăsat să se mai bâlbâie puțin, după care s-a uitat la prietenii lui.

— Îți mulțumesc, Jurand. Sunt sigură că ai depus toate eforturile ca să-l faci să renunțe. Și ție îți mulțumesc, Vâltoare. Fiul meu n-ar fi putut avea prieteni mai de nădejde și nici eu luptători mai viteji.

Jin a lovit cu palma lui grea în umărul lui Leo.

— Dar Leo a condus...

— Puteți pleca acum.

Jin s-a scărpinat spășit în barbă, dovedind acum mult mai puțin curaj decât mai devreme, în vale. Jurand i-a aruncat lui Leo o privire fugară, dar încărcată de regrete.

— Desigur, lady Finree.

Și amândoi au zbughit-o degrabă din cort, lăsându-l pe Leo să tragă aiurea de franjurii steagului capturat.

Abia după câteva momente de tăcere usturătoare, mama lui Leo a hotărât că venise momentul să-i comunice părerea ei:

— Idiotule!

Deși Leo se aștepta la asta, vorba mamei tot îl durea ca naiba.

— De ce sunt idiot? Pentru că *am luptat*?

— Pentru că ai ales un moment *prost* să lupți și o manieră la fel de proastă de a o face.

— Marii comandanți de oști se duc acolo unde-i mai aprigă lupta!

Numai că își dădea și singur seama că vorbește la fel ca eroii din poveștile alea stupide care-i plăceau atât de mult pe vremuri.

— Dar știi peste cine poți să dai acolo unde-i mai aprigă lupta? l-a întrebat mama lui. Peste oameni morți. Știm amândoi că nu ești prost, Leo. De ce faci pe prostul acum? Cui îi folosește asta?

Și femeia a clătinat din cap cu un aer ostenit.

— N-ar fi trebuit să-l las pe taică-tău să te trimită să stai cu Copoiul, în Uffrith. Acolo ai devenit nechibzuit, au început să-ți placă cântecele vulgare și te-a apucat o mare admirație față de ucigași. Mai bine te trimiteam în Adua. Nu cred că acolo ai fi învățat să cânți mai bine, dar măcar poate te-ai mai fi rafinat un pic.

— Există un moment pentru rafinament și un altul pentru *acțiune*!

— Nu există niciodată vreun moment pentru nechibzuință, Leo. Și nici pentru vanitate.

— Ce naiba?! Doar *am câștigat*!

— Ce anume ați câștigat? O fermă mizerabilă dintr-o vale împuțită? În loc să vă duceți doar în recunoaștere, cum ar fi trebuit, v-ați apucat să vă bateți, iar acum inamicul ne poate intui forța.

Și a pufnit cu amărăciune, privind la hărțile de pe masă.

— Sau lipsa ei.

— Dar am capturat un stindard!

Jalnic motiv de laudă, și-a dat el seama abia acum, uitându-se mai bine la cârpa prost cusută și la bățul care semăna mai degrabă cu o cracă ruptă dintr-un pom. Cum de și-a imaginat că însuși Stour Amurg ar fi venit călare având în fruntea oștii un asemenea jeg?

— Avem o mulțime de stindarde, a spus mama lui. Ce nu avem sunt oamenii care să le urmeze. Poate data viitoare ai să aduci câteva regimente, ce zici?

— Zău, mamă, nici nu mai știu cum să-ți fac pe plac...

— Ascultă ce ți se spune. Învață de la cei care au mai multă minte decât tine. Fii curajos, sigur că da! Dar nu imprudent. Și, mai presus de toate, apără-ți *viața* cât poți de bine! Întotdeauna ai știut cum să-mi faci pe plac, Leo, numai că ai preferat să-ți faci de cap.

— Nu pricepi! Tu nu ești...

Şi Leo a dat nervos din mână, pentru că, aşa cum i se întâmpla mai mereu, nu reuşea să găsească cuvântul potrivit.

— ... *bărbat,* a încheiat el, pe un ton deloc ferm.

Ea a ridicat dintr-o sprânceană.

— Dacă nu eram prea sigură de sexul meu, să ştii că m-am lămurit complet când te-am născut. Ai măcar idee cât ai cântărit la naştere? Încearcă tu să scoţi pe cur o nicovală timp de două zile şi discutăm după aia.

— La dracu', mamă! Ce vreau eu să zic e că bărbaţii ar privi cu mai mult *respect* un anume fel de bărbat şi...

— Aşa cum ţi-a arătat ţie respect prietenul tău, Ritter?

Leo şi-a amintit brusc de calul ăla fără călăreţ care trecuse năuc pe lângă el. Şi şi-a dat seama că nu-l văzuse pe Ritter printre prietenii lui când se bucuraseră toţi de victorie. Şi de încă ceva şi-a mai dat el seama – că nici nu se gândise la asta până acum.

— Cunoştea riscurile, a murmurat el răguşit, sufocat de grija pentru prietenul său. El a vrut să se lupte. Era mândru de asta!

— Da, era. Pentru că tu ai în tine flacăra aia care-i face pe oameni să te urmeze. O avea şi taică-tău. Numai că harul ăsta vine cu o mare responsabilitate. Oamenii ăştia îşi pun viaţa în mâinile tale.

Pe Leo îl îneca nodul din gât, iar toată mândria de dinainte dispăruse, lăsând în urmă doar un sentiment hidos de vinovăţie, exact la fel ca atunci când se topeşte zăpada imaculată, dezvăluind mucegaiul şi mocirla lumii.

— Ar trebui să mă duc să-l văd.

S-a întors repede să iasă din cort şi mai că s-a împiedicat de cureaua desfăcută a apărătorii de la picior.

— E... împreună cu ceilalţi răniţi?

Trăsăturile mamei sale se îmblânziseră. Iar asta îl speria mai rău decât orice altceva.

— A murit, Leo.

A urmat o tăcere lungă şi stranie, în vreme ce vântul de afară umfla pânza cortului, făcând-o să suspine şi să pocnească.

— Îmi pare rău!

Ce glorie ar fi aia fără cadavre? Leo s-a prăbuşit pe un scaun de campanie. Iar stindardul inamicului s-a prăbuşit cu zgomot sec la pământ.

— A zis că ar trebui să te așteptăm, a bolborosit el, amintindu-și cât de îngrijorat i se păruse Ritter când privise spre vale. Și Jurand a zis la fel. Și eu le-am zis că sunt niște fătălăi… și că să stea deoparte și să-i lase pe bărbații adevărați să se lupte.

— Ai procedat cum ai crezut de cuviință, a șoptit mama lui. Nu te-ai gândit ce spui, erai nervos.

— Are nevastă… a șoptit Leo, amintindu-și nunta.

Cum mama naibii o chema? O fată fără bărbie, cam nesigură de ea. Dar mirele fusese foarte arătos. Fericita pereche dansase – tare prost mai dansase –, iar Jin Vâltoare le urlase în nordică, urându-le ca, spre binele sărmanei fete, ca Ritter să fie în stare să ciocănească mai bine decât dansează. Leo râsese atât de tare, că-l apucase durerea de burtă. Însă acum nu-i mai ardea de râs. Dar burta îl durea.

— Pe toți morții noștri… are un *copil.*

— Voi scrie familiei lui.

— Cum o să-i ajute o scrisoare? a exclamat Leo, simțind în nas înțepătura lacrimilor. O să le dau casa mea! Din Ostenhorm!

— Ești sigur că vrei să faci asta?

— La ce-mi trebuie mie o casă? Că doar sunt tot timpul în șa.

— Ai un suflet mare, Leo, a spus mama lui, lăsându-se pe vine în fața lui. Câteodată mi se pare că e chiar prea mare.

Mâinile ei albe păreau minuscule în pumnii lui înmănușați, însă în acele momente erau mai puternice decât ale lui.

— Îți este dat să fii om de seamă, dar nu trebuie să te lași copleșit de fiecare emoție care-ți iese-n cale. Bătăliile sunt uneori câștigate de cei curajoși, însă războaiele sunt întotdeauna câștigate de cei inteligenți. Pricepi?

— Pricep, a șoptit el.

— Bravo! Acum dă ordin oamenilor tăi să abandoneze ferma și să se retragă spre vest, înainte să apară Stour Amurg cu toată armata lui.

— Dar, dacă ne retragem… înseamnă că Ritter a murit degeaba. Și ce o să se *spună* despre noi dacă ne retragem?

Doamna guvernator s-a ridicat în picioare.

— Că a fost vorba despre o simplă șovăială a unei femei slabe – cel puțin așa sper eu că se va spune. Și poate după aceea o să aibă câștig de cauză nordicii cu minți necugetate și o să pornească în urmărirea noastră cu rânjete largi pe mutrele lor de barbari şi, când, în sfârşit, vor sosi soldaţii regelui, o să-i măcelărim pe terenul pe care-l vei alege tu.

Cu ochii în pământ, Leo a clipit de câteva ori şi a simţit cum i se preling lacrimile pe obraji.

— Înţeleg.

Acum mama lui şi-a îndulcit tonul:

— Te-ai pripit şi ai dat dovadă de imprudenţă, dar şi de *curaj* şi... de bine, de rău, oamenii au obiceiul de a admira un asemenea bărbat. Şi n-am de gând să neg că aveam nevoie de ceva care să ne ridice moralul. L-ai făcut de râs pe Stour Amurg, iar marii războinici se enervează uşor şi oamenii furioşi fac greşeli.

Şi i-a pus ceva în palma moale. Steagul cu lupul lui Amurg.

— Taică-tău ar fi fost mândru de curajul tău, Leo. Acum fă-mă şi pe mine mândră de mintea ta.

Leo şi-a târât anevoie picioarele spre ieşirea din cort; mergea cocârjat, în armura care i se părea acum de trei ori mai grea decât la sosire. Ritter nu mai era alături de el şi nici că va mai fi vreodată. Şi o lăsase pe fricoasa aia de nevastă-sa să jelească în casa pustie. Ritter murise ucis de propriul devotament şi de orgoliul lui Leo şi de nepăsarea lui Leo şi de aroganţa lui Leo.

— În numele tuturor morţilor.

A vrut să-şi şteargă lacrimile, dar avea încă mâinile strânse în mănuşile armurii şi nu a reuşit. Aşa că s-a folosit de tivul steagului capturat.

Doar în luptă descoperă omul cine este el cu adevărat.

A ieşit la lumina zilei şi a încremenit brusc. Parcă un întreg regiment se strânsese în semicerc, cu ochii ridicaţi spre cortul mamei lui.

— Trăiască Leo dan Brock! a răcnit Glaward, apucându-l de încheietura mâinii cu pumnul lui cât o pulpă de porc şi ridicându-i braţul. Leul cel Tânăr!

— Leul cel Tânăr! a zbierat şi Barniva în ovaţiile soldaţilor. Leo dan Brock!

— Eu am încercat să te avertizez, i-a şoptit Jurand la ureche. Te-a bălăcărit zdravăn?

— Am meritat tot ce mi-a spus.

Însă Leo se forţa să zâmbească. Ca nu cumva să-şi descurajeze oamenii. Nimeni nu putea tăgădui că aveau nevoie de un motiv de bucurie.

A înălţat zdrenţele steagului, iar urletele s-au înteţit. Semeţ, Antaup a făcut câţiva paşi şi a ridicat mâinile, cerând şi mai multe ovaţii. Unul dintre soldaţi, evident deja beat muci, şi-a dat jos nădragii şi s-a pus cu curul dezgolit spre nord, în aprobările mulţimii. După care s-a prăvălit drept în nas, în râsetele aceleiaşi mulţimi. Glaward şi Barniva l-au înşfăcat pe Leo şi l-au ridicat pe umerii lor. Jurand şi-a înfipt mâinile în şolduri şi şi-a dat ochii peste cap.

Ploaia se mai domolise, iar câteva raze de soare luceau pe armurile lustruite şi pe săbiile ascuţite şi pe feţele zâmbitoare.

Greu să nu te simţi mult mai bine în condiţiile astea.

SENTIMENTUL DE VINOVĂȚIE ESTE UN LUX

Se topise toată zăpada, iar acum lumea era rece și urâtă. Noroiul intra în cizmele lui Rikke și îi stropea pantalonii deja îmbibați de apă. Se topea acum și chiciura și picura întruna de pe crengile negre pe părul ei ud, pe capa ei leoarcă, pe ceafa ei iritată. Udătura pornită de sus se pupa drăgăstos cu udătura pornită de jos exact la talia încinsă cu centura pe care fusese nevoită să și-o strângă din cauză că nu prea mâncase în ultimele trei zile, de când omorâse un băiat și își văzuse căminul ars.

Cel puțin nu are cum să fie mai rău de atât. Așa își zicea.

— Bine-ar fi să ajung pe un drum ca lumea, a mormăit ea, încercând să-și smulgă piciorul din niște rugi care se încăpățânau să nu-i dea drumul.

Din păcate, nu a reușit decât să se zgârie și mai tare.

Pe de altă parte, Isern avea un talent supranatural de a călca doar pe locurile uscate. Rikke era în stare să jure că femeia aia ar fi putut să traverseze un lac dansând pe frunze de nufăr și fără să-și ude câtuși de puțin picioarele.

— Cine dracu' mai umblă pe coclaurile astea în afară de noi? a bombănit Isern.

— Oamenii lui Stour Amurg, i-a răspuns Rikke, pe un ton îmbufnat.

— Chiar așa, împreună cu oamenii unchiului său, Solz Mână-de-fier, și cu ai tatălui său, Calder cel Negru. Nu te mai văita că te zgârie țepii ăia la cur, gândește-te cum ar fi să te zgârie săbiile lor.

Rikke a scăpat o altă înjurătură când noroiul cleios aproape i-a smuls cizma din picior.

— Măcar de-am ajunge pe un teren mai înalt.

Isern s-a scărpinat la rădăcina nasului, de parcă nu mai auzise niciodată o asemenea bazaconie.

— Tu ce crezi? Cine se distrează pe cinste pe terenul ăla înalt chiar acum?

Rikke s-a bosumflat și și-a plimbat bucățica de chagga peste buze.

— Iscoadele lui Stour Amurg.

— Și ale lui Solz Mână-de-fier și ale lui Calder cel Negru. Și, din moment ce ei mișună pe drumuri și pe dealuri, așa cum mișună puricii pe-un câine oropsit, unde ar trebui să fim noi acum?

Rikke a strivit o gânganie pe dosul slinos al mâinii.

— Aici ar trebui să fim – pe fundul văii, în noroi până-n gât, printre mărăcini și goangele astea scârboase.

— Ai zice că te deranjează dușmanii care au dat năvală peste ținuturile tale. Încă ți se mai pare că lumea-ntreagă e doar terenul tău de joacă. Ești înconjurată de pericole, fato. A venit vremea să iei măsuri.

Cu mișcări iuți ca de șarpe, Isern s-a strecurat fără zgomot prin hățiș, lăsând-o pe Rikke să se zbată și să înjure inutil în urma ei.

Îi plăcea să creadă despre ea că ar fi o tânără dură, obișnuită cu viața în aer liber; numai că, în comparație cu tovarășa ei de drum, nu era decât o orășeancă tembelă. Mergea vorba că Isern-i-Phail le știa pe toate. Chiar mai multe decât tăicuțul ei. Rikke deprinsese mai multe urmărind-o în ultimele două săptămâni decât învățase la Ostenhorm într-un an de la tâmpitul ăla de profesor particular plătit de Uniune. Cum să construiască un adăpost din ferigi. Cum să pună curse pentru iepuri – chiar dacă nu reușise deocamdată să prindă niciunul. Cum să se orienteze după felul în care crește mușchiul pe copaci. Cum să deosebească omul de fiară doar după sunetul pașilor.

Erau unii care ziceau că Isern ar fi fost vrăjitoare și categoric arăta ca o vrăjitoare și avea temperament de vrăjitoare, însă nici măcar ea nu era în stare să transforme pietrele și mocirla în mâncare în miezul iernii. Mare păcat!

Soarele cobora în spatele dealurilor, făcând să înghețe văile. Iar Isern și Rikke s-au târât ca niște viermi într-o crăpătură dintre stânci și s-au înghesuit una în alta ca să-și țină de cald. Afară vântul se întețise, iar burnița domoală se transformase într-o lapoviță tăioasă.

— Crezi că ai putea să găsești în toată valea asta un băț îndeajuns de uscat ca să se aprindă? a șoptit Rikke, frecându-și mâinile reci ca un pește mort, suflând peste ele şi apoi vârându-şi-le la subsuori, unde, în loc să se încălzească, nu au izbutit decât să-i răcească şi mai tare tot corpul.

Aşa cum face avarul cu aurul lui, la fel s-a ghemuit şi Isern peste raniţa cu puţinele provizii pe care le mai aveau.

— Chiar dacă aş putea, fumul i-ar atrage pe duşmani.

— Înseamnă că o să stăm în frig, a spus Rikke, pe un ton amărât.

— Să zicem că primăvara ta începe când duşmanii fură palatul tăticuţului tău şi nu mai ai niciun foc la care să te încălzeşti.

Rikke ştia prea bine ce spuneau oamenii despre ea şi poate că aveau dreptate, poate că nu era tocmai întreagă la cap, dar avea privirea ageră şi observa lucruri pe care puţini le vedeau. Iar acum, chiar dacă era întuneric, iar Isern avea degete foarte agile, Rikke a văzut că munteanca îşi păstrase mai puţină mâncare şi îi dăduse ei mai mult. A văzut şi i-a fost recunoscătoare pentru asta şi şi-ar fi dorit s-o lase inima să insiste asupra unor porţii egale, numai că-i era al naibii de foame. Atât de repede a înfulecat ştraifurile alea de carne că, fără să-şi dea seama, a înghiţit şi bucata de chagga odată cu ele.

În timp ce-şi lingea dintre dinţi deliciosul gust de pâine râncedă, s-a pomenit că se gândeşte la puştiul ăla pe care-l omorâse. La bucata aia de cârpă vopsită din jurul gâtului sfrijit, probabil dată de mă-sa ca să-l ferească de frig. La privirea aia rănită, zăpăcită pe care o avusese. Poate aceeaşi privire pe care o avusese şi ea când ceilalţi copii râdeau de ticurile ei nervoase.

— L-am omorât pe flăcăul ăla.

Şi şi-a tras în gât mucii îngheţaţi, după care i-a scuipat într-o parte.

— Da, chiar aşa.

Isern şi-a tăiat o bucăţică de chagga şi şi-a vârât-o în gură.

— Bucăţi-bucăţele l-ai făcut, l-ai răpit de lângă cei dragi şi ai lipsit lumea de binele pe care l-ar fi putut face.

Rikke a holbat ochii la ea:

— Păi, tu i-ai crăpat capul!

— Din milă. Altminteri precis ar fi murit în chinuri mari cu bojocul ăla găurit de tine.

Fără să-şi dea seama ce face, Rikke şi-a dus mâna la spate, încercând să atingă locul unde se implântase vârful săgeţii. Însă nu reuşea să ajungă până acolo. Aşa cum nici băiatul nu reuşise.

— Tot nu cred că merita asta.

— Săgeata nu stă să cugete dacă ținta ei merită sau nu. Cea mai bună apărare împotriva săgeților nu-i să fii generos, ci să fii tu cel care trage cu arcul, pricepi?

Isern s-a sprijinit cu spatele de ea, învăluind-o în mirosul ei de sudoare și pământ umed și chagga.

— Erau dușmanii lu' taică-tău. Dușmanii noștri. N-am avut de ales.

— Nu-s prea convinsă că eu am apucat să aleg ceva, a mormăit Rikke, smulgându-și pielițele din jurul unghiilor, tot așa cum smulgea frânturi din amintirea aceea. Nu reușisem să întind bine coarda. A fost o greșeală prostească din partea mea.

— La fel de bine ai putea să zici că a fost o întâmplare fericită.

Rikke s-a zgribulit în mantia rece și în starea mohorâtă de spirit.

— Nu există dreptate, nu? Nici pentru el și nici pentru mine. Lumea se uită în altă parte și o doare-n cur de noi.

— De ce i-ar păsa?

— L-am omorât pe flăcăul ăla.

Lui Rikke i-a zvâcnit dintr-odată piciorul și zvâcnetul s-a transformat într-un fior care i-a urcat până pe pulpă și fiorul s-a transformat într-un tremurat care îi zgâlțâia acum tot corpul.

— Și... indiferent cât de mult aș încerca să justific ce am făcut... tot nu mi se pare drept.

A simțit pe umăr mâna fermă a lui Isern și i-a mulțumit în gând pentru gestul acesta.

— Dacă ți s-ar părea vreodată că-i *bine* să omori oameni, ai avea o problemă mult mai gravă. Te seacă la mațe sentimentul de vinovăție, da' tre' să fii recunoscătoare că-l ai.

— Să fiu recunoscătoare?

— Sentimentu' de vinovăție e un lux hărăzit doar celor vii, care nu au nicio durere insuportabilă și nici frigul sau foamea nu cer să fie băgate în seamă. Câtă vreme sentimentu' ăsta de vinovăție e singura ta problemă, fato...

În bezna tot mai adâncă, Rikke a întrezărit luciul stins al dinților lui Isern.

— Înseamnă că lucrurile nu stau char *atât* de rău.

Apoi a pocnit-o pe Rikke peste coapsă și a scos un chicotit aspru și spart, ca de vrăjitoare. Și poate chiar vrăjitoare era, pentru că atunci tânăra a schițat primul ei surâs după aproape două zile și s-a simțit un pic mai bine. Zâmbetul e cel mai bun scut pe care-l poți avea, așa îi spunea mereu tatăl ei.

— De ce nu m-ai părăsit acolo? a întrebat-o ea pe Isern.

— I-am dat cuvântu' meu lu' tătâne-tău.

— Știu, dar toată lumea zice că nu-i în tot Nordul o scârbă mai puțin demnă de încredere decât tine.

— Tu ar trebui să știi cel mai bine câtă valoare are ce zice lumea. Adevăru' e că-mi țin numai cuvântu' dat în fața oamenilor care-mi plac. De-aia par așa, fiin'că-s doar șapte din ăștia dincolo de dealuri.

Și-a făcut pumn mâna tatuată. Atât de încleștat era pumnul ăla că începuse să-i tremure.

— Și ăștia șapte se pot bizui oricând pe mine.

Rikke încerca să-și stăpânească emoția venită din senin.

— Adică mă placi și pe mine?

— Hodoronc-tronc, ce întrebare-i asta?

Isern și-a deschis pumnul vinețiu și și-a trosnit degetele.

— Mai tre' să muncești o țâră ca să mă convingi, da' eu îl plac pe taică-tău și lui i-am dat cuvântu' meu. I-am făgăduit c-o să-ncerc să te lecuiesc de crizele alea de le faci și c-o să încerc să-ți deschid Ochiul Lung și după aia să te duc înapoi la el vie și nevătămată. O fi fost el obligat să plece din Uffrith pentru un fleac ca invazia aia, da', pentru mine, cuvântu' dat rămâne cuvânt dat și nu contează unde l-or fi silit să se ducă spurcații ăia ai lu' Stour Amurg.

Și i-a aruncat acum o privire vicleană lui Rikke – ca de vulpe care vede un coteț de găini nepăzit.

— Da' tre' să recunosc că am și un interes al meu, iar asta-i bine pentru tine, că numai în motive din astea, egoiste, ar trebui să te încrezi.

— Ce interes ai?

Ochii bulbucați ai lui Isern mai aveau puțin și-i săreau din orbite.

— Știu că există un Nord mai bun. Un Nord liber de Solz Mână-de-fier și de ăla care-l conduce, Calder cel Negru. Și liber chiar și de ăla care-l conduce pe *Calder*. Un Nord liber unde oamenii să trăiască așa cum vor.

Și Isern s-a aplecat spre urechea lui Rikke.

— Și Ochiu' tău Lung ne va arăta drumu' spre libertate.

CINE ȚINE SOCOTEALA

Scânteile inundau noaptea, iar Savine continua să surâdă, chiar dacă simțea că-i arde toată fața. În strălucirea metalului topit de dincolo de ușa deschisă, trupurile deformate și mașinăriile suprasolicitate păreau venite de-a dreptul din iad. Ciocanele bubuiau, lanțurile zăngăneau, aburii șuierau, lucrătorii înjurau. Da, aceasta era muzica banilor.

În fond, o șesime din turnătoria de pe strada Dealului îi aparținea.

Unul dintre cele șase ateliere mari era proprietatea ei. La fel cum erau și două dintre cele douăsprezece furnale. Și câte una din fiecare grup de mașinării noi care se învârteau înăuntru; câte unul dintre mormanele uriașe de cărbuni din depozit și multe dintre sutele de geamuri dinspre stradă. Ca să nu mai vorbim de a șasea parte din profitul tot mai mare. Un potop de arginți care să facă de rușine monetăria Maiestății Sale.

— Ia nu te mai mocăi, milady, a murmurat Zuri, cu focuri în ochii îndreptați spre strada întunecată.

Ca de obicei, avea dreptate. Majoritatea duduițelor cunoscute de Savine ar fi leșinat doar auzind propunerea de a călca prin această parte din Adua fără să aibă alături măcar o trupă de soldați care să le apere. Însă acele dudui care țințeau să ajungă în „vârful“ societății erau nevoite să accepte să intre în noroi câteodată, când se întrevăd anumite ocazii favorabile strălucind prin mocirlă.

— Hai! a spus Savine, mergând anevoie în urma băiatului cu făclia prin labirintul de pasaje înguste.

De pe margini se înclinau spre ele căsuțe strâmte, unde locuiau familii numeroase într-o singură încăpere. Între ele erau frânghii cu rufe puse la uscat, aidoma unor adevărate pânze de păianjen. Şi pe alături hurducau căruţe pline cu tot felul de gunoaie, împrăştiind noroiul până pe acoperişuri. Acolo unde nu fuseseră strânse blocurile de piatră ca să lase loc liber pentru noile fabrici şi ateliere, ulicioarele întortocheate puţeau a fum de cărbune şi de lemn, canalele erau înfundate ori lipseau cu totul. Târgul acesta deborda de oameni. Clocotea de activitate. Şi, cel mai important, făcea foarte mulţi bani.

Evident că nu doar Savine vedea asta. Era zi de leafă, iar negustorii de ocazie mişunau printre depozite şi fierării, aşteptând să iasă muncitorii din schimb şi sperând să-i uşureze de bani cu mărfurile lor destul de proaste, necesare omului şi nu prea. Ba chiar şi pe ei înşişi s-ar fi vândut dacă ar fi găsit pe cineva dispus să-i cumpere.

Mai erau acolo şi alţii care trăgeau nădejde să uşureze pungile prin metode mai directe. Pungaşi plini de jeg îşi croiau drum prin mulţime. Tâlharii pândeau pe aleile întunecate. Cuţitarii stăteau ghemuiţi la colţuri, abia aşteptând să încaseze banii datoraţi cămătarilor.

Da, zona aceea era plină de riscuri, poate şi de pericole, însă lui Savine îi plăcuseră mereu senzaţiile tari, mai cu seamă când totul părea că se desfăşoară în favoarea ei. Cu mult timp în urmă învăţase că aparenţele reprezintă mai mult de o jumătate a fiecărei realităţi. Dacă dai impresia că eşti o victimă, atunci vei deveni una curând. Dacă dai impresia că tu eşti la comandă, atunci oamenii se dau peste cap ca să-ţi execute ordinele.

Aşa că, îmbrăcată după ultimul răcnet al modei, Savine păşea ţanţoşă şi nu catadicsea să se uite la nimeni. Ţinea spatele foarte drept – de fapt, nici nu ar fi putut să şi-l ţină altfel, pentru că Zuri îi strânsese dureros de tare şireturile de la corset. Mergea de parcă strada ar fi fost *a ei* – şi chiar deţinea mai încolo vreo cinci căsuţe dărăpănate, înţesate până în căpriorii acoperişului cu refugiaţi gurkieni, care-i plăteau dublul chiriei practicate în zonă.

O liniştea prezenţa lui Zuri alături de ea, aşa cum o liniştea şi sabia scurtă, superb lucrată, din cealaltă parte. Multe tinere începuseră să poarte arme de când Finree dan Brock făcuse senzaţie apărând la curte cu o sabie la cingătoare. Savine descoperise că nimic nu-ţi dă mai multă încredere decât o bucată ascuţită de metal aflată la îndemână.

Băiatul cu făclia se oprise în faţa unei clădiri parcă mai jalnice decât celelalte şi ţinea acum torţa ridicată spre firma coşcovită de deasupra uşii.

— Aici e? a întrebat el.

Savine şi-a adunat fustele ca să se poată ghemui lângă el şi să se uite la mutra lui murdară. S-a întrebat dacă nu cumva se dădea dinadins cu noroi pe obraji – dinadins şi cu multă pricepere, aşa cum o dădeau şi pe ea cameristele cu pudră – doar ca să atragă mila celor din jur. Pentru că, în fond, copiii curaţi nu aveau nevoie de pomană.

— Aici e. Îţi mulţumim din toată inima pentru că ne-ai condus.

Şi Zuri a strecurat o monedă în mâna înmănuşată a lui Savine, care apoi i-a întins-o băiatului.

Nu se ferea deloc să-şi manifeste generozitatea. Ideea e să faci presiuni asupra unui partener de afaceri în spatele uşilor închise doar cu scopul ca el să facă acelaşi gen de presiuni în public. Dar Savine avea un zâmbet atât de dulce şi amabil şi dădea câte un ban copiilor sărmani şi părea foarte cumsecade şi corectă fără ca aceasta să-i afecteze deloc buzunarul. În definitiv, aparenţele sunt totul când e vorba de virtute.

Băiatul se holba la argintul ăla de parcă ar fi fost o creatură legendară, despre care auzise o mulţime de basme, dar pe care nu sperase să o vadă vreodată cu adevărat.

— Pentru mine?

Savine ştia prea bine că, în atelierul ei de nasturi şi catarame din Holsthorm, lucrau copii mai mici şi probabil şi mai jegoşi, care primeau mult mai puţin pentru o zi lungă de muncă. Şeful atelierului avea ideea fixă că degeţelele erau cele mai potrivite pentru executarea unor lucruri micuţe şi lefurile plătite erau şi ele la fel de micuţe. Însă Holsthorm era departe, iar distanţele mari fac să pară micuţe toate lucrurile. Până şi suferinţele copiilor.

— Pentru tine.

Dar fireşte că nu s-a apucat să-l mângâie pe cap. Nu avea deloc de gând să meargă până într-acolo. Cine ştia ce lighioane îşi făcuseră culcuş în părul lui?

— Ce băiat drăguţ! a zis Zuri, uitându-se după puştiul care o luase la fugă prin întuneric, cu moneda într-un pumn şi în celălalt cu făclia care ameninţa să se stingă.

— Aşa sunt toţi, a lămurit-o Savine. Atunci când vor ceva de la tine.

— Nimeni nu-i mai fericit, zicea dascălul meu, decât omul care luminează calea altora.

— Ăsta-i dascălul ăla care a făcut un copil cu o elevă de-a lui?

— El e, a mormăit Zuri, cu un aer gânditor și ridicând din sprâncenele negre. Asta-i era îndrumarea spirituală.

În berăria întunecoasă și murdară de funingine s-a așternut tăcerea când a intrat Savine, cu pas mândru, ca de regină, de parcă ar fi fost o sălbăticiune exotică, fugită din jungla ei și ajunsă printre oameni.

Zuri a luat repede o cârpă și a șters porțiunea neocupată a tejghelei. Savine s-a așezat, iar Zuri i-a scos pălăria cu atâta pricepere că nu i-a deranjat nici măcar un fir de păr. Apoi a strâns pălăria la piept – măsură de prevedere absolut necesară, din moment ce pălăria lui Savine probabil costa mai mult decât întregul stabiliment, cu clientelă cu tot. De fapt, la o estimare rapidă, oamenii de acolo nu făceau decât să reducă din valoarea clădirii.

— Măi, măi!

Bărbatul din spatele tejghelei a înaintat agale până în dreptul lor, ștergându-și mâinile de șorțul jegos și măsurând-o pe Savine din cap până-n picioare cu ochi lacomi.

— Sunt tentat să-ți zic că o doamnă ca tine n-are ce căuta într-un loc ca ăsta.

— Acum m-ai văzut prima oară. Habar n-ai ce fel de doamnă sunt. Ai putea chiar să-ți pui viața în pericol dacă vorbești cu mine.

— Pasămite mi-s la fel de curajos ca tine.

Rânjetul ăla șui dădea de înțeles că bărbatul nutrea iluzia – deșartă iluzie, evident –, că ar fi fost simpatizat de sexul frumos.

— Care ți-e numele? a continuat el.

Savine și-a proptit cotul pe tejgheaua curățată de Zuri, s-a aplecat spre el și a rostit cele două silabe:

— Sa-vine.

— Drăguț nume!

— Ooo, stai să auzi și restul!

— Serios? a șoptit el mieros. Și care-i restul?

— Savine... dan...

Și acum s-a aplecat și mai mult, ca să-i dea cum trebuie lovitura de grație.

— Glokta.

Nici dacă numele ăsta ar fi fost un cuțit și ea i-ar fi retezat beregata cu el, nu s-ar fi făcut mai alb la față. Omul s-a înecat, a făcut repede un pas înapoi și a fost cât pe ce să se prăbușească peste unul dintre butoaie.

— Lady Savine.

Majir cobora valvârtej din biroul ei de la etaj. Treptele din lemn trosneau crunt sub greutatea ei considerabilă.

— Ce onoare!

— Nu-i așa? Tocmai ce am făcut cunoștință cu bărbatul tău.

Majir a aruncat o privire spre birtașul alb ca varul.

— Vrei să-l pun să-ți ceară scuze?

— Pentru ce? Pentru că nu-i chiar atât de curajos cum pretinde? Dacă i-am condamna la moarte pe toți care fac asta, precis că n-ar mai rămâne nici măcar zece bărbați în toată Uniunea. Tu ce zici, Zuri?

Zuri a strâns și mai tare la piept pălăria lui Savine și a răspuns pe un ton plin de tristețe:

— Din nefericire, eroii sunt greu de găsit în zilele noastre.

Majir și-a dres glasul.

— Dacă aș fi știut că o să veniți singură până aici...

— Dacă mi-aș fi petrecut tot timpul lângă mama, am fi ajuns să ne *omorâm* între noi, a întrerupt-o Savine. Plus că eu sunt de părere că afacerile trebuie conduse personal, când se poate. Altminteri, partenerii ar ajunge la concluzia că nu dai atenție detaliilor. Iar pe mine tocmai detaliile mă interesează, Majir.

Dacă s-ar fi aflat într-un anturaj modest și cuviincios, Savine s-ar fi purtat în consecință. Numai că oamenii ăștia erau niște brute, deci era nevoie să-i intimideze. Era singurul limbaj pe care îl pricepeau. Clar că Majir era descumpănită, pentru că se vedea cum încerca să înghită nodul care i se pusese în gâtul ăla gros.

— Cine ar cuteza să se îndoiască de asta?

Și a trântit pe tejghea o pungă din piele care părea cam goală.

— Sunt toți acolo?

— E o cambie de la Banca Valint și Balk.

— Serios?

Reputația lui Valint și Balk era prea proastă chiar și pentru niște bancheri. Pe Savine o avertizase tatăl ei în repetate rânduri să nu facă niciodată afaceri cu ei, pentru că, odată ce ajungi să le fii dator lui Valint și Balk, datoria nu se va mai stinge în veci. Însă o cambie reprezenta doar o sumă de bani, iar banii nu sunt niciodată ceva rău. A aruncat punga spre Zuri, care s-a uitat înăuntru și a făcut un semn aproape imperceptibil din cap.

— Mare lucru să vezi niște bandiți care apelează la serviciile unei bănci.

Majir a ridicat ușor dintr-o sprânceană.

— Pe femeile cinstite le apără legea. Banditele trebuie să aibă mai multă grijă de câștigurile lor.

— Ești o scumpă.

Savine s-a întins peste tejghea, a ciupit-o de obrăjorul bucălat și a tras-o de el cu drag.

— Mulțumesc, Zuri. Și tu ești o scumpă, i-a zis ea acum femeii care îi aranja pălăria pe cap.

— Dacă nu-ți e cu supărare, a spus Majir, aș dori să-ți dau câțiva băieți care să te păzească până ieși din cartier. Nu mi-aș ierta-o în veci dacă ai păți ceva.

— Ete, na! Dacă eu aș păți ceva, tu ai avea probleme mult mai mari.

— Foarte adevărat.

Majir s-a sprijinit cu pumnii grași de tejghea și a strigat după ea:

— Dar te rog să-i transmiți tatălui tău salutări din partea mea.

Savine a început să râdă.

— Haide să terminăm cu ipocrizia! Știi bine că pe tata îl doare-n *cur* de salutările tale.

Și a ieșit din spelunca aia murdară, dar nu înainte de a-i trimite o bezea din vârful degetelor birtașului îngrozit.

Dietam dan Kort, celebrul arhitect, era un om care dădea impresia că ar deține în permanență controlul. Masa lui de lucru, plină cu hărți, planuri topografice și proiecte, era cu siguranță o minune a industriei mobilei. Savine intrase în casele celor mai puternici oameni din regat, dar nu mai văzuse nicăieri un obiect de mobilier atât de mare. Îi umplea aproape complet biroul și nu mai existau decât două cărări foarte strâmte pe unde putea să ajungă la scaun. Probabil că avea nevoie de ajutor în fiecare dimineață ca să se înghesuie pe acolo. Savine se întreba acum dacă n-ar fi cazul să i-o recomande pe femeia care-i făcea corsetele.

— Lady Savine! a exclamat el. Ce plăcere!

— Nu-i așa?

Și nici nu s-a mișcat din loc, obligându-l să se aplece periculos de mult peste masa aia imensă ca să-i sărute mâna. S-a uitat atentă la palmele lui mari și late și la degetele zdrelite de munca brută. Da, Dietam dan Kort era un om care ajunsese în vârf prin propriile forțe. Părul lui cărunt era pieptănat cu migală peste o scăfârlie vădit pleșuvă. Și, da, Dietam dan Kort era un bărbat din cale-afară de vanitos. Dar, uite, vestonul lui superb odinioară era cam ros pe la manșete. Da, Dietam dan Kort era un om strâmtorat, dar care ținea cu tot dinadinsul să lase o altă impresie.

— Cu ce ocazie mă onorați cu prezența dumneavoastră? a vrut el să știe.

Savine s-a așezat în partea cealaltă a uriașei mese, iar Zuri i-a scos repede pălăria. O doamnă distinsă nu ar trebui să pară că ar face vreun efort cât de mic. Așa că în jurul ei se întâmpla exact ce trebuia să se întâmple.

— Cu ocazia acelei investiții despre care ai pomenit ultima oară când ne-am văzut, i-a răspuns ea.

Kort s-a luminat la față.

— Așa că ați venit să discutăm?

— Am venit batem palma.

Zuri a pus pe masă punga de la Majir, cu un gest gingaș ca o adiere de vară. Punguța aia părea tare mică pe tăblia imensă acoperită cu piele verde. Numai că asta era vrăjitoria la care se pricepeau băncile: prin magia lor, inestimabilul părea infim, iar incomensurabilul – fără valoare.

Brobonele de sudoare au apărut pe fruntea lui Kort.

— Aveți totul aici?

— Am o cambie de la Valint și Balk. Sper că este de ajuns, da?

— Desigur că da!

Individul ăla nu era nicicum în stare să-și mascheze lăcomia. S-a întins după pungă, zicând:

— Sper că suntem deja înțeleși că a douăzecea parte...

Savine a pus un deget pe colțul pungii.

— Ai zis a douăzecea parte. Și eu nu ți-am răspuns.

Kort a înlemnit brusc.

— Adică?

— Vreau o cincime.

A urmat o pauză în care el a estimat cât de indignat își permitea să fie, iar Savine a estimat cât de puțin să-i arate că-i pasă.

— O cincime?

Fața lui, și așa destul de rumenă, se făcuse ca focul.

— Primii mei investitori au primit jumătate pentru o sumă dublă! Eu însumi nu am decât o cincime și eu am pus umărul la toată afurisita asta de treabă! O *cincime*? Ți-ai pierdut *mințile*?

Pentru Savine nu exista invitație mai ispititoare decât o ușă trântită în nas.

— Ceea ce unora li se pare nebunie pentru alții reprezintă o bună intuiție, a spus ea, cu același zâmbet desăvârșit. Canalul tău are un traseu ingenios, iar podul e o adevărată minune. Te felicit cu toată sinceritatea. Peste câțiva ani, totul se va face din fier. Numai că nu ai terminat încă și ai rămas fără bani.

— Mai am rezerve pentru două luni!

— Cel mult pentru două săptămâni!

— Înseamnă că am la dispoziție două săptămâni în care să-mi găsesc un investitor cu pretenții mai rezonabile!

— Nu mai ai decât două ore, l-a anunțat Savine, ridicând mult din sprâncene. Diseară mă duc în vizită la Tilde dan Rucksted.

— La cine?

— La Tilde, soția lordului mareșal Rucksted. O tânără extraordinar de bună și de drăguță, dar, *vai,* ce-i mai place să bârfească!

Și-a ridicat ochii la Zuri, cerându-i să-i întărească spusele.

— Nu-mi place să vorbesc de rău nicio creatură a Domnului, dar este de o indiscreție cum nu s-a mai văzut, a recunoscut Zuri, fluturând cu evlavie din genele-i lungi.

— Iar când îi voi spune – firește, implorând-o să păstreze secretul – că ai rămas fără investitori, că îți lipsesc autorizațiile necesare și că muncitorii au început să se agite, tot orașul va fi la curent cu problemele tale chiar înainte de răsăritul soarelui.

— Nici dacă s-ar tipări pe foi volante nu s-ar afla mai repede, a completat Zuri cu tristețe.

— Așa că eu acum îți urez mult succes în strădania ta de a-ți găsi măcar un investitor, fie el mai mult sau mai puțin rezonabil.

În mai puţin de o secundă, roşeaţa s-a scurs din obrajii lui Kort, lăsând loc unei palori cadaverice, iar Savine a pufnit în râs.

— Nu fi prost, normal că n-am să fac una ca asta!

Şi acum s-a oprit din râs.

— N-am s-o fac, pentru că ai să semnezi documentele prin care îmi oferi o cincime din afacerea ta. Chiar acum. Şi după aia îi voi putea destăinui lui Tilde că tocmai mi s-a oferit şansa unică de a face o investiţie extrem de profitabilă, iar ea nu va fi în stare să se abţină şi va investi la rândul ei. Pentru că, o fi ea slobodă la gură, dar e tare strânsă la pungă.

— Lăcomia este un cusur pe care preoţii îl detestă, a oftat Zuri. Mai ales când e vorba despre oamenii bogaţi.

— Dar, din nefericire, este atât de larg răspândită în zilele noastre, s-a lamentat Savine. Dacă lady Rucksted înţelege că are ceva de câştigat, cred că va reuşi să-şi convingă soţul să spargă Zidul lui Casamir, ca să-ţi poţi întinde canalul până în cartierul celor Trei Ferme.

Atunci Savine ar fi putut să vândă cu un profit uriaş casele alea păduchioase şi nerentabile pe care le cumpărase pe traseul probabil al canalului.

— Toată lumea ştie cât de încăpăţânat e mareşalul, dar, în faţa soţiei sale, e ca un mieluşel. Aşa se întâmplă cu moşii care-şi iau nevestici tinere.

Kort era prins la mijloc între furie şi ambiţie. Lui Savine îi plăcea asta. În definitiv, mai toate animalele arată mai bine în cuşcă.

— Să-mi întind canalul... până în cartierul celor Trei Ferme?

— Ai fi primul.

Şi, în paranteză fie spus, acolo ar fi putut să alimenteze cele trei fabrici de textile ale lui Savine, plus turnătoria de pe strada Dealului, făcându-le să-şi crească productivitatea.

— Iar pentru că suntem prieteni, cred că aş putea să aranjez în aşa fel încât Inchizitorii Maiestăţii Sale să ia parte la o întrunire cu muncitorii tăi. Şi cred că aceştia vor fi mult mai maleabili după ce câţiva dintre ei vor fi aspru pedepsiţi pentru problemele pe care ţi le-au făcut.

— Pedepsele aspre sunt *întotdeauna* pe placul preoţilor, a intervenit din nou Zuri.

Lui Kort mai că-i curgeau balele. Savine şi-a spus că ar fi bine să se oprească aici, înainte ca individul să-şi ude şi pantalonii.

— O zecime, a zis el răgușit.

— Nțț!

Savine s-a ridicat în picioare și Zuri s-a apropiat cu pălăria și cu acul, pe care-l rotea între degetele ei lungi cu dezinvoltura unui scamator.

— Ești un creator care ar putea să rivalizeze cu însuși Kanedias, numai că te-ai rătăcit complet în labirintul societății din Adua. Ai nevoie de cineva care să-ți arate drumul și eu sunt cea mai bună călăuză din câte există. Așa că, fii drăguț și oferă-mi o cincime, înainte să mă supăr și să iau un sfert. Și o treime dacă aș lua, tot un chilipir ar fi pentru tine.

Și Kort s-a dezumflat dintr-odată. Și-a lăsat capul în piept, cu bărbia sprijinită în colacul de grăsime de sub ea, privind-o ranchiunos pe sub sprâncene pe Savine. Evident că nu-i plăcea să piardă. Dar unde-ar mai fi fost toată distracția dacă i-ar fi plăcut?

— Foarte bine. O cincime.

— Actele au fost deja întocmite de un notar de la firma lui Temple și Kahdia. O să ia legătura cu tine.

Și Savine s-a întors să plece.

— Nu pot să zic că n-am fost avertizat, mormăi Kort, în vreme ce scotea din pungă documentul de la Valint și Balk. Mi s-a spus că nu te interesează decât banii.

— I-auzi! Câtă *aroganță*! Află de la mine că s-au dus vremurile alea când mă interesau banii.

Savine și-a atins ușor borul pălăriei în semn de rămas-bun.

— Dar cum altfel să-mi țin socoteala?

O OAREC ARE EXECUȚIE ÎN PIAȚA PUBLICĂ

— Măi, frate, deloc nu-mi plac nenorocitele astea de spânzurători, a oftat Orso.

Una dintre curtezane a început să se hlizească de parcă prințul făcuse cine știe ce glumă bună. El nu mai auzise niciodată vreun râset mai fals, deși era expert în materie. Toți erau prefăcuți în prezența lui, iar el era cel mai mare cabotin dintre toți.

— Eu cred că ai puterea să oprești asta, a zis Hildi. Dacă vrei.

Orso s-a încruntat la ea. Fata stătea cocoțată pe zid, cu picioarele încrucișate și cu bărbia sprijinită în palmă.

— Păi... presupun că...

Foarte ciudat că lui nu-i venise niciodată ideea asta. Acum se și vedea sărind pe eșafod, pledând pentru iertarea acelor oameni sărmani, apoi conducându-i grijuliu înapoi la viețile lor jalnice, copleșit de mulțumiri înlăcrimate și aplauze frenetice.

— Din păcate însă... a oftat el, nimeni nu ar trebui să se amestece în treburile justiției.

O minciună, aidoma tuturor vorbelor care-i ieșeau din gură, menită să-l facă mai puțin detestabil. Nu mult, doar un pic. Se întreba pe cine voia să păcălească. Fără doar și poate că Hildi știa prea bine ce-i poate pielea. Adevărul adevărat era că nu era în stare să oprească execuția asta, așa cum nu era în stare să facă mai nimic. A mai tras pe nas un pic din praful ăla alb și a început să fornăie zgomotos chiar când Inchizitorul de serviciu a pășit în fața eșafodului, iar mulțimea și-a ținut răsuflarea.

— Aceşti trei... *oameni,* a zbierat Inchizitorul, întinzând mâna spre condamnaţii în lanţuri, fiecare ţinut strâns de braţ de câte un călău cu cagulă pe cap, fac parte din gruparea criminală cunoscută sub numele de Distrugătorii. Membrii acesteia au fost găsiţi vinovaţi de Înaltă Trădare împotriva Regelui!

— Trădare! a răcnit cineva.

Dar imediat ţipătul ăla strident s-a transformat într-o tuse seacă. Ziua era senină şi calmă, deci prielnică fumului. Nu că în ultima vreme ar fi fost prea multe zile fără pic de fum, din cauza noilor hornuri care răsăriseră pe tot cuprinsul cetăţii Adua. Probabil că oamenii din spate se holbau al naibii de tare ca să vadă eşafodul prin toată negura aia.

— Au fost găsiţi vinovaţi de incendiere şi de distrugerea maşinăriilor, de instigare la revoltă şi de adăpostirea unora care fug de judecata regelui! Voi, condamnaţi, vreţi să spuneţi ceva?

Primul deţinut, un bărbos solid, evident că avea ceva de zis.

— Suntem supuşi credincioşi ai Maiestăţii Sale! a strigat el, pe un ton curajos în care răsuna basul eroului vibrând de pasiune. Nu vrem decât să fim plătiţi aşa cum trebuie pentru munca pe care o facem!

— Eu, unul, aş prefera să fiu plătit fără să fac nimicuţa, a grohăit Tunny.

Yolk tocmai sorbea din sticlă când s-a apucat să râdă ca prostul, aşa că i-a împroşcat pe cei din jur cu stropi puţind a alcool – mare parte dintre aceştia aterizând pe peruca bătrânei elegante din faţa lui.

Un bărbat cu nişte favoriţi cărunţi absolut spectaculoşi, probabil soţul doamnei cu perucă, a tras concluzia că nu se purtau cu seriozitatea cuvenită unei asemenea situaţii. Şi s-a întors furios cu faţa la ei.

— Neruşinaţi afurisiţi ce sunteţi!

— Nu mai spune?! a exclamat Tunny, vârându-şi limba în falca sură. Auzişi, Orso? Eşti un neruşinat afurisit.

— Orso? a bâiguit omul. Nu cumva...

— Ba cumva, a rânjit Tunny, dezvelindu-şi dinţii urâţi şi galbeni.

Orso s-a strâmbat. Detesta ideea de a fi folosit de Tunny pe post de sperietoare. Nici execuţiile nu-i plăceau. Dar uite că nu era în stare să împiedice nici una, nici alta.

Bărbatul cu favoriţi, amator de spectacole sinistre cu oameni atârnând în ştreang, se făcuse alb ca un cearşaf proaspăt spălat – lucru pe care Orso nu-l mai văzuse la nimeni de ceva vreme.

— Înălțimea Voastră, n-am *știut.* Vă rog să primiți scuzele...

— Nu-i cazul, a murmurat Orso, cu un gest leneș al mâinii, care i-a legănat ușor manșeta din dantelă pătată cu vin.

A mai tras pe nas niște praf și a adăugat:

— Ai dreptate: sunt un nerușinat afurisit. Toată lumea știe asta.

L-a bătut ușor pe umăr ca să-l liniștească, și-a dat seama că i-a mânjit haina de praf și a încercat să i-o șteargă. Dar fără succes. Domeniul în care excela Orso – unicul, din păcate – era lipsa de eficiență.

— Te rog, nu te gândi că mi-ai fi rănit sentimentele. Pentru că n-am.

Cam așa zicea el deseori. Însă adevărul era că uneori credea că are prea multe. Era tras cu atâta forță în zeci de direcții diferite că nu se mai putea mișca deloc.

Prevăzător, a mai tras nițel praf pe nas. Începuseră să-i lăcrimeze ochii, dar tot a izbutit să observe că i se golește cutiuța într-un ritm alert. Iar ăsta era un lucru foarte grav.

— Hildi! a bombănit el, arătându-i cutia. E goală.

Fata a sărit de pe zid, și-a îndreptat spinarea și a luat o atitudine impunătoare. Din păcate, oricât de tare s-ar fi îndreptat sau ar fi stat pe vârfuri, tot până la coastele lui Orso ajungea.

— Iară? Acu' la cine să mă duc?

— La Majir?

— Păi, tre' să-i dai o sută și cincizeci și una de mărci. Zice că nu-ți mai dă pe datorie.

— Atunci, du-te la spițer.

— Îi ești dator cu trei sute șase. Aceeași poveste.

— Cum naiba s-a întâmplat asta?

Hildi a aruncat o privire cu subînțeles spre Tunny, Yolk și celelalte prostituate.

— Chiar vrei să afli răspunsul?

Orso și-a stors creierii ca să afle la cine ar mai fi putut să apeleze. După care s-a lăsat păgubaș. Dacă mai excela într-un alt domeniu, acela cu siguranță era resemnarea.

— Zău așa, Hildi, toată lumea știe că sunt bun platnic. O să moștenesc o avere *considerabilă* foarte curând.

Adică nici mai mult nici mai puțin decât Uniunea, cu tot ce se afla în ea și cu toate problemele ei permanente și cu toate responsabilitățile și obligațiile imposibil de îndeplinit care aveau să-i revină și cu toate așteptările copleșitoare ale celor din jur. S-a strâmbat și i-a aruncat cutiuța.

— *Mie* îmi ești dator cu nouă mărci, a mormăit Hildi.

— Marș!

Orso a vrut să-i facă semn să plece, numai că și-a agățat degetul mic în manșetă și a sfâșiat-o ca să și-l poată smulge de acolo.

— Nu mă interesează cum faci, dar adu-mi niște prafuri!

Fata a scos un oftat prelung și oarecum îngăduitor, și-a îndesat peste buclele blonde o bonetă soldățească antică și de demult și s-a strecurat prin mulțimea de gură-cască.

— Tare nostimă servitorica asta a ta! a mieunat una dintre curve, agățându-se cam prea insistent de brațul lui.

— E valetul meu, s-a încruntat Orso, o adevărată comoară.

În tot acest timp, bărbosul de pe eșafod recita, urlând cu infinită emoție, manifestul Distrugătorilor. Adevărat că larma mulțimii creștea, însă, spre marele necaz al Inchizitorului, parcă reușea să atingă o oarecare coardă sensibilă în oamenii din jur. Sigur, răcnetele de batjocură erau asurzitoare, dar printre ele își făceau acum loc și niște strigăte de susținere.

— Fără mașinării! a tunat bărbosul, cu venele de la gât gata să-i plesnească. Nu mai confiscați terenurile comune!

Părea un individ care știe ce face. Capabil, eficace. Evident, mult mai eficace decât Orso.

— Ce pierdere! a murmurat el.

— Consiliul Deschis nu trebuie să fie doar pentru nobili! Fiecare dintre noi trebuie să aibă un cuvânt de spus...

— Destul! a mârâit urât Inchizitorul, făcând semn unuia dintre călăi.

Condamnatul nu s-a oprit din vorbit nici măcar când i s-a pus ștreangul în jurul gâtului, numai că vorbele lui erau acoperite de furia din ce în ce mai mare a mulțimii.

Mare mister. Omul ăsta, defavorizat din naștere, credea atât de mult într-o idee încât era gata să-și dea viața pentru ea. Orso, care a avut mereu orice și-a dorit, abia reușea să se dea jos din pat dimineața. Sau, mai bine zis, după-amiaza.

— Dar patul e tare cald, a șoptit el.

— Sigur că e, Înălțimea Ta, i-a gângurit în ureche cealaltă curvă.

Muierea asta se dăduse cu un parfum al naibii de tare și de grețos și era mare minune că porumbeii nu picau morți în jurul ei.

Inchizitorul a făcut un semn din cap.

În loc de cai sau bărbați cu mulți mușchi care să-l târască pe condamnatul la moarte, un tip proiectase un dispozitiv ingenios cu ajutorul căruia deținutul să fie aruncat în gol printr-o trapă din podeaua eșafodului, la o singură atingere a manetei. Aceasta era doar una dintre multele invenții recente menite a-ți ușura viața. Atunci, de ce să fie o excepție spânzurarea oamenilor?

Funia s-a strâns cu un pocnet sec și o rumoare stranie s-a înălțat din mijlocul mulțimii. În parte urale, în parte strigăte de batjocură, în parte gemete tulburate, dar, mai ales, suspine de ușurare. Ușurare pentru că nu ei erau la capătul acelei funii.

— La naiba! a mormăit Orso, trăgând de guler cu un deget.

Nimic din toată povestea asta nu-l mulțumea câtuși de puțin. Chiar dacă oamenii ăia erau dușmani ai statului, tot nu păreau prea periculoși.

Acum avea să cunoască dreptatea regelui o fată care nu părea să fi împlinit nici măcar șaisprezece ani. Ochii ei, mult prea mari în orbitele tumefiate, se uitau înnebuniți când la trapa eșafodului, când la Inchizitorul care se apropia de ea.

— Ai ceva de spus?

Parcă nici nu înțelegea ce o întreabă. Orso și-ar fi dorit acum ca fumul să fie mai gros, ca să nu-i poată vedea chipul.

— Te implor, a zis bărbatul de lângă ea, cu lacrimi șiroindu-i pe obrajii murdari. Omoară-mă pe mine, dar, te implor...

— Închide-i gura! s-a răstit Inchizitorul, evident dezgustat de rolul său în pantomima aceasta sinistră.

Câțiva dintre oameni aruncau cu legume spre eșafod, însă nu aveai de unde ști dacă erau destinate condamnaților sau celor care duceau la îndeplinire sentința. O pată întunecată la culoare se întindea acum pe partea din față a rochiei cu care era îmbrăcată fata.

— Câh! a exclamat Yolk. S-a pișat pe ea.

Orso s-a încruntat la el.

— *Asta* te scârbește pe tine?

— Doar te-am văzut pişându-te pe tine destul de des, a rânjit Tunny batjocoritor spre Yolk, provocând o altă cascadă de râsete false din partea prostituatelor.

Favoriţii bărbatului din faţă au zvâcnit când acesta a scrâşnit din dinţi.

La fel a scrâşnit şi Orso când s-a uitat spre eşafod. Hildi avusese dreptate: putea să împiedice asta. Dacă nu el, atunci cine? Dacă nu acum, atunci când?

Ştreangul de la gâtul fetei se încurcase cumva şi Inchizitorul i-a şuierat ceva printre dinţi unuia dintre călăi, care şi-a scos cagula de pe mutra asudată ca să se uite la noduri.

Orso era gata să intervină. Era gata să strige: *Opriţi-vă!*

Dar se pare că soarta i se punea mereu de-a curmezişul de fiecare dată când voia să facă ce trebuie. Chiar atunci o voce sclifosită şi subţire i-a şoptit la ureche:

— Înălţimea Ta!

Orso s-a întors şi a dat cu ochii de chipul lătăreţ, insipid şi extrem de antipatic al lui Bremer dan Gorst.

— Of, Gorst, ticălos nesuferit ce eşti!

Însă insulta aceasta nu i-a stârnit nici cea mai mică reacţie. Nimic nu-l tulbura pe omul ăsta.

— Cum naiba ai dat de mine?

— A mers după duhoarea pe care o emană neruşinarea, a spus Tunny.

— Mda, pute cam tare pe aici, l-a aprobat Orso, întinzând mâna după cutia cu prafuri.

Dar şi-a amintit la timp că nu mai e nimic acolo, aşa că a smuls sticla din mâna lui Yolk şi a luat o duşcă.

— Te cheamă regina, a ţiuit Gorst.

Orso a pârţâit prelung din buze.

— N-are treburi mai bune de făcut?

— Ce-i mai important pentru o mamă decât fericirea fiului ei? a nechezat Yolk.

Privirea lui Gorst s-a deplasat agale până la el. Şi s-a pironit asupra lui. Era doar o privire şi atât, dar lui Yolk i-a rămas râsul în gât şi a amuţit speriat. O fi avut omul ăla voce de bufon, dar nu era deloc bine să te pui cu garda personală a Maiestăţii Sale.

— Am voie să-mi iau curvele cu mine? a întrebat Orso. Că le-am plătit pentru o zi întreagă.

Acum i-a venit lui rândul să înfrunte privirea fixă şi ostilă a lui Gorst. A oftat şi l-a întrebat pe Tunny:

— Vrei să le conduci tu pe doamne la domiciliul dânselor?

— O, dar pot să dirijez şi o simfonie cu ele, Înălţimea Ta.

Alte chicote false.

Fără să se codească prea mult, Orso s-a întors să plece. Nu-i plăceau execuţiile, însă fetele voiseră să vină aici şi lui nu-i plăcea nici să dezamăgească oamenii. Prin urmare, se părea că-i dezamăgea pe toţi din jur. Imediat s-a auzit un sunet ciudat, ceva între icnet şi ovaţie, când trapa eşafodului s-a deschis în spatele lui.

Orso şi-a aruncat pălăria pe capul chelios al unui bust care-l reprezenta pe Bayaz, felicitându-se că reuşise să-i dea un aer de craidon legendarului vrăjitor.

În răsunet prelung de paşi apăsaţi, Orso traversa oceanul de dale scânteietoare ale imensului salon, îndreptându-se spre unicele obiecte de mobilier, aşezate ca o insuliță drept în centru. Înspăimântător de țeapănă şi acoperită cu diamante din cap până la picioare, marea regină a Uniunii stătea în jilț, ca o orhidee fantastică în ghiveciul ei. Nu e nevoie să spunem că Orso o știa dintotdeauna, însă este nevoie să subliniem faptul că, de fiecare dată când o vedea pe femeia aceasta, îl uluia nespus atitudinea ei permanent maiestuoasă.

— Bună ziua, mamă! a salutat-o el în styriană.

Folosirea limbii din țara în care domneau nu făcea decât s-o irite, iar Orso știa, dintr-o experiență îndelungată, că nu merita niciodată s-o iriți pe regina Terez.

— Tocmai voiam să te vizitez când m-am întâlnit cu Gorst.

— Tare proastă mă crezi, a spus ea, înclinându-şi uşor chipul spre el.

— Ba nu, a protestat prinţul, aplecându-se să-i atingă cu buzele obrazul foarte pudrat. Nu prea tare.

— Zău, Orso, ai un accent înfiorător!

— Păi, ce să fac? Nu prea mai am ocazia să folosesc limba asta de când Styria a căzut în mâinile duşmanilor.

Regina a întins mâna şi a cules o scamă de pe tunica lui.

— Eşti cumva euforic?

— N-am absolut niciun motiv, i-a răspuns Orso, luând carafa cu un gest afectat şi turnându-şi un pahar. Am tras doar atâta praf cât era nevoie ca să echilibrez cânepa pe care-am fumat-o de dimineaţă.

S-a frecat la nasul încă destul de amorţit, după care a ridicat paharul de parcă ar fi toastat.

— O să beau o sticlă sau două ca să-mi revin şi asta ar trebui să-mi ajungă până la prânz.

Pieptul regesc, sugrumat de o combinaţie de corset şi centură care reprezenta o adevărată minune a tehnicii, capabilă să rivalizeze cu oricare alte inovaţii ale noii epoci, s-a dilatat maiestuos când regina a oftat cu amărăciune.

— Oamenii se aşteaptă la o oarecare indolenţă din partea prinţului moştenitor. Şi chiar îţi şedea bine atitudinea asta când aveai şaptesprezece ani. La douăzeci şi doi a început să devină cam enervantă. Iar acum, la douăzeci şi şapte, pare un semn al disperării.

— Habar n-ai tu, mamă, a zis Orso, prăbuşindu-se într-un scaun atât de incomod că-l durea fundul. De foarte multă vreme mi-e silă de mine însumi.

— Dar ai putea încerca să faci ceva de care să fii mândru. Te-ai gândit la asta?

— Zile în şir doar la asta m-am gândit, a răspuns el, privind atent prin paharul cu vin, ridicat în dreptul luminii revărsate din ferestrele imense. Numai că *punerea în practică* mi se pare un efort prea mare şi inutil.

— Sincer vorbind, tatăl tău ar avea nevoie de ajutor. Este un om slab, Orso.

— Şi nu te saturi niciodată să i-o aminteşti.

— Iar vremurile sunt grele. Ultimul război nu... nu a avut finalul scontat.

— Ba pentru regele Jappo al Styriei s-a terminat destul de bine.

Acum mama lui a rostit apăsat fiecare cuvânt:

— Tu... *nu eşti*... regele Jappo.

— Şi multă lume regretă asta.

— Tu eşti duşmanul de moarte al regelui Jappo şi moştenitor de drept a tot ce au furat el şi Şarpele ăla din Talins, de trei ori să-i fie blestemat numele! Iar acum a venit vremea să-ți iei în serios rolul! Pretutindeni avem numai dușmani. Chiar și înlăuntrul granițelor.

— Știu asta. Tocmai ce am asistat la execuția a trei dintre ei. Doi țărani și o fătucă de vreo cinșpe ani. S-a pișat pe ea. Cred că niciodată nu m-am simțit mai mândru.

— Înseamnă că ești receptiv la ceea ce-ți voi spune.

Mama lui Orso a bătut tare din palme de două ori și imediat a apărut burta lui Hoff, urmată îndeaproape și de restul lordului șambelan. Mare mirare că nu-i crăpase încă jiletca pe pântecul sprijinit pe picioarele ca niște bețe, îmbrăcate în pantaloni strâmți. Semăna teribil de tare cu un cocoș laureat care își păzește ograda ca pe ochii din cap.

— *Maiestatea* Voastră!

Și a făcut o plecăciune atât de adâncă în fața reginei, încât realmente și-a lipit nasul de dalele pardoselii.

— *Înălțimea* Voastră!

Și s-a aplecat la fel de tare în fața lui Orso, deși atitudinea lui de acum sugera un dispreț fără margini. Sau poate Orso era cel care își vedea disprețul de sine reflectat în rânjetul ăla slugarnic al lui Hoff.

— Am *scotocit* prin tot Cercul Lumii după cele mai bune candidate. Oare *se încumetă* cineva a spune că viitoarea Mare Regină a Uniunii se află printre ele?

— Ooof, incredibil! a exclamat Orso, lăsând capul pe spate și holbându-se la picturile superbe de pe tavan: oameni din toate popoarele lumii îngenuncheați în fața unui soare de aur. Nu începeți *iar* cu circul ăsta!

— Succesiunea la tron nu este un circ, a decretat mama lui.

— Ai dreptate, nu-i deloc amuzant.

— Termină cu glumele tale proaste, Orso. Amândouă surorile tale și-au făcut datoria față de dinastia noastră. Tu chiar îți imaginezi că tocmai în Starikland a vrut să se mute Cathil?

— E o visătoare.

— Tu chiar crezi că tocmai cu cancelarul din Sipani a vrut Carlot să se mărite?

De fapt, tânăra fusese de-a dreptul încântată, numai că mamei lui Orso îi plăcea la nebunie să-și imagineze că toți din jurul ei se sacrificau pe altarul datoriei față de familie, deoarece așa le spunea ea mereu că trebuie să facă.

— Normal că nu cred asta, mamă.

Chiar atunci în prag au apărut doi servitori care cărau un tablou enorm și se chinuiau să nu-i prindă rama în cadrul ușii. De pe pânză surâdea fermecător o tânără palidă cu gâtul ridicol de lung.

— Lady Sithrin dan Harnveld, a prezentat-o lordul șambelan pe fata din portret.

Orso s-a făcut mic în scaunul lui.

— Tu chiar crezi că mie-mi trebuie o soție care-și măsoară în kilometri distanța dintre bărbie și țâțe?

— Ooo, dar este vorba doar despre o licență artistică, Înălțimea Voastră, s-a repezit Hoff să-i explice.

— Dacă-i zici „artă", atunci nu mai trebuie să ne mire nimic, nu?

— Stai s-o vezi în carne și oase, a intervenit regina. Este foarte atrăgătoare. Iar familia ei există de pe vremea lui Harod cel Mare, întemeietorul Uniunii.

— Cu adevărat o tânără *pursânge,* s-a băgat aiurea și lordul șambelan.

— Mda, și proastă ca o iapă, a spus prințul moștenitor. Nu-i normal ca *și* regele, *și* regina să fie niște tembeli.

— Următoarea! a scrâșnit mama lui Orso.

Și imediat a intrat o a doua pereche de lachei, aproape izbindu-se de prima. Aceștia se opinteau cărând un portret al unei styrience care rânjea cu superioritate.

— Contesa Istarine de Affoia este un politician de valoare, care ne va aduce mulți aliați importanți din Styria.

— După cum arată, eu zic că mai degrabă o să-mi dea mie herpes.

— Credeam că ești deja imun, din moment ce duci viața pe care o duci, l-a ironizat regina, făcând un semn elegant din degete prin care le cerea servitorilor să dea la o parte și portretul acela.

— Habar n-ai ce rău îmi pare că nu mai dansezi, mamă.

Adevărul era că regina dansa superb. Și, uneori, chiar dădea impresia că-i place.

— Tatăl tău este un partener îngrozitor de prost.

Orso a zâmbit cu tristețe.

— Face și el ce poate.

— Aceasta este Messela Sivirine Sistus, a anunțat solemn lordul șambelan, mezina împăratului Dantus Goltus...

— Mezina? s-a enervat regina, înainte ca Orso să apuce să obiecteze în vreun fel. Adică fiul meu n-o merită pe prima lui născută? *Nu* prea cred.

Și tot așa. Și iar așa. Orso respingea una după alta fiecare mândră floare a nobilimii și calcula timpul scurs după nivelul tot mai scăzut al vinului în carafă.

— Cum să mă însor eu cu o femeie mai înaltă decât mine?

Sau:

— Mă întrece la băutură.

— Bine măcar că-i fertilă. Am auzit că a făcut doi copii din flori.

— Ăla de pe mutra ei e nas sau mătărângă?

Mai că-și dorea să nu fi plecat de lângă spânzurătoare. Execuția aia ar fi putut s-o împiedice – sigur, în principiu. Era complet neajutorat în fața mamei sale. Singura lui șansă era să aibă răbdare, că poate o să-i treacă. În definitiv, nu erau prea multe tinere de măritat în Cercul Lumii.

După ce a fost scos din salon și ultimul portret, lordul șambelan a început să-și frângă deznădăjduit mâinile.

— *Maiestatea* Voastră, *Înălțimea* Voastră, regret nespus că...

— Ce, ai terminat? l-a întrerupt Orso. N-ai dosit în hol niciun portret al lui Savine dan Glokta?

Chiar dacă distanța dintre ei era destul de mare, Orso tot a simțit un val de frig venit dinspre regină. Da, mamei lui nu-i convenea deloc ce spusese.

— Cum așa? Doar maică-sa e o țărancă bețivă!

— Dar e sufletul oricărei petreceri și, indiferent ce ai tu împotriva lui lady Ardee, arhilectorul Glokta este o persoană respectată. Sau, cel puțin, foarte temută.

— Un vierme schilod, a scrâșnit regina. Un torționar!

— Dar e torționarul nostru, mamă, nu-i așa? *Al nostru.* Și înțeleg că fiică-sa s-a îmbogățit foarte, foarte mult.

— Banii ăia i-a făcut prin *comerț* și *tranzacții* și *investiții.*

Regina rostea cu scârbă imensă fiecare cuvânt, de parcă ar fi fost vorba despre niște afaceri ilegale. Iar din câte auzise Orso, afacerile lui Savine erau, *într-adevăr,* ilegale. O credea în stare de așa ceva.

— Zău așa, tot în vistieria noastră ajung și banii storși cu nerușinare din punga și așa prea goală a țăranilor.

— E prea bătrână! Nici tu nu mai ești tânăr și ea e chiar mai bătrână decât tine!

— Dar manierele ei sunt ireproşabile, iar frumuseţea ei încă este admirată de toată lumea, a insistat Orso, făcând un semn leneş din mână spre uşă. Portretul ei ar fi de mii de ori mai frumos decât al purceluşelor ălora, iar pictorul nici n-ar trebui să mintă. Ca să nu mai zic că „Regina Savine“ sună destul de bine.

A chicotit şi apoi a adăugat:

— Are o muzicalitate regală.

Mama lui era un gheţar de furie.

— Vorbeşti aşa doar ca să mă scoţi din sărite?

— Nu *doar* din cauza asta.

— Jură-mi că n-o să ai nimic de-a face cu lepădătura aia fără scrupule.

— Te referi la Savine dan Glokta? a părut să nu înţeleagă Orso. Ai dreptate. În fond, maică-sa e o femeie simplă, din popor; taică-su e un torţionar; iar ea face bani din afaceri.

A scurs în pahar ultimele picături de vin din carafă.

— Ca să nu mai spunem că este mult prea *bătrână.*

— Au! a icnit el. Ahhh! *Mă-ta!*

Şi-a arcuit spinarea, s-a agăţat cu disperare de marginea biroului, a răsturnat pe podea un vas cu tocuri de scris, şi-a trosnit zdravăn capul de perete şi o ploaie de tencuială a căzut peste umerii lui. A încercat să se elibereze şi să scape de-acolo, numai că ea îl ţinea strâns de ouţe. La propriu.

Şi-a strivit nasul, mai că şi-a înghiţit limba, a tuşit şi a şuierat printre dinţi un „Mă-ta!“ şi mai exasperat, după care a scâncit şi s-a lăsat moale, a zvâcnit din picioare, s-a lăsat moale din nou, cu muşchii atinşi de cârcei.

— Mă-ta! a gemut el.

Savine s-a bosumflat şi s-a uitat în jur. Apoi a luat paharul lui Orso şi a scuipat în vin. Chiar şi în aceste condiţii – a observat el –, ţinea de picior paharul ăla cu o eleganţă deosebită. Şi-a frecat limba de dinţii din faţă, a scuipat din nou, apoi a pus paharul alături de al ei.

Orso şi-a văzut sămânţa plutind pe deasupra vinului.

— Mi se pare cam... scârbos.

— Mă scuteşti?! a exclamat Savine, după care şi-a clătit gura cu vinul din propriul pahar. Tu doar o vezi, nimic mai mult.

— Câtă lipsă de respect! Doamnă, am să-ţi fiu rege într-o bună zi!

— Cu siguranță că regina pe care ți-o alegi îți va scuipa caimacul în cutii aurite care vor fi împărțite poporului în zilele de sărbătoare. Felicitările mele, Înălțimea Ta!

Orso s-a hlizit ca prostul.

— De ce o femeie perfectă ca tine își irosește energia cu un imbecil ca mine?

Strângând din buze, Savine a căzut pe gânduri, de parcă și ea ar fi vrut să dezlege misterul acesta. Și, preț de o clipă – stranie, tembelă clipă – el a fost cât pe ce să-i pună întrebarea. Îl mânca limba rău de tot. Pentru că nu știa nicio altă femeie mai potrivită pentru el. Avea toate calitățile după care tânjea el. Era atât de inteligentă. Atât de calculată. Atât de hotărâtă. În plus, ar fi meritat s-o facă doar ca să vadă expresia mamei lui. Așa că era gata să-i pună întrebarea.

Numai că soarta i se așeza mereu de-a curmezișul când voia să facă ceea ce trebuie.

— Nu văd decât un singur motiv, a spus Savine, ridicându-și fustele și ghemuindu-se pe birou alături de el.

Încă nesigur pe picioare și cu pantalonii mototoliți în jurul gleznelor, Orso s-a așezat pe fundul asudat, care i-a palpitat cam tare la contactul cu tăblia biroului. A deschis cutiuța, și-a presărat puțin praf pe dosul mâinii, a tras pe nas jumătate din el și i-a oferit lui Savine restul.

— Asta ca să nu se mai spună că nu mă gândesc decât la mine însumi, a zis el.

Femeia și-a astupat o nară și a prizat praful cu cealaltă. A ridicat ochii spre tavan și a clipit de câteva ori, de parcă i-ar fi venit să strănute. Apoi s-a lăsat pe coate și a unduit din șolduri ca să ajungă lângă el.

— Haide, treci la treabă!

— Azi nu prea ai chef de sentimentalisme, nu?

Savine și-a înfipt degetele în părul lui și i-a tras – cam tare – capul până între picioarele ei.

— Timpul *meu* este extrem de prețios.

— Cât tupeu! a suspinat Orso, proptindu-i un picior pe umărul lui, apoi trecându-și palma pe pielea ei dezgolită, savurându-i gemetele, și simțindu-i fiorii.

I-a sărutat apoi tandru fluierul piciorului, genunchiul, coapsa.

— Offf, revendicările supușilor mei nu au nicio limită?

DISTRUGĂTORII

— Ce fel de nume e Vick?

— Prescurtarea de la Victarine.

— Al *naibii* de sofisticat! a rânjit Purceluşa, în bătaie de joc.

Vick n-o ştia de prea multă vreme, dar deja se săturase până peste cap de ea.

— Să-nţeleg că ai şi un rahat din ăla de „dan“ în nume, nu-i aşa, stimată doamnă? a continuat Purceluşa.

Glumea, desigur. Numai că lui Vick nu i se părea deloc amuzant, aşa că nici măcar nu a zâmbit.

A privit-o drept în ochi.

— De fapt, chiar am avut pe vremuri un „dan“ în nume. Tata a fost Administrator al Monetăriei Regale. A avut o vilă mare şi luxoasă în Agriont, a spus Vick, dând din cap în direcţia unde presupunea că s-ar afla fortăreaţa, deşi în pivniţa aia mucegăită nici acul busolei nu le-ai fi putut desluşi. Chiar lângă palat. Atât de mare era, că ar fi încăput în hol chiar şi o statuie a lui Harod cel Mare. În mărime *naturală.*

Pe faţa rotundă a Purceluşei se citea nemulţumirea, plus că părea şi mai schimonosită din cauza luminii intermitente venite de la luminatoarele de lângă tavan, pe lângă care treceau cizme şi copite şi roţi de căruţe.

— Ai crescut în Agriont?

— N-ai fost atentă la ce am spus. *Tatăl* meu a avut o casă acolo. Când eu aveam vreo opt ani, a călcat pe bătături pe cineva important şi l-a arestat Inchiziţia. Am auzit că l-a interogat chiar Oase Betege.

Vorbele astea au schimbat dintr-odată atmosfera: Purceluşa a tresărit un pic, iar Untură s-a retras într-un colţ, de parcă însuşi arhilectorul ar fi stat pitit în spatele polițelor prăfuite, împreună cu vreo zece practicieni.

— Tatăl meu era nevinovat. Mă rog, nevinovat de faptele de care îl acuzau ei. Numai că, odată ce s-a pornit, Oase Betege...

Vick s-a întrerupt și a lovit cu putere în masă, speriindu-l atât de tare pe Untură, că bietul băiat aproape s-a pocnit cu capul de tavan.

— ... l-a convins pe tata să mărturisească și lucruri pe care nu le-a făcut. L-au acuzat de înaltă trădare. Și l-au trimis în Englia. În lagărele alea din Nord.

Vick a schițat un zâmbet forțat, deși doar de asta nu-i ardea. Apoi a continuat:

— Și, pentru că nu voiau să despartă o familie atât de fericită, au expediat-o și pe mama cu el. Și pe mama, și pe fratele meu, și pe surorile mele, și pe mine. În lagăr, Purcelușă. *Acolo* am crescut eu. Așa că să nu îndrăznești să pui la îndoială devotamentul meu față de cauză. Niciodată să nu faci asta. Niciodată!

Și parcă s-a auzit un plescăit scârbos, când Untură tot încerca să-și biruie nodul din gât.

— Cum e acolo?

— Supraviețuiești.

Dar, vai, câtă mizerie, durere, foame, moarte, nedreptate și trădare erau ascunse în acest unic cuvânt. Frigul întunecat al minelor, căldura mistuitoare a furnalelor, furia cu scrâșnet din dinți și disperarea cu șiroaie de lacrimi, cadavrele acoperite de zăpadă. Încercând din greu să nu arate ce simte, Vick și-a îndesat amintirile cutia minții, așa cum încerci să pui capacul peste o cutie plină cu viermi.

— Supraviețuiești, a repetat ea, pe un ton mai ferm.

Când spui o minciună, trebuie să lași impresia că o crezi. Efortul este de două ori mai mare în cazul minciunilor pe care ți le zici ție însăți.

Ușa s-a deschis cu un scârțâit înfiorător, iar Purcelușa s-a întors înspăimântată. Însă nu erau decât Sibalt – slavă Domnului că binevoise să-și facă apariția! – și Balhui, un uriaș antipatic, care se ținea scai de el. Sibalt și-a proptit pumnii în masă și a răsuflat anevoie, strâmbându-și mâhnit trăsăturile distinse.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat Untură, cu voce abia șoptită.

— L-au spânzurat pe Reed, a răspuns Sibalt. Şi pe Cudber. Şi pe fiică-sa.

Purceluşa a căscat ochii la el:

— Da' n-avea decât cinşpe ani!

— Pentru ce i-au spânzurat? a vrut să ştie Untură.

— Doar pentru că au vorbit, a spus Sibalt, strângând uşor umărul îngust al tânărului. Doar pentru că au încercat să se organizeze. Doar pentru că au vrut să-i convingă pe muncitori să fie solidari şi să vorbească pe o singură voce. Se pare că acum ăsta-i un act de trădare.

— Înseamnă c-a trecut vremea vorbitului! a rânjit Purceluşa.

Vick era la fel de furioasă ca ei. Numai că învăţase în lagăr că orice sentiment este o slăbiciune. Trebuie să-ţi înăbuşi durerea şi să te concentrezi la ce urmează.

— De câţi dintre noi ştiau? a întrebat ea.

— De asta-ţi pasă ţie acum? a ţipat Purceluşa, fluturându-şi pumnul durduliu în nasul lui Vick. Doar de *siguranţa* ta?

Vick s-a uitat mai întâi la pumn, apoi a privit-o pe femeie drept în ochi.

— Sunt convinsă că au divulgat numele celor pe care-i ştiau.

— Nu şi Cudber. Niciodată.

— Nici când şi-a văzut fata în cătuşe?

Purceluşa a amuţit brusc, iar şocul înţelegerii i-a şters treptat toată furia de pe chip.

— Nu contează pe cine cunoşteau, ideea e că i-au dat în vileag pe toţi. Ba chiar şi pe mulţi alţii, care n-au nicio treabă cu noi. Pentru că, atunci când nu mai ai niciun adevăr de spus, începi să torni numai minciuni.

Balhui a clătinat din capul cât o baniţă.

— Nu şi Reed.

— Ba da. Şi Reed, şi Cudber, şi fata lui Cudber, şi tu, şi eu, şi oricare dintre noi. Foarte curând, Inchiziţia îi va căuta şi îi va aresta pe cei despre care au aflat. Deci despre cine ar fi putut să afle?

— Doar despre mine, a spus calm Sibalt, privind-o în ochi. M-am asigurat de asta.

— Asta înseamnă că trebuie să pleci din Adua. Pentru binele tău. Pentru cauza noastră.

— Cine dracu' eşti tu să ne dai ordine? s-a zbârlit Purceluşa la ea, împungând-o cu degetul. Eşti cea mai nouă dintre noi!

— Înseamnă că e posibil să gândesc mai limpede.

Vick şi-a sprijinit mâna pe centura unde-şi ascunsese boxul, arma ei secretă. N-o considera prea periculoasă pe Purceluşă, chiar dacă era ditamai matahala. Oamenii care zbiară prea mult au tendinţa să zăbovească la fel de mult până se hotărăsc să acţioneze. La nevoie, Vick era pregătită s-o facă de ocară. Iar când Vick făcea pe cineva de ocară, avea grijă să fie cât mai temeinic.

Din fericire pentru Purceluşă, Sibalt i-a pus cu blândeţe mâna pe umăr şi a tras-o uşor înapoi.

— Are dreptate Vick. Trebuie să plec din Adua. Şi o voi face de îndată ce ne punem planul în aplicare.

Imediat, Balhui a scos o foaie jegoasă de hârtie, pe care a întins-o pe masă. Harta oraşului. Sibalt a pus degetul pe cartierul celor Trei Ferme. Nu prea departe de locul unde începuseră să facă noul canal.

— Aici. La turnătoria de pe strada Dealului.

— Strada... Dealului... nu mai e, a mârâit tărăgănat Balhui, aşa cum îi era obiceiul. Au prăpădit-o când au făcut turnătoria.

— O să aducă acolo nişte maşinării noi, a spus Sibalt.

Unturā a dat din cap.

— Da, da, şi io le-am văzut când veneam încoa'. Cică o să rămână fără lucru vreo două sute de oameni, şi bărbaţi, şi femei.

— Ce vrei să spui? s-a încruntat Vick. O să le distrugem?

— Praful şi pulberea o să se aleagă de tot locul ăla, a zis Purceluşa. O să-l aruncăm în aer cu Văpaia Gurkiană.

Vick s-a uitat uimită la ea.

— Dar cât de multă văpaie din asta aveţi?

— Trei butoaie, i-a răspuns Sibalt. Ar trebui să ne ajungă, nu crezi?

— Poate, dar doar dacă o pui corect, în anumite locuri. Ştii cum s-o foloseşti?

— Eu nu, i-a zâmbit larg Sibalt. Dar tu ştii. Ai folosit-o în mină, nu? În Englia.

— Aşa e, a răspuns Vick, privindu-l printre gene. De unde ai luat-o?

— Ce-ţi pasă? s-a răţoit Purceluşa la ea.

— Vreau să ştiu dacă sursa voastră este de încredere. Vreau să ştiu dacă va funcţiona. Vreau să fiu sigură că n-o să facă bum prea repede şi n-o să împrăştie bucăţi din noi peste tot ţinutul celor Trei Ferme.

— Ei, lasă, nu-ţi mai face atâtea griji, că vine din Valbeck, s-a fudulit Purceluşa, aidoma unui croitor de case regale. Chiar de la Ţesător...

— Ssst! a sâsâit Sibalt la ea. Cu cât ştiu mai puţini, cu atât mai bine.

Şi apoi i s-a adresat iar lui Vick.

— Fii pe pace, pulberea e bună.

Purceluşa şi-a lovit palma cu pumnul încleştat al celeilalte mâini.

— Vom arăta că suntem de partea oamenilor de rând, fraţilor, da?

— Da, a fost de acord Balhui, dând agale din capul lui uriaş. O să aprindem scânteia.

— Şi scânteia va aprinde focul, a continuat Sibalt.

Vick a înlemnit.

— O să fie oameni răniţi, dacă facem una ca asta. O să moară oameni.

— Doar ăia care merită să moară, s-a opus Purceluşa.

— Odată ce se porneşte masacrul, rareori au de suferit doar cei care merită să sufere.

— Ţi-e frică?

— Dacă ţie nu-ţi este, înseamnă că eşti ori nebună, ori proastă şi n-ai ce căuta aici. Avem nevoie de un plan foarte amănunţit.

— Io lucrez acolo, a zis Balhui. Pot să fac schiţa locului.

— Bine, a spus Vick. Mai multe planuri înseamnă mai puţine riscuri.

Purceluşa s-a strâmbat dezgustată.

— Nu ştii decât să dai din gură despre riscuri!

— Trebuie s-o facă cineva. Trebuie să hotărâm cum anume vom acţiona, nu să ne repezim ca proştii, cu capul înainte, doar pentru că suntem supăraţi şi avem timp la dispoziţie.

S-a întrerupt şi s-a uitat atentă la cei patru oameni din jurul ei, oameni care arătau straniu în lumina difuză şi pâlpâitoare din pivniţă.

— Vreţi să iasă o treabă bună, nu?

— Pe dracu', normal că asta vreau! a exclamat Purceluşa.

— Asta vreau şi eu, a spus Sibalt.

— Da, a mormăit Balhui.

Acum Vick s-a uitat la Untură. Nu avea mai mult de cincisprezece ani şi probabil că în toată viaţa lui nu avusese parte decât de vreo trei mese îndestulătoare. Îi amintea un pic de fratele ei. Încheieturile alea slăbănoage care ieşeau din manşete deşirate şi prea scurte. Strădania de a părea cât mai dur şi mai neînfricat, deşi ochii lui mari şi umezi emanau doar teamă şi îndoială.

— Se apropie Marea Schimbare, a spus el în cele din urmă. Eu asta vreau.

Vick a zâmbit. Numai că zâmbetul îi era înverşunat, nemilos.

— Cel mai folositor lucru pe care l-am învăţat în lagărele prin care am trecut e că vorba nu-i de ajuns.

Abia acum şi-a dat seama că îşi încleştase pumnii.

— Şi că trebuie să lupţi pentru ceea ce vrei.

După ce au terminat, a mai rămas puţin călare peste el. Pieptul lui i se lipea de sâni la fiecare respiraţie sacadată. Ea îi săruta buza. Îi muşca buza. Apoi a alunecat gemând de pe el, s-a întins alături pe patul îngust şi a tras pătura peste umerii goi. Acum, când nu se mai mişcau, i se părea cam frig, iar în lumina lămpii se vedeau florile de gheaţă din colţurile ferestruicii.

Tăceau amândoi. El, cu ochii ţintă în tavan; ea, cu ochii ţintă la el. De afară veneau huruit de căruţe, zbierete de negustori ambulanţi şi vorbele bălmăjite ale beţivului din colţ care îşi urla durerea şi furia faţă de toţi şi toate. Faţă de nimeni şi de nimic.

Într-un final, el s-a întors către ea.

— Îmi pare rău că n-am intervenit când Purceluşa ...

— Pot să-mi port şi singură de grijă.

Sibalt a pufnit amuzat.

— Şi te pricepi de minune la asta. Nu-mi pare rău pentru că aş crede că ai nevoie de ajutorul meu. Îmi pare rău că nu ţi-l pot oferi. Nu trebuie să afle nimeni că noi doi suntem...

Şi şi-a trecut uşor palma peste coastele ei, frecând cu degetul mare cicatricea aia veche de arsură, încercând să găsească cuvântul potrivit pentru relaţia lor.

— ... împreună.

— Suntem împreună doar aici, înăuntru, a zis ea, făcând un semn repezit spre uşa strâmbă din cadrul şi mai strâmb. Afară...

Afară, fiecare era pe cont propriu.

El s-a încruntat la bucata de aşternut rugos dintre ei, de parcă ar fi fost cine ştie ce prăpastie fără fund, imposibil de trecut.

— Îmi pare rău că nu pot să-ţi spun de unde am luat Văpaia Gurkiană.

— Cu cât ştiu mai puţini, cu atât mai bine.

— O să funcționeze.

— Te cred, a spus ea. Am încredere în tine.

De fapt, Vick n-avea încredere în nimeni. Tot în lagăr învățase asta, când învățase și cum să mintă. Și atât de bine învățase să mintă, că putea să ia o fărâmă de adevăr și s-o modeleze cu furie, la fel cum fierarul modelează o frunză dintr-o pepită de aur, până când ar fi acoperit cu ea un întreg lan de minciuni. Prin urmare, Sibalt nu s-a îndoit nicio clipă de spusele ei.

— Păcat că nu ne-am cunoscut mai demult, a oftat el. Poate lucrurile ar fi stat altfel.

— Dar nu ne-am cunoscut, iar lucrurile sunt așa cum sunt. Deci hai să profităm de ce avem, da?

— Pe legea mea, tare neînduplecată mai ești tu, Vick.

— Nimeni nu-i atât de dur cum pare.

Și și-a strecurat degetele prin părul lui negru, înspicat cu fire albe, l-a apucat strâns de ceafă, l-a privit drept în ochi și l-a mai întrebat o dată:

— Ești convins, Collem? Ești sigur că asta vrei?

— Nu contează ce vrem noi, nu-i așa? Trebuie să ne gândim la lucruri mai importante decât viitorul nostru. Putem să aprindem o scânteie care va porni un incendiu. Și, într-o bună zi, va veni Marea Schimbare, Vick. Iar oamenii ca tine și ca mine vor avea un cuvânt de spus.

— Marea Schimbare, a repetat ea, încercând să dea impresia că ar fi crezut în așa ceva.

— Când terminăm, eu o să fiu nevoit să fug din Adua.

Ea nu a spus nimic. De fapt, asta e atitudinea cea mai bună când n-ai nimic de spus.

— Ar trebui să vii cu mine.

Poate că ar fi fost bine să nu zică nimic nici acum. Numai că s-a pomenit că-i vorbește gura fără ea:

— Și unde să ne ducem?

Un zâmbet a luminat chipul lui Sibalt. La vederea lui, a surâs și ea. Pentru prima oară după ceva timp. Nici nu mai credea că își poate mișca buzele în felul ăla.

Patul a gemut nefericit când Sibalt s-a aplecat și a luat de pe jos o carte veche și zdrențuită. *Viața lui Dab Sweet,* de Marin Glanhorm.

— Iar asta? a exclamat Vick.

— Iar.

Cartea s-a deschis la un desen întins pe două pagini. De parcă ar fi fost foarte adesea deschisă acolo. Iar în desenul ăla era un călăreț solitar, care privea peste o întindere nesfârșită de iarbă, sub un cer la fel de nesfârșit. Sibalt a ținut imaginea mai departe de ei, de parcă ar fi fost o priveliște pe care amândoi ar fi trebuit s-o admire. Și a rostit cuvintele în șoaptă, ca pe o formulă magică:

— Țara Îndepărtată, Vick.

— Știu ce țară e, a mormăit ea. Scrie sub desen.

— Pajiști verzi nesfârșite.

Glumea doar pe jumătate. Înseamnă că era doar pe jumătate serios.

— Un loc unde poți merge cât de departe te duc visurile. Un loc unde poți să renaști. Frumos, nu?

— Mda, dacă zici tu.

Vick și-a dat brusc seama că întinsese mâna la desenul ăla, de parcă ar fi putut să simtă și altceva decât o foaie de hârtie și și-a tras-o repede înapoi.

— Zău, Collem, e doar un desen închipuit, dintr-o carte plină cu minciuni.

— Știu, a zâmbit el trist, ca și cum ar fi știut că totul nu era decât un joc.

A închis cartea și a aruncat-o înapoi pe dușumea.

— Probabil că vine o vreme când trebuie să renunți la ceea ce vrei și să te împaci cu ce ți-e dat.

Vick s-a întors pe cealaltă parte, lipindu-și spatele de abdomenul lui. Și au stat așa amândoi – tăcuți și bucurându-se de căldura de sub pături, în vreme ce lumea de-afară își urma cursul, iar lumina furnalelor de peste drum arunca săgeți portocalii prin geamuri.

— Când vom aprinde scânteia, a murmurat el (deși un pic cam tare pentru urechea ei), vom schimba totul.

— Sunt convinsă, l-a aprobat Vick.

Tăcere. Din nou. Apoi:

— Va schimba tot ce este între noi.

— Și de asta sunt convinsă, a repetat Vick, împletindu-și degetele cu ale lui și apăsându-i mâna pe sâni. Deci haide să ne bucurăm de ce avem acum. Tot în lagăr am învățat că nu trebuie să mă gândesc la viitor.

Pentru că este posibil să nu vezi nimic bun acolo.

RĂSPUNSUL LA LACRIMILE TALE

Te trezești câteodată dintr-un coșmar și te copleșește un incredibil val de ușurare când îți dai seama că toate ororile alea nu au fost decât un vis și că ești în siguranță, în pătuțul tău cald.

În cazul lui Rikke a fost exact pe dos.

Se făcea că era într-un loc frumos și că totul era bine și zâmbea fericită în somn. Apoi a simțit frigul care i se strecura în inimă și, oricât de tare se ghemuia, tot nu reușea să se încălzească. Și după aia a venit și foamea, care a început să-i scormonească mațele. Și atunci și-a dat seama unde se află și s-a trezit gemând.

Cu multă silă s-a forțat să-și deschidă ochii, a văzut cerul înghețat și cenușiu printre ramurile care trosneau în vânt. Și a mai văzut că deasupra ei se legăna...

— Rahat! a zbierat ea, dând din mâini și din picioare ca să iasă mai repede de sub haina rece și jilavă cu care se învelise.

De copacul sub care dormise fusese spânzurat un om. Dacă s-ar fi ridicat, i-ar fi putut atinge picioarele fără viață. Atât de beznă era că, atunci când stătea culcată nu-și vedea nici măcar mâinile, darămite un cadavru atârnat deasupra ei. Însă acum n-avea cum să-i scape.

— E un mort aici! a urlat ea, arătându-l cu degetul care-i tremura amarnic.

Isern nici nu s-a uitat la el.

— În situația asta, prefer să văd morți, nu vii. Ia de-aici.

Și a îndesat ceva în mâna rece a lui Rikke. Un coltuc de pâine îmbibată cu apă și câteva fructe din alea mici și amare și care îți colorau dinții în violet.

— Micul-dejun. Mănâncă pe îndelete și încearcă să te bucuri de el, că asta-i toată mâncarea pe care a binevoit luna să ne-o ofere.

Și-a dus la gură ambele mâini – și cea vineție, și cea albă – și a suflat în ele să și le încălzească. Însă atât de ușor a suflat, de parcă până și respirația era o resursă ce trebuia să fie raționalizată.

— Tăicuțu' meu zicea că toată frumusețea lumii se vede în felul în care se leagănă un spânzurat.

Rikke a mușcat din pâinea udă și a mestecat-o în gura inflamată, neputând să-și desprindă privirea de la cadavrul de deasupra lor.

— Eu nu văd nimic.

— Mărturisesc că nici eu.

— N-ar trebui să-l dăm jos de-acolo?

— Nu prea cred c-o să ne mulțumească.

— Cine o fi?

— Nu prea cred că-i în stare să se prezinte. Poate-i omul lu' taică-tău, pe care l-au prins și spânzurat oamenii lu' Stour Amurg. Poate-i omul lu' Stour Amurg, prins și spânzurat de oamenii lu' taică-tău. Acum nu mai contează. Morții nu mai luptă pentru nimeni.

Unul dintre oamenii tatălui ei? Înseamnă că Rikke ar fi trebuit să-l știe? Oare câți dintre oamenii pe care-i cunoștea ea fuseseră uciși în ultimele zile? Simțea înțepături de lacrimi în nas, așa că l-a tras cât de tare era în stare s-o facă.

— Cât mai putem să suportăm?

Își dădea seama că vorbea subțire, cu o voce jalnică, o voce care nu părea să fie a ei, dar trebuia să întrebe asta.

— Cât mai pot *eu* să suport? s-a mirat Isern. Aveam doar șase anișori când taica m-a trimis pentru prima oară să scot săgețile din morți. Așa că eu pot să suport oricât. *Tu* poți? Dacă ai să te prăbușești și n-ai să mai poți să te ridici, înseamnă că ți-am descoperit limita. Da' până atunci...

Și s-a uitat lung printre copaci, în vreme ce se scobea cu unghia între dinții pătați de zeama fructelor.

— Nu trebuie să ne oprim din drum. Și nici n-avem cum s-o luăm peste dealuri, ca să ajungem la oamenii mei. Așa că trebuie să găsim Uniunea ori pe oamenii lu' tătâne-tău, numa' că acuma se retrag toți către Șuvoiul Alb, mai iute decât un cârd de gâște alergat de lup. E musai să ne mișcăm mai repede decât ei și dușmanul stă între noi și ei: deci, cu cât ajungem mai departe, cu atât mai primejdios o să ne fie drumul. Mai avem zile bune de mers. Ba poate chiar săptămâni.

Săptămâni de mers prin mlaștini și ciulini, încercând să se ferească de dușmanii înverșunați, hrănindu-se cu viermi și dormind sub oameni spânzurați de copaci. Groaznic. Și Rikke s-a simțit brusc incredibil de istovită.

Și-a adus aminte de sala cea mare a tatălui său din palatul de la Uffrith. De chipurile cioplite în căpriorii tavanului înalt și la fripturile zemoase de pe foc. De câinii care o implorau să le dea și lor o bucățică – ochi mari și umezi, bărbii sprijinite de genunchiul ei. De cântecele despre faptele eroice din văile însorite ale trecutului. De ochii înrourați ai tatălui ei ori de câte ori vorbea despre Treicopaci și despre Capdetunet, ba chiar și despre Dow cel Negru. Și cum își ridica el pocalul când cineva striga numele Sângerosului Nouă.

S-a gândit la Oamenii Aleși, Oamenii Vestiți, așezați de o parte și de cealaltă a focului. Zâmbind la vreuna dintre glumele ei. La vreunul dintre cântecele ei. O vedeți pe Rikke asta? Ce fetiță nostimă! N-ai vrea să ai și tu o fată atât de nesăbuită și naivă, dar tare nostimă e!

Și-a amintit cum se ducea în camera ei – pe una sau pe mai multe cărări. Și parcă vedea aievea patul cald, cu păturica pe care i-o făcuse mama. Și mai vedea și toate lucrurile ei drăguțe înșirate frumos pe poliță și toate hainele ei, curate și uscate, împăturite cu grijă în cufăr.

Și-a adus aminte de străduțele înguste și povârnite din Uffrith, de pavajul lucind în ploaie, de corăbiile din portul cenușiu, de oamenii stând la taifas în piață și de peștii alunecoși și scânteietori din năvoade.

Știa că nu fusese fericită acolo. O repetase de atâtea ori că se săturase până și ea de toate văicărelile alea. Acum însă a mângâiat ușor blana ruptă și împuțită a mantiei și s-a întrebat cum de putuseră s-o mâhnească doar niște vorbe reci și priviri aspre. Fusese prea proastă și prea puerilă și prea sensibilă. Dar poate că asta înseamnă să te maturizezi. Să îți dai seama ce vacă idioată ai fost.

În numele tuturor morților, cât de mult își dorea să se întoarcă în vremea când îi era cald și bine și se simțea în siguranță. Mai bine să fie luată în râs decât să fie vânată. Însă Rikke văzuse Uffrith-ul în flăcări. O fi adevărat că Ochiul Lung se poate uita în trecut, numai că un lucru e absolut sigur: nu ai cum să te mai întorci acolo. Dispăruse lumea pe care o cunoștea ea, iar lumea asta care-i rămăsese era înghețată și deprimantă. Și foarte, foarte afurisită.

Nu știa ce să facă. Era atât de flămândă și de înfrigurată, de speriată și de supărată și o dureau toate și se aștepta să-i fie și mai rău. Îi atârnau mâinile rebegite de frig și îi tremurau umerii și lacrimi mute îi șiroiau pe obraji și îi picurau din vârful nasului, dând un gust sărat buzelor ei fremătânde.

A simțit-o pe Isern apropiindu-se de ea. I-a simțit atingerea ușoară pe umăr. A simțit cum o ia de bărbie, i-o ridică și apoi a auzit-o spunându-i cu o blândețe de care nu o credea capabilă.

— Știi tu ce-mi zicea tăicuțu' când plângeam?

— Nu, a murmurat umed Rikke, trăgându-și nasul.

Isern a plesnit-o peste față. Tare. Șocând-o.

Rikke a clipit nedumerită, a căscat gura la ea și și-a dus mâna la obrazul fierbinte.

— Ce...

— *Asta*-mi zicea, a continuat Isern, zguduind-o bine. Și când ăsta-i răspunsul la bocetele tale, înveți grabnic să nu te mai miorlăi și să faci ce trebuie făcut.

— Au! a mormăit Rike, simțind că-i zvâcnește fața de durere.

— Da, soarta ți-a fost potrivnică. Ți-a dat boala aia și crizele alea și toată lumea te-a crezut nebună și la-la-la și lu-lu-li. Dar te-ai născut cu două mâini și cu două picioare și cu o mutriță drăgălașă și cu dinți buni și ești singurul copil al conducătorului cel mare și nu mai ai mamă, așa că o sumedenie de războinici bătrâni și fără minte în cap îți fac toate poftele.

— Nu-i deloc drept să...

Și a icnit când Isern a plesnit-o încă o dată, mai tare, atât de tare că pe buzele sărate de lacrimi simțea acum și gust sărat de sânge.

— Te-ai deprins să-i învârți pe boșorogi pe degete. Da' dacă pune mâna pe tine Calder cel Negru, să știi că el o să te învârtă pe tine pe degetul mic. Și o să te învârtă și o să te tot învârtă, până s-o alege praful de tine, și doar tu o să fii de vină pentru asta. Pentru că ai fost prea *răzgâiată*, Rikke. Ești moale ca osânza.

Și degetul ăla neîndurător al femeii a împuns-o din nou în sân.

— Ai noroc că sunt și eu pe-acilea și o să-ți dau la o parte toată grăsimea aia și o să-ți ascut bine metalul pe care-l văd sub ea.

Şi iar a împuns-o. Şi încă o dată. În acelaşi loc, probabil deja învineţit.

— Ai noroc cu mine, pen' că acilea bunătatea o să te omoare, fata mea. Și numa' metalu' ăla poate să te scape.

Și iar a împuns-o – hâţ! Şi încă o dată – hâţ!

— Nu zic, poate azi n-o fi decât un ac, da' o să facem noi din el un pumnal...

— Scârbă ordinară ce eşti! a răcnit Rikke, pocnind-o pe Isern drept în gură.

Lovitură bunuţă, pentru că a reuşit să-i dea capul pe spate şi a făcut-o să împroaşte salivă în toate direcţiile. Rikke se crezuse mereu o mimoză. Mai degrabă o smiorcăită decât o luptătoare. Însă acum în ea clocotea o furie pe care n-o mai simţise niciodată. Ce senzaţie bună, ce senzaţie puternică! Şi prima undă de căldură pe care o simţea după multe, foarte multe zile.

A ridicat iar pumnul, numai că acum Isern a apucat-o de încheietură, a înşfăcat-o şi de păr, i-a smucit capul pe spate şi a izbit-o de copac cu o forţă uluitoare, făcând-o să ţipe de durere şi surprindere.

— *Iacătă* metalu' ăla! a rânjit Isern, dezvelindu-şi dinţii pătaţi atât de sânge, cât şi de zeama fructelor sălbatice. Poate o fi totuşi un pumnal. Într-o bună zi o să facem din el o sabie de care s-or speria până şi vitejii şi pe care o s-o binecuvânteze chiar stăpâna lună.

Și-a tras mâna din părul lui Rikke şi a adăugat:

— Ce zici? Te-ai înviorat destul ca să zburzi cu mine pe drumu' ăla care duce spre vest?

Și a ridicat ochii la cadavrul atârnat de creanga groasă a copacului.

— Ori vrei mai degrabă să zburzi lângă prietenu' nostru de colo?

Rikke a tras aer în piept, apoi l-a dat afară sub formă de aburi în aerul rece. Ca să-i fie suferinţa completă, acum o durea rău de tot şi pumnul cu care lovise. Dar şi-a ridicat ambele mâini goale şi a spus:

— Mi-am făcut bagajele.

TINERI EROI

— Nemernicii! a murmurat Jurand, cercetând valea prin lunetă. Leo i-a smuls-o din mână şi s-a uitat către creastă. Prin lentila rotundă, care se zgâlţâia cam tare din cauza frustrării lui abia stăpânite, a izbutit să vadă vârfurile lăncilor nordice – puncte negre pe cerul posomorât. Nu se mişcaseră deloc toată dimineaţa. Probabil erau cam vreo şaizeci de oameni, bucurându-se la culme de priveliştea oferită de ruşinoasa retragere a Angliei. Leo a aruncat luneta spre Jin Vâltoare.

— Nemernicii!

— Da, l-a aprobat Jin, cu accentul lui pronunţat din Nord, lăsând jos luneta şi scărpinându-se în barbă. Nişte nemernici afurisiţi, aşa este.

Glaward s-a lăsat moale peste oblânc şi a gemut:

— Cine-ar fi crezut că războiul e în halul ăsta de plicticos?

— N-a trecut decât o zecime din el, mai avem nouă, a spus Jurand. Cel puţin aşa zicea Stolicus.

De parcă citatul dintr-o asemenea sursă vestită ar fi făcut situaţia mai uşor de suportat.

— În război, a intervenit Barniva, omul are de ales între plictis şi groază. Experienţa m-a învăţat că plictisul este cu mult mai bun.

Leo se cam săturase de toată experienţa aia a lui Barniva. Se săturase de toată vorbăria lui despre nişte orori pe care ceilalţi nu le puteau înţelege. Se săturase să-l tot vadă privind lung şi încruntat către orizont, de parcă dincolo de el s-ar fi aflat nişte amintiri care nu-i dădeau pace. Şi toate acestea doar pentru că fusese opt luni într-o campanie în Styria, când abia dacă ieşise de două sau trei ori din extrem de bine păzitul post de comandă al lordului mareşal Mitterick.

— Nu ne e tuturor lehamite de război, așa cum ți-e ție. Ți se pare că ai fi mai interesant așa.

Și, pentru a suta oară în dimineața aia, Leo și-a tras parțial sabia din teacă, după care a împins-o la loc.

— Unora dintre noi le place *lupta.*

— Și lui Ritter îi plăcea, mârâi Barniva, scărpinându-și cicatricea cu vârful unui deget. Eu doar atât am de spus.

Leo s-a încruntat, dorindu-și să aibă și el o cicatrice.

— Dacă ți se pare atât de îngrozitor războiul, de ce nu te apuci de agricultură sau de altceva?

— Am încercat. Nu mă pricep.

Și Barniva a privit din nou lung și încruntat spre orizont, de parcă dincolo de el s-ar fi aflat niște amintiri care nu-i dădeau pace.

Jurand s-a uitat la Leo și și-a dat ochii peste cap, iar Leo s-a văzut nevoit să-și înăbușe râsul. Atât de bine se cunoșteau, că-și ghiceau gândurile și nu mai aveau nevoie de cuvinte.

— Tot acolo sunt? a întrebat Antaup, oprindu-și calul alături de ei și ridicându-se în scări ca să vadă mai bine.

Jin i-a întins luneta.

— Da, a răspuns Leo.

— Nemernicii!

Antaup și-a dat pe spate smocul de păr negru care-i pica mai mereu în ochi. Dar strădania i-a fost zadarnică. Fetele erau nebune după tânărul ăsta isteț și șmecher și dichisit ca un armăsar de prăsilă. Dar, în fond, toți prietenii lui Leo arătau bine, fiecare în felul lui. Jin era la fel de aprig în luptă ca Sângerosul Nouă, numai că parcă ieșea soarele dintre nori când zâmbetul alb i se ivea din barba-i roșcată și îi luceau șăgalnic ochii lui albaștri. Era de netăgăduit faptul că Barniva profita cât putea de mult de aerul ăla sumbru de ostaș bătrân, călit în multe lupte. Îl ajuta și cicatricea de pe frunte care-i făcuse o dâră albă în păr. Iar Glaward era un munte de virilitate și bună dispoziție – înalt, cu umeri lați și cu obrazul acoperit cu țepi la o oră după ce s-a ras.

Nu exista un grup mai frumos de tineri eroi. Ce tablou superb ar fi ieșit dacă i-ar fi pictat cineva! Poate Leo o să comande unul. Oare cine cunoștea un pictor bun? s-a întrebat el, privind în jur.

Probabil că doamnele și domnișoarele din Ostenhorm nu ar fi fost de acord, însă Jurand era cel mai arătos dintre toți. Se putea spune că are trăsături mai lipsite de fermitate, în comparație cu bărbia despicată a lui Glaward sau cu pomeții proeminenți ai lui Antaup. Dar lui Leo trăsăturile lui i se păreau mai degrabă... delicate? Rafinate? Poate chiar puțin vulnerabile? Totuși nimeni nu era mai aprig decât Jurand când era vorba să-și apere prietenii. Și cât de grăitoare îi era privirea. Cum se încrunta el ușor când medita la ceva. Cum îi zvâcnea puțin colțul buzelor când se apleca să-ți șoptească cine știe ce. Și întotdeauna avea de spus câte un lucru inteligent și important. Ceva ce nimeni altul nu ar fi...

Jurand s-a uitat în treacăt la el și Leo și-a ferit repede privirea, fixându-și acum din nou ochii asupra nordicilor de pe creastă.

— Nemernicii! a murmurat el, dar puțin cam răgușit.

— Și noi stăm aici degeaba, a bombănit Antaup, foindu-se puțin ca să-și aranjeze ouăle. Ca niște lei în cușcă.

— Ba ca niște căței în lesă, l-a corectat Glaward, smulgându-i luneta din mână. Da' tu pe unde naiba ai umblat?

— Am... am verificat bagajele.

Pe Jin l-a umflat râsul:

— Cu vreo mândră?

— Nu neapărat.

Și parcă rânjetul lui Antaup avea de două ori mai mulți dinți decât o gură normală.

— Or fi fost mai multe. Că omul tre' să-și găsească ceva de făcut ca să nu-l apuce disperarea. Cine-ar fi crezut că războiul e în halul ăsta de plicticos?

Barniva a ridicat ochii la el.

— În război, omul are de ales între...

— Te înjunghii cu mâna mea dacă termini propoziția asta, îl amenință Leo.

— Mi se pare că toți suntem cu moralul la pământ și am avea nevoie de ceva care să ni-l culeagă de-acolo, a spus Glaward.

Și a făcut un semn din cap spre un șir de oameni mult mai puțin arătoși, care se târau pe fundul văii, ținându-și strâns în jurul trupurilor tunici zdrențuite, mantale peticite, pături roase și cu sulițe sprijinite oricum, numai drept nu, pe umerii cocârjați.

În mod obişnuit, soldaţii de rând îl aclamau pe Leo când îl vedeau. Iar lui îi creştea inima auzind strigându-se „Leul cel Tânăr!" de câteva ori şi apoi ridica pumnul deasupra capului şi lovea prieteneşte câteva spinări şi răcnea una sau două lozinci despre rege. Însă acum oamenii ăia treceau pe lângă el apatici, muţi şi cu ochii în pământ. Şi, din moment ce ajutorul din Midderland încă se lăsa aşteptat, nici Leo nu se mai simţea atât de inspirat de ideea regalităţii ca înainte. I se părea că erau de mult apuse zilele de glorie ale regilor războinici precum Harod cel Mare şi Casamir cel Statornic, iar rezervele de larmă patriotardă erau pe sfârşite.

— Niciodată n-am să mă apuc să contest strategiile mamei tale, a mârâit Antaup, dar nu facem decât să ne retragem şi asta o să ne demoralizeze trupele.

— Gustul victoriei le va însufleţi curând, a zis Vâltoare.

— Sper să ne însufleţească şi pe noi, a bombănit supărat Glaward, îmboldindu-şi calul mai aproape de Leo. Ce bine-ar fi să le dăm o lecţie nemernicilor ălora.

Şi-a încleştat pumnul uriaş, străbătut de vene albastre, şi a lovit văzduhul cu el.

— Aşa cum am făcut la fermă.

Leo îşi face lucru cu mânerul sabiei: o tot scotea din teacă şi vâra la loc. Îşi amintea foarte bine toate detaliile atacului. Parcă simţea şi acum rafalele teribile ale vântului. Parcă auzea şi acum duduitul copitelor. Parcă şi acum îi vibra coada securii în mână. Parcă şi acum vedea chipurile îngrozite ale duşmanilor. Şi era cuprins de acelaşi sentiment de bucurie ameţitoare când îşi aducea aminte cum fugiseră.

Între sprâncenele lui Jurand se săpase şanţul îngrijorării.

— N-avem nici cea mai mică idee ce s-ar putea afla dincolo de creastă.

Leo şi-a amintit de înmormântarea lui Ritter. De cuvintele spuse lângă mormânt. De soţia lui cu bărbie nedezvoltată şi cam slabă de înger, care bocea lângă foc. Vieţile atât de multor oameni erau în mâinile lui. Vieţile oamenilor care ar trece şi prin foc pentru el. Prietenii lui. Fraţii lui. N-ar suporta să mai piardă încă unul.

— Jurand are dreptate, a spus el, îndesându-şi sabia în teacă şi forţându-se să-şi ia mâna de pe mânerul ei. Nu ştim ce ne aşteaptă dincolo de creasta aia. Plus că m-ar omorî mama înainte să mă omoare duşmanul.

— Du-te acolo şi o să mă scuteşti de o altă bătaie de cap.

Leo a tresărit puternic auzind amestecul ăla ciudat de îmbărbătare și ostilitate pe care îl simțea mereu în tonul mamei sale – deși, mai întotdeauna, îmbărbătarea era mai puțină și ostilitatea – mai multă.

— Doamnă guvernator, a salutat-o cu respect Jurand, trăgându-și calul într-o parte ca să-i permită să se apropie de Leo.

Mulțimea de ofițeri care se țineau după ea încă nu reușiseră să urce versantul.

— Săptămâna trecută ne-am descurcat și singuri cu oamenii lui Stour Amurg, a bombănit Leo.

— Amurg tocmai ce a ajuns în dreapta noastră.

Și doamna guvernator a arătat spre sud, șfichiuind aerul cu bastonul și făcându-l să tresară iarăși. Era ceva nefiresc în scena aceea cu femeia care flutura în toate părțile un baston. Nu conta că acum ea era la comanda armatei – gestul ei tot anormal părea.

— Cei de-acolo sunt oamenii lui Calder cel Negru. Iar Calder nu este un războinic, așa cum e fiul lui.

A ridicat dintr-o sprânceană către Leo și a adăugat:

— Sau cum e fiul meu. Calder e filozof, la fel ca mine. Vezi pădurea aia din dreapta? Acolo se află cavaleria lui, care stă și ne așteaptă să facem o greșeală prostească.

Jurand și-a smuls luneta din pumnul lui Glaward.

— Sclipiri de metal, a murmurat el. Printre copaci.

Leo ar fi trebuit să se simtă satisfăcut pentru că raționamentul lui fusese cel corect. Numai că acum l-a cuprins furia pentru că îi scăpase din vedere ceva cât se poate de evident.

— Iar noi stăm ca proștii aici și-i lăsăm să râdă de noi?

— N-aș vrea să piardă spectacolul, a zis mama lui, dând din cap în direcția șirului de soldați, și mai răzlețit acum din cauza unei bălți noroioase din mijlocul drumului.

— I-am trimis în vale pe cei mai murdari și zdrențăroși oameni ai noștri și le-am ordonat să se miște cât de rău sunt în stare. Să pară epuizați, bolnavi, sătui de luptă.

— Ce?!

— Lasă-i să râdă de noi, Leo. Râsetele lor n-o să facă văduve. Cele mai bune companii ale noastre stau ascunse în valea din spate. Dacă ne atacă, o să-i primim cum se cuvine.

S-a aplecat în șa ca să-i dea la o parte părul de pe frunte.

— Ce-i asta?

— Nimic, a răspuns el, împingându-i mâna de la zgârietura pe care o avea acolo. Am făcut niște exerciții. Cu Antaup și Barniva.

— Abia am reușit să-i dăm și noi o lovitură, a rânjit Antaup.

Jurand și-a dres temător glasul, iar mama lui Leo s-a încruntat la el.

— Spune-mi că nu s-a luptat cu amândoi odată.

Din nefericire, doamna guvernator nu făcea parte dintre nenumăratele admiratoare ale lui Antaup.

— Păi... nu chiar...

— Când ai să te-nveți că nu poți să învingi doi oameni puternici în același timp?

— Bremer dan Gorst a făcut-o, s-a împotrivit Leo. L-am văzut cu ochii mei.

— Omul ăla nu-i un exemplu bun din niciun punct de vedere, s-a răstit ea. Gândește-te la tatăl tău. Era viteaz, nu exista altul mai viteaz decât el, dar, când s-a confruntat cu trădarea bunicului tău și cu halul de slăbiciune în care a găsit Anglia odată ajuns la conducerea ei, a învățat să aibă *răbdare*. Știa foarte bine la ce se pricepe și la ce nu. Și niciodată nu a avut o părere mult prea bună despre sine.

— Adică eu am?

Jurand și-a mai dres o dată glasul – parcă și mai temător acum. Iar mama lui Leo a început să râdă.

— Știi că te iubesc, Leo, dar, da, din păcate, ai o părere nejustificat de bună despre tine însuți. În fond, n-ar trebui să mă mire că ești atât de impulsiv. Doar ai fost conceput pe câmpul de luptă.

Leo a surprins schimbul de priviri amuzate dintre Glaward și Barniva și a simțit cum încep să-i ardă obrajii.

— Chiar trebuie să pomenești despre asta, mamă?

— Nu *trebuie*. Zău așa, parcă fiecare generație are impresia că procrearea este cine știe ce mare invenție, la care nu s-a gândit nimeni înainte. Cum își imaginează ei că au apărut pe lume este dincolo de puterea mea de înțelegere. A venit vremea să-ți găsești o soție. Una care să te ferească de necazuri.

— Parcă asta era treaba ta, a mormăit el.

— Eu am un război de dus.

— Asta-i problema. Tu nu lupţi deloc.

— N-ai citit cartea lui Verturio pe care ţi-am dat-o, nu-i aşa? În război cel mai mult contează să *nu* lupţi.

Şi acum, după ce avusese ultimul cuvânt – aşa cum se întâmpla întotdeauna –, a tras de frâu şi calul a pornit la trap către vest. Evident că toată suita s-a luat după ea.

Jurand şi-a dres încă o dată glasul, iar Leo s-a răstit la el:

— Ca mama dracu' ai? Nu poţi să tuşeşti o dată şi bine ca să termini cu hârâiala asta?

— Remarcile doamnei guvernator sunt mereu extrem de juste. Şi chiar c-ar trebui să-l citeşti pe Verturio.

— E guvernatoare până mă va confirma regele în locul tatălui meu.

Deja trecuseră trei ani de la înmormântare şi Leo nu mai avea răbdare. S-a uitat cu ură în partea opusă a văii, la nemernicii ăia de nordici de pe creastă.

— Şi atunci o să fac cum cred eu de cuviinţă.

— Mhmm!

Şanţul ăla al îngrijorării şi-a făcut iarăşi apariţia între sprâncenele lui Jurand.

— Tu de partea cui eşti?

— De partea Uniunii, alături de tine *şi* de mama ta.

Leo nu şi-a putut stăpâni rictusul ironic.

— Eşti un om cu multă judecată.

Jurand i-a răspuns cu acelaşi rânjet.

— Cineva trebuie să fie.

— Poate că oamenii cu judecată trăiesc mai mult, a spus Leo.

Şi-a smuls mănuşile din mâini şi i le-a aruncat lui Jurand care nu a reuşit să le prindă. Apoi Leo a sărit din şa şi a adăugat:

— Dar îşi mai aminteşte cineva de amărâţii ăia după ce nu mai sunt?

Toboşarul din fruntea următoarei companii deja renunţase complet să mai bată cadenţa de marş şi se împleticea ca beat, lovindu-se cu toba peste genunchi şi clănţănind din dinţi de frig. A ridicat ochii, l-a văzut pe Leo lângă el, şi-a tras de la subsuori mâinile rebegite, dar nu a izbutit să apuce beţele, care s-au rostogolit în noroi. Înainte ca băiatul să reacţioneze în vreun fel, Leo s-a aplecat şi le-a luat de pe jos, apoi şi le-a pus între dinţi ca să-şi poată scoate mantaua şi să i-o întindă.

— Facem schimb.

— Milord?

Băiatului nici nu-i venea să creadă ce noroc dăduse peste capul lui. S-a sucit și s-a răsucit ca să scape cât mai iute de curelele tobei și s-a înfășurat în mantaua făcută din cea mai bună și mai scumpă lână din Midderland.

Descălecase și Barniva și acum zâmbea, încercând să-și potrivească pașii cu ai soldaților. I s-au alăturat Glaward și Jurand. Ba chiar și Jin Vâltoare, clătinând sceptic din capul zburlit, dar zâmbind cu gura până la urechi când a intrat în șirul de soldați.

— În cazul ăsta, eu o să duc caii înapoi, da? a strigat după ei Antaup, străduindu-se să apuce toate frâiele.

— Vezi că al meu e iapă! a răcnit Glaward. Că tot zici tu mereu că te iubesc femeile!

Câteva hohote de râs au străbătut coloana de soldați. Probabil primele după destul de mult timp. Leo a luat bețele între degete, la fel cum făcea în copilărie, când îi obliga pe servitori să mărșăluiască la ordinele lui prin palatul lordului guvernator.

Un adevărat comandant trebuie să împărtășească dificultățile cu care se confruntă oamenii lui, îi spunea adesea tatăl lui. Sigur, diseară el va sta lângă foc, într-un cort uscat și va avea parte de o cină copioasă; în vreme ce ei ar fi avut mare noroc să capete o pătură și un blid cu supă. Însă tot ar fi ceva dacă ar reuși să-i însuflețească un pic, să-i facă să meargă în pas mai vioi. Asta ar fi un lucru bun pentru ei și un lucru bun pentru el. Și ar avea ce să le arate nemernicilor ălora de pe deal.

Plus că Leo nu se pricepuse niciodată să stea degeaba.

— O să-ncerc să-mi aduc aminte cum să bat la tobă, a strigat el peste umăr. Dacă voi toți o să vă aduceți aminte cum se merge în cadență!

— Jurand e geniul, nu eu! a răspuns Glaward, întorcându-se și tropăind cu spatele, dar îmi amintesc că trebuie să-ți pui un picior în fața celuilalt!

— O să-ncercăm, milord! a răcnit un sergent lat în spate, din mijlocul oamenilor care deja începuseră să meargă mai repede.

Leo a zâmbit și a început să bată cadența.

— Asta-i tot ce vă cer.

MOMENTUL

— Dormi?

— Nu, a mârâit Trifoi.

Cam mințea, că abia ce se trezise.

— Îmi odihnesc ochii, atâta tot.

— Da' de ce?

A deschis un ochi și s-a uitat la băiat. Nu-și prea dădea seama care dintre ei este, pentru că soarele sclipea cu putere printre crengi. Plus că uitase din nou cum îi cheamă.

— Ca să nu văd cum vă bateți joc de nobila artă a mânuirii sabiei.

— Facem și noi ce putem, a mormăit celălalt băiat, cum l-o mai fi chemat și pe-ăsta.

— Mare consolare pentru mămicuțele voastre când o să dați colțu' fiin'că n-ați băgat la cap sfaturile mele înțelepte.

Trifoi a aruncat o privire indecisă la coșul cu mere și l-a ales pe cel care i se părea cel mai frumos. Rumeior, îmbietor. A mușcat din el și i-a supt zeama.

— Cam acru, a zis el, dezvelindu-și dinții, dar acceptabil. Ca viața.

Băieții se holbau la el ca niște viței la o poartă foarte nouă. Trifoi a oftat din rărunchi.

— Hai, încă o dată!

Nefericiți, cei doi și-au târșâit picioarele înapoi la soare și s-au pus față în față.

— Ahahaha!

Și brunetul s-a năpustit înainte, rotindu-și bățul deasupra capului.

— Ha!

Şi blondul a parat cu greu lovitura, s-a clătinat pe picioare şi a făcut un pas în spate.

Şi poc şi trosc – aşa făceau beţele. Şi cu-cu şi cu-cu-cu – aşa făcea un cuc în pomii din spate. Altundeva, nişte bărbaţi se certau din nu se ştie ce pricină, numai că vocile lor erau atât de îndepărtate, că până aici nu venea decât o bolboroseală nedesluşită şi reconfortantă. Trifoi s-a sucit puţin ca să se sprijine mai bine de copac şi şi-a îndesat o mână sub ceafă.

Uneori parcă viaţa nu era chiar atât de rea.

Dar imediat a scos un geamăt îndurerat. Şi imediat a avut un tic nervos. Şi imediat a făcut o grimasă. Toată problema era că învăţăceii ăştia ai lui erau cei mai proşti spadasini pe care-i văzuse vreodată. Ăla blond strângea din dinţi şi îşi legăna băţul şi îl legăna şi îl tot legăna la nesfârşit. Ăla brunet mârâia şi grohăia şi făcea spume la gură, dar mai mult se ferea decât se apăra. Şi, oricum, deja gâfâiau amândoi de mama focului.

— Ajunge! a zbierat el, ridicându-se în capul oaselor şi aruncând cât colo mărul mâncat doar pe jumătate. În numele morţilor noştri, opriţi-vă!

Bălăbănind din beţele folosite pe post de săbii, băieţii s-au împleticit, s-au poticnit, s-au oprit.

— Nu, flăcăi, nu! a clătinat Trifoi din cap. Nu aşa! Nu trebuie să vă repeziţi unul asupra altuia ca un câine la o căţea în călduri. Ca nişte nebuni bezmetici adică. Trebuie să vă calculaţi foarte bine mişcarea pe care o faceţi şi efectul ei. Trebuie să vă concentraţi şi să depuneţi tot efortul, pentru că, dacă n-o faceţi, toată strădania voastră ar fi zadarnică. Viaţa voastră atârnă de un fir de păr, ce naiba!

— Da' nu-s decât nişte beţe, i-a ripostat blondul.

Trifoi şi-a frecat disperat tâmplele.

— Numai că noi ne *prefacem* că ar fi săbii adevărate, dobitocule! Doar nu te-nvăţ să te baţi cu nişte beţe, nu?

Brunetul a căscat gura să-i răspundă – obraznic, fireşte –, însă Trifoi ridicase deja mâna ca să-l oprească.

— Taci! Nu spune nimic! Stai un pic şi pune-ţi mintea la lucru. Că doar nu ţi se răceşte cina, nu?

— Păi, ai zis să dăm repede şi tare.

— Da, aşa am zis. Să loviţi o singură dată, exact ca un fulger! Dar puneţi mâna şi gândiţi un pic *înainte* să loviţi, da?

— De ce nu vii acilea, să ne arăţi? l-a întrebat brunetul.

— La soare? a chicotit Trifoi. Doar nu m-am făcut profesor ca să mă scol de la locul unde mă simt bine şi să vă dau mură-n gură.

— Păi...

Blondul şi-a pus mâna pavăză la ochi. Dacă ar fi fost în locul brunetului, Trifoi l-ar fi zdrobit cu o singură lovitură chiar atunci şi chiar acolo, pentru că blondul nu prea vedea ce se întâmplă în jur. Numai că brunetul stătea ca prostul şi se scobea în nas cu multă abnegaţie. Niciun strop de iniţiativă nu aveau ticăloşii ăştia mici.

— ... Nu ziceai c-o să ne arăţi... cum le zici matale... nişte tehnici?

— Auzi la el, tehnici! a râs Trifoi. Tehnica vine abia la sfârşit. Deocamdată, voi nu sunteţi în stare decât să ţineţi beţele alea de unde trebuie.

— Da-i numa' un băţ, a repetat blondul, încruntându-se la bucata de lemn din mână. E la fel şi la un cap şi la celălalt.

Trifoi nu l-a băgat în seamă.

— Încerc să vă învăţ cum să vă schimbaţi *mentalitatea.* Cum să vă *purtaţi* ca nişte învingători.

Nedumerirea schimonosea atât de tare chipul brunetului, de ziceai că îl apucaseră crampele.

— Da' nu tre' decât să-i dau una cu băţu' ăsta, nu? Cu sabia, vreau să zic.

Trifoi a tras încet aer în piept, apoi l-a dat afară. La fel de încet.

— În primul şi-n primul rând trebuie să decizi când anume să loveşti şi când să nu o faci. În cele din urmă... tot ce poate face omul... este să-şi aleagă cum se cuvine *momentul.* Să aştepte cu răbdare ocazia, s-o recunoască atunci când apare şi să *profite* de ea.

Şi Trifoi a strâns pumnul gol şi l-a ridicat ameninţător.

— Trebuie să vă alegeţi foarte bine momentul. Ăsta-i tot secretul. Pricepeţi?

Era clar că brunetul nu pricepea nimic.

— Da' taica zice că şmecheria e să ştii cum să ţii sabia aia în mână.

— Da, sigur. Foarte bine. Că o s-o scapi pe jos dacă n-o ţii cum trebuie.

Băiatul iar s-a uitat pierdut la el. Şi iar Trifoi a oftat din rărunchi.

— Hai, flăcăi, încă o dată! Şi acum alegeţi-vă bine momentul.

Şi poc-poc – aşa făceau beţele. Şi toc-toc şi toc-toc-toc – aşa făcea o ciocănitoare în copacii din spate. Şi apoi – trosc – dintr-o tufă a venit un zgomot de crăci frânte, iar Trifoi şi-a scos jungherul din teaca de la spate şi l-a ţinut cu vârful în jos, de-a lungul braţului.

Fâş-fâş – zgomot de paşi, iar Trifoi, fără să se uite în jur, a întins mâna şi a răsturnat coşul cu mere în calea nou-venitului.

— Pofteşti cumva un măr? a întrebat el.

Culmea! Era chiar Calder cel Negru. Stătea acolo şi îşi freca gânditor cicatricea micuţă din bărbie, în timp ce privea la cei doi băieţi care, deşi roteau disperaţi beţele, cu niciun chip nu reuşeau să-şi aleagă momentul potrivit pentru a lovi.

— Nu, a mârâit el.

— Ai avut o zi grea, comandante?

— Când te afli în poziţia mea, toate sunt aşa.

Trifoi s-a uitat din nou la băieţii care demonstrau cu multă tragere de inimă cum *nu* trebuie să foloseşti o sabie. Îşi pusese deja jungherul la loc şi acum îşi odihnea mâinile pe burtă.

— Uite, de-aia prefer poziţia pe care-o am eu.

— Hm, a dat din buze Calder – cam ursuz, după umila părere a lui Trifoi.

Şi a adăugat imediat, pe un ton plin de sarcasm:

— Nu e nevoie să te ridici.

— Nici n-aveam intenţia.

Calder a dat iarăşi din buze, dar cu şi mai multă amărăciune. Tare posac mai era în ultimele zile, mai cu seamă dacă te gândeai la câte-i oferise viaţa sau la cât de mult reuşise să înhaţe de la ea. Pe vremuri avusese un deosebit simţ al umorului, dar, cu cât are omul mai multe, cu atât mai acru şi mai nesuferit se face. Iar Calder cel Negru stăpânea aproape tot Nordul. O fi purtat Solz, bunul său frate, colanul de rege, dar toată lumea ştia că ăla care lua toate hotărârile era Calder cel Negru.

— Voiam să spun că ai face bine să te ridici.

— Ah!

Însă Trifoi nu s-a grăbit deloc. Din principiu trăgea de timp cât de mult putea. Şi-a trezit cu greu picioarele amorţite, apoi şi le-a întins, apoi şi-a scuturat ţărâna şi acele uscate de pin de pe turul nădragilor, apoi şi-a plesnit bine palmele ca să şi le cureţe.

— Gata! a anunțat el. M-am ridicat.

— Să bată clopotele! a mârâit Calder. Iată-l pe Jonas Trifoi, care a binevoit să ne onoreze cu prezența lui.

Privind în jur, Trifoi a constatat șocat că cineva se furișase în spatele lui și acum se sprijinea de trunchiul copacului. Un copilandru brunet, de vreo doișpe ori treișpe ani, cu buză de iepure și ochi circumspecți. L-a măsurat pe Trifoi din cap până în picioare, dar nu a spus nimic.

— Pe vremuri i se zicea Tarlaotrăvită, a considerat necesar Calder să adauge.

(Aducerea aminte făcându-l pe Trifoi să se scarpine jenat la ceafă.)

— Poate ai auzit de el.

— Nu, a răspuns copilandrul, mijind ochii spălăciți la cei doi băieți. Cine-s ăia?

Acum puștii se luaseră la trântă și se repezeau unul asupra celuilalt, fluturând bezmetic din bețe.

— Ăia... a început Trifoi, după care i-a trecut prin cap să nege că i-ar cunoaște, dar se îndoia că l-ar crede cineva. Ăia sunt ucenicii mei.

Copilandrul s-a uitat lung la ei, apoi a dat verdictul:

— Nu-s buni de nimic.

— Ai ochiul format, puștiule. Sunt de toată jena. Însă doar așa îți poți da seama ce profesor bun sunt eu. Orice bou poate să obțină rezultate de la ăia talentați.

Copilandrul s-a gândit puțin. Apoi:

— Și unde-s rezultatele?

— Trebuie să tragi nădejde că vor apărea. Cea mai de temut armă a războinicului e răbdarea. Crede-mă pe cuvânt. Am avut parte de ceva bătălii la viața mea.

— Ai câștigat vreuna?

Trifoi a scos un fornăit prelung.

— Oho, îmi place asta micu', Calder! Ai făcut tot drumu' până-aci doar ca să-mi terfelești reputația câștigată atât de greu?

— Nu doar de-asta, i-a răspuns Calder. Am nevoie de ajutorul tău.

— Vrei să înveți arta mânuirii sabiei?

— După părerea mea, sunt alții care știu deja cum să le mânuiască.

— Atunci...?

Calder a scos un mormăit plin de tristețe.

— Fiul meu.

— Marele Lup? Următorul la tron? Stour Amurg, războinicul fără pereche? Credeam că știe să se lupte cu sabia.

— Știe. Cam prea bine, dacă e s-o spunem pe-aia dreaptă. E căpos… nu ascultă de nimeni. A incendiat Uffrith-ul, idiot fără minte! Atâția ani m-am tot gândit cum să pun mâna pe orașul ăla și, în momentul în care l-am ocupat, el se apucă și-i dă foc.

— În vremuri de război, oamenii au obiceiul să se înflăcăreze prea mult. Pardon, n-am vrut să fac nicio glumă.

— Tata zicea că, dacă trimiți trei nordici să se lupte cu același dușman, nici nu apuci să ordoni atacul, că ei s-au și apucat să se bată între ei. Nici n-am de unde să știu dacă Gregun Capsec și băieții lui din Văile de Vest o să lupte alături de Copoi sau *împotriva* lui. Cum să-i fac să-mi asculte ordinele când nici sânge din sângele meu nu mă ascultă? Dacă Stour n-ar fi fiul meu, aș zice că băiatul ăla e un puțoi cretin.

— Dar este fiul tău… așa că…?

Calder nu-l mai asculta.

— Îl doare în cur de orice altceva în afară de propria faimă. În afară de cum o să cânte menestrelii despre el. Dar cât mama mă-sii valorează un nume? Ce poți să cumperi cu el de la piață? Auzi și tu, *Războinicii!*

Și a scuipat cuvântul de parcă i-ar fi amărât gura.

— Pe legea mea, cu cât au mai multe victorii, cu atât mai răi se fac.

— Înfrângerea face bine la spirit, a murmurat Trifoi, scărpinându-și ușor cicatricea cu unghia de la degetul mic, pe care și-o lăsase să-i crească mai lungă tocmai în acest scop. Am aflat *asta* pe pielea mea.

— Își închipuie că-i de neînvins! Iar numele lui atrage toți proștii mai ceva decât atrage muștele o balegă. Plus că toți tâmpiții ăia doar sfaturi tâmpite îi dau. Am trimis-o pe Minunata să-l ajute, să încerce să-l învețe pe Marele Lup ce-i aia prudența.

— Bună idee! Bună femeie! Bună hotărâre!

— Mda. Numai că Stour a făcut-o să-și smulgă părul din cap.

Trifoi s-a încruntat.

— Ce? I-a crescut părul?

— Vorba vine.

— Aha!

— Vreau s-o ajuți. Să-l ții pe Stour pe calea cea dreaptă.

— Şi de unde ar trebui să ştiu eu care-i calea asta?

— Oricum ştii mai bine decât puţoiul ăla. Măcar să-l împiedici s-o apuce pe căi greşite şi tot ar fi ceva.

Trifoi s-a scărpinat în barbă, s-a uitat la băieţii care se zbăteau ca peştii pe uscat, fără să se nimerească cu beţele. Apoi s-a uitat la copilandrul venit împreună cu Calder şi l-a văzut cum clatină dezgustat din cap. După care a tras încet aer în piept şi l-a dat afară – şi mai încet.

— Bine.

Era de destulă vreme pe lumea asta ca să ştie că nu ai cum să te ascunzi de ce ţi-e scris. Gemând prelung, s-a aplecat şi şi-a cules sabia de pe jos. Se mişca încet – ce rost avea să se grăbească?

— O să fac ce pot.

— La urma urmei, toţi facem doar ce putem. Eşti un om serios şi cumpătat, Trifoi. Şi mi-ai fost întotdeauna credincios.

— Fireşte. Mai întâi i-am fost credincios lui Bethod. Şi după aia lui Glama Auritul. Şi după aia lui Cairm Cap-de-Fier. Şi acum ţie.

— Mă rog. Le-ai fost credincios până când au fost învinşi.

— Asta sună a trădare.

Calder a ridicat din umeri.

— Omul trebuie să se dea după cum bate vântul.

— Dacă am măcar un talent în viaţa asta, ăla e să mă dau după cum bate vântul. Ţine tu merele.

Şi, cu vârful cizmei, Trifoi a împins coşul către copilandrul cu buza tăiată.

— Pe mine mă doare burta de la ele.

— Şi uite cum toate visurile mele s-au împlinit, a spus Trifoi, plimbându-se agale, cu sabia sprijinită pe umăr.

Minunata a întors capul spre el, etalându-şi cicatricea albă care-i străbătea miriştea de ţepi negri şi argintii de pe ţeastă, şi a icnit o singură dată. Aşa râdea ea. Iar râsul ei de acum nu era deloc unul vesel.

— Ia te uită cine-a venit!

Trifoi s-a uitat în jos, la el.

— Da! Recunosc cizmele astea! A sosit Jonas Trifoi şi de-acum totul va fi bine.

I-a făcut cu ochiul, numai că Minunata nu părea prea impresionată.

— Probabil că-i ziua ta norocoasă, a adăugat el.

— Era și cazul.

L-a apucat brusc de mână și l-a tras aproape de ea, după care s-au bătut nițeluș pe spate – că, de, așa se cuvenea.

— Mănânci cât trebuie? a întrebat-o el, măsurând-o din priviri. Zici că strâng un mănunchi de sulițe.

— Mereu am fost subţirică.

— O, da, la fel și eu, a rânjit el, bătându-se peste burtă. Sub stratul ăsta de grăsime cu multă grijă acumulată se află un trup de erou.

Minunata a ridicat dintr-o sprânceană la el. Lui Trifoi îi plăceau lucrurile bine făcute, iar femeia asta ridica al naibii de frumos din sprâncene.

— Dacă nu te superi că întreb, ce anume te-a adus atât de aproape de câmpul de bătălie?

— Calder cel Negru. Mi-a zis că ai nevoie de ajutor.

— Am, nu zic nu. Și când vine ajutorul ăla?

— Cutezi să-ți baţi joc de mine, femeie? *Eu* trebuie să mă îngrijesc de viitorul Nordului, de următorul la tron, de Marele Lup, Stour Amurg.

Acum Minunata a ridicat din ambele sprâncene.

— *Tu?!*

— Trebuie să-l țin pe calea cea dreaptă. Așa zice Calder.

— Ce să-ți spun? Mult noroc!

I-a făcut semn să se apropie și i-a șoptit:

— Nu cred c-am cunoscut un dobitoc mai mare decât băiatul ăla și nu uita că am fost mâna dreaptă a lui Dow cel Negru.

Trifoi a pufnit ironic.

— O singură zi.

— O zi mi-a fost de-ajuns.

— E drept c-am auzit cum că Marele Lup e cam bădăran și belicos.

Minunata a arătat capul spre coloana de fum care se înălța din spatele copacilor.

— Numai ce-am apucat să ocupăm cătunul ăla de colo, că i-a și dat foc. Intra din casă-n casă când am plecat eu. Ca să fie sigur că va fi mistuit totul.

Abia acum și-a dat seama Trifoi că simțise oarece miros de case arse.

— Da' de ce să lupți ca să cucerești ceva și după aia să-i dai foc?

— Să-ți răspundă Marele Lup la întrebarea asta. Că pe mine nu mă duce capul.

— Ce să zic... a comentat Trifoi, împingându-şi bărbia înainte şi scărpinându-şi țepii crescuți pe guşă. Din fericire, sunt un om înzestrat cu o răbdare legendară.

— Foarte bine! a exclamat Minunata arătând undeva în depărtare. Uite viitorul Nordului!

Stour venea ţanţoş pe cărare. Primise numele „Amurg" pentru că se născuse în timpul unei eclipse. În realitate, venise pe lume cam cu o oră înainte, dar nimeni nu îndrăznea s-o spună. Până şi eclipsa aia făcea acum parte din legenda din ce în ce mai fantasmagorică despre Marele Lup. Avea părul negru şi lung, haine elegante, cu catarame din aur, şi ochi cenuşii care păreau întotdeauna puțin umezi, de parcă i-ar fi venit să plângă. Şi dacă ar fi făcut-o, probabil că ar fi vărsat lacrimi de dispreţ muşcător față de întreaga lume şi tot ce se află în ea.

Nu era cine ştie ce munte de om, însă mişcările lui sprintene şi viguroase aveau grația unui dansator. Emana în permanență siguranța aceea sarcastică pe care ți-o conferă o bogăție fără margini. Şi o încredere exagerată în sine, care i-ar fi putut aduce moartea la un moment dat. Dar Trifoi ştia că astfel de oameni sunt capabili să treacă prin foc fără să le pese. Stour avea obrazul gros şi era extrem de arogant, dar, în acelaşi timp, ştia să-şi aleagă foarte bine momentul când să acționeze şi să obțină ce îşi dorea fără nicio urmă de ezitare şi cu încă şi mai puțin regret.

Era însoțit de gloata aia de puțiflenderi, care roiesc de obicei în jurul războinicilor vestiți. Majoritatea dintre prostălăii ăia etalau cu mândrie semnul lupului pe scuturile lor. Oameni incapabili să-şi facă un nume prin forțe proprii, atraşi de faima altuia, tot aşa cum fluturii de noapte sunt atraşi de lumină. De zeci de ori mai văzuse Trifoi asemenea specimene nefericite. Glama Auritul avusese o echipă identică, la fel şi Sângerosul Nouă şi, foarte probabil, cu multe secole în urmă, chiar şi Skarling-cel-fără-Coif fusese urmat pretutindeni de un asemenea cârd de gânsaci furioşi.

S-or schimba vremurile, însă puțiflenderii rămân la fel.

Cu mâna sprijinită relaxat pe mânerul sabiei, Stour Amurg l-a țintuit pe Trifoi cu ochii lui umezi, reci şi goi şi şi-a dezvelit dinții într-un zâmbet larg, plin de nebănuite amenințări.

— Jonas Trifoi! a exclamat el. Ce puii mei cauţi aici?

— Tatăl tău m-a trimis. Calder cel Negru.

— Ştiu cum îl cheamă pe tata.

— Ştie cum îl cheamă pe tatăl lui, a rânjit unul dintre rânjiţi.

Un puţoi foarte musculos, cu o întreagă armurărie pe el, a scos un sunet ca de căruţaş care vrea să-şi oprească mârţoaga.

Stour s-a încruntat la el.

— Ciocu' mic, Fleancă!

Iar Fleancă s-a simţit ofensat de parcă ar fi fost pălmuit. Enervantă reacţie la un bărbat care se pretinde mare războinic – şi, spre ruşinea lui, Trifoi se dăduse în vânt după asemenea scene pe vremuri.

— Vreau să ştiu *de ce anume* te-a trimis?

— Să te ţin pe calea cea dreaptă, a ridicat neputincios din umeri Trifoi. Astea-s cuvintele lui, trag nădejde că înţelegi.

— Şi tocmai tu ştii care-i calea dreaptă şi care-i groapa de gunoi, da?

Pupincuriştii lui Stour au zăngănit din scuturile cu lupul pictat pe ele şi au început să chicotească de parcă tocmai auziseră cine ştie ce vorbă de duh, iar Trifoi s-a forţat să zâmbească şi el. Dacă în viaţă omul nu trebuie decât să-şi aleagă momentul prielnic, atunci ăsta nu era deloc momentul să dea dovadă de aroganţă.

— Nu am pretenţii exagerate în ce mă priveşte, dar şi eu am ales câteva căi greşite de-a lungul anilor. Poate aş reuşi să te feresc de câţiva dintre căcaţii ăia puturoşi în care am călcat eu.

— Mi se părea mie că simt miros de baligă, a comentat ironic Stour, adulmecând aerul, trecându-şi limba peste dinţi şi ştergându-se la nas cu vârful degetului mare. Deci care ar fi primul tău sfat?

— Să nu-ţi scarpini niciodată sprâncenele cu sabia, a zâmbit Trifoi.

Însă doar el. Ceilalţi îl urmăreau atenţi şi încruntaţi.

— Eu zic că ar fi mai bine să ţi-o laşi în teacă, atunci când nu-ţi e absolut necesară. Săbiile scoase din tecile lor sunt ale dracu' de periculoase – ăsta-i un lucru demonstrat.

Stour s-a apropiat puţin de el şi i-a şoptit pe un ton uşor ameninţător:

— Mda, este o povaţă demnă de un erou.

— Pe vremuri chiar asta îmi doream să fiu, a zis Trifoi, plesnindu-se peste burdihan. Numa' că mi-a trecut. Da' i-am zis lu' tătâne-tău c-o să fac tot ce pot.

— Aşa deci... a murmurat Stour, întinzând mâna spre vale. Vrei, te rog, să-mi arăţi calea cea dreaptă?

— Nu pot să-mi dau cu părerea. Ştiu cum sunt eu – merg încotro mă duce viaţa.

Viitorul rege a holbat ochii la el.

— Atunci, am să încerc să ţin pasul cu tine, bătrâne.

Şi a trecut pe lângă el, cu ochii deja pironiţi asupra următoarei ţinte. Trifoi a făcut o plecăciune adâncă şi s-a dat repede la o parte din drumul puţiflenderilor care-i aruncau priviri furioase.

— Până la apus vreau să mai incendiem un sat sau două! a zbierat peste umăr Marele Lup.

Iar făloşii tineri s-au luat imediat la întrecere să afle cine era în stare să râdă mai tare.

— Ce ţi-am zis eu? i-a şoptit Minunata la ureche. Un mare dobitoc!

DISTRUGEŢI TOT CE LE E DRAG

Bâţâind din umeri, Rikke s-a vârât şi mai mult printre rădăcinile noduroase. Cufundată până la gât în apa aproape îngheţată a râului şi cu părul plin de noroi, asculta cum oştenii duşmanului ei înaintează anevoie pe cărarea de pe mal. După zgomotul pe care-l făceau, probabil că nenorociţii ăia erau foarte mulţi. Şi s-a întrebat – pentru a câta oară? – ce s-ar întâmpla dacă ar prinde-o. Sau când ar prinde-o? Şi-a impus să respire mai rar, mai încet, mai regulat.

Din cauză că îi era cumplit de frică şi o măcina grija pentru toţi cei pe care-i ştia şi o usturau toate zgârieturile şi o dureau cam toate vânătăile şi o rodea stomacul de foame şi îi îngheţaseră oasele de frig, se vedea nevoită să-şi spună că asta era cea mai de căcat zi din viaţa ei, deşi nici ultimele nu fuseseră mult mai prejos.

A simţit cum un deget i se înfige sub bărbie şi îi închide gura. Abia atunci şi-a dat seama că-i clănţăneau dinţii. Isern stătea lângă ea, cu spinarea lipită de mal, cu apa până la bărbia-i ascuţită şi cu părul murdar lipit de figura-i încruntată. Şi stătea acolo, nemişcată ca o statuie, răbdătoare ca un copac, tare ca o stâncă. Acum şi-a luat ochii de la Rikke, s-a uitat la rădăcinile de deasupra, şi-a scos un deget din apă şi l-a dus la buzele-i sluţite de cicatrice, cerându-i să nu vorbească.

— Căcat! s-a auzit o voce atât de puternică, atât de aproape, încât Rikke a tresărit puternic.

Şi poate că ar fi sărit instinctiv afară din apă, dacă n-ar fi ţintuit-o mâna lui Isern.

Şi din nou:

— Căcat...

Era vocea unui bărbat destul de în vârstă, dar care vorbea rar şi apăsat, de parcă n-ar fi avut nicio grabă.

— Ah, ce bine!

Un mormăit satisfăcut, apoi un zgomot de urină, uşor aburindă, care ţârâia în apă, la nici un pas de faţa lui Rikke. Partea proastă era că tânăra se simţea tentată să-şi vâre capul sub jetul ăla de urină ca să se încălzească.

— În viaţă sunt tot felul de plăceri, a spus vocea aia, dar vârsta m-a învăţat că niciuna nu-i mai mare decât să te pişi ca lumea atunci când îţi vine.

— Hm!

Acum era o voce de femeie, care-şi alegea cuvintele la fel de atentă ca un fierar care alege cuiele pentru a potcovi calul unui bogătan.

— Nu-s prea sigură dacă să te respect mai mult ori mai puţin acum, după ce mi-ai împărtăşit revelaţia ta.

— Se întâmplă...

Jetul s-a întrerupt, după care a reînceput.

— Să mă ţin câteodată... să mă ţin tare... şi când îmi dau *drumu'*...

Fleoşc-fleoşc de câteva ori.

— Mă simt mai bine ca niciodată. Ia spune, cum mai merge treaba în războiu' mai marilor noştri?

— Unioniştii se retrag cât de repede pot. Mai sunt nişte încăierări, da' nimic serios. Nici urmă de băieţii Copoiului. Zic c-or fi dat şi ei bir cu fugiţii.

— Mie-mi convine, a zis vocea de bărbat. Cu ceva noroc o să fugă până-n Englia şi o să ne odihnim şi noi oasele.

Rikke i-a aruncat o privire lui Isern. Avusese dreptate. Mereu avea dreptate nebuna asta, mai cu seamă când era vorba de profeţii negative, care te lăsau fără speranţă.

În dimineaţa aceea dăduseră peste o poiană înţesată de cadavre. Vreo douăsprezece sau mai multe. Oşteni din ambele tabere care acum ajunseseră de aceeaşi parte a baricadei. Se spune că Marea Nivelatoare face să dispară toate diferenţele. Cu mâna la gură şi cu inima zbătându-i se în gât, Rikke se uitase lung la toate trupurile alea fără viaţă. Şi după aia o văzuse pe Isern, ghemuită peste un mort, aidoma unui monstru din cântecele vechi, monstru care se hrăneşte cu cadavre. Femeia trăgea de hainele zdrenţuite, încerca să desfacă paftalele.

— Ce faci?

— Caut ceva de mâncare.

După care se apucase și Rikke să scotocească prin buzunarele și traistele morților, cu degete amorțite de spaimă și scârbă, încercând să nu le vadă fețele. Și în privința asta avusese dreptate Isern. Teama, sentimentul de vină, dezgustul, toate astea dispar când ești flămând. Singurul lucru care a nemulțumit-o a fost că nu au găsit nimic.

— Căpitane! a urlat cineva de pe drum. Amurg! Viitorul rege!

Și imediat s-a auzit zgomot asurzitor de scuturi lovite cu armele, în semn de respect.

Rikke a încremenit sub apă. A încremenit rău de tot, mai ales că era deja înghețată aproape complet. Isern s-a lipit de ea și i-a șoptit:

— Ssssst....

— În numele morților! a bolborosit femeia de pe mal.

Și imediat a adăugat, forțându-se să sune extrem de veselă:

— Comandante! Cum merge treaba?

— Pașnic, deocamdată. Dar e încă devreme.

Asta era vocea lui Stour Amurg. Voce cam smiorcăită, nu tocmai potrivită unui războinic atât de faimos. Voce de puștan în pragul unei crize de isterie.

— Sunt tare lași sudicii ăștia; mereu fug din fața primejdiei. Sângerosul Nouă a trebuit să se lupte și cu Rudd Treicopaci, și cu Dow cel Negru, și cu Harding Ursuzul, și cu toți ceilalți. Cum să-ți faci un renume, dacă n-ai dușmani de seamă cu care să te bați?

O pauză scurtă. Apoi vocea femeii:

— Mda, e o adevărată piatră de încercare.

— Am o treabă pentru tine, Minunato. E o fată pe undeva, prin pădurea asta.

Rikke a simțit cum începe s-o usture stomacul. Și nu de la foame, ci de la ceva mult mai rău. S-a făcut mică lângă mal, de parcă ar fi vrut să se contopească cu mâlul.

— Vreau să mi-o prinzi.

Pișăciosul entuziast a pufnit amuzat:

— Păi, cine nu și-a dori o fată din pădure?

Nu i-a răspuns nimeni, de parcă nimeni nu-i înțelesese gluma. Evident că Rikke nu râdea deloc.

— Cum să știm noi care-i fata aia pe care o vrei tu?

— Se spune că-i agitată și are ticuri nervoase. Ar trebui să aibă și un inel din aur în nas și poate o cruce pictată pe un ochi.

Rikke a scos limba, și-a atins inelul din nas și a murmurat:

— Căcat!

— Și e posibil să fie însoțită de o munteancă, un fel de vrăjitoare. Pe asta poți s-o omori, nu mă interesează ce-i faci. Dar fata ne trebuie în viață.

— Tre' să fie foarte importantă, a spus femeia căreia i se zicea Minunata.

Amurg a chicotit strident.

— Uite cum stă treaba: e fata Copoiului.

— Căcat-căcat! a murmurat Rikke.

— Ssssst! a sâsâit Isern la ea.

— Și ce-o să fie dacă o prindem?

Un mârâit abătut:

— Dacă pune tata mâna pe ea, eu cred c-o să ceară o răscumpărare mare, o s-o folosească drept momeală ori o să se ajute de ea ca să pună condiții la negocierile de *pace*.

Probabil că *pace* era un cuvânt cu un gust foarte scârbos, pentru că Amurg aproape că-l scuipase din gură.

— Îl știți amândoi pe tata. Tot timpul face planuri peste planuri.

— Calder cel Negru a fost mereu un mare strateg, a zis celălalt bărbat.

— Eu nu văd lucrurile la fel. Eu cred că poți să-ți distrugi dușmanul doar dacă distrugi tot ce-i este drag. Și am auzit că tâmpiții ăia bătrâni sunt topiți după nebuna asta plină de ticuri. Cică ar fi talismanul lor.

Acum Rikke a sesizat sarcasmul din tonul lui.

— În schimb, a continuat Amurg, dacă o prind eu, am s-o despoi la pielea goală, am s-o biciuiesc, am să-i scot toți dinții și poate am să conving niște thrali s-o violeze în tranșee, ca s-o audă toată lumea cum guiță ca o scroafă ce e.

A urmat o pauză scurtă, timp în care Rikke și-a auzit propria răsuflare hârâită și a simțit cum Isern o strânge și mai tare de braț.

— Sau poate o să-mi conving armăsarul s-o ciocănească chiar el. Sau câinii. Sau... poate găsesc pe undeva vreun vier care să se fi tăvălit bine în noroi?

Vocea bărbatului mai vârstnic părea un pic cam dezgustată.

— De ce dracu' ai face una ca asta?

— Trebuie să ai imaginație și răbdare, asta-i ideea. Altminteri, nu faci nimic. Așa... și după aia o s-o leg de copaci cu niște rugi, ca s-o vadă toți: și o s-o spintec de-a curmezișul și o să pun o căldare sub ea, în care să-i curgă mațele și după aia o să le trimit la tac-su.

— Ce-o să-i trimiți? Măruntaiele?

— Îhî, într-o casetă frumoasă. Din lemn, cu ornamente. Poate și cu niște flori. Ba nu! Mai bine cu niște ierburi aromate. Ca moșii ăia bătuți în cap să nu-i simtă duhoarea până nu saltă capacul.

Și a scos un geamăt satisfăcut, de parcă ar fi povestit că prinsese un pește mare și frumos, că mâncase ceva delicios ori că abia aștepta să stea pe terasă și să admire apusul.

— Închipuiți-vă numai ce mutre o să facă toți ăia...

Și a hăhăit ascuțit, de parcă niște mațe de fată într-o cutie ar fi fost culmea caraghioslâcului.

— Căcat! a murmurat iarăși Rikke.

Iar Isern a șoptit iarăși:

— Ssssssst...

— Dar asta o să fie mai încolo, a oftat dezamăgit Amurg. Că n-ai cum să frigi iepurele pe care încă nu l-ai prins, nu? Tata oferă o grămadă de aur în schimbul ei, asta știu sigur. O să vedeți că-i pun zeii mâna în cap ăluia de o s-o prindă și o să i-o aducă.

Femeia căreia i se spunea Minunata a vorbit pe un ton care sugera că nici ei nu-i făceau plăcere cuvintele lui Amurg.

— Ai dreptate, căpitane. O s-o căutăm.

— Splendid! Acum poți să te piși în continuare, Trifoi.

— Nu-mi mai vine. Probabil că n-o să mai fac prea curând.

Rikke a auzit zgomot de pași care se îndepărtau. Probabil ar fi trebuit să fie înghețată de spaimă. Și morții ei știau că avea tot dreptul să fie așa. Însă nu, în ea clocotea o furie nestăpânită. O furie care-i încălzea tot corpul, în ciuda apei cumplit de reci care-i spumega sub bărbie. O furie care o îndemna să iasă din râu cu cuțitul între dinți și să-l spintece pe Stour Amurg chiar atunci.

Tatăl ei îi spusese mereu că răzbunarea este un efort zadarnic. Că dai dovadă de mult mai multă tărie de caracter și de înțelepciune dacă renunți să plătești polițele. Că așa este cel mai bine. Că vărsarea de sânge nu face decât să ducă la altă vărsare de sânge şi apoi la alta şi la alta şi tot aşa. Însă învăţăturile tatălui ei ajungeau acum la ea ca de foarte, foarte departe, dintr-un loc unde îi fusese cald şi bine. A strâns din dinţi, şi-a mijit ochii şi şi-a jurat că, dacă apuca să mai trăiască până la sfârşitul săptămânii, va avea ea grijă ca Stour Amurg să fie violat de un vier plin de noroi.

— Sincer îţi zic, Minunato, s-a auzit vocea bărbatului căruia i se spunea Trifoi şi care acum vorbea în şoaptă, de parcă cine ştie ce mare secret ar fi vrut să dezvăluie. Mă enervează din ce în ce mai tare ticălosul ăsta.

— Da, ştiu.

— La început, am zis că doar face pe nebunul, că se dă mare, dar acum cred că este exact aşa cum pretinde.

— Da, ştiu.

— Maţe într-o casetă? Cu ierburi parfumate?

— Da, ştiu.

— Şi ăsta o să-ajungă rege într-o bună zi, cu cutia lui cu maţe cu tot. Rege peste nordici. Tocmai ăsta!

O pauză lungă, urmată de un mormăit plin de scârbă.

— Niciun om cu minte la cap nu are cum să se bucure când se gândeşte la ce ne-aşteaptă.

Rikke era întru totul de acord. Şi i s-a părut că le vede chipurile oglindite în apă printre ramurile negre.

— Ai văzut ceva acolo jos?

Rikke s-a crispat şi a strâns plăselele cuţitului între degetele-i amorţite. A observat că Isern îşi încleştează fălcile şi mişcă uşor spre suprafaţa apei vârful suliţei, mânjit cu smoală ca să nu reflecte lumina.

— Ce vezi? Peşti?

— Da. Păcat că nu mi-am luat undiţa.

S-a auzit icnetul Minunatei, apoi o flegmă vâscoasă şi mare a zburat pe deasupra lor şi a aterizat cu zgomot sec în apă.

— Nu cred că merită să ne batem capul cu ce-i în râul ăsta.

TARE RĂU A FOST

Când a ajuns el acasă, soarele apunea, lăsând în urma-i un licăr trandafiriu pe deasupra dealurilor negre. Valea era învăluită în beznă, dar Spate-lat ar fi putut merge pe acolo și legat la ochi. Cunoștea fiecare șanț de pe drum, fiecare piatră din zidul surpat de pe marginea lui.

Atât de familiare îi erau toate. Însă atât de stranii i se păreau acum.

După doi ani lungi petrecuți departe de casă, normal ar fi fost să alerge cu sufletul la gură și cu zâmbetul întins până la urechi spre locul care-i era drag, la oamenii pe care-i iubea. Numai că Spate-lat abia își târa picioarele, asemenea unui condamnat la moarte și cam tot ca el zâmbea. Bărbatul care plecase în urmă cu doi ani nu se temuse de nimeni și de nimic. Cel care se întorcea acum era speriat tot timpul. Și nici măcar nu știa de ce anume îi era frică. Poate de el însuși.

Când a văzut casa, înghesuită între copacii ăia goi, și a văzut lumina lămpii pâlpâind printre obloane, l-a cuprins dorința nefirească de a trece mai departe. I-a trecut prin minte gândul ciudat că nu mai putea să locuiască acolo. Pentru că văzuse prea multe. Pentru că făcuse prea multe. Dacă le ducea cu el înăuntru?

Însă cărarea care mergea mai departe era drumul unui laș. Așa că a strâns din pumnii zdreliți. Dar, nu, Gunnar Spate-lat nu era laș. Întrebați pe oricine-l cunoaște.

Cu toate acestea, a trebuit să-și facă curaj ca să bată în ușă. Mult curaj. Mai mult decât când era nevoit să se urce pe scări la asediul Borlettei, să conducă atacul printre zidul de sulițe al dușmanului de la Musselia sau chiar să-i poarte în brațe pe muribunzii bolnavi de gripă în lunga iarnă care urmase. Dar a reușit să-și adune tot curajul. Și a bătut.

— Cine e?

Vocea ei din spatele ușii l-a făcut să se înfioare mai tare decât îl făcuseră toate vârfurile alea de sulițe. Până în momentul acela îi fusese teamă că nu o va mai găsi acolo. Că își văzuse de viața ei. Și îl uitase. Sau, poate, asta sperase el.

Și a răspuns, cu un glas gâjâit, care nu părea a-i aparține:

— Liddy! Sunt eu, Gunnar.

Ușa s-a deschis larg. Și ea a apărut în pragul ei. Se schimbase. Nu chiar atât de mult ca el, dar, da, se schimbase. Parcă era mai slabă. Mai aspră. Însă zâmbetul ei încă avea puterea să lumineze lumea asta neguroasă, așa cum o făcuse întotdeauna.

— Ce faci, prostule? Ce-ți veni să bați la ușa casei tale?

Și atunci l-a umflat plânsul. Mai întâi a fost un suspin hurducat, pornit drept din pântec. Și nu avea cum să și-l stăpânească. A vrut să se șteargă la ochi cu mâna care-i tremura amarnic, așa că și-a dat jos ochelarii și toate lacrimile pe care nu le vărsase în Styria – că, de, Gunnar Spate-lat nu se temea de nimic, nu-i așa? – au început să-i curgă în șiroaie fierbinți pe chipu-i desfigurat.

Liddy a făcut un pas spre el și el s-a dat înapoi, cu umerii gârboviți, cu sufletul și carnea îndurerate, cu mâinile ridicate, de parcă ar fi vrut să o ferească de ceva. De parcă ea ar fi fost din sticlă și i s-ar fi putut sparge în brațe. Însă ea a fost cea care l-a îmbrățișat. Cu mâinile ei subțiri l-a strâns atât de tare, ca și cum n-ar mai fi vrut să-i dea drumul în veci. Și chiar dacă era mai scundă cu un cap decât el, i-a luat fața în palme, i-a lipit-o de pieptul ei, l-a sărutat pe obraz și i-a șoptit:

— Gata, ești acasă! Șșșt, nu mai plânge!

După o vreme, când suspinele i s-au mai ostoit, ea l-a apucat de bărbie și i-a ridicat chipul ca să i se poată uita drept în ochi. Privirea ei era calmă și gravă.

— Atât de rău a fost? l-a întrebat ea.

— Daaa, a răspuns el dogit. Tare rău!

Iar ea i-a zâmbit. Cu zâmbetul acela care lumina lumea și pe care îl putea desluși acum și fără ochelari.

— Acum ești acasă.

— Da. Acum sunt acasă.

Şi s-a pus iar pe plâns.

Zgomotul surd al toporului l-a făcut pe Spate-lat să se crispeze. Şi-a spus că era sunet de treabă făcută aşa cum se cuvine. Şi-a spus că era acasă, departe de câmpul de luptă. Dar poate că adusese cu el câmpul acela. Poate câmpul de luptă era în ţărâna pe care stătea el acum. A încercat să-şi mascheze emoţiile printr-o glumă.

— O să zic mereu că tăiatul de lemne e treabă de bărbat.

May a aşezat alt lemn pe butuc şi a ridicat toporul.

— De când bărbaţii s-au dus la mama dracului în Styria, tăiatul de lemne a devenit treaba femeilor.

Când plecase, ea era doar o copiliţă retrasă şi stângace, care se purta de parcă nu s-ar fi simţit bine în pielea ei. Era la fel de slabă, însă acum mişcările ei aveau mai multă energie şi erau mai rapide. Tare repede mai crescuse. Fusese nevoită s-o facă. Altă lovitură de topor şi încă două bucăţi de lemn s-au rostogolit de pe butuc.

— Mai bine rămâneam acasă şi te trimiteam pe tine la război, a zis Spate-lat. Poate aşa l-am fi câştigat.

May i-a zâmbit, a zâmbit şi el pentru că o făcuse să zâmbească şi s-a întrebat cum de un om ca el, care făcuse toate relele din lume, fusese capabil să contribuie în vreun fel la crearea unei fiinţe atât de minunate.

— De unde ai ochelarii? l-a întrebat ea.

Spate-lat a dus mâna la ei. Câteodată şi uita că-i are la ochi, dar, dacă şi-i scotea, vedea totul ca printr-o ceaţă groasă.

— Am salvat pe cineva. Pe lordul mareşal Mitterick.

— Pare cineva important.

— Comandantul armatei, atâta tot. A fost o ambuscadă şi s-a întâmplat ca eu să fiu pe-acolo şi...

Şi-a dat seama că încleştase din nou pumnii şi s-a silit să şi-i desfacă.

— A crezut că eu l-am salvat. Dar i-am mărturisit că nu vedeam clar la nici cinci paşi în faţă. Aşa că şi-a scos ochelarii şi mi i-a dat mie.

Acum şi i-a dat jos, a suflat în lentile ca să le aburească şi le-a şters grijuliu cu poalele cămăşii.

— Costă cam cât câştigă un soldat în şase luni. O minune din epoca asta nouă.

I-a pus la loc, sprijinindu-i în adâncitura care îi apăruse la baza nasului.

— Da' îi sunt recunoscător, pentru că acum pot să văd cât de frumoasă e fata mea, chiar dacă stă în partea ailaltă a curţii.

— Frumoasă! l-a îngânat ea ironic.

Totuşi era şi un pic încântată. Soarele ieşise dintre nori şi încălzea surâsul lui Spate-lat. O clipă, totul i s-a părut la fel ca înainte. Ca şi cum nu ar fi plecat niciodată.

— Şi zici că te-ai luptat, da?

Spate-lat a simţit brusc cum i se usucă gura.

— M-am luptat.

— Cum a fost?

— Păi...

Tot timpul cât fusese departe visase la chipul ei, iar acum, când se afla chiar în faţa lui, nu o putea privi în ochi.

— Tare rău a fost.

— Eu le zic tuturor că tata e un erou.

Spate-lat s-a crispat. Norii au început să alerge iarăşi pe cer, acoperind curtea cu umbre. Iar groaza îl apăsa din nou.

— Nu le mai zice asta.

— Da' ce să le zic?

Şi-a privit încruntat mâinile îndurerate, apoi şi le-a frecat una de alta.

— Orice, numai asta nu.

— Ce înseamnă semnele alea?

Spate-lat a încercat să-şi tragă mâneca peste tatuajul Scărarului, dar nu a izbutit să acopere stelele vinete de pe încheieturile degetelor.

— Ceva ce am făcut cu băieţii.

Şi-a dus repede mâna la spate. Ca să nu i-o mai vadă May. Ca să nu mai fie obligat să şi-o vadă el însuşi.

— Da'...

— Gata cu întrebările! a spus Liddy, ieşind în pridvor. Taică-tău abia s-a întors acasă.

— Şi am o groază de treabă de făcut, a zis şi el, ridicându-se în picioare.

Probabil că făcuseră tot ce le-a stat în putere ca să îngrijească de casă aşa cum se trebuie, însă era mult de muncă chiar şi pentru trei oameni, darămite pentru doi. Iar acum părea că stă să se dărâme.

— Cred c-or fi vreo şase găuri de astupat. Dacă nu şi mai multe.

— Vezi, ai grijă! Cred c-o să cadă toată casa dacă ai să te urci pe acoperiş.

— Nu m-ar mira. Da' mai întâi vreau să văd ce ne mai fac oile. Am auzit că preţul la lână a crescut mult de când cu fabricile astea noi. Unde-i turma? În vale?

May a aruncat o privire spre mama ei şi Liddy a făcut o grimasă cam ciudată. Pe Spate-lat îl apăsa acum groaza mai tare ca oricând.

— Ce e?

— Nu mai avem nicio turmă, Gunnar.

— Cum?

— Am vrut să te las să dormi bine azi-noapte, fără să-ţi mai dau şi vestea asta proastă, a şoptit Liddy, scoţând un oftat amar, care părea că vine drept din vârful târlicilor ei scâlciaţi. Lordul Isher a îngrădit valea. Zice că nu mai avem voie să ne ducem animalele la păscut acolo.

Lui Spate-lat nu-i venea să creadă ce aude.

— Valea e terenul obştii. Aşa a fost mereu.

— Nu mai e. Aşa a hotărât regele. Peste tot e la fel. Şi valea cealaltă e închisă. A trebuit să-i vindem turma.

— A trebuit să-i vindem oile noastre ca să le trimită să pască pe islazul *nostru*?

— Ne-a dat bani frumoşi pe ele. Alţi lorzi n-au dat atât de mult arendaşilor lor.

— Cum adică? a mârâit el, cu o voce care nu semăna cu a lui. Ăştia mă nenorocesc când mă trimit la război şi mă pomenesc că mă nenorocesc şi când mă-ntorc acasă? Şi tu n-ai... *făcut* nimic?

Liddy s-a uitat urât la el.

— Ce puteam eu să fac? Poate tu ai fi făcut ceva, numai că nu erai aici.

— Ne ducem dracu' fără turma noastră!

Tatăl lui Spate-lat fusese oier, la fel şi bunicul lui, şi bunicul bunicului. Iar acum avea sentimentul că întreaga lui lume fusese distrusă.

— Ce-o să ne facem?

Şi-a dat seama că încleştase din nou pumnii. Şi că ţipa. Dar nu se putea stăpâni.

— Ce-o să ne *facem*?

Acum a observat că lui May îi tremurau buzele, de parcă era gata să izbucnească în plâns. Şi a mai văzut că Liddy o cuprinsese de după umeri. Şi atunci i s-a risipit toată furia care-i clocotise în vine, lăsându-l disperat şi fără vlagă.

— Iertaţi-mă.

Şi se jurase că n-o să-şi mai piardă cumpătul orice s-ar fi întâmplat. Şi se mai jurase că va trăi numai şi numai pentru ele două, că le va oferi o viaţă bună. Şi uite cum o zbârcise la doar câteva ore după ce intrase pe uşă.

— Iertaţi-mă.

A făcut un pas către ele, a ridicat mâna, dar imediat şi-a văzut tatuajul de pe degete şi şi-a tras-o îndărăt.

Privindu-l drept în ochi, Liddy i-a vorbit pe un ton blând şi cumpătat:

— Nu avem de ales, Gunnar. Isher s-a oferit să ne cumpere ferma şi trebuie să plecăm de aici. Mă gândeam să ne ducem în Valbeck. Acolo e de lucru. În fabricile alea noi.

Spate-lat s-a holbat la ea. Iarăşi nu-i venea să creadă ce aude. Dar imediat un zgomot de copite a străbătut tăcerea apăsătoare care se lăsase peste ei şi el s-a întors cu faţa la drum.

Trei bărbaţi. Şi bărbaţii ăia se apropiau agale, de parcă ar fi avut toată ziua la dispoziţie. Unul era călare pe un roib uriaş. Ceilalţi doi stăteau într-o căruţă cu o roată care scârţâia cam tare. Gunnar l-a recunoscut pe vizitiu. Lennart Răruţ, fratele mai mic al morarului, pe care-l considerase întotdeauna un laş şi privirea lui făţarnică de acum nu avea deloc darul de a-i schimba părerea.

— Lennart Răruţ, a mormăit el.

— Da, el este, a zis Liddy. May, treci în casă.

— Da', mama...

— În casă. Acum!

Spate-lat nu-i ştia pe ceilalţi doi bărbaţi. Unul, înalt şi slab, cu un arc pe genunchi, stătea pe capră lângă Răruţ, hurducându-se la fiecare zdruncinătură a căruţei. Arcul ăla n-avea nicio săgeată în el, ceea ce era de bine, pentru că săgeţile aveau obiceiul de a zbura în toate părţile când ţi-era lumea mai dragă. Numai că nici aşa Spate-lat nu înţelegea motivul pentru care omul ăla să aibă arcul cu el. Pentru că arcul este o armă. O armă cu care omori oameni. Sau îi ameninţi că ai să-i omori.

Cel mai puțin îi plăcea călărețul. Uriaș și bărbos, cu o sabie dichisită de cavalerie care-i atârna la brâu și cu un tricorn dichisit pe cap și cu un fel și mai dichisit de a sta în șa și de a se uita în jur de parcă s-ar fi aflat pe propria moșie.

Bărbatul ăsta și-a oprit calul chiar lângă casa lor – mult mai aproape decât ar fi cerut-o regulile simple de politețe. Apoi și-a săltat nițeluș tricornul ca să se scarpine cu unghiile în părul turtit, uitându-se la Spate-lat fără să spună nimic. Răruț a oprit căruța chiar în spatele lui, între cei doi stâlpi mari și pătați de licheni ai porții, pe care îi înfipsese acolo bunicul lui Gunnar cu multă vreme în urmă.

— Salutare, Gunnar! i-a zis, privind cu ochii ăia fățarnici de la el la Liddy și înapoi la el.

— Salutare, Răruț!

Liddy și-a aranjat o șuviță după ureche, dar vântul i-a scos-o imediat de acolo și i-a fluturat-o din nou peste chipul îngrijorat.

— Deci te-ai întors.

Degeaba încerca Răruț să pară bucuros, că nu-i ieșea deloc.

— De unde ai luat ochelarii ăia?

— Din Styria.

— Cum a fost?

— Rău, a răspuns Spate-lat.

— Mi se pare mie sau ai cam slăbit?

Bărbatul cu arma și-a strâmbat buzele într-un rânjet ironic.

— Da' ce? A fost mai gras?

— Mult mai gras, a zis și bărbosul, așezându-și tricornul pe cap și abia catadicsind să se uite la Spate-lat. Se vede.

— Probabil unde am avut parte de prea puțină mâncare și m-am căcat prea mult, a ripostat Spate-lat.

— Of, ăsta-i blestemul soldatului! a încuviințat bărbosul. Pe mine mă cheamă Smârc.

Rostise tăios cuvântul, de parcă n-avea nici chef de vorbă și nici de pierdut vremea.

— Eu mi-s Destoinicul, s-a prezentat slăbănogul. Noi toți suntem în slujba lui Isher. Lordul Isher.

— Ce fel de slujbe aveți? i-a întrebat aiurea Spate-lat, pentru că oricum armele alea îi dăduseră deja răspunsul.

— Facem ce ni se cere. Mai cu seamă îi facem rost de proprietăţi. Asta-i valea lui Isher...

— Ei, uite că proprietatea asta nu-i de vânzare, i-a anunţat Spate-lat.

Smârc a scos un mârâit supărat şi s-a scărpinat în barbă.

— N-ai cum să-ţi mai câştigi existenţa acilea, Gunnar, i-a dat vestea Răruţ, hihăind uşor, probabil ca să-l îmbuneze. Şi tu ştii asta. N-ai unde să-ţi mai paşti oile. Nu-i vina lu' Isher că regele a mărit taxele pân' la cer ca să-şi plătească afurisitele alea de războaie. Toate terenurile sunt acu' îngrădite. Şi sunt maşinării din alea acolo, să le lucreze.

— Cică se cheamă „eficienţă", a mârâit iar Smârc, dar fără să privească în jur.

Era limpede că-l durea undeva de toată situaţia tragică a oamenilor de acolo, iar această atitudine l-a făcut pe Spate-lat să se împotrivească şi mai vârtos.

— Taica a murit pe terenul ăsta, a spus el, abia reuşind să-şi stăpânească mânia. Când se lupta cu gurkienii.

— Ştiu. La fel şi-al meu, a ridicat din umeri Răruţ. Da' ce po' să fac?

— Faci doar ce ţi se porunceşte, nu?

— Dacă n-o fac eu, o s-o facă altu'.

— Cică ăsta-i „progres", a mârâit din nou Smârc.

— Serios?

Spate-lat s-a încruntat spre celelalte case din vale. Nicio mişcare în jurul lor. I se păruse lui ciudat că nu mai ieşea fum din coşurile lor.

— Pe ceilalţi i-aţi gonit deja de-aici, nu? Pe Lant, cu fetele lui? Toată familia lui Barrow? Pe moş Neiman?

— Neiman a murit, da' ăilalţi au vândut tot ce aveau.

— I-am făcut să priceapă care-i treaba, a zis Destoinicul, aranjându-şi mai bine arcul pe genunchi.

— Şi atunci, de ce nevastă-mea e încă aici?

Răruţ a aruncat o privire neruşinată spre Liddy.

— Am vrut să-o lăsăm să se pregătească mai bine, că ne ştim de multă vreme şi...

— Şi ţi-a plăcut dintotdeauna de ea. Te înţeleg. Şi mie îmi place. De-aia am luat-o de soaţă.

— Gunnar...

Tonul îngrijorat al lui Liddy voia să-l prevină că mersese prea departe.

— Habar n-am de ce a acceptat să se mărite cu mine. Da' uite că a făcut-o.

Penibil mai era zâmbetul forțat al lui Răruț.

— Uite ce-i, prietene...

— N-am fost deloc prieteni înainte să plec, l-a întrerupt Spate-lat, cu sentimentul că vorbea altcineva în locul lui și că el era doar un simplu spectator. Iar acum suntem și mai puțin.

— Ajunge!

Smârc și-a îmboldit cu călcâiele roibul între Spate-lat și butucul unde se afla toporul. Bun călăreț, nimic de zis. Stătea drept în șa, cu soarele strălucindu-i în spate, iar Spate-lat a trebuit să-și mijească ochii ca să se uite la el.

— Cum-necum, lordul Isher tot o să pună mâna pe toată valea asta. N-are niciun rost să te încăpățânezi. Zic că-i mai bine să pleci d-acilea cu ceva bănuți în buzunare.

— Mai bine decât ce?

Smârc a pufnit agasat.

— Mare păcat ar fi dacă într-o noapte ar lua foc casa asta drăguță.

Și și-a lăsat încet mâna în jos. Dar nu la mânerul sabiei, mâner de pe care se jupuia stratul subțire de poleială, ci, mai degrabă, la un cuțit. Își zicea că o să-l provoace pe Spate-lat să facă ceva nesăbuit, ca să-l poată înjunghia fără regrete. Ca să scape odată de toată vorbăria aia care nu ducea nicăieri și să rezolve problema doar cu o lovitură de pumnal. Poate că mai făcuse așa ceva și înainte. De foarte multe ori.

— Să ia foc, zici?

Tare ciudat că Spate-lat nu era deloc supărat. Atât de bine se simțea că reușise să riposteze – fie și o singură dată –, că mai că-i venea să zâmbească.

— Chiar așa, a murmurat Smârc, aplecându-se către el. Mare păcat ar fi dacă... dacă nevasta asta drăguță a ta și fata asta frumușică ar...

Cu un gest fulgerător, Spate-lat l-a apucat de picior și l-a aruncat din șa. Smârc a scos un icnet surprins, a dat din mâini cum dă o curcă beată din aripi și s-a rostogolit pe pământ.

Bolborosind înfundat tot felul de înjurături, care mai de care mai vulgare, a încercat să se cațăre la loc, numai că avea un picior încurcat în scară.

A vrut să și-l desfacă, dar Spate-lat l-a înșfăcat de mână, i-a răsucit-o cu putere, l-a prins de ceafă și i-a trântit capul pe butucul unde tăiase lemne fiica lui. Când i-a trosnit cotul, Smârc a zbierat ca un porc dus la tăiere şi a scăpat cuţitul în ţărână. Dar a amuţit brusc când Spate-lat a ridicat piciorul şi l-a lovit cu toată forţa – o dată, de două, de trei ori –, zdrobindu-i capul de butucul scrijelit.

Destoinicul se holba speriat la ei, pe jumătate ridicat de pe capră, încercând să-şi încordeze arcul cu mâini mult prea nesigure. Unii oameni au nevoie de timp ca să poată reacţiona aşa cum trebuie. Spate-lat era exact pe dos. Era mereu pregătit. Mereu.

Spate-lat s-a urcat în căruţă fără să-i lase vreme Destoinicului să-şi încordeze arcul. Nici măcar să se întindă după săgeată nu l-a lăsat.

Destoinicul a apucat doar să pună mâna pe arc, dar Spate-lat i l-a aruncat cât colo cu o lovitură de cot şi l-a înşfăcat pe ticălos de pieptul cămăşii. Destoinicul a mai reuşit doar să scoată un chirăit nefericit când Spate-lat l-a azvârlit în aer, trimiţându-l cu capul drept în stâlpul vechi al porţii. Imediat latura aia a căruţei s-a umplut de sânge, iar ticălosul s-a prăbuşit, cu o mână înţepenită în roata care scârţâia şi cu capul zdrobit dat nefiresc de mult pe spate.

Spate-lat a sărit pe capră. Răruţ încremenise cu hăţurile în mâinile-i inerte şi cu ochii bulbucaţi la el.

— Gunnar...

Şi a vrut să se ridice, însă Spate-lat l-a împins la loc cu genunchiul.

Nu mai ştia de câte ori l-a lovit cu pumnul – de jos în sus, de sus în jos, de jos în sus, de sus în jos. Când s-a oprit, din mutra Răruţului nu mai rămăsese decât o halcă de carne terciuită şi însângerată.

Gâfâind uşor, Spate-lat s-a uitat lung la el. Vântul îi răcorea fruntea asudată.

Spate-lat s-a uitat apoi la Liddy, care încremenise cu mâna la gură.

Spate-lat s-a uitat apoi la pumnii lui. Cu greu a izbutit să-şi desfacă degetele încleştate şi înroşite, abia acum începând să înţeleagă ce se petrecuse.

L-a luat cu ameţeală şi s-a aşezat pe capră, alături de cadavrul Răruţului. Vedea ca prin ceaţă şi totul din jurul lui parcă era acoperit cu nişte pete. Şi-a dat seama că avea stropi de sânge pe lentilele ochelarilor. Şi i-a scos cu mâini tremurânde şi întreaga lume şi-a pierdut contururile.

Liddy nu a spus nimic. Şi nici el.

Ce ar fi fost de spus?

UN OCEAN DE AFACERI

— Bun venit tuturor la această a treisprezecea reuniune bianuală a Societății Solare din Adua!

Superb în vesta lui brodată cu fir de aur, Honrig Curnsbick, „Marele Mecanic“, și-a ridicat mâinile cât lopețile. Probabil că nu se mai auziseră aplauze atât de înflăcărate în teatrul acesta din seara de când fusese chemat ultima oară la rampă marele actor Iosiv Lestek.

— Se cuvine să adresăm mulțumiri distinselor noastre binefăcătoare – lady Ardee și fiica sa, lady Savine dan Glokta!

Și Curnsbick a făcut un gest spre loja lui Savine, care a surâs cu modestie pe deasupra evantaiului, de parcă firea ei sensibilă nu ar fi putut face față acestor laude. Cei din sală au izbucnit în urale și au început să strige „Bravo, bravo!“. Iar Savine și-a spus că probabil cei care strigau cel mai tare erau aceia care aveau cea mai mare nevoie de banii ei.

— Nici n-am *visat*, în ziua aceea, când ne-am întâlnit toți nouă în salonul lui lady Savine, că, doar peste opt ani, Societatea Solară va avea peste patru sute de membri în întreaga Uniune și dincolo de hotarele ei!

N-o fi visat Curnsbick la asta, dar Savine avusese mereu visuri mari pentru viitorul ei.

— Trăim vremuri noi și îndrăznețe! Vremuri în care doar cei leneși sunt săraci. Vremuri în care doar cei cu mintea îngustă sunt nemulțumiți. Vremuri în care lumea poate fi schimbată prin ingeniozitatea și strădania unui singur om!

Sau chiar, zeii să ne-ajute, ale unei singure femei.

— Nu mai departe de ieri, chiar aici, în Adua, Dietam dan Kort a terminat construcția unui pod făcut în întregime din fier – din *fier*, luați aminte! – care va ajuta la trecerea unui canal prin Zidul lui Casamir până în centrul orașului.

Din nou aplauze furtunoase. Confrații lui Kort, aflați în sală, s-au apucat să-l bată pe spinare. Spinare care, întâmplător, era îmbrăcată într-o haină elegantă, plătită din banii lui Savine.

— Datorită lui vom avea acces nelimitat la toate materiile prime. Datorită lui, vor lua naștere noi ramuri industriale și noi relații de negoț. Datorită lui vor apărea slujbe mai bune și produse mai bune și populația va avea parte de o *viață* mai bună.

Curnsbick și-a desfăcut brațele cu un gest teatral, sclipirea lentilelor contribuind la efectul de scenă.

— Datorită lui vom prospera cu *toții*!

Sigur că da, însă mai ales Savine avea să prospere. Era un fapt cunoscut. Și, în fond, ce rost ar mai avea prosperitatea, dacă ar beneficia toți de ea?

— Și acum să ne apucăm de treabă! Treaba noastră este *progresul*! Primul vorbitor este Kaspar dan Arinhorm, care ne va explica felul în care este folosit Motorul Curnsbick la pomparea apei din minele de fier.

În timp ce Arinhorm se îndrepta spre pupitrul de pe scenă, Savine s-a ridicat să plece. Adevărul era că n-o interesaseră niciodată invențiile. În schimb, era obsedată de felul în care ele puteau să-i aducă profit. Iar această alchimie aparte se desfășura în foaier.

Sub cele trei candelabre uriașe se strânsese deja o mare de oameni, care sporovăiau entuziasmați, dând pe dinafară de atâtea speranțe și planuri fără număr. Grupurile de domni în haine sobre se destrămau și se formau la loc, aidoma vârtejurilor din apă. Iar rochiile elegante ale doamnelor presărau cu pete colorate torentele acelea. Ici și colo se vedeau mantiile fabuloase ale câtorva urmași ai celor care făcuseră parte din renumitele ghilde de negustori de altădată. Ochiul experimentat al lui Savine îi identifica pe cei cu bani sau relații, pe cei fără cohorte de profitori în jurul lor, aidoma unor bărcuțe schiloade în urma corăbiilor mărețe, tânjind cu disperare după protecție, implicare, investiție.

Da, era un adevărat ocean de afaceri. Un ocean cu ape primejdioase, răvășite de furtuni imprevizibile. Dar un ocean pe fundul căruia se ascundeau comori. Un ocean în care afacerile se puteau pierde definitiv, în care reputațiile dispăreau în valuri. Însă un ocean pe care omul înzestrat cu suficientă viziune poate naviga, dus de curenții de adâncime, spre abundență și putere.

— Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri, a murmurat Zuri, uitându-se la ceas.

Era permanent alături de Savine, gata fie să o ferească de pleava care se îngrămădea în jurul ei, fie – dacă era cazul – să își noteze în carnețel data unei întâlniri neprotocolare, ca, de exemplu, vreo invitație la ceai făcută persoanelor cu perspective. Deseori, în timpul acestor convorbiri degajate, obișnuia să facă în treacăt anumite observații despre obiceiurile nocturne ale musafirului, despre trecutul lui îndoielnic, su despre copiii lui din flori sau despre cum i-ar fi distrusă cariera aceasta atât de promițătoare dacă ar deveni public vreunul dintre scandalurile din viața lui. Nu exista aproape niciun om demn de a fi băgat în seamă de Savine care să nu aibă vreun secret notat în carnețelul lui Zuri. Aproape întotdeauna o doză de șantaj, corect administrată, modifica prețurile în direcția dorită. Ca să câștigi jocul ăsta era nevoie să stai cu un picior în sala de bal și cu celălalt în hazna.

— La treabă deci! a zis Savine, abordând cel mai radios zâmbet din arsenalul ei, desfăcându-și evantaiul și zburând pe trepte în jos, spre locul unde se afla gloata.

— V-ați mai gândit la propunerea mea? Lady Savine? Nu știu dacă vă mai amintiți, era proiectul acela nou pentru navele folosite la transportul de cărbune. Indiferent de forma lor! O să aducem cărbuni în toate gospodăriile, indiferent cât de modeste! Cărbunele reprezintă viitorul!

— Studiile mele demonstrează că dealurile de lângă Rostod gem de atâta *cupru,* lady Savine – păi, se pare că poate fi luat de-acolo cu mâinile goale! Metalele reprezintă viitorul!

— Nu trebuie decât să-l conving pe proprietarul terenului, care-i rudă cu lordul Isher. Și știu că sunteți prietenă foarte bună cu sora lui...

Savine nu avea nevoie de sabie, pentru că războiul acesta îl purta cu evantaiul. O lovitură conspirativă cu el închis putea cu siguranță să obțină mai multe zâmbete decât o baghetă de vrăjitoare. Dacă-l deschidea, cu un gest brusc din încheietura mâinii, reteza orice conversație mai bine decât satârul unui călău. Dacă-l ridica repede și grațios, strâmbând dezgustată din buze, groapa interlocutorului era gata săpată și mai adâncă decât ar fi reușit s-o facă orice cazma de pe lume.

— Sarea este la mare căutare acum, lady Savine. Cantități uriașe de sare, pentru toată lumea. Un partener de afaceri v-ar putea *tripla* investiția în doar câteva luni și v-ar mări-o chiar de patru ori...

— Ba ceasurile sunt la mare căutare! Ceasurile precise! Ceasurile pe care și le poate permite oricine! *Potențialul*, lady Savine, n-aveți cum să nu vedeți *potențialul*...

— Un singur cuvânt spus cui trebuie din cadrul Biroului de Brevete...

Îi asculta pe rând pe toți – le afla planurile utopice, le întrezărea visurile, le citea raza încrederii în ochi. Cel mai vag surâs al ei era în stare să le aprindă flacăra fericirii pe chip. Cea mai vagă cută dintre sprâncenele ei îi umplea de groază. De fiecare dată când își deschidea evantaiul, anunțând astfel finalul discuției, își aducea aminte de toate refuzurile pe care fusese obligată să le îndure, iar amintirea asta o făcea să-și savureze și mai mult puterea de acum.

— Datorită relațiilor pe care le aveți în Styria, sub patronajul dumneavoastră am avea un succes nesperat...

— Datorită prietenilor pe care-i aveți în Agriont, nu ar fi nevoie decât de o singură întrevedere...

— Nu am nevoie *decât* de o investiție!

— Suma investită s-ar mări de *patru* ori!

— Lady Savine?

Era o femeie – o femeie tânără, cu perucă roșcată, cu pistrui pe umerii goi – care o privea peste marginea evantaiului mult prea bătător la ochi într-un fel pe care probabil că și-l dorea șarmant, dar care lui Savine i se părea pur și simplu perfid.

— Eu sunt... vă rog să mă iertați... o *foarte mare* admiratoare a dumneavoastră.

Savine avea un șir lung de „foarte mari" admiratori care își așteptau cuminți rândul să-i poată adresa câteva cuvinte și nu pricepea deloc cum de îndrăznise fătuca asta să se bage în față.

— Mă bucur.

— Mă numesc Selest dan Heugen.

— Verișoara lui Boras dan Heugen?

Un tembel plin de ifose. Probabil că era o trăsătură de familie.

— Suntem doar veri de gradul al doilea, a răspuns Selest, cu un zâmbet afectat. Din păcate, eu nu sunt decât o rămurea firavă din arborele nostru genealogic.

— Sunt convinsă că mugurele de pe ramură va înflori și floarea va fi superbă.

Selest s-a îmbujorat. Evident că își dorea să arate ca o fată naivă de la țară ajunsă în tumultul marelui oraș. Evident că lui Savine i se părea că seamănă mai degrabă cu o actriță foarte proastă într-o piesă foarte ieftină.

— Știam că sunteți foarte frumoasă, dar n-am visat niciodată că ați fi într-atât de amabilă. Tatăl meu mi-a lăsat niște bănuți pe care vreau să-i investesc. Îmi permiteți să vă cer sfatul?

— Cumpără lucruri a căror valoare va crește în timp, a spus Savine, întorcându-i spatele.

— Lady Savine dan Glokta!

Acum era un bărbat mărunțel, cu părul creț și cu haine care dovedeau faptul că avea suficienți bani, dar și că era înzestrat cu bun-gust și cumpătare.

— Speram că voi reuși să fac cunoștință cu dumneavoastră.

— Știi cum mă numesc, prin urmare ești în avantaj.

— Evident, nu din punctul de vedere al frumuseții.

Cu excepția ochilor săi strălucitori, bărbatul acesta nu avea nicio trăsătură remarcabilă. Și nu aveau aceeași culoare: unul era albastru, celălalt verde.

— Numele meu este Yoru Sulfur.

Lui Savine i se întâmpla foarte rar să audă un nume pe care nu-l mai auzise niciodată înainte și devenea întotdeauna curioasă în asemenea situații. Pentru că numele noi reprezentau ocazii noi de afaceri.

— Și cu ce anume te ocupi, maestre Sulfur?

— Sunt membru în Ordinul Magilor.

Pe Savine n-o puteai lua prin surprindere cu una, cu două, numai că acum sprâncenele s-au ridicat fără voie. De obicei, Zuri îi împrăștia pe lingăii care se țineau scai de ele, numai că acum și ea încremenise.

— Un mag la o întrunire de investitori și inventatori? Spionezi tabăra adversă?

— Mai degrabă aș spune că îmi caut noi prieteni.

Zâmbetul i-a dezvelit dinții – mulți, parcă prea mulți dinți, dinți curați și strălucitori și ascuțiți.

— Pe noi, magii, ne-a interesat dintotdeauna felul în care am putea să schimbăm lumea.

— Foarte lăudabil din partea voastră, a spus Savine, cu toate că experiența îi demonstrase că, atunci când bărbații vorbeau despre schimbarea lumii, se gândeau doar la propriile interese.

— Odinioară, pe vremea lui Euz și a fiilor săi, magia era cea mai bună metodă prin care se putea face schimbarea. Însă vremurile acelea sunt de mult apuse. În zilele noastre...

Și Sulfur s-a întrerupt ca să arunce o privire prin foaierul înțesat de lume, după care s-a aplecat spre Savine, ca și cum ar fi dorit să-i împărtășească o mare taină.

— Am început să cred că așa este mai bine.

— Treci de partea puterii, a murmurat Savine, atingându-l ușor pe mână cu evantaiul. La fel fac și eu.

— Ooo, ar trebui să-l cunoști pe maestrul meu. Presimt că ați avea *foarte multe* în comun. Firește, maestrul meu e obișnuit să trateze cu tatăl tău. Dar nimic nu-i veșnic.

Savine s-a încruntat.

— Nu înțeleg ce vrei să...

— Lady Savine!

Of! Tocmai acum se găsise Curnsbick să vină spre ea, cu brațele larg deschise, ca și cum ar fi dorit să o strângă la piept. Ca și cum ea i-ar fi îngăduit-o.

— Când *naiba* ai de gând să te măriți cu mine?

— La câteva zile după sfârșitul lumii. Și nu uita că am fost de față când te-ai căsătorit cu altcineva.

„Marele Mecanic“ i-a capturat mâna într-a lui și i-a sărutat-o.

— Dă poruncă și o s-o sugrum cu mâinile mele.

— Dar de ce? Este o femeie atât de drăguță. Nu vreau s-o am pe conștiință.

— Nu te preface că ai avea așa ceva.

— O, dar am. Numai că i-am pus botniță și o țin departe de afacerile mele. Ți-l prezint pe...

S-a întors, însă Sulfur se făcuse nevăzut în mulțimea din jur.

— Ah, Curnsbick, bandit bătrân!

Era Arinhorm, cel care le vorbise primul investitorilor din sală și care acum năvălise peste ei ca un porc într-o grădină de trandafiri.

— Arinhorm, prietene! a exclamat Curnsbick, pocnindu-l pe spinare cu multă cordialitate – poate cam prea multă.

Mda, Curnsbick era un geniu al mecanicii, dar se încredea cu ușurință în oricine.

— Îmi dai voie să ți-o prezint pe Savine dan Glokta?

— O, da!

Și Arinhorm i-a adresat un zâmbet deosebit de acru. Mda, era unul dintre oamenii ăia insuportabili, convinși că toți ceilalți nu au alt scop în viață decât să stea la cheremul lor.

— Înțeleg că ai investit în câteva mine de fier din Englia. De unde ajung la concluzia că poate ești cea mai mare investitoare independentă din întreaga provincie.

Lui Savine nu-i plăcea deloc să-i fie discutate afacerile în public. Când câștigai, oamenii se purtau frumos cu tine. Când câștigai prea mult, oamenii începeau să se simtă intimidați.

— Parcă am niște acțiuni în zona aia.

— Ar fi trebuit să-mi asculți cu luare-aminte cuvântarea. Principala provocare pentru eficiența minelor este rapiditatea cu care poate fi pompată apa din adâncurile lor. Munca manuală sau cu ajutorul cailor are anumite limite, însă eu am adaptat în așa fel motorul meșterului Curnsbick, că viteza de pompare s-a mărit de zece ori, așa că se poate săpa mai adânc și mai...

Sigur, zicea foarte bine ce zicea, numai că Savine nu putea să sufere felul în care zicea ce zicea.

— Mii de mulțumiri, însă acum nu mă interesează fierul, ci săpunul.

— Pardon?

— Săpun, sticlă, ceramică. Obiecte de lux pe vremuri, chiar și pentru nobili, și care acum au ajuns indispensabile pentru cei bogați și care vor ajunge curând bunuri de larg consum. Așa că vom avea oameni curați și ferestre frumoase și... tot felul de vase. Găsește un mod de a scoate oale din pământ și voi discuta cu drag despre asta.

— Cred că glumești!

— Îmi păstrez glumele pentru cei care au simțul umorului. Sper că înțelegi că trebuie să-mi aleg cu multă grijă partenerii de afaceri.

— Faci o mare greșeală!

— N-ar fi prima. Dar eu tot merg înainte.

— Nimeni n-ar trebui să-și lase sentimentele să stea în calea progresului, s-a rățoit el, cu fălcile ușor cam înroșite de furie deasupra gulerului înalt.

Zuri ieșise din mulțime și se străduia acum să-l îndepărteze ușor de Savine, numai că Arinhorm refuza să se lase dus de acolo.

— Vorbele tale îmi întăresc convingerea că femeile chiar n-au ce să caute în afaceri.

— Și totuși uite-mă, i-a zâmbit larg Savine. Și iată-te pe tine, cu mâna întinsă, ca un milog. Nu există nicio îndoială că sunt multe locuri în Uniunea noastră unde n-au ce să caute femeile. Dar n-ai cum să mă împiedici să cumpăr sau să vând ceva.

Curnsbick și-a aburit lentilele ochelarilor și le-a șters cu multă grijă.

— Oprește-te, prietene! a exclamat el, punându-și ochelarii la loc pe nas și uitându-se pe sub sprâncene la Arinhorm. Înainte ca lady Savine să te cumpere și apoi să te vândă.

— Nu-i cazul să-ți faci probleme, a spus Savine deschizându-și cu zgomot evantaiul. Nu cumpăr decât ce-mi aduce profit.

— Ohohoho! Mi se pare mie ori meșterul Arinhorm s-a cam înfuriat? a murmurat Curnsbick la urechea lui Savine, în timp ce își croiau drum prin mulțimea de oameni. Odată și-odată tot s-ar putea să înțelegi că un strop de generozitate ți-ar aduce un câștig de cinci ori mai mare. Eu zic că bunăvoința este una dintre cele mai bune investiții...

Savine l-a lovit ușurel peste mână, ca să pună capăt șirului de nerozii.

— Ție îți vin ca turnate și generozitatea, și bunăvoința. Însă, din păcate, mie nu-mi fac deloc bine la ten. Câțiva adversari înverșunați sunt un accesoriu esențial pentru o doamnă din lumea bună.

— Poate că-l respingi și pentru că deja și-a găsit un investitor.

— La naiba!

Arinhorm era deja angajat într-o discuție însuflețită cu Selest dan Heugen.

— Mândra aia scormonește prin gunoaiele mele?

— Exact ca o cățea hămesită prin lada cu resturi a unui măcelar.

— Pare să aibă destul succes la domnii din Societate.

Foarte adevărat: capetele cărunte se întorceau după femeia care traversa graţioasă foaierul la braţul lui Arinhorm.

— Orice purtătoare de fofoloancă are succes la ăia, a bombănit Savine.

— Au! Îmi aduce aminte de tine când erai mai tânără.

— Când eram mai tânără eram tare a dracului.

— Când erai mai tânără erai dulce ca *nectarul* zeilor. Aproape la fel de dulce eşti şi acum. Se spune că imitarea este cel mai sincer omagiu pe care ţi-l poate aduce cineva. În fond, avem un teatru plin de proşti bătrâni care încearcă să mă copieze pe mine. Şi m-ai auzit tu că mă vait?

— Da, ori de câte ori nu te lauzi singur.

— Mă laud încontinuu de atât de multă vreme şi tot degeaba, a spus Curnsbick, aruncându-i un zâmbet blând. Cercul Lumii este mare, Savine. Poţi să-i laşi şi pe alţii să ocupe o parceluţă din el.

— Cred că aş putea, a recunoscut ea cam fără chef, scoţându-şi din minte dezgustătoarea alianţă dintre Arinhorm şi Heugen. Cu condiţia să primesc plata chiriei.

Însă Curnsbick nu o mai asculta. Sporovăiala frenetică din foaier se stingea treptat, iar oamenii se dădeau în lături, ca pământul în faţa plugului. Prin mulţime trecea cu paşi apăsaţi un bărbat. Iar bărbatul acesta avea barba elegant tunsă şi dată din belşug cu ceară şi uniforma stacojie festonată cu fir de aur.

— La naiba! a şoptit Curnsbick, apucând-o strâns de mână. E afurisitul ăla de rege!

Indiferent de criticile care i se aduceau Maiestăţii Sale – şi criticile astea numeroase erau răspândite în mod obişnuit prin intermediul unor fiţuici din ce în ce mai injurioase – nu putea nega nimeni că regele Jezal îşi juca de minune rolul. Chicotea, îi plesnea pe umeri pe cei din preajma lui, strângea mâini, glumea (sau, mai degrabă, se făcea că ar glumi, dat fiind că îi cam lipsea simţul umorului). Una peste alta, un adevărat far călăuzitor pentru supuşii lui. După el veneau, zăngănind metalic, doisprezece Cavaleri ai Ordinului Regal, în armuri complete; apoi urmau cel puţin patruzeci de secretari, ofiţeri, servitori, lachei şi tot felul de paraziţi, cu piepturile acoperite de medalii, primite fără să fi mişcat nici măcar un deget. Şi toate acele decoraţii nemeritate străluceau orbitor sub miile de flăcări ale candelabrelor din tavan.

— Meştere Curnsbick! a murmurat Maiestatea Sa, făcându-i semn să se ridice în picioare, căci marele inventator se aruncase într-un genunchi în fața lui. Tare rău îmi pare că am întârziat. M-au reținut tot felul de treburi la palat, înțelegi dumneata. Treburile regatului. Nu se mai termină niciodată.

— Maiestate, a bolborosit Curnsbick, cu clăbuci la gură, prezența voastră *iluminează* Societatea Solară. Regret nespus că am ținut cuvântările fără să....

— Nu, nu, nu! Progresul nu aşteaptă pe nimeni, Curnsbick, nu-i aşa? Nici măcar pe regi.

— Mai cu seamă pe regi, Maiestate, a spus Savine, făcând o reverență foarte, foarte adâncă.

Cineva din alaiul regal a icnit sonor, încercând să-şi înăbuşe râsul provocat de insolența ei. Dar, ştiți şi voi cum se spune: numai cine nu riscă nu câştigă.

Curnsbick a întins mâna, dorind să o prezinte:

— Doamna aceasta este...

— Savine dan Glokta, desigur, a zis regele. Mă simt foarte mândru când văd că supuşii mei dau dovadă de asemenea... spirit întreprinzător şi fermitate.

A strâns pumnul şi l-a agitat uşor. Cât de elocvent gestul acesta, cât de fleşcăită mâna care îl făcea.

— Întotdeauna i-am admirat pe oamenii care... *realizează* lucruri.

Savine s-a înclinat şi mai adânc (mare mirare că mai putea!). De multă vreme se obişnuise cu bărbații care se holbau la ea. Învățase să le tolereze privirile lacome şi curioase, să le schimbe direcția, să le folosească în avantajul ei. Însă regele nu se uita la ea aşa cum o făceau ceilalți. Zâmbetul lui afabil şi frumos ascundea îngrozitor de multă tristețe.

— Maiestatea Voastră este prea amabilă, a murmurat ea.

— Nu îndeajuns.

Savine s-a întrebat dacă nu cumva regele aflase despre relația dintre ea şi fiul lui. Oare scăpase Orso vreo vorbă nechibzuită?

— Cu asemenea tinere destoinice care să ne conducă, viitorul Uniunii pare cu adevărat promițător.

Din fericire, chiar atunci s-au auzit niște zgomote din cealaltă parte a sălii. Un mesager, cu coiful decorat cu aripi vârât sub braț, își croia drum prin mulțime.

— V-am adus vești, Maiestatea Voastră.

Regele a părut cam iritat.

— Păi, asta este treaba ta, nu? Poți să fii mai clar?

— Vești... din Nord.

Și s-a apropiat să i le șoptească la ureche. Zâmbetul regelui – țeapăn, până în clipa aceea – s-a ofilit brusc.

— Scuzele mele, lady Savine. Scuzele mele tuturor! Este nevoie de mine în Agriont.

Mantia tivită cu fir de aur a Maiestății Sale a fluturat cu un pocnet apretat când el s-a răsucit pe unul dintre tocurile lustruite fără cusur. Cavalerii, servitorii și trântorii s-au îmbulzit încruntați după el, ca un cârd de rățuște fandosite după mama lor.

Curnsbick a pufăit prelung:

— Crezi că am putea spune că ne bucurăm de susținerea Maiestății Sale după o vizită de numai o jumătate de minut?

— O vizită-i vizită, indiferent cât durează, a murmurat Savine.

Acum parcă toți oamenii de acolo vorbeau mai tare decât înainte și se îmbulzeau spre uși și se îmbrânceau și se grăbeau să descopere primii care anume erau veștile acelea. Să le afle și să profite de pe urma lor.

— Interesează-te ce avea de spus mesagerul ăla, i-a șoptit Savine lui Zuri. Stai, ține minte și că tare mult m-aș bucura dacă Arinhorm ar avea necazuri cu afacerile lui din Anglia.

Zuri și-a pus creionul după ureche.

— Despre ce necazuri vorbim? Zvonuri, reguli noi sau scrisori rămase fără răspuns?

— Să începem cu câte puțin din fiecare și vedem după aia cum merge.

Nu Savine făcuse societatea vremii ceea ce era acum – o groapă cu șerpi. Dar era hotărâtă să ajungă deasupra lor și să rămână acolo. Iar dacă asta însemna că ar fi fost considerată drept cea mai veninoasă viperă din Adua, atunci așa să fie.

O PARTIDĂ DE SCRIMĂ CU TATA

— Trezește-te, Înălțimea Ta!

Și imediat s-a auzit scrâșnetul odios al draperiilor trase la o parte.

După sforțări îndelungi, Orso a reușit să mijească un ochi. A ridicat mâna ca să se ferească de lumina aia nemilostivă.

— Parcă ne-am înțeles că n-o să-mi mai zici așa.

A încercat să-și salte ușor capul de pe pernă, numai că l-a apucat o durere insuportabilă, așa că și l-a culcat la loc.

— Cum de-ți permiți să-l trezești din somn pe moștenitorul tronului?

— Parcă nici așa nu trebuia să-ți spun?

— Ce să-i faci? Mă contrazic singur. Prințul moștenitor al Uniunii...

— Practic și al marelui Talins.

— ... Se poate contrazice singur de oricâte ori are el chef.

Orso a bâjbâit cu mâna după toarta cănii, a dus-o la gură și a sorbit din ea, dându-și prea târziu seama că înăuntru era bere răsuflată, nu apă. Așa că a scuipat-o pe toată spre perete.

— Înălțimea Ta va trebui să se contrazică singur în timp ce se îmbracă, l-a anunțat Tunny. Am niște vești să-ți dau.

Orso s-a uitat în toate părțile după apă, nu a văzut nicăieri așa ceva, drept care s-a hotărât să dea pe gât drojdia de pe fundul cănii.

— Nu care cumva să-mi zici că blonda aia de ieri avea sculament.

A aruncat cât colo cana și s-a prăbușit înapoi pe perne.

— În niciun caz n-am nevoie de vreo altă porție de...

— Solz Mână-de-fier cu toți nordicii lui au invadat Protectoratul. Au incendiat Uffrith-ul.

— Ete, pârțțț!

Orso a vrut să înșface un pantof și să-l arunce în Tunny, dar și-a dat seama că efortul ar fi fost prea mare, așa că s-a întors pe o parte și s-a înghesuit în fătuca aia (oare cum o fi chemând-o?), împingându-și mădularul pe jumătate treaz în spinarea ei, unde era cald și bine. Fata a scos un miorlăit semiadormit.

— N-ai niciun haz, Tunny.

— N-am niciun motiv. Trupele doamnei guvernator Finree dan Brock, alături de oamenii Copoiului și ai fiului ei, Leo, marele și neînfricatul Leu Tânăr, pierd teren în fața înspăimântătorilor nordici, conduși de fiorosul Stour Amurg, Marele Lup, care s-a jurat că o să-i gonească din Englia pe sudicii blestemați.

Tunny s-a întrerupt o clipă, apoi a adăugat:

— Noi suntem sudicii ăia blestemați, în caz că nu ți-ai dat seama.

Orso a izbutit acum să-și caște ambii ochi.

— Nu glumești?

— Înălțimea Ta o să știe când o să glumesc, pentru că pe Înălțimea Ta o s-o umfle râsul.

— Ce...

Și Orso a simțit brusc un junghi... *ceva.* Îngrijorare să fie? Nerăbdare? Furie? Invidie? În fine, un *sentiment.* Atât de multă vreme trecuse de când îl tot ocoleau sentimentele de orice fel, încât acum parcă avea un pinten înfipt în șale. A vrut să se dea repede jos din pat, și-a agățat un picior în așternuturi, a dat tare din el ca să și-l descurce și, din greșeală, a lovit-o în spinare pe fătuca aia (oare cum o fi chemând-o?).

— Ce dracu'? a mormăit ea, ridicându-se în capul oaselor și încercând să-și dea la o parte din ochi părul încleiat de la vin.

— Pardon! s-a scuzat Orso. Îmi pare teribil de rău, dar... nordicii! Ne invadează! Și leii, și lupii, și naiba să-i pieptene!

S-a repezit la cutiuță și a tras câteva fire de praf pe fiecare nară. Ca să-și limpezească mintea.

— Cineva ar trebui să pună mâna să facă ceva, în pana mea!

Senzația de foc din spatele nasului i s-a mai domolit, iar sentimentul ăla – neidentificat încă – i s-a intensificat. De fapt, i s-a intensificat atât de tare, încât l-a luat cu frisoane și i s-a făcut pielea de găină pe brațe. *Ai putea încerca să faci ceva de care să fii mândru* – așa îi spusese mama. Oare aceasta să fie șansa lui? Nici nu-și dăduse seama cât de mult își dorea așa ceva.

S-a uitat la sticlele goale din jurul patului. S-a uitat apoi la Tunny, care stătea sprijinit de perete, cu brațele încrucișate.

— *Eu* sunt ăla care trebuie să facă ceva! Pregătește-mi baia!

— Ți-a pregătit-o Hildi.

— Unde-mi sunt nădragii?

Tunny i-a aruncat spre el și Orso i-a prins din aer.

— Trebuie să vorbesc cu tata chiar acum! Ce zi e azi? Luni?

— Marți, l-a corectat Tunny, urmându-l afară din cameră. Probabil că își face exercițiile de scrimă.

— Atunci, du-te și caută-mi săbiile! a răcnit Orso, trântindu-i ușa în nas.

— Te implor, taci odată, a gemut fătuca (oare cum o fi chemând-o?), trăgându-și cuvertura peste cap.

— Am fandat și te-am împuns! a zâmbit regele cu toată gura, întinzând mâna.

— Bine luptat, Maiestate! a spus Orso, apucându-se de mâna tatălui său și ridicându-se în picioare.

Frecându-se la coaste, s-a aplecat să-și culeagă sabia de pe jos. Trebuia să admită că îl cam istovise tot efortul ăla. Tunica vătuită i se părea mai groasă și mai grea decât ultima oară când o îmbrăcase. Poate că mama lui avea dreptate și că trecuse de vârsta la care să scape nevătămat după toate abuzurile. O zi pe săptămână fără strop de băutură ar fi fost o idee foarte bună. Măcar o dimineață pe săptămână și tot ar fi fost ceva.

Numai că soarta i se punea mereu de-a curmezișul când voia să facă ce trebuie.

Și tocmai atunci apăruse și un servitor care pășea – mai bine zis plutea – peste gazonul tuns perfect, în mâini cu o tavă strălucitoare, pe care se aflau două pahare.

Regele și-a vârât la subsuoară sabia lungă și a înșfăcat unul dintre ele.

— O răcoritoare?

— Știi bine că nu beau înainte de prânz, a spus Orso.

S-au privit lung câteva secunde, apoi au izbucnit amândoi în hohote de râs.

— Tare nostim mai eşti! a zis tatăl lui Orso, ridicând paharul în cinstea lui. Asta n-o poate nega nimeni.

— Din câte ştiu eu, nimeni n-a făcut-o deocamdată. De altele mă acuză.

A sorbit din pahar, şi-a plimbat licoarea prin gură, apoi a înghiţit-o.

— Că cică aş fi bogat şi excentric şi fericit.

Precis că ăsta era vin osprian, iar gustul lui l-a făcut să-şi dorească, fie şi doar în treacăt, să fi cucerit Styria.

— Uitasem ce bun e vinul tău.

— Păi, doar sunt rege, nu? Dacă aş avea vin prost, ar însemna că lumea are probleme foarte grave.

— Dar lumea are nişte probleme foarte grave, tată.

— Fireşte că are! Uite, chiar ieri am primit o delegaţie de muncitori din Keln, care mi-au prezentat o listă cu plângeri despre condiţiile de trai din cartierele industriale.

Regele a aruncat o privire încruntată spre superbele grădini din jurul palatului şi a clătinat consternat din cap.

— Spun că aerul e irespirabil din cauza aburilor, că alimentele sunt stricate, că apa e infectată, că a izbucnit o epidemie de difterie, că sunt numeroşi oameni care s-au rănit foarte rău din cauza maşinăriilor ălora, că mulţi copii se nasc cu diferite infirmităţi. Îngrozitoare poveşti...

— Iar Solz Mână-de-fier a invadat Protectoratul Copoiului.

Regele a încremenit, cu paharul la jumătatea drumului spre buze.

— Ai auzit şi tu?

— Am fost la bordel, nu sub pământ. Veştile s-au răspândit în toate colţurile Aduei.

— Şi, mă rog, de când te interesează pe tine politica?

— Mă interesează când o şleahtă de barbari incendiază oraşele aliaţilor noştri, lăsând în urmă doar cadavre însângerate şi ameninţând cu invadarea teritoriului suveran al Uniunii. În fond, eu sunt moştenitorul tronului, nu?

Regele şi-a şters mustaţa strălucitoare – acum căruntă cu fire aurii, iar nu aurie cu fire cărunte, ca pe vremuri – şi şi-a pus la loc mănuşa.

— Şi, mă rog, de când te interesează pe tine tronul?

— Mereu m-a interesat, a minţit el, aruncând paharul înapoi pe tavă şi speriindu-l pe bietul servitor care încerca din răsputeri să-l împiedice să cadă. Doar că... n-am prea știut cum să spun asta. Gata, bătrâne? Ești pregătit?

— Întotdeauna, cuțulache!

Și regele a fandat fulgerător, cu sabia întinsă. Lamele s-au împreunat, au pocnit, au hârșâit. Regele a atacat cu sabia cea scurtă, dar Orso i-a parat lovitura, l-a blocat. S-au îndepărtat unul de celălalt, au început să se miște în cerc. Orso nu scăpa din ochi vârful sabiei lungi a tatălui său, dar se uita din când în când și la piciorul pe care acesta și-l ținea în față. Pentru că Maiestatea Sa avea obiceiul de a și-l răsuci chiar înainte de fiecare atac.

— Să știi că ești un spadasin foarte bun, a spus regele. Sunt convins că ai fi în stare să câștigi campionatul de scrimă. Ai talent.

— Talent? Poate. Dăruire, rezistență, devotament? Nici vorbă.

— Ai ajunge un adevărat maestru spadasin dacă te-ai antrena mai des decât o dată pe lună.

— N-am vreme să mă antrenez nici măcar o dată pe an.

În realitate, făcea scrimă o dată pe săptămână, dar, dacă tatăl lui ar fi știut asta, probabil că ar fi crezut că Orso îl lasă dinadins să câștige. N-ai fi zis că regele celei mai puternice nații din Cercul Lumii ar fi ținut morțiș să-și învingă propriul fiu într-o partidă de scrimă; dar Orso știa că, dacă se lasă atins o dată sau de două ori, îi va gâdila orgoliul și precis avea să obțină ceea ce-și dorea.

— Deci... ce intenții *avem* în privința nordicilor? l-a întrebat el.

— Avem?

Vârful sabiei lungi a regelui a atins ușor sabia lui Orso.

— Bine, ce intenții *ai* tu?

— Eu?

Și sabia lungă a lovit din cealaltă parte.

— Bine, atunci ce intenții are Consiliul Închis?

— Niciuna.

— Ce??! a exclamat Orso, lăsând sabia în jos. Dar Solz Mână-de-fier ne-a invadat Protectoratul!

— Ăsta-i un lucru cert.

— Păi, ar trebui să-l protejăm. Că de-aia se cheamă „Protectorat“!

— Știu ce vrei să spui, băiete.

Regele a fandat, Orso a făcut o eschivă laterală și a parat lovitura cu sabia scurtă. Auzind zăngănitul răsunător al metalelor, păsările mari și roz și cu picioare lungi din iazul de alături s-au uitat cu dispreț la ei.

— Însă principiile și realitatea nu se pupă întotdeauna.

Adică sunt ca tine și ca mama? Vorbele acestea au fost cât pe ce să-i scape lui Orso, însă și-a zis că era o replică un pic prea picantă pentru firea tatălui său, cam fără sare și fără piper și cam lipsită de simțul umorului. Așa că a mai făcut o eschivă și a atacat, blocând sabia regelui cu a lui și apoi smulgându-i-o din mână.

A parat imediat o lovitură disperată dată cu sabia scurtă. Gărzile metalice din jurul mânerelor au hârșâit prelung și l-a împuns pe rege în umăr cu sabia lungă.

— Doi la unu, a anunțat Orso, șfichiuind aerul cu lama.

Nu se cădea să-l lase pe bătrân să câștige prea ușor. În fond, nimeni nu apreciază cum se cuvine un lucru dacă îl obține fără efort.

A făcut semn unuia dintre servitori să-i aducă prosopul, în vreme ce tatăl său a pocnit enervat din degete la altul, care s-a repezit să-i ridice sabia căzută la sol.

— Mereu va exista o criză sau alta, Orso. Și mereu ni se va părea că este cea mai gravă. Amintește-ți cât de tare ne-au îngrozit gurkienii acum ceva vreme, dar nu prea multă. Și aveam toate motivele să fim îngroziți. Jumătate din Adua a fost distrusă când i-am alungat. Iar acum marele lor profet Khalul nu mai este, atotputernicul lor împărat Uthman este mort, iar puterea lor s-a spulberat ca fumul împrăștiat de vânt. În zilele noastre, gurkienii nu mai au armate de temut, ci au devenit niște refugiați deznădăjduiți, care fug din Sud.

— Și nu putem să ne bucurăm o clipă de dispariția unuia dintre dușmanii noștri?

— Unii dintre noi nu se prea bucură când aud despre detronarea prin mijloace violente a unui monarh.

Orso a tresărit.

— Mda, n-aș vrea să fiu în locul lor.

— Toate astea demonstrează că marile puteri pot și să decadă, nu numai să se înalțe. Murcatto a pus stăpânire pe aproape întregul teritoriu al Styriei, iar Vechiul Imperiu devine din ce în ce mai puternic și începe să ne conteste tot mai mult autoritatea din Ținutul Îndepărtat și să îndemne la revolte şi mai îndârjite în Starikland. Şi acum nenorociţii ăia de nordici încalcă tratatele de pace încheiate cu atât de multă trudă din partea noastră şi vor să declanşeze un alt război. Setea lor de sânge n-are limită.

— Sunt însetaţi după sângele altora, a mormăit Orso, aruncând prosopul drept în capul servitorului şi reluându-şi locul pentru antrenament. Mi se pare surprinzător că până şi cei mai duri oameni se plictisesc prea repede de alţii asemenea lor.

— Corect. Însă eu mi-am pierdut somnul din cauza duşmanilor dinlăuntrul hotarelor noastre. Războaiele din Styria i-au sărăcit pe toţi şi i-au adus la capătul răbdării. Consiliul Deschis se văicăreşte în permanenţă. Dacă toţi nobilii ăia nu s-ar urî între ei mai tare decât mă urăsc pe mine, sunt în stare să jur că s-ar fi răsculat deja. Iar oamenii de rând or fi ei muţi, dar sunt la fel de nemulţumiţi de ce se petrece. Crede-mă când îţi spun – oriunde m-aş întoarce, tot de trădători dau.

— În cazul acesta, Maiestate, ar trebui să le dăm o lecţie pe care să n-o uite prea curând.

Şi Orso a lovit, a lovit, a fandat, iar regele i-a parat loviturile, a făcut o eschivă laterală, a nimerit într-un tufiş – unul tuns în aşa fel încât să semene cu turnul unui vrăjitor din basme –, dar a reuşit să ţopăie înapoi la locul lui.

— O lecţie pe care am da-o nordicilor, dar la care ar asista şi supuşii care vor să te trădeze. Aşa le vom dovedi aliaţilor noştri că se pot baza pe noi şi le vom arăta duşmanilor că nu glumim. Câteva victorii, vreo două sau trei defilări ale armatei şi nişte efluvii de patriotism! Asta-i tot ce ne trebuie ca să ne reconciliem naţiunea.

— Exact aceleaşi argumente le-am prezentat şi eu Consiliului Închis. Din păcate însă, vistieria e cam goală. De fapt, e goală de tot. Poţi să umpli şanţul cetăţii Agriont cu banii pe care-i datorez şi tot n-aş reuşi să achit decât o mică parte din datorii. Nu pot să fac nimic.

— Dar eşti Marele Rege al Uniunii!

Tatăl lui Orso a schiţat un surâs trist.

— Ei, fiule, într-o bună zi ai să înţelegi şi tu cum stau lucrurile. Cu cât eşti mai puternic, cu atât eşti mai neputincios în orice privinţă.

Parcă şi vârfurile săbiilor lui s-au ofilit la auzul acestor cuvinte, numai că Orso şi-a dat seama că totul nu era decât un şiretlic. Da, tatăl lui era pregătit de atac, altminteri nu şi-ar fi sprijinit greutatea pe piciorul din spate. Totuși atât de încântat părea regele de capcana pe care i-o întinsese, încât ar fi fost o mârlănie din partea lui să nu cadă drept în ea. Așa că, răcnind triumfător – și cât de verosimil era în stare, fără să-l umfle râsul –, Orso s-a năpustit înainte. Imediat după aceea a scos un icnet şocat – și acesta foarte convingător –, în fața ripostei pe care o anticipase. Şi-a suprimat instinctul de a bloca sabia scurtă a regelui, i-a permis să-i treacă pe sub gardă și a gemut când l-a împuns în tunica vătuită.

— Egalitate! a chicotit tatăl său. Nu trebuie decât să-ţi plângi niţel de milă și nebunul se și repede cu capul înainte!

— Bine gândit, tată!

— Mârţoaga asta bătrână încă mai are ceva vână-n ea, nu?

— Din fericire. Cred că acum putem cădea de acord că încă nu sunt pregătit să mă urc pe tron.

— Nimeni nu-i pregătit vreodată pentru asta, fiule. Dar spune-mi de ce te interesează atât de mult o expediţie armată în Nord?

Orso a tras aer în piept și și-a privit tatăl în ochi.

— Pentru că vreau s-o conduc eu.

— Vrei să... *ce?*

— Vreau să... ştii tu... să-mi aduc şi eu *contribuţia*. La altceva, nu doar la veniturile curvelor.

Tatăl său a pufnit în râs.

— Ultimii soldaţi pe care i-ai condus tu au fost ăia de jucărie pe care ţi i-a trimis guvernatorul din Starikland când ai împlinit cinci ani.

— Înseamnă că a venit timpul să câştig ceva experienţă. Doar sunt moştenitorul tronului, nu?

— Aşa zice maică-ta şi mă străduiesc să n-o contrazic niciodată.

— Tot va trebui să-mi refac reputaţia la un moment dat, a spus Orso. Trecând acum la locul lui pentru partida decisivă, a desţelenit cu călcâiul o bucată de pământ cu iarbă din gazonul perfect.

— Că amărâta a ajuns într-o stare de plâns.

— Ţi-e teamă ca nu cumva Leul cel Tânăr să-ţi răpească toată gloria?

Prea adesea auzise Orso porecla aia în ultima vreme ca s-o mai poată ignora.

— Presupun că i-ar putea azvârli câteva firimituri şi viitorului său rege.

— Bine... dar chiar să te duci la luptă? s-a strâmbat cu tristeţe tatăl lui Orso, făcând să i se deformeze vechea cicatrice din barbă. Nordicii nu glumesc când e vorba de război. Ţi-aş putea spune nişte istorioare despre Logen Nouădegete, prietenul meu de demult...

— Mi le-ai spus, tată. De o sută de ori.

— Normal că ţi le-am spus! Doar sunt al naibii de bune!

Regele s-a îndreptat de spate, şi-a coborât săbiile şi l-a privit curios pe Orso.

— Tu chiar vrei să faci asta, nu-i aşa?

— Trebuie să facem *ceva.*

— Cred că da. Ia de-aici ceva de făcut!

Şi regele a ţâşnit, însă Orso îl aştepta. A parat, s-a răsucit, a parat din nou.

— Foarte bine. De asta ce zici?

Zdrang, zdrang – s-au ciocnit săbiile. A urmat o fandare, iar Orso a făcut un pas înapoi.

— Ţi-l dau pe Gorst, îţi mai dau şi douăzeci de cavaleri ai Ordinului Regal, plus un batalion din Regimentul Regelui.

— Nu-i deloc de ajuns!

Şi Orso a trecut acum la atac, aproape şi-a împuns tatăl în tunică, făcându-l să dea înapoi.

— De acord cu tine, a zis regele făcând un pas în lateral şi descriind în aer cercuri sclipitoare cu vârful sabiei. Pe ceilalţi va trebui să-i găseşti singur. Dovedeşte-mi că eşti în stare să aduni încă cinci mii de oameni. Abia *atunci* poţi să porneşti la luptă.

Orso s-a holbat la el. I se părea un efort îngrozitor de mare să adune cinci mii de oşteni. Însă o energie necunoscută şi stranie i se răspândea acum prin tot trupul la gândul că, în sfârşit, avea de făcut ceva *important.*

— Pe legea mea, am să ţi-o dovedesc!

Toată viaţa pierduse partidele de scrimă ca să obţină ce-şi dorea de la tatăl lui. Măcar acum să câştige.

— Apără-te, Maiestate!

Şi s-a repezit înainte. Iar săbiile au scrâşnit prelung.

O ALTĂ PARTIDĂ DE SCRIMĂ CU UN ALT TATĂ

— Fandează și întinde brațul, Savine! Fandează și întinde brațul! a îndemnat-o tatăl ei din scaun, lungindu-și gâtul ca să-i poată urmări mișcările. Fandezi. Și fandezi iarăși.

Parcă-i luase foc umărul, iar durerea se întindea de-a lungul brațului, până în vârful degetelor. Dar se forța să continue, străduindu-se ca fiecare lovitură să fie exactă, fermă, perfectă.

— Bravo! a piuit Gorst, în vreme ce-i respingea atacurile – cu mișcări permanent echilibrate, permanent calme.

Sala goală răsuna de zgomotele săbiilor care se ciocneau.

Numai că nimic din ce făcea ea nu era pe placul tatălui său.

— Ai grijă cum ții piciorul din față! s-a răstit el. Distribuie-ți greutatea în mod egal!

— Mi-am *distribuit-o.*

Și a fandat fulgerător de încă trei ori.

— Mai mult! Știu că nu-ți place să faci ceva de mântuială.

— La fel cum nici ție nu-ți place să mă vezi cum greșesc.

— Atunci, distribuie-ți mai bine greutatea. Și o să fim amândoi mulțumiți.

Și-a depărtat mai mult picioarele și a mai fandat de câteva ori, atingându-și sabia de cea a lui Gorst.

— Nu ți se pare că așa-i mai bine? a întrebat-o tatăl ei.

Evident că era, însă știau amândoi că nu va recunoaște niciodată asta.

— O să vedem. Ce se mai întâmplă în Nord?

— Numai dezamăgiri, așa cum este și viața noastră. Nordicii înaintează, armatele Engliei se retrag.

— Se spune că n-ar trebui să avem așteptări din moment ce trupele noastre sunt conduse de o femeie.

Și Savine a fandat brusc, dar Gorst i-a blocat sabia cu a lui, abătându-i tăișul de la el.

— Amândoi știm cât de proști sunt *oamenii,* a spus cu dispreț tatăl ei, de parcă îl scârbea simplul gând la semenii săi. Eu cred că, de la moartea părintelui său, Finree dan Brock este cel mai capabil general al Uniunii. Parcă tu o cunoști, Gorst? Sau mă înșel?

Garda personală a regelui era o matahală de om pe chipul căruia nu se putea citi niciodată nimic. Dar uite că acum parcă a tresărit și parcă s-a și strâmbat un pic.

— Foarte puțin, Eminență.

— Păcat că nu am putut să o pun pe ea la comanda armatelor din Styria, a zis tatăl lui Savine. Poate că acum ne-am fi numărat victoriile, nu morții. Haide, fandează!

— O, da, Brock contra Murcatto – ar fi meritat să vedem *asta*, a spus Savine printre dinți, reușind să pareze un alt atac. Cele mai mari armate din Cercul Lumii și ambele comandate de femei.

— Probabil s-ar fi gândit amândouă că există lucruri mai bune pe care să cheltuiască banii și s-ar fi așezat la masa negocierilor. Și unde am fi ajuns în cazul ăsta? Gata, termină să ataci cu vârful și hai să vedem ce ești în stare să faci cu tăișul. Haide, Savine, curaj! Nu-ți fie teamă că ai să-l spargi!

S-a repezit la Gorst, prefăcându-se că-l va lovi în dreapta, dar a schimbat fulgerător direcția și tăișul sabiei a șfichiuit aerul în stânga, la nivelul capului. În ciuda proporțiilor sale, Gorst s-a ferit de lovitură iute ca un șarpe, fără să scape din ochi sabia care i-a șuierat prin dreptul nasului.

— Excelent! a chițăit el.

Savine și-a fluturat cu eleganță ambele săbii.

— Ar fi capabilă Brock să-i învingă pe nordici de una singură?

— Își adună oamenii din Englia, a spus tatăl ei, și îl are alături pe Copoi, numai că Solz Mână-de-fier îi depășește numeric cu mult. Părerea mea este că Protectoratul va fi ocupat, dar Brock va reuși să-i oprească pe nordici la Şuvoiul-Alb. Şi poate că situaţia de aici se va schimba şi la primăvară vom interveni noi şi vom culege toţi laurii.

— Mda, femeile fac toată treaba, iar bărbaţii culeg laurii. Nimic nou sub soare.

— Unei spadasine nu-i şade deloc bine să fie ţâfnoasă. Loveşte, fata mea! Mai cu viaţă!

Savine a început să-i dea târcoale lui Gorst, atacându-l din toate unghiurile. Chiar dacă el nu părea să se mişte prea mult, săbiile lui erau tot timpul la locul potrivit, parându-i loviturile.

— Ce zici, Gorst? Nu-i aşa că fata mea se mişcă repede?

— Foarte repede, Eminenţă.

— Mulţumeşte-i mamei tale pentru lecţiile de dans. Îmi pare rău s-o spun, dar eu n-am prea putut să dansez în ultima vreme.

— Mare păcat! a spus Savine, tot învârtindu-se în jurul matahalei, tot căutând o breşă pe unde să poată ataca. Consiliul Închis ar cam avea nevoie de oameni care să se mişte rapid şi inteligent, aşa zic eu. Dacă Brock o să fie învinsă, atunci toată lumea o să spună despre voi că nu sunteţi decât nişte laşi şi nişte proşti.

— Nişte laşi şi nişte proşti mai mari decât suntem consideraţi acum.

— Dar, dacă învinge ea, atunci o să se bucure de un prestigiu imens. La fel şi fiul său.

— Leonault dan Brock, a rânjit batjocoritor tatăl ei, dezvelindu-şi din nou gingiile sterpe. Zis şi Leul cel Tânăr.

— Cine inventează numele astea ridicole?

— Probabil *cronicarii*. Am văzut lei adevăraţi în campania din Gurkhul. Tare proaste mai sunt animalele astea. Mai ales masculii. De ajuns! Opriţi-vă!

Savine a respirat adânc s-a desfăcut la tunica vătuită ca să se răcorească. Cămaşa îi era leoarcă de transpiraţie. În timp ce-şi ştergea cu un prosop capul ras, s-a întrebat dacă distinşii domni din Societatea Solară ar recunoaşte-o acum – fără pudră, fără bijuterii, fără perucă, fără o rochie elegantă. Dar probabil că vor simţi mirosul banilor dincolo de cel de sudoare şi tot vor roi în jurul ei aşa cum făceau de obicei.

— Poate ar fi bine să corectăm puţin felul în care ţii sabia.

Şi tatăl ei s-a întins după baston ca să se ridice de pe scaun. Savine a observat cum i se mişcă oasele sub pielea aproape transparentă a mâinii.

— Nu, nu, nu! a exclamat ea, atingându-l cu blândeţe pe umăr. Nu te las să-ţi faci singur rău doar ca să-mi arăţi cum să ţin sabia.

A luat pătura de pe braţul scaunului, i-a aşternut-o peste picioare şi a strâns-o cu grijă în jurul lui. Pe toţi zeii, cât de slab era! Dar ar fi fost incorect să spună despre el că era numai piele şi os. Pentru că nu-i mai rămăsese prea multă piele.

— Cum te simţi? l-a întrebat ea.

Lui i-a zvâcnit ochiul stâng.

— Se prăbuşeşte cumva naţiunea noastră?

— Nu în dimineaţa asta.

— În cazul ăsta o să mai trăiesc încă o zi. Dar ar fi bine să treci pe la mine şi mâine. Oriunde m-aş întoarce, dau doar de duşmani. În palat. În Consiliul Închis. În Consiliul Deschis. Pe ogoare şi în fabrici. Chiar şi înainte de război oamenii din Englia erau supăraţi pe mine, dar acum sunt de-a dreptul turbaţi de furie. Pretutindeni sunt întâmpinat cu ură.

— Nu şi aici, a spus ea.

Era cea mai frumoasă declaraţie de dragoste pe care putea să i-o facă.

— Pentru mine este mai mult decât suficient.

Şi i-a atins uşor obrajii transpiraţi cu degetele lui îngheţate, ca de mort.

— Şi cu mult mai mult decât merit.

— Probabil că duşmanii sunt preţul plătit pentru un rang atât de înalt.

Tatăl ei a pufnit cu mai multă cruzime şi amărăciune şi scârbă decât de obicei.

— În clipa în care-ţi pui curul în jilţul ăla înţelegi cu adevărat cât valorează toată lumea. Crezi tu cumva că aici guvernează Consiliul Închis? Sau regele? Sau regina? Nu suntem decât un paravan. Nu suntem decât nişte marionete cu toţii. Puse acolo ca să luăm toată vina asupra noastră.

Savine s-a încruntat.

— Şi cine vă mânuieşte?

Tatăl ei a privit-o în ochi.

— Toată viaţa mea am pus întrebări. Şi am înţeles că la unele dintre ele este mai bine să nu aflu răspunsul.

A lovit-o uşor peste mâna în care avea săbiile.

— Haide acum să vedem cum stai cu apărarea!

— Trei atacuri? a întrebat-o Gorst.

Cu mâna dreaptă, Savine și-a aruncat în sus sabia cea scurtă și a prins-o din aer cu stânga.

— Oricâte vrei.

Gorst s-a îndreptat spre ea, târșâindu-și picioarele pe podeaua din lemn. A fandat și a atacat-o fără pic de dușmănie. Lui Savine i-a fost ușor să-i blocheze lovitura și să-i îndepărteze sabia de ea printr-o mișcare de efect din încheietura mâinii.

— Deci, dacă doamna guvernator ar ajunge într-un impas cu nordicii, ce ar însemna asta pentru proprietățile noastre din Englia?

— Aha! a zâmbit larg tatăl ei. Mă și întrebam când vom începe să vorbim despre bani.

— N-am încetat niciodată.

Savine a parat o dată și încă o dată, a făcut o eschivă laterală ca să evite un atac puțin cam lent. O fi fost renumit Gorst pentru violența lui, dar uite că acum abia dacă îndrăznea s-o lovească.

— Prețurile au început să scadă. Să lichidez totul sau să mai aștept?

— Uniunea nu va renunța niciodată la Englia. Dacă eu aș fi om de afaceri, m-aș grăbi să cumpăr de zor. În fond, pericolul și ocaziile...

— Merg deseori mână în mână, i-a terminat ea propoziția și i-a surprins zâmbetul cu coada ochiului.

Nu existau prea multe lucruri care să-i aducă tot atât de multă mulțumire ca surâsul arhilectorului. De fapt, numai mama ei mai era în stare să-l facă să zâmbească.

— O să mă împrumut ca să cumpăr mai multe acțiuni în minele de acolo, a spus ea, fără să-și poată masca expresia de mulțumire de pe chip. Valint și Balk au niște dobânzi excelente și...

— Nu care cumva să faci una ca asta! a răcnit tatăl ei, cutremurându-se de silă și făcând-o să se simtă un pic vinovată. Nici măcar să nu glumești pe tema asta, Savine. Valint și Balk sunt niște viermi. Niște paraziți. Niște lipitori. Odată ce s-au lipit de tine, nu mai ai cum să scapi de ei. N-o să se simtă satisfăcuți decât când și soarele va ajunge în proprietatea lor și vor putea să ceară întregii lumi să-i plătească pentru că-i permit să răsară în fiecare dimineață. Promite-mi că n-o să iei nimic de la jigodiile alea!

— Îți promit. O să mă țin departe de ei.

Cu toate că nu era prea ușor. Aidoma rădăcinilor lacome ale unei sălcii bătrâne, ramificațiile băncii respective ajungeau pretutindeni.

— Nici nu prea stăm de vorbă. Deja am obținut o cotă-parte din fabrica de armament din Ostenhorm la un preț atât de mic că n-o să-ți vină să crezi.

— Mda, săbiile au fost întotdeauna o investiție bună, a recunoscut arhilectorul, uitându-se la sabia cu care fiica sa îl ataca acum pe Gorst.

— Se spune că țevile alea care scuipă foc ar fi armele viitorului. Tunurile-alea.

— N-am obținut rezultate prea convingătoare când le-am încercat în Styria.

— Numai că acum le fac mult mai mici și sunt mai ușor de cărat și sunt mai puternice, i-a explicat Savine, ocolind sprintenă un atac leșinat al lui Gorst. Au început să producă o ghiulea care explodează.

— Tot ce explodează reprezintă o investiție bună.

— Mai cu seamă dacă pot obține unul sau două contracte cu oastea regelui.

— Nu mai spune? Cunoști pe cineva care să-ți pună o vorbă bună?

— Am organizat o serată, la care au venit Asil dan Roth și alte câteva soții de oșteni de rang. Mi se pare că dan Roth a fost numit de curând la conducerea Armurăriei Regale.

— Ce coincidență fericită! a murmurat ironic tatăl ei.

Următorul atac al lui Gorst a fost o bătaie de joc.

— Nici eu nu mă sparg prea ușor, a zis Savine, împungându-i vârful sabiei. Treci și atacă-mă ca un bărbat serios.

La urma urmei, făcuse scrimă toată viața. Când era mică, visa să se deghizeze în bărbat și să câștige Campionatul. Iar în momentul premierii și-ar fi scos masca și și-ar fi arătat cosițele împletite publicului în delir. După aia a venit moda perucilor și ea și-a tăiat cosițele și și-a ras capul. Acum, fie vorba între noi: culoarea cosițelor ălora era cam căcănie. Iar mai târziu a aflat că bărbații nu se dau deloc în vânt după femeile care îi înving cu propriile lor arme, așa că lăsase scrima în seama masculilor pretins virili și se mulțumise să-și numere victoriile la bancă.

A parat alte două atacuri aproape la fel de firave ca acela de dinainte, numai că acum a evitat cu grație lovitura debilă care a urmat și l-a îmbrâncit cât colo pe Gorst cu garda sabiei scurte.

— Nu-i suficient că vorbești ca o femeie. Văd că și lupți ca una.

Ochii lui Gorst au licărit stins.

— Au! a exclamat tatăl ei. Te-a atins!

— Vreau să știu cum e să fiu atacată de un bărbat cu adevărat periculos, care își *dorește* cu adevărat să mă atace.

Savine s-a pus din nou în gardă, sigură de poziția ei, sigură de felul cum ține sabia, sigură de îndemânarea ei.

— Altminteri, ce rost are să ne pierdem vremea?

Gorst a aruncat o privire spre tatăl ei. Arhilectorul a strâns îngândurat din buze, apoi a ridicat ușor din umeri.

— În fond, a venit să *învețe,* a spus el cu o expresie severă pe chip, pe care Savine nu i-o mai văzuse. Haide, învaț-o!

Parcă ceva – aproape insesizabil – se schimbase în mișcările lui Gorst: în felul în care și-a răsucit tălpile pe scândurile podelei, în felul în care și-a îndreptat umerii lați și și-a strâns în mâini săbiile grele. Nicio emoție nu se citea pe fața lui lătăreață, dar, cumva, parcă acolo se întredeschisese o ușă prin care Savine a întrezărit un monstru.

Sigur, e ușor să râzi de taurul pe care-l știi legat în lanț. Dar când lanțul dispare pe nepusă masă și taurul își întoarce coarnele spre tine și scurmă cu copita în țărână... ei, da, atunci animăluțul ăla de mai devreme pare cu totul și cu totul altceva. Și Savine a spus cu jumătate de gură:

— Stai puțin!

— Începeți!

Pentru forța atacului era pregătită. Dar nu și pentru viteza lui. Gorst s-a năpustit asupra ei într-o fracțiune de secundă. Sabia lui lungă s-a mișcat fulgerător, iar Savine abia dacă a avut prezența de spirit să facă un pas lateral și să ridice sabia cea scurtă ca să pareze lovitura.

S-a dovedit că nici pentru forța lui nu fusese pregătită. Pentru că brațul i-a amorțit instantaneu, de la degete și până la umăr, și i-au clănțănit toți dinții din gură. S-a împleticit, incapabilă să mai respire. Dar uite că o ataca deja cu sabia cea lungă, i-a smuls-o pe a ei dintre degetele-i fără viață și i-a azvârlit-o în cealaltă parte a sălii. Uitând de toate tehnicile învățate și exersate până acum, Savine a început să-și fluture orbește sabia scurtă, a observat o sclipire de metal...

Și sabia lui a lovit-o în tunica vătuită, făcând-o să icnească, lăsând-o fără aer, aproape răsturnând-o. După nici măcar o secundă, a izbit-o cu umărul lui imens. Capul i s-a dus involuntar înainte şi faţa i s-a strivit de ceva. Posibil de ţeasta lui tare ca piatra.

Oare zbura prin aer?

S-a lovit cu putere de perete, sala goală parcă se învârtea în jurul ei și, spre marea ei mirare, s-a pomenit în patru labe, holbându-se nedumerită la podea.

La podeaua lustruită care se acoperea cu picături de sânge.

— Au! a şoptit ea.

O dureau coastele de fiecare dată când încerca să respire. O ardea gâtul şi parcă-i venea să vomite. I se încurcase mâna în garda sabiei scurte şi a scuturat-o disperată în toate părţile până a reuşit să o desprindă şi s-o arunce pe jos. Avea toate degetele zdrelite. Şi le-a vârât în gură şi, când le-a scos, a văzut că se umpluseră de sânge. Îi tremura mâna. Îi tremura tot corpul.

Şi o durea. O durea faţa. O dureau coastele. O durea mândria rănită. Însă nu durerile astea o îngrozeau, ci neputinţa. Faptul că se înşelase în privinţa abilităţilor ei. Cortina fusese dată cu brutalitate la o parte și acum vedea cât de fragilă și neajutorată este. Cât de fragil şi neajutorat este oricine în faţa unei săbii mânuite cu furie. Lumea de acum nu mai semăna deloc cu cea de dinainte cu câteva secunde. Şi lumea asta de acum nu era deloc una mai bună.

Cu sabia în mână, Gorst s-a aşezat pe vine lângă ea.

— Vreau să-ţi spun că m-am reţinut, n-am dat tot ce pot.

Savine a izbutit să dea anemic din cap.

— Înţeleg.

Pe chipul tatălui ei nu se vedea nici urmă de remuşcare. Durerea permanentă îl vindecase de asta, spunea el mereu.

— Scrima e un lucru, a zis el acum, violenţa reală este cu totul altceva. Nu suntem toţi făcuţi pentru ea. Aşa că-i sănătos ca, din când în când, să ni se deschidă ochii, indiferent cât de tare ar durea.

Şi i-a zâmbit, urmărind-o cum îşi suflă sângele din nas. De multă vreme renunţase Savine să mai încerce să-şi înţeleagă tatăl. Cel mai adesea, ea era singura persoană pe care el o iubea într-o lume faţă de care nu simţea decât dispreţ. Însă, din când în când, se purta cu ea aşa cum te porţi cu un rival pe care vrei să-l zdrobeşti.

— Dacă te atacă un om periculos şi vezi că nu-i de joacă, sfatul meu e să fugi cât poţi de repede.

Şi Gorst s-a ridicat, întinzându-i mâna uriaşă.

— Probabil n-ar fi în stare să se ţină după tine.

Savine i-a acceptat ajutorul, pentru că nu credea că s-ar fi descurcat singură – parcă ar fi avut gelatină în genunchi.

— Mulţumesc, colonele Gorst. Mi-ai dat... o lecţie foarte utilă.

Îi venea să plângă. Mai bine zis, trupului ei îi venea să plângă. Însă ea nu voia să-i permită asta. Aşa că a strâns din fălcile care o dureau îngrozitor şi şi-a ridicat trufaşă bărbia.

— Săptămâna viitoare, în aceeaşi zi şi la aceeaşi oră?

Tatăl ei a izbucnit într-un râs hârâit şi a lovit cu palma în braţul scaunului.

— *Aşa te vreau,* fata mea!

FĂGĂDUIELI

Spate-lat nu dormea. Stătea culcat și se uita în tavan.

Într-un loc, varul se umflase și se îngălbenise. Chiar alături era o crăpătură. Parcă se uitase la ea toată noaptea. Și încă se uita când soarele s-a ridicat alene peste casele mici, intrând pe ulița îngustă, apoi prin ferestruica strâmtă și în pivnița în care locuiau.

Parcă se uitase la crăpătura aia de săptămâni întregi. Gândindu-se. Întorcând situația pe toate părțile, de parcă cine știe ce hotărâre importantă ar fi trebuit să ia. Însă luase deja toate hotărârile importante și hotărârile luate erau proaste și nu mai avea cum să le schimbe.

A vrut să ofteze și a simțit cum i se oprește răsuflarea în gât. Aerul acela mult prea încărcat din Valbeck. Permanenta putoare de căcat și de ceapă din pivnița lor, indiferent cât de multă curățenie ar fi făcut Liddy. Mirosul ăla intrase în pereți. Îi intrase lui în piele.

Afară, oamenii plecau la muncă. Înaintau încet prin noroiul de lângă luminatorul lor. Umbrele lor tremurau pe peretele pătat cu mucegai.

— Cum îți mai sunt mâinile? a murmurat Liddy, întorcându-se spre el pe patul îngust.

Și-a flexat degetele și s-a strâmbat.

— Mă dor mereu dimineața.

Liddy i-a luat mâna masivă în palmele ei micuțe și a început să-i maseze încheieturile degetelor.

— May s-a sculat?

— A ieșit. N-a vrut să te trezească.

Și au rămas amândoi întinși acolo: ea uitându-se la el; el necutezând s-o privească. Pentru că nu voia să-i vadă dezamăgirea din ochi.

Îngrijorarea. Teama. Chiar dacă era vorba despre propria dezamăgire și îngrijorare și teamă reflectate în privirea ei ca într-o oglindă.

— Nu-i drept față de ea, a șoptit el la crăpătura din tavan. Ar trebui să se bucure de viață. Să danseze, să fie curtată. Nu să slujească la un nemernic bogat.

— N-o deranjează. Vrea să ne ajute. E fată bună.

— E cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată. Singurul lucru bun pe care l-am făcut vreodată.

— Ai făcut și alte lucruri bune, Gunnar. Foarte multe lucruri bune.

— Nu știi cum era în Styria. Cum eram *eu*...

— Păi, fă acum ceva bun.

Tonul ei era ușor iritat. Liddy i-a mai strâns o dată mâna și i-a dat drumul.

— Nu putem schimba trecutul, nu? Dar viitorul, da, putem.

El ar fi vrut s-o contrazică, însă nu găsea nicio hibă în logica ei. Așa că s-a închis în sine și a ascultat lipăitul cizmelor prin noroi, vocile furioase și strigătele unei fete de la răscruce, care însemnau vești proaste pentru gardiști. Revolte în Holstrom din cauza lipsei de mâncare. Încercare de incendiere a unei fabrici din Keln. Tulburări sociale în toate colțurile Midderlandului. Și război. Război în Nord.

— Eu sunt de vină, a bodogănit el.

Nu avea cum s-o atace pe Liddy, așa că își vărsa nervii asupra propriei persoane.

— N-ar fi trebuit să plec la război.

— Eu te-am lăsat să pleci. Eu am renunțat la fermă.

— Ferma oricum nu mai făcea nici doi bani. Viața aia a noastră se terminase. Poate că ar fi fost mai bine și pentru tine, și pentru May dacă nu m-aș mai fi întors.

Liddy a pus o mână pe obrazul lui. Însă atingerea ei nu era mângâietoare, ci dură, hotărâtă. Și i-a întors capul spre ea, ca să-l poată privi în ochi.

— Să nu mai spui niciodată asta, Gunnar! *Niciodată!*

— I-am omorât, Liddy, a șoptit el. Pe toți i-am omorât.

Ea nu a mai spus nimic. Ce ar fi putut să spună?

— Am făcut o tâmpenie uriașă, a continuat el. Într-o singură secundă. Oare există ceva ce nu-s în stare să stric?

— Nimic nu poate fi stricat într-o singură secundă, a zis Liddy. Totul atârnă mereu de un fir de ață. Acum trebuie să privim înainte. Asta trebuie să facem. Mergem mai departe.

— O să îndrept lucrurile, a încercat el s-o asigure. O să-mi găsesc ceva de lucru.

— Știu, s-a căznit ea să zâmbească.

Mda, cu mari eforturi, dar a reușit.

— Ești un om bun, Gunnar.

El a tresărit și a simțit brusc usturimea lacrimilor în gât.

— Gata, am terminat-o cu violența, a mormăit el, cu glasul îngroșat de emoție. Îți făgăduiesc, Liddy.

Abia acum și-a dat seama că încleștase pumnii și a făcut un efort să și-i desfacă.

— De acum încolo am să mă feresc de necazuri.

— Gunnar, a murmurat ea, blând și serios totodată. Nu trebuie să faci făgăduieli pe care știi că n-ai să le ții.

Din tavan a nins peste ei puțin praf. Turnătoria de mai încolo de pivnița lor își pornise motoarele, făcând să se cutremure încăperea lor amărâtă.

Spate-lat a aflat pentru ce anume stătea la coadă abia când a trecut dincolo de colț.

Berăria lui Cadman – așa scria cu vopsea aurie deasupra ușilor de dincolo de care răsunau bubuiturile unei afaceri prospere. Fusese beat jumătate din timpul petrecut în Styria, iar cealaltă jumătate și-o petrecuse încercând să se îmbete. Da, știa că făgăduise să nu mai intre în belele și mai știa că, în cazul lui, fiecare sticlă era o mare belea.

Totuși ispita îl pândea la fiecare colț din Valbeck. La fiecare a doua casă se vindeau droguri sau băutură sau ambele, și cu autorizație, și fără. Și în jurul tuturor colcăiau curve și vagabonzi, hoți și cerșetori, exact ca niște viermi într-o groapă de gunoi. Și, dacă nu reușeai să ajungi acolo ca să-ți îneci amarul, îți aduceau berea niște băieți care cărau în spate butoaie pline.

O fabrică de bere era semn rău pentru făgăduiala lui Spate-lat de a se feri de necazuri. Însă nu văzuse deocamdată niciun semn bun în Valbeck, plus că avea nevoie de lucru. Așa că și-a strâns haina mai bine în jurul trupului, şi-a băgat capul între umeri sub ploaia deasă care cădea din cerul negru ca cerneala şi a mai înaintat o jumătate de pas.

— Oricât de devreme aş ajunge aici, tot de o coadă lungă dau, a spus un bătrân cu chipul cenuşiu şi cu părul de aceeaşi culoare, îmbrăcat într-un surtuc ros în coate.

— Din cauză că tot mai multă lume vine la Valbeck să-şi caute de muncă, a mormăit altul.

— Îs tot mai mulţi oameni fără lucru. Şi nu-s slujbe de ajuns pentru toţi. Pe vremuri am avut căsuţa mea, în valea de lângă Hambernalt. Ştii valea aia?

— Nu prea cred, a murmurat Spate-lat, gândindu-se la valea unde trăise el.

Copacii verzi unduindu-se în adierile vântului; iarba înaltă mângâindu-i gleznele. Sigur, ştia că oamenii tind să-şi idealizeze amintirile, că lucrurile nu sunt atât de frumoase în realitate, că trudise din greu la fermă pentru nişte câştiguri ridicol de mici, dar măcar totul în jur fusese verde. Pe când în Valbeck această culoare lipsea cu desăvârşire. Poate doar cu excepţia râului, pătat cu vopseaua scursă de la fabricile din amonte.

— Ce frumoasă mai era valea aia, trăncănea mai departe bătrânul. Ce căsuţă frumoasă aveam în pădurea de-acolo, lângă apă. Cinci feciori mi-am crescut în ea. Pe vremea aia se câştigau bănuţi frumoşi din lemne şi din cărbunii pentru foc, aşa să ştii matale. Da' după aia s-au apucat să fabrice cărbune ieftin într-un furnal, mai în amonte, şi toată apa aia s-a umplut de catran.

S-a întrerupt ca să-şi tragă nasul. Apoi a continuat, pe un ton neputincios:

— Şi preţurile au scăzut şi au tot scăzut. Şi după aia, afurisitul de lord Barezin a tăiat toţi pomii ca să-şi facă păşune.

Acum pe stradă trecea huruind o căruţă mare, ale cărei roţi împroşcau cu noroi oamenii de la coadă şi toţi bombăneau şi-l înjurau pe căruţaş, iar căruţaşul bombănea şi-i înjura pe oamenii de la coada care se mişca îngrozitor de încet.

— Băieţii mei au plecat care-ncotro. Unu' a murit în Styria. De altu' am auzit că s-a însurat pe undeva, pe lângă Keln. Eu am fost nevoit să mă-mprumut şi aşa mi-am pierdut căsuţa. Of, ce vale frumoasă era aia unde şedeam eu!

— Mda, bine, bine, a mormăit Spate-lat, mult prea abătut din cauza propriilor necazuri ca să mai aibă putere să-i plângă și altcuiva de milă. Fuse și se duse, cum se zice. Nu te ajută la nimic dacă te tot gândești la asta.

— Câtă dreptate ai! a exclamat bătrânul, făcându-l pe Spate-lat să regrete că deschisese gura. Păi, uite, mi-aduc aminte de vremea pe când eram flăcău...

— Da' mai tacă-ți dracu' melița aia, boșorog prost ce ești! s-a răstit la bătrân bărbatul din fața lui Spate-lat.

Era un netrebnic trupeș, fără o bucată dintr-o ureche și cu o cicatrice în formă de stea pe obraz. Evident, un veteran. Furia din tonul lui a accelerat bătăile inimii lui Spate-lat. L-a întărâtat puţin.

Bătrânul s-a uitat uluit la el.

— Da' nu voiesc să supăr pe nimenea...

— D-aia tre' să-ţi închizi gura aia spurcată!

Tot ce trebuie să faci este să taci. Tot ce trebuie să faci este să stai în banca ta. Ar fi trebuit să înveţe deja lecţia asta, nu-i așa? Că doar i-a fost predată de zeci de ori. Plus că-i făgăduise lui Liddy. Nu trecuseră decât câteva ore de când îi făgăduise. Gata, n-o să mai caute scandal cu lumânarea.

Așa că a mârâit doar:

— Lasă-l în pace!

— Ce ziseşi?!

Spate-lat şi-a scos ochelarii şi i-a pus în buzunarul hainei. Acum vedea ca prin ceață coada din spatele figurii întărâtate a individului.

— Am priceput, a zis Spate-lat. Ești dezamăgit de viața ta. Dar nu se poate să crezi că ăștia de-aici duc viața la care au sperat, nu?

— Ce ştii tu de ce-am sperat eu?

Acum Spate-lat a avut nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu se repeadă și să-i crape țeasta nemernicului. Însă îi făgăduise lui Liddy. Așa că a făcut doar un pas înainte, pentru ca scuipatul aruncat printre dinți să ajungă pe obrazul crestat al ticălosului.

— Ştiu că niciuna dintre speranţele tale n-o să se împlinească aici.

A ridicat pumnul. A întins degetul.

— Acum, fă stânga-mprejur, înainte să-ți vâr capul ăla prost în zid.

Obrazul crestat al ticălosului a zvâcnit. Dar foarte puțin. Spate-lat a crezut că o să sară la bătaie. Și, preţ de o clipă – magică, splendidă clipă –, și-a închipuit că nu va mai fi nevoie să se stăpânească și că va putea să se dezlănțuie așa cum i-o cerea fiecare fibră din ființa lui. Se simțea cu adevărat liber pentru prima oară de la întoarcerea din Styria. Mă rog, a doua oară. Că prima fusese când îi pocise mutra lui Lennart Răruț.

Ochii injectați ai ticălosului au văzut pumnul lui Spate-lat. Și tatuajul de pe degete. A bodogănit ceva și s-a întors. A rămas câteva clipe pe loc, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul. Apoi și-a ridicat gulerul zdrențuit, a ieșit de la coadă și s-a îndepărtat cu pași apăsați.

— Mulțam, dom'le, a zis bătrânul, abia reușind să-și înăbușe emoția evidentă după cât de tare i se agita nodul gâtului. Nu-s mulți ăia care să mai facă fapte bune pe lumea asta.

— Fapte bune...

Și Spate-lat s-a cutremurat când a încercat să-și deschidă pumnul. Parcă nu-l dureau niciodată degetele când ținea pumnii încleștați.

— Nici nu mai știu ce înseamnă asta.

Văzuse mulți oameni la cozile acelea lungi, de unde unii se alegeau cu ceva de lucru, iar alții, cu absolut nimic. Multora le plăcea să stea și să se uite cum se înghesuie alții, cuprinși de disperare. La fel se purtaseră și ofițerii în Styria. Nu găsești prea adesea vreun om pe care un strop de putere să-l fi făcut mai bun.

Însă maistrul de la Berăria lui Cadman părea a fi unul dintre oamenii ăia foarte rari, care făceau cât de mult bine puteau. Acum stătea sub un paravan din fața ușii și ținea în brațe un registru mare. Era un ins cărunt și zdravăn, cu mișcări lente și exacte, ca și cum ar fi cugetat îndelung la ce avea de făcut.

— Mă cheamă Gunnar Taurul, a mințit Spate-lat.

Din păcate, nu știa deloc să mintă și acum a avut impresia că omul acela îl citea ca pe o carte deschisă.

— Eu mi-s Malmer, a zis el, măsurându-l atent pe Spate-lat. Știi ceva despre cum se face berea?

— Păi, am cam băut ceva în toți anii mei.

Și, zicând vorbele astea, Spate-lat a încercat să-i zâmbească. Numai că Malmer nu părea să aibă chef de glumă.

— Dar, nu, nu știu cum se face.

Malmer a dat încet din cap, de parcă s-ar fi așteptat la această dezamăgire.

— Dar sunt un om muncitor, care nu se dă în lături de la greu.

În săptămâna aia muncise doar două ceasuri când curățase niște grajduri. Iar ăsta era al treilea loc unde se oprise astăzi ca să-și caute ceva de lucru. În niciun caz nu putea să se ducă acasă cu mâna goală.

— O să... o să car cărbunii sau o să spăl podelele sau... o să fac... o să fac tot ce vrei. O să muncesc din greu, îți făgăduiesc.

Malmer i-a surâs cu tristețe.

— Făgăduielile nu costă nimic, prietene.

— Ei! Să n-am eu parte de ziua de mâine! Dom' sergent Spate-lat?

Un bărbat subțire, cu barbă de culoarea nisipului și cu un șorț pătat apăruse din berărie, cu mâinile înfipte în șolduri. Spate-lat cunoștea chipul acela, numai că a avut nevoie de câteva secunde ca să-și amintească unde anume îl mai văzuse și ca să-l aducă în lumea în care trăia el acum.

— Sarlby?

— Uite-l, mă, pe Taurul Spate-lat! a răcnit Sarlby (căci el era), apucându-l de mână și pompându-i-o în sus și în jos de parcă ar fi vrut să scoată apă din puț. Nu mai știi, Malmer? Ți-am povestit despre el! Am luptat împreună în Styria! Mă rog, eu am stat mai în spate, că nu mi se părea o idee prea bună să fiu în prima linie.

Malmer și-a încrucișat brațele pe piept și l-a mai studiat o dată pe Spate-lat.

— Mi-ai spus o groază de povești despre Styria. Trebuie să-ți mărturisesc că, la un moment dat, am renunțat să te mai ascult.

— Atunci, cască-ți urechile și-ascultă, că ăsta-i ăl mai vrednic om pe care-l știu eu! Primu' pe scară la asediul de la Borletta! Mă rog, primu' care n-a căzut de-acolo. Mereu primu' care să dea ochi cu dușmanu' dinăuntru. De câte ori? De cinci?

A înșfăcat mâna lui Spate-lat i-a tras mâneca în sus ca să-i arate lui Malmer stelele de pe degete.

— Uite la afurisitele-astea!

De parcă ar fi prezentat o legumă de cea mai bună calitate.

— Uite la *afurisitele astea*!

Spate-lat și-a smuls mâna din strânsoarea lui și și-a ascuns-o din nou în mânecă.

— Am dat uitării toate astea.

— Experiența m-a învățat că, oricât ne-am strădui, nu putem lăsa trecutul în urmă, a spus Malmer. Garantezi pentru el?

— Oricare a luptat alături de el ar garanta de zece ori și încă ceva pe deasupra. Pe toți afurisiții ăia de zei, da, garantez pentru el!

— Atunci, te angajez, a zis Malmer, înmuind calm penița în călimară, scuturând-o și rămânând apoi cu ea în aer, deasupra registrului. Deci... Taurul? Sau Spate-lat?

— Gunnar Taurul, a răspuns Spate-lat. Așa să scrii.

— Adresa?

— Un subsol de pe strada Loteriei. Casele de-acolo n-au numere.

— Un subsol? s-a îngrozit Sarlby, clătinând cu scârbă din cap. Fii pe pace, te scoatem noi de acolo.

L-a cuprins pe Spate-lat pe după umeri și l-a condus în căldura zgomotoasă și rău mirositoare a fabricii de bere.

— Da', de fapt, ce cauți aici? Parcă aveai o fermă pe undeva.

— A trebuit s-o vând, a mormăit Spate-lat, rostind cu greu minciuna.

Sarlby i-a surâs compătimitor.

— Probleme, ai?

— Mda, a murmurat răgușit Spate-lat. Câteva.

— Vrei o dușcă? l-a întrebat Sarlby, întinzându-i o sticlă.

Spate-lat cam voia. Și nu doar una, ci mai multe, mult mai multe decât ar fi fost bine pentru el. Așa că a avut nevoie de un efort aproape supraomenesc ca să reușească să îngaime:

— Mai bine nu. N-aș putea să mă opresc doar la una.

— Din câte țiu eu minte, parcă nu erai așa de cumpătat în Styria, a zis Sarlby, luând o înghițitură.

— Încerc să nu fac aceleași greșeli de două ori.

— Păi, asta mă silesc să fac și eu! Ce zici de Valbeck?

— Nu-i prea rău.

— Ba-i o haldă[1] împuțită. I-o râșniță de oameni. I-o *groapă de gunoi.*

— Mda, a oftat Spate-lat. O groapă de gunoi, asta e.

— Bogătanii de pe deal o duc bine aici, da' noi cu ce ne-alegem? Noi, care luptarăm pentru țărișoara noastră? Îți zic eu cu ce ne-alegem. Cu șanțuri pline ochi de căcat. Cu o singură cămăruță pentru trei familii.

---

[1] Loc unde se aruncă deșeurile provenite de la lucrările miniere (n. tr.).

Cu străzi cu noroi până la glezne. Cei slabi sunt împilați de cei puternici. A fost o vreme când oamenii se purtau frumos unii cu alții, nu-i așa?

— A fost?

Dar Sarlby nu l-a auzit.

— Acum valoarea unui om e calculată doar după cât e în stare să muncească. Nu suntem decât pleava care se aruncă la gunoi. Nu suntem decât niște rotițe în mașinăria asta a iadului. Da' să știi că sunt unii care încearcă să îndrepte lucrurile.

Spate-lat a ridicat dintr-o sprânceană.

— Eu cred că ăia care se tot laudă că o să îndrepte lucrurile nu reușesc decât să le facă și mai rele.

Dar Sarlby nu a auzit nici vorbele astea. Întotdeauna se pricepuse de minune să nu audă ce nu-i convenea. Poate toată lumea se pricepe la asta. Acum s-a apropiat mai mult de Spate-lat, de parcă ar fi vrut să-i împărtășească o taină.

— Ai auzit de Distrugători?

— Parcă-s niște bandiți, nu? Distrug mașinăriile. Dau foc la fabrici. Niște trădători, așa am auzit.

— Doar blestemata aia de Inchiziție zice așa.

Și Sarlby a scuipat cu năduf pe rumegușul de pe jos. Iar la scuipat se pricepea de minune.

— Distrugătorii o să schimbe lucrurile! Nu doar mașinăriile le distrug ei, Spate-lat, ci și lanțurile. Lanțurile tale și lanțurile mele.

— Eu n-am lanțuri.

— Zise omul care trăiește într-un subsol pe strada Loteriei. Nu despre lanțuri la mâini vorbesc eu, Spate-lat. Vorbesc de alea care-ți țin mintea ferecată. De alea care-ți țin viitorul ferecat! Și nu numai al tău, ci și al copiilor tăi. Stăpânii vor fi doborâți! Da, da, toți ăia care se ghiftuiesc din sudoarea și suferințele noastre. Lorzii și cucoanele lor. Regii și prinții.

Sarlby perora transfigurat, cu ochii strălucind de fericire la gândul lumii noi pe care o descria.

— Gata cu boșorogii bogați care să ne spună cum trebuie să ne fie viața. Fiecare om va avea un cuvânt de zis în conducerea țării. Fiecare om va avea drept de *vot*.

— Deci n-o să mai fie regi?

— Fiecare om o să fie rege!

Odinioară, Spate-lat ar fi zis că asta este trădare. Însă patriotismul lui o cam luase pe coajă în ultimii doi ani. Acum i se părea doar o iluzie.

— Prea mulţi regi, a murmurat el. Nu vreau necazuri, Sarlby. Am avut parte de mai multe decât am putut duce.

— Sunt unii oameni anume făcuţi pentru necazuri. Tu ai realizat cele mai bune lucruri când ai avut pumnii încleştaţi de furie.

Spate-lat a tresărit.

— Şi cele mai rele, a şoptit el.

— Ai fost acolo, pe ziduri. Ştii cum e. Trebuie să *lupţi* pentru ce-ţi doreşti!

Sarlby şi-a dezvelit dinţii şi a lovit cu pumnul în aer. Pe dosul mâinii avea un tatuaj identic cu cel al lui Spate-lat – tatuajul Scărarului.

— Poate.

Acum Spate-lat parcă simţea nişte fiori de emoţie, dar şi i-a alungat iute şi şi-a tras mâneca peste tatuaj cât de mult se putea.

— Însă am luptat destul.

Şi îi făgăduise lui Liddy. De data aceasta era ferm hotărât să se ţină de cuvânt.

O LOVITURĂ PENTRU OMUL DE RÂND

— E totul gata? a întrebat Sibalt.

Chiar și pe întuneric, Vick tot îl simțea încordat, iar asta n-o ajuta deloc să se calmeze cât de cât.

S-a uitat în sus la Balhui, o siluetă masivă pe capra căruței, cu hățurile în mâini. S-a uitat la Unturã, cocoțat alături de el și înfășurat într-o manta prea mare pentru trupul lui firav, de pe care se prelingeau stropii de ploaie. Mai că-i venea să îi întrebe încă o dată dacă erau cu adevărat siguri că voiau să facă asta. Însă uneori îndoielile ajută. Uneori poate e bine să reflectezi la riscuri și la consecințe. Și dup-aia momentul trece. Momentul pe care s-ar fi putut nici să nu-l fi sesizat. Iar apoi este prea târziu și tu trebuie să te implici total, fără să mai privești îndărăt.

— Este, a răspuns ea. Hai să mergem!

Purcelușa a bâjbâit prin beznă după mâna ei și i-a găsit-o.

— Și cu ei cum rămâne? a făcut ea un semn din cap către cei doi paznici de noapte, jerpeliți și jegoși, care stăteau de o parte și de cealaltă a porții turnătoriei și ale căror chipuri păreau cadaverice în lumina felinarelor din mâini.

— I-am plătit.

— I-ai *plătit* pe porcii ăștia?

— Cu aur convingi mai ușor un om decât cu oțelul sabiei și aproape mereu ieși în câștig.

Și, înainte ca Purcelușa să apuce să caște gura ca să-i răspundă, Vick a țâșnit ca din pușcă pe uliță – cu capul în piept, cu gulerul ridicat.

S-a uitat în toate direcțiile, dar uite că burnița aia era de partea lor și drumul era aproape pustiu. Îi pulsa sângele în tâmple când s-a îndreptat spre poartă. Teama o sugruma, o îndemna să fugă naibii de-acolo, o îndemna să urle. Încercă să-și aducă aminte că fusese în situații și mai dificile. Da, fusese. Așa că s-a forțat să respire regulat, să meargă mai încet.

— Am venit cu marfa, a spus ea, uimită la culme că vocea-i suna atât de calmă.

Paznicul a ridicat felinarul ca să o poată vedea mai bine, iar Vick și-a mijit ochii în fața luminii orbitoare. Apoi omul a bătut în poartă și de dincolo s-a auzit zăngănitul drugului dat la o parte din belciuge. Li se aduceau mărfuri cât era noaptea de lungă. Nimic neobișnuit.

— Hai! a strigat Vick.

Și Balhui a îndemnat calul, a dus căruța în cealaltă parte a uliței mocirloase și a intrat în curtea întunecată. Era plină cu mormane de cărbuni și stive de lemne – ca niște stafii morocănoase, ude de ploaie. O latură a depozitului, înaltă cât un țărm stâncos, se deslușea în beznă, iar din spatele geamurilor luceau focuri furioase.

Balhui a șoptit ceva calului și a oprit căruța. Apoi i-a dat hățurile lui Untură. Sibalt a coborât din spate, ștergându-și mâinile pe șorțul din piele.

— Deocamdată merge, a mormăit el, îndreptându-se, alături de Vick, spre ușa turnătoriei.

— Deocamdată, a șoptit ea.

Lacătul uriaș fusese lăsat deschis, așa că l-a scos din veriga lui și și-a lipit palmele pe mânerul mare, alături de cele ale lui Sibalt. Mâinile lui și mâinile ei, împreună. Au împins amândoi, iar ușa s-a deschis în scrâșnet de balamale neunse.

Dinăuntru s-a revărsat spre ei un val de căldură. Mda, se pare că le urau bun-venit (evident, în felul lor) și cuptoarele, și mașinăriile, și atelierele. Acolo, înăuntru, nu e niciodată frig, nu e niciodată întuneric. Vick a observat conturul negru al fierăriei. Scheletul clădirii. Stâlpii unde vor îndesa praful.

Sibalt a deschis ușa de tot, iar ea a pornit înapoi spre căruță. Purcelușa deja strânsese prelata și acum se vedeau toate butoaiele care fuseseră dedesubt.

— În regulă, a spus Vick printre dinți. Hai să-l luăm pe primul...

Lumina a inundat curtea și au încremenit toți, orbiți de strălucirea puternică. De jur împrejurul lor apăruseră o mulțime de felinare camuflate până în momentul acela. Purcelușa – în spatele căruței, cu frânghia în mâini. Balhui – cu degetele vârâte sub primul butoi. Untură – cu ochii bulbucați, ținând hățurile. Sibalt – în pragul turnătoriei.

Uite așa, într-o singură clipă, praful s-a ales de tot planul lor.

— Nu mișcați! a răcnit cineva. În numele Maiestății Sale!

Calul s-a speriat și a smucit căruța care avea frâna pusă. Purcelușa și-a pierdut echilibrul și s-a răsturnat într-o parte.

Balhui s-a ridicat în picioare, a lăsat butoiul și a înșfăcat un topor.

Untură a scos un chiräit disperat.

Un pocnet, un fâlfâit. Săgețile s-au înfipt în latura căruței. Și în Balhui s-au înfipt.

Vick o luase deja la fugă. L-a apucat de braț pe Sibalt și l-a tras în bezna topitoriei, luminată doar de focurile din cuptoare. Au alergat în zigzag printre mașinării, vagoane, șine. Sibalt a icnit când a alunecat și s-a izbit de niște lăzi, din care s-au răsturnat câțiva drugi din metal peste pietrele de pe jos, zăngănind asurzitor.

S-a repezit să-l ajute și aproape a căzut și ea. A reușit să-l ridice în cele din urmă. Respirând greu amândoi, au pornit din nou și pașii lor grăbiți răsunau prelung în toată turnătoria. Vick s-a uitat peste umăr, a văzut niște lumini care se mișcau prin întuneric, a auzit strigăte.

A scos un geamăt scurt de spaimă când s-a lovit cu capul de ceva – un lanț atârnat de o bârnă. După câțiva pași, Sibalt a apucat-o de cot și a tras-o în spațiul strâmt dintre două cisterne mari, din fier. A vrut să-l întrebe ce-l apucase, dar tocmai atunci a observat alte lumini. A auzit alți pași, alte strigăte. Îi înconjuraseră.

— Ne așteptau, i-a șoptit Sibalt. Știau că o să venim.

— Cine le-a zis? a șuierat Vick.

Chipul lui arăta straniu în semiîntunericul de acolo. Era deprinsă să-l vadă copleșit de griji, însă acum părea incredibil de ușurat. Vick s-a uitat în jos și a văzut sclipirile portocalii ale focurilor reflectate în lama pumnalului pe care el îl strângea în pumn. Instinctiv, s-a dat puțin înapoi – atât cât îi permitea locul acela.

— Doar nu crezi că eu am fost?

— Nu. Însă nu mai contează acum.

De undeva de afară se auzeau răcnetele Purcelușei:

— Hai, boilor! Hai, să vă văd ce puteți!

— Tu însăți ai zis-o, a continuat Sibalt. Toți trădează când sunt prinși. Îmi pare rău că te abandonez așa.

— Ce vrei să spui?

Iar vocea ei nu mai era deloc calmă.

El i-a zâmbit. Cu tristețe.

— Păcat că nu ne-am întâlnit mai demult. Poate altfel ar fi stat lucrurile. Dar vine o vreme când... trebuie să-ți asumi răspunderea.

Și și-a împlântat pumnalul în gât.

— Nu, a murmurat Vick. Nu, nu, nu!

A pus ambele mâini pe rană, numai că aceasta era mare și sângele a țâșnit negru. Nu mai putea să facă absolut nimic. Era plină până la coate cu sângele lipicios. Pantalonii îi erau îmbibați de sânge. Și sângele nu se oprea, ci continua să țâșnească din gâtul lui în valuri mari și lucioase și calde.

Sibalt s-a holbat la ea. Sângele negru i se revărsa din gură. I se revărsa din nas. Poate că încerca să-i spună ceva. Să-i transmită un mesaj. De regret, de scuze, de speranță sau de reproș. N-avea de unde să știe.

Răcnetele Purcelușei se transformaseră în țipete anemice și fără sens, apoi au devenit niște bolboroseli înăbușite. Sunetele pe care le scoate un om căruia i se pune cu forța un sac pe cap.

Ochii lui Sibalt deja se făcuseră sticloși, așa că Vick și-a luat mâinile de pe gâtul lui. S-a așezat cu spatele sprijinit de metalul încă fierbinte după activitatea din timpul zilei de lucru. Mâinile înroșite îi atârnau moi între genunchi.

Așa au găsit-o practicienii.

CUM SĂ RECUNOȘTI O SĂGEATĂ

Rikke s-a dat de-a rostogolul la vale, cu pomii și cerul țopăind în jurul ei. Dispărute au fost toate planurile lor, atent pregătite. Dispărute au fost și capa și arcul ei. Ăsta-i necazul cu planurile îndelung chibzuite. Nu prea multe mai supraviețuiesc după ce au fost fugărite de o haită de câini printr-o ploaie torențială. I s-au încurcat gleznele în rugii uzi. S-a împiedicat și a călcat strâmb și a urlat când s-a lovit cu capul de un copac. Și a căzut și s-a dat de-a dura printre tufele cu țepi, iar și iar și iar și iar, scâncind la fiecare salt și gemând apăsat la final, când a aterizat în nas într-un un morman de frunze ude.

A ridicat ochii și a văzut o pereche de cizme. Măsură mare. A ridicat ochii și mai sus și a văzut omul încălțat cu cizmele alea. Și el se uita în jos, spre ea, cu o expresie mai curând nedumerită decât triumfătoare.

— Da' știi să-ți faci intrarea, măi, fato! a spus el.

Nu era înalt, dar era zdravăn ca un trunchi de copac. Și avea un ditamai burdihanul și coșcogea mâinile și gâtul gros și fălcile proeminente și își ținea degetele mari îndesate cu fuloșenie într-un centiron jerpelit. Avea cam aceeași înălțime ca Rikke, dar părea de două ori mai corpolent decât ea – dacă nu și mai mult. Unul dintre obraji îi era încrețit de o cicatrice veche.

Ea a scuipat cu năduf câteva bucățele de frunze și a șoptit:

— Rahat!

Dar, în loc să se repeadă la ea și s-o înșface de gât, omul a făcut un pas în spate și s-a înclinat.

— Vă rog.

Şi, întinzându-şi mâna uriaşă, i-a făcut semn să o ia înainte, la fel cum ar fi făcut-o oricare dintre lacheii ăia în uniforme elegante de la Ostenhorm.

Fireşte că nu era acum momentul să se întrebe ce-l apucase, ci trebuia doar să profite de această ofertă.

— Mulţam, a hârâit ea, ridicându-se destul de greu în picioare.

Simţea gust de sânge în gură. Cămaşa udă şi murdară i se încâlcise rău de tot în spini – nici vorbă să şi-o poată descurca. Aşa că şi-a dat-o jos şi a pornit împleticindu-se mai departe, îmbrăcată doar cu flaneaua de corp.

A auzit nişte câini lătrând în urmă şi s-a uitat de mai multe ori peste umăr. Numai că avea ochii înceţoşaţi şi nu vedea decât nişte umbre ţopăind prin pădurea biciuită de ploaie, umbre care precis aveau să-şi înfigă colţii în fundul ei, doborând-o în noroi. Din faţă se auzeau nişte trosnete şi apoi vocea lui Isern:

— Rikke? Unde eşti?

— Chiar... în spatele tău! a bolborosit ea.

O lumină a apărut printre trunchiuri. Un luminiş între copaci. A simţit cum o cuprinde un val imens de uşurare, dar care, ca de obicei, s-a transformat repede într-unul de spaimă. Văzuseră de pe creastă nervura care tăia pădurea şi şi-au zis că acolo trebuie să fie un râu. Însă din cauza ploii mult prea dese le fusese imposibil să vadă şi că apa aia curgea pe fundul unei văi înguste şi adânci.

Abia acum vedea. Vedea un mal pietros, cu iarbă îngălbenită, cu nişte copăcei pipernciţi. Iar jos apa curgea năvalnic. Şi acum a văzut-o pe Isern sărind, încovoindu-şi spinarea în aer şi ridicând suliţa deasupra capului. A văzut-o efectiv zburând peste hăul ăla lat de cel puţin patru paşi mari, de bărbat zdravăn. Şi a văzut-o cum se rostogoleşte pe muşchiul şi ferigile ude de pe malul celălalt. Şi a văzut-o imediat cum se ridică sprintenă în picioare.

Lui Rikke i-a trecut prin cap să se lase păgubaşă. Apoi şi-a adus aminte că ar fi urmat să fie regulată de armăsarul lui Stour Amurg şi, imediat, nu i s-a mai părut chiar atât de înspăimântător gândul că s-ar face chisăliţă pe fundul unei râpe. Aşa că şi-a pus toată nădejdea în steaua ei norocoasă – chiar dacă în ultima vreme steaua asta o cam tratase cu refuz – şi a început să alerge mai repede.

Răsufla sacadat, îi clănțăneau dinții în gură când a țâșnit dintre copaci. A mai reușit să vadă în treacăt doar o piatră colțuroasă care se rostogolea la vale, spre apa înspumată.

A pus piciorul exact pe marginea malului (chestie de noroc) și s-a împins bine în el (chestie de inteligență) și uite-o cum se înalță în aer și zboară prin ploaia deasă (n-ai mai văzut așa ceva) cu gura căscată în bătaia vântului rece.

Totul bine și frumos, numai că din păcate a început să coboare mult prea repede. Poate dacă ar fi mâncat ceva în ziua aia, ar fi avut mai mult elan. Numai că nu vârâse nimic în gură. A dat disperată din mâini, de parcă ar fi vrut să se agațe de aer și să ajungă mai aproape de mal, însă acum se prăbușea foarte repede și nici nu mai avea nevoie de Ochiul Lung ca să-și dea seama că n-o să ajungă în partea cealaltă.

Da, necruțătoarea judecată a pământului. Mai devreme sau mai târziu trebuie să i se supună oricine îndrăznește să facă vreun salt.

Și acum pietrele ude parcă se repezeau la ea.

— O, rah...

A aterizat pe burtă și i s-a tăiat brusc respirația. Cuprinsă de disperare, a încercat să se apuce de frunzele ude, de rădăcinile ude, de iarba udă. Dar nu mai avea putere, nu mai avea aer, îi intrase țărâna în ochi. Și degeaba zgâria pământul cu unghiile, că tot a început să alunece peste margine.

Atunci a prins-o Isern de încheietura mâinii. Atunci a văzut chipul lui Isern deasupra ei – chipul ăla schimonosit de furie și de efort, chipul ăla cu buze tăiate de o cicatrice albă, chipul ăla cu fălci încleștate. Rikke a avut senzația că o să-i iasă brațul din umăr și a gemut prelung când Isern a smucit-o de acolo.

Probabil că ar fi trebuit să-i spună lui Isern să o lase să cadă. Să facă un gest dramatic și definitiv. Să mai verse o ultimă lacrimă – că nici n-ar fi fost timp de mai multe – înainte de a-și întâlni destinul. Dar nu așa merge treaba când îți suflă Marea Nivelatoare în ceafă. S-a agățat de brațul vânjos al lui Isern, la fel cum se agață un înecat de catargul unei corăbii care se scufundă.

— Ești mai grea decât afurisita aia de... aaa!

Isern a icnit, s-a opintit, a tras mai tare; Rikke a izbutit să-și proptească piciorul într-o piatră mare și să se împingă în sus. În sfârșit plămânii ei înfierbântați au căpătat un strop de aer și ea s-a mai împins o dată, gemând îndârjită. Și, brusc, Isern a căzut cu cracii-n sus, trăgând-o pe Rikke peste ea. Apoi amândouă s-au rostogolit prin ferigile pline de apă.

— Mișcă-te!

Isern s-a ridicat cu greu în picioare, a căzut la loc, s-a târât în patru labe, trăgându-și după ea sulița înfășurată în iarba smulsă din rădăcină. Avea o săgeată înfiptă într-un picior. Dintr-o parte în cealaltă. Rikke vedea vârful plin de sânge ieșindu-i prin spatele pulpei.

S-a uitat în spate și, prin ploaia care dădea semne că se potolea, a văzut mai mulți câini care lătrau și mârâiau și scheunau, mergând încolo și încoace pe marginea malului și, la doar câțiva pași mai sus de ei, se vedea un bărbat stând în genunchi între copaci. Pentru că nu era prea departe, i-a văzut căutătura încruntată de pe mutra murdară. I-a văzut apărătoarea ponosită de pe brațul cu care ținea arcul încordat.

Rikke a căscat ochii. Unul o ardea rău de tot. Parcă avea un cărbune încins în țeastă.

Și a auzit pocnetul făcut de coarda arcului.

Și a văzut săgeata.

Numai că a văzut-o cu Ochiul Lung.

Și, preț de o fracțiune de secundă, ca atunci când intrau razele răsăritului de soare în camera ei după ce erau ridicate obloanele, și-a dat seama de înțelesul acelei săgeți.

A priceput unde era, ce anume era, unde mai fusese și încotro avea să se ducă.

A văzut cum a fost făcută – l-a văzut pe fierar strângând din dinți în vreme ce lovea cu ciocanul, l-a văzut pe meșter încruntându-se concentrat în vreme ce ajusta aripioarele.

I-a văzut printre rugi și coada, și corpul putred, și vârful mâncat de rugină.

A văzut-o în tolba atârnată deasupra patului unde dormea arcașul și l-a văzut pe arcaș sărutându-și nevasta (Riam o chema), luându-și rămas-bun de la ea și spunându-i că speră să i se vindece degetul de la picior.

A văzut vârful săgeții străpungând o picătură de ploaie și transformând-o într-o pulbere sclipitoare.

Știa cu absolută certitudine unde va fi mereu săgeata aceea. Așa că a întins mâna pentru ca, atunci când va veni spre ea – așa cum era convinsă că se va întâmpla –, să o poată respinge cu ușurință. Să o lovească doar cu degetul, ca să nu o nimerească pe Isern, care se îndepărta șchiopătând, și săgeata să zboare mai departe printre copaci, să ricoșeze de unul și să cadă acolo unde trebuia să cadă: în tufele de rugi, unde avea să ruginească așa cum o văzuse ea.

— Pe toți morții mei, a șoptit Rikke, privindu-și lung mâna.

În vârful degetului arătător avea o picătură de sânge. Probabil că o zgâriase vârful săgeții. Și s-a înfiorat toată. Până în momentul ăsta nu crezuse cu adevărat, nici măcar când văzuse Uffrith-ul în flăcări, așa cum i se arătase în vis. Însă acum nu mai putea să nege.

Da, avea Ochiul Lung.

Și ochiul ăsta încă-i pulsa fierbinte pe chipul rece și umed. Acum l-a privit lung pe arcaș. Omul se uita și el la ea, încruntat și șocat, căscând gura din ce în ce mai tare.

Pe Rikke a inundat-o un val uriaș de bucurie când și-a dat seama că realizase ceva imposibil. Și a ridicat pumnul. Și a strigat:

— Salut-o pe Riam din partea mea! Sper să i se vindece degetul de la picior!

Apoi a luat-o la goană după Isern, a apucat-o de subsuoară și a ajutat-o să meargă printre copacii din care picura apa.

Dar înainte de asta a mai zărit în treacăt un pod de frânghii cam la o sută de pași mai în susul râului. Și podul ăla sălta și se legăna tare sub picioarele bărbaților care-l traversau în fugă. A mai văzut și luciul umed al metalului. Dar nu-și dădea seama cât de mulți erau bărbații aceia. Erau destui – da, acesta era numărul corect. Și imediat s-a stins toată fericirea aia fără margini care o cuprinsese când recunoscuse săgeata.

— Haide! a șuierat ea către Isern.

Porniră orbecăind printre tufele dese și cu mulți țepi și îmbibate de apă. Isern s-a împiedicat și a căzut, iar Rikke a ajutat-o să se ridice. Însă acum Isern se mișca mult mai încet din cauza piciorului pe care și-l trăgea după ea, din cauza hainelor ude și grele.

— Ia-o înainte! s-a răstit ea. Vin și eu.

— Ba nu, a spus Rikke, trăgând-o după ea.

Din spate se auzeau zgomote de luptă. Strigăte de bărbați. Scheunat de câini. Scrâșnet și zăngănit de metale. Toate reverberau printre copaci, venind parcă de foarte aproape, venind parcă de nicăieri. Au biciuit-o nişte crengi ude şi ea le-a împins într-o parte, apoi a ieşit într-o poiană noroioasă. Ploaia torenţială se transformase în burniţă. În faţă se vedea un zid din piatră, acoperit cu muşchi ud.

— Du-te! a îndemnat-o Isern, întorcându-se cu faţa spre pădure.

Dar imediat a gemut de durere pentru că piciorul rănit i-a cedat, iar ea a alunecat şi a căzut pe o parte.

— Caţără-te!

— Ba nu, s-a opus Rikke. Nu te las aici.

— Măcar una dintre noi să scape cu viaţă. Du-te!

— Nu mă duc, s-a încăpăţânat Rikke.

Deja se auzeau trosnete puternice dinspre copaci.

— Atunci, treci în spatele meu.

Şi Isern a împins-o înapoi. Din păcate, femeia nu mai putea să stea în picioare decât dacă se sprijinea în suliţă. Nici vorbă să se mai lupte cu cineva. Sau poate s-ar fi luptat ea, dar nici vorbă să mai învingă.

— Destul m-am ascuns după tine.

Foarte ciudat, dar lui Rikke nu-i mai era deloc frică.

— Şi oricum nu sunt bună la căţărat.

A dezlipit degetele lui Isern de pe coada suliţei şi a ajutat-o să se sprijine de peretele din stâncă.

— A venit vremea să mai fiu şi eu în faţă.

Isern s-a înmuiat dintr-odată. Piciorul însângerat îi tremura puternic.

— Suntem pierdute, a gemut ea.

Rikke a încleştat mâna pe suliţa şi a îndreptat-o către copaci, întrebându-se dacă era mai bine doar s-o ţină aşa, sau s-o azvârle înspre oamenii ăia care vor apărea de acolo. Şi dorindu-şi cu disperare să îşi deschidă iarăşi Ochiul Lung, ca să nu fie obligată să acţioneze pe ghicite.

Şi-a adus iarăşi aminte de vorbele spuse de Amurg, când ea stătea ascunsă în apa râului. Cum voia el să-i pună măruntaiele într-o casetă frumoasă, lângă nişte ierburi aromate, pentru ca tatăl ei să nu simtă duhoarea decât când o va deschide.

— Hai, laşilor! a răcnit ea, împroşcând stropi de salivă în toate părţile. Vă aştept!

S-a auzit un foşnet umed de frunze şi un bărbat şi-a făcut apariţia în poiană. Un bărbat voinic, îmbrăcat într-o haină îngălbenită de vreme, cu un scut zgâriat şi o sabie care avea o literă din argint lângă mâner.

Cu toate că lațele cărunte îi atârnau peste obraji, Rikke tot a reușit să vadă cicatricea aia oribilă care pornea din frunte, îi traversa obrazul și ajungea până în colțul gurii. Iar ochiul stâng îi lipsea cu desăvârşire din orbită – acolo se afla o bilă din metal, care a început să sclipească stins în razele soarelui care-și făcea loc printre nori.

Bărbatul a ridicat din sprâncene când le-a văzut pe cele două femei pline de sânge și ghemuite lângă zidul din piatră. Mă rog, mai corect ar fi să spunem că a ridicat doar dintr-o singură sprânceană – cea bună. Cealaltă, aceea arsă, doar a zvâcnit un pic. Apoi le-a spus, cu o voce foarte asemănătoare cu scrâşnetul scos de roata unei mori:

— Vă căutam.

Rikke nu s-a mişcat, ci doar s-a holbat la el, parcă nevenindu-i să-şi creadă ochilor. După câteva secunde, a făcut un pas spre el şi a scos un oftat prelung şi ezitant. Apoi a aruncat sulița în iarba udă și s-a repezit să-l ia în brațe.

— Da' mult ți-a mai trebuit s-ajungi până aici, Caul Fiori-îți-dau! a mârâit Isern printre dinții încleştaţi. Vezi că se țin după noi nişte băieţi de-ai lui Amurg.

— Nu te mai gândi la ei.

Abia acum a văzut Rikke că sabia lui era toată roşie. Da, Caul fusese întotdeauna un om al faptelor, nu al vorbelor.

— Eşti în stare să mergi?

— De n-aş avea săgeata aia colo-şa, a şuierat Isern, te-aş întrece cât ai clipi din ochișoru' ăla de-l mai ai.

— Nici nu mă-ndoiesc, a zis Fiori, umflându-şi obrajii acoperiţi cu ţepi argintii şi punându-se pe vine lângă ea. Din păcate, ai săgeata asta în picior.

Și a atins-o cu degetul lui mare, făcând-o pe Isern să se strâmbe de durere.

— Nici moartă nu te las să mă cari în brațe, i-a mârâit ea.

— Nu ştiu dacă mă crezi ori ba, da' nu-i visul meu să te iau în brațe, a spus Fiori, punându-și sabia la loc, în centură. Dar, odată ce ţi s-a încredinţat o treabă, e mai bine să faci ce ți s-a dat de făcut, decât...

— ... să trăieşti cu frica-n sân, i-a terminat Rikke vorbele.

Asta era una dintre cugetările preferate ale tatălui ei.

Fiori a săltat-o pe Isern de un braţ şi şi-a pus-o pe umăr, de parcă femeia ar fi fost uşoară ca o pană. Probabil chiar aşa şi era, dacă te gândeşti că mâncaseră te miri ce și mai deloc.

— Oooffff, câtă umilinţă! a gemut Isern, cu gura lipită de spinarea lui Fiori.

— Și eu? Cu mine cum rămâne? a murmurat Rikke.

Acum, pentru că se simţea cât de cât în siguranţă, o cam lăsaseră puterile şi ticurile nervoase reapăruseră şi i se ciocneau genunchii unul de altul şi avea senzaţia că – uite, chiar acum! – o să cadă lată acolo şi n-o să se mai scoale niciodată.

— Întotdeauna ai fost o smiorcăită, i-a spus Fiori, clătinând din cap. Mişcă-ţi fundu'! Ne aşteaptă taică-tău.

AŞTEPTAREA NU-I DELOC O PIERDERE DE VREME

— Nu te-ai gândit niciodată că poate bei prea mult? îl întrebă Minunata.

Trifoi a plescăit din buze.

— Prin definiţie, prea mult ar fi prea mult. Mie mi se pare că beau exact cât trebuie.

Şi i-a întins sticla.

Minunata a clătinat din cap.

— Asta o zic doar beţivii.

Lui parcă-i făcea plăcere s-o vadă atât de mâhnită.

— La fel zic şi ăia care nu beau niciodată.

Şi căutătura lui era incredibil de supărată. Mda, şi-o exersase îndelung.

— Uite că acum mă jigneşti. M-ai văzut vreodată pierzând o luptă din cauza băuturii?

— Nu te-am văzut niciodată luptându-te.

Trifoi a îndesat dopul înapoi în sticlă.

— Asta-ţi demonstrează că beau cu moderaţie.

— Mă rog, în locul tău aş încerca să par cu mintea limpede, a zis Minunata, ridicând dintr-o sprânceană spre drum. Vine Marele Lup.

Însă cum anume venea! Cât de exagerat de teatrale erau mişcările lui! Ce atitudine melodramatică! Păşea năvalnic, dar şi ţanţoş în acelaşi timp. Fruntea-i era încreţită – chipurile, de grijile nesfârşite aduse de o atât de mare putere. Era urmat de toţi mânjii ăia ai lui, cu priviri pretins profunde. Thralii fugeau din calea lor ca nişte pui de găină la vederea cuţitului.

— Iete şi zeii războiului! a murmurat Trifoi.

Apoi a spus cu voce tare, când Marele Lup s-a apropiat de el:

— O băuturică, șefu'?

Stour l-a lovit peste mână, făcându-l să scape sticla.

Trifoi a urmărit-o cu tristețe cum se rostogolea spre tufe, revărsându-și licoarea aia bună în țărâna de pe drum.

— Să înțeleg că n-ai chef.

— A scăpat! a mârâit moștenitorul tronului, mai furios decât fusese el vreodată (și se înfuria destul de des). Pizdulicea aia nenorocită a fugit!

— Suntem cu toții mâhniți din cauza asta.

— A fugit chiar pe-acolo pe unde ar fi trebuit să fii tu! s-a rățoit unul dintre puțiflenderii lui Stour – un nenorocit pe care-l chema Cale-verde.

Dacă ar fi existat legende despre cel mai disprețuitor rânjet, atunci toți menestrelii ar fi cântat despre pușică ăsta.

— Ai văzut-o?

— I-am văzut cămașa, a răspuns Trifoi, aruncând-o spre ei. Cel puțin, presupun că-i a ei zdreanța asta. Da' m-aș mira să-ți vină. S-ar putea să te cam strângă pe la subsuori...

Plin de draci, Cale-verde a azvârlit cămașa pe jos.

— Pe *ea* ai văzut-o?

— Aș fi prins-o dacă aș fi văzut-o.

— Ar fi trebuit să fii treaz ca să faci asta, s-a stropșit la el Fleancă, râvnind la aceeași interpretare magistrală a rolului de lup închis în cușcă, dar nereușind câtuși de puțin să imite atitudinea amenințătoare a lui Stour.

— Da' măcar aș fi dat alarma, a spus Trifoi. Asta pot s-o fac și culcat.

Chiar, de ce nu dăduse alarma? Pentru că fătuca aia părea prea disperată ca s-o mai urmărească și toți ticăloșii ăștia. Și pentru că, la orice vânătoare, el ținea în taină cu vulpea. Dacă nu ești în stare să câștigi fără să torturezi o fată pe jumătate nebună, atunci poate că nici nu meriți să câștigi. Ori poate toate argumentele astea nu erau decât niște tâmpenii și o lăsase să fugă doar pentru că era drăguță. Tristul adevăr e că oamenii drăguți scapă de multe necazuri, iar urâții, nu.

Trifoi s-a uitat la Cale-verde. După aia s-a uitat la Fleancă. După aia a ridicat din umeri.

— Se vede treaba că vânătoarea de fete nu-i tocmai activitatea mea preferată.

Stour a făcut un pas spre el și și-a bulbucat ochii ăia mereu umezi.

— Activitatea ta preferată e aia care zic eu că e.

Trifoi s-a prefăcut că nu-l aude.

— Doresc din tot sufletul să te slujesc, mărite prinț, da' n-am cum să mă transform într-un fluture. Tatăl tău m-a ales și m-a trimis la tine fiin'că-s deștept, nu fiin'c-aș alerga ca vântul. La fel de bine ai putea să poruncești râului să bată și vântului să curgă.

— Auzi, Trifoi, tu ești credincios prințului, nu-i așa? a rostit rar Fleancă, de parcă ar fi fost o întrebare-capcană extrem de inteligentă.

— Vreau să cred că da. Într-un mod chibzuit, firește. Omul trebuie să se mai dea și după cum bate vântul.

— Am auzit că l-ai trădat pe Glama Auritul, a zis Cale-verde, făcând eforturi să urce pe noi culmi de dispreț. Și pe Cairm Cap-de-Fier.

— Ba le-am fost credincios, i-a răspuns Trifoi. Numai că mie mi-am fost mai credincios decât le-am fost lor. Adevărul e că oamenilor le place atât de mult să dea din gură despre loialitate, că uneori loialitatea asta îi duce de partea învinșilor. Așa că eu zic că o loialitate rezonabilă este un pic mai sinceră decât ce auzim acum peste tot. Numai un prost i-ar obliga pe alții să aleagă între loialitate și simț practic. Și, până la urmă, cum de-a reușit să scape?

— O aștepta Caul Fiori pe malul celălalt al râului, a șuierat Stour, încleștându-și pumnii. Patru oameni mi-a omorât, ticălosul.

— Fiori! a șuierat și Fleancă, încleștându-și pumnii în același fel. Ce păcat că n-am dat eu peste boșorogul ăla nenorocit.

Minunata și Trifoi au izbucnit în hohote de râs exact în același timp. El – sprijinindu-se cu mâinile pe genunchi. Ea – cu capul dat pe spate și cu pumnul pe umărul lui. Evident că nu era deloc cazul să râdă în halul ăla, numai că nu se puteau stăpâni.

— Bună glumă! a zis Trifoi, cu răsuflarea aproape tăiată. Chiar bună!

— Ce dracu-i așa de amuzant?

Minunata a făcut un semn din deget spre colecția de arme atârnată de Fleancă.

— Măi, prietene, dacă ai da tu peste Caul Fiori-îți-dau, ai ajunge să porți toate securile astea înfipte drept în cur. Ar trebui să bagi mai bine de seamă cu cine vrei să te pui, fiin'că, mai devreme ori mai târziu, o să dai de unu' prea puternic pentru gustul tău.

— Nimeni nu-i prea puternic pentru mine, a bombănit puțiflenderul.

— Serios? s-a mirat Minunata. Chiar dacă ar fi nouăşpe duşmani şi tu ai fi singur-singurel?

Fleancă a căscat gura, s-a încruntat amarnic, s-a forţat teribil, dar nu a reuşit să găsească un răspuns. Puţiflenderul acesta era exact idealul de războinic al unui prunc neînţărcat: doar muşchi şi strâmbături fioroase şi o juma' de fierărie atârnată de el. Trifoi a oftat cu milă.

— Ar trebui să te calmezi, prietene.

— Şi dacă nu? Atunci ce-o să-mi faci, ramolitule?

— Atunci o să te fac să-ţi pară rău şi, zău aşa, nu-i lumea asta destul de urâtă şi fără mutra ta pocită de furie? Pe onoarea mea, toţi vă daţi ifose de parc-aţi fi neamuri cu Sângerosul Nouă şi i-aţi face pe toţi una cu pământul dacă vi s-ar ivi ocazia.

Stour s-a uitat pe sub sprâncene la el.

— Sângerosul Nouă a fost cel mai mare războinic al Nordului.

— Ştiu, a spus Trifoi. Am fost de faţă când l-a învins pe Temutul Fenris în arenă.

Tăcere deplină.

Apoi Stour a murmurat piţigăiat şi un pic respectuos:

— Ai fost de faţă??!!

Pe Minunata a pufnit-o din nou râsul şi din nou l-a pocnit cu pumnul în umăr pe Trifoi.

— A avut voie să fie acolo. Era scutier.

— Scutier? Ai fost tu scutier şi ai avut voie să fii de faţă când Sângerosul Nouă s-a luptat cu Temutul?

— Bethod, tac-tu mare, mi-a dat voie, a spus Trifoi. Scutierul lui eram. Aveam doar opşpe anişori şi umblam cu capu-n traistă şi mă credeam mare şi tare.

— Toată lumea zice că a fost o luptă extraordinară, a murmurat Stour, parcă încercând să privească în trecut cu ochii lui umezi.

— A fost una dată dracului. Din nefericire, eu n-am înţeles ce trebuia să înţeleg din ea. E destul să spun că am ajuns să mă vâr în vreunul sau două buclucuri...

Acum Trifoi şi-a dat seama că se apucase să-şi scarpine cicatricea şi s-a silit să-şi ia mâna de acolo.

— Sfatul meu e să te fereşti de Arenă.

— Dar tocmai în Arenă îți câștigi reputația! a răcnit Stour, lovindu-se puternic cu pumnul în piept. Acolo l-am învins eu pe Străinul-venit-să-bată! Bucăți bucățele mi ți l-am făcut!

— Din ce am auzit, lupta aia a fost una de legendă.

De fapt, Trifoi auzise că Străinul era deja prea bătrân și mult prea lent și nu se mai ridica deloc la nivelul faimei câștigate în trecut – dramă cu care se confruntă orice mare războinic trecut de vârsta tinereții.

— Dar, de fiecare dată când intri în Arenă, viața-ți este pe muchie de cuțit. Mai devreme sau mai târziu s-ar putea să nu cadă pe partea ta.

Tinereii ăia care se țineau după Stour au început să râdă batjocoritor, de parcă niciodată nu mai auziseră ceva atât de vrednic de dispreț precum acele vorbe pline de bun-simț.

— S-a temut cumva Dow cel Negru să intre-n Arenă? a rânjit Cale-verde.

— Ori Whirrun de Bligh, Shama Inimă-de-Piatră Ori Rudd Treicopaci? a întrebat Fleancă.

Minunata și-a dat ochii peste cap. Cu siguranță că voia să le amintească faptul că toți cei patru eroi avuseră parte de morți cumplite și că doi dintre ei își luaseră rămas-bun de la viață chiar în Arenă. Însă Stour i-a luat-o înainte.

— Sângerosul Nouă a luptat în unsprezece dueluri și le-a câștigat pe toate.

— A avut șansa de partea lui, foarte adevărat, a spus Trifoi. O perioadă. L-a învins pe Temutul și a furat lanțul lu' bunică-tu. Și la ce i-a folosit? A pierdut totul, n-a realizat nimic și, la un moment dat, o să capeți înapoi lanțul. Cine și-ar dori să semene cu ticălosul ăla?

Stour a deschis larg brațele, a deschis larg ochii, a reintrat în rolul celui mare și tare.

— Singurul lanț pe care-l vreau este unul din *sânge*!

Evident că n-avea niciun sens. Cine să-și dorească un lanț făcut din sânge? Scârboasă metaforă. Însă Fleancă și Cale-verde și ceilalți pupincuriști au izbucnit în urlete belicoase și au început să-și agite pumnii deasupra capetelor.

— Nu vreau să *semăn* cu Sângerosul Nouă. Vreau să *fiu* Sângerosul Nouă!

Şi Stour şi-a lăţit mai mult rânjetul de nebun, reuşind acum o imitaţie destul de bună a Sângerosului în cele mai rele momente ale lui.

— N-a existat *niciun* om mai vestit. N-a existat *niciun* om mai temut.

— Iete-te la el, vrea să fie Sângerosul Nouă! a spus Minunata, pe un ton plictisit, imediat ce Marele Lup nu o mai putea auzi, pentru că pornise grăbit spre nicăieri, aşa cum făcea mereu.

— Să scuipe toate femeile doar când îţi aud numele. Să semeni doar moarte ani în şir şi să nu culegi decât ură şi dispreţ. Să-ţi petreci toate zilele în bălţi de sânge, a murmurat Trifoi, clătinând din cap. În veci n-am să reuşesc să pricep de ce bărbaţii vor ceea ce vor.

— Ai de gând să-l laşi pe nătărăul ăla de Fleancă să vorbească aşa cu tine? l-a întrebat Minunata.

Trifoi a privit-o lung.

— Ce-ţi pasă ţie cum îmi vorbeşte?

— Dacă nu le zice nimeni nimic, puţoii ăştia o să creadă că au dreptate.

— Nu putem să corectăm erorile de gândire ale fiecărui idiot, aşa cum nici mareele nu avem cum să le stăpânim.

Trifoi s-a uitat încruntat spre tufele ude în care-i aruncase Stour sticla, întrebându-se dacă mai era în ea suficientă licoare cât să merite căutarea. Probabil că nu, aşa că s-a dus lângă un copac din apropiere şi s-a aşezat uşurel lângă el.

— Vorbele nu lasă cicatrice, iar eu am dat fuga cu capu-nainte în destule scandaluri. Acum încerc să mă abţin.

— Foarte cuminte atitudine. Dar, aşa cum zici chiar tu, nu prea eşti bun la fugă.

— Adevărat. Mi-am dat seama că, dacă cineva vrea cu tot dinadinsul să se certe, nu ai decât două opţiuni concrete, a zis Trifoi, tot fâţâindu-se până a reuşit să-şi sprijine cât mai confortabil spinarea de trunchiul copacului. Prima e să te faci că nu bagi de seamă, să treci peste, la fel cum pluteşte puful de păpădie în adierea vântului.

— Şi a doua?

— Să-i faci felul cretinului, a zis Trifoi, zâmbind spre cerul senin, de unde soarele începuse să trimită ceva din căldura lui pământenilor. Dar nu mi-aş dori să stric o după-amiază atât de frumoasă cu o crimă. Nu eşti de acord?

— Recunosc c-ar fi păcat, a răspuns Minunata uitându-se la Trifoi care se întinsese pe spate, cu un picior peste altul. Ce faci?

— Ce ar trebui să facem cu toţii, a spus el, închizând ochii. Aştept.

— Adică pierzi vremea, da?

Lui Trifoi nu i s-a părut necesar să deschidă ochii.

— E o mare diferenţă între cele două, femeie. Când aştepţi cu răbdare, obţii rezultate. Ai înţeles? Rezultate.

CU CÂT SUNT MAI VÂNJOȘI

Glaward şi-a scos cămaşa şi i-a azvârlit-o lui Barniva, apoi a mârâit apropiindu-şi pumnii strânşi. I se vedeau muşchii tari ca piatra sub pielea pieptului enorm. Dintre spectatorii înghesuiţi în cealaltă parte a gardului s-au auzit murmure admirative. Câţiva dintre ei au ridicat miza. Evident, din cauză că Leo nu li se părea capabil să-l învingă.

— Jur că s-a mai dezvoltat, a şoptit Jurand, cu ochii aproape scoşi din orbite.

— Şi eu m-am dezvoltat, a mârâit gros Leo, parcă dorind să-şi demonstreze robusteţea şi prin voce.

— Sigur că da. Acum ai picioarele la fel de groase ca braţele lui.

— Pot să-l înving.

— Categoric. Cu sabia. Atunci, de ce să te lupţi cu mâinile goale?

Leo a început să-şi descheie nasturii de la cămaşă.

— Când locuiam în Uffrith, Copoiul îmi tot spunea poveşti despre Sângerosul Nouă. Despre duelurile pe care le-a câştigat în Arenă. Tare mult îmi plăceau. Ţin minte că ţopăiam prin grădină cu un băţ în mână, prefăcându-mă că aş fi Nouădegete şi că parul de care se atârnau rufele la uscat era Rudd Treicopaci sau Dow cel Negru sau Temutul Fenris.

Încă îl lua cu fiori când pronunţa numele acestea. De parcă ar fi fost nişte cuvinte dintr-o vrajă.

Jurand s-a uitat la Glaward, care îşi făcea încălzirea lovind violent cu pumnii în aer.

— Să ştii că parul ăla n-o să te lase fără dinţi în gură.

Leo şi-a aruncat cămaşa în capul lui Jurand.

— Un luptător adevărat nu știe niciodată cu ce o să se confrunte. De-aia vă las întotdeauna pe voi să alegeți armele.

Era cam răcoare în dimineața aia, așa că a început să țopăie pe vârfuri ca să-și pună sângele în mișcare.

— De-aia l-am învins pe Barniva cu un paloș și pe Antaup, cu o suliță. De-aia l-am învins pe Jin Vâltoare cu un buzdugan și pe tine, cu săbiile, și cea lungă, și cea scurtă. De-aia mă înfrunt cu Ritter la tragerea cu arcul. Mă rog, mă înfruntam.

Că amărâtul nu mai era printre ei.

— Dar niciodată nu l-am învins pe Glaward cu mâinile goale.

— Păi, sigur că nu, s-a încruntat îngrijorat Jurand. E mare cât un hambar.

— Cu cât sunt mai vânjoși adversarii...

— Cu atât te lovesc mai tare?

— Înfrângerile te învață mai multe decât victoriile, a bolborosit Leo, încercând să-și încălzească mușchii.

— Dar te și dor mai tare, a zis Jurand, coborându-și un pic vocea. Măcar spune-mi că o să lupți murdar.

— O să lupt cinstit sau n-o să mai lupt deloc, i-a răspuns Leo printre dinți, că parcă așa spusese Casamir cel Statornic într-una dintre poveștile de demult. În fond, tu cu cine ții?

— Cu tine, a murmurat Jurand, părând ofensat de întrebare. Întotdeauna. Toți ținem cu tine. Și tocmai de-asta n-o să mă bucur când o să văd că te lasă lat.

Leo s-a uitat chiorâș la el.

— Eu mă aștept ca secundul meu să *creadă* în mine.

S-a auzit un trosnet – erau tendoanele umflate în brațele ridicate ale lui Glaward. Leo nu putea să nege că era o priveliște cu adevărat remarcabilă. Chiar impunătoare. Ca o statuie. Până și dinții lui parcă aveau mușchi.

— O să te storc ca pe o lămâie, a mârâit el.

— Lămâia cea Tânără! a răcnit Barniva, spre veselia spectatorilor.

Jurand s-a apropiat și i-a șoptit la ureche:

— Pot să-ți iau eu calul dacă mori?

— *Crede* în mine! a mârâit Leo, năpustindu-se.

Atacă, atacă mereu. Mai cu seamă când șansele sunt împotriva ta.

L-a luat prin surprindere pe Glaward, s-a ferit de pumnul uriaş – deși curentul de aer stârnit de lovitura aia i-a cam deranjat freza – și l-a pocnit pe voinic cât a putut el de tare. Desigur că Glaward era nițeluş cam gras, dar nici vorbă să lovească într-un strat moale, de grăsime. Şi a avut imediat senzația dureroasă că dăduse cu pumnul în trunchiul unui copac bătrân.

— Căcat! a șuierat el printre buzele încremenite în zâmbet și scuturând din degete.

— O să te fac să halești tot dealul ăsta! a mormăit Glaward.

Iar publicul tot mai numeros a izbucnit în urale și hohote de râs.

Morții ştiau prea bine că Leo ar fi trebuit să fie foarte atent la pumnii lui Glaward, numai că privirea îi era atrasă de două femei foarte ciudate aflate printre oamenii care căscau gura la lupta lor. Cea în vârstă avea chipul ascuțit, complet lipsit de expresie, și gura strâmbată de o cicatrice urâtă. Cea tânără avea chipul lătăreț, cam prea expresiv, un inel din aur în nasul stropit cu pistrui și un ciuf de păr roşcat atât de zburlit, că toți cei aflați în spate erau nevoiți să-și lungească gâturile ca să vadă ceva din luptă.

— Da' ce viteji se mai dau, a zis ea, proptindu-și cizma plină de noroi pe grilajul făcut de mântuială. Vând și bilete la circul ăsta?

— Din câte-mi dau eu seama, a spus pe un ton visător femeia mai în vârstă, se despoaie pe degeaba.

Tânăra și-a întins brațele și a zâmbit larg.

— Ce frumos din partea lor!

Glaward nu era câtuşi de puțin dispus s-o lase mai moale. Așa că a atacat în continuare, agitându-și pumnii aducători de moarte. Leo a mai evitat o lovitură, apoi încă una. Însă a treia i-a atins în treacăt falca și aproape că l-a făcut să-și piardă echilibrul. Din fericire, a alunecat pe iarba udă. Din fericire, pentru că următorul pumn al lui Glaward a lovit aerul chiar acolo unde fusese capul lui cu doar o fracțiune de secundă mai devreme. S-a strecurat uşor pe lângă uriaş, pocnindu-l zdravăn în coaste. Degeaba – parcă l-ar fi mângâiat.

Glaward a pufnit cu dispreț:

— Ne batem ori dănțuim?

Dincolo de umărul lui musculos, Leo a văzut-o din nou pe fata aia. Şi fata aia se uita cruciș la o șuviță de păr care-i căzuse în ochi. Şi-a împins în afară buza de jos ca s-o sufle cât colo. Numai că șuvița doar s-a legănat un pic și i-a revenit în ochi. Dar nu singură, ci însoțită de trei surate de-ale ei. Lui Leo i se părea că o cunoaște de undeva pe fata asta și îl enerva că nu-și putea aduce aminte. Uite, parcă-i stătea pe limbă numele ei.

— Ne batem! a mârâit el amenințător și s-a repezit la Glaward cu pumnii ridicați, dezvelindu-și dinții și scuipând salivă de jur împrejur.

— Bravo! s-a auzit strigătul lui Jurand. Fă-l praf!

Numai că tot efortul lui Leo a fost în zadar. Glaward nici nu simțea loviturile primite în brațele uriașe, în piept, în cap. Apoi, parcă de nicăieri, a venit un pumn zdravăn, care l-a nimerit pe Leo fix sub bărbie și l-a făcut să se clatine pe picioare. A icnit disperat când s-a simțit înșfăcat de centură și ridicat în aer.

Pământul negru și cerul strălucitor s-au dat de-a rostogolul. Leo a bâțâit disperat din mâini și din picioare, apoi pământul a revenit în poziția inițială și l-a pocnit zdravăn în coaste, i-a clătinat dinții în gură, l-a mai dat peste cap o dată și încă o dată, după care l-a trântit la pământ.

Gemând de durere, a început să se adune de pe jos tocmai la timp ca să dea cu ochii de cizma uriașă a lui Glaward care se repezea să-l salute. A icnit speriat și s-a dat iar peste cap, ca să evite impactul. Călcâiul lui Glaward a scormonit doar pământul. Leo s-a ridicat anevoie, și-a pierdut echilibrul, s-a lovit de gard.

— E drăgălaș ăsta blonduț, tocmai zicea femeia mai în vârstă.

— Am și eu ochi, a fost răspunsul.

Cu bărbia sprijinită în mâini și hâțânând din cap din cauză că mestecа ceva, tânăra se uita lung la el. Da, avea ochi. Și încă ce ochi! Mari și foarte deschiși și foarte pătrunzători.

— E ca un câine de vânătoare, feroce și zburdalnic.

Lui Leo nu-i ardea de zburdat când l-a văzut pe Glaward repezindu-se din nou cu pumnii la el. Și-a acoperit capul, dar forța loviturilor era teribilă. Un pumn în coaste l-a izbit de gard și l-a lăsat fără suflare. Un pumn în falcă și imediat a simțit un gust sărat în gură.

— Pleacă de-acolo! a auzit el strigătul lui Jurand, printre propriile bolboroseli și icnete.

A reușit să evite o lovitură care precis l-ar fi trimis peste gard și l-a îmbrâncit pe Glaward cu toată puterea. Uriașul abia dacă s-a clintit. Dar

Leo a izbutit măcar să se îndepărteze de gard. Îi pulsa dureros toată faţa, parcă-l ardeau plămânii, parcă avea cocă în genunchi.

Bineînţeles că Glaward l-ar fi putut doborî cu un singur deget. Numai că era ocupat să savureze momentul acela de glorie: cu pumnii ridicaţi arogant şi păşind semeţ ca un cocoş în poiată.

— Trage-i una! a răcnit Jurand peste vuietul mulţimii. Trage-i una, în pana mea!

Însă era clar că Leo nu va reuşi niciodată să-l învingă pe Glaward cu pumnii. Trebuia să-l învingă cu mintea. Care, ce-i drept, acum era niţeluş cam înceţoşată. Și s-a gândit la ce ar fi spus mama lui. Mai puţin curaj, mai multă judecată. Așa făcuse ea când îi trimisese în vale pe cei mai răpănoşi soldaţi pe care-i aveau, poruncindu-le să se mişte ca nişte schelete ambulante. Deși i se mai limpezise mintea, Leo şi-a scuturat acum tare capul, de parcă nu mai vedea bine; şi s-a apucat de coaste, de parcă nu mai putea să respire. Deşi acum se simţea din nou sigur pe picioare, a început să se clatine ca un beţivan.

— Păi, şşe faşşem? a gângăvit el, dezvelindu-şi dinţii mânjiţi de sânge. Ne batem ori dănşşuim?

Desigur că n-ar fi câştigat niciun premiu pentru actorie, dar, din fericire, Glaward avea numai muşchi, dar imaginaţie – ioc. Așa că s-a năpustit spre el fără pic de precauţie, pregătit să dea o lovitură despre care avea să se vorbească mulţi ani de atunci încolo. Dar Leo îşi revenise şi acum putea să gândească. S-a aplecat pe sub pumnul lui Glaward, s-a rostogolit pe lângă gamba uriaşului, a apucat-o bine în mâini şi a sărit în picioare trăgând-o după el.

Glaward a scos un mormăit surprins şi a ţopăit o dată dând din mâini ca să nu-şi piardă echilibrul. Apoi celălalt picior i-a alunecat de sub el şi s-a prăbuşit în nas.

— Ia, spune, cine haleşte acum dealul ăsta? a strigat triumfător Leo.

Glaward râcâia disperat pământul cu unghiile şi urla şi mârâia, însă Leo îi strângea bine piciorul la piept şi nu voia să-i dea drumul.

— Ei? Ce gust are pământul?

I-a răsucit şi mai tare piciorul şi uriaşul a început să bată cu palmele în sol.

— Bine! Bine! M-ai învins! Ai câştigat!

Leo a dat drumul la cizmă și a făcut un pas cam nesigur în spate. A simțit că Jurand îl apucă de mână și i-o ridică deasupra capului.

— Victorie pentru bărbații de statură normală din toată lumea! a urlat el, punându-i lui Leo cămașa pe umăr.

— Nu-i cazu' să te-mbraci pentru noi! a strigat femeia mai vârstnică.

Iar cea tânără și-a dat capul pe spate și a scos un hăhăit prelung.

— Leo! a răcnit cineva.

Probabil era unul dintre acei optimiști (exagerat de optimiști) care pariase pe el. Tânărul a încercat să zâmbească, deși acum simțea mai acut toate durerile. I se clătina cumva un dinte? Of, să sperăm că nu.

— Leul cel Tânăr!

Acum fata se încrunta la el:

— Tu ești Leo dan Brock?

— El însuși! a exclamat Jurand, pocnindu-l mândru pe umăr.

— Ha!

Și fata a sărit de pe gard și s-a apropiat țanțoșă de el, zâmbindu-i cu toată gura.

— E micul Leo!

Jurand a ridicat din sprâncene.

— Micul Leo?

Fata l-a măsurat din cap și până la picioare.

— Mă rog, a crescut ceva de-atunci.

Și, spre marea uluire a lui Leo, fata l-a luat în brațe, l-a apucat de ceafă și i-a lipit fața de umărul ei.

Și atunci a observat el, în toată grămada aia de talismane și oase și rune și coliere de la gâtul ei, o cureluță de care atârna un cui de lemn plin cu urme de dinți.

— Rikke?

A făcut repede un pas înapoi ca să se poată uita mai bine la ea, căutând o cât de mică asemănare între tânăra asta și fetița pe care o tachina pe vremuri, în palatul tatălui ei din Uffrith.

— Am auzit că ai dispărut!

Ea și-a ridicat ambele mâini.

— Ei, uite că am reapărut!

A lăsat mâinile jos și s-a scărpinat la ceafă.

— Ce-i drept, mă cam pierdusem eu, dar Isern-i-Phail ştie toate potecile. Ea m-a adus acasă.

— La fel cum ditamai căpitanu' îşi duce corabia stricată la mal, pricepi?

Cicatricea din colţul gurii se mişca mereu, dându-i femeii un aer permanent supărat. Sau poate că era supărată în permanenţă.

— Mda, io mi-s marea eroină, da' hai să nu facem cine ştie ce caz pe treaba asta.

— Javrele lui Calder cel Negru erau peste tot. Şi odrasla lui jegoasă, Stour Amurg, a mârâit Rikke.

Şi-a dezvelit dinţii într-un acces de furie atât de neaşteptat, încât Leo s-a speriat şi mai că i-a venit să se îndepărteze de ea.

— O să mi ţi-l trimit eu pe puţă ăla înapoi în ţărână, pe cuvântul meu!

Şi a scuipat cu ciudă. De buză i s-a agăţat un fir lung de salivă, pe care l-a şters iute cu un gest nervos.

— Nişte spurcaţi.

— Dar... ai păţit ceva?

Rikke şi-a vârât pumnii în nasul lui Leo şi a început să ridice degetele unul câte unul.

— M-au înfometat, m-au bătut, s-au pişat pe mine, au tras cu săgeţile după mine, şi-au pus câinii să mă fugărească, am fost ameninţată că o să mă reguleze un vier, am dormit sub un spânzurat, era să cad într-o prăpastie, am omorât un puşti şi m-am căcat pe mine. Gata, acum ştii ce-am păţit.

Şi a ridicat din umeri, lăsându-şi capul pe o parte.

— Sper doar că săptămâna viitoare o să fie una mai uşoară... să zicem.

— Ce-mi spui tu pare... foarte dureros.

De fapt, habar n-avea ce tot îndruga Rikke, însă îi plăcea s-o audă vorbind.

— Mă bucur să te văd.

Şi era foarte sincer. Fusese oarecum prieten cu ea pe vremuri. Mă rog, cât de prieten ai putea să fii cu o persoană atât de ciudată.

— Mai ţii minte cum ne-am cunoscut? l-a întrebat ea.

Leo s-a strâmbat.

— Mi-ar fi greu să uit.

— Îți băteai joc de ticurile mele și de părul meu vâlvoi și de apucăturile mele ciudate.

— Voiam doar să mă dau mare în fața băieților.

Rikke a făcut un semn din cap spre Glaward, care stătea în fund la poalele dealului și își masa de zor glezna.

— Unele lucruri n-o să se schimbe niciodată.

— Dacă te interesează, să știi că nu sunt mândru de ce făceam atunci.

— M-a interesat când ți-am tras una și m-am pus în fund pe tine.

Acum a venit rândul lui Leo să se scarpine la ceafă.

— Se zice că înfrângerile te învață mai multe decât victoriile. Plus că erai cu juma de cap mai înaltă decât mine.

Și-a îndreptat spinarea, și-a înălțat bărbia și a privit-o de sus, la fel cum îl privise ea atunci.

— Mă cam îndoiesc c-ai să te mai așezi pe mine și acum.

— Mă rog, nu știu ce să zic.

Rikke a întins mâna și i-a șters cu degetul mare sângele rămas pe buza superioară. Parcă i-a și zvâcnit un pic ochiul. Sau poate i-a clipit complice.

— Aș putea să mă las convinsă.

— Orice ar fi mai bine decât să fii regulată de un porc, a mormăit încetișor Isern-i-Phail, luându-și piciorul bandajat de pe grilajul gardului și șontâcăind mai aproape de ei.

— Tre' să duc bărcuța asta avariată acasă la tac-su înainte s-o apuce iar nebuneala. I-am dat cuvântu' meu!

— Sunt la mare căutare.

Și Rikke a făcut un pas în spate, apoi a făcut o plecăciune atât de adâncă, încât s-a proptit cu mâna în pământ și apoi s-a cocoțat pe gard.

— Pe curând, micuțule Leo!

Și a sărit în cealaltă parte, lăsându-l pe Leo să se holbeze nedumerit după ea.

— Măi, măi, *măi*!

Normal că-și făcuse apariția și Antaup, doar așa făcea mereu când erau femei prin preajmă. Acum sugea voluptuos aerul printre buzele-i țuguiate, în vreme ce-o urmărea cu privirea pe Rikke.

— Cine-i frumoasa aia cu inel în nas?

— A făcut „măi“ de *trei* ori? a murmurat sec Jurand. Mă mir că n-a cerut-o încă de nevastă.

— Aia, a zis Leo, e Rikke.

— Fata Copoiului? Aia care-a dispărut?

— Eram prieteni pe vremea când am locuit în Uffrith. A... a cam crescut.

— *Peste* tot, a fost de acord Antaup. Şi ce ochi are!

— Nu se zice că poate să vadă viitorul? s-a interesat Jurand, pe un ton deloc convins.

Leo a avut impresia că Barniva abia dacă putea să-şi stăpânească râsul.

— Mie mi se pare că în viitorul ăla îţi cam vede cocoşelul.

Jurand s-a întors spre el, clătinând din cap.

— Ce dracu-ţi veni?

Da, Jurand era un prieten foarte bun şi era al naibii de isteţ, numai că avea momente – cam dese – când era al dracului de ruşinos.

— Ia vezi! a spus Leo, apucându-l cu braţul de gât pe Barniva şi strângându-l destul de tare. Să nu te fac să mănânci tu dealul ăla.

— Mă rog, dacă tu preferi să te baţi în loc să faci alte alea... a intervenit Antaup, lingându-şi două degete şi apoi aranjându-i cu ele cârlionţul de pe frunte. Mare păcat să pierzi o aşa ocazie...

Abia atunci şi-a dat Leo seama că, da, era interesat. Antaup ştia tot ce era de ştiut despre femei. Iar dacă el era impresionat, atunci înseamnă că toţi vor fi.

— Ţine-ţi-o în nădragi, a mârâit el, apucându-l cu mâna liberă pe Antaup şi trăgându-l prieteneşte între ei.

Însă fără să-şi poată lua ochii de la spatele lui Rikke. Şi fără să-şi poată şterge de pe buze rânjetul ăla flămând, atât de asemănător cu ale prietenilor săi.

— Şi nu te atinge de ce-i al meu.

ÎNTREBĂRI

Credea că Untură se află în camera din stânga. Că doar îi auzise prin perete bolboroselile şi, chiar dacă nu-i desluşise vorbele, îi simţise spaima din glas. Purceluşa era în dreapta. Vick era convinsă de asta, pentru că îi auzise urletele cu înjurături. Şi apoi îi auzise numai urletele. Însă nicio întrebare, deocamdată. Voiau s-o frângă. Vick s-a întrebat cât de frântă era acum.

Tare ciudat cât de repede pierzi noţiunea timpului când nu poţi să vezi cerul. Şi nu vezi decât camera prea luminată. Camera asta, cu pereţi albi şi fără geamuri. Camera asta, cu o masă şi două scaune şi trei pete de sânge. Camera asta, cu o singură uşă. Încuiată. Oare au trecut doar câteva ore sau mai multe zile de când i-au prins? Probabil că a aţipit un pic. Şi s-a trezit speriată, plină de transpiraţie rece pe pielea goală, când a auzit pe cineva milogindu-se afară, în faţa uşii ei. Numai că uşa aia a rămas încuiată. O dezbrăcaseră şi o legaseră în lanţuri de scaun şi o lăsaseră acolo. O durea rău de tot, dar nu-şi dădea seama ce şi-ar fi dorit mai mult: să scape de lanţurile alea sau să poată face pipi.

Tocmai se întreba dacă să-şi dea drumul pe ea când s-a deschis uşa.

Şi a intrat un bărbat. Mai bine zis, a fost adus înăuntru. Pentru că şedea pe un scaun ciudat, cu roţi, împins de un practician de dimensiuni monstruoase. Şi omul ăla avea părul argintiu, pielea aproape la fel de albă ca veşmântul imaculat şi parcă prea întinsă peste oase. Era desfigurat, iar ochiul stâng era mai mic decât celălalt şi îi zvâcnea din când în când. Pe degetul mic purta un inel, cu piatră mare şi purpurie – dar, chiar şi fără el, tot îţi dădeai seama cine era.

Oase Betege. Schilodul. Torţionarul regelui. Axul în jurul căruia se învârtea Consiliul Închis. Eminenţa Sa. Arhilectorul Glokta.

— Îmi place scaunul ăsta, a spus Vick, când arhilectorul s-a oprit, în scârţâit de lemn şi fier, în partea opusă a mesei.

Arhilectorul a ridicat dintr-o sprânceană la ea.

— Mie, nu. Dar mi-e din ce în ce mai greu să merg pe picioarele mele şi fiică-mea zice că suferința n-are nimic nobil în ea. L-a convins pe prietenul ei, meșterul Curnsbick, să mi-l facă.

— Marele Mecanic?

— Cică ar fi un geniu.

Glokta a ridicat ochii la uriaşul practician, care strângea mânerele scaunului în pumnii lui imenşi.

— Şi iată cum, datorită acestei invenţii, un om inutil poate să transforme un om de valoare inutil într-unul folositor, doar împingându-l de colo până dincolo. Ăsta-i progresul, nu? Dezleag-o, te rog.

— Eminenţă?

Din cauza măştii, exclamaţia de uimire a practicianului s-a auzit înfundat.

— Haide, haide, doar nu suntem animale!

Practicianul a scos din buzunar o pană de lemn, s-a pus într-un genunchi şi, cu o surprinzătoare graţie, a vârât-o sub una dintre roţile scaunului. Apoi, mişcându-se foarte greoi, a ocolit masa şi a desfăcut cătuşele lui Vick. Tânăra era convinsă că i se luase pielea de pe încheieturi, dar a reuşit să se stăpânească şi nu şi le-a atins. A reuşit să se stăpânească şi nici nu a tresărit şi nici nu s-a strâmbat şi nici nu s-a ferit și nici nu s-a văicărit. Nici măcar când şi-a pus mâinile pe masă şi a văzut că încă avea sub unghii sângele închegat al lui Sibalt. Dacă arăţi că suferi, e ca şi cum ai implora să ţi se facă și mai mult rău. Învăţase lecția asta în lagăr. Pe pielea ei o învăţase.

Arhilectorul Glokta nu-şi lua ochii de la ea şi schiţa un fel de... zâmbet?... cu buzele alea strâmbe, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Te rog, dă-i şi hainele.

Cu un aer mâhnit, practicianul a pus pe masă o cămaşă şi o pereche de pantaloni, ambele frumos împăturite. Ba chiar a aranjat unul dintre colţuri, aidoma unui lacheu plin de zel.

— Poţi să pleci, Botosule.

— Eminență? a chirăit consternat practicianul.

— Am lucruri mai bune de făcut decât să repet ce tocmai ți-am zis.

Practicianul s-a mai încruntat o dată la Vick, s-a retras mergând cu spatele, s-a încovoiat, pentru ca nu cumva să-și lovească țeasta de pragul de sus, a ieșit și a închis ușa. Și atunci ivărul a făcut *poc*, lăsând-o singură în camera aia albă și goală, în fața celui mai temut om din întreaga Uniune.

— Deci, i-a zâmbit el, dezvelindu-și gaura dintre dinții din față, mi se pare că trebuie să te felicit, Inchizitoare Teufel. Ai făcut o treabă foarte bună. Știam că nu greșesc dacă am încredere în tine.

— Mulțumesc, Eminență.

— Să mă întorc cu spatele cât timp te îmbraci? a întrebat-o Glokta, privind la roțile scaunului. Mă cam tem că o să dureze. Nu mai sunt nici pe departe la fel de sprinten ca în tinerețe. Știi? Am câștigat toate duelurile din campionat fără să fiu atins nici măcar o singură dată...

Fără să ia seama la durerea din șoldul înțepenit, Vick s-a ridicat de pe scaunul care a scârțâit a jale.

— Fii pe pace!

Și a început să-și îmbrace cămașa.

Pe prizonier îl despoi ca să-l faci să se simtă vulnerabil. Ca să-l faci să simtă că nu mai are unde să-și ascundă secretele. Însă tactica asta funcționează doar dacă îi permiți tu. Vick s-a îmbrăcat așa cum ar fi făcut-o dacă ar fi fost singură. Când crești în lagăre, când dormi alături de oameni complet străini – împărțind cu ei căldura, duhoarea, păduchii, baia, când izbucnește vreo epidemie –, rușinea devine un lux de care înveți să te lipsești.

— Vreau doar să-mi cer scuze că a durat atât de mult până am dat de tine, a spus Eminența Sa, deloc tulburat de goliciunea ei. E mare scandal în guvern din cauza luptelor din Nord. I-am prins pe toți?

— Cu excepția lui Sibalt. El a...

Și Vick a făcut acum un efort ca să nu lase să i se citească nimic pe chip când și-a amintit cum bărbatul își vârâse cuțitul în gât.

— A preferat să se sinucidă, ca să nu fie arestat.

— Păcat! Știu că voi doi aveați... o relație.

Desigur că arhilectorul știa absolut tot. Însă abia acum, când l-a auzit rostind vorbele astea, Vick a înțeles că totul era adevărat. Și sentimentul acesta a luat-o prin surprindere. A încremenit cu degetele pe nasturii de la cămaşă, a strâns din dinţi, a coborât privirea şi nu a spus absolut nimic, de teamă ca nu cumva vocea să-i trădeze emoţiile. Însă totul nu a durat decât o clipă. Apoi şi-a pus masca la loc şi a continuat să se încheie cu degetele pătate de sânge.

— Asta ar fi o problemă, Eminenţă?

— Câtuşi de puţin, din punctul meu de vedere. Toţi tânjim după o lume mai simplă, numai că oamenii nu sunt perfecţi. Oamenii nu sunt decât nişte animale imprevizibile şi paradoxale, cu afinităţi şi nevoi şi *sentimente*. Chiar şi acei oameni ca noi.

— N-a existat niciun sentiment, a zis Vick, îmbrăcându-şi pantalonii.

I se părea că îi citea gândurile.

— Dacă n-au existat sentimente, atunci mi-ai demonstrat loialitatea ta. Dacă au existat, înseamnă că te-ai întrecut pe tine însăţi şi mi-ai demonstrat credinţa ta.

— Ştiu ce-ţi datorez. N-am uitat.

— Iar eu încerc să nu condamn niciodată vreun om pentru gândurile lui, ci doar pentru fapte. Iar tu ai făcut tot ce ţi-aş fi putut cere.

Vick s-a aşezat din nou pe scaun, în faţa lui.

— Conducătorul era Sibalt. Mă îndoiesc că ceilalţi ştiu prea multe.

— Vom afla curând.

Vick l-a privit în ochi. În ochii aceia înfundaţi în orbite. În ochii aceia aprinşi de febră.

— Nu sunt oameni răi. Vor doar puţin mai mult decât au acum.

— Parcă nu exista niciun sentiment?

Ochiul stâng al arhilectorului începuse să lăcrimeze şi el a scos o batistă albă, cu care şi l-a tamponat uşor.

— Ai crescut în lagăr, Inchizitoare Teufel.

— Ştii că ăsta-i adevărul, Eminenţă.

— Ai văzut omenirea în stare brută.

— În cea mai brută stare, Eminenţă.

— Deci spune-mi: dacă oamenii ăştia, despre care zici că nu sunt răi, s-ar mulţumi să primească puţin mai mult? Sau ar mai vrea şi altceva după aia? Şi ce anume?

Vick nu i-a răspuns imediat – în fond, nici nu avea ce altceva să spună în afară de:

— Încă puţin.

— Pentru că asta-i firea omului. Iar acest „puțin mai mult“ pe care-l cer ei trebuie luat de la altcineva și acel altcineva nu va fi deloc încântat. Nefericirea nu poate fi eradicată, la fel cum nici întunericul nu poate fi înlăturat. Obiectivul guvernului...

Și aici arhilectorul a împuns aerul cu arătătorul lui numai piele și os.

— ... este să pună toată nefericirea în cârca oamenilor incapabili să-ți provoace suferință din cauza asta.

— Dar dacă greșești și oamenii ăia îți pot face rău?

— Greșelile fac și ele parte din viață. La fel ca nefericirea. E plăcut să știi că ai putere și că tu poți stabili cine ce să facă. Numai că e posibil să faci alegeri proaste – ăsta-i riscul cel mare. Și totuși trebuie s-o facem. Teama de maturitate nu-i tocmai un motiv prea bun ca să rămânem pe veci copii.

— Firește, Eminență.

Faci ce poți. Și după aia mergi mai departe. Tot viața în lagăr o învățase și lecția asta.

— De unde au luat Văpaia Gurkiană?

— Ziceau ceva despre niște prieteni din Valbeck.

— Tot din tagma Distrugătorilor?

— Poate dintr-un grup mai bine organizat. Vorbeau despre un Țesător.

Glokta nu a avut nicio reacție la auzul acelui nume. Dar să nu uităm că el se pricepea să-și ascundă emoțiile mult mai bine decât o făcea Vick. Presupunând că mai avea așa ceva. Indiferent cât de grea fusese viața în lagărele alea, era parfum în comparație cu locul unde-și învățase el lecțiile.

— Valbeck e un oraș mare, în continuă dezvoltare, a spus Glokta. Fabrici noi. Cartiere muncitorești. Dar oricum e un început. O să-i întreb pe prietenii tăi despre prietenii lor din Valbeck și poate o să aflăm mai multe despre acest... Țesător.

Mda, ar putea să mai încerce o dată. Așa că Vick și-a împreunat degetele și s-a aplecat spre el.

— Dacă îmi îngădui... cred că l-aș putea face să vorbească pe Untură.

— Garantezi pentru el?

— Are o soră. Odată arestată...

Arhilectorul a schițat zâmbetul lui fără prea mulți dinți.

— Foarte bine. Du-te în celula de alături și scoate-i lanțurile. Mă bucur că cineva totuși va primi niște vești bune în seara asta. Și sunt convins că abia aştepţi să ajungi în Valbeck. Ca să înăbuşi în faşă această conspiraţie.

— Sunt nerăbdătoare să m-apuc de treabă, Eminenţă.

— Vezi să nu te oboseşti prea tare. Botosule!

Uşa s-a trântit de perete şi în cadrul ei a apărut silueta masivă a practicianului.

— Fii amabil şi împinge-mă afară.

Botosul a scos pana de lemn şi a tras scaunul ale cărui roţi scârţâiau să-ţi spargă timpanele. Glokta a ridicat un deget şi l-a oprit lângă uşă. S-a uitat peste umăr.

— Ştii că ai făcut ce trebuia, nu-i aşa?

— Ştiu, Eminenţă, i-a răspuns ea, privindu-l în ochii duşi în fundul capului. N-am nicio îndoială în privinţa asta.

Când spui o minciună, trebuie să dai impresia că o crezi.

Mai ales în cazul minciunilor pe care ţi le zici ţie însăţi.

Untură s-a holbat la ea cu ochii lui mari. Îşi ţinea mâinile încătuşate pe masă şi umerii piperniciţi săltaţi până în dreptul urechilor. Semăna mai mult ca oricând cu fratele ei. Deocamdată nu avea urme de lovituri. Tot era ceva, şi-a zis ea.

— Ai scăpat? şopti băiatul.

Vick i-a surâs cu tristeţe, în timp ce s-a aşezat pe scaunul din faţă – scaunul rezervat doar acelora care pun întrebările.

— N-ai cum să scapi de ei.

— Adică...

— Adică sunt una dintre ei.

Tânărul a privit-o lung, iar ea s-a întrebat dacă nu cumva urma să înceapă s-o înjure. Dacă nu cumva urma să-l apuce nebuneala. Însă era fie prea deştept, fie prea speriat, pentru că a lăsat ochii în jos, la masa pătată cu sânge dintre ei, şi a murmurat:

— Ah!

— Ştii cu cine tocmai am vorbit, în celula de alături?

Untură a clătinat încet din cap.

— Cu Eminenţa Sa, arhilectorul.

Ochii mari ai tânărului s-au făcut şi mai mari.

— Aici?

— Da, am vorbit cu Schilodenia Sa în carne și oase. Mă rog, mai mult oase. Ai mare noroc. Nu l-ai văzut niciodată la treabă. Eu, da.

Şi a şuierat prelung.

— E drept că Oase Betege n-o să câștige niciodată vreo cursă de alergări. Dar crede-mă că, atunci când trebuie să-i facă pe oameni să vorbească, nu-i nimeni mai rapid decât el. Presupun că prietena ta, Purceluşa, îi spune chiar acum tot ce știe.

— Ba nu, că-i puternică, a contrazis-o Untură.

— Nu, nu e. Dar nu asta contează. Odată ce te-au despuiat în pielea goală și el începe să te taie, nu te mai ajută nicio putere interioară din lume.

Ochii lui Untură s-au umplut de lacrimi.

— Da' ea e...

— Uită de ea. Deja atârnă în ștreang. Balhui e mort, iar Sibalt...

Şi, dintr-odată, a simțit un nod în gât care a împiedicat-o să continue.

— Ce-i cu Sibalt?

— Şi el e mort.

— O zici de parcă te-ai mândri cu asta.

— Nu mă mândresc. Dar nici rușine nu-mi este. A fost alegerea lor. M-ai auzit când le-am cerut să se mai gândească. La fel cum ți-am cerut și ție.

Untură s-a uitat lung la ea, umezindu-și buzele. Deloc prost flăcăul ăsta.

— Au spânzurat-o pe Purcelușă, dar... pe mine, nu?

— Te prinzi repede. Pentru tine a mai rămas deschisă o ușă. Pentru tine... și sora ta.

Tânărul a tresărit puternic. Ar fi fost cel mai prost jucător de cărți din întreaga Uniune. Parcă toate emoțiile-i erau scrise pe chipul lui scofâlcit.

— I-am spus Eminenței Sale că eu cred că ar trebui să te lase în viață. Că ai putea să-i fii de folos regelui.

— În ce fel?

— În felul pe care-l hotărăsc eu.

Untură și-a coborât iarăși ochii.

— Adică să-mi trădez frații.

— Așa sper.

— Ce alte variante am?

— Doar asta și ești al naibii de norocos că ai primit-o.

Acum a ridicat ochii la ea și Vick a deslușit în privirea băiatului o asprime la care nu s-ar fi așteptat niciodată.

— Atunci, de ce mă mai întrebi?

— Ca să pricepi că-mi rămâi dator.

S-a sculat de pe scaun, a scos cheia și i-a desfăcut lanțurile. Apoi i-a dat hainele.

— Pune mâna de te-mbracă. După aia încearcă să dormi puțin. Plecăm la Valbeck în zori. Trebuie să aflu de unde au luat nerozii ăia cele trei butoaie cu Văpaie Gurkiană.

Untură nu s-a mișcat de pe scaunul lui. Nici măcar mâinile nu și le scosese din cătușele descuiate.

— A fost ceva adevărat?

— Ce să fie adevărat?

— Ce ne-ai spus despre tine.

Vick l-a privit printre gene.

— Minciuna cea mai bună e aia care conține cât mai mult adevăr.

— Deci... chiar ai crescut în lagăr?

— Doișpe ani am stat acolo. Am intrat fetiță și am ieșit femeie. Acolo mi-au murit părinții și surorile.

A încercat să-și înăbușe emoția și a adăugat:

— Și fratele.

Untură s-a uitat la ea de parcă nu-i venea să creadă.

— Înseamnă că ai pierdut la fel de mult ca noi toți.

— Mai mult.

— Și atunci, cum poți să...

— Pentru că lucrul cel mai important pe care l-am învățat în lagăr...

Și s-a aplecat spre el, dezvelindu-și dinții într-un rânjet urât, care l-a făcut pe băiat să se dea înapoi.

— Este că trebuie să fii de partea învingătorilor.

MAŞINĂRIA STATULUI

— Lord mareşal Brint, a spus Orso. Îţi mulţumesc pentru că m-ai primit atât de repede. Ştiu că eşti foarte ocupat.

— Fireşte, Înălţimea Ta.

Lordul mareşal mai avea doar un singur braţ şi niciun strop de imaginaţie. Iar absolut tot, de la cizmele lustruite-oglindă şi până la mustaţa dată din belşug cu ceară, era ţeapăn, apretat şi conform regulamentului.

— Tatăl tău şi cu mine suntem prieteni vechi.

— Ai omis un amănunt: tatăl meu este şi Marele Rege al Uniunii.

Zâmbetul afectat al mareşalului s-a ofilit puţin.

— Sigur că da. Cu ce-ţi pot fi de folos?

— Aş dori să discutăm despre reacţia pe care ar trebui s-o avem la atacul nordicilor conduşi de Solz Mână-de-Fier.

Brint a pufnit cu acreală.

— Măcar de-am avea una! Pungaşii ăia cărpănoşi din Consiliul Închis refuză să ne dea fondurile necesare. Poţi să crezi aşa ceva?

— Nu, nu pot. Însă am reuşit să-l conving pe tata să-mi încredinţeze comanda unor trupe expediţionare.

— Da?!

— Mă rog...

— Păi, asta-i o veste excelentă!

Lordul mareşal a sărit de pe scaun şi a pornit repede spre masa pe care erau întinse hărţile, trecând pe lângă o armură strălucitoare pe care probabil că o purtase în tinereţe – sau n-o purtase deloc, pentru că avea ambele braţe.

— Ascultă la mine, le venim noi de hac nenorociţilor ăstora de nordici!

Orso se temuse ca nu cumva mareşalul, fiind militar de carieră, să se supere aflând că un prinţ era pus la comanda trupelor. Însă Brint părea absolut încântat.

— Îmi dau seama că nu am experienţă militară, lord mareşal Brint. Şi nu cred că putem lua în calcul joaca cu soldăţeii de lemn din copilăria mea.

Și nici regulatul curvelor îmbrăcate în uniformă, de mai târziu.

— Pentru asta există ofițerii, Înălţimea Ta.

Brint studia hărţile cu mare atenţie, apreciind distanţele cu degetele.

— Ţi-aş sugera să-l iei comandant-secund pe colonelul Forest. S-a înrolat în armată cu mult înaintea mea şi, de atunci, a luat parte la toate războaiele importante. Nu știu pe nimeni cu mai multă experiență sau cu mai mult sânge-rece decât el.

Orso a zâmbit.

— I-aş fi extrem de recunoscător pentru sfaturi, la fel cum îţi sunt şi dumitale.

— Deocamdată, doamna guvernator Finree ţine duşmanul la respect. Mult curaj are femeia asta. Foarte mult. Şi cu ea sunt prieten. Dacă va continua tot aşa, am putea să debarcăm aici!

Şi, dintr-un prea mare entuziasm, a lovit atât de puternic în hartă, încât Orso s-a întrebat îngrijorat dacă nu-și vătămase şi mâna pe care o mai avea.

— Chiar lângă Uffrith, de unde să-i luăm prin flanc pe nenorociții ăia!

— Excelent! Să-i flancăm pe nenorociţi. Minunat!

Chiar că trebuia să afle ce anume însemna „a flanca“, dar, în rest, totul mergea cât se poate de bine. Din curte s-au auzit strigătele severe ale unui sergent de instrucţie, dând întregii discuţii un aer milităros, aşa cum se şi cuvenea, de altfel. Lui Orso mai că i-a părut rău că nu se gândise să-şi îmbrace uniforma înainte de a veni la mareşal, numai că probabil că acum i-ar fi pocnit pe burtă. Neapărat să-și facă una nouă pentru campania asta.

— Nu mai am nevoie decât de soldaţi.

Brint a ridicat ochii la el.

— Poftim?

— Tata mi-a promis un batalion din Regimentul Regelui şi mi-l mai dă şi pe Bremer dan Gorst, garda lui personală, despre care se zice că face cât o întreagă companie.

Şi a scos un hohot de râs, care nu a avut niciun efect asupra lui Brint.

— Însă mai am nevoie de câțiva oameni... cam de vreo... nu știu.... vreo cinci mii?

Și s-a lăsat o tăcere deplină în biroul lordului mareșal.

Apoi, după câteva clipe de consternare, Brint a scrâșnit, împroșcând cu salivă în jur:

— Nu ai oameni?!

— Păi... ăsta-i motivul pentru care am venit la dumneata, mareșale. Adică ești ditamai lordul mareșal. Nu?

Brint a inspirat adânc, ca să-și recapete stăpânirea de sine.

— Sunt, Înălțimea Ta. Îmi cer scuze. Dar mi-e greu să gândesc limpede când e vorba de nordici.

S-a uitat încruntat la inelul de pe degetul mic și l-a apăsat de câteva ori cu vârful degetului mare. Părea inel de femeie, ornat cu o piatră galbenă.

— Sălbaticii ăia mi-au ucis soția. Și doi prieteni dragi. Ca să nu mai zic că m-au lăsat și fără un braț.

— Nu este nevoie de scuze, lord mareșal, te înțeleg foarte bine.

— Sper că nu crezi că mă supără cererea ta pe deplin justificată. Dimpotrivă, chiar o aplaud, a spus Brint, după care a pufnit ușor și și-a coborât privirea la mâneca goală a tunicii. Mai bine zis, aș aplauda-o, dacă aș avea cu ce. Sunt de-a dreptul jenat că nu-ți pot da oamenii pe care-i ceri și îmi este rușine pentru că nu i-am trimis încă doamnei guvernator ajutorul de care are atâta nevoie. Dar, după războiul din Styria, am demobilizat câteva regimente și ne-au mai rămas prea puțini oameni și prea multe de făcut. Se pare că revoltele din Starikland nu se mai termină odată.

Și a întins spre o altă hartă mâna supraviețuitoare.

— Iar acum ne confruntăm și cu tulburări printre țăranii din tot Midderlandul. Ticăloșii ăștia de Distrugători, blestemat să le fie numele și neamul, îi învață pe oamenii de condiție umilă să-și manifeste nemulțumirea față de locul pe care-l ocupă în societate. Sincer, mă îngrijorează faptul că tatăl tău ți-a promis deja un batalion. În niciun caz nu am cum să recrutez mai mulți oameni dacă lordul cancelar nu-mi suplimentează fondurile.

— Hmmm! a mormăit Orso.

S-a sprijinit de spătarul scaunului și și-a încrucișat brațele la piept. Se părea că, la fel ca mai toate lucrurile din viață, treaba pe care voia s-o facă se dovedea mult mai dificilă decât își imaginase. Decât sperase.

— Zici că banii sunt problema, da?

— Înălțimea Ta, a oftat lordul mareșal Brint, cu un aer de infinită oboseală, întotdeauna este vorba despre bani.

— Lord cancelar Gorodets, îți mulțumesc pentru că m-ai primit atât de repede. Știu că ești foarte ocupat.

— Sunt, Înălțimea Ta.

A urmat o pauză plină de înțelesuri, în timpul căreia lordul cancelar s-a uitat extrem de calm la Orso pe deasupra ochelarilor săi cu rame din aur. Era o scârnăvie de om, mare amator de sosuri grele – preferință manifestată prin numeroasele lui bărbii revărsate exuberant peste gulerul din blană. Orso și-a dorit acum – oare pentru a câta oară în ziua aia? – să fi băut mult mai mult înainte de toate întâlnirile acestea. Dar și-a repetat – din nou – că, dacă voia să învingă mașinăria extrem de complicată a statului, trebuia să gândească limpede și să aibă toate simțurile treze.

— În cazul acesta, să trec la subiect, a spus el. Doresc din tot sufletul meu – și sunt convins că așa simt toți oamenii de bine din Uniune – să le dau o mână de ajutor fraților noștri năpăstuiți din Anglia.

Gorodets s-a strâmbat de parcă l-ar fi durut ceva.

— Adică să pornești un război.

— Mă rog... da, dar nu un război pe care ni l-am dorit, ci unul care ni s-a impus de cei...

— Nici astea impuse nu sunt mai ieftine, Înălțimea Ta.

— Nu sunt mai ieftine? a bâiguit Orso fără să înțeleagă.

— În ultimii douăzeci de ani, tatăl tău – încurajat de Maiestatea Sa, regina Terez – a purtat trei războaie în Styria, doar ca să recâștige Marele Ducat de Talins, cuvenit ție prin naștere.

— Îmi pare rău că nu m-au întrebat dacă-l vreau, a zis Orso, scoțând un chicotit dezarmant (mă rog, așa își închipuia el că sună). Habar n-am cum o să conduc o țară. Ce să mă fac cu două?

— Cu atât mai bine, Înălțimea Ta, pentru că Uniunea a pierdut toate cele trei războaie.

— Ei, nici chiar așa. N-am putea zice că al doilea s-a terminat la egalitate?

— Am putea, dar mă îndoiesc că ar fi de acord toți aceia care au luptat în el. Plus că, din punct de vedere financiar, sunt de preferat victoriile.

Ca să plătesc toate războaiele alea, am fost obligat să pretind impozite mai mari de la țărani, de la negustori, de la provincii și, în cele din urmă și împotriva voinței mele, de la nobilime. Drept răspuns, nobilii și-au fortificat proprietățile, și-au izgonit arendașii de pe moșii și au votat legi în Consiliul Deschis care permit confiscarea și îngrădirea pășunilor comunale. Atunci oamenii au fugit de la țară și-au dat năvală în orașe, unde au întors pe dos tot sistemul de impozitare. Coroana a fost silită să împrumute sume foarte mari. *Mai mari* decât până atunci. Numai datoria față de Valint și Balk este...

Gorodets s-a întrerupt o clipă, ca să-și caute prin vocabular un cuvânt potrivit, însă s-a văzut nevoit să renunțe.

— Greu de descris în cuvinte. Între noi doi fie vorba, doar *dobânda* reprezintă o cotă semnificativă din cheltuielile țării noastre.

— Atât de mult?

— Ba încă și *mai mult.* Este o situație de-a dreptul explozivă, care ne afectează toate sferele de activitate. Descoperirea unor fonduri suplimentare ar fi de-a dreptul... de *neconceput.*

Orso îl asculta consternat – din ce în ce mai consternat.

— Lord cancelar Gorodets, îți cer bani doar pentru cinci mii de soldați...

— *Doar atât,* Înălțimea Ta?

Și Gorodets s-a uitat din nou la el peste ochelari, așa cum se uită un profesor la un elev care tocmai ce l-a dezamăgit – privire mult prea cunoscută lui Orso de la profesorii lui adevărați. De fapt, de la orice persoană cu oarecare autoritate asupra lui.

— Ești capabil să pricepi cât de mare e suma despre care vorbim? a continuat Gorodets.

Orso a încercat să-și țină în frâu frustrarea din ce în ce mai mare.

— Dar precis înțelegi că trebuie să facem ceva cu nordicii ăștia!

— Mă tem că n-are nicio importanță ce înțeleg *eu*, Înălțimea Ta. Nu sunt decât un contabil. Nici măcar prea apreciat nu sunt pentru ceea ce mă străduiesc să fac.

Și a făcut un semn din mână la biroul său imens cu pereți placați cu marmură ori împodobiți cu foiță de aur. Lângă tavan se înșirau chipurile turnate în ghips ale tuturor predecesorilor lui.

— Țin evidența contabilă. Încerc să am grijă ca tot ce se cheltuiește să fie egal cu ce se încasează din impozite. Dar din păcate nu prea reușesc, așa cum n-au reușit nici ceilalți lorzi cancelari de dinaintea mea. Mi-o fi mie sortit să mă ocup de vistierie, însă... nu doar eu stabilesc pe ce se duc banii.

— Cum adică?

Cu un hohot de râs anemic și îndurerat, lordul cancelar și-a șters lentilele cu colțul mantiei îmblănite și le-a ridicat în lumină.

— Eu nu prea am legătură cu asta.

— Dar cine are?

— Eminența Sa, arhilectorul Glokta este cel care conduce ședințele Consiliului Închis în care se decid prioritățile politice ale Uniunii.

Orso s-a pleoștit în scaun. Acum își amintea de ce renunțase să se mai ocupe de treburile statului și își canalizase toată energia în beții și preacurvie.

— Deci despre priorități este vorba?

— Înălțimea Ta, a spus lordul cancelar, așezându-și ochelarii la loc pe nas, întotdeauna este vorba despre priorități.

— Eminență, a zis Orso. Îți mulțumesc pentru că m-ai primit atât de repede. Știu că ești foarte ocupat.

— Ușa mea îți este mereu deschisă, Înălțimea Ta.

— Ce curent trebuie să fie!

Arhilectorul Glokta i-a oferit un zâmbet artificial, care i-a dezvelit gaura aia dezgustătoare dintre dinți. Și din nou Orso s-a întrebat cum de fusese posibil ca acest gunoi de om să fi avut vreun rol în crearea unei ființe superbe cum era fiica lui.

— Vreau să vorbim despre situația nefericită din Nord...

— Nu i-aș zice „nefericită“.

— Nu?

— Solz Mână-de-Fier cu fratele lui, Calder cel Negru, și cu Stour Amurg, fiul lui Calder, ne-au invadat Protectoratul și au incendiat capitala vechiului nostru aliat. Nu este o nenorocire. Este un gest premeditat, este o declarație de război.

— Păi, asta-i mai rău.

— Mult mai rău.

— Atunci, ar trebui să-i pedepsim cât mai aspru pe cotropitorii ăștia! a exclamat Orso, lovind cu pumnul în palma deschisă.

— Așa ar trebui.

Însă tonul arhilectorului părea a sugera că nu credea că o vor face.

Orso s-a gândit puțin, neștiind prea bine cum să aducă vorba de planul lui. Apoi și-a zis că mai bine era să i-l prezinte simplu și onest.

— Vreau să conduc eu trupele trimise împotriva lor.

— Sentimentele tale patriotice sunt demne de toată lauda, Înălțimea Ta.

Trebuie să recunoaștem că Glokta era un actor desăvârșit: nici strop de batjocură în tonul lui.

— Însă aceasta este o chestiune de natură militară. Poate ar trebui s-o discuți cu lordul mareșal Brint...

— Am discutat cu el. M-a luat pe ocolite mai întâi și după aia m-a trimis la lordul cancelar Gorodets, care m-a trimis la tine. M-am luat după parfumul puterii, cum se zice, și am ajuns la ușa ta.

A rânjit cu subînțeles și a adăugat:

— Ușă care îmi este mereu deschisă.

Arhilectorului i-a zvâcnit ochiul mai mic, cel stâng; iar Orso a înjurat în gând. Niciodată nu-i fuseseră de vreun folos nici vorbele atent meșteșugite și nici parada de inteligență. Ar fi obținut mult mai multe de la puternicii zilei dacă aceștia ar fi crezut că au de-a face cu un idiot. Probabil chiar așa era.

— Tata mi-a încuviințat planul, a continuat el. Lordul mareșal Brint îmi dă ofițerii. Însă n-am soldați. Mai bine zis, n-am bani să-i plătesc și să-i echipez. Mai exact, mi-ar trebui bani pentru cinci mii de oameni.

Eminența Sa nu a reacționat în niciun fel, ci s-a mulțumit să-l privească lung pe Orso cu ochii ăia strălucitori, arși de febră, duși în fundul capului. În niciun caz o privire plăcută. Însă Orso se bucura că trebuia s-o suporte doar aici, la parterul Casei Întrebărilor, nu la subsolul ei.

— Spune-mi, Înălțimea Ta, îmi cunoști fiica?

Și atunci parcă o rafală rece de vânt a trecut prin biroul deprimant al arhilectorului, făcând să se înfoaie și să pârâie teancurile de hârtii de pe mese, ca niște stafii speriate. Și, preț de o clipă, Orso s-a întrebat pe câte dintre foile alea erau scrise mărturiile acelora vinovați de trădare. Sau ale acelora complet nevinovați. De un singur lucru era sigur acum: că reușea să nu lase să i se citească gândurile pe chip, în ciuda sentimentelor oribile de vină și de groază care năvăliseră peste el când auzise întrebarea. Fără a mai pune la socoteală teama perfect îndreptățită. O fi fost adevărat că Orso nu excela în toate domeniile visate de mama lui, dar era maestru când trebuia să facă pe prostul. Poate pentru că nici nu-i era prea greu.

— Fiica ta... Sarene, parcă?

— Savine.

— Aha, *Savine,* desigur. Mi se pare că am făcut cunoștință... odată... undeva.

Foarte adevărat: nu cu mult timp în urmă, limba lui făcuse cunoștință cu zambilica ei, iar limba ei, cu arcușul lui și se împăcaseră de minunea-minunilor. Și-a dres glasul, pe deplin conștient de umflătura tot mai mare din pantaloni, deloc potrivită în cursul unei întrevederi cu cel mai temut om din întreaga Uniune.

— Dacă-mi aduc bine aminte... este o tânără absolut încântătoare.

— Știi cu ce se ocupă?

— Cu ce se...?

Orso a început să se întrebe dacă nu cumva Eminența Sa aflase de micuța lor înțelegere, cu toate măsurile de precauție asupra cărora insistase Savine. În fond, treaba lui Glokta era să afle lucruri și se pricepea foarte, foarte bine la asta. Și nu doar atât. Orso era convins că moștenitorul tronului nu avea să fie descoperit umflat și vânăt și mutilat și plutind într-un canal infect, în viitorul prea apropiat. Însă... n-ar fi fost deloc o idee bună să-l supere pe arhilector. Ba chiar ar fi fost cea mai proastă idee.

— Din câte am auzit eu, tinerele domnișoare se ocupă cu țesutul, nu?

— Fiica mea se ocupă cu investițiile, a spus Glokta.

Orso a făcut pe prostul și l-a apucat brusc grija pentru manșeta din dantelă, pe care a început să și-o aranjeze cu mare atenție.

— Adică e un fel de... negustoreasă?

— O negustoreasă de invenții. De mașinării. De ateliere și fabrici. De modalități mai bune și mai rapide de producere a tuturor lucrurilor de care avem noi nevoie. Cumpără idei și apoi le pune în practică.

Adevărul era că oricum Orso se simțea copleșit de uimire și de admirație în fața activităților lui Savine. Nici mag dacă ar fi fost, nici dacă ar fi stăpânit la perfecție Înalta Artă, nici măcar atunci nu ar fi fost el atât de fascinat. Însă acum și-a zis că ar da mult mai bine dacă ar scoate un hăhăit ușor disprețuitor.

— Cât de... *modern*!

— *Foarte.* În tinerețea mea ar fi fost de neconceput ca un bărbat să se îmbogățească în felul ăsta, darămite o femeie. Poate Savine este o deschizătoare de drumuri, dar îi urmează și alții exemplul. Intrăm într-o nouă eră, Înălțimea Ta.

— Da?

— De curând, fiica mea a sprijinit financiar ridicarea unei fabrici mari lângă Keln.

Și Eminența Sa a întins un deget alb și noduros spre harta Uniunii, cioplită în tăblia mesei dintre ei, arătându-i ceva care semăna cu o gaură veche și ruginită de cui.

— În fabrica aia au instalat o mașinărie la care lucrează un singur om și care este acționată de o roată de moară și care poate dărăci într-o zi la fel de multă lână cât nouă oameni pe vremuri.

— Presupun că acum industria lânii merge mai bine, nu? a bâiguit Orso, care nu înțelesese nimic.

— Da, merge. Ceea ce-i un lucru foarte bun și pentru fiica mea, și pentru partenerii ei de afaceri. Însă nu-i la fel de bun pentru ceilalți opt oameni care se ocupau cu dărăcitul lânii și acum sunt obligați să caute alte modalități de a pune o pâine pe masă pentru familiile lor.

— Mda, cred că nu.

— Și omul ăla foarte deștept care a inventat mașinăria despre care vorbim noi acum – un refugiat gurkian, pe nume Masrud – a făcut acum o altă invenție, una care toarce lâna dărăcită. Și fiecare mașinărie de felul ăsta lasă fără muncă șase femei. Crede-mă, nu-i o veste bună pentru ele.

— Arhilectore, oricât de impresionat aș fi de isprăvile fiicei tale...

Și chiar că era. Și chiar că trebuia să-și încrucișeze picioarele ca să nu se vadă cât de impresionat era când se gândea la Savine.

— ... nu prea înțeleg ce legătură ar avea toate astea cu problemele noastre din Nord...

— Despre schimbare este vorba, Înălțimea Ta. Într-un ritm nemaiîntâlnit până acum. Rânduirea cunoscută de secole se subțiază și se destramă. Barierele tradiționale, oricât am încerca noi să le întărim, se năruie aidoma castelelor de nisip în fața valurilor. Oameni se tem că-și vor pierde toată agoniseala și râvnesc la ce nu au. Este vremea haosului. Vremea fricii.

Arhilectorul a ridicat uşor din umeri, cu toate că până şi mişcarea aceasta simplă îi provoca dureri cumplite.

— Este şi vremea oportunităţilor – pentru cei inteligenţi, ca fiica mea. Dar este şi vremea marilor pericole. De curând, Inchiziţia a înăbuşit un complot pus la cale de un grup de muncitori nemulţumiţi, care intenţionau să incendieze fabrica aia despre care ţi-am spus şi să-i convingă pe muncitori să se revolte împotriva guvernului tatălui tău.

— Aha!

— Proprietarii de fabrici primesc zilnic ameninţări. În fiecare noapte, muncitori mânjiţi pe feţe cu funingine distrug maşinăriile. Ieri-dimineaţă, în Hocksted, înmormântarea unui instigator a degenerat şi s-a transformat într-o revoltă de amploare.

— Aha!

— Chiar aici, în celulele de sub noi, se află membrii unei grupări intitulate Distrugătorii. I-am arestat tocmai când voiau să arunce în aer o turnătorie, situată la mai puţin de trei kilometri de aici. Acum încercăm să-i convingem să ne ajute să dejucăm un complot întins pe tot cuprinsul ţării.

Orso a lăsat ochii în jos.

— Pare... foarte grav.

Nici el nu ştia dacă se referea la conspiraţie sau la soarta conspiratorilor. Poate la amândouă.

— Pretutindeni numai perfidie. Pretutindeni numai trădare. Oamenii au obiceiul să spună că niciodată nu a fost atât de rău...

— Da, chiar aşa spun, a zâmbit Orso.

— Dar acum este adevărat: niciodată n-a fost atât de rău.

Lui Orso i s-a şters zâmbetul de pe buze.

— Aha!

— Aş vrea să avem libertatea de a acţiona aşa cum credem noi de cuviinţă. Tare mult aş vrea să o putem face.

Şi arhilectorul a ridicat privirea la un tablou uriaş şi întunecat, atârnat pe peretele din faţa lui. Era portretul unui birocrat din trecut, probabil Zoller – un individ chel şi fioros care se încrunta vigilent la oamenii mărunţi din încăpere.

— Dar nu putem risca să ne avântăm în niște aventuri dincolo de hotarele noastre, oricât de lăudabile ar fi intențiile noastre, oricât de mult ne-am dori s-o facem, oricât de necesare ni s-ar părea aceste acțiuni.

Și-a împreunat mâinile lungi și subțiri și s-a uitat fix la Orso cu ochi care sclipeau în găvane adânci, ca ale unui craniu.

— Cu alte cuvinte, soarta guvernului din Uniune atârnă de un fir de ață și trebuie, înainte de orice altceva, să se ocupe de propria siguranță. De moștenirea pe care o va lăsa regele. De situația moștenitorului său.

— Păi, dacă vreți să-i faceți viața mai ușoară, în niciun caz n-aș vrea să vă împiedic, a ridicat neajutorat din umeri Orso, care nu mai știa ce să spună. Înseamnă că-i vorba despre politică, da?

— Înălțimea Ta, a zâmbit arhilectorul, dezvelind din nou gaura aia mare dintre dinții din față. *Întotdeauna* este vorba despre politică.

Orso și-a amestecat puțin cărțile primite, sperând că poate așa i se vor părea mai bune. Aș, nici vorbă!

— Zic pas, a mormăit el, azvârlindu-și dezgustat cărțile. Ce zi de tot căcatul! Îți vine să te-ntrebi cum naiba mai merge lumea.

— Ori să-ți dai seama că nu mai merge deloc, a spus Tunny, adunând potul.

— Încep să-mi pierd tot entuziasmul față de gândul că o să fiu rege.

— Nu că înainte ai fi fost prea încântat de asta.

— Nu. Uite, abia acum încep să înțeleg de ce tata e... așa cum e.

— Adică incapabil? a chicotit Yolk. Cred că-i cel mai incapa...

Orso l-a înșfăcat de cămașă și l-a ridicat de pe scaun.

— Doar eu am voie să râd de el, a mârâit el în fața șocată a lui Yolk. Ție nu-ți e permis.

— N-are niciun rost să-l sperii pe cretinul ăsta, a zis Tunny, trăgând dintr-o pipă plină cu chagga, uitându-se printre gene la Orso și împărțind cărțile cu mișcări experimentate – toate în același timp. E un prostovan.

Yolk și-a ridicat palmele, arătând că este perfect de acord cu această caracterizare, iar Orso a șuierat scârbit și l-a aruncat la loc pe scaun. Apoi a luat cărțile și s-a uitat fără chef la ele. Mda, erau la fel de proaste ca și cele din mâna trecută. Dar poate că jucătorii buni sunt tocmai ăia în stare să câștige cu cărți proaste.

— Dă-i dracu' pe ticăloșii ăia din guvern, a spus Tunny, gesticulând cu pipa. N-au pic de viziune. Pic de bărbăție. Trebuie să privim situația din alt punct de vedere. Trebuie s-o considerăm un *pariu.*

Și a azvârlit câteva monede de argint pe mijlocul mesei.

— Ai nevoie de cineva cu bani. Cu ambiție. Cu răbdare. Cineva care să aibă curajul să riște pentru cele câteva favoruri pe care i le vei face la urmă.

— Pe mine să nu contați, a zis Yolk, aruncându-și cărțile.

— Cineva bogat, ambițios și răbdător, a murmurat dus pe gânduri Orso, încruntându-se la cele două monede strălucitoare. Un pariu. Sau... o investiție? Ia dă-mi creionul.

Și a mâzgălit câteva cuvinte pe una dintre cărțile de joc, a împăturit-o și a întins-o.

— Vrei s-o duci la locul știut, Hildi? a întrebat-o el, mișcând din sprâncene cu subînțeles. E o invitație acasă la Sworbreck. Capeți zece parale dacă te grăbești.

— Douăzeci și o să ajungă ieri, a răspuns Hildi, sărind de pe laviță și ridicându-și făloasă capul spre el, de parcă bărbia ei ar fi fost o arbaletă încărcată, iar ea, un tâlhar de drumul mare.

— Fie, douăzeci, bandito. Cât îți datorez?

— Șapteșpte mărci și opt parale.

— Deja?

— Nu greșesc niciodată când e vorba de bani, a spus ea pe un ton foarte serios.

— Nu greșește niciodată când e vorba de bani, a repetat Tunny, reușind să-și mute pipa în gură doar cu ajutorul limbii și al dinților.

— *Niciodată* nu greșește când e vorba de bani, a zis și Orso, numărând monedele.

Hildi i le-a smuls din mână și le-a vârât în bonetă, și-a îndesat bine boneta peste buclele dese și blonde și s-a strecurat pe ușă afară sprintenă ca o mâță.

— Și noi cum mai jucăm acum fără o carte? s-a văitat Yolk.

— Tu n-arăți deloc bine, n-ai minte și nici bani și totuși te descurci, a spus Orso, studiind din nou cărțile din mână. O să te descurci și fără o carte.

SUBIECTE DELICATE

— Cum mama dracu' te-ai ales cu buba aia?

Savine și-a dus degetele la gură. Se fardase cu multă atenție, însă mama ei, deși în mod obișnuit complet neatentă la ce se petrecea în jur, avea darul de a observa imediat orice rană.

— Nu-i nimic, nu-i cazul să-ți faci griji. Am făcut niște exerciții de scrimă. Cu Bremer dan Gorst.

— Scrimă? Cu Bremer dan-ticălosul de *Gorst*? Te dai deșteaptă, dar uneori faci niște tâmpenii cât casa.

Savine s-a așezat mai bine pe scaun și s-a strâmbat când a înjunghiat-o durerea din coaste.

— Trebuie să recunosc că n-a fost chiar cea mai bună idee.

— Taică-tu știe ce-ai făcut?

— El ne-a arbitrat. De fapt, mi s-a părut că s-a distrat de minune.

— Firește că s-a distrat. Singurul lucru care-i face mai multă plăcere decât durerea personală e să-i vadă pe alții suferind. Dar în ruptul capului nu pot să pricep de ce ții tu morțiș să te joci cu săbiile alea.

— Pentru că-i o activitate foarte bună. Mă ține în formă. Mă ajută să... mă concentrez.

— Ce-ți trebuie ție e mai puțină concentrare și mai multă distracție, a conchis mama ei, dând paharul pe gât cu o singură mișcare îndelung exersată. Ar trebui să te măriți.

— Ca să fiu la ordinele unui idiot? Mulțumesc, dar nu vreau.

— În cazul ăsta, nu te mărita cu un idiot. Găsește-ți un bogătaș căruia să-i placă bărbații. Măcar asta să aveți în comun.

A privit gânditoare în tavan și a adăugat:

— Sau măcar mărită-te cu un idiot frumușel, ca să ai ce să admiri în vreme ce-ți regreți decizia.

— Ăsta a fost și planul tău, nu? a întrebat-o Savine, sorbind și ea din pahar.

— Da, ăsta a fost, numai că, atunci când am ajuns la tarabă, nu mai aveau de vânzare decât un geniu schilod.

Pe Savine a umflat-o atât de tare râsul, că i-a țâșnit vinul pe nas și s-a văzut nevoită să sară de pe scaun ca să nu-și păteze rochia. Așa că a ajuns să-l scuipe pe covor într-o manieră deloc demnă de o doamnă din înalta societate.

Mai întâi, mama ei a chicotit văzând-o atât de rușinată. Apoi a oftat prelung:

— Dar știi ceva?

Și a zâmbit strâmb, cu ochii la diamantul scandalos de mare de pe verighetă.

— N-am regretat nici măcar o singură zi.

Un ciocănit rapid în ușă și Zuri s-a strecurat înăuntru, cu o agendă sub braț. S-a aplecat la urechea lui Savine și i-a șoptit:

— Trebuie să iei niște hotărâri, milady. După aia trebuie să mergi la cina cu guraliva, dar zgârcita Tilde dan Ruckstedşi soțul ei. Când vei avea ocazia să-i convingi să investească în canalul meșterului Kort.

Acum a venit rândul lui Savine să ofteze prelung. Încă un zvon despre nesăbuințele de la frontieră ale lordului mareșal și s-ar putea să fie obligată să se arunce ea însăși în canalul ăla și să se înece, în loc să-l extindă. Dar afacerile erau afaceri și ea nu avea de ales.

Între timp, mama lui Savine își turna încă un pahar cu vin.

— Ce e, scumpo?

— Trebuie să mă îmbrac pentru cină.

— Acum? s-a bosumflat femeia. Ce neplăcut! Speram că o să stăm toată seara la taclale.

— Păi, am stat.

— Nu ca pe vremuri, Savine! Am o sută de replici la fel de nostime ca aia de dinainte.

Savine și-a pus paharul pe masă și a mers în urma lui Zuri spre ușă.

— Ține-le pentru data viitoare, mamă. Trebuie să mă ocup de afaceri.

— Afaceri! a pufnit mama ei, ștergând cu degetul picătura de vin atârnată de gura carafei și apoi lingându-și degetul. În ultima vreme *doar* la afaceri îți stă mintea.

— Mai strâns! a scrâșnit Savine printre dinți.

Se sprijinea de masă cu pumnii încleștați și o auzea pe Freid gâfâind din cauza efortului pe care-l făcea trăgând cât mai tare de șireturile corsetului.

Nefiind un eveniment protocolar, nu avea nevoie decât de patru cameriste care s-o îmbrace. Freid se ocupa de garderobă. Lisbit se ocupa de farduri, pudre și parfumuri. Metello – o styriană cu trăsături ascuțite, care pe vremuri o îmbrăcase pe însăși ducesa de Affoia – nu le prea știa limba, însă reușea să se exprime cu o neegalată elocvență prin intermediul perucilor. Iar Zuri se ocupa de agendă și de bijuterii și avea grijă ca nu cumva celelalte să calce în vreo strachină.

— Meșterul Tardiche ne-a scris că turnătoria nu are cum să devină competitivă fără achiziția altor mașinării noi, în valoare de cinci mii de mărci, a spus ea, privind-o pe Savine în oglindă.

Savine s-a încruntat.

— Nu mi-a plăcut deloc cum a vorbit cu mine ultima oară când ne-am văzut. După ce că e și foarte înalt, îmi mai și vorbea de sus.

Și-a ridicat bărbia, ca să-i permită lui Lisbit să o fardeze și pe gât. Camerista își transformase dosul palmei într-o paletă de pictor, pe care pusese mai multe nuanțe de farduri. Acum s-a apucat să-i coloreze pleoapele cu vârful degetului mic.

— Spune-i că intenționez să-mi vând acțiunile. Am să mă răzgândesc doar dacă-l văd târându-se în genunchi în fața mea.

A icnit când Freid a tras cu putere de șireturile corsetului, aproape răsturnând-o.

— Există bărbați care arată mult mai bine când stau în genunchi. Mai strâns, Fried.

— Toată lumea arată mai bine când stă în genunchi. Asta mi-a plăcut cel mai mult când mă duceam la templu, a zis Zuri, punând jos agenda ca să ajute la complicata treabă a strângerii corsetului.

Și-a răsucit șireturile în jurul încheieturilor, s-a proptit cu genunchiul în spinarea lui Savine și i-a ordonat:

— Expiră!

Cu un geamăt stins, Savine și-a golit plămânii. Zuri a tras. O fi fost ea subțirică precum o ramură de salcie, dar, pe toți zeii, fata asta avea mai multă forță decât un docher. Preț de o fracțiune de secundă, pe Savine a îngrozit-o de-a dreptul senzația de strangulare. Dar cele mai bune rezultate nu se obțin decât cu dureri foarte mari. Oamenii credeau că frumusețea este un dar al naturii, însă Savine era convinsă că aproape oricine ar putea să fie frumos, cu condiția să se ocupe de asta și să-și permită să cheltuiască suficienți bani. Era vorba doar despre scoaterea în evidență a trăsăturilor bune, acoperirea defectelor și comprimarea dureroasă a ceea ce a mai rămas într-o formă cât mai impresionantă. În fond, machiajul semăna foarte mult cu afacerile.

— Gata, Zuri, a murmurat răgușit Savine, îndreptându-și umerii și așteptând să i se reașeze toate organele la locurile lor. Nu-i cum trebuie dacă nu simți că te taie în două. Haide, Fried, înnoadă șireturile alea, nu cumva să se slăbească.

— Te-a căutat și jupânul Hisselring, a spus Zuri, uitându-se iar în agendă. Te roagă să-i acorzi o altă amânare a plății împrumutului.

Precis că Savine ar fi ridicat din sprâncene, dacă Lisbit nu i le-ar fi conturat chiar atunci.

— Bietul moș Hisselring. Ce păcat ar fi dacă și-ar pierde casa.

— În scriptură, dragostea față de aproapele tău este la loc de cinste. Dar tot acolo se zice că doar cei vrednici vor ajunge în Rai.

— Un cinic ți-ar putea spune că scriptura susține ambele părți.

Zuri a schițat un zâmbet foarte mic. Doar dintr-un colț al gurii.

— Un cinic ți-ar spune că tocmai ăsta-i tâlcul.

Când Savine simțea că se înmoaie, fie chiar și pentru o singură clipă, i se părea folositor să se necăjească gândindu-se la ce aveau alții și nu avea ea. Și fix acum privirea i s-a oprit asupra obrajilor îmbujorați ai lui Lisbit. Mda, o făceau să arate ca o țărăncuță, dar acum roșeața asta era la modă. Măi, să fie! Mereu se găsește câte un lucru neînsemnat, un lucru mărunt, pe care să fii invidios. La urma urmei, când îți pierzi instinctele criminale, pierzi absolut tot.

Unii ar fi zis că o asemenea gândire o făcea egoistă, superficială, rea și răzbunătoare. Iar ea le-ar fi răspuns că întotdeauna ajung în frunte doar oamenii egoiști, superficiali, răi și răzbunători. După care ar fi scos câteva hohote de râs cristalin și i-ar fi șoptit lui Zuri să noteze în agendă că va trebui să-i distrugă în viitorul apropiat pe cei care cutezaseră să-i vorbească astfel.

Savine și-a studiat chipul în oglindă.

— Încă puțin fard de obraz. Și cred că l-am păsuit destul pe Hisselring. Trebuie să-și plătească datoria chiar acum.

— Am înțeles, milady. Ar mai fi și problema cu colonelul Vallimir și fabrica din Valbeck.

Geamătul de frustrare al lui Savine a fost cât de sonor îi permiteau buzele țuguiate pe care îi aplica Lisbit rujul.

— Tot în pierdere funcționează?

— Ba dimpotrivă. Luna asta a anunțat că a obținut un profit mare.

Savine nu a rezistat și a întors capul la ea, întinzându-și rujul pe obraz și făcând-o astfel pe Lisbit să scoată o exclamație nervoasă. Apoi camerista s-a aplecat și a șters-o cu vârful degetului. Dar atât de aproape era acum, că Savine îi simțea mirosul exagerat de dulce al respirației.

— Binecuvântați cei care știu să facă profit... dar cum explică Vallimir succesul ăsta neașteptat?

— Nu-l explică, i-a răspuns Zuri, punându-i colierul la gât cu mișcări atât de ușoare încât Savine mai că nu l-a simțit.

Era colierul cel nou, cu smaralde de la furnizorul ei din Ospria. Exact bijuteria pe care ar fi ales-o și ea.

— Dubioasă treabă!

— Așa este.

— Ar trebui să-i facem o vizită. Să ne asigurăm că partenerii noștri știu că suntem atente la toate detaliile. Plus că mai avem și alte afaceri în Valbeck. Nu cred că mai există undeva în lumea asta un oraș atât de prost conceput, atât de prost construit și de irascibil, numai că acolo poți să faci o groază de bani. Zuri, vezi să lași libere câteva zile luna viitoare, ca să mergem împreună la...

— Mă tem... că nu voi putea să te însoțesc, a spus Zuri pe tonul care o caracteriza.

Blând. Amabil. Dar foarte ferm.

O clipă, Savine a privit-o lung în oglindă. Nu-și mai găsea cuvintele – eveniment extrem de rar, chiar unic. Lisbit a înghițit în sec. Strângând pieptenele în mână, Metello a ridicat ochii de la peruca de pe suport.

— În Sud, situația e... mai rea ca niciodată, a continuat Zuri, uitându-se în jos. Sunt unii care zic că Profetul a fost omorât de un demon. Alții cred că, de fapt, el l-a înfrânt, iar acum se reface după luptă. Împăratul a fost detronat și cei cinci fii ai lui se războiesc între ei. Provinciile își declară independența și se ocupă doar de propria supraviețuire. De pretutindeni răsar o sumedenie de despoți și bandiți. E un adevărat haos acolo.

Zuri și-a ridicat privirea și a vorbit mai departe.

— Ul-Safayn, ținutul în care locuiește familia mea, a căzut pradă anarhiei. Frații mei sunt în pericol. Trebuie să-i ajut să scape de acolo.

Savine s-a uitat uluită la ea.

— Dar, Zuri... tu ești sprijinul meu.

Foarte adevărat. Zuri era o femeie frumoasă, cu mult bun-gust, discretă, vorbea cinci limbi străine, avea un fin simț al umorului și o înclinație naturală pentru dedesubturile lumii afacerilor. Cu toate acestea, niciodată nu încercase să apară în prim-plan. Cu siguranță că în societatea gurkiană ar fi deținut aceeași poziție pe care o avea Savine în Uniune. Din păcate însă, societatea gurkiană turbase de-a dreptul, iar oamenii de acolo se refugiaseră cu miile peste Marea Circulară. Și astfel s-a întâmplat că doamnele de onoare cu piele tuciurie au ajuns la mare modă în Adua.

De când i-a fost prezentată de tatăl ei – o biată fugară, fără prieteni, care avea nevoie disperată de ceva de lucru –, Zuri a știut cum să i se facă indispensabilă în zeci de feluri. Ba chiar mai mult de atât. Savine cunoștea nenumărate persoane. Și toate făceau parte dintr-o țesătură imensă de favoruri și de parteneriate și de obligații, întinsă pe tot teritoriul Uniunii și dincolo de hotarele ei. Însă adevărul-adevărat era că nu avea niciun prieten. Cu excepția acelora pe care-i plătea.

— O să te întorci repede? a întrebat-o ea fără să fi vrut să-și dea de gol sentimentele.

— Cât de repede pot.

— Să-ți dau niște oameni care să te însoțească...

— Ar fi mai sigur dacă m-aș duce de una singură.

Savine și-a surprins imaginea în oglindă și a văzut că arăta de-a dreptul devastată. În van toate fardurile și pudrele alea.

— Bineînțeles că trebuie să te duci, a spus ea, nițeluș cam prea repede și cam prea veselă. Familia e mereu pe primul loc. Îți plătesc eu drumul.

— Dar, lady Savine...

— Iar pe drum ai putea să treci pe la agenții noștri din Dagoska. Să te asiguri că nu ne fură din bani. Și poate, în situația actuală, dai și peste niște afaceri profitabile pe țărmul Mării Gurkiene.

— Nu m-ar mira, a spus Zuri, încruntându-se la Freid.

Aceasta strângea la piept rochia lui Savine ca pe un scut. Numai ochii speriați i se vedeau peste gulerul brodat.

— Nu ţi-e frică de... *Devoratori*?

Zuri a oftat.

— Dumnezeu ştie că am suficiente probleme ca să nu-mi mai inventez şi altele.

— Mătuşa mea zice că ăştia *colcăie* prin tot Sudul, a zis Lisbit, mereu avidă de tot soiul de bârfe şi dornică să se bage în vorbă.

— Tata l-a văzut pe unul, şopti Freid. Acum mulţi ani, în Bătălia de la Adua. Se zice că-ţi fură faţa sau te întorc pe dos doar uitându-se la tine sau...

— Poveşti răspândite de oameni care n-au ce face, a spus cu severitate Savine. Lisbit, tu ai să fii doamna mea de onoare cât timp lipseşte Zuri. Ţi-ar plăcea să mergi la Valbeck, da?

Obrajii rumeni ai fetei s-au aprins şi mai tare.

— Aş fi foarte fericită, milady!

De parcă exact fericirea lui Lisbit o interesa pe Savine. Pe chipul lui Zuri se vedea că era desăvârşită în toate cele; prin urmare şi doamna pe care o însoţea trebuia să fie desăvârşită. Pe chipul lui Lisbit nu se citea nimic. Era destul de drăguţă, dar probabil că era mai mult decât complet inutilă când ar fi fost vorba să-i ţină agenda, plus că n-avea niciun pic de bun-gust. Şi totuşi. *Trebuie să ne descurcăm cu ce avem la îndemână,* după cum zicea mereu tatăl lui Savine. Aşa că şi-a mascat dezamăgirea în spatele unui zâmbet.

— Şi, desigur, dacă rudele tale au nevoie de un loc de muncă ori de o locuinţă, le ajut cu mare drag.

— Eşti foarte generoasă, a spus Zuri. Ca întotdeauna.

— Probabil că jupânul Hisselring n-ar fi de aceeaşi părere. Dar, dacă fraţii tăi sunt chiar şi pe jumătate la fel de capabili ca tine, ar fi cea mai bună investiţie din viaţa mea.

S-a auzit o bătaie în uşă şi Lisbit a întredeschis-o ca să vadă cine este. După câteva secunde s-a întors lângă Savine, pe care acum Freid şi Zuri o ajutau să-şi îmbrace rochia.

— A venit fata aia, milady, a strâmbat ea din buze cu dezgust. Zice că are un mesaj de la Spillion Sworbreck.

Savine a simţit în stomac prea bine cunoscuta senzaţie de emoţie; a simţit în obraji prea bine cunoscuta fierbinţeală.

— Când trebuie să ajung la soţii Rucksted?

Zuri s-a uitat la ceas.

— În două ore şi zece minute.

Savine a rămas pe gânduri, dar foarte puţin.

— Te rog, transmite-i lui Tilde regretele mele profunde, dar nu pot să ajung la ei. Am o migrenă îngrozitoare. Şi las-o să intre pe fata lui Sworbreck.

Bineînţeles că nu era slujnica lui Sworbreck, ci a prinţului Orso. Cei mai mulţi prinţi şi-ar fi luat drept valet pe vreun fiu de lord, numai că Orso, cu caracteristicul lui dispreţ faţă de etichetă, o luase pe orfana asta de treisprezece ani, care înainte spălase aşternuturi pătate cu mehlem la un bordel. Da, lui Orso îi plăcea nespus de mult să se înconjoare cu tot felul de ciudaţi. Poate pentru a distrage atenţia de la faptul că era moştenitorul tronului.

Cu faţa acoperită de pistrui, îmbrăcată în haine ponosite şi pe cap cu o bonetă ponosită de soldat îndesată până deasupra ochilor, fata asta era la fel de nepotrivită în budoarul parfumat al lui Savine ca un şobolan pe un tort de nuntă. S-a uitat cu un soi de uimire îngrozită la Metello, care se căţărase pe un taburet ca să aşeze peruca pe capul lui Savine, de parcă ar fi dat din întâmplare peste un sabat de vrăjitoare care îndeplineau cine ştie ce ritual mistic.

— Parcă Hildi te cheamă, da? a întrebat-o Savine privind-o în oglindă.

Fata a dat din cap. Ce ochi ageri avea!

— Milady.

— Mă cheamă domnul Sworbrek?

Fata i-a făcut cu ochiul.

— La biroul lui, milady.

— Dă-ţi jos boneta aia în faţa lui lady Savine! s-a răţoit Lisbit la ea, dându-şi importanţă acum, când simţea că va fi promovată.

Savine s-a întrebat dacă va reuşi să se abţină şi să n-o strângă de gât până la întoarcerea lui Zuri. Mda, şansele erau cam de juma-juma.

Îmbufnată, Hildi s-a supus şi şi-a scos boneta. Incredibil ce păr avea fata asta – blond şi foarte des, prins cu multe agrafe. Cu un mormăit plin de curiozitate, Metello a sărit de pe taburet, s-a apropiat de Hildi şi a început să-i atingă părul cu pieptenele, a luat o şuviţă şi a frecat-o între degete, făcând-o pe fată să chiraie de durere când i-a smuls câteva fire ca să se uite la ele la lumină. Apoi i-a aruncat lui Savine o privire sugestivă pe sub sprâncenele-i cenușii.

— Ce păr frumos ai! a spus Savine.

— Mulțam, a bombănit Hildi, frecându-și în continuare capul. Așa o fi.

— Îți dau trei mărci pe el.

— Pe păru' meu?!

Dar surprinderea ei nu a ținut mult:

— Zece.

— Cinci. Porți mereu boneta aia, așa că n-ai să-i duci dorul.

— Boneta nu-mi vine dacă n-am păr. Zece sau o lăsăm baltă.

— Îmi place fetița asta. Dă-i douăsprezece mărci, Zuri.

Zuri și-a scos cuțitul cu lamă curbată, pe care îl avea mereu la ea.

— Stai nemișcată, copilă!

Savine s-a uitat cum Zuri i-a tăiat cu dibăcie tot părul.

— Parcă-s raze de soare prinse într-o sticlă, a murmurat ea, când Metello a întins șuvițele lungi pe masă. Să ne oprim la peruchier pe drum. Tu ia-o înainte, fetițo!

Gândul că urma să-l vadă pe Orso îi alungase supărarea provocată de plecarea lui Zuri. A privit-o în oglindă pe Hildi și i-a făcut și ea cu ochiul.

— Spune-i domnului Sworbreck că sunt *încântată* să mă întâlnesc cu dumnealui.

— Căcat! a icnit ea, lovind un teanc de hârtii ale lui Sworbreck.

Istovită, s-a lăsat moale pe spate, declanșând o avalanșă de alte hârtii. Și-a desfăcut mâna îndurerată și a văzut că i se imprimase muchia biroului în palmă.

— Ai...

Și-a descleștat degetele de la cealaltă mână din părul lui Orso și l-a lovit ușor pe obraz.

— ... exersat.

— Cât de des am ocazia, i-a rânjit el, ștergându-se pe față și dându-i jos piciorul de pe umărul lui.

— Chiar că ar trebui să-i spunem lui Sworbreck să-și aducă un pat aici, a zis ea cu răsuflarea tăiată, găsind coupe-papierul care o tot înțepase în umăr și aruncându-l cât colo.

— Vai, mi-ar fi dor de biroul ăsta! a murmurat Orso.

S-a aplecat spre ea, dar nu destul de mult, dorind s-o facă să-și întindă gâtul ca să-l poată săruta.

— Atâtea amintiri...

Savine și-a lăsat în jos juponul și fustele și a întins mâna spre centura lui.

— E rândul tău.

— Nu am putea să... discutăm ceva înainte?

— Să discutăm *înainte*?

L-a privit lung printre gene. Încă era excitată și starea asta era tare bună. Dar, dacă el își imagina că ar putea să profite și să-i ceară ceva, atunci o să-l trezească ea la realitate.

— Ce urmărești?

— E vorba despre problema asta din Nord, a spus el, așezându-se în genunchi în fața ei și privind-o în ochi la modul cel mai serios. N-o putem lăsa pe Finree dan Brock să se lupte singură pentru noi toți. Se presupune că suntem o Uniune, ce mama dracului.

— Se presupune...

— Trebuie să ripostăm! a exclamat el, lovind cu pumnul în birou atât de tare, încât au zornăit paharele. Și... cred că eu ar trebui să conduc armata.

Savine a izbucnit în râs. Dar râsul i s-a stins pe buze când a văzut că el nu schițează nici măcar un zâmbet.

— Tu vorbești serios?

— Foarte. M-am dus să discut cu tata. După aia m-am dus să discut cu tatăl tău...

Ea a tresărit.

— Ce-ai *făcut*?!

— Ai puțină încredere în mine, Savine. Că doar nu era să-i zic: „Eminență, azi-noapte mi-am vârât limba în fiica ta." Stai liniștită, nu bănuiește nimic.

— Mare curaj ai avea dacă ai miza pe ce bănuiește tata.

— Și eu n-am curaj, asta vrei să spui?

Părea cam ofensat și ei i s-a făcut milă.

— Of, dragul de tine!

Și-a încolăcit brațele în jurul gâtului lui, l-a tras lângă ea și l-a sărutat duios.

— După doisprezece ani de beții, jocuri de noroc și regulat orice mișcă, nu te ia chiar nimeni în serios?

— Clar că tu nu o faci.

Orso s-a ridicat și a început să se încheie la cămașă.

De fapt, și-a spus Savine, probabil că ea era singura persoană care îl lua în serios.

— Dar sunt aici, cu tine, nu?

L-a tras din nou spre ea, și-a strecurat degetele în părul lui și i-a lipit capul de pieptul ei.

— Și ce i-au spus toți oamenii ăștia de seamă Înălțimii Tale?

— Tata mi-a dat un batalion și a zis că pot să fiu la comandă dacă mai fac rost de încă cinci mii de oameni, numai că... am nevoie de bani pentru asta.

Și i-a mângâiat pielea cu vârful degetului – de la claviculă, până la adâncitura de la baza gâtului.

— Tu cunoști tot felul de oameni. Oameni bogați. Oameni care m-ar putea considera... o investiție.

Savine s-a încruntat. Dacă afla despre o afacere păguboasă, nu-și strica reputația informându-i pe alții. Dacă afla despre o afacere care s-o facă să dea bine, ar ține-o doar pentru sine. Dar cinci mii de soldați reprezentau o cheltuială foarte mare. Uniforme, arme, armuri, așternuturi, provizii. Și mai era și armata cealaltă, armata de bărbați și femei de care era nevoie pentru ca soldații să ajungă pe câmpul de luptă. Mulțimi de furgoane și de căruțe și de animale de povară. Și mai erau și proviziile și toate celelalte pentru *acești oameni.*

Și, oricât de mult își dorea să fie generoasă, adevărul era că nu putea să aibă deloc încredere în Orso. Avea o spălătoreasă de bordel pe post de slujnică, pentru numele lui Dumnezeu. Abia dacă pricepea legile afacerilor, darămite să le respecte. Dacă se va hotărî totuși să-l împrumute, avea nevoie de garanții. Un acord foarte clar – mai ales foarte clar pentru el – în care să se specifice ce anume aștepta ea în schimb. Un contract. Unul cu clauze atât de stricte, încât nici măcar un rege să nu li se poată sustrage.

Poate încurajat de tăcerea ei meditativă, Orso și-a strâmbat ușor buzele într-un zâmbet nesigur.

— Deci ce părere ai?

I-a zâmbit și ea. Și apoi, fără să gândească deloc, a spus:

— Am să-ți dau banii.

Altă tăcere. Expresia care a apărut treptat pe chipul lui era mai degrabă una de neîncredere, nu de recunoştinţă – așa cum ar fi fost de aşteptat. Și cine să-l condamne? Ce dracu' o apucase?

— Pur... şi simplu? Mi-i dai pe toţi?

— La ce folosesc banii dacă nu-ţi poţi ajuta un... prieten?

Şi cuvântul acesta parcă i-a stat în gât.

— Fără niciun plan de rambursare? Fără să-mi ceri anumite favoruri? Fără să discuţi mai întâi despre afacerea asta cu cine ştie ce partener mai ai tu?

— O fac pentru o cauză dreaptă. Este un gest patriotic.

Cauză dreaptă? Patriotism? Cine naiba vorbea cu vocea ei?

Orso a mângâiat-o uşor pe obraz. Cât de tandru putea să fie când voia.

— Și chiar când cred că nu pot să am o părere şi mai bună despre tine... faci tu ceva şi mă surprinzi. Acum trebuie să plec! Am multe de făcut.

Abia când el şi-a retras mâna, Savine şi-a dat seama că își apăsase obrazul de palma lui. Încă-i simţea fierbinţeala. Se îmbujorase ca o fată mare şi s-a întors repede cu spatele. Ruşinată. Mai bine zis, furioasă pe sine însăși.

— Desigur.

Şi-a netezit poalele rochiei, şi-a trecut degetele peste colier, şi-a aranjat peruca.

— Şi eu trebuie să plec. Sunt invitată la cină la mareşalul Rucksted şi soţia lui...

— Un adevărat desfrâu. Spune: eşti sigură?

A luat-o de mijloc și a lipit-o de el.

— Precis?

— Întotdeauna spun ceea ce gândesc.

Așa era. Numai că acum, nu se ştie din ce motiv, nu o făcuse.

— Ținem legătura, i-a şoptit el la ureche, dându-i furnicături pe pielea gâtului. Mai bine zis, Sworbreck o să ţină legătura.

Şi imediat uşa s-a trântit în urma lui.

Savine a rămas singură în biroul mic și dezordonat al lui Sworbreck, încercând să înţeleagă ce anume făcuse. Îi plăcea la nebunie să rişte, numai că ştia întotdeauna despre ce joc era vorba. Iar acum fusese nechibzuită. Ce făcuse ea acum încălca absolut toate regulile după care se ghida ea în viaţă.

Bineînțeles că toți prietenii ăia așa-ziși apropiați, despre care era convinsă că o invidiază și o detestă, i-ar fi răspuns imediat: „În toată Adua nu există viperă mai ambițioasă decât Savine dan Glokta. Scârba asta plină de ifose speră să stea înfiptă în mătărânga tembelului ăluia de prinț moștenitor până va ajunge la palat. Vrea să fure tronul. Și atunci chiar că o să fie stăpâna noastră, a tuturor, nu doar o să se comporte de parcă ar fi."

Și poate că ar fi avut dreptate. Poate că pe undeva, în străfundurile sufletului, nutrea speranța naivă că va ajunge Marea Regină a Uniunii. Uite, Zuri nu se înșelase când spusese că toată lumea arată mai bine când stă în genunchi. Iar dacă Orso n-ar fi fost moștenitorul tronului, nici nu s-ar fi uitat la el. La ce să se uite?

Mă rog, de frumos era frumos. Și era sigur de el. Și o făcea să râdă. Să râdă cu adevărat, fără fărâmă de prefăcătorie. Era suficient doar să-i zvâcnească un colț al gurii când se gândea la ceva amuzant și imediat îi zvâcneau și ei buzele, prin simpatie probabil, tot întrebându-se la ce se gândește și nefiind niciodată în stare să ghicească. Nimeni nu reușea s-o surprindă cum o făcea el. Nimeni nu-i înțelegea atât de bine nevoile așa cum o făcea el. Și-a amintit acum cât de anostă i se părea viața înainte să primească mesajul de la Sworbreck. Îmbrăcatul, dineurile, ceaiurile, profiturile, îmbrăcatul, bârfele, elaborarea de strategii, însemnările din agendă. Și cum toată lumea prindea brusc culoare când mesajul ajungea la ea. De parcă s-ar fi aflat în închisoare când nu era lângă el. De parcă ar fi fost îngropată și învia doar când...

— Ei, la naiba! a șoptit ea.

A simțit dintr-odată că i se înmoaie genunchii la fel ca atunci când o izbise de perete Bremer dan Gorst. Și s-a sprijinit de biroul lui Sworbreck, privind nedumerită la lenjeria ei, aruncată pe jos.

Dar toată lumea știa că nu era decât un nemernic înfumurat și puturos, care făcea degeaba umbră pământului. Un bărbat pe care nu trebuia să și-l dorească. Un bărbat pe care nu-l va avea niciodată.

Un bărbat de care era îndrăgostită nebunește.

PARTEA A DOUA

„Progresul înseamnă doar că lucrurile rele se petrec mai repede."

TERRY PRATCHETT

ORIUNDE TE DUCI, DOAR DE POVEŞTI TRISTE DAI

— Vezi, înainte de toate, ai grijă să cureţi hornurile din partea de est, a spus Sarlby, sprijinindu-se în coada măturii. Pe astea de-aici curăţă-le doar cu apă. Încă-s fierbinţi ca forja Creatorului.

Coşarul era un beţivan bătrân, care se uita şui cu un ochi şi care emana o duhoare de crâşmă jegoasă combinată cu o groapă comună. Două arome pe care Spate-lat le cunoştea mai bine decât şi-ar fi dorit.

— Ştiu ce-am de făcut, a mârâit el, fără să ridice ochii în timp ce le arăta băieţilor drumul.

Erau patru: mânjiţi de funingine şi cu priviri flămânde, încărcaţi cu perii şi vergele. Cel mai mic fluiera şi i-a aruncat lui Spate-lat un zâmbet vesel, din care lipseau vreo doi dinţi. Spate-lat a încercat să-i zâmbească şi el, numai că nu-i prea venea.

— Pe mama mă jur că dobitocul ăla pare şi mai beat de fiecare dată când îl văd, a murmurat Sarlby, încruntându-se în urma jalnicului alai.

— Dacă n-aş fi făcut deja jurământ să mă las de băut, doar la vederea lui aş fi devenit abstinent.

— Mare păcat că nişte puşti de vârsta asta trebuie să coboare pe hornuri ca să le cureţe. Cam câţi ani crezi că avea ăla mai mic?

Spate-lat continua să cureţe hornul. Învăţase în Styria că există anumite lucruri la care e mai bine să nu te gândeşti. Şi nu putea să fie o simplă coincidenţă faptul că cei mai fericiţi oameni pe care-i cunoştea el erau şi cei mai bătuţi în cap.

— Știi? Îi cumpără din azile pentru săraci. Copii orfani, fără speranță. Cu nimic mai buni decât sclavii.

Sarlby și-a șters sudoarea de pe frunte și s-a aplecat să-i șoptească:

— Și mai știi ceva? Se freacă pe genunchi cu saramură. Și pe coate. Se freacă al dracu' de tare, și dimineața, și seara, se freacă acolo ca să-și îngroașe pielea pentru a rezista în coșurile alea fierbinți.

— Mare păcat!

Spate-lat și-a săltat un pic ochelarii, ca să-și poată șterge transpirația de pe nas. Apoi și i-a pus la loc. Afară era vară și înăuntru fierbeau cazanele cât era ziua de lungă, de-aia în fabrica de bere era mai cald decât într-un cuptor.

— Însă lumea-i plină de povești triste.

— Ai dreptate, a zis Sarlby, zâmbind amar. Știu eu un amărât care locuiește într-o pivniță pe Strada Luncii, chiar lângă râu. Și atât de multă apă intră prin pereții ăia, că în fiece dimineață tre' s-o dea afară, de zici că locuiește pe o luntre spartă, nu alta! Unde-i familia ta acum?

— Ne-a găsit Malmer un apartament la jumătatea dealului.

— Doamne *Dumnezeule*! a exclamat Sarlby, ridicându-și nasul în vânt și vorbind așa cum își imagina el că ar vorbi cineva din nobilime. Adică un apartament *întreg*?

— Mă rog, dacă două cămăruțe înseamnă un apartament. Costă destul de mult, dar fiică-mea și-a găsit de lucru ca servitoare și nevastă-mea mai face și ea ceva bani din croitorie. Mai mult face haine de doliu.

— Cele mai bune haine de prin părțile astea sunt alea de doliu.

— Mda, a oftat Spate-lat. Liddy a mea s-a priceput mereu la cusut. De fapt, se pricepe la orice. Ea-i aia cu talent din familia noastră.

Sarlby a zâmbit cu toată gura.

— Ca să nu mai zicem că ea-i aia și frumoasă, și deșteaptă, și devreme acasă... Da' tu cu ce te lauzi?

— Sincer, nu prea știu cu ce.

— Păi, bravo ție! Și bravo familiei tale. Nu-i chiar atât de rea viața acolo, pe deal, unde aerul nu-i chiar atât de spurcat. Probabil că unii dintre noi tre' să iasă în câștig. Probabil că unii dintre noi tre' s-o ducă mai bine, în vreme ce ăialalți au de suferit.

Spate-lat s-a uitat la Sarlby peste ramele ochelarilor.

— Câtă vreme o să te tot iei de mine?

— Conştiinţa ta se ia de tine, nu eu.

— Aha, tu doar îi dai muniţie.

— Ştii bine ce ai de făcut dacă te-ai săturat de atâtea mustrări de cuget.

Şi Sarlby l-a apucat de umăr pe Spate-lat şi i-a şoptit la ureche:

— Distrugătorii strâng rândurile, frate. Din zi în zi, suntem tot mai mulţi. O să se petreacă Marea Schimbare. E doar o chestiune de timp.

Poate din cauza răsuflării bărbatului pe gâtul lui, poate din cauza sentimentului că i se împărtăşeşte un secret ori din cauza faptului că se expunea unui risc prea mare ascultându-i cuvintele, poate din cauza căldurii lipicioase... Spate-lat nu ştia prea bine de ce, dar ceva l-a făcut să se înfioare. Pe vremuri şi el îşi dorise schimbarea. Da, pe vremuri, înainte să ajungă în Styria şi să afle că lucrurile nu se schimbă atât de lesne.

— Fără îndoială, a mormăit el. Şi ăştia de care vorbeşti tu o să ne dea fiecăruia câte un dragon pe care să-l călărim şi câte un castel din zahăr în care să trăim. Şi, când o să ni se facă foame, o să-i mâncăm pereții.

— Nu-s tâmpit, măi, Taure. Ştiu cum e lumea. Da' zic că poate om reuşi cumva să *împărţim* şi altora din toate averile alea. Poate om reuşi să-i dăm pe nişte bogătani afară din palatele alea de pe culmea dealului şi să scoatem nişte familii sărace din pivniţele alea de pe Strada Luncii. Poate om reuşi să dăm la fiştecare om o simbrie dreaptă pentru ziua de muncă. Şi om reuşi să facem ca toate ceasurile să meargă la fel, ca să nu mai fie amenzi. Şi om face noi cumva ca fetele noastre să nu mai fie obligate să muncească pe timp de noapte. Să terminăm odată cu toţi măcelarii ăştia care vând carne stricată şi cu ăia care vând făină plină cu var şi ăia care vând bere îndoită cu apă împuţită. Poate om putea măcar să avem grijă ca niciun băieţel să nu mai fie nevoit să se frece pe genunchi şi pe coate cu saramură. Măcar atât de-am face şi tot ar fi ceva, ce zici?

— Da. Ar merita s-o facem.

Spate-lat recunoştea în sinea lui că nu prea avea motive să-l contrazică pe Sarlby.

— Nu te-aş fi crezut un orator atât de bun.

Acum s-a auzit un zăngănit de undeva din cealaltă parte a fabricii.

— Am furat vorbele de la ăia mai buni decât mine, a spus Sarlby. Ar trebui să vii şi tu la o întrunire de-a noastră, să-l asculţi pe Ţesător. O să te convingă să gândeşti ca noi.

Acum Spate-lat a auzit nişte strigăte înăbuşite.

— Nu-mi permit să gândesc ca voi, a zis el, cu un oarecare regret. Am renunțat de ceva vreme la încercarea de a îndrepta lumea cu umărul. Poate chiar de prima dată când ne-am urcat pe scările alea. Dacă nu atunci, precis a doua oară. Am și așa suficiente necazuri. E mai bine să stau cu fruntea plecată. Să am grijă doar de familia mea.

Alt zăngănit – mai puternic acum. Și un nor de funingine a răbufnit dintr-o vatră abia curățată.

— Ce dracu'? a exclamat Sarlby, făcând un pas în direcția respectivă. Vrem să facem curățenie aici!

Din vatra cu pricina a răsunat un hârșâit prelung, apoi a țâșnit un alt nor de funingine și s-a auzit un vaiet ascuțit, un vaiet de durere și de spaimă, care i-a înghețat lui Spate-lat sângele în vine.

— Nu pot să ies!

Precis că era unul dintre băieții coșarului.

— Nu pot! Nu pot!

Spate-lat și Sarlby s-au uitat lung unul la altul. Spate-lat vedea pe chipul fostului său camarad aceeași groază și aceeași neputință care îl copleșiseră și pe el.

— A rămas înțepenit acolo! a zbierat Sarlby.

Spate-lat a aruncat mătura, s-a repezit într-acolo și s-a cățărat pe o băncuță de lângă vatră. Focurile arseseră întreaga zi, iar cărămizile erau mult prea fierbinți.

Alt zăngănit, apoi un zgomot de rostogolire, apoi strigătele băiatului s-au transformat în zbierete disperate, fără sens.

Nici coșul ăla nu fusese bine construit, așa cum nimic din Valbeck nu era făcut cum trebuie. Spate-lat s-a apucat să râcâie în mortarul vechi cu degetele, cu unghiile, încercând să-l sfărâme cu mâinile goale ca să ajungă la băiat. Numai că nu a reușit.

— Ia de-aici!

Era Malmer, care venise în goana mare și acum îi întindea o rangă. Spate-lat i-a smuls-o din mână și a început să lovească și să scormonească în mortarul fărâmicios. De jur împrejurul lui zburau așchii de cărămizi, dar el nu se lăsa: lovea și scormonea și înjura printre dinți.

Îl auzea acum pe băiatul dinăuntru. Însă băiatul nu mai striga după ajutor. Nu mai avea putere – abia dacă mai reușea să tușească și să scâncească.

În sfârșit, s-a desprins o cărămidă, iar dogoarea care a năvălit afară l-a făcut pe Spate-lat să-și întoarcă repede capul. A vârât ranga în spațiul rămas liber, s-a proptit în ea ca într-o pârghie și a izbutit să mai scoată câteva cărămizi.

Numai că aceste cărămizi erau însoțite de un val mare de funingine care i-a acoperit parțial lentilele ochelarilor. Însă tot a putut să-l vadă pe Sarlby cum apucă de marginea găurii fierbinți. Fostul lui camarad a icnit din cauza căldurii cumplite și s-a oprit o clipă ca să-și scoată șorțul și să și-l înfășoare în jurul mâinilor.

Spate-lat a băgat ranga în coșul de fum și s-a opintit în ea cu toată puterea, tremurând din cauza efortului și mârâind ca o fiară a pădurii. Se desprinseră mai multe cărămizi, iar acum Spate-lat a observat ceva înțepenit înăuntru. Două bețe negre. Unul dintre ele cu un bocanc la capăt.

Doamne, cât de cald era înăuntru! Pe obraji au început să-i curgă șiroaie de stropi mari de transpirație. Nădragii băiatului ardeau mocnit. Picioarele îi erau negre și pline de umflături. La început, Spate-lat s-a gândit că era doar cenușă. Apoi și-a dat seama că era chiar pielea copilului.

— La naiba! a mârâit Sarlby, reapucându-se să sape cu ranga.

S-au rostogolit afară alte cărămizi și valuri de mortar, iar băiatul a alunecat în brațele lui Spate-lat, însoțit de o furtună de funingine.

Dar ce fierbinte era micuțul! Îl ardea rău de tot și a avut nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu-i dea drumul.

— Întinde-l aici, a spus răgușit Malmer, ștergând iute o bancă și scoțând tăciunii aprinși din părul băiatului.

— Mama mă-sii! a murmurat Sarlby, cu brațul pus în dreptul gurii.

Băiatul nu se mișca. Nu respira. Și poate că era mai bine, pentru că era cumplit de ars. Mirosea ca slănina din tigaie la micul-dejun.

— Ce facem? a strigat Spate-lat. Ce putem să facem?

— Nu mai e nimic de făcut, a mormăit Malmer, strâmbându-și cu regret fălcile acoperite cu păr cărunt. E mort.

— Prăjit, a șoptit Sarlby. S-a prăjit de viu, mama mă-sii de treabă!

— Parc-ai zis partea de vest...

Spate-lat s-a întors și i-a văzut pe coșar și pe un băiat care se holbau la ei.

— Parc-ai zis...

Dar nu a mai apucat să termine, pentru că Spate-lat l-a înșfăcat de guler, l-a ridicat și l-a izbit de peretele spart al vetrei. În van încerca nenorocitul ăla să-i descleşteze degetele ţepene pe care acum se vedea foarte bine tatuajul.

— N-am ştiut... a bolborosit omul cu lacrimi pe obraji şi duhnind a băutură şi mucegai. N-am ştiut...

— Uşurel! a spus cineva.

Era o voce gravă, o voce mângâietoare.

— Uşurel, uriaşule! Dă-i drumul!

Numai că Spate-lat era acum aidoma unei arbalete mult prea încordate şi îi venea mult mai uşor să dea drumul săgeţii decât să se oprească. A avut nevoie de un efort aproape supraomenesc ca să se abţină şi să nu-i frângă gâtul coşarului apăsându-l de marginea cuptorului. Greu, foarte greu, şi-a descleştat degetele şi a dat drumul trenţei jegoase a nenorocitului. Greu, foarte greu, s-a convins să facă un pas în spate. Iar coşarul s-a prăbuşit pe jos, lângă cazan, bolborosind înspăimântat şi împrăştiind bale puturoase în jur.

Malmer l-a bătut uşor în piept pe Spate-lat.

— Bravo! Nimic nu se câştigă prin violenţă. Cel puţin, nu deocamdată.

Ba niciodată. Spate-lat ştia asta foarte bine. O ştia de vreme îndelungată. Însă ce ştia el nu avea nicio legătură cu ce făcea.

S-a uitat din nou la băiatul întins pe bancă. Înnegrit din cap şi până în picioare. Înroşit din cap şi până în picioare. Şi-a încleştat iarăşi pumnii. Îl dureau îngrozitor. S-a forţat să şi-i desfacă. Îl dureau la fel de tare. Şi-a scos ochelarii şi a rămas acolo, gâfâind. S-a uitat la Sarlby. S-a uitat la Malmer. Dar nu a văzut decât două pete întunecate.

— Unde au loc întrunirile astea?

SURPRIZE

Rikke a vrut să se trântească pe scaun, nu a calculat bine distanța și s-a așezat atât de brusc, că și-a mușcat limba și s-a lovit cam tărișor la spate. S-ar fi dat de-a berbeleacul cu scaun cu tot dacă nu întindea repede mâna Isern s-o țină.

— Ești beată, a anunțat-o ea.

— Chiar că *sssunt,* a aprobat-o cu mândrie Rikke.

Trăsese și câteva fumuri din pipa cu chagga și acum totul în jur i se părea frumos și strălucitor. Toate chipurile pe care le vedea la lumina lumânărilor erau strălucitoare și rozalii și fericite.

— Ești muci, a spus Isern. Da' lumea-i îngăduitoare cu tine fiin'că ești tânără, proastă, țicnită și adorabilă.

— Chiar că-*sssss* adorabilă.

Rikke a mai luat o dușcă, dar chiar atunci i-a venit să râgâie și s-a înecat și a împroșcat bere de jur împrejur. Dacă n-ar fi fost chiar în halul ăla de beată, poate că s-ar fi simțit extrem de rușinată. Însă era criță, așa că a râs în hohote de isprava ei.

— Șșși ăssta-i rolu' *jaiafetului*: să te facă muci.

Isern s-a uitat la ea peste marginea pocalului.

— Vrei să zici *zaiafet.*

— Păi, așșa am șși zisss, a murmurat Rike. *Jaiafet*.

Al dracului cuvânt, de ce îi înțepeneau dinții când trebuia să-l pronunțe? Tăcerea s-a așternut peste sala în care se aflau – mai bine zis, peste hambar, pentru că acum erau nevoiți să se descurce cum puteau. Tatăl lui Rikke tocmai se ridicase în picioare și voia să spună câteva cuvinte.

— Șșșșșt! a șuierat Rikke. Șșșșt!

— Da' n-am zis nimic, s-a revoltat Isern.

— *Şşşşt* am ssspus!

Iar glasul ei strident a răsunat prelung în hambarul amuţit. Tatăl ei a tuşit de câteva ori, iar Rikke, simţind toţi ochii aţintiţi asupra ei, s-a făcut cât putea ea de mică şi a mai luat pe furiş o duşcă zdravănă din pocal.

— Ne-or fi pus pe fugă Calder şi Solz şi toţi nemernicii ăia ai lor! a strigat tatăl ei. Însă doar pentru moment.

— Doar pentru moment, nemernicii! a răcnit cineva, iar ceilalţi au profitat de ocazie şi s-au apucat să arunce tot felul de blesteme şi înjurături la adresa duşmanilor. Rikke a strâmbat buzele şi a scuipat cu năduf drept pe un balot de paie.

— Mi-or fi călcat ei grădina în picioare!

— Ba nu! Că tot mai cresc buruieni! a strigat unul din spate.

— Mi-oi rosti eu discursul din hambarul unui netot, şi nu din sala mea din Uffrith!

— Sala aia puţea a rahat de câine! s-a auzit o voce, apoi hohotele de râs ale celor aproximativ o sută de Oameni Vestiţi, Oameni Aleşi, înghesuiţi în jurul meselor înjghebate din nişte uşi vechi.

Însă nu a fost nevoie decât ca tatăl lui Rikke să le arunce o privire severă şi au amuţit toţi imediat.

— Multe lucruri am pierdut la viaţa mea, a spus el. Le-am pierdut sau mi s-au luat. Mulţi oameni de nădejde s-au întors în ţărână în ultimele săptămâni. Multe locuri goale au rămas acum printre noi. Locuri ce nu vor mai putea fi în veci umplute.

A ridicat pocalul, la fel au făcut şi toţi ceilalţi şi un murmur solemn a străbătut hambarul.

— Pentru morţii noştri! a mârâit Caul Fiori-îţi-dau.

— Pentru morţii noştri! s-a smiorcăit Rikke, cuprinsă de un val neaşteptat de tristeţe amestecată cu mânie.

— Dar am fost binecuvântat cu aliaţi credincioşi! a exclamat tatăl lui Rikke, făcând un semn din cap spre lady Finree, care, binecuvântat fie-i numele, se străduia din răsputeri să pară cât mai în largul ei.

— Iar acum fiica mea s-a întors la mine, a adăugat el, zâmbindu-i lui Rikke. Aşa că, în ciuda tuturor acestor necazuri, tot mă consider norocos!

Şi a strâns-o în braţe, a pupat-o pe creştet şi, în vreme ce grinzile vechi ale hambarului trepidau de atâtea urale, a şoptit:

— Probabil că mai norocos decât aş merita.

— Aş vrea să închin şi eu o cupă!

Şi Rikke s-a căţărat – nu tocmai sprintenă – pe masă, sprijinindu-se de umărul tatălui său. Berea s-a vărsat din pocalul ridicat deasupra capului şi a stropit lemnul. Însă lemnul ăla era deja pătat, aşa că nimeni nu avea să observe.

— În cinstea voastră, nenorociţi lamentabili ce sunteţi, că habar n-aveaţi să găsiţi drumul, dacă nu vă călăuzea la mine draga şi buna Isern-i-Phail!

— În cinstea nenorociţilor lamentabili! a răcnit cineva.

Şi s-au pus cu toţii pe băut şi pe râs şi pe cântat şi o încăierare s-a iscat într-un colţ şi cineva a rămas fără un dinte. Dar totul s-a petrecut într-o atmosferă de voie bună.

— Pe toţi morţii noştri, sunt fericit că te-ai întors teafără şi nevătămată, Rikke, a spus tatăl ei, cuprinzându-i obrajii în palmele bătrâne şi bătucite. Dacă-ai fi păţit ceva...

Ia te uită! Lacrimi să fie alea care-i străluceau în colţul ochilor? Tatăl lui Rikke a surâs, şi-a tras nasul şi a adăugat:

— Eşti singurul lucru bun pe care l-am făcut în viaţa mea.

O îngrijora felul în care arăta – istovit şi cenuşiu la faţă, de parcă îmbătrânise cu câţiva ani în cele câteva săptămâni de când nu-l văzuse. O îngrijora felul în care vorbea – duios, exagerat de sentimental, referindu-se numai la trecut, de parcă nu ar fi aşteptat nimic de la viitor. Însă cu niciun chip nu voia ca el să-i simtă îngrijorarea, aşa că s-a apucat să facă pe nebuna parcă mai tare ca oricând.

— Despre ce vorbeşti, moş nebun ce eşti? Ai făcut o groază de lucruri bune. Nici nu le mai ştim numărul. Ia spune, cine a făcut mai mult bine Nordului? Nu cumva tu eşti ăla? Oricare dintre tembelii ăştia şi-ar da bucuros viaţa pentru tine.

— Poate. Numai că n-ar trebui să se ajungă în situaţia asta. Nu prea cred...

S-a încruntat în direcţia războinicilor beţi din hambar, de parcă nu-i vedea bine. De parcă se uita la ei cu Ochiul Lung şi observa ceva îngrozitor.

— Nu prea cred că mă mai ţine spinarea să duc şi alte lupte.

— Ia ascultă aici! a mârâit ea cu furie, apucându-l de obrajii ridaţi şi trăgându-l aproape. Tu eşti Copoiul! Nu există alt om mai curajos decât tine în tot Nordul. În câte bătălii ai luptat?

El a zâmbit trist.

— Cre' că-n toate.

— Chiar că-n *toate*! Ai luptat alături de Sângerosul Nouă! Ai luptat alături de Rudd Treicopaci! L-ai învins pe Bethod în Ținuturile Înalte!

Acum a zâmbit mai larg și și-a trecut limba peste un dinte colțuros.

— Știi bine că nu-mi place să mă laud.

— Un om cu renumele tău nici n-are nevoie de asta, a declarat ea ritos, ridicându-și bărbia, umflându-și pieptul, încercând să-i dovedească astfel cât de mândră era să-i fie fiică. O să-i *învingi* pe Stour Amurg și pe pupincuriștii lui și o să-l atârnăm într-un ștreang făcut din mărăcini și eu o să-i despic burta și o să-i scot mațele și o să i le trimit lu' tac-su!

Abia acum și-a dat seama că începuse să mârâie ca o fiară și împroșca scuipat în toate direcțiile și ridicase pumnul în nasul tatălui ei. Și-a descleștat încet degetele și s-a șters la gură cu ele.

— Ori cam așa ceva...

Sălbăticia din tonul și atitudinea ei îl lăsase pe Copoi cu gura căscată.

— N-ai mai vorbit niciodată așa.

— Mă rog, nici casa nu mi-a mai fost incendiată. N-am priceput niciodată de ce sfada era ocupația predilectă a nordicilor, dar uite că acum parcă încep să înțeleg.

Tatăl ei s-a înfiorat.

— Sper ca toată ranchiuna dușmanilor să moară odată cu mine și tu să nu mai ai de-a face cu ei.

— Da' n-ai fost tu de vină! Și nici eu n-am fost! Solz Mână-de-fier ne-a atacat el pe noi! Calder cel Negru a dat foc Uffrith-ului! Jigodia aia de Stour Amurg m-a fugărit prin pădure. Ei ți-au călcat în picioare grădina... a încheiat ea, dar fără vehemența de la început.

— Frumusețea grădinilor este că se refac.

— Ți se schimbă sentimentele când ești scufundată până-n gât într-un râu înghețat, a mârâit ea, începând să clocotească din nou de furie când și-a amintit ce pătimise, și când mori de foame și când te caci pe tine și, colac peste pupăză, de la mizerie și de la udătură mai ai și o iritație pe tot corpul și când auzi un cretin cum se laudă cu toate grozăviile pe care o să ți le facă. Cum o să distrugă el tot ce iubești și uite că așa s-a întâmplat. Ei bine, în cazul ăsta o să distrug și eu tot ce iubesc *ei* și după aia o să mai stăm de vorbă.

Mi-am jurat că nu mă las până n-o să-l văd mort pe Stour. Și *jur* încă o dată, pe tot ce am eu mai sfânt, că așa va fi.

Tatăl lui Rikke a oftat.

— Frumusețea jurămintelor pe care ți le faci e că nu se supără nimeni dacă le încalci.

— Ei, na!

Rikke și-a dat din nou seama că încleștase pumnii și acum s-a hotărât să și-i lase așa.

— Isern zice că-s prea moale. Zice că-s răzgâiată.

— Sunt alte defecte mult mai rele.

— Isern zice că luna îndrăgește cruzimea.

— Poate-ar fi bine să ai grijă ce fel de lecții înveți de la Isern-i-Phail.

— Vrea doar ce-i mai bine pentru mine. Ce-i mai bine pentru Nordul nostru.

Tatăl ei a surâs cu tristețe.

— Poate nu mă crezi, dar să știi că toți vrem ce-i mai bine. Rădăcina tuturor relelor de pe lumea asta e că nu putem să cădem de acord asupra acelui bine suprem.

— Zice că trebuie să-ți împietrești inima.

— Rikke, a șoptit el, apucând-o de umeri. Ascultă la mine. De-a lungul anilor am cunoscut mulți bărbați care au făcut asta. Bărbați cu calități vrednice de toată admirația. Bărbați care și-au împietrit inimile tocmai pentru că voiau să conducă armate, să învingă dușmani, să guverneze țări. Numai că nu le-a folosit la nimic – nici lor și nici acelora din jur.

A strâns-o ușor de umeri și a continuat:

— Eu îți iubesc inimioara așa cum este. Poate că Nordul ar fi un loc mai bun dacă ar exista mai mulți oameni ca tine.

— Zici tu? a murmurat ea, deloc convinsă.

— Ai curaj, Rikke; și ai și minte. Însă îți place să ți le ascunzi. Poate chiar de tine însăți.

Și-a dezlipit ochii de ai ei și a privit la bărbații gălăgioși din hambar.

— Cred că ei o să aibă mare nevoie de curajul tău și de mintea ta când se va isprăvi totul. Dar o să aibă nevoie și de inima ta. Când eu o să mă duc.

Lui Rikke i s-a uscat brusc gura. Și, așa cum făcea de obicei, și-a deghizat toată spaima în glumă.

— Unde să te duci? La căcăstoare?

— Mda, mai întâi la căcăstoare. După aia în așternut. Vezi să nu te-mbeți prea tare, bine?

S-a aplecat și i-a șoptit la ureche.

— La fel de mare păcat ar fi și dacă ți-ai transforma inima într-un burduf de vin.

Rikke l-a urmărit încruntată cum se îndepărtează. Întotdeauna fusese zvelt și musculos. Acum era adus de spate și părea foarte fragil. Și o întrebare neașteptată și-a croit drum prin mintea ei: oare cât mai avea de trăit? Și apoi alta: oare ce se va alege de ea după ce el nu va mai fi? Oare ce se va alege de ei toți? Că, dacă își puneau nădejdea doar în curajul și mintea ei, înseamnă că aveau probleme mult mai mari decât își imaginase.

Fiori-îți-dau stătea încruntat într-un colț, departe de ceilalți. Adevărul era că reputația lui îi făcea pe cei mai mulți oameni să-l evite – chiar beți fiind. Nordul era plin de oameni răi și se spunea că Fiori era unul dintre cei mai răi. Da, sigur, oamenii răi erau o mare pacoste până când dădeai chiar tu de necaz și un om rău sărea să te ajute. Atunci deveneau cei mai minunați din toată lumea.

— Hei, hei, Fiori! a strigat ea, vrând să-l plesnească pe umăr și aproape lovind în gol.

Noroc că era umărul lat.

— Nu știu dacă pricepi ce sărbătorim noi aici. Întoarcerea mea triumfală, ăsta-i motivul bucuriei noastre. Ar trebui să te scremi și să zâmbești un pic.

S-a uitat la chipul lui distrus, la pleoapa căzută peste ochiul din metal, la plaga aia de la arsură care-i acoperea obrazul.

— Știi cum se zâmbește, da?

El a aruncat o privire la mâna de pe umărul său, apoi a ridicat ochiul bun la ea. Și nu a schițat nici urmă de zâmbet.

— De ce nu ți-a fost niciodată frică de mine?

— Pentru că nu mi-ai părut înfricoșător. Ochiul ăla al tău mi s-a părut întotdeauna drăguț. Sclipicios.

Și Rikke l-a mângâiat pe obrazul distrus.

— Mereu mi s-a părut că... nu-ți găsești locul. De parcă te-ai fi rătăcit de tine însuți și habar n-ai pe unde să te cauți.

Și-a proptit mâna în pieptul lui și a adăugat:

— Dar tot acolo ești. Acolo, înăuntru.

Atât de șocat părea acum Fiori, de ziceai că primise o scatoalcă zdravănă. Apoi ochiul ăla bun parcă s-a umezit un pic, sau poate doar privirea ei se încețoșase. Pentru că se știa bine că Fiori-îți-dau nu plânge niciodată și că doar îi picură uneori niște apă din ochiul ăla fals – ceea ce era cu totul și cu totul altceva.

— Măi, da' câți plângăcioși pe-aici! a murmurat ea, ridicându-se de la masă. Mai vreau un rând.

Poate încă un rând nu era tocmai cea mai bună idee, dar, nu se știe de ce, ideile proaste i se păreau lui Rikke extrem de interesante. Acum tocmai își turna niște bere, cu grijă să n-o dea pe jos, și își lipise limba de locul ăla de pe buză unde își sprijinea de obicei pipa cu chagga, când a dat cu ochii de Leo dan Brock.

În mod normal, era însoțit de câțiva prieteni. Și, da, uite, ăla cu prea mulți dinți în gură nu era prea departe și se hlizea la o slujnică de parcă-i spunea: vezi, măi, fato, că n-ai să mai primești altceva în afară de rânjetul ăsta superb al meu. Probabil că pe ceilalți tâmpiți îi pusese pe fugă maică-sa. Desigur, dacă te luai după degetul arătător în permanență ridicat și după chipul schimonosit al fiului ei, puteai spune că lady Finree era o femeie destul de intimidantă, care îi muștruluia pe cei din jur ori de câte ori avea ocazia.

— ... dar n-am de gând să te mai deranjez, s-a pomenit Rikke zicând fără voia ei. Doresc doar să-ți spun că e nevoie de cineva *capabil* care să conducă retragerea asta.

Leo a aruncat o privire furibundă la mama lui, care tocmai se îndepărta. Apoi și-a dat capul pe spate, și-a golit pocalul, l-a azvârlit după aceea pe masa plină de resturi și s-a apucat să bea direct din urcior. Nu foarte elegant gestul, firește – pentru că pe bărbie și pe gât au început să-i curgă șiroaie de bere.

— Îmi zic uneori că la petrecerile astea mai multă bere se risipește decât se bea, a spus Rikke în limba oficială a Uniunii, proptindu-și ambele mâini pe masa de lângă el și băgându-și capul între urechi.

Leo s-a uitat la ea peste buza urciorului și i-a răspuns în nordică.

— Măi, să fie! E chiar fiica rătăcitoare a Copoiului. Te bucuri că te-ai întors acasă?

— Aş prefera să fiu în Uffrith, numai că Uffrith-ul a ars şi oamenii au fugit unde-au văzut cu ochii. Cei norocoşi. Mereu am crezut că detest oraşul ăla, dar acum, când nu mai e, mi-e dor de el...

Şi iar a simţit nodul tristeţii în gât.

— În orice caz, aici e mult, mult mai bine decât într-o pădure rece, unde să mă vâneze o hoardă de turbaţi. Prin Nord mişună o groază de nenorociţi, nu doar Amurg ăla.

Şi valul neaşteptat de ură care a cuprins-o a făcut-o să-şi dezvelească dinţii într-un rânjet hidos.

— În numele morţilor noştri, zău că ar merita să-l pună menestrelii în cântecele lor, că n-am mai văzut un nenorocit mai mare decât ăsta.

— Bărbaţii din Nord se dau în vânt după cântece cu ticăloşi.

— Eu sunt *femeie* din Nord, s-a supărat ea, împungându-se cu degetul în piept.

— Am observat, a zis el, ridicând din sprâncene.

Se uita la degetul ei, nu la piept. Deşi poate că arunca pe furiş o privire şi într-acolo. Ea cam aşa spera, dar era prea beată ca să-şi dea seama. I se părea că fiecare cuvânt pe care-l schimbau avea mai multe înţelesuri. Unul primejdios, ca loviturile dintr-un duel. Unul palpitant, de parcă fiecare respiraţie ar fi fost un joc de noroc.

— Nu-i uşor, să ştii, a mormăit ea, prăbuşindu-se pe scaunul liber, pe care şezuse mama lui.

Şi-a pus picioarele pe masă şi s-a lăsat pe spate fără teamă că s-ar putea răsturna.

— Deloc nu-i uşor să trăieşti în umbra unui părinte vestit.

— Nu, a aprobat-o Leo, uitându-se încruntat în pocalul cu bere. Mi-e dor de tata. Trei ani au trecut de când a murit. Şi tot mi se pare c-a fost ieri. Când trăia el, mama nu-mi acorda atâta atenţie.

— Ar trebui să te bucure atenţia mamei tale. Eu nici n-am cunoscut-o pe a mea.

— O să fiu curând lord guvernator, a spus Leo, încercând să vorbească pe un ton cât mai autoritar, aşa cum îşi imagina el că trebuie să fie tonul unui guvernator.

Desigur că a eşuat, dar nereuşita lui i s-a părut adorabilă lui Rikke. De fapt, în momentele acelea, totul la el i se părea adorabil. Mai cu seamă claviculele, deşi nu pricepea de ce. Erau nişte clavicule puternice, proeminente, cu o adâncitură la mijloc, în care probabil că ar încăpea perfect nasul ei.

— Regele o să dea un decret și atunci o să pot să fac tot ce vreau.

Rikke a căscat ochii la el.

— Adică... ești obligat să faci ce-ți spune mămica până când un nene cu pălărie din aur îți dă voie să faci și altceva? Uluitor! Uluitor de-a dreptul!

În primul moment, Leo s-a încruntat, dar apoi trăsăturile i s-au destins și a schițat un zâmbet rușinat.

— Ai dreptate. Sunt o puţă nesimțită.

Ea şi-a zis că uneori o puţă e fix ce-ți trebuie, dar nu a rostit vorbele astea cu glas tare. E bine ca fetele să-și păstreze o *oarecare* aură de mister, indiferent cât de bete ar fi.

Leo s-a aplecat un pic și ea a simțit o văpaie în obrazul dinspre el, de parcă tânărul ar fi fost făcut din cărbuni încinși și ea stătea prea aproape de focul lui.

— Ştii, umblă vorba că tu ai fi fost crescută de vrăjitoare.

Rikke a pufnit și a aruncat o privire spre Isern-i-Phail.

— Mai degrabă de cârtitoare.

— Umblă vorba că ai avea Ochiul Lung.

Rikke a profitat de ocazie şi s-a apropiat mai mult, întorcându-şi ochiul stâng spre el.

— Așa este.

Erau la câțiva centimetri distanţă unul de celălalt, iar aerul dintre ei parcă răbufnise dintr-un cuptor fierbinte.

— Pot să-ți văd viitorul.

— Și ce vezi acolo?

În vocea lui se simţea îndoiala, amuzamentul şi curiozitatea. Dar nu cumva mai era acolo şi o picătură – una mică de tot – de dorinţă? Pe toți morții, Rikke așa spera.

— Necazul e că nu trebuie să spui ce vezi, ca să nu strici surpriza.

S-a ridicat brusc, s-a împiedicat de piciorul scaunului, cât pe ce să cadă. Dar și-a recăpătat echilibrul cu multă îndemânare – adică apucându-se disperată de marginea mesei.

— O să-ți arăt.

L-a prins de braţ şi a început să tragă de el ca să-l ridice, dar ceva i-a distras atenţia şi nu s-a mai gândit decât la asta. Cât de tare era braţul lui sub mânecă! Parcă ar fi fost făcut din lemn!

— Ce braţ vânjos! a murmurat ea, revenindu-şi şi trăgându-l spre uşile mari ale hambarului prin care acum ieşeau oamenii ca să se ducă la corturile şi la culcuşurile lor.

Amicul prevăzător al lui Leo – Jurand sau cum l-o mai fi chemând – îi urmărea cu privirea de lângă perete. Pe chipul lui se citea dezaprobarea, dar pe Rikke o durea exact în fund de dezaprobarea lui. A observat-o şi pe Isern-i-Phail, care-şi pusese pe un scaun piciorul bandajat şi dezgolit până sus şi i-l arăta lui Fiori.

— *Ăsta*-i un picior, gesticula ea mândră spre muşchii încordaţi din pulpă. E aşa cum tre' să fie un picior adevărat. Ba chiar mai mult decât atât.

Fiori a examinat atent piciorul cu pricina.

— De bună seamă.

— Ălălaltu', s-a fălit Isern, e şi mai şi.

Fiori şi-a ridicat ochii – mă rog, ochiul – de la picior la chipul lui Isern.

— Nu mai spune?!

— Ba spun, a declarat ea pe un ton categoric, aplecându-se spre el. Cât despre ce-i între ele...

— Scuzaţi-ne, a intervenit Rikke, strecurându-se pe lângă ei şi târându-l pe Leo după ea, încercând amândoi să-şi înfrâneze chicotelile.

După căldura din hambar, aerul nopţii era ca o palmă care a plesnit-o drept peste nas şi a ameţit-o. Mai multe focuri sfredeleau întunericul, se vedeau vag contururile corturilor, se auzeau frânturi dintr-un cântec vechi despre un erou mort acum. Rikke îl ţinea de cot pe Leo şi rătăceau amândoi aiurea, râzând cu poftă ori de câte ori unul dintre ei se poticnea şi îşi cam pierdea echilibrul.

El a luat-o de după umăr.

— Unde mă duci...

Şi imediat a icnit cu putere când Rikke l-a îmbrâncit într-un zid pe jumătate dărâmat, şi-a vârât degetele în părul lui şi i-a tras capul spre ea. Au rămas aşa, cu feţele la câteva degete distanţă una de alta. Ea voia să prelungească momentul ăsta – să-i mai simtă puţin pe obraz răsuflarea fierbinte, nerăbdătoare, cu miros de bere. Voia să prelungească momentul ăsta – să vadă focurile din depărtare sclipindu-i în ochi. Şi a prelungit momentul ăsta şi s-a apropiat mai mult, şi mai mult, până când el şi-a ţuguiat buzele surâzătoare spre ea, iar ea i le-a atins uşor cu ale ei – de la stânga la dreapta şi de la dreapta la stânga.

Şi s-au sărutat flămând, haotic, sugându-şi unul altuia buzele şi ciocnindu-şi dinţii şi împletindu-şi limbile. Şi Rikke şi-a zis, fără falsă modestie, că ea se pricepea de minune să pupe, dar nici el nu era vreun ageamiu. N-avea niciun rost să se ciugulească superficial, aşa cum face vrabia cu bobul de mei. Când te săruţi de-adevăratelea, trebuie s-o faci cu simţ de răspundere. S-au îndepărtat puţin ca să-şi tragă sufletul, iar el s-a clătinat un pic, s-a şters la gură şi s-a uitat lung la ea într-un fel uşor tulburat, uşor excitat, uşor beat, făcând-o să se simtă şi ea tulburată şi excitată şi beată. Apoi el a tras adânc aer în piept şi l-a dat afară.

— Aşa... şi unde-i surpriza?

Ea a zâmbit larg:

— Ticălosule!

O uşă şubredă stătea întredeschisă spre o beznă mai neagră decât a nopţii. Rikke a împins-o cu umărul, uşa s-a hâţânat în balamale şi s-a deschis mai mult. Ea l-a îmbrâncit înăuntru şi el s-a împiedicat, s-a clătinat tare, apoi s-a auzit un bufnet. Şi după aia nu s-a mai auzit nimic.

— Leo? a şuierat ea, mergând pe bâjbâite.

Era beznă-beznă. Rikke a întins mâna şi a început să-l caute pe dibuite. Şi-a simţit mâna apucată de cineva şi a scâncit scurt şi cineva-ul ăla a tras-o în jos şi ea a căzut pe ceva moale – era un maldăr de paie, care mirosea a ţărână şi a animale şi a mucegai. Însă Rikke nu fusese niciodată prea năzuroasă, iar acum chiar că nu-i venea deloc să facă nazuri. Ha! Năzuroasa Rikke! A pufnit-o râsul şi imediat Leo s-a trântit greu peste ea şi a început din nou s-o sărute, scoţând nişte gemete de nerăbdare, făcând-o şi pe ea să geamă cu gura lipită de gura lui fierbinte.

El i-a strecurat o mână pe sub bluză, mai sus de talie, mai sus de coaste. Ea l-a apucat de încheietură.

— Stai!

Leo a încremenit.

— Ce?

În liniştea de acolo, îi auzea răsuflarea sacadată, mai sonoră decât bubuielile propriei inimi.

— Te-am lovit?

— N-ar trebui... să-i cerem voie mamei tale mai întâi?

I-a văzut sclipirea stinsă a dinților. Zâmbea.

— Ticăloaso!

— Sau poate chiar Maiestății Sale? Probabil că un decret regal ar anula un ordin venit de la doamna guvernator...

— Ai dreptate, a spus el, ridicându-se într-un cot. O să trimit un mesaj la Adua. Probabil că vor dori să analizeze problema în Consiliul Închis, dar sunt convins că vor trimite răspunsul prin emisar înainte de...

— Nu-s sigură că o să mai fiu beată atunci, a zis ea, începând să-și dea jos pantalonii.

Dar nici nu a apucat să-i treacă mai jos de șolduri că i-a alunecat mâna și a căzut în nas și i s-a umplut gura cu paie și le-a scuipat și a râs ca proasta și a râgâit și au început iar să se pupe. Îl ținea strâns de obraji și o înțepau în palme țepii bărbii de câteva zile.

Mâna lui a coborât între pulpele ei și ea a încercat să-și desfacă picioarele, numai că i se încurcase centura și o înțepau paiele în fund. Și s-a lipit și mai tare de el și s-a frecat de el, s-a frecat și mai tare și și-a vârât cât mai adânc limba în gura lui, iar respirația lui accelerată îi spunea că zâmbește. Zâmbea și ea, zâmbea cu toată fața. La o adică, ce făcea acum era cu mult mai amuzant decât fuga disperată prin pădure.

Nu avea nevoie de Ochiul Lung ca să vadă ce urma să se întâmple. Nicio senzație nu-i mai plăcută decât să te simți dorită, nu? Dorită de cineva pe care și tu îl dorești. Incredibil că există ceva atât de plăcut care nu costă nimic.

A trecut ea deasupra, pe de o parte ca să preia conducerea, dar mai ales pentru că o ustura fundul de la paiele alea. A reușit cumva să-și coboare pantalonii până la glezne, așa că a putut să se așeze călare peste el. Numai că centura lui îi dădea de furcă și s-a apucat să se războiască cu ea, însă era atât de beznă că nu vedea nimic și a luat-o cu amețeală și a crezut că o să cadă – deși stătea în genunchi pe niște paie – și s-a enervat cumplit că era atât de neîndemânatică și parcă ar fi trebuit să descoasă o broderie cu mânușile pe mâini.

— Futu-i! a șuierat ea. Ți-a pus maică-ta lacăt la asta? Unde-i catarama?

— La locul ei, a șoptit el, gâdilându-i urechea cu răsuflarea lui fierbinte și făcând-o să se înfioare. Unde să fie?

S-a auzit un sunet metalic când și-a desfăcut-o singur. Bravo! Acum putea să-și vâre mâna în pantalonii lui.

— Au! a exclamat ea, ca o neroadă.

Habar n-avea de ce o luau mereu prin surprindere mădularele bărbaților. A naibii anatomie mai aveau și ei. Însă, tot fără falsă modestie, știa să se descurce foarte bine când era vorba de dunga-dunga. Niciun rost să te ferești de parcă ți-ar fi frică. Tot ce trebuie să faci e să te apuci de treabă.

— Aoleu! a tresărit Leo.

— Scuze!

Poate că ruginise un pic și acum chiar că avea senzația că tot hambarul se învârtește în jurul ei, că se învârtește mai abitir decât o barcă într-o bulboană. Numai că era o bulboană plăcută, caldă și lipicioasă și cu miros de animale. Și uite că mâna lui începuse să-i scotocească între picioarele desfăcute – ce-i drept, nu chiar acolo unde trebuia, dar destul de aproape de locul cu pricina – și ea a mișcat din șolduri, ghidându-i mâna, și a început să geamă la urechea lui și a început să se legene sus-jos, sus-jos, sus-jos.

— Ce căcat?! a șoptit el din beznă, amuzat la culme, dar fără să nimerească încă. Unde ți-e...

— La locul ei, i-a șoptit și ea, scuipându-și în palmă, apucându-l de mădular și trăgându-se mai aproape. Unde altundeva să fie?

LEUL ȘI LUPUL

Dacă l-ar fi întrebat cineva, ar fi zis că-i plac femeile. Că-i place să le curteze. Că-i place să le cucerească. Ar fi zis și că-i plac casele de toleranță. Însă adevărul era că Leo nu se simțise niciodată în largul său în preajma femeilor. În preajma bărbaților, da. Bărbații aveau o logică în tot de făceau. Fie că se băteau zdravăn pe umeri, fie că își strângeau tare mâinile, fie că spuneau vorbe fără perdea sau se luptau. Pe de altă parte însă, femeile erau un mister al dracului de complicat. Niciodată nu știa ce să înțeleagă din pălăvrăgeala lor și nici din emoțiile lor și nici din trupurile lor atât de stranii, atât de moi. Trupuri cu țâțe. Bărbații vorbeau foarte mult despre țâțe. Așa că vorbea și Leo. Un ghiont în coaste și o șoaptă complice: „Ia uite ce *dotată*-i mândra!" Însă, dacă era să fie cu desăvârșire sincer, nu prea înțelegea unde era tot farmecul. Din punctul lui de vedere, țâțele erau... niște chestii inutile. Dar firește că-și făcea treaba în pat. Evident că el era la comandă. Deci nicio problemă în privința *asta*. Însă diminețile de după erau printre cele mai jenante situații din viața lui.

A întins mâna după pantaloni, i-a găsit, i-a curățat de niște paie și i-a îmbrăcat cu multă grijă, tresărind la pocnetul cataramei. Și-a cules de pe jos cămașa și cizmele, a făcut un pas spre dunga de lumină de sub ușă și a aruncat o privire în urmă.

Rikke stătea culcată în fân, cu brațele moi întinse în lături, inelul din nas lucea stins în lumina dimineții, încâlceala de lanțuri și rune și talismane de la gât se mișca la fiecare respirație, o șuviță răzleață de păr îi căzuse peste obraji. Leo s-a pomenit că surâde, cu toate că-l apucase o durere crâncenă de cap.

Da, niciodată nu se simțise în largul lui în preajma femeilor. Dar poate nu găsise încă femeia potrivită pentru el. Poate asta era problema lui. Rikke nu semăna deloc cu duduițele pe care mama lui i le-ar fi scos în cale în Ostenhorn, duduițe care spuneau mereu cuvinte cu mai multe înțelesuri, ca și cum conversația era un joc pe care-l câștigai doar dacă-l năuceai de cap pe celălalt jucător. Cu Rikke se cunoștea de mulți ani și nu avea nevoie să-și scormonească mintea căutând cuvinte alese. Fiecare clipă petrecută alături de Rikke era o adevărată aventură. Putea să acapareze o discuție și, cât ai clipi, o ducea pe un teritoriu complet străin. Nu știai unde o să ajungi, dar vorbele ei erau mereu sincere, *neprefăcute*.

Și-a aruncat cizmele și s-a strecurat din nou lângă ea. A zâmbit larg, a ridicat mâna, a ezitat o clipă, iar apoi i-a dat la o parte șuvița de păr. Rikke nu a deschis ochii, dar și-a încrețit buzele într-un surâs.

— Deci te-ai hotărât să nu speli putina?

— Mi-am dat seama că nu vreau să fiu în nicio altă parte.

Și parcă l-a luat ușor cu fiori când ea a deschis ochii ei mari și cenușii și s-a uitat lung la el.

— Ai chef de încă o partidă, nu?

Și-a ridicat brațele deasupra capului, s-a întins, apoi s-a cuibărit la loc, pe grămada de paie.

— N-am primit încă nicio veste de la rege, a spus el, aplecându-se ca să o sărute.

Dar ea și-a ferit bărbia.

— Dar de la doamna guvernator?

— Nimic în scris, a murmurat el, de unde trag concluzia că sunt de acord.

Răsuflarea ei era acră, colțurile buzelor îi erau pline de cruste, iar lui nu-i păsa câtuși de puțin.

Rikke și-a strecurat degetele în părul lui, l-a apucat strâns și l-a sărutat pătimaș. A urmat o serie de săruturi flămânde, pasionale. L-a rostogolit de pe ea, s-a sprijinit într-un cot și, mușcându-și buza, a început să-i desfacă pantalonii. Respirând din ce în ce mai repede, el s-a întins în fân, dând uitării durerea de cap...

Însă ea s-a oprit brusc. S-a încruntat, s-a ridicat în fund și și-a încrețit nasul.

— Simți mirosul ăla?

— Ţineau vite aici.

— Nu. Miroase a ceva dulce. A ceva...

Rikke a fluturat din mână ca să aducă aerul mai aproape de nas. Degetul mic a început să-i zvâcnească.

— O, nu! a exclamat ea, uitându-se dezamăgită la el. Se întâmplă doar în cele mai nepotrivite momente.

Acum îi zvâcneau toate degetele.

— Du-te şi caut-o pe Isern-i-Phail!

Şi s-a prăbuşit pe paie. Acum îi tremura tot braţul.

— Ce?!

— Ad-o încoa' pe Isern!

Şi imediat a pus mâna pe cuiul de lemn pe care-l avea atârnat la gât şi şi-a înfipt dinţii în el. În clipa următoare spatele i s-a arcuit ca o coardă întinsă de arc. A scos un hârâit prelung şi uscat, de parcă îşi dădea ultima suflare. Apoi a căzut pe spate, a început să se zvârcolească şi să lovească sălbatic cu picioarele în podeaua din pământ, împrăştiind paiele în toate direcţiile. Muşchii i se zbăteau frenetic pe sub piele.

— Rahat! a chirăit Leo, cu o mână întinsă spre ea şi cealaltă spre uşă.

Voia s-o imobilizeze, ca să nu-şi facă singură vreun rău. Voia s-o ajute într-un fel, dar fără să ştie cum. Şi s-a îngrozit când primul lui gând a fost să dea fuga la mama lui. Al doilea gând a fost să facă ce-i ceruse Rikke şi s-o aducă acolo pe Isern-i-Phail.

A dat uşa de perete şi, fără să-şi dea seama că era doar pe jumătate îmbrăcat, a luat-o la goană prin curte, speriind găinile. A fugit cât îl ţineau picioarele printre corturi, pe lângă oamenii care îmbucau câte ceva, îşi ascuţeau armele, se văitau de umezeală şi de mâncare şi de situaţia în care se aflau şi se holbau la el. L-a văzut pe Glaward aşezat lângă un foc. Jurand tocmai îi şoptea ceva la ureche. Amândoi l-au văzut pe Leo şi au făcut ochii mari la el, apoi s-au dat iute la o parte când el a ţâşnit printre ei şi pe deasupra flăcărilor, dărâmând oala cu apă pusă la fiert.

— Iertare!

I-a alunecat piciorul desculţ, aproape a căzut în nas, a urcat împleticindu-se câteva trepte şi a luat-o din nou la fugă prin tabăra nordicilor, printre focurile fumegânde şi prin mirosul de mâncare proaspăt gătită. Ca prin vis l-a auzit pe unul fredonând ceva cu voce de bas răguşit în vreme ce făcea pipi între copaci.

— Unde-i Isern-i-Phail? a behăit el. Isern-i-Phail!

O mână i-a arătat unul dintre corturi. Habar n-avea cui aparţinea mâna aia, dar nici că-i păsa. S-a repezit într-acolo, a smucit foaia ce ţinea loc de uşă şi a dat năvală înăuntru.

Mai că se aştepta s-o vadă aplecată deasupra unui cazan, dar munteanca şedea frumuşel pe un scaun, îmbrăcată într-un camizol gurkian, cu piciorul bandajat sprijinit pe o ladă veche, cu o pipă cu chagga fumegândă într-o mână şi în cealaltă cu un ulcior cu bere din ziua trecută.

Femeia a ridicat ochii la Leo, care încerca să-şi recapete răsuflarea.

— Nu prea am obiceiu' să zic că „nu" când mă cată în zorii zilei un bărbat aproape despuiat, da'...

— A făcut o criză! a horcăit Leo.

Isern a aruncat pipa în urcior. Pipa a făcut *fâss*. Isern şi-a săltat piciorul de pe ladă şi s-a ridicat anevoie de pe scaun.

— Arată-mi unde e.

Şi i-a arătat.

Rikke nu se mai zvârcolea ca înainte, dar tot se mai foia pe grămada de paie şi scotea gemetele alea hârâite şi cuiul de lemn era plin de clăbuci de salivă, care-i săreau pe chipul schimonosit. Probabil că se lovise cu capul de perete, că avea părul mânjit de sânge.

— Pe toţi morţii noştri! a mormăit Isern, aşezându-se în genunchi lângă ea şi punându-i o mână pe umăr. Treci de m-ajută s-o ţin!

Leo s-a pus şi el într-un genunchi, cu o mână pe braţul lui Rikke şi cu cealaltă pe piciorul ei, în vreme ce Isern îi căuta prin păr rana de la cap. Abia atunci şi-a dat el seama că Rikke era în pielea goală şi că nici el nu era prea îmbrăcat.

— Voiam să...

Poate Antaup ar fi venit cu o explicaţie neprihănită. Pentru că Antaup avea experienţă. Însă Leo nu prea ştia să ascundă adevărul, iar în situaţia de faţă era nevoie de un adevărat maestru al minciunilor.

— Voiam doar să...

— Şi mie-mi place viaţa.

Isern-i-Phail nici nu s-a obosit să-şi ridice ochii la el.

— Cam pricep eu ce voiaţi să faceţi voi acilea, băiete.

S-a aplecat peste Rikke, i-a şters cu degetele clăbucii de scuipat, i-a îndepărtat părul din ochi.

— Şşşt! a şoptit ea melodios. Şşşt!

Cu câtă dragoste a luat-o în braţe. Cu câtă blândeţe îi vorbea. Cu mai multă dragoste şi cu mai multă blândeţe decât ar fi crezut-o Leo capabilă pe munteanca asta cu trăsături severe.

— Revino-ţi, Rikke! Întoarce-te la noi!

Rikke a scos un mârâit anemic. De la picioare şi până la umeri i-a trecut o ultimă undă de convulsii. Apoi a gemut, împingându-şi încet cu limba cuiul de lemn din gură.

— Că... cat! a bâiguit ea.

— Bravo, fata mea! a exclamat Isern, recăpătându-şi duritatea tonului.

Leo a închis ochii şi a oftat uşurat. Nu păţise nimic. Era bine. Şi şi-a dat seama că tot o mai strângea foarte tare, deşi nu se mai zvârcolea. Aşa că i-a dat repede drumul şi s-a uitat cu un aer vinovat la urmele rozalii ale degetelor sale pe braţul ei.

Isern deja se străduia să tragă pantalonii pe picioarele moi ale lui Rikke.

— Acu' pune mâna de m-ajută s-o îmbrac.

— Nu cred că ştiu...

— Da' tu ai despuiat-o, nu? E acelaşi lucru, doar că invers.

Gemând, Rikke s-a ridicat în fund şi s-a apucat cu mâinile de capul însângerat.

— Ce-ai văzut? a întrebat-o Isern, punându-i cămaşa pe umeri şi ghemuindu-se lângă ea.

— Un ţesător chel cu o pungă care nu rămâne niciodată goală.

Ciudat mai suna vocea lui Rikke. Stridentă, scrâşnită, spartă. Deloc ca vocea ei adevărată. Şi l-a speriat un pic pe Leo. Dar l-a şi gâdilat prin părţile intime.

— Şi mai ce? a insitat Isern.

— O babă care avea capul cusut cu fir auriu.

— Îhî. Altceva?

— Un leu... şi un lup... care se luptau într-un cerc de sânge. Se luptau pe viaţă şi pe moarte şi lupul era mai tare...

S-a uitat lung la Leo şi a continuat:

— Lupul era mai tare... dar leul a câştigat lupta.

L-a apucat de mână, l-a privit în ochi şi l-a tras lângă ea cu o putere neaşteptată pentru cineva atât de vlăguit.

— Leul a învins!

Până în momentul acela, Leo fusese convins că totul nu era decât o aiureală. Ochiul Lung. Basme şi superstiţii. Ce altceva să fi fost? Dar acum, când privea în ochii tulburaţi şi umezi ai lui Rikke, ochi cu pupile atât de mari că păreau nişte gropi negre şi fără fund, a simţit cum i se ridică părul pe ceafă şi începe să-l furnice pielea de pe spate. Şi nu mai era chiar atât de convins.

Sau poate chiar începea să creadă.

— *Eu* sunt leul? a şoptit el.

Însă Rikke închisese deja ochii, întinsă din nou pe paie, mâna ei căzând moale din mâna lui.

— Hai, băiete, ieşi afară! i-a cerut Isern, îndesându-i în braţe cămaşa şi cizmele.

— Eu sunt leul? a întrebat el iarăşi, dar fără să ştie de ce ţinea morţiş să afle răspunsul.

— Leu, zici? a râs Isern, îmbrâncindu-l în curte. Măgar, poate.

Şi a închis uşa cu piciorul.

FĂRĂ SENTIMENTE INUTILE

— Tatăl meu are o părere excelentă despre tine.

Inchizitoarea Teufel și-a desprins ochii mereu mijiți de la peisajul însorit care aluneca prin fața geamului și s-a întors să se uite la Savine. Însă nu a rostit niciun cuvânt. Ar fi fost un eufemism să spui că avea o figură dură. Părea dăltuită în cremene. Bărbie și pomeți proeminenți, nas turtit și ușor coroiat, cu două cute adânci la rădăcină de la încruntarea permanentă, păr negru înspicat cu fire albe și legat strâns la spate, așa cum foarte tare sunt strânse și cătușele de la mâinile asasinilor.

Savine i-a adresat zâmbetul ei sincer, construit cu multă iscusință și la care oamenii îi răspundeau instinctiv zâmbindu-i la rândul lor.

— Și e un om foarte zgârcit cu laudele.

Teufel i-a mulțumit dând ușor din cap, dar tot mută a rămas. Prin complimente se obține mai mult decât prin tortură, iar Savine aflase că acele complimente venite din partea unei persoane respectate sunt cele mai eficiente. Dar lacătele lui Teufel nu se lăsau sparte prea ușor. Femeia cu chip mai impenetrabil decât un seif de la bancă stătea în continuare tăcută lângă ea, legănându-se în ritmul trăsurii.

Savine a simțit un junghi neașteptat. Deși menstruația îi era chiar mai precisă decât un ceas, uite că acum îi venise mai devreme și o apucase durerea aia surdă de burtă, cu câte o crampă mai puternică din când în când. După cum obișnuia întotdeauna, și acum s-a străduit să pară perfect relaxată și și-a forțat buzele să zâmbească și mai radios.

— Mi-a spus că ai crescut în Englia, a zis ea, încercând o altă abordare.

În sfârșit Teufel a deschis gura, însă doar ca să rostească strictul necesar.

— Așa este, milady.

Femeia asta îi amintea lui Savine de una dintre mașinăriile create de Curnsbick: rudimentară, colțuroasă, neîndurătoare. Fără vreo bucată inutilă de carne, fără vreun ornament inutil și, categoric, fără vreun sentiment inutil.

— Ai muncit într-o mină de cărbuni.

— Așa este.

Și, din câte se vedea, nici nu-și schimbase hainele de atunci. Pentru că era îmbrăcată cu o cămașă uzată, cu mânecile suflecate până la coate, și avea bretelele alea din piele pe care le poartă muncitorii. Pantalonii din țesătură de proastă calitate erau îndesați în bocanci cu șireturi. Și stătea cu un picior întins obraznic până în mijlocul trăsurii, de parcă ar fi vrut să-și revendice teritoriul. Nu tocmai o atitudine feminină, nu? Existase oare vreodată o femeie căreia să-i pese atât de puțin de înfățișarea ei? Savine s-a foit aproape insesizabil, încercând în zadar să-și dea la o parte cusătura rochiei noi de la subsuoara umedă – că începuse s-o irite cam tare. În veci n-ar fi recunoscut, dar cât de tare o invidia pe femeia asta, mai ales într-o zi atât de călduroasă.

— Cărbunii vor schimba lumea, a spus ea, coborând geamul ca să intre mai mult aer în spațiul strâmt al trăsurii și începând să-și miște evantaiul un pic mai repede.

— Am auzit.

— Dar oare o vor schimba în bine? a murmurat, dus pe gânduri, băiatul. Asta-i întrebarea.

A ridicat privirea și obrajii palizi i s-au îmbujorat, iar ochii lui ca de broască, mari și triști, i-au căutat pe ai lui Teufel. Aceasta s-a uitat la el calm și sever, la fel cum se uitase și la Savine. Era o privire care-i cerea să judece singur dacă fusese indicat să deschidă gura. Băiatul și-a coborât ochii în podea și și-a încrucișat și mai strâns brațele la piept.

Stranie pereche mai făceau ăștia doi! Femeia din cremene și puștiul din ceară. Pe chipul ei nu se citea nici urmă de emoție, chipul lui era răvășit de o furtună de sentimente. Nimeni de pe pământul ăsta nu i-ar fi crezut agenți ai Inchiziției. Dar probabil că tocmai asta era ideea, și-a zis Savine.

— Te aștepți la probleme în Valbeck? a întrebat ea acum.

— Dacă m-aș fi așteptat, a răspuns Vick, îmi închipui că tatăl tău ți-ar fi spus că nu-i bine să mă însoțești.

— Mi-a spus. Nu l-am luat în seamă. Şi nu prea cred că te-ar fi trimis într-un loc unde să nu fie măcar *câteva* probleme. Am dreptate?

Vick nici măcar nu a clipit. Nu, serios, chiar nimic n-o mişca pe femeia asta?

— *Tu* te aştepţi la probleme? a spus ea, răspunzându-i la întrebare cu o altă întrebare.

— Cred că-i înţelept să te aştepţi întotdeauna la probleme. Deţin acţiuni la o fabrică de textile din oraş.

— Printre altele.

— Printre altele. Partenerul meu din Valbeck este colonelul Vallimir.

— Care pe vremuri a comandat Regimentul Regelui. Om prea încăpăţânat ca să se supună ordinelor lui Mitterick. Crezi că a devenit destul de docil ca să ţi se supună?

Se vede treaba că Vick nu cunoştea în detaliu doar misiunile personale, ci şi afacerile tuturor celorlalţi.

— Unde-ar mai fi toată distracţia dacă ar trebui să-ţi impui voinţa în faţa unor oameni obedienţi? a întrebat-o Savine. Iar partenerii de afaceri sunt folositori. Supraveghează tot ce se întâmplă. Ai cu cine să împarţi riscurile.

— Ai pe cine să dai vina.

— Ar trebui să intri în afaceri.

— Nu cred că sunt chiar atât de lipsită de scrupule. O să rămân în Inchiziţie.

Savine i-a răsplătit răspunsul prin hohotele de râs – spontane, dar îndelung exersate, fireşte.

— Fabrica pierdea bani. Probabil din cauza unor probleme cu muncitorii. Mereu am spus că materialele textile sunt bune de purtat, dar nu merită să investeşti în ele.

A dat un bobârnac unui minuscul fir de praf de pe manşeta brodată a tunicii de călătorie şi a continuat:

— Printre ţesători sunt o mulţime de foşti soldaţi, bărbaţi violenţi, iuţi la mânie. Când s-au desfiinţat ghildele, oamenii ăştia au rămas fără scop în viaţă, cu buzunarele goale şi mândria rănită.

— Şi ce te-a făcut să te răzgândeşti?

— Acelaşi lucru care mă face să mă răzgândesc întotdeauna. Am înţeles cât de mulţi bani puteam să fac. Şi acum, pe neaşteptate, am aflat că fabrica mea scoate profit.

— Veste absolut *minunată*, firește, s-a băgat în vorbă Lisbit, care n-avea niciodată de spus ceva demn de luat în seamă, totuși nu se putea abține.

Și, pentru ca situația să fie și mai insuportabilă, de când fusese ridicată la rangul de doamnă de onoare interimară, spunea tâmpeniile pe care le avea de spus cu un accent dezgustător de afectat. În ritmul ăsta, probabil că Savine ar fi strâns-o de gât chiar înainte să ajungă în Valbeck, nu până când s-ar fi întors Zuri din Sud.

— *Da,* minunată, a spus Savine. Însă un profit atât de mare și obținut atât de repede... îmi trezește îndoieli.

— Ar trebui să intri în Inchiziție.

— Cu corsetul ăsta pe mine? Nu prea cred.

Acum Teufel a zâmbit. Mă rog, și-a încrețit ușor colțul gurii. Într-un mod chibzuit, așa cum îi erau toate expresiile.

— Nu-ți place să-ți trădezi sentimentele, nu? a întrebat-o Savine.

Colțul gurii s-a încrețit un pic mai mult.

— Probabil unde nu prea am așa ceva.

Nu era o ironie. Nu tocmai. Amândouă știau că Teufel văzuse anumite grozăvii, avusese de îndurat multe alte grozăvii, trecuse peste niște grozăvii pe care Savine nu avea să le cunoască niciodată. Și nici n-ar cuteza vreodată s-o facă. Teufel nu avea nevoie nici de peruci și nici de farduri în spatele cărora să se ascundă. Se simțea în siguranță știind că era făcută din lemn de esență tare, rezistent la foc, și că ar fi putut s-o frângă în două pe Savine cu mâinile ei vânoase de miner, dacă așa ar fi avut chef.

Instinctiv, Savine s-a mișcat puțin într-o parte ca să-și ascundă sabia. Acum îi părea rău că și-o luase. Cochetărie absolut inutilă în fața cuiva care-și câștiga existența din crime.

Vick stătea tot cu piciorul întins. O necăjea din nou vechea durere din șold și fiecare groapă de pe drum care făcea să se zdruncine trăsura îi sfârteca trupul de la genunchi și până în spinare. Însă nu avea de gând să-și caute o poziție mai bună, pentru că era convinsă că nu o va găsi niciodată.

Pe de altă parte, Savine dan Glokta, cu picioarele neglijent încrucișate, părea bine mersi. Sub tivul brodat al rochiei i se zărea vârful lucios al unei ghetuțe. Probabil că rochia aia costase mai mult decât trăsura cu cai cu tot, iar trăsura era una dintre cele mai scumpe. Niciodată nu mai văzuse Vick o femeie într-atât de preocupată de înfățișarea ei și totuși petrecuse o jumătate oribilă de ceas la o recepție a reginei Terez.

Niciun firișor de păr din sprâncenele lui Savine, niciun fir al hainelor sale, niciun fir de pudră – nimic nu era nelalocul lui, nici măcar în căldura aia. Părea un adevărat bibelou din porțelan, așa că te mira la culme când se mișca, când vorbea, când respira ca orice om normal. Avea o săbiuță ridicolă, cu mânerul incrustat cu diamante. Avea o pălăriuță ridicolă, prinsă cu un ac din cristal. În permanență flutura grațios un evantai ridicol, făcut din lamele de sidef. Avea în creștet un cuib de cosițe aurii, despre care numai un dobitoc ar fi crezut că sunt făcute din părul ei propriu și personal. Sau din părul propriu și personal al altcuiva. Dacă lumea asta ar fi fost una dreaptă, ar fi arătat de-a dreptul ridicol. Numai că Vick știa că nu era pic de dreptate în lume, așa că Savine arăta de-a dreptul spectaculos.

Oare așa ar fi arătat și Vick dacă tatăl ei nu ar fi fost arestat de Inchiziție? Dacă familia ei nu ar fi fost surghiunită în Englia odată cu el? Oare ar fi stat și ea într-o trăsură ca asta, purtând o perucă a cărei confecționare durase o lună, bâțâindu-și vârful acestor ghetuțe minunate și hidoase deopotrivă, cu aerul satisfăcut al unei mâțe culcușite lângă cuptorul din bucătărie?

Vick învățase cu multă vreme în urmă că „dacă" este un joc fără câștigători. În fond, omul câștigă foarte puține jocuri ale vieții.

— Ai dulciurile la tine, Lisbit? a întrebat-o Savine.

Lisbit, care era doar un pic mai puțin dichisită decât stăpâna ei, a scos din geanta de călătorie o cutie lucioasă. În trăsură s-a răspândit imediat aroma absolut delicioasă a fructelor confiate. Lui Vick i s-a umplut brusc gura cu salivă. Când ai suferit de foame atât de mult timp, orice fel de mâncare atinge o fibră sensibilă din tine.

— Îmi permiți să te ispitesc? a murmurat Savine.

Vick s-a uitat de la dulciurile scumpe la surâsul prefăcut al lui Savine. În lagăr totul avea un preț, căruia, de cele mai multe ori, i se adăuga o dobândă usturătoare. Iar acum, când privea în ochii lui Savine dan Glokta – ochi inexpresivi și strălucitori ca ai unei păpuși de colecție, Vick și-a spus că probabil nu ai putea să găsești un creditor mai nemilos în toată Englia.

Deja îi era datoare unui Glokta. Și tot era prea mult.

— Nu, mulțumesc.

— Te înțeleg. Nici eu nu ar trebui să mănânc așa ceva.

Savine a oftat și și-a arcuit spatele, apăsându-și cu mâna talia ireal de subțire.

— Am ajuns ca un cârnat îndesat în jumătate din mațul care i-ar fi necesar.

Nici asta nu era o ironie. Nu tocmai. Știau amândouă că un singur floc de la păsărica lui Savine avea mai multe maniere elegante, mai mulți bani și mai multă frumusețe decât toate cunoștințele lui Vick la un loc. Savine era în siguranță în puf, de unde își exercita puterea, și știa că o poate cumpăra sau vinde pe Vick după cum avea chef.

Savine a întins cutia spre Untură.

— Tu vrei, tinere?

Pete roșii au apărut pe obrajii băiatului. De parcă o zeiță tocmai ce coborâse din ceruri ca să-i ofere viață eternă.

— Eu...

A aruncat o privire spre Vick.

— Pot să iau una?

— Dacă lady Savine spune că poți, atunci ia.

Zâmbetul lui Savine s-a făcut și mai larg.

— Poți să iei.

Cu mâna care-i tremura foarte tare, Untură a scos un fruct dulce din hârtia creponată și apoi a rămas cu ochii la el.

— Probabil că bomboana asta costă mai mult decât bocancii pe care-i ai în picioare, i-a spus Vick.

Untură a ridicat un bocanc plin de noroi. Limba scâlciată atârna afară ca aceea a unui câine însetat.

— N-am dat nimic pe ei. I-am luat de la un mort.

Și și-a îndesat bomboana în gură.

— O... a făcut el ochii și mai mari. Oooo!

Acum i-a închis, a mestecat și s-a cuibărit mai bine pe scaun.

— E bună? l-a întrebat Lisbit.

— Ca lumina soarelui, a îngăimat el.

— Ar trebui să-i mulțumești doamnei.

— Nu-i nevoie.

Savine își masca bine iritarea, dar Vick i-a observat un licăr supărat în privire. Acum Savine i-a întins din nou cutia.

— Ești sigură?

— Sunt sigură, a răspuns Vick. Ești foarte amabilă.

— Nu prea cred că ar fi multă lume de acord cu tine.

— Dacă toți ar fi de acord în aceleași privințe, eu aș rămâne fără slujbă.

Vick s-a silit să nu se strâmbe când și-a tras piciorul și a coborât geamul până jos.

— Oprește! i-a strigat ea vizitiului. De aici mergem pe jos.

— Adevărul este că *trebuie* să ai grijă în ce companie ești văzută, a spus Savine când trăsura s-a oprit după câteva hurducături. Mama îmi zice mereu că reputația e cel mai de preț bun al unei doamne. Asta-i o ironie, pentru că reputația ei e de-a dreptul deplorabilă.

— Câteodată nu prețuiești un lucru decât după ce l-ai aruncat, a murmurat Vick.

Valbeck era ascuns în spatele dealurilor dinspre nord și nu l-a văzut când a coborât din trăsură în noroiul brăzdat de făgașe adânci. Dar peste culmile dealurilor se zăreau vălătucii de fum de la miile de hornuri ale orașului. Și fumul ăla gros era dus de vânt și mânjea cerul. Parcă Vick îi simțea și mirosul, ca un fel de mâncărime înțepătoare în spatele gâtului.

— Ăsta-i tot bagajul vostru? s-a mirat Savine când l-a văzut pe Unturå dând jos cuferele lor murdare și uzate dintre nenumăratele cufere de pe acoperișul trăsurii.

— Ne luăm doar strictul necesar, a spus Vick, punându-și mantaua ponosită și cocârjându-și umerii ca un muncitor care iese din schimb.

— Habar n-ai cât te invidiez. Uneori am impresia că nici nu pot să ies din casă fără vreo zece cufere și un cuier cu pălării.

— Mda, mare povară-i bogăția, nu?

— Nici nu-ți imaginezi, a zis Savine, în timp ce Lisbit închidea ușa trăsurii.

— Vă mulțumesc pentru bomboană, milady, a spus răgușit Untură.

— Vaai, așa maniere elegante trebuie neapărat să fie răsplătite!

Și Savine i-a aruncat pe geam cutia cu dulciuri.

Untură a prins-o, dar nu prea bine, cât pe ce să-i scape din mână, a reușit să-o prindă din nou și a strâns-o la piept.

— Nu știu ce să zic, a șoptit el.

Surâsul lui Savine era sincer şi blând şi cu dinţi albi ca perlele.

— Probabil cel mai bine ar fi să nu zici nimic.

După părerea lui Vick, aproape întotdeauna era cel mai bine aşa. Savine a atins uşor cu evantaiul borul pălăriuţei superbe şi le-a urat:

— Succes la vânătoare!

Evantaiul a trosnit deschizându-se, biciul a plesnit îndemnând caii şi trăsura a pornit spre Valbeck. Cu mâna la ochi, ca să şi-i ferească de lumina orbitoare a amiezii, Untură s-a uitat lung după ea. Cu tristeţe. Fără să rostească niciun cuvânt. Vick şi-a desfăcut părul, şi-a vârât mâna în şanţul de lângă drum şi şi l-a acoperit de la rădăcini şi până la vârfuri cu apa noroioasă.

— Chiar trebuie să faci asta? a întrebat-o Untură.

— Acum facem parte dintre cei fără speranţă, băiete, i-a spus ea, pe un ton scrâşnit, de muncitor. Trebuie să arătăm ca atare.

A întins mâna şi l-a mânjit cu noroi pe obraz.

Flăcăul a oftat când trăsura lui Savine s-a pierdut în spatele copacilor. Încă ţinea strâns la piept cutia elegantă cu dulciuri.

— N-am cunoscut niciodată pe cineva ca ea, a murmurat el.

— Nu.

Vick şi-a lovit de câteva ori piciorul ca să şi-l dezmorţească, a tras aer pe nas, a horcăit şi a scuipat în mijlocul drumului. Apoi a pocnit din degete la Untură.

— Acu' hai să mâncăm nişte dulciuri din alea.

CU AȘA PRIETENI...

Reședința familiei Vallimir, aflată pe culmea unui deal, alături de vilele celor mai prosperi cetățeni din Valbeck, era realmente o lecție despre pericolele opulenței și ale prostului-gust. Totul – mobilierul, tacâmurile și, mai cu seamă, oaspeții – era mult prea ornamentat, prea colorat, prea strălucitor. Rochia doamnei Vallimir, stăpâna casei, era de un purpuriu care n-o avantaja câtuși de puțin. Perdelele erau de un turcoaz țipător. Supa era de un galben-aprins, cam ca urina, de al cărei gust nu se deosebea prea mult.

— N-am mai pomenit o căldură ca asta! a cotcodăcit, cu aparentă eleganță, stăpâna casei, făcându-și zdravăn vânt cu evantaiul.

— Insuportabilă, a spus Risinau, capul Inchiziției din Valbeck, ștergându-și în zadar stropii de transpirație de pe obrajii bucălați. Chiar dacă-i vară.

Lui Savine nu-i era de niciun folos că menstruația ei își făcea de cap cu sălbăticie, așa cum se întâmpla întotdeauna în prima zi. Curgeau din ea șuvoaie ca pe un câmp de luptă – așa îi plăcea mamei ei să zică. Chiar dacă avea acolo jos un șervet împăturit de trei ori, tot nu ar fi mirat-o ca, atunci când se va ridica de pe scaun, să vadă că a lăsat o baltă de sânge pe tapițeria de prost-gust a soților Vallimir. Nimeni nu va uita prea curând cadoul ăsta. S-a văzut nevoită să se stăpânească și să nu tresară când a săgetat-o un junghi deosebit de puternic. Apoi a pus pe masă lingura cu ridicol de multe înflorituri și și-a împins farfuria departe de ea.

— Nu-ți este foame, lady Savine? a întrebat-o colonelul Vallimir, uitându-se intrigat spre ea din capul mesei.

— Totul este absolut delicios, dar, din păcate, cu cât înaintez în vârstă, trebuie să fiu mult mai atentă la silueta mea.

Risinau a râgâit prelung – așa chicotea el.

— Ei, uite că *pe mine* nu mă preocupă silueta!

Savine și-a lipit un zâmbet fermecător peste grimasa de dezgust și l-a urmărit cum leorpăia din lingură ca un porc dintr-o troacă.

— Ce noroc aveți!

Și cât ghinion aveau toți ceilalți.

Lordul Parmhalt, primarul orașului, picotea cu bărbia în piept, înclinându-se periculos de mult în direcția doamnei Vallimir, care se prefăcea că nu observă că mai are puțin și îi cade în poală. Curentul de aer produs de evantaiul ei îi dezlipise câteva șuvițe de păr cărunt, în mod normal bine lipite de țeasta lui chealã. Iar acum firele alea foarte lungi de păr îi stăteau sculate de jur împrejurul capului. Pentru a zecea oară în seara aceea, Savine și-a dorit să fi rămas în Adua. Probabil că acum ar fi stat făcută covrig în pat, cu draperiile trase, gemând de durere și înjurând de mama focului. Dar refuza categoric să devină sclava uterului său despotic. Pe primul loc erau afacerile. Întotdeauna afacerile erau pe primul loc.

Prin urmare, a întrebat:

— Și cum merg afacerile?

— Excelent! a spus Vallimir. Am pus în funcțiune și a treia hală, iar acum fabrica lucrează la capacitate maximă. Am redus costurile, am crescut profitul.

— Exact așa cum îmi place mie.

Sunetul scos de Vallimir părea un amestec de tuse și chicotit. Omul acesta avea un simț al umorului extrem de debil.

— Toate veștile sunt foarte bune. Exact cum ți-am și scris. Nu ai de ce să-ți faci griji.

— O, dar eu mereu găsesc câte ceva care să nu mă lase să dorm, a zis Savine.

Chiar dacă acel ceva era doar o durere mistuitoare în burtă și puțin mai jos.

Poate prezența ei era de vină, dar participanții la sindrofie nu păreau tocmai în largul lor. Vorbeau prea repede, râdeau prea strident. Până și servitorii care strângeau farfuriile de supă păreau agitați. Savine a observat o sclipire metalică dincolo de fereastră: două gărzi care patrulau în jurul vilei. La sosire văzuse patru matahale din astea, însoțite de o dihanie de câine fioros.

— Chiar este nevoie de toţi oamenii ăştia înarmaţi? a întrebat ea.

S-a simţit extrem de încântată când a văzut strâmbătura de consternare de pe mutra lui Vallimir. De parcă i-ar fi intrat un cui în fund.

— Având în vedere poziţia ta în societate, având în vedere toată invidia pe care o stârneşti, având în vedere... cine este *tatăl* tău, am crezut că este necesar să luăm toate măsurile de prevedere.

— Că nu se știe *niciodată*, s-a băgat în vorbă Risinau, atingând umărul lui Savine cu mult prea multă familiaritate. Dar nu trebuie să te temi, lady Savine.

— O, dar nu mă sperii aşa uşor. Primesc cel puţin câte zece scrisori de ameninţare pe zi. Cu cele mai detaliate descrieri ale umilirii și morții violente care mă aşteaptă. Scrisorile astea vin de la adversari furioși, de la rivali invidioşi, de la muncitori nemulţumiţi, de la foşti parteneri de afaceri, de la potenţiali cumpărători rămaşi cu buzele umflate. Dacă ameninţările ar aduce bani, cred că acum aş fi... şi mai bogată. Vă jur că am impresia că sunt mai detestată decât tatăl meu. Şi asta m-a făcut să înțeleg că, deși se urăsc între ei, toţi bărbații urăsc mult mai mult altceva.

Toată lumea o aştepta să continue. Doamna Vallimir şi-a pierdut răbdarea şi a întrebat:

— Ce anume?

— Femeile, a spus Savine, foindu-se pe scaunul tare şi incomod.

Dacă un bărbat era lovit în boaşe în timpul unei partide de scrimă, toată lumea se aștepta să-l audă urlând şi văicărindu-se, se aștepta să-l vadă rostogolindu-se pe jos de durere, în vreme ce adversarul îi permitea să se liniștească, iar spectatorii își exprimau cu glas tare compasiunea. Dar dacă, în zilele alea agonizante din fiecare lună, o femeie zâmbea puţin mai strâmb, atunci toată lumea ar fi judecat-o cu asprime. Aşa că acum Savine s-a silit să zâmbească și mai tare, deşi transpira prin toți porii.

— Probabil că și gratiile de la ferestre au fost puse tot în folosul meu, nu?

— Aici, pe deal...

De lângă primarul care continua să moţăie, doamna Vallimir s-a aplecat puțin ca să o vadă mai bine pe Savine, în timp ce-şi alegea cuvintele cu mare grijă, de parcă ar fi fost nişte pietre acoperite cu mușchi pe care trebuia să păşească pentru a traversa o apă.

— Suntem obligaţi să luăm toate măsurile necesare pentru siguranţa noastră.

— Acum nici trei săptămâni, a chiţăit Condine dan Sirisk, o femeie cu figură chiar ca de şoricică, soţia unui industriaş, pe care afacerile îl ţineau departe de Valbeck, a fost *ucis* un proprietar de fabrică. Asasinat chiar în casa lui!

— Au fost nişte hoţi, a zis Risinau, lingându-şi buzele la vederea jeleului roşu adus la masă. Un jaf eşuat, atâta tot.

Şi a întins mâna ca s-o bată uşor pe Savine pe braţ – vezi, Doamne, ca nu cumva să i se facă teamă bietei femei –, mutându-i nasul din loc cu mirosul lui dulceag şi înţepător de apă de trandafiri şi transpiraţie împuţită.

— O să dăm noi de urma făptaşilor, nu-ţi face griji în privinţa *asta*.

— Deci... în Valbeck nu există Distrugători?

Toate capetele s-au întors în acelaşi timp spre Savine. Apoi s-a aşternut o tăcere încordată. Încremeniseră toţi. Mă rog, cu excepţia jeleurilor ălora mici şi scârboase, care tremurau încontinuu.

— Pentru că, în urmă cu câteva săptămâni, în Adua a fost dejucat un complot care avea ca scop aruncarea în aer a unei turnătorii cu Văpaia Gurkiană, a spus ea mai departe.

Doamna Sirisk şi-a apăsat palma pe piept şi a icnit. Reacţia ei lăsa de înţeles că nu o speriase chiar atât de tare vestea aceasta şi că simţea o încântare aproape sexuală gândindu-se că o va împărtăşi cercului ei social cel mai târziu până a doua zi la amiază. Savine i-a făcut complice cu ochiul.

— Am oarece relaţii în interiorul Inchiziţiei, aşa am aflat.

— Mă rog, a mormăit Vallimir, părând destul de agasat.

Probabil că făcea parte din categoria aceea de bărbaţi care se enervau ori de câte ori vreo femeie deschidea gura în faţa lor.

— Nu avem asemenea probleme în Valbeck.

— Absolut deloc, a strigat Risinau, făcând spume la gură de indignare că cineva şi-ar fi putut imagina una ca asta despre oraşul lor şi ştergându-şi iar transpiraţia de pe frunte.

Precis omul ăsta ascunde ceva, şi-a zis Savine.

— La noi nu există nici Distrugători, nici Incendiatori...

— Incendiatori? s-a mirat Savine.

Vallimir și nevastă-sa au schimbat o privire alarmată.

— Niște lepădături mai rele decât Distrugătorii, a bombănit în silă stăpânul casei. Nişte nebuni, niște fanatici cărora nu le place decât să distrugă. Distrugătorii vor... să reorganizeze Uniunea, a continuat el, strâmbând scârbit din buze. Incendiatorii vor s-o nimicească.

— Chiar dacă tu crezi că ar exista asemenea monştri, te asigur că nu vei găsi niciunul *aici*, a spus Risinau. Muncitorii din Valbeck sunt foarte mulțumiți.

— Experiența m-a învățat că muncitorii își pot țese nemulțumirile şi dintr-un capăt de ață, a zis Savine. Iar aici aveți un număr foarte mare de muncitori. Oare cum poate un oraş să se dezvolte atât de repede fără nicio piedică?

Lordul Parmhalt a tresărit brusc și s-a trezit. Poate ca urmare a cotului pe care i-l înfipsese în coaste doamna Vallimir.

— Am făcut pași mari în direcția asta, lady Savine. Pe de o parte, datorită împrumuturilor generoase primite de la banca Valint şi Balk. Şi-au deschis de curând o sucursală la noi în oraş.

A scuturat un pic din cap, după care l-a luat iarăşi somnul. A mai apucat să îngaime doar:

— Ar trebui să vizitezi... partea nouă... a oraşului.

— Cu străzi noi, a adăugat Vallimir.

— Cu străzi-*model*, a adăugat Risinau.

— Cu canale acoperite, a adăugat şi primarul, smulgându-se din toropeală cu alt efort eroic, și cu apă curentă în fiecare casă și cu tot felul de... de invenții.

— În Gurkhul se construiesc temple, a spus Savine, în Styria se înalță palate. Aici construim canale.

Câteva râsete de politețe din partea comesenilor. Savine s-a uitat la servitoarea care se concentra disperată să-i pună jeleul pe farfurie fără să-l scape pe jos.

— Vrei să-mi zici cum te cheamă, drăguțo?

Fata a holbat ochii la Savine. Apoi i-a holbat la doamna Vallimir. Apoi s-a făcut roșie la față și a încercat să-și vâre după ureche o șuviță rebelă de păr.

— May, milady. May Spate-lat.

— Spune-mi, May, ție îți place orașul Valbeck?

— Îmi place destul de mult, milady. Încă... încerc să mă obișnuiesc cu aerul.

— Aerul ți se poate părea irespirabil dacă nu locuiești pe culmea dealului. Fumul e mai gros decât în Adua.

May s-a bâlbâit:

— Așa... am auzit și eu, milady.

— Nu te speria, poți să vorbești deschis, i-a spus Savine. Ba chiar insist s-o faci. Altminteri n-ar avea niciun rost să-mi mai răspunzi.

— Păi... acum, părinții mei au o locuință mai bună, pe coasta dealului. Suntem foarte recunoscători pentru ea.

— Dar ce părere ai despre orașul vechi?

May și-a dres glasul. Neliniștea fetei era evidentă pentru oricine avea ochi să vadă.

— Acolo am stat la început... când am venit aici. Orașul vechi este ticsit de lume, nu vă supărați că îndrăznesc s-o spun. Stau și câte șase oameni într-o pivniță.

— Șase oameni într-o pivniță?

Savine i-a aruncat o privire pătrunzătoare lui Vallimir, care s-a strâmbat din nou.

— Și pereții sunt plini de igrasie și copiii se joacă în canale și porcii se plimbă pe ulițe și apa de la pompe nu-i deloc sănătoasă.

Se înfierbântase și începuse să dea din mâini.

— În fiece zi vin tot mai mulți oameni și nu există locuri de muncă suficiente și toate prețurile sunt mult prea mari...

A atins din greșeală paharul lui Savine. Aceasta a întins iute mâna, de parcă lovea cu sabia scurtă, și a reușit să-l prindă înainte să se facă țăndări.

Fata s-a uitat îngrozită la ea.

— Îmi... îmi pare atât de rău...

— Stai liniștită, nu s-a întâmplat nimic. Îți mulțumesc foarte mult. Poți să pleci.

— Ce fată proastă și obraznică! a exclamat doamna Vallimir, imediat ce ușa orbitor de lustruită s-a închis în urma lui May.

Nervoasă, stăpâna casei începuse să-și fluture de-a dreptul sălbatic bietul evantai.

— Prostii, a spus Savine. A fost doar vina mea.

— Neîndemânatică și foarte slobodă la gură. O s-o dau afară mâine-dimineață.

Tonul lui Savine căpătă o asprime neaşteptată.

— Aş prefera să n-o faci.

Doamna Vallimir s-a enervat și mai tare.

— Te rog să mă scuzi, lady Savine, dar la mine în casă...

— O casă absolut superbă și sunt onorată că am fost invitată aici. Dar eu i-am cerut să fie sinceră și nu accept să fie pedepsită pentru asta.

Durerea cumplită din burtă o lăsase pe Savine fără răbdare. A renunțat la zâmbetul prefăcut și i-a căutat privirea lui Vallimir.

— Te rog, nu mă face să insist. Mai cu seamă că am avut o seară atât de frumoasă. Dacă aş fi fost eu pedepsită de fiecare dată când am fost sinceră cu un investitor, n-aş fi reuşit niciodată să te fac atât de bogat.

A urmat o tăcere lungă, apăsătoare. Apoi Risinau s-a apropiat mai mult de Savine şi şi-a pus palma umedă şi umflată şi scârboasă peste mâna ei.

— Lady Savine, îți garantez personal că muncitorii sunt mulțumiți și că nu există *niciun* motiv de îngrijorare.

Spre ghinionul lui, aceste vorbe condescendente au coincis cu o crampă extrem de dureroasă. Savine s-a aplecat spre el, și-a dus mâna la gură ca să nu fie auzită și de ceilalți și i-a şoptit la ureche:

— O singură dată dacă-ți mai permiți să mă atingi, am să te înjunghii cu furculița. În gâtul ăla plin de grăsime. Ai înțeles?

Risinau a rămas cu gura căscată, dar şi-a îndepărtat cu mare grijă mâna. Savine s-a uitat din nou la Vallimir.

— Zici că fabrica merge bine, da?

— Da.

— Atunci, aş dori să văd registrele. Îmi plac *la nebunie* cele unde nu sunt trecute pierderi.

Obrazul lui Vallimir a zvâcnit din nou.

— Am să ți le trimit.

— Mai bine vin eu să le studiez. Dacă tot am ajuns până aici, trebuie neapărat să văd cu ochii mei ce îmbunătățiri ai făcut în fabrică.

— O vizită... a început Vallimir, strâmbându-se și mai rău.

Rasinau s-a repezit să-l susțină:

— Poate că n-ar fi chiar cel mai bun lucru...

— Nici n-o să știți că sunt acolo.

Faptul că își doreau cu atâta înverșunare s-o țină departe de fabrică îi spunea că trebuie neapărat să ajungă acolo.

— Am aflat că, în materie de afaceri, nu-i nimic mai solid decât opinia formată la fața locului.

A luat de pe masă lingura ridicol de lungă, a împlântat-o adânc în jeleu și apoi l-a sorbit cu poftă prefăcută printre buzele țuguiate.

— Felicitările mele, doamnă Vallimir! Jeleul este realmente delicios.

Jeleul era realmente greţos. Poate cel mai greţos pe care avusese vreodată ghinionul să-l guste. A scăpat cu bine de un alt junghi din burtă și a oferit simandicoasei adunări cel mai radios zâmbet al ei.

— *Neapărat* să-i dai rețeta cameristei mele.

CORĂBII SCUFUNDATE

Au mâncat într-o cârciumă exagerat de scumpă, cu geamuri acoperite cu un strat gros de funingine și cu farfurii la fel de murdare. Untură și-a înfulecat repede friptura cu sos, după care, bălind ca un câine flămând, s-a uitat la Vick. Femeii nu-i plăcea să-i simtă ochii ăia mari și triști ațintiți asupra ei, dar a mâncat pe îndelete și chiar și-a șters farfuria cu bucăți de pâine. Alt obicei deprins în lagăr. Obicei născut din faptul că niciodată nu primea cât să se sature.

Dacă mesteci îndelung fiecare dumicat, ai senzația că mănânci mai mult.

Au așteptat să se însereze, deși, din cauza fumului din Valbeck, seara începuse să cam semene cu ziua și parcă era și mai cald acum, când soarele, cu fierbințeală de metal topit, apunea în spatele coșurilor industriale ridicate în vest. Apoi, aidoma unor șobolani printr-o movilă de băligar, și-au croit drum prin străduțele dosnice, asfixiante și înțesate de oameni, punând tot felul de întrebări pe ocolite, încercând să afle unde anume ar putea să se ascundă Distrugătorii.

Vick își analizase povestea de o sută de ori. O analizase și pe a lui Untură. Și atât de mult le repetase pe ambele, încât minciunile i se păreau acum parte din viața ei, mult mai adevărate decât adevărul. Avea câte un răspuns la oricare întrebare, câte o invenție pentru orice suspiciune, o grămadă de scuze care o făceau să dea bine, dar nu prea bine. Singurul lucru pentru care nu fusese pregătită au fost tocmai aceste cuvinte:

— Distrugătorii? a întrebat-o un băiețel care-și oferea trupul pe doi bani, fără să se deranjeze să-și coboare vocea. Socotesc c-o să-i găsești pe ulița aia care se face din strada Ramnard.

Şi a strigat la o fetiţă care făcea trotuarul şi care acum îşi aranja cât mai bine bretelele rochiei pe umărul gol, plin cu semne de vărsat de vânt:

— Cum se cheamă uliţa aia unde se adună Distrugătorii?

— Nu ştiu dacă se cheamă în vreun fel.

Şi fătuca s-a apucat iar să zâmbească la trecători.

Atât de indiferenţi păreau în legătură cu această informaţie, că-ţi dădeau impresia că Distrugătorii nu s-ar fi ocupat decât cu broderia, nu cu racolarea a tot felul de rebeli cu ajutorul cărora să sfâşie ţesătura societăţii. Oase Betege zicea despre superiorul Risinau că nu-i decât un umflat bătut în cap, fără imaginaţie, dar foarte loial. Judecând după nepăsarea cu care oamenii de aici vorbeau despre trădare, însemna că situaţia din Valbeck îi scăpase rău de tot de sub control.

Curvele le-au indicat un codoş care-şi rânjea fasolea la ei. După oarece târguieli, codoşul le-a arătat un cerşetor ciung. În schimbul câtorva bănuţi, cerşetorul i-a trimis la un fierar şomer, care vindea chibrituri de pe o tarabă pe roţi. Fierarul i-a trimis la un depozit vechi dintr-un gang. În faţa uşii era o namilă de om. Lumina de la unul dintre geamurile de la etaj se reflecta în ochelarii lui rotunzi, care păreau minusculi pe ţeasta lui uriaşă.

Din prima clipă Vick şi-a dat seama că ar putea să le facă probleme. Da, şi din cauză că era atât de mare – aproape cu un cap mai înalt decât ea şi cu umeri vânjoşi, probabil îndesaţi cu greu în haina-i jerpelită. Dar mai ales din cauza privirii pe care i-o aruncase când a dat cu ochii de ea. O privire parcă plină de regret. Nici urmă de fudulia aia a bărbaţilor care se cred mari şi tari, ci o privire în care se citea remuşcarea, aşa cum au numai oamenii cu adevărat periculoşi.

Vick cunoştea bine privirea asta: o vedea în oglindă în zilele ei cele mai proaste.

Şi, ca să nu mai aibă nicio îndoială, a observat şi tatuajul de pe pumnul bărbatului, înainte ca acesta să şi-l ascundă iute în mânecă. O secure şi un fulger încrucişate deasupra unei gherete dărâmate. Stele albastre pe articulaţiile degetelor. Pe toate articulaţiile. Tatuajul scărarului. Primul pe ziduri la asediu. În prima linie la orice atac. Trecuse prin cinci bătălii şi scăpase cu viaţă. Probabil că nu voia să-şi amintească de iadul prin care trecuse.

Tot în lagăr învățase cum să reacționeze în fața unui bărbat. Trebuia să afli dacă e de partea ta. Dacă nu, trebuia să fugi cât mai departe de el și cât mai repede. Metoda asta i se părea o capcană. Dar, în fond, peste capcane dădea acum la tot pasul și și-a zis că ăsta era un lucru bun. Ultima greșeală din viață o comiți doar în momentul în care ajungi să te simți în siguranță.

— Pe mine mă cheamă Vick. El e Untură.

În general, Distrugătorii își spuneau pe numele mic.

Uriașul i-a examinat atent. Ochii lui triști și vinovați păreau prea mici în spatele lentilelor.

— Eu sunt Gunnar.

— Venim din Adua, a spus ea.

Și s-a apropiat puțin ca să-i șoptească:

— Am fost prieteni cu Collem Sibalt.

— Bine, a zis el, mai degrabă nedumerit decât neîncrezător, de parcă secretul ăsta n-ar fi avut nicio legătură cu el. Mă bucur.

— Nu păzești ușa?

— Nici vorbă. Am ieșit să iau nițel aer. Înăuntru s-a făcut prea cald pentru gustul meu, i-a explicat el, trăgându-se de guler. Femeia aia... Judecătoreasa... mă face să....

S-a întrerupt și a rămas cu gura întredeschisă, de parcă nu găsea cuvintele potrivite ca să explice ce anume îi făcea femeia pe nume Judecătoreasa.

— În fine, nu pot să zic că-mi convine situația de-acum. N-aș fi aici dacă mi-ar conveni. Numa' că n-o cred în stare s-o îndrepte.

Vick s-a apropiat și mai mult de el și a șoptit din nou:

— Nu ți-e frică de Inchiziție?

— Mi-e, sigur că-mi e, de ce să nu recunosc? Numa' că ălorlalți nu pare să le fie.

A împins ușa cu mâna tatuată și i-a lăsat să intre.

Vick a amuțit. De fapt, rareori i se întâmpla să nu-și găsească cuvintele. Doar când a pășit peste pragul depozitului a reușit să îngaime:

— Ce naiba...

— Chiar! a aprobat-o Untură, bulbucându-și ochii parcă mai mult ca oricând. Ce naiba...

Înăuntru se înghesuiau cam cinci sute de oameni. Şi era cald ca într-un cuptor şi gălăgie ca într-un abator şi mirosea a catran vechi, a trupuri nespălate şi a furie. Depozitul era slab luminat de câteva torţe, iar pâlpâirea flăcărilor îi dădea un aer de coşmar. Pe un perete era atârnată o pancartă uriaşă, făcută din mai multe cearşafuri vechi, pe care erau vopsite cuvintele *Acum ori niciodată.*

Câţiva copii se cocoţaseră până aproape de tavan şi se aşezaseră pe grinzi, cu picioarele atârnându-le în gol. Lui Vick i s-a părut că sub ei era un şir de spânzuraţi. S-a uitat mai bine şi a văzut că erau doar nişte manechine din paie, cu feţe pictate, feţe viclene şi rânjite. Regele şi regina, cu coroane din lemn îndesate până pe ochi. Lordul cancelar Gorodets, peste poate de umflat. Arhilectorul Glokta, peste poate de scălâmb. Mai era unul chel şi cu un băţ în mână, despre care Vick şi-a zis că probabil îl întruchipa pe Bayaz, Întâiul dintre Magi. Mai marii şi mai bunii Uniunii, batjocoriţi fără perdea.

Scena era improvizată dintr-o căruţă veche. Acum acolo era o femeie care zbiera făcând spume la gură. Cu o mână se ţinea bine de un stâlp, iar cu cealaltă împungea sălbatic aerul.

Judecătoreasa, şi-a spus Vick. Probabil că voise să ajungă actriţă, dar n-a avut noroc. Purta un pieptar vechi şi zgâriat, ruginit pe la îmbinări, pe sub care avea o rochie zdrenţuită, de culoare roşie, probabil purtată pe vremuri la nuntă de o fată din înalta nobilime. Părul, roşu ca focul, şi-l împletise şi şi-l răsucise în creştet şi îl prinsese cu o sumedenie de agrafe. Ochii ei negri, ieşiţi din orbite şi lipsiţi de orice expresie, păreau imenşi pe chipul colţuros şi plin de pete. În ei se reflectau flăcările torţelor, dându-ţi impresia că în capul femeii ardea focul. Poate chiar aşa şi era.

— Vremea vorbelor a *trecut*! a zbierat ea, cu o voce stridentă, de om nebun, făcând-o să tresară pe Vick. *Nimic* nu s-a rezolvat vreodată prin vorbe...

Şi a făcut o pauză dramatică, lăsându-şi capul uşor într-o parte şi schiţând un rânjet instigator.

— ... dar s-a rezolvat prin *foc.*

— Să le dăm foc! a strigat cineva.

— Să incendiem fabricile!

— Şi pe proprietarii lor!

— Să dăm foc la tot! a țipat atât de tare o fetiță de pe grinzi, că aproape și-a pierdut echilibrul.

Și toți ceilalți au început să scandeze:

— Să dăm foc! Să dăm foc! Să dăm foc!

Pumni agitați deasupra capetelor. Brațe dezgolite, cu tot felul de tatuaje, ca acelea ale răzvrătiților din Starikland. Devize trădătoare, etalate cu falǎ. Erau și arme acolo, ridicate în aer în ritmul scandărilor. Însă nu erau numai niște unelte de lucru, ascuțite ca să facă impresie, ci și halebarde. Săbii. Cel puțin o arbaletă. Arme de soldați, arme făcute să ucidă.

— Ce ți-am zis eu?

Bărbatul pe nume Gunnar ajunsese lângă ea și acum clătina din cap uitându-se cum Judecătoreasa colinda dintr-un capăt în celălalt al așa-zisei scene, îndemnând mulțimea să urle și mai tare.

— Dacă aș fi știut că-i un bal mascat, a murmurat Vick, m-aș fi îmbrăcat altfel.

Sigur, era capabilă să însăileze câte o replică spirituală dacă era neapărat nevoie, însă, în realitate, acum se simțea profund descumpănită. Se așteptase ca Distrugătorii din Valbeck să fie doar un grup de vreo doișpe tembeli aroganți ca Purcelușa, ascunși într-o pivniță, unde să se certe la nesfârșit pe tema culorii în care vor vopsi lumea mai bună care nu avea să vină niciodată. Și îi găsise înarmați și organizați și foarte mulți și îndemnând pe față la revoltă. Mda, se simțea descumpănită și nu era obișnuită să se simtă astfel, iar mintea ei făcea eforturi să priceapă ce se întâmpla aici.

— Stați puțin! a strigat un bărbat în vârstă, urcând în căruță lângă Judecătoreasă. Stați puțin!

— Ăsta-i Malmer, a șoptit Gunnar la urechea lui Vick. E un om de treabă.

Și exact opusul Judecătoresei. Zdravăn și înalt, îmbrăcat cu haine de lucru, cu chipul ridat de anii grei de muncă și cu câteva fire de păr cărunt rămase pe lângă chelie. De un calm glacial, spre deosebire de furia clocotitoare a femeii.

— Oricând putem găsi pe cineva care abia așteaptă să dea foc, a spus el, întorcându-se spre oamenii care nădușeau abundent în depozit. Mult mai greu este să găsim pe cineva care să construiască din cenușă ceva trainic.

Judecătoreasa și-a încrucișat brațele peste pieptarul turtit și a zâmbit cu superioritate spre Malmer. Însă toți ceilalți s-au liniștit, dorind să audă ce avea de spus.

— Toți cei care-am venit azi aici am făcut-o pentru că nu ne place deloc felul în care merg lucrurile, a continuat el. Cui ar putea să-i placă?

Acum Gunnar a mormăit aprobator și a bâțâit din cap.

— M-am născut în orașul ăsta. Am trăit aici toată viața. Credeți voi că mie-mi place să văd în ce hal a ajuns? Credeți voi că-mi place să văd râul plin de mizerii și să merg pe străzi în gunoaie până la genunchi?

Cu fiecare frază, vocea îi devenea tot mai puternică; la fiecare frază, din mulțime se înălța câte un mârâit furios.

— Credeți voi că-mi place să văd oameni cumsecade rămași fără slujbe doar pentru că așa au avut chef niște ticăloși născuți în familii bogate? Că-mi place să văd cum rămânem noi fără drepturi doar din cauza lăcomiei lor? Să văd oameni de treabă tratați ca niște vite?

— La dracu' cu toți exploatatorii! a zbierat Judecătoreasa.

Iar mulțimea a izbucnit în ovații și a început să înjure și să urle disperată și să bombăne furioasă.

— Printre noi sunt oameni care fac kilometri de țesături pe zi, dar nu-și permit să-și cumpere nici măcar o cămașă! Femei, care nu-și doresc nimic altceva pe lumea asta decât să-l poată păcăli pe șeful de schimb că fiii lor au vârsta cerută pentru angajare! Ia, spuneți, câte degete v-ați pierdut? Și câte mâini? Câte brațe?

Ca răspuns, oamenii din depozit și-au ridicat cioturile și cârjele și mâinile mutilate – veterani cu toții, dar nu de războaie, ci de schimburile interminabile în care lucrau la mașinăriile alea.

— Oamenii mor de foame la doar un kilometru distanță de palatele de pe deal! Băieței cu ftizie, care nu mai pot să respire. Fetițe obligate să lucreze în schimbul de noapte, ca să-și facă mendrele cu ele cine știe ce exploatator. Știți bine despre ce fel de lucru vorbesc!

— La dracu' cu toți exploatatorii! a zbierat din nou Judecătoreasa, iar mulțimea a urlat mai tare ca oricând.

— O să dea socoteală!

Malmer și-a încleștat pumnii și a aruncat priviri fioroase la mulțime, iar acum mânia lui abia reținută era la fel de înfricoșătoare ca furia nestăpânită a Judecătoresei.

— Vă dau cuvântu' meu că așa o să fie. Dar trebuie să ne gândim bine. Trebuie să ne facem un plan. Pentru că, atunci când o să ne vărsăm sângele – și ni-l vom vărsa, fiți convinși de asta –, trebuie să fim siguri vom *obține* ceva în schimbul lui.

— Așa va fi! N-o să ne mulțumim cu puțin! a răsunat o voce limpede, cultivată.

Iar mulțimea a amuțit instantaneu. Și parcă a rămas în expectativă, abia mai îndrăznind să respire.

Judecătoreasa a rânjit larg, întinzând mâna ca să ajute pe cineva să urce în căruță. Era un individ dolofan, dar palid și fără mușchi, într-un costum închis la culoare, bine croit. Complet nelalocul său printre toți bădăranii de acolo.

— Uite-l, a murmurat Gunnar, încrucișându-și brațele la piept.

— Pe cine? a șoptit Vick, deși bănuia deja răspunsul din tăcerea mormântală care se lăsase.

— Ăsta-i Țesătorul.

— Prieteni! a strigat rotofeiul, mângâind delicat aerul înăbușitor cu degetele lui grase. Frați și surori! Distrugători și Incendiatori! Oameni cinstiți din Valbeck! Unii dintre voi mă știu drept superiorul Risinau din Inchiziția Maiestății Sale!

Și-a ridicat palmele rozalii și a zâmbit mâhnit.

— Îmi cer iertare pentru asta.

Vick a rămas cu gura căscată. Dacă mai devreme se simțise doar descumpănită, în momentul ăsta era de-a dreptul șocată.

— Mama mă-sii! a gemut Untură.

— Toți ceilalți mă cunoașteți sub numele de Țesătorul!

Mulțimea a scos un mormăit nu prea definit – o parte furie, o parte dragoste, o parte speranță –, întocmai ca la un meci de box, unde campionul deja se urcase în ring.

Doar un umflat bătut în cap, așa îi spusese Glokta. *Fără imaginație, dar foarte loial*, așa îi spusese. Și, pentru prima oară de când ținea ea minte, și-a dat seama că Eminența Sa comisese o eroare fatală.

— Acum câteva săptămâni i-am scris regelui, a strigat Risinau, prezentându-i toate nemulțumirile noastre. Evident că a fost o scrisoare anonimă. N-am considerat necesar să mă semnez.

Oarece râsete prin mulțime.

— I-am scris despre lefurile din ce în ce mai mici. Despre costul vieţii din ce în ce mai mare. Despre starea insuportabilă a locuinţelor. Despre aerul şi apa viciate. Despre boli şi despre sărăcie şi despre foamete. Despre felul prin care sunt muncitorii înşelaţi prin dublul standard şi prin impozite ascunse. Despre felul în care vă exploatează patronii.

— La dracu' cu toţi patronii! a chirăit Judecătoreasa, împroşcând în jur stropi mari de salivă.

Risinau a fluturat o foaie de hârtie.

— În dimineaţa asta am primit răspunsul. Dar nu de la Maiestatea Sa cretină, fireşte.

— Puţa bleagă din Agriont! a râs batjocoritor Judecătoreasa, apucându-se de partea din faţă a rochiei şi stârnind astfel hohotele mulţimii.

Copiii s-au ridicat în picioare pe grinzi şi s-au apucat să danseze cu manechinul care-l reprezenta pe rege.

— Şi nici de la regina lui styriană, a continuat Risinau.

— Fofoloanca din palat! a zbierat Judecătoreasa, împingându-şi şoldurile în faţă.

Cineva a tras de o sfoară care a ridicat poalele manechinului-regină şi, spre marele haz al tuturor, a descoperit un şomoiog de câlţi chiar acolo unde ar fi trebuit să se afle zambilica.

— Şi nici de la desfrânatul lui fiu, prinţul Orso, a spus Risinau, privind la Judecătorească şi aşteptându-i replica.

Însă femeia a ridicat din umerii ciolănoşi.

— Nu-i nimic de zis despre târâtura aia.

Valuri de huiduieli și râsete batjocoritoare au străbătut mulţimea.

— Şi nici de la vreuna dintre marionetele lor, a strigat Risinau, ci de la însuşi căpitanul corabiei! Oase Betege! Arhilectorul Glokta!

Manifestările de furie ale oamenilor erau de departe cele mai zgomotoase de până acum. Vick a văzut chiar în faţa ei un bătrân adus de spate scuipând cu obidă în manechinul slut care-l întruchipa pe Glokta.

— Poate o să fiți surprinşi să auziţi că nu vrea să ne ajute, a continuat Risinau, aruncând o privire la scrisoare. Ne avertizează şi ne spune că eventualele sabotaje vor fi aspru pedepsite.

— Mă cac pe pedepsele lui! a mârâit Judecătoreasa.

— Zice că piața trebuie să fie liberă. Că lumea trebuie să meargă înainte. Că progresul nu poate fi pus în lanțuri. Cine ar fi zis că tocmai arhilectorul Glokta se opune cu atâta vehemență cătușelor?

Vorbele acestea au stârnit câteva râsete.

— Când un om îl omoară cu bună-știință pe altul, ei spun că a comis o crimă! Când societatea provoacă moartea a mii de oameni, ei ridică din umeri și spun că așa e viața.

În freamătul mulțimii, Risinau a mototolit hârtia și a aruncat-o.

— A *trecut* vremea cuvintelor, prieteni! Nu ne ascultă nimeni. Nimeni de la putere. A venit timpul să ne lepădăm de jugul sclaviei și să devenim oameni liberi. Dacă nu vor vrea să ne dea ce ne datorează, atunci va trebui să ne ridicăm la luptă și să luăm cu forța ce-i al nostru. *Noi* trebuie să facem Marea Schimbare!

— Da! a zbierat Judecătoreasa.

Malmer a dat cu îndârjire din cap. Oamenii și-au fluturat armele.

Risinau și-a ridicat mâinile, cerând să se facă liniște.

— Vom cuceri orașul Valbeck! Dar nu ca să-l incendiem...

Și acum a făcut din deget un semn mustrător spre Judecătoreasă, care și-a scos limba și a scuipat în mulțime.

— ... ci ca să-l *eliberăm.* Ca să-l înapoiem locuitorilor lui. Ca să-l dăm de exemplu întregii Uniuni.

Urlete de aprobare din mulțime.

— Ușor de spus, a clătinat încet din cap Gunnar. Nu prea cred că o să ne fie prea lesne.

— Nu, a murmurat Vick.

L-a apucat strâns de braț pe Untură și l-a condus spre perete, ca să-i poată șopti la ureche:

— Chiar acum ai să pleci din oraș, auzi? Te duci direct la Adua.

— Da'...

Vick i-a îndesat tașca ei în mâna moale.

— Vreau să ajungi acolo cât de repede poți. Du-te la șeful meu. Știi despre cine vorbesc. Povestește-i ce-ai văzut și ai auzit în seara asta. Spune-i...

Și s-a oprit ca să se uite prudentă în jur, însă oamenii aveau treabă să ovaționeze discursul nebunesc al lui Risinau și nu o băgau în seamă.

— Spune-i cine e Țesătorul. Am încredere că ai să duci la capăt misiunea asta.

I-a dat drumul, însă băiatul nu s-a mișcat, ci doar s-a uitat lung la ea cu ochii ăia mari care semănau atât de mult cu cei ai fratelui ei.

— Da' tu nu vii?

— Cineva trebuie să se ocupe de mizeria asta de-aici. Hai, du-te!

L-a împins și băiatul s-a împleticit spre ușă.

Vick își dorea să plece cu el. Of, cât de mult își dorea! Dar trebuia să ajungă la palatele de pe deal și s-o găsească pe Savine dan Glokta. Poate mai avea timp s-o prevină...

— Mi se pare c-am zărit-o pe Victarine dan Teufel!

Vick a încremenit la auzul acelei voci ciudat de protocolare.

— Auzisem eu că ești în Valbeck.

Flancat de Judecătoreasă și Malmer, Risinau se îndrepta zâmbind spre ea prin mulțime, tamponându-și fața transpirată cu o batistă.

Vick a simțit un gol în stomac când zeci de capete s-au întors să se uite urât la ea. Avusese aceeași senzație și în mină, în ziua când se înecase sora ei. Când ceruse celorlalți să facă liniște și nu auzise decât în depărtare apa curgând năvalnic.

Au prins-o. S-a terminat.

Risinau a bâțâit spre ea degetul lui dolofan.

— Collem Sibalt mi-a povestit totul despre tine.

Atât de tare îi bătea inima, că abia dacă mai era în stare să respire. Nici să mai vadă ceva în fața ochilor nu mai putea. Copiii îl dăduseră jos pe Bayaz-manechinul și îl ciomăgeau acum cu propriul ciomag, împrăștiind paiele în jur. Lui Vick nici nu-i venea să creadă cât de calm îi suna vocea. Parcă era a altcuiva. A cuiva care știa exact ce se întâmplă.

— Sper că lucruri de bine.

— *Numai* lucruri de bine. Mi-a spus că ești o femeie cu inima de piatră și cu scaun la cap. O femeie la fel de devotată cauzei noastre ca noi toți. O femeie care nu-și pierde cumpătul pe o corabie care se scufundă.

Risinau s-a apropiat mult de ea și a strâns-o într-o îmbrățișare sufocantă. Iar ea stătea țeapănă în brațele lui, cu pielea ca de găină și scăldată în sudoare rece.

— Collem Sibalt mi-a fost un bun prieten. Şi orice prieten al lui îmi este prieten şi mie.

Judecătoreasa se uita la ea cu ochii ăia negri şi goi, cu capul plecat puţin spre umăr. Vick nu-şi putea da seama dacă femeia juca teatru sau dacă era chiar atât de supărată pe cât arăta.

— N-am încredere în asta, a mârâit Judecătoreasa.

— Tu n-ai încredere în nimeni, a mormăit Malmer.

— Şi totuşi oamenii continuă să mă dezamăgească.

Risinau a eliberat-o pe Vick din îmbrăţişare şi i-a spus zâmbind:

— Ai apărut chiar la momentul potrivit, surioară.

— De ce? l-a întrebat Vick. Se scufundă corabia?

— Nici vorbă.

Şi Superiorul-devenit-revoluţionar a strâns-o tare de umăr.

— Suntem pe o corabie care navighează către ţărmurile prosperităţii, ţărmurile egalităţii, ţărmurile libertăţii! O corabie care navighează spre Marea Schimbare! Însă călătoria asta nu va fi deloc una uşoară. Mâine la prânz o furtună puternică se va abate asupra frumosului nostru oraş. Chiar aşa, prieteni!

S-a întors cu faţa la mulţimea înghesuită în depozit şi a ridicat mâinile deasupra capului.

— Mâine e ziua cea mare!

Şi atunci atât Distrugătorii, cât şi Incendiatorii au izbucnit în ropote de aplauze.

BUN VENIT ÎN VIITOR!

Zidul cu țepușe pe creastă părea mai potrivit pentru o pușcărie, nu pentru o fabrică, iar Savine nu se simțea deloc în largul ei intrând pe poarta blindată. Din chinurile ei lunare nu mai rămăsese decât o durere sâcâitoare, însă fierbințeala verii era mai insuportabilă decât cu o zi în urmă, iar disconfortul ei a crescut încontinuu pe tot drumul făcut cu trăsura prin Valbeck până la râu, pe străzi întunecoase, nefiresc de pustii, neobișnuit de tăcute.

Cele trei hale foarte înalte și foarte urâte erau construite din cărămizi mânjite cu funingine. Aveau doar câteva geamuri și niciun fel de ornamente. Savine simțea chiar și prin talpa groasă a cizmelor vibrația pietrelor de pe jos în ritm cu mașinăriile uriașe dinăuntru. În curte, câțiva bărbați gârboviți și posaci, cu salopete cenușii și fețe de aceeași culoare, încărcau și descărcau niște căruțe. Acum s-au întors și s-au holbat toți urât și nepoliticos la nou-veniții cei eleganți. Savine a întâlnit privirea unuia dintre ei, care, după ce s-a uitat lung și impertinent la ea, a scuipat ostentativ într-o parte. Și-a adus aminte de o primire admirabilă făcută reginei Terez la una dintre rarele ei apariții în fața plebeilor. Bine măcar că acum nu zbiera nimeni *Pizdă styriană!* la ea. Probabil doar pentru că nu era din Styria.

— Muncitorii nu par deloc încântați să mă vadă, a murmurat Savine.

Vallimir a pufnit cu dispreț.

— Eu, unul, încă n-am aflat cum poți să-i mulțumești pe muncitori, presupunând că așa ceva se poate. Mult mai simplu mi-a fost să conduc soldații.

— Poți avea o relație absolut cordială cu rivalii în afaceri, dar rareori cu angajații.

Savine a aruncat o privire peste umăr la cele zece santinele în armuri care se înghesuiau pe poartă în urma lor, mângâindu-şi cu degete nerăbdătoare armele. Deloc n-o calma faptul că bărbaţii ăia înarmaţi până-n dinţi păreau şi mai speriaţi decât ea.

— Nu, serios... Chiar avem nevoie de o pază atât de impresionantă?

— E doar o măsură de prevedere, i-a răspuns Vallimir, conducându-i prin curte pe Savine, Lisbit şi pe toţi ceilalţi. Superiorul Risinau ne-a sugerat să-ţi punem la dispoziţie doisprezece practicieni, care să te însoţească în permanenţă.

— Mi se pare cam... exagerat.

Da, aşa şi era – chiar şi pentru fiica celui mai detestat om din Uniune.

— Am avut sentimentul că prezenţa lor n-o să facă altceva decât să inflameze spiritele şi mai tare. Ca să scot profit din fabrica asta a trebuit să aplic anumite... măsuri de rentabilizare a producţiei. Program de lucru mai lung, pauze mai scurte. Reducerea bugetelor pentru hrană şi locuinţă. Pedepse pentru vorbărie inutilă sau cântat la locul de muncă.

Savine a dat aprobator din cap.

— Măsuri foarte logice.

— Numai că unii dintre muncitorii mai vechi s-au coalizat împotriva lor şi am fost nevoit să-i dau afară. Şi atunci au avut loc nişte evenimente destul de violente. Prin urmare, a trebuit să le interzic muncitorilor să se organizeze. Mi-a fost destul de uşor, pentru că regele tocmai dăduse legile împotriva întrunirilor.

De fapt, erau legile concepute de tatăl lui Savine, care participase personal la elaborarea lor.

— Şi dup-aia metodele noi pe care le-am aplicat în a treia hală au provocat....

Şi Vallimir s-a uitat încruntat spre cea mai nouă şi mai lungă şi mai puţin înaltă dintre cele trei clădiri, care avea în zidurile deja murdare geamuri şi mai mici decât celelalte două.

— O ostilitate *considerabilă.*

— Mie cea mai eficientă metodă mi se pare tocmai aceea care provoacă cea mai multă ostilitate. Poate de aici ar trebui să ne începem turul.

Vallimir s-a cutremurat.

— Nu prea cred că... ai să te simți bine înăuntru. Este foarte mult zgomot. Și foarte cald. Câtuși de puțin un loc potrivit pentru o doamnă de rangul tău.

— Ei, haide, colonele! a exclamat Savine, pornind spre hala cu pricina. Mă trag din oameni de rând pe linie maternă.

— Știu. L-am cunoscut pe unchiul tău.

— Pe lordul mareșal West?

Omul murise înainte de a se naște ea, însă mama îi povestise despre el. Adică îi spusese tot felul de platitudini siropoase, așa cum se face în cazul unor rubedenii moarte de multă vreme.

— De fapt, chiar m-a provocat odată la duel.

— Serios?! s-a minunat ea, cu interesul stârnit brusc de crâmpeiul acela de amintire sinceră. Din ce cauză?

— Niște cuvinte pripite pe care le regret de-atunci încoace. Cumva îmi aduci aminte de el. Era un om extrem de motivat. Extrem de dedicat, a zis Vallimir, scoțând cheia care descuia ușa din fața lor. Și, crede-mă, știa cum să te sperie de moarte.

A deschis ușa și zgomotul mașinăriilor aproape că i-a asurzit.

Întreaga hală duduia de la furia fără margini a motoarelor. Plesnetul benzilor transportoare, păcănitul roților dințate, huruitul suveicilor, zbieretul metalului. Podeaua era sub nivelul solului așa că ei stăteau pe un fel de platformă. Savine s-a apropiat de balustradă, s-a uitat atentă la muncitorii de jos și s-a întrebat dacă nu cumva avea o iluzie optică.

Dar nu, nu avea.

— Sunt numai copii, a spus ea, ascunzându-și bine emoția.

Sute de copii, copii slabi și murdari, copii înșirați în rânduri lungi lângă războaiele de țesut, copii alergând printre mașinării, copii învârtind fusuri cât ei de înalte, copii cocoșați sub baloții de stofe.

— Mărfurile care se găsesc din belșug în Valbeck, i-a răcnit Vallimir la ureche, sunt copiii orfani și cei abandonați. Cerșetori, care nu fac decât să împovăreze statul. Noi le oferim o ocupație prin care să se facă utili.

Și a zâmbit cu răutate.

— Bun venit... în viitor!

Într-un colț al halei erau mai multe rafturi mari și înalte, cu scări sprijinite de ele, dar pline numai cu zdrențe. Savine s-a uitat mai bine și a văzut cum o fetiță cu părul zbârlit cobora încet de pe una. Înseamnă că acolo erau paturile copiilor. Înseamnă că aici locuiau: în mirosul ăsta infect, în căldura asfixiantă, în zgomotul asurzitor, iar combinaţia celor trei era absolut infernală.

A vrut să spună ceva, dar i-a venit să tuşească şi s-a oprit o clipă. Chiar şi aici, pe platformă, aerul era îmbâcsit şi se vedeau milioane de firicele de praf dansând în cele câteva raze de lumină care reuşeau să pătrundă prin geamurile mici.

— Îmi închipui că le dai leafa minimă, da?

Vallimir a făcut o strâmbătură ciudată.

— Asta-i toată frumuseţea planului meu. Acordăm un stipendiu azilului de unde îi luăm şi facem cheltuieli foarte mici pe hrană şi haine, dar lor nu le dăm niciun ban. Se poate spune că... i-am cumpărat.

— I-am cumpărat, a repetat Savine, ascunzându-şi din nou emoţia. Aşa cum cumpărăm orice maşinărie.

S-a uitat în jos, la centura ei cea nouă, amintindu-şi cât de încântată fusese când o primise cu o zi în urmă. O adevărată operă de artă. Piele din Sipani, incrustată cu nestemate şi cu aplicaţii din argint pe care erau gravate scene din Căderea lui Juvens. Oare câţi copii ar fi putut să cumpere cu banii pe care-i dăduse pe centura asta? Câţi *cumpărase*, de fapt?

— Obişnuiam să angajăm ţesători calificaţi, dar acum nu prea mai avem nevoie de ei. Copiii învaţă să lucreze la maşinăriile astea la fel de repede şi sunt de zece ori mai liniştiţi.

Şi Vallimir a făcut un gest larg spre maşinile care huruiau şi spre siluetele micuţe strânse în jurul lor. Însă gestul lui semăna mai degrabă cu acela al unui judecător care dă verdictul într-un caz de crimă, iar nu cu al unui proprietar de circ care îşi prezintă menajeria în faţa publicului.

— Datorită maşinăriilor mai bune şi a costului scăzut cu forţa de muncă, hala asta este mai rentabilă decât celelalte două la un loc. Plus că muncitorii de aici pot fi controlaţi mult mai uşor.

Şi acum a făcut un semn din cap spre un supraveghetor solid care patrula printre copii. Savine a observat că ţinea un baston în mâinile duse la spate. Sau nu cumva era un bici?

— Şi cât timp lucrează? a murmurat ea de sub mâna pe care şi-o dusese instinctiv la gură.

— Un schimb are paisprezece ore. Am încercat să le facem mai lungi, dar ăştia mici nu rezistă atât.

Savine obişnuia să spună despre sine că-i o femeie tare, o femeie dură, însă, după doar câteva minute petrecute acolo, a luat-o cu ameţeală şi şi-a încleştat repede mâinile pe balustradă. Paisprezece ore de muncă grea în praful şi zgomotul ăla, zi după zi. Plus că era cald ca în forja Creatorului, cum îi plăcea tatălui ei să spună. Deja simţea cum i se prelinge transpiraţia pe pielea capului, sub perucă.

— De ce-i atât de cald?

— Un pic mai răcoare dacă ar fi, firele s-ar face mai lipicioase şi s-ar încâlci.

Savine s-a întrebat dacă mai existase vreodată un loc cu atât de multă mizerie şi suferinţă umană creată în mod deliberat. A pus mâna pe umărul lui Vallimir.

— În afaceri, profitul este singurul lucru corect. Pierderea e singura greşeală.

— Fireşte.

Ceva parcă-i spunea lui Savine că amândoi aveau îndoieli în privinţa asta. Dar, oricât l-ar fi acuzat ea pe ticălosul ăsta nemilos şi oricât ar fi acuzat-o el pe ea, zicând că-i o scârbă cu inimă de piatră, cu siguranţă că profitul obţinut le-ar fi uns rotiţele zimţate din conştiinţele lor. Iar dacă nu ar fi dat randament... mă rog, nu ar fi fost primii proprietari pe care pierderea să-i facă mai aprigi. Oare angajaţii lor le-ar fi plâns de milă dacă ar fi dat faliment? Sau ar fi fugit la alt patron căruia să-i umple capul cu nemulţumirile lor meschine?

— Bravo! a strigat ea în urechea lui Vallimir.

Dar parcă vocea îi suna cam sugrumată. Din cauza căldurii, desigur, şi a zgomotului şi a prafului.

— Ţi-am cerut să scoţi profit şi ai făcut-o, fără să laşi sentimentele să te împiedice.

— Sentimentele fac mai mult rău unui proprietar de fabrică decât ar putea face unui soldat.

Un alt miros a ajuns acum la nările lui Savine: undeva se făcea ceva de mâncare. Aşa mirosea şi la moşia lor când erau hrăniţi câinii mamei sale. Şi-a apăsat cu mâna stomacul încă sensibil, dar nu a reuşit să-l simtă sub oasele corsetului. S-a gândit la atelierul ei de nasturi şi catarame din Holsthorm, unde degetele mici erau mult mai indicate să facă munca aceea migăloasă. Oare și acolo era la fel ca aici? Oare era mai rău? Și-a umezit buzele și s-a forțat să înghită saliva acră din gură.

— Totuși ar trebui să te gândești la îmbunătățirea condițiilor de trai. Poate să construiești în curte niște cămăruțe de locuit? Niște spații curate unde să doarmă. Și să le dai și mâncare mai bună.

Vallimir a ridicat din sprâncene la ea.

— Știu, luxul este o risipă, a continuat Savine, dar mizeria și suferința pot reduce productivitatea. Experiența m-a învățat că trebuie găsit un echilibru. Dacă le asiguri condiții mai bune de viață, poate vor reuși să lucreze în schimburi mai lungi.

— Interesantă sugestie, lady Savine! a spus Vallimir strângând din dinți și privind la copiii de sub ei.

Spectacolul de acolo ar fi trebuit să-l înduioșeze până la lacrimi. Numai că în afaceri nu-i loc de lacrimi și nici de milă. În afaceri nu-i loc pentru cei sensibili. Și în niciun caz pentru cei mult prea impresionabili.

Savine a schițat faimosul ei zâmbet.

— Aș putea acum să mă uit prin registre?

În mijlocul primei și celei mai mari dintre hale se afla o mașinărie uriașă, cu un arbore rotativ în centru, care aducea energie de la râu și o trimitea, printr-un talmeș-balmeș monstruos de roți, mecanisme, pârghii și curele, la războaiele de țesut gigantice, înșirate pe două rânduri. Din fusurile incredibil de mari se desfășurau firele pentru urzeală și de sub cilindri ieșeau materialele de diferite culori și cu tot felul de modele. În jurul războaielor erau strânși muncitorii plini de sudoare, mânjiți de unsoare, cu buzele strânse și cu ochi întunecați. Dacă muncitorii din hala cea nouă i-ar fi putut frânge inima, probabil că aceia de aici i-ar fi spart bucuroși capul.

Evident că Savine nu se aștepta la simpatie din partea muncitorilor. În fond, își clădise reputația din etalarea ostentativă a bogăției, iar atitudinea asta nu era deloc pe placul săracilor. Însă privirile bărbaților de aici mai ascundeau și altceva. Mai presus de furie și mai alarmant decât orice revoltă. Acum nu își mai spunea că aveau prea multe gărzi, ci începuse să se întrebe dacă nu cumva aveau prea puține.

A atins-o ușurel pe Lisbit pe cot.

— Te rog, du-te și adu trăsura la poartă.

Din cauza căldurii, obrajii rozalii ai lui Lisbit se umpluseră cu pete roşii, foarte urâte.

— Eşti convinsă că n-ai dori să plecăm chiar acum, milady? a murmurat ea, privind îngrijorată la muncitori.

Pe buzele lui Savine încremenise zâmbetul acela afabil. Zâmbetul acela prefăcut. Pentru că – nu-i aşa? – o doamnă din lumea bună zâmbeşte în permanenţă.

— E mai bine să nu dăm semne de slăbiciune. Nici în faţa angajaţilor şi nici a partenerilor.

Nu era o femeie care să se lase descurajată de ură: nici de ura muncitorilor, nici a rivalilor, nici a bărbaţilor pe care-i intimida, îi mituia sau îi şantaja ca să obţină ce-şi dorea. La urma urmei, ştii că ai câştigat abia când te urăşte toată lumea. Aşa că a răspuns ostilităţii lor cu o superioritate firească şi a mers mai departe cu spatele drept şi bărbia ridicată. Dacă tot era să fie personajul negativ în toată povestea asta, măcar să se poarte ca atare. Oricum, personajele negative sunt cele mai interesante.

Biroul lui Vallimir se afla în capătul halei – un fel de cutie cocoţată pe un cadru, sub care erau îngrămădite la nimereală mai multe butoaie şi lăzi. Cutia aia avea şi un fel de balconaş, de unde patronul putea să se uite la muncitori aşa cum se uită regele la supuşii lui. Sau o împărăteasă la sclavii ei.

Cu o plecăciune ţeapănă, colonelul a invitat-o să urce.

— Stai cât vrei, a spus el încruntându-se la zecile de muncitori morocănoşi. Deşi eu zic c-ar fi bine să te grăbeşti.

Uşa era prevăzută cu două lacăte şi cu un zăvor atât de mare, că Savine l-a manevrat cu mult efort. Şi-a desfăcut gaica de la guler, încercând să-şi mai răcorească gâtul transpirat, dar aerul din birouaşul ăla nu era deloc mai puţin sufocant decât cel din hală, aşa cum nici zgomotul care-ţi terciuia nervii nu era mai puţin atroce.

A pornit spre măsuţa lui Vallimir, încărcată cu registre. Dar nici nu a făcut bine primul pas când o scândură desprinsă a podelei a gemut prelung sub picioarele ei. Nu suporta să vadă atâtea lucruri făcute de mântuială, mai cu seamă într-o clădire la a cărei construcţie contribuise şi ea. Însă în momentul acela avea probleme mai mari. S-a strecurat pe lângă măsuţă şi a ajuns în dreptul geamului. Se tot freca la gât, ca să-şi alunge nodul dureros al îngrijorării.

Strada era pustie. Bineînțeles că toată lumea era la muncă. Ce altceva în afară de muncă ar motiva pe cineva să vină pe ulița asta cu ziduri cu țepușe și porți cu gratii și fabrici uriașe și mașinării care huruiau de-ți spărgeau timpanele? Însă ceva nu era în regulă în tot calmul ăsta. Un fel de apăsare în aer, ca înainte de o furtună năprasnică. Savine s-a uitat încruntată la ulița goală, mușcându-și buzele și întrebându-se dacă nu cumva ar fi mai bine să plece chiar acum, înainte să...

Un bărbat se furișa pe lângă clădirea din cărămidă a fabricii de alături. În urma lui veneau și alții, vreo douăzeci, dacă nu mai mulți. Muncitori în haine spălăcite, foarte asemănători cu aceia văzuți de Savine în Holsthorm și în Adua și în toate celelalte orașe din Uniune. Foarte asemănători cu cei care munceau acum în hala de sub picioarele ei, dar care se mișcau tiptil, ca niște animale de pradă.

Atunci a zărit o sclipire metalică și și-a dat seama că toți erau înarmați. Unii cu niște bâte lipite de picior, alții, cu tot felul de unelte grele. Conducătorul lor avea o sabie veche. Tot el a bătut la o poartă; și poarta s-a deschis imediat, de parcă l-ar fi așteptat cineva anume în spatele ei. Iar toți oamenii au dat buzna înăuntru.

S-a răsucit brusc când a auzit un strigăt în hala din spate. Au urmat altele și mai puternice, care au reușit să acopere chiar zgomotul motoarelor. S-a apropiat tiptil de ușă, a pus mâna pe zăvor. Voia s-o deschidă, dar, în același timp, îi era teamă s-o facă.

A întredeschis-o puțin și atunci a auzit răcnetul lui Vallimir:

— Înapoi! Înapoi, fir-ați voi să fiți!

Muncitorii lăsaseră baltă lucrul și se îngrămădeau acum spre capătul acela al fabricii. Spre locul unde se afla ea. Erau mulți bărbați, cu chipuri schimonosite de furie și strângând în mâini tot felul de scule, bare de fier și pietre. Savine a încremenit.

Oamenii lui Vallimir încercau cu disperare să-i oprească la baza scării, numai că erau unul la douăzeci de muncitori. Savine se uita îngrozită la mulțimea aia hidoasă. La gloata aia de sălbatici.

De pe platformă, Vallimir continua să zbiere la ei:

— Dați-vă imediat la o parte de-acolo! *Imediat!*

Un bărbat cu o vestă pătată, ale cărui brațe păreau făcute din funii vechi, a arătat cu bâta spre Vallimir și a strigat:

— Ba *tu* să te dai la o parte, jigodie bătrână!

Şi mulţimea a început să arunce cu pietre, cu unelte, cu bucăţi de mecanisme. Şi toate ricoşau de ziduri şi se izbeau cu zgomot de armurile gărzilor.

Ceva, probabil o piatră, i-a dărâmat pălăria lui Vallimir, iar colonelul s-a lăsat moale pe jos, ţinându-se cu mâinile de capul însângerat. O sticlă s-a spart chiar lângă uşă, iar Savine a închis-o repede, a pus de-a curmezişul drugul de fier şi s-a retras spre mijlocul încăperii. În ciuda căldurii înăbuşitoare, o luase cu fiori reci pe pielea rasă a capului. Sigur, se aşteptase la nişte scene urâte, cu multe cuvinte grele. Dar se mai aşteptase şi ca bărbaţii care ar fi insultat-o să fie legaţi şi târâţi la închisoare, în vreme ce ea avea să se întoarcă la viaţa ei de lux. De unde să se gândească la ce se întâmpla acum? La o revoltă armată!

Îi răsuna în urechi propria răsuflare sacadată. Răsuflare de animal încolţit. A bâjbâit după sabie şi a scos-o din teacă. Ce prostie! Însă aşa trebuia să facă cineva când îi era viaţa în pericol. Oare viaţa ei era în pericol? Larma de afară era şi mai puternică. Şi mai aproape. Peste huruitul necontenit al maşinăriilor se auzeau strigăte, înjurături, mormăieli fără noimă, zornăieli metalice. Şi un zbieret strident care părea să nu mai înceteze.

Îi venea să facă pipi. Îi venea rău de tot. Palma îi transpirase brusc şi îi aluneca mânerul sabiei dintre degete. S-a uitat la fereastră. Avea zăbrele groase. S-a uitat la mobilierul de acolo. Degeaba. Ar fi găsit-o într-o clipă oriunde s-ar fi ascuns. S-a uitat la podea... şi la scândura desprinsă.

S-a aruncat în genunchi, începând să tragă de bucata aia de lemn cu degetele şi cu unghiile ei lăcuite. Strângând din dinţi, fără să-i pese de aşchii. A vârât vârful sabiei sub scândură şi a lovit mânerul cu podul palmei.

A tresărit şi a ridicat repede capul când a auzit o voce de afară:

— Deschide uşa, scumpete!

Voce mieroasă, dar ameninţătoare. Voce de măcelar care ademeneşte purcelul în ţarc.

— Deschide uşa şi-o să ne purtăm frumos. Fă-ne s-o spargem şi poate o să te spargem şi pe tine.

Nişte hohote grosolane de râs. Apoi o lovitură puternică în uşă, care a zgâlţâit drugul de fier.

Savine a tras cu toată puterea de mânerul sabiei. Niciodată nu-şi mai simţise muşchii atât de încordaţi. Cu un vaiet prelung, cuiele au ieşit, Savine a căzut pe spate, iar sabia s-a rostogolit mai departe de ea.

S-a târât în patru labe până la gaura din podea. Printre două grinzi, a văzut lăzile pline de praf. Dar oare avea loc să se strecoare pe aici? Cu degetele pline de sânge și prea nesigure, s-a apucat să-și descheie nasturii de la jachetă. A reușit și și-a dat-o jos la repezeală. S-a chinuit să-și desfacă superba cataramă din argint a centurii. A reușit și asta și a azvârlit-o cât colo. Acum a aruncat sabia prin gaura din podea. Nu i s-a auzit zăngănitul, pentru că zgomotul motoarelor și urletele muncitorilor erau prea puternice. Oricum nu avea vreme de pregătiri. Nu avea vreme de îndoieli. Și-a băgat picioarele în gaură și a început să alunece în jos, cu mișcări deloc demne de o adevărată doamnă. Numai că nu există mișcări elegante când vrei să fugi de o ceată de ucigași.

— O să număr pân' la cinci, zdreanță ce ești! a urlat vocea de la ușă, clocotind acum de furie sălbatică. Pân' la cinci, auzi? Și după aia vai de steaua ta!

— Poți să numeri și până la o mie, boule! a mârâit ea, îndesându-și șoldurile în gaura mică, prea mică, mult prea mică.

— Unu!

Savine s-a blocat aproape imediat. A strâns din dinți, s-a zvârcolit cu disperare, s-a apucat de grinzi și a încercat să se împingă în jos.

— Doi!

Savine a gemut prelung și a reușit să se urnească de acolo – ce-i drept, sfâșiindu-și hainele, zgâriindu-și umărul, lovindu-și bărbia la aterizarea făcută pe o parte și izbindu-se cu capul de marginea unui butoi.

— Trei! a auzit ea ca de foarte departe, pentru că urechile îi țiuiau mult prea tare.

Savine era amețită, dar tot a reușit să se ridice în picioare. Și-a dat seama că nu vede și a apucat-o o panică îngrozitoare. Abia dacă a îndrăznit să-și atingă ochii. Slavă Domnului! Îi alunecase peruca peste ei. Și-a smuls-o de pe cap și a aruncat-o. Dar ceva o împiedica să se miște. Fusta lungă i se agățase de unul dintre cuiele podelei. A tras de dantelă, a sfâșiat-o, a ieșit din ea, a lăsat-o în urmă.

— Patru!

Savine a văzut sclipirea sabiei în întuneric. A apucat-o strâns și a început să se târască pe burtă, prin praful din spatele butoaielor. Zbieretul ăla neomenesc nu încetase încă. Doar se întrerupea din când în când și apoi se relua parcă și mai puternic. Și mai ascuțit.

— Cinci!

Savine a auzit o lovitură puternică în ușa biroului, a auzit zăngănitul drugului în belciuge.

Izbutise cumva să-și facă o tăietură destul de adâncă în palmă, să-și rupă două unghii, lăsa dâre de sânge pe jupoane și pe orice altceva atingea. Îi va fi greu să scape de-aici. Al dracului de greu îi va fi să scape de-aici. Trebuia neapărat să scape de-aici.

A continuat să se târască. Îi pulsau tâmplele, o înțepa umărul, o durea falca, o usturau șoldurile julite până la carne. Dar se târa cât de repede era în stare, privind printre butoaie, chiar dacă îi picura sângele în ochi.

Și așa a văzut cum îl târau de picioare pe Vallimir – probabil era leșinat, că i se bălăbănea capul. A văzut și un muncitor care flutura râzând pălăria colonelului, înfiptă în vârful unui cuțit imens. A văzut și una dintre gărzi zăcând la podea, cu coiful spart și părul încleiat de sângele care-i curgea din țeasta crăpată. A văzut un alt soldat încercând să fugă de acolo în patru labe, însă muncitorii se strânseseră în jurul lui și-l loveau în batjocură cu bâtele care răsunau sec în armura lui turtită.

Sărmanul om s-a ridicat cu greu în picioare, a întins mâinile ca să-și păstreze echilibrul, dar și-a prins o mână între două roți dințate, s-a prăbușit din nou și mașinăria l-a tras înăuntrul ei. A scos un urlet ascuțit când mecanismele de acolo i-au zdrobit brațul până la umăr, împroșcându-i cu sânge chipul înnebunit de disperare. Câțiva stropi au ajuns și pe obrazul lui Savine, dar țipătul ei de spaimă a fost acoperit de zgomotul mașinăriei chinuite, de urletele omului chinuit.

A urmat un zgomot de hurducătură, un scrâșnet lung, vaierul bolborosit al bietului om. După care mașinăria s-a opintit și și-a continuat treaba. Savine a încercat să nu se uite într-acolo. Savine a încercat să se uite doar înainte. Și a încercat degeaba. Așa ceva nu putea să se întâmple. Cum să se întâmple așa ceva? Bărbații ăia urlau. Lătrau fioros, ca o haită de câini turbați. Nu le deslușea vorbele, ci le simțea doar furia și loviturile înverșunate în ușa biroului de deasupra.

A urmărit cu privirea arborele motor l-a văzut că intră într-o gaură neagră din zid, în cealaltă parte a războaielor. Poate ar reuși cumva să se târască până în locul acela întunecat și plin de praf de sub mecanisme. Și să scape pe acolo. *Poate.*

A înaintat pe burtă pe sub cilindri. Ambițioasă ca o viperă, uite că acum ajunsese să se târască la fel ca una, la fel ca o râmă. Înfricoșată și udă de transpirație, se târa printre mașinăriile care zăngăneau și huruiau de jur împrejurul ei. Printre niște roți dințate a izbutit să vadă un tânăr cu chipul înverșunat care pornea spre birou. Toți se îndreptau într-acolo. Ca niște lupi spre un coteț cu găini. Așteptând clipa când ușa va fi spartă. Ca s-o poată scoate de acolo.

Și s-a târât în continuare, înfigându-și unghiile rupte în podea ca să se împingă înainte prin balta de sânge a sărmanului practician; tot înainte, pe sub uriașul arbore plin de unsoare care se rotea nebunește, aducând energie în hală; și mai înainte, răscolind praful de pe jos cu fiecare răsuflare, cu fiecare scâncet.

Se aștepta, dintr-o clipă-n alta, să audă strigătul entuziasmat: *Uite-o acolo!* Se aștepta, dintr-o clipă-n alta, să simtă mâini bătătorite și aspre înșfăcând-o de gleznă. *Scoateți cățeaua de-acolo!* Da, da, se aștepta la asta și simțea furnicături pe spatele transpirat. Gâfâia și tușea înăbușit de la praful prin care se mișca. Își mușca limba, încercând să-și înăbușe spaima.

Când, în sfârșit, a ajuns la gaura din zid, i-a venit să plângă de ușurare. S-a apucat bine de cărămizile ciobite, s-a împins înăuntru, s-a rostogolit într-un canal plin cu apă până la gleznă, mizeria aia infectă i-a intrat în gură și a scuipat-o scârbită.

Era întuneric acolo – nu se vedeau decât niște sclipiri care intrau pe lângă colțurile cărămizilor umede și care vibrau în ritmul mașinăriilor și care răsunau de la strigătele din hală. Însă uite că parcă era o lumină în față, o lumină slabă, pâlpâitoare. A pornit încet în direcția ei, lipăind prin noroi cu ghetele îmbibate de apă. Zdrăngănitul se auzea din ce în ce mai tare. Și parcă vedea o mișcare undeva, în față.

Era una dintre roțile uriașe de moară care învârteau arborele. Spițele masive din lemn se roteau huruind și scârțâind amarnic, lăsând săgeți de lumină să treacă sporadic printre ele, spumegând când se scufundau în râu, împroșcând stropi grei și strălucitori de apă când ieșeau din nou la suprafață.

Roata aia era cam de patru ori mai înaltă decât un om obișnuit. Și n-avea cum să treacă prin ea. Dar, stai, parcă era un spațiu liber între drugii ăia din lemn care se mișcau încontinuu și zidul murdar și ud al fabricii. Un spațiu prin care se vedea lumina zilei și un crâmpei dintr-un mal pietros.

Savine a aruncat o privire în spate, la canalul întunecat. Deocamdată nu o urmărea nimeni. Dar ușa aia de la birou nu putea să reziste la nesfârșit. Și atunci vor porni în căutarea ei. Și dacă o vor prinde...

Oare s-ar putea strecura printre roată și zid? Să fie oare posibil?

Și-a lipit limba de cerul gurii încercând să se concentreze și să calculeze din ochi dimensiunile spațiului liber. Dacă nu putea să intre? Dacă o agăța roata, o târa în apă și se îneca? Dacă îi zdrobea oasele, unul câte unul? Dacă îi crăpa capul cum crapi o nucă? Oare așa va fi? Oare va fi sfârtecată, strivită, ciopârțită, în vreme ce se va lupta să scape de acolo, sângerând de moarte de la sutele de răni? Oare trupul ei – sau ce va mai rămâne din el – va ajunge să fie învârtit iar și iar și iar, la nesfârșit? Și-a adus aminte de urletele disperate ale practicianului când i-a fost strivită mâna în mecanism. Însă nu avea de ales.

Înspăimântată și epuizată, suflând printre dinții încleștați, s-a lipit cât a putut mai tare de zid și, încet-încetișor, a ajuns cu umărul după colț. Și-a coborât un picior în râu, căutând fundul cu talpa cizmei murdare, căutându-l, căutându-l îndelung, pentru că jupoanele îmbibate cu apă i se lipeau de corp și îi îngreunau mișcările. Și le-a ridicat până la coapse și a simțit mâlul sub picior. A înaintat încet-încetișor, fără să-și dezlipească umerii de zid, de parcă viața i-ar fi depins de asta. Și chiar așa era.

A încercat cu disperare, dar zadarnic, să-și sugă burta, să și-o turtească cât mai mult, încleștând mâna pe mânerul ud al sabiei, mușcându-și buzele cu îndârjire, ferindu-și ochii de razele puternice ale soarelui care străluceau cu putere printre spițele uriașe. Și-a pus toată nădejdea în piciorul de pe fundul apei murdare și încet-încetișor și l-a coborât și pe celălalt în râu, apucându-și în pumn poalele jupoanelor, ca nu cumva să i le agațe roata și să o ducă la moarte. Ei, cum ar fi fost să fie ucisă de propriile haine în timp ce fugea tocmai dintr-o fabrică de textile? Da, tare ironică poate fi soarta uneori.

A icnit înfundat când o bucată de lemn ieșită în afară a împuns-o în piept, sfâșiind o bucată din broderie și aproape trăgând-o între spițele mișcătoare. Clănțănind din dinți de groază, a reușit cu greu să-și mențină echilibrul, zgâriind cu unghiile-i rupte mortarul sfărâmicios din spate. S-a deplasat apoi în lateral, incomodată de jupoanele grele de apă, cu apă curgându-i în cap, abia putând să respire din cauza duhorii de putregai a râului, zgâriindu-și obrazul de cărămizi, strângând din ochi, simțind că-i plesnește capul de la huruitul, de la pocănitul, de la scrâșnetele furioase și inepte ale roții.

A scos un scâncet mic când a scăpat de acolo și a căzut în râu. Suspinând și înghițind apă, a început să dea bezmetic din mâini ca să se îndepărteze de roată. S-a ridicat în mâini și genunchi pe pietrele de pe mal. Și realmente i-a venit să le pupe. Dar i-a trecut repede când a văzut clăbucii de mizerie de pe ele.

A ridicat ochii și s-a șters pe față cu dosul mâinii tremurânde.

Râul leorpăia indiferent în vadul lui – colorat în purpuriu și portocaliu și verde și tot felul de alte nuanțe artificiale scurse de la fabrica de vopseluri din amonte, plin până la refuz cu gunoaie, plin cu spuma împuțită formată de zecile de roți neobosite. Pe malul stâng era un fel de liman cu dâre de ierburi moarte și cu tot felul de mizerii din oraș – zdrențe și coji, scaune rupte și cioburi de sticlă, sârme ruginite și alte lucruri mult prea descompuse pentru a putea fi identificate – vomitate de apele maltratate ale râului și ciugulite de stoluri de păsări urâte și cenușii, ca niște șobolani cu aripi.

O femeie gheboasă își scotocea prin gunoaiele alea. S-a holbat speriată la Savine, s-a holbat la sabia din mâna ei și a luat-o la fugă de-acolo, cu sacul umflat peste umărul bombat.

Clătinându-se, Savine a înaintat pe mal. Hainele îmbibate cu apă i se lipiseră de corp și o plesneau puternic la fiecare pas. Neapărat trebuia să-și găsească o ascunzătoare. S-a împleticit mai departe, pe sub trei crengi înfășurate în cârpe, lovind cu piciorul la cutiile rupte din drum, tușind din cauza duhorii emanate de putregaiul din apă. A văzut un roi de muște mari care bâzâiau în jurul unui hoit de animal – poate porc ori oaie ori câine – din care nu mai rămăsese decât blana încâlcită și oasele pline de noroi.

Dar Savine a mai observat ceva acolo. O haină veche, fără o mânecă și cu căptușeala atârnând ca niște mațe din burtă. S-a repezit și a luat-o cu mai multă încântare decât ar fi simțit dacă ar fi pipăit cele mai noi mătăsuri din magazinele de modă ale Aduei. Pentru că, haide să fim sinceri, mătăsurile alea nu aveau cum să-i salveze viața. În vreme ce haina asta putea.

Ghetele îi erau atât de pline de noroi că n-ar fi zis nimeni că prețul lor fusese mai mare decât al unei case în cartierul ăsta, însă ar fi putut s-o dea de gol jupoanele îmbibate de apă și de mizerie din râu, grele ca o armură. A încercat să le desfacă cu degetele-i însângerate, nu a izbutit, așa că le-a tăiat cu sabia. A rămas doar în pantalonașii cu volane din dantelă, pe malul acelui râu împuțit. Din păcate, nu-și putea scoate de tot și corsetul, destrămat într-o parte. N-avea cum să ajungă la șireturile din spate.

Și-a pus haina jegoasă pe ea – haină pe care nici măcar o cerșetoare n-ar fi cules-o de pe jos. Putoarea de mucegai combinată cu ceva chimicale i-a pus un nod în gât. Dar n-o deranja asta. Bine măcar că n-o va confunda nimeni cu femeia aceea cu mare influență în lumea modei, cu acea pacoste a sălilor de bal și a saloanelor, cu acea teroare a inventatorilor și a investitorilor – pe numele ei Savine dan Glokta.

În momentul acela nu-și dorea nimic mai mult decât să se îngroape în gunoaie și să se ascundă acolo. Însă o vor căuta. Și o vor găsi. Știau cine este. Cine e tatăl ei. Probabil că deja spărseseră ușa biroului și descoperiseră scândura desprinsă din podea. Tot ce mai aveau de făcut era să meargă după urmele de sânge, printre mașinării, până în cealaltă parte a roții. Da, o vor găsi dintr-o clipă în alta.

A adunat niște noroi de pe jos și și-a mânjit cu el țeasta cheală și fața. S-a cocârjat de spate ca să semene cu bătrâna aia care căuta prin gunoaie și a început să meargă trăgându-și un picior după ea. Nici măcar nu trebuia să se prefacă prea mult că ar fi fost șchioapă, pentru că își sucise glezna la un moment dat și începuse să i se umfle și să o doară. De fapt, o dureau toate. Și-a strâns în jurul trupul haina aia împuțită ca să-și ascundă sabia sub ea și a șontâcăit mai departe, lăsând pe mal bucăți rupte din jupoanele ei din cea mai fină pânză gurkiană. Două sute de mărci dăduse pe ele – și cât de mândră fusese când și le cumpărase.

S-a cățărat pe un parapet și a ajuns pe ulița din spatele fabricii. Exact aceea pe care fuseseră bărbații înarmați mai devreme. A simțit că o gâdilă ceva pe gât. Pe toți zeii, tocmai cerceii uitase să și-i scoată! Cerceii ăia vulgari, aleși de Lisbit. I-a tras din urechi, a vrut să-i arunce, dar și-a dat seama cât valorau. Așa că i-a îndesat în căptușeala ruptă a corsetului.

Încetase huruitul mașinăriilor. Acum nu se mai auzea decât un zgomot stins de metale lovite, de țesături sfâșiate, de sticlă spartă. Deci tot Distrugătorii erau. Din partea ei, puteau să distrugă tot orașul, atât timp cât nu se atingeau de ea.

S-a furişat până la colţul zidului şi s-a uitat spre poarta fabricii.

Acolo era trăsura ei, care arăta la fel ca de dimineaţă când se urcase în ea – vizitiul stătea pe capră, cu fularul peste bărbie; unul dintre cai scutura nerăbdător din cap; hăţurile zornăiau uşor. Pe străduţa aceea pustie totul părea ciudat de normal.

Scâncind uşurată, Savine s-a împleticit spre trăsură.

OAMENI MĂRUNȚI

Lisbit avea treabă: exersa statul cu spatele drept. Nu reușea deloc să înțeleagă cum de lady Savine era în stare să stea cu gâtul în poziția aia. Că doar nu avea mai multe oase decât ceilalți oameni. Însă o studiase cu foarte mare atenție ori de câte ori avusese o clipă liberă și se prinsese care era șmecheria. Trebuia să-ți îndrepți omoplații până aveai senzația că s-ar atinge, apoi să-ți înalți cumva tot gâtul, nu doar bărbia...

S-a gheboșat la loc și a început să miște din umeri, ca să și-i destindă. Ei, șapte mii de draci bălțați, tare grea treabă! A ridicat capacul ceasului de buzunar. S-a încruntat, încercând să priceapă cât arăta. Apoi l-a închis cu un *clic* cristalin, foarte drăguț. Lady Savine mai zăbovea puțin, dar ea firește că o va aștepta, doar asta era treaba cameristelor. O s-o aștepte chiar și până s-ar stinge soarele pe cer, dacă ar fi nevoie. Atât de loială îi era. Nu ca scârba aia neagră de Zuri, cu aerele ei de superioritate și cu nerușinarea de a da ordine oamenilor cumsecade, de parcă ea ar fi fost mai brează decât ei. Păi, uite că nu era deloc mai brează decât Lisbit și avea s-o afle foarte curând. Asta era șansa ei și avea de gând să profite de ea. Și-a îndreptat una dintre superbele manșete din dantelă de la superba rochie nouă pe care o purta, și-a pipăit ușor ceasul superb pe care-l ținea deasupra inimii, agățat de lănțișorul lui la fel de superb. Da, ea era Lisbit Beech, superba doamnă de onoare. *Exact* așa. Merita asta. O merita mult mai mult decât afurisita aia de Zuri. În fond, ce fel de nume mai era și ăsta? Un nume pe care doar o prostănacă de fetiță l-ar da unei păpuși urâte.

Scârba aia neagră reușise să-i convingă pe toți că ea era cea mai bună, cea mai iscusită în toate alea. Și acum își aducea și frații aici. Iar lady Savine nu-i spusese decât: „Haide, adu-i! Să trăiască aici, unde sunt oameni cumsecade!“ Lui Lisbit mai că nu-i venea să creadă așa ceva. De parcă n-ar fi fost deja destui sărăntoci din ăștia în Midderland. Dar voia să fie bună. Pentru că era o persoană generoasă. Cu suflet mare – întrebați pe oricine vreți. Întotdeauna își rupea de la gură ca să dea de pomană milogilor. Numai că trebuia trasă o linie. Oamenii din Uniune aveau și ei problemele lor, fără să mai fie nevoie să-și bată capul cu hoardele de negrotei care năvăleau aici. Și-și mai aduceau și neamurile după ei. Acum în Adua te împiedicai de ei la tot pasul! În oraș apăruseră de curând niște zone unde o persoană bine-crescută nici nu mai cuteza să calce.

Și-a scos oglinjoara ca să vadă cum arată. I se scurgea pudra de pe față de la căldura aia oribilă. Tocmai țâțâia nemulțumită văzând cum i se dusese culoarea din obraji, când a surprins o mișcare prin geamul trăsurii – era un cerșetor care se îndrepta șchiopătând către ea. Un cerșetor oarecare, înfășurat într-o haină jegoasă, fără o mânecă; prin gaură îi ieșea brațul uscat. Lisbit nu-și dădea prea bine seama, dar parcă era o femeie, cu buza de jos răsfrântă în semn de dezgust. Și, da, era tare jegoasă – părul foarte scurt îi era încleiat cu rahat și sânge și cine știe ce alte mizerii. Părea tare, tare bolnavă. Ei, uite exact de asta avea nevoie Lisbit – de o nenorocită schiloadă și beteagă, care s-o aștepte cu mâna întinsă pe lady Savine.

A deschis geamul trăsurii și a mârâit:

— Pleacă-n *pizda mă-tii* de-aici!

Cerșetoarea și-a schimbat brusc direcția și s-a îndepărtat de trăsură, șontâcăind și cocârjată.

Nici măcar o secundă nu a trecut și cineva a smuls ușa din cealaltă parte a trăsurii și s-a urcat în ea. Era un bărbat zdravăn, în țoale de muncitor și cu mutra mânjită de funingine. Da, chiar așa – fără să aștepte nicio invitație, malacul ăsta năvălise cu tupeu în trăsura lui lady Savine.

— Ieși afară! s-a răstit cu furie Lisbit.

Numai că nu a ieșit. Iar în spatele lui se înghesuiau alte matahale, care rânjeau la geamuri, care întindeau spre ea mâinile lor jegoase.

— Ajutor! a urlat ea acum, făcându-se mică în scaun. Ajutor!

A pocnit cu piciorul o mutră murdară de funingine, i-a tras un șut puternic în falcă, însă unul dintre ceilalți a înșfăcat-o de gleznă și a tras-o jos din trăsură. Și ea zbiera de mama focului și ei au aruncat-o în șanțul de la marginea drumului și parcă se îneca acum într-o mare de mâini și picioare furioase, care o loveau și o călcau și o băgau la fund.

— Cine-i asta?

— O fi fata lu' Oase Betege?

— Unde-i scârba aia de Glokta?

— Nu-s decât slujnica ei! a țipat Lisbit, neavând habar ce se întâmplă.

Poate era un jaf! O revoltă! Acum îl dărâmaseră și pe vizitiu de pe capră și-i trăgeau șuturi și îl călcau în picioare, iar nenorocitul ăla s-a făcut una cu pământul și și-a acoperit capul cu mâinile însângerate.

— N-ai decât o singură șansă...

— Nu-s decât...

A lovit-o cineva. Mai întâi i-a bubuit înfundat capul. Apoi și l-a izbit de caldarâm. După care i s-a umplut gura cu sânge. Altcineva a tras-o de păr ca s-o ridice. Și i l-a smuls! I-au rupt mâneca și dantela atârna acum în noroi. Altul îi scotocea prin geantă, aruncând în toate părțile superbele ei cutiuțe cu farduri și pudră, călcându-i în picioare pensulele.

— Du-o înăuntru, o să scoatem ce vrem de la ea.

— Nu! a chiräit Lisbit.

Lanțul ceasului îi atârna pe obraji și cineva i l-a smuls și a zgâriat-o adânc.

— Nu!

Dar râdeau toți în timp ce o târau pe jos spre poartă.

— Nu!

Și a încercat să se agațe de cadrul porții, numai că unul dintre ei i-a imobilizat mâna stângă, altul mâna dreaptă și un al treilea piciorul stâng.

— Nu!

Bătea neajutorată în pământ cu piciorul drept. Păcat de pantoful ăla superb. Cât de mândră fusese de el.

— Nu-s decât slujnica! a zbierat ea din nou.

— Ajunge! a răcnit Kurbman, îmbrâncindu-l pe omul din fața lui, apoi pe încă unul. Încetați!

A observat un băietan care-și vârâse cu nerușinare mâna pe sub fustele femeii, l-a înșfăcat de beregată și l-a aruncat la pământ.

— Ați uitat care-i țelul nostru? Nu suntem animale! Suntem Distrugători!

Dar le-a văzut fețele turbate și a început să aibă îndoieli. Însă a continuat să strige. Ce altceva să facă?

— Facem ce facem ca să nu mai fim *noi* victimele lor. Nu ca să ajungă ei victimele noastre. Suntem mai buni decât ei, fraților!

A șfichiuit aerul cu mâinile, încercând să le bage mințile în cap.

— Facem ce facem ca să aducem Marea Schimbare! Facem ce facem ca să fie dreptate pe lumea asta! Ați uitat?

Firește că nu era chiar așa, iar el o știa prea bine. Unii o făceau pentru dreptate, alții o făceau din răzbunare, unii o făceau ca să câștige ceva și alții pur și simplu pentru că le plăcea debandada și distrugerea. Și firește că scopurile astea se mai amestecau între ele. Într-o vreme ca asta, doldora de izbânzi și violențe, chiar și cele mai bune suflete se înveninau. Totuși printre cei de față mai erau destui oameni cumsecade, care mai credeau în idealurile acelea naive cu dreptatea și egalitatea. Așa că reușise să semene sămânța îndoielii printre ei.

— Vrei să-i dai drumu'? l-a întrebat cineva.

— Nu dă nimeni drumu' la nimeni, a răspuns Kurbman. Vor fi judecați laolaltă cu ceilalți. Vor avea parte de o judecată dreaptă. De o judecată nepărtinitoare.

— Nu-s decât o biată slujnică, s-a jeluit fata cu brazde cleioase de lacrimi prin pudra de pe obraji.

Chiar atunci au apărut alți doi oameni care-l târau pe Vallimir între ei. Colonelul avea hainele sfâșiate, fața plină de sânge, ochii aproape complet închiși. Unul dintre tineri l-a scuipat. Altul a mârâit:

— Al dracu' nemernic care ești tu nemernicu' dracu'!

Kurbman s-a postat în fața lui Vallimir și a ridicat mâinile.

— Ușurel, fraților! Hai să nu facem ceva ce o să regretăm!

— Ba io n-o să regret nimica! i-a trântit-o unul.

— Și io nu-s frate cu tine! l-a lămurit altul.

— Dacă n-ai destul sânge-n tine, cară-te de-acilea și lasă-i p-ăia care au să facă treaba! a spus sfidător un al treilea, de parcă tare mult curaj îți trebuia atunci când făceai parte din gloată.

Lucrurile ar fi putut să ia o întorsătură urâtă în momentele acelea – mai urâtă adică – dacă nu ar fi apărut în capătul străzii un cârd de prizonieri. Vreo douăzeci, douăzeci și ceva, cei mai mulți cu hainele elegante răvășite și cu chipurile trufașe învinețite, șocate și brăzdate de lacrimi.

Erau încătușați doi câte doi de un lanț foarte gros și foarte lung. Îi mânau de la spate cinci Distrugători, cu cătușe rudimentare atârnate la centuri. În fața lor pășea țanțoș un ticălos bătrân, pe care Kurbman îl știa de la întruniri, deși nu-și amintea să-l fi auzit vreodată vorbind.

— Frate Lock! a strigat el, iar bărbatul și-a oprit cârdul de prizonieri, așa cum oprești o turmă de oi duse la tăiere. Îi duci la Tribunal?

— Da.

— Mai am aici doi.

Și, fără să ia seamă la bombănelile camarazilor săi, Kurbman a luat-o pe fată și a împins-o către un tip cu barba blondă, care s-a apucat s-o încătușeze de lanțul cel lung. Dar, stai, ce naiba! Unul dintre prizonieri era Self, maistrul de la unul dintre atelierele fabricii de sticlă a lui Resling. Omul stătea cu ochii în pământ și pe obraz i se vedea clar o crestătură sângerândă de bici. Tare bun om era Self ăsta. Avea mare grijă de oamenii lui. Kurbman a făcut un efort să se stăpânească. Tot ce putea să facă era să-i predea și pe prizonierii ăștia doi. Ar fi fost curată sinucidere să ceară să fie eliberat cineva.

— Nu-s decât o biată slujnică, tot scâncea fata.

L-au încătușat și pe Vallimir alături de ea. Colonelul stătea cu capul în piept și avea părul încâlcit și plin de sânge închegat.

Kurbman s-a întors cu fața la muncitori și le-a strigat cu o voce gâtuită de emoție:

— Avem acum șansa să creăm o lume mai bună. *Mai bună,* pricepeți ce vă zic? Dar trebuie să procedăm așa cum se *cuvine.*

Cineva a smucit cu putere de lanț, iar Resling și ceilalți au început din nou să meargă. Mai bine zis, au început din nou să se împleticească, să se clatine pe picioare, să plângă și să geamă, sub atenta supraveghere a șase bărbați musculoși, în haine de muncitori, cu ciomege în mâinile murdare.

— Ticăloșii, a murmurat el pentru sine.

Era Karlric dan Resling și va avea el grijă să-i vadă pe toți atârnați în ștreang.

Îi târau acum pe lângă scheletul ars al unei trăsuri. Strada era plină de tot felul de gunoaie. Lemne rupte, sticlă spartă. A tresărit speriat când a țâșnit ceva de la un geam de deasupra – un birou mare, care s-a rostogolit pe caldarâm și s-a făcut fărâme peste foile de hârtie împrăștiate pe pietre.

Câțiva bărbați din apropiere urmăreau spectacolul. Unul mânca un măr. Altul râdea. Era un râs strident și nevricos.

Năvăliseră pe punte. Adică în birou, însă lui așa-i plăcea să-i spună: „puntea de comandă". Se înnebunea după metaforele din domeniul maritim.

— Ieșiți de-aici, fir-ați voi să fiți!

Întotdeauna își lăsau ochii în jos când strigai la ei.

— *Afară!*

Însă nu și de data asta. *Nu-i venise să creadă!* Nici *acum* nu-i venea! Doar el era amiralul! Era Karlric dan Resling!

Puseseră mâinile alea jegoase pe el și-l târâseră de la birou.

— Fir-ați voi ai dracului!

Îl târâseră de-a lungul corabiei sale. Adică prin fabrica devastată acum chiar de propriii muncitori, care lucrau cu mai multă râvnă ca oricând la sfărâmarea mașinăriilor pe care fuseseră angajați să le mânuiască!

— Blestemați să fiți!

După câte făcuse pentru oamenii ăștia, pentru orașul ăsta! Îl încătușaseră de lanțul ăsta afurisit, alături de vreo douăzeci de alți nefericiți – îi încătușaseră de parcă ar fi fost niște sclavi din Gurkhul.

— Cum de *cutezați*?

Era un grup pestriț. Resling îl cunoștea din vedere pe bărbatul în haină sfâșiată din fața lui. Parcă era avocat, nu? Lângă el era nevasta cretinului ăluia – cum îl chema? Sirisk? Fata aia pe care tocmai o încătușaseră arăta mai degrabă ca o servitoare decât ca o doamnă din înalta societate. Că obrajii ăia uzi de lacrimi erau rumeni ca ai unei țărăncuțe. În fond, unde-i duceau? N-avea nicio logică. Nimic din ce se petrecea n-avea nicio logică.

Peste pervazul uneia dintre ferestrele de deasupra stătea aplecată o femeie fardată țipător și femeia asta râdea cu gura până la urechi – un râs vulgar, ca și fardul – și arunca teancuri mari de hârtii. Facturi. Chitanțe. Contracte. Iar hârtiile zburau prin aer ca niște confetti țicnite, acopereau pietrele de pe caldarâm, scriau cuvinte indescifrabile în noroi.

Nu, nu, nu, asta nu era o grevă. Era mai mult decât o grevă. Era mai mult decât o revoltă. Și nu era vorba doar despre fabrica lui ori despre fabrica de alături. Revoluția colcăia pe toate străzile! *Înnebunise* întreaga lume!

Ce-ar zice scumpa de Seline dacă și-ar vedea orașul drag în halul ăsta? Câte seri își pierduse împărțind supă nevoiașilor... Hrănindu-i pe milogii ăia nenorociți... Poate mai bine că o luase gripa în iarna aia aprigă, cu toți banii irosiți pe doctori. Mult mai bine. Exact așa cum se spusese la mormântul ei.

Pe o străduță lăturalnică a observat niște bărbați care împingeau peste pietrele caldarâmului o căruță plină cu butoaie săltărețe.

— *Lepădăturile* dracului! a mârâit el spre paznicul de alături.

Spre Distrugătorul de alături. Trădătorul de alături. *Animalul* de alături.

— Eu sunt Karlric dan Resling și voi avea grijă să ajungeți cu toții...

Individul – paznicul/Distrugătorul/trădătorul/animalul – i-a tras un pumn. Nu se așteptase deloc la o asemenea reacție și s-a împiedicat de propriile picioare și a căzut în fund, trăgând-o după el și pe femeia din față. A rămas năucit în țărână, cu sângele gâlgâindu-i din nas. Niciodată în toată viața lui nu mai primise vreun pumn. Niciodată-niciodată-niciodată. Și acum era pe deplin convins că nici nu-și dorea să mai primească vreunul.

— Saltă-te de-acolo! i-a ordonat individul.

Resling s-a ridicat în picioare. Avea ochii plini de lacrimi. Ce-ar spune scumpa de Seline dacă l-ar vedea acum?

Că doar el era Karlric dan Resling. Amiralul. Nu?

Oare? Că nu prea mai era sigur.

— Ticăloșii, a scâncit bărbatul de lângă ea.

Parcă ar fi behăit o oaie necăjită. Dar chiar și așa tot părea că ar vrea să-și forțeze norocul.

— Taci! a șuierat Condine la el, printre suspine. O să complici și mai tare lucrurile.

Dar oare puteau să fie mai complicate de atât? Pe lângă ei tropăiau tot felul de bărbați, cu trăsăturile schimonosite de ură, cu pumnii încleștați, cu bâte, cu ciomege, cu topoare. Unul a clănțănit din dinți, prefăcându-se că s-ar repezi la ea și Condine s-a făcut mică de spaimă.

Îi curgeau lacrimile șuvoaie. Începuse să plângă încă de când bărbații ăștia dărâmaseră ușa de la ceainăria unde se desfăta bârfind-o pe Savine dan Glokta. Păcat că o dărâmaseră, că nu ar fi fost deloc nevoie de așa ceva. Puteau să pună mâna pe clanță și s-o deschidă. Pentru că ușa aia avea deasupra un clopoțel care scotea un clinchet absolut adorabil, iar ei îl stricaseră.

Când plângea, tatăl ei își pierdea mereu răbdarea:

— Fii tare, fetițo, stăpânește-te!

Era furios, de parcă lacrimile ei ar fi fost un atac nedrept la adresa lui. Câteodată o și plesnea peste cap, numai că palmele lui o făceau și mai nevolnică, în loc s-o facă mai dură. Pe de altă parte, soțul ei preferase o abordare de desconsiderare indulgentă. Total absurdă ar fi fost ideea că l-ar fi interesat într-atât încât să facă efortul de a o plesni. Încătușarea de un lanț reprezenta cel mai înalt grad de atenție pe care o primise de ani buni.

Cârdul de prizonieri a trecut pe lângă o mare fabrică în flăcări. Fumul negru străbătea ceața densă care se lăsase. Și chiar atunci s-a spart un alt geam, din care a început să plouă cu cioburi și cu foc și cu bucăți fumegânde de tencuială. Condine și-a ridicat mâna ca să se ferească de fierbințeala ca de cuptor, care-i usca lacrimile cu aceeași viteză cu care le vărsa ea.

Acțiunea uneia dintre cărțile ei preferate, *Rătăcită printre uvrieri*, se desfășura pe fundalul unei răzmerițe a muncitorilor. În cartea aceasta, frumoasa fiică a unui proprietar de fabrică era salvată dintr-un incendiu de unul dintre salahorii tatălui ei. Erau foarte îndoite colțurile paginilor care descriau cum s-a abandonat ea în brațele lui, printre mașinăriile din hală. Condine se delectase în repetate rânduri cu pasajele acelea despre mâinile lui – atât de puternice, dar atât de blânde și de iubitoare.

Și mâinile astea de aici erau puternice. Însă deloc blânde, deloc iubitoare. I-a văzut pe niște bărbați lovind cu picioarele în ușa unei prăvălii. I-a văzut pe alții scoțând un covor dintr-o casă. Oricât de tare i-ar fi înțepat lacrimile ochii, se uita în toate direcțiile de unde se auzeau țipete, vaiete, urlete înnebunite de spaimă. Pretutindeni doar tragedii meschine. Fără pic de romantism.

Un cerșetor în zdrențe jegoase se furișa după ei. Oare de ce? Că doar se duceau în iad. De fapt, deja ajunseseră acolo.

— Lepădăturile! a scâncit bărbatul din spate.

— Taci! a mârâit furioasă Condine.

Iar bărbatul din față s-a uitat încruntat peste umăr.

— Tăceți amândoi!

Clătinând dezgustat din cap, Colton și-a luat ochii de la cei doi smiorcăiți. Ăsta era necazul cu bogătașii, habar n-aveau cum să facă față greutăților. N-aveau pic de experiență în privința asta. Și-a scărpinat pielea iritată de sub cătușe. Mda, erau rudimentare, nefinisate, cu margini tăioase care-ți făceau răni la încheieturi. Însă Colton era obișnuit cu rănile.

Nu-și dorise să fie paznic. Însă îi oferiseră o haină. Plus câte ceva de mâncare în fiecare zi, chiar dacă puțină și proastă. Și leafă, chiar dacă de tot căcatul. Și, în fond, nu a avut de ales. Ce altceva să fi făcut? Ar fi acceptat să fie și *câine* de pază dacă i s-ar fi oferit o cușcă. Sigur, e foarte bine și frumos să ai principii în viață, însă mai întâi trebuie să te asiguri că ai un acoperiș deasupra capului.

Au trecut pe lângă trei cadavre, cu tunicile roșii sfâșiate și pătate de sânge. Soldați. Păi, dacă nici armata nu putea să pună capăt acestei nebunii, ei ce speranță să mai aibă?

Întotdeauna crezuse că o să ajungă țesător, la fel ca tatăl său. Era epoca aia de aur, începută imediat după ce Curnsbick își brevetase motorul rotativ, când mosoarele erau atât de ieftine că le dădeau de pomană, iar țesătorii erau la mare căutare. Erau foarte prețuiți și se îmbrăcau ca niște domni și nu le mai ajungeai nici cu prăjina la nas. Da, sigur, filatorii avuseseră atunci de suferit, amărâții de ei, dar asta era problema lor.

După aceea, cam pe când Colton și-a terminat ucenicia, inventase Masrud mașinăria aia de țesut și, în numai trei ani, țesătorii au apucat-o pe urmele filatorilor. Mai rău era că mulți filatori se recalificaseră și se făcuseră și ei țesători, pentru că meseria asta aducea atunci mulți bani. Însă acum se terminase.

Prin urmare, Colton ajunsese șomer. A venit în Valbeck, unde se spunea că-ți găsești de lucru cât ai bate din palme, dar toți erau în aceeași situație. Așa că s-a făcut paznic. Lumea se uita la el ca la un trădător. Însă avea nevoie de haina aia groasă. De mâncarea aia, oricât de proastă era. Și uite-l acum încătușat de un lanț, laolaltă cu o grămadă de bogătani nenorociţi. Pentru ca ironia să fie şi mai mare, i se furase şi haina. Nu era corect. Dar filatorii habar n-aveau ce-i corect şi ce nu.

Îşi târşâiau picioarele pe un pod, în lătratul furios al unui câine. În jurul unei căruţe fără cai şi fără vizitiu zburdau ca zăluzii nişte băieţi, care furau din ea tot ce era de furat, hămăind şi ei la toată lumea, hămăind la nimeni în mod special. Femeia din spatele lui tot nu terminase cu plânsul. Chiar că bogătanii ăştia habar n-aveau cum să facă faţă unor vremuri de restrişte. N-aveau pic de experienţă în privinţa asta. Ei, uite, şi-a spus el, acum era momentul s-o capete.

— Stop! a zbierat Distrugătorul de la capătul din faţă al lanţului, iar oamenii din coloană s-au bulucit în spatele lui, pe pod.

Ciudat era că şi pe Distrugătorul ăsta îl ştia Colton. Parcă Lock îl chema. Şi el fusese ţesător pe vremuri. Îşi aducea aminte că-l văzuse cum râdea cu tatăl lui la o întrunire a ghildei, înainte ca bătrânul să se prăpădească şi ghilda să fie desfiinţată. Acum era un ticălos plin de ură. Dar aşa erau cei mai mulţi dintre ţesători. Din cauza invenţiei lui Masrud.

Lock s-a apropiat de parapet şi s-a uitat urât la apa care curgea dedesubt.

O apă tulbure, plină de spumă şi de gunoaie, cu multe pete de ulei. A stat de multe ori aici. Chiar în locul ăsta. Uitându-se la apa de jos. După ce-i murise nevasta. Greu de imaginat, în vara asta sufocantă, cât de aprigă fusese iarna aia.

Poate frigul o omorâse ori foamea ori gripa. Ori poate i se scursese toată speranţa din suflet. Şi nu au mai putut s-o încălzească. Şi s-a simţit din ce în ce mai rău şi, până la urmă, a adormit şi nu s-a mai trezit niciodată. După două zile a urmat-o şi fiul lui. Nu avea decât opt ani. Ultima a murit fata, chiar înainte de dezgheţ. Nici nu şi-i mai amintea aşa cum trebuie. Nu-şi mai amintea cum fuseseră când erau în viaţă. Însă îi ţinea minte morţi. Dormise în cămăruţa de lângă ei câteva nopţi, până se mai înmuiase pământul. Au fost ultimele nopţi petrecute împreună.

Îşi amintea şi cum îi îngropase. Pe toţi trei într-o singură groapă şi mare noroc a avut că o căpătase, în vremurile alea, când mureau atât de mulţi. Nevasta şi-a pus-o la fund şi copiii deasupra ei de parcă i-ar fi ţinut în braţe. S-a uitat în jos şi şi-a spus că ei erau cei norocoşi. Şi şi-a dorit să fie şi el acolo, lângă ei. Nu a plâns. Nici acum nu ştia cum de nu a plâns. Groparul îl apucase de umăr şi îi spusese:

— Ar trebui să vii la o întrunire de-a noastră. Să-l asculţi pe Ţesător.

Îşi mai amintea că se uitase într-o parte şi văzuse nişte bogătani mergând nepăsători pe drumul lor. Şi râzând cu poftă. Nu, nu râdeau de el şi de necazurile lui. Nici măcar nu-l vedeau. Pentru că ei trăiau într-o cu totul altă lume.

Ei, iată că acum li se întâlniseră drumurile.

S-a întors şi s-a uitat la ei.

Câţiva bărbaţi plini de sânge şi câteva femei care bolboroseau isteric. Lock nu simţea niciun strop de milă. Nu simţea nimic. Nu mai simţea nimic de foarte multă vreme.

— Ce faci? l-a întrebat unul dintre ei, mânjit de sânge la gură. Îţi ordon să-mi spui ce...

— Taci din gură! a chirăit fata cu rochie ruptă şi obraji rumeni. Taci dracu' din gura aia proastă, dobitocule!

Lock s-a uitat la lanţul gros. Nici vorbă să scape vreunul. Tot ce avea de făcut era să-i împingă pe primii doi şi ceilalţi s-ar fi prăbuşit după ei până la fundul râului. Și gata cu toată tevatura.

Numai că ştia că ăsta nu era un act de justiţie.

Însă tot se întreba dacă nu cumva tot pe acolo era.

Cu bâtele ridicate deasupra capetelor, doi indivizi fugăreau un om, au început să râdă când l-au lovit şi l-au făcut să se împiedice şi să cadă în nas. L-au săltat de pe jos şi l-au lovit din nou. Și mai era şi un cerșetor ghemuit în pragul unei case de la capătul podului. Iar cerşetorul ăla nu-l scăpa din ochi pe Lock.

Distrugătorul bătrân din fruntea coloanei s-a uitat drept la ea, iar Savine s-a pitit după colț și s-a făcut mică în haina ei împuțită.

Nu avea curaj să se apropie de pod, unde ar fi fost încolţită şi lipsită de apărare. Dar mersese în urma prizonierilor pentru că nu ştiuse ce altceva să facă. Măcar așa nu era chiar singură. Însă nu-i putea ajuta. Și nici ei nu o puteau ajuta pe ea. Nu exista niciun ajutor pentru nimeni.

O dureau mușchii încordați la maximum, atât de tare își dorea să fugă de acolo. Dar încotro? Tot ce putea face era să se furișeze pe străduțele pline cu hârtii rupte, cu căruțe răsturnate, cu cai spintecați, cu maşinării distruse... să se furișeze așa, neobservată, cu sabia camuflată sub haina zdrențuită și infectă, căutând cu disperare în jur un loc unde să se ascundă. Un cotlon unde să stea și să încerce să priceapă ce se întâmplase și să se gândească bine cum ar putea să scape. Un loc, cât de mic, unde nu ajunsese încă toată nebunia asta. Însă și-a dat curând seama că nebunia ajunsese peste tot. Se întinsese ca o molimă. Ca un incendiu. Întregul oraș își pierduse mințile. Întreaga lume.

A tresărit la țipătul unei femei, înăbușit repede. A văzut mișcare pe o uliță întunecată, cineva era îmbrâncit într-un șanț, o busculadă, un picior cu ciorap lung, un pantof scâlciat.

— Ajutor! Ajutor!

Ar fi trebuit să facă ceva. Doar avea sabia. Însă a plecat repede de acolo, iar țipetele îngrozite s-au pierdut repede în larma de urlete, bufnete, pocnete asurzitoare, hămăieli de câini. A auzit ceva pârâind și s-a uitat în sus. Apoi s-a ferit repede, lipindu-se de zid. Cineva stătea agățat de o gaură din perete. Cineva bine îmbrăcat, cu mâinile legate, cu părul cărunt făcut vâlvoi. Vreun proprietar de fabrică? Vreun inginer? Vreuna dintre cunoștințele ei, cu care se distrase la vreo recepție?

A continuat să meargă șchiopătând, cu ochii în pământ. A trecut de pe drumul nou, proaspăt pavat, pe cel acoperit cu pietre vechi și tocite, apoi pe drumul de pământ presărat cu paie, apoi pe unul desfundat, plin de noroi. Străzile tot mai înguste, niște ulicioare, nimic mai mult, se îndepărtau de râu și de fabrici. Casele erau acum tot mai înghesuite; ulicioarele erau acum ca niște șanțuri împuțite, făcute de mâna omului, pavate doar cu lături scurse din beciuri; gemulețele meschine îi ajungeau la nivelul cizmelor; rufele zdrențuite puse la uscat îi fluturau pe deasupra capului ca niște steaguri ieșite din minți; din loc în loc era câte un coteț în care porcii guițau și grohăiau și se tăvăleau în noroi.

Peste oraș se lăsase un întuneric mai sinistru ca oricând, pentru că acum lumina apusului se amesteca cu trâmbele de fum de la clădirile incendiate. Siluete care apăreau și apoi dispăreau brusc, stafii în obscuritatea tulbure. Savine se rătăcise. Valbeck se transforma într-un labirint al ororilor, din care nu exista scăpare. Era vorba oare despre aceeași lume în care ea prezidase întrunirile Societății Solare, schimbând destine doar cu o mișcare scurtă din evantai?

Pe neașteptate, oamenii au început să se împrăștie care încotro, ca un banc de pești la apariția rechinului. Urletele lor îngrozite sfâșiau văzduhul negru. Habar n-avea ce-i făcuse s-o ia la goană, dar panica lor era mai contagioasă decât ciuma, așa că a început să fugă și ea, și a fugit mâncând pământul, a fugit fără să știe încotro, simțind că o ustură și mai tare gâtul de la atâta gâfâit, simțind cum o biciuiesc peste genunchii juliți poalele hainei soioase. A observat un bărbat care intra pe o alee și a luat-o și ea pe acolo și aproape s-a ciocnit de el, iar bărbatul s-a întors brusc și a amenințat-o cu un picior de scaun.

— Pleacă!

Avea chipul atât de schimonosit că nici nu mai aducea a om. I-a dat un brânci și ea a căzut; și și-a mușcat limba; și s-a întins cât era de lungă în mijlocul aleii și apoi s-a rostogolit în șanț și și-a rănit mâna în tăișul sabiei. Oamenii alergau pe lângă ea, cineva a căzut peste ea, izbind-o cu piciorul în coaste. A reușit să se ridice și să iasă de acolo, după care a șchiopătat mai departe, strâmbându-se din cauza durerii provocate de noile lovituri.

Oare chiar în dimineața aia stătuse la șuetă în jurul mesei atât de hidos împopoțonate de doamna Vallimir? Ce ceai parfumat, din ce țară este, cine l-a adus? Oare nu trecuse decât o oră de când discutase cu colonelul cam cât i-ar fi costat dacă ar fi înlocuit muncitorii cu copii nevoiași? Ce mândră fusese de superba ei centură nouă! Probabil – ba nu, aproape sigur – că acum colonelul și nevastă-sa fuseseră uciși, iar Savine dan Glokta nu mai era decât o amintire.

Da, avea de gând să se schimbe dacă soarta o scotea vie din tot coșmarul ăsta. Va deveni bună la suflet, așa cum pretinsese mereu că ar fi fost. Gata cu riscurile. Gata cu ambițiile. Gata cu veninul de viperă. Măcar s-o ajute soarta acum. Să o lase în viață. Curând și-a dat seama că bolborosea printre scâncete și gâfâieli.

— Nu mă omorî... nu mă omorî... nu mă omorî...

Parcă spunea o poezie. Parcă spunea o rugăciune. Obișnuia să râdă când Zuri vorbea despre Dumnezeu. Și obișnuia să se întrebe cum de poate o fată așa de deșteaptă să creadă într-o asemenea prostie? Acum se străduia să creadă și ea. Își dorea din tot sufletul să fie în stare să creadă.

— Nu mă omorî...

A ajuns șchiopătând într-o piațetă pavată cu pietre neregulate. La capătul ei ardea o clădire impozantă. Flăcările răbufneau din spatele coloanelor negre, ningea cu fulgi de cenușă în amurgul mohorât. În centru se afla o statuie veche a lui Harod cel Mare. În jurul ei se adunaseră niște nespălați care loveau cu ciocanele în picioarele din piatră. Alți jegoși legaseră niște funii de umerii statuii și se opinteau s-o dărâme. O gloată veselă urmărea tot spectacolul, cu torțe aprinse în mâini, chiräind de bucurie și de furie, înjurând de mama focului cu glasuri aspre. Cânta și muzica – zbierete de fluier și de scripcă îți sfredeleau timpanele. Iar o femeie dansa ca nebuna pe ritmurile lor deșănțate, ridicându-și până în cap poalele jegoase și rupte. Și mai dansa și un bărbat. Sau se făcea că dansează, pentru că era gras, era în pielea goală și abia dacă se mișca. Întreaga scenă părea ruptă dintr-un carnaval al nebunilor.

Savine a încremenit, cu ochii holbați la ei. Nici nu-și mai dădea seama dacă era disperată sau epuizată. Parcă-i venea să râdă. Parcă-i venea să plângă. Parcă voia să se dea bătută și să danseze și ea cu oamenii ăia. S-a sprijinit de un zid și a încercat să respire mai bine. A încercat să gândească mai logic. Dar o împiedica muzica aia asurzitoare și turbată.

Siluete negre pe fundalul roșu al focului, siluete radiind căldură. Un bărbat înalt, cu țilindru pe cap zbiera cu mâna întinsă.

— *Demolați-o!* a răcnit Scânteie.

Că doar el era regele, iar piața asta era regatul lui și nu avea de gând să îngăduie niciun alt rege pe teritoriul său.

— Demolați-o!

Poate că o să pună o altă statuie acolo la timpul cuvenit. O statuie care să-l înfățișeze pe el, cu țilindrul ăla abia furat, care-l făcea să arate ca un nobil.

Scânteie nu se temea de nimeni și de nimic. Și, cu cât repeta mai des asta și lumii din jur, și lui însuși, cu atât mai adevărat părea. Lui Pogon îi fusese frică de absolut tot. Se ascundea bocind în bufet când veneau bărbați în vizită la mama lui. Scânteie nu putuse să-l sufere pe smiorcăitul ăla căcăcios. Așa că scăpase de el la fel cum șarpele scapă de pielea de prisos. Pentru că el era Scânteie și nu se temea de nimeni și de nimic.

A zâmbit larg spre dansatorii care țopăiau și se legănau, oameni amărâți aduși la sapă de lemn prin diverse metode, biciuiți și umiliți.

— Poate-ar fi bine să-l spânzurăm pe unu' dintre nenorociții ăștia! a strigat el din toate puterile ca să demonstreze celor din jur că nu se temea de nimeni și de nimic. Să le dăm ălorlalți o lecție!

— N-ar trebui s-o așteptăm pe Judecătoreasă? l-a întrebat Stolerul.

Lui Scânteie i s-a pus un nod în gât. Nu se temea de nimeni și de nimic, dar cu Judecătoreasa era o altă poveste... nu doar că era nebună, dar știa și cum să-i înnebunească pe ceilalți. De parcă ea ar fi fost un chibrit aprins, iar ei erau vreascurile. Plus că nu-ți dădeai niciodată seama la ce se gândește. Poate i-ar plăcea ce făcuse el în piața asta. Sau poate i s-ar părea complet neinteresant și de prost-gust. S-ar uita la el așa, doar în treacăt, cu ochii ăia negri ai ei. Ar scoate vârful limbii printre dinți și l-ar întreba: „Nu ți se pare cam de prost-gust, Scânteie?“ Și atunci toată lumea s-ar uita la el și lui i s-ar usca gura și i s-ar înmuia genunchii, așa cum i se întâmpla și lui Pogon când se ascundea în bufet.

— Ca să *ce*? a răcnit el.

Întotdeauna se înfuria când i se făcea frică. L-a înșfăcat pe Stoler de vestonul peticit. Boul n-avusese minte nici cât să fure niște haine mai bune de la unul dintre domnii ăia dichisiți de la bordel.

— Eu mi-s șefu' aici, cretinule! *A mea*-i piața asta, ai priceput?

— Bine, bine, nu te enerva, a ta e.

— Da! Și dau foc la ce vreau eu să dau foc!

Scânteie s-a îndepărtat țanțoș printre hârtiile aruncate pe jos, s-a apropiat de rug și l-a luat de după umeri pe ticălosul legat fedeleș de stâlpul din mijloc.

— Și dau foc *cui* vreau eu să-i dau foc!

A ridicat torța, iar flacăra ei i-a readus curajul.

— Eu mi-s regele în piața asta! Ați priceput?

A frecat cu mâna capul lăsat în piept al ticălosului și apoi, din cauză că părul mizerabilului era îmbibat cu vin și sânge, s-a văzut nevoit să-și șteargă palma de pieptul murdar al cămășii. Apoi s-a dat jos, a smuls sticla din mâna Stolerului și a luat o dușcă. Și alcoolul îl făcea să se simtă plin de curaj. Îl făcea să se simtă foarte departe de Pogon și cât mai departe de nenorocitul ăla de bufet și, da, foarte departe chiar și de Judecătoreasă.

Și-a privit opera și a rânjit. Nu se hotărâse încă dacă o să-i dea sau nu foc ticălosului. De fapt, înclinase să nu o facă, dar, pe măsură ce se apropia noaptea, începuse să-și spună că un om ars pe rug ar fi un ornament foarte frumos în piața *lui.*

— Ajutor... a scâncit Alinghan.

Dar n-avea cine să-l ajute. Înnebuniseră cu toții, întreaga lume o luase razna. De jur împrejur doar guri rânjite, pline de dinți. Doar ochi plini de focuri nemiloase. Parcă erau niște diavoli. Ba chiar *erau* diavoli.

Când îl târâseră afară din birou, fusese convins că o să apară garda orașului și o să-l salveze. Când îl legaseră de parul ăsta nu mai avusese nicio îndoială că avea să apară Inchiziția să-l elibereze. Pe măsură ce se întuneca tot mai tare, iar răzmerița degenerase într-o orgie a distrugerii, încă spera că soldații vor da buzna în piață și vor pune capăt acestei nebunii.

Însă nu apăruse nimeni, iar în jurul lui se adunaseră movile de documente și proiecte și gravuri indecente și bucăți sparte de mobilier din birourile existente în jurul pieței. Iar movilele astea îi ajungeau acum până la coapse.

Un rug.

Desigur că nu credea că îi vor da foc. Imposibil să aibă intenția asta. Nu?

Când închiriase spațiul pentru birou chiar se întrebase dacă nu cumva acesta era un cartier nesigur. Dar, ca să fie luat în serios, un inginer avea nevoie de birou; iar chiriile din zonele mai bune ale Valbeckului erau peste posibilitățile lui materiale. De altminteri, se spunea că Distrugătorii nu mai reprezentau un pericol, că erau sub stricta supraveghere a autorităților. Că li se dăduse o lecție aspră. Că Incendiatorii nu existau și că erau doar un zvon răspândit de nemulțumiții hotărâți să denigreze orașul. Autoritățile se lăudau cu noua și moderna sucursală a băncii Valint și Balk și vorbeau despre ridicarea nivelului de trai din zonele sărace.

Prin ferestrele noii și modernei sucursale bancare țâșneau acum flăcări uriașe; de-a lungul și de-a latul pieței se rostogoleau cambii acoperite cu cenușă; iar Incendiatorii se întrupaseră din umbre, deveniseră reali – o hoardă dementă – și se apucaseră să țopăie în jurul lui, fluturând din torțe și lămpașe.

Cineva îi trăsese râzând o palmă peste față. De ce îl urau? Doar el făcuse lumea să fie un loc mai bun. Mai eficient. Adusese nenumărate îmbunătățiri la mașinăriile și tehnicile de producție din multe fabrici.

Își făcuse o reputație de om serios și sârguincios. Și atunci, de ce îl urau atât de tare?

— Ce mai zi! zbiera cineva. În sfârșit, a venit Marea Schimbare!

A simțit miros de fum și s-a uitat înnebunit de spaimă în jur, ca să vadă dacă aprinseseră rugul. Dar, nu, încă nu. Fumul venise de la unul dintre numeroasele focuri din jur, a căror strălucire o zărea printre lacrimi.

— Ajutor... a murmurat el, fără să știe cui se adresa ruga lui.

Nu era nevoie decât de o torță mișcată neglijent. De o bucată de hârtie suflată de vântul schimbător. De o scânteie rebelă. Cu cât continua mai mult dezmățul ăsta, cu atât mai sălbatic se purtau oamenii din jur, cu atât mai probabilă îi era moartea.

O femeie și-a sfâșiat rochia până la talie și alta i-a turnat vin pe sânii dezgoliți, iar un bărbat și-a îndesat fața între ei, la fel cum porcul își îndeasă râtul în troacă. Și toți râdeau cu hohote stridente, de parcă lumea avea să se sfârșească a doua zi. Poate deja se sfârșise. Scripcarul zburda pe lângă el, cântând fals la puținele corzi rămase întregi la instrumentul său.

Alinghan a închis ochii. Totul era parcă rupt dintr-o legendă despre prăbușirea măreței și splendidei capitale imperiale, Aulcus. Numai haos și desfrâu cât vedeai cu ochii. Întotdeauna își imaginase civilizația ca pe o mașinărie din fontă, cu toate niturile la locul lor. Acum își dădea seama că era o țesătură mai subțire decât un voal de mireasă. O țesătură de care nu se atingea nimeni o perioadă, dar care putea fi destrămată într-o clipă. Iar sub ea stătea la pândă iadul.

— Puneți hârtii și lemne până sus, derbedeilor! a răcnit cel căruia i se spunea Scânteie, Incendiatorul-șef, demonul-șef, o imitație de Glustrod[1] al acestei piețe.

Iar bărbații și femeile au început să arunce cu ghemotoace de hârtie spre fața lui Alinghan. Cele care nu-l nimereau se învârtejeau în aer, purtate de curenții fierbinți.

— Ajutor... a șoptit el, fără să știe cui adresa ruga lui.

Bineînțeles că vor veni. Garda orașului. Inchiziția. Soldații. Va veni cineva. Cum să nu vină?

---

[1] Glustrod – în romanele lui Joe Abercrombie, este mezinul lui Euz (fondatorul omenirii), care nutrea o mare ranchiună împotriva fraților săi (n. tr.).

Însă, privind îngrozit la mormanele de hârtii din jurul picioarelor lui, Alinghan s-a văzut obligat să admită că pentru el s-ar putea să fie prea târziu.

— Marea Schimbare! a zbierat cineva, hohotind cu mare și sălbatică încântare. Ce mai zi!

— Ce mai zi! tot răcnea cretinul ăla care se uita cruciș.

Mally nu reușea niciodată să țină minte cum îl cheamă. Dar știa că-i un pișpirică tare al dracu'. Genul ăla de haimana care trage cu ochiul pe la toate ferestrele, doar-doar o găsi ceva de furat înăuntru.

— Suntem liberi, în mă-sa pe gheață! a răcnit el din nou.

Mally voia să fie liberă. Cine nu-și dorește asta? În principiu. E tare frumos să te visezi alergând printre florile din grădină, cu pletele în vânt. Însă nu voia să fie eliberată și de la plata pe care o primea. Încercase asta odată și suferise al naibii de mult. În fond, așa ajunsese să se prostitueze. N-o obligase nimeni. Însă n-ai ce face când ești pusă să alegi între a face trotuarul și a muri de foame.

Spărseseră ușa de la bordel și îi scoseseră afară pe clienți trăgându-i de picioare, după care îi puseseră să danseze în lumina flăcărilor de la bancă. Nu conta dacă aveau hainele pe ei sau dacă erau despuiați. Îi luaseră așa cum îi găsiseră și-i forțaseră să țopăie ca să-i distreze. În jurul mormanelor de hârtii își târșâia picioarele și un individ cam bătrân și cam trupeș, cu pălăria încă pe cap, dar cu nădragii în jurul gleznelor. Altul – probabil un avocat, își zicea ea, genul ăla de ins care se laudă cu actele de caritate pe care le face și căruia îi place să-și acopere ochii cu mâinile când își dă mădularul la supt – era complet în pielea goală, așa cum îl făcuse mă-sa, iar urmele de bici de pe spatele păros îi luceau slab în lumina focului.

Nu putea să nege că era o schimbare binevenită să-i vadă acum pe clienți cum dansează pentru ea; și ar fi durut-o fix în cur dacă banca avea să se facă scrum. Dar își făcea griji pentru că nu știa cine avea să plătească ușa aia spartă. Și o frământa mult mai tare încă ceva: dacă ăștia îi ardeau toți clienții pe rug, cine o să mai vină mâine, ce o să se întâmple cu afacerea ei?

— Vine Marea Schimbare!

Cretinul saşiu a apucat-o pe Mally de braţ, dureros de strâns; şi a tras-o foarte tare, mai s-o dea cu cracii-n sus. Ia uite a naibii treabă – ori de câte ori vorbesc bărbaţii despre libertate, nu se gândesc niciodată şi la libertatea femeilor.

— Ce mai zi, nu? i-a răcnit el drept în nas, turmentând-o cu răsuflarea lui scârboasă.

— Sigur, a zâmbit ea, eliberându-şi braţul. Marea Schimbare!

Dar oare era o schimbare în bine? Asta era grija ei. Poate că mâine se va trezi şi îşi va da seama că lumea se făcuse dintr-odată normală şi că cineva îi reparase şi uşa aia spartă şi îi schimbase încuietoarea. Din păcate, avea mari dubii în privinţa asta. Însă ce altceva ar fi putut face dacă nu să zâmbească şi să rămână optimistă? Bine că măcar la asta avea multă experienţă.

L-a observat pe Scânteie uitându-se la ea. Şi a înţeles că trebuia să facă ceva urât, ceva neomenos, ca să demonstreze că era de-a lor. Avocatul în pielea goală a trecut împleticindu-se pe alături şi ea a întins piciorul şi i-a pus piedică, iar moşul ăla libidinos s-a rostogolit în ţărână. Atunci ea l-a arătat cu degetul şi a scos nişte hohote de râs puternice şi forţate.

Deloc nu-i plăcea ce face, dar chiar nu avea de ales între a suferi ea însăşi şi a face pe altcineva să sufere. Că doar se aflase mult prea des în tabăra învinşilor.

— În picioare, porcule! a mârâit cineva.

Randock s-a sculat anevoie în picioare, ţinându-se de coaste, încercând să-şi ridice mâna bleagă şi să mai şi danseze. Toate în acelaşi timp. Nu fusese niciodată vreun mare dansator. Nici măcar când avea hainele pe el. Iar acum era sleit de puteri şi transpira ca un porc, cu toate că era în pielea goală, plus că îi mai şi ardea gâtlejul sucul venit din stomac care-l necăjise toată viaţa. Însă sucul gastric era acum cea mai mică dintre grijile lui.

Şi-a zis că, da, fata aia – Mally parcă-i zicea –, îi pusese piedică. Şi acum arăta spre el şi făcea pe ea de râs. Nu putea să înţeleagă. Doar o *ajutase* adesea. Pentru că avea o inimă generoasă şi bună şi îi oferise asistenţă financiară gratuită. Asta era motivul pentru care tot venea aici. Ca să le *ajute* pe sărmanele fete, împinse la o viaţă desfrânată de vremurile astea grele. Iar dacă ele voiau să-şi exprime recunoştinţa absolut firească, el nu voia să le jignească refuzându-le. Pentru că avea conştiinţă socială şi era un om responsabil. Şi uite cum *îl răsplăteau* ingratele. Curvele împuţite!

Poticnindu-se, a ocolit mormanul de hârtii pe care le clădeau în jurul amărâtului ăluia în costum de două parale, legat fedeleş de stâlp aşa cum îi legau fanaticii religioşi pe eretici în Sudul primitiv. Poate printre documentele alea erau şi unele dintre cazurile lui şi vor fi făcute scrum în curând. Ce risipă! Ce nebunie! Randock îşi pusese întreaga viaţă în slujba legii. Mai mult din caritate. Trudise din greu pentru binele clienţilor săi. Atât de conştiincios era! Eşti pe mâini bune, dacă se ocupă Randock de tine! Îşi clădise reputaţia prin propria muncă. Aşa apăruse parteneriatul prosper dintre Zalev, Randock şi Crun. Zalev murise în urmă cu câţiva ani, din cauza gripei care făcuse ravagii în iarna aceea; însă Randock nu voia să plătească din banii lui executarea unei alte inscripţii pentru firmă, iar Crun era plecat să se ocupe de brevete. O grămadă de bani se câştigau din brevete în zilele astea.

Poţi să răstorni munţii doar cu o bucată de hârtie şi puţină cerneală – aşa spunea el mereu –, cu condiţia să ai relaţiile potrivite la Tribunal. Nimic nu era mai puternic decât legea! Însă doar legea, fără cineva care s-o aplice, nu-i decât apă de ploaie. A tresărit tare când o parte din acoperişul băncii a alunecat într-o parte şi din el au ţâşnit flăcări, aruncând trâmbe de scântei. Să nu-i superi niciodată pe Valint şi Balk îl sfătuise Zalev în ziua în care se apucase de meseria asta. *Niciodată.* Pe toţi zeii, dacă până şi ei erau incendiaţi, până şi ei, cu toată averea lor şi cu toate secretele pe care le deţineau şi cu toată puterea pe care o aveau, atunci cine mai era în siguranţă? Focul începuse deja să se răspândească spre clădirea mai mică unde se aflau birourile lui.

Muncise întreaga viaţă la firma asta. Cu mâinile lui o construise de la zero. În fine, cu mâinile lui şi ale lui Zalev şi ale lui Crun, dar mai mult şi mai mult cu ale lui, din moment ce Zalev murise şi Crun se ocupa numai de brevete.

S-a poticnit mai rău şi s-a oprit brusc, horcăind şi gâfâind şi gemând şi sprijinindu-se cu mâinile pe genunchi, în timp ce muzica aia oribilă îi sfredelea timpanele şi curvele îl arătau cu degetul şi râdeau în hohote şi beau. Câtă nedreptate! Se afla aici tocmai ca să le *ajute* pe fetele astea. Era binefăcătorul lor. Protectorul lor. Era ca un tată pentru ele! Ba nu, mai degrabă ca un unchi afectuos. Şi acum îşi băteau joc de el, sărmanul, care era despuiat și se împleticea de colo până colo, ca un urs jigărit și trist pe care-l văzuse el odată la un circ ambulant.

Dar ar fi putut să fie mai rău. Ar fi putut să fie *el* cel legat de stâlpul rugului, înconjurat de toate documentele alea legale care vor arde vâlvătaie. Și-a pus mâna la gură, încercând să-și înăbușe râgâitul provocat de hiperaciditate.

Dar chiar atunci l-a lovit cineva și el a guițat de durere. Parcă-i dăduse cineva foc la bucile dezgolite.

— Te rog! a hârâit el, ridicând disperat mâna. Te implor!

Un tip mărunțel, care se uita cruciș, a rânjit la el și a înălțat deasupra capului un bici de vizitiu.

— Dansează, butoi cu căcat! a mârâit el. Dacă nu, te-ai ars! Ha-ha-ha!

Și Randock a început să danseze. Ce altceva să fi făcut?

— Ce zi! a zbierat Molie.

Era în culmea fericirii, pentru că venise în sfârșit Marea Schimbare și totul era întors cu susul în jos; cei care fuseseră întreaga lor viață la fund ajunseseră brusc în vârf, pleava se înnobilase; și putea să aibă parte de tot ce-și dorise mereu, știind că-și dorește în zadar. Cine să-l mai împiedice acum?

— Ce mai *zi*!

Și l-a mai plesnit o dată cu biciul pe avocat, de data asta peste pulpe, făcându-l să se clatine și să cadă în genunchi. Așa-i trebuie, burdihan nenorocit, care nu catadicsise să se uite la el zilele trecute, când îi ceruse un bănuț de pomană. De parcă ar fi fost un gândac. Ei, na! Cine-i gândacul acum? Pe toți îi știa. Îi văzuse pe toți, chiar dacă ei nu-l văzuseră pe el. Trecuse pe răboj toate ocările pe care i le adresaseră și astăzi era ziua plății.

— Dansează, butoi cu căcat!

Și l-a lovit pe avocat cu piciorul în falcă tocmai când acesta încerca să se ridice în picioare; și după aia l-a trântit pe spate, a azvârlit cât colo biciul, a înșfăcat un ditamai barosul și a început să izbească din nou în statuie.

— 'te-n aia-a mea! a mârâit omulețul la statuia uriașă din fața lui.

Mare rege, mare om!

— Iete, că acu' nu mai ești așa de mare și tare!

Cu greu a reușit să spargă o bucată din placa de pe soclu. Habar n-avea ce scria acolo. Nu va mai fi nevoie de litere după Marea Schimbare.

— Dă şi mie!

A smuls sticla din mâna Stolerului tocmai când acesta o ducea la gură, așa că l-a făcut să verse băutura peste țoalele alea caraghioase.

— Nenorocitule! a răcnit Stolerul, ştergându-și fața.

Însă Molie s-a apucat să râdă cu gura până la urechi și a mai luat o dușcă. A văzut o fetiță în pragul unei uși. Și fetița se zgâia la el. Era o fetiță mică și tuciurie, cu ochi mari și negri și cu dâre de lacrimi pe obraji.

Molie a scuturat sticla în aer și a hohotit:

— Ce mai *zi!*

Hessel s-a îndepărtat cât mai repede de nebunia din piață. O speria mult prea tare. Clătinându-se amețită, s-a întors până în pragul ușii, unde zăcea tatăl ei.

— Tati! a şoptit ea, trăgându-l de mână. Te rog, trezeşte-te, tati!

Tatăl s-a mişcat, pentru că îl zgâlțâia ea. Însă nu s-a trezit. Avea un ochi întredeschis, lăsând să se vadă doar albul din spatele pleoapei. Nu s-a trezit.

Odată, pe când se plimbau prin grădina publică din Bizurt, unde se zicea că împăratul Solkum ar fi plantat zece mii de palmieri, tatăl ei îi spusese că era bine să ai întotdeauna la tine o batistă, ca să te poți șterge la nevoie și astfel să fii curat şi îngrijit. Acum și-a scos batista, a umezit-o cu salivă şi a încercat să-i şteargă sângele de pe frunte. Dar, cu cât ştergea mai mult, cu atât era mai mult. Batista se înroşise toată. Părul lui cărunt se îmbibase și se înnegrise.

— Of, Doamne! a şoptit ea, continuând să-l șteargă și neştiind bine dacă înjura sau se ruga.

În ciuda eforturilor susținute ale preoţilor de la şcoală, nu reușise niciodată să-și dea prea bine seama de diferenţă.

— Of, Doamne, Doamne, Doamne!

Îi spusese că o să le meargă mai bine aici. Că Dawah nu mai era un loc sigur pentru ei. Mai întâi, soldații împăratului fuseseră alungați din oraş și apoi se instaurase haosul, iar ăsta fusese un lucru foarte rău. După aia veniseră Devoratorii, chipurile, ca să reinstaureze ordinea, iar asta fusese cu mult mai rău. Îl văzuse pe unul dintre ei pe strada principală, într-o zi, la apus. Și încă-l vedea și acum – în vise. Ochii negri, zâmbetul fals, straiele scumpe pline de sânge. Aşa că fugiseră din Dawah. Tot tatăl ei îi spusese că viaţa lor va fi mai bună aici.

— Of, Doamne, Doamne, Doamne!

Însă viaţa lor nu fusese deloc mai bună aici. Nu erau locuri de muncă. Oamenii îi scuipau pe stradă. Se mutaseră dintr-un oraş în altul, pierzând treptat şi bruma de bani pe care nu le-o furaseră marinarii de pe corabia care-i adusese până aici. Auziseră că era de lucru în Valbeck, aşa că se întovărăşiseră cu vreo doisprezece alţi kantici pentru mai multă siguranţă în timpul călătoriei. Fusese un drum tare greu, la capătul căruia aflaseră că nici în Valbeck nu erau locuri de muncă. Nici măcar pentru feţele palide, darămite pentru cele oacheşe. Oamenii se uitau la ei ca la nişte şobolani. Iar acum totul o luase razna. Nu înţelegea ce se întâmplase. Nu ştia nici măcar cine îi lovise tatăl sau de ce.

— Of, Doamne, Doamne!

Preoţii spuneau că, dacă se ruga în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară şi rămânea neprihănită pe dinăuntru, atunci va avea parte doar de lucruri bune. Şi se rugase. Se rugase în fiecare seară şi în fiecare dimineaţă. Şi atunci? Oare nu se rugase cum trebuie? Oare atât de stricată era pe dinăuntru că Dumnezeu hotărâse s-o pedepsească?

— Of, Doamne! a scâncit ea, scuturându-şi tatăl de umăr. Te rog, trezeşte-te!

Nu ştia ce să facă. Nu cunoştea pe nimeni. Oamenii ăia luaseră încălţările tatălui ei. Doamne Dumnezeule, îi luaseră pantofii, iar acum picioarele lui goale zăceau pe jos. I-a atins uşor un picior, cu mâna-i tremurândă. Ochii îi erau plini de lacrimi.

— Of, Doamne! a şoptit ea.

Ce să facă?

A auzit paşi. Cineva se furişa pe lângă zid, o siluetă gheboşată, înfăşurată într-o haină zdrenţuită şi fără o mânecă. Persoana aceea se uita cu teamă către piaţa în care oamenii se zbânţuiau şi ţopăiau pe muzica dementă.

Hessel s-a ghemuit în poziţie de atac şi şi-a dezvelit dinţii, fără să fie sigură dacă avea de gând să se bată sau să plângă. Preoţii mai spuneau că uneori trebuie să te bazezi pe bunătatea străinilor.

— Te rog, a cârâit ea disperată.

Cerşetorul s-a întors iute cu faţa la ea. Era o femeie. O femeie albă, cu capul ras. Îi lucea nebunia în ochi. Avea o rană pe creştetul golaş, dar sângele se închegase deja. Un ochi holbat şi congestionat îi era mânjit cu fard negru.

— Tatăl meu... nu se mai trezeşte, a spus Hessel, rostind anevoie cuvintele.

— Îmi pare rău, a zis femeia, vădit luată prin surprindere. Nu am cum să te ajut.

— Te rog!

— Taci! a şuierat femeia, privind îngrozită către piaţă.

— Te rog! a răcnit Hessel, apucând-o de braţul neacoperit de mânecă. Te rog! Te rog!

Acum deja urla, mai tare, şi mai tare, incapabilă să se mai oprească. Nici măcar nu ştia dacă vorbeşte în limba oficială a Uniunii ori în kantică.

Cerşetoarea a vrut să plece de acolo, dar Hessel nu i-a dat drumul.

— Te rog! Te rog! Te rog!

— Taci din gură! a zbierat acum şi femeia, îmbrâncind-o şi izbind-o de zid.

Hessel a mai apucat doar să audă cum se îndepărta în fugă spre piaţă.

S-a ridicat şi a început să se frece la ceafă, în locul unde se lovise de zid. S-a târât în patru labe înapoi la tatăl său şi l-a atins uşor pe braţ.

— Tată, *te rog*, trezeşte-te!

CEVA CE NE APARȚINE

Împleticindu-se, Savine a fugit de pe alee. În urma ei, copila continua să se văicărească.

Cu ultimă o notă scârțâită, sfredelitoare de timpane, muzica se oprise. La fel și țopăitul, care numai dans nu era. Toți ochii s-au întors spre ea. Ochi negri, în care sclipeau flăcările.

A observat o siluetă de bărbat înalt, cu țilindru, care ținea o torță aprinsă într-o mână și cealaltă mână o avea întinsă către ea.

— Aduceți-o la mine!

A luat-o la fugă, forțându-și picioarele și așa istovite să o ducă cât mai departe. S-a încovoiat de mijloc și a străbătut în goană o străduță laterală, a alunecat în noroi, a căzut într-un șanț, s-a cățărat afară din el. S-a năpustit orbește pe lângă o bătrână care căsca ochii la ea, a trecut apoi printr-o curte înghesuită între două căsuțe, a sărit peste un morman mare de cenușă și balegă și oase, prin care mișunau viermii.

Urlete din spate, strigăte de oameni beți, râsete de oameni beți, zgomote de pași împleticiți răsunând între zidurile scorojite. Se repezea disperată la toate ușile pe lângă care trecea: asta-i încuiată, încuiată și asta, tot încuiată. Până când s-a deschis brusc una și ea s-a rostogolit într-o casă mizeră.

O cămăruță cu tavanul lăsat, cu multe mormane de bulendre, cu oameni care dormeau întinși pe jos. Beți, cu mințile vraiște de la droguri, cu gurile căscate și bălite. Duhoarea era de nedescris. Cineva făcuse o gaură în dușumea și se ușurase acolo. Acum bâzâiau muștele pe deasupra. Cu greu a reușit Savine să nu vomite, în vreme ce mergea împleticindu-se printre trupurile întinse, ţinându-şi mâna la gură. A nimerit uşa din spate şi a ieşit într-o altă alee.

— Iacă-te!

Doi bărbaţi în faţa ei. S-a răsucit şi a pornit împleticindu-se, încercând să scape de ei. Dar nu putea să meargă prea repede, pentru că-i alunecau tălpile cizmelor pe pietrele de pe jos. S-a pomenit într-o fundătură. În faţa ei se înălţa un zid din cărămidă mucegăită, fără nicio uşă. S-a întors încet, cu inima bătându-i în gât. Cei doi se apropiau de ea cu mersul acela ţanţoş al celor care ştiu că au câştigat partida. Unul dintre ei se uita cruciş şi avea în mâini un băţ cu un cui în el. Celălalt avea o tichie îndesată până pe nasul strâmb.

— Înapoi! a şuierat Savine, ridicând ameninţătoare mâna la ei.

Poate că gestul ar fi avut mai mult efect dacă mâna nu i-ar fi tremurat atât de tare.

— E muiere, a constatat Chiorul, începând să rânjească.

Cel cu tichie îndesată până pe nasul strâmb s-a uitat lung la haina zdrenţuită, sub care Savine îşi ascundea sabia.

— Ce ţii acolo?

— Nu te priveşte pe tine.

Încerca să vorbească pe tonul plin de încredere pe care-l folosea întotdeauna. Dacă laşi impresia că ai avea situaţia sub control, atunci eşti pe punctul de a învinge. Din păcate, vocea îi semăna mai degrabă cu un măcănit de raţă zgribulită. Chiar şi aşa, felul de a rosti cuvintele îi trăda originea.

Rânjetul Chiorului s-a lăbărţat şi mai tare.

— Nu-i o muiere oarecare. E o *lady* în carne şi oase.

Şi s-a lovit uşor cu băţul în palmă, pipăind cuiul din el.

— Ai dat de greu, cucoană?

— Multe doamne au dat de greu în vremurile astea, a spus individul cu tichia, apropiindu-se de ea.

Savine s-a ghemuit, uitându-se speriată la ei.

— Vă avertizez...

Chiorul căzuse pe gânduri.

— O fi chiar ea.

— Ea? Care ea?

— Savine dan...

— *Gura!* a zbierat Savine.

Și imediat a făcut ochii mari. Și-a dat seama că-i străpunsese pieptul cu sabia, executând o fandare ca la carte, de care Bremer dan Gorst ar fi fost nespus de mândru.

— Ce naiba... a mormăit cel cu tichia, holbându-se și făcând un pas înapoi.

Chiorul a scos un icnet sugrumat, a scăpat bățul și și-a dus ambele mâini la sabia înfiptă în piept. A încercat să spună ceva, dar nu mai avea suflare.

Savine a tras cu toată puterea de sabie, făcând o tăietură adâncă în mâna Chiorului. A țâșnit sângele și i-a îmbibat haina.

Bărbatul cu tichie a luat-o la goană înapoi, iar Savine s-a repezit după el, reușind mai întâi să-l cresteze pe spatele pulpei. Aproape i-a scăpat sabia din mână, dar a prins-o și l-a lovit încă o dată, acum cu latul lamei. Nici măcar nădragii ăia zdrențuiți nu i-a tăiat, dar măcar l-a făcut să se poticnească și să se rostogolească în șanț.

— Îndurare! a behăit el, ridicându-se anevoie în picioare și uitându-se înnebunit peste umăr.

Acum venise rândul lui să fie la fel de speriat cum fusese Savine doar cu câteva clipe înainte.

— Îndurare!

A scos un țipăt scurt când sabia i s-a împlântat între coaste, s-a arcuit pe spate, s-a zvârcolit. Chipul i se schimonosise de durere. Savine s-a lăsat într-un genunchi încercând să-și scoată sabia din el, numai că lama era înțepenită în trupul lui și el se zvârcolea și gemea și se zvârcolea. Dinspre strada mare se auzeau strigăte. Și zgomote de pași.

Și-a abandonat sabia și a luat-o la fugă. Acum o dureau toți mușchii și parcă avea foc în plămâni. A îndrăznit să arunce o privire în urmă. Siluete prin negura serii, siluete uriașe, diforme. Chiote și hohote de râs, ca la vânătoare de vulpi. O formă enormă a prins contur în fața ei, un monstru cu o mie de mădulare țepoase. S-a oprit brusc. Era doar o baricadă, ridicată în cealaltă parte a străzii; iar mădularele acelea erau picioare de scaune și de birouri și tot felul de alte lemne aruncate de-a valma. Sus pe ea, era cățărat un bărbat. Un bărbat masiv, aproape fără gât, cu părul tuns foarte-foarte scurt. Nu i se deslușeau trăsăturile, ci doar lentilele de la ochi în care luceau flăcările portocalii din jur. Erau niște lentile de tip nou, montate pe o sârmă subțire, minuscule pe fața lui răuvoitoare, acoperită cu țepi.

— Ajutor! a țipat ea disperată, întinzând mâna plină de sânge. Te implor!

Bărbatul a apucat-o strâns de încheietură. Preţ de o secundă, cumplită şi lungă secundă, Savine s-a întrebat dacă nu cumva făcuse cea mai gravă greşeală a vieții ei.

Fără niciun efort, bărbatul a săltat-o lângă el. Savine a văzut cum se legănau în jur flăcările torțelor. Atât de frică îi era că aproape nu mai putea să respire, aproape nu mai putea să se mişte. Tremurând, s-a făcut mică în spatele unui scrin sfărâmat şi s-a ţinut de un picior de scaun.

Au apărut alergând şi cei care o urmăreau. Erau şase, toți gâfâind şi strângând în mâini beţe şi bâte şi torțe. În fruntea lor era un tip înalt, cu un ţilindru pus într-o rână pe cap. Probabil aşa credea el că îl poartă bărbaţii din lumea bună. Acum s-a apropiat cu paşi semeţi de baricada improvizată.

— Rămâi acolo unde eşti, i-a spus bărbatul solid.

Avea o voce calmă, foarte profundă, foarte tărăgănată. Cum putea să fie atât de calm? Cum putea cineva să mai fie vreodată calm?

— Fain perete ţi-ai mai făcut! a zis Ţilindru, rânjind cu dispreţ.

Faţa ciupită de vărsat îi era acoperită cu broboane de sudoare; în ochii bulbucaţi, cu privire sălbatică, de nebun, se reflecta flacăra torței ridicate deasupra capului.

— Mulţam, a răspuns bărbatul solid, dar te-aş ruga să-l admiri mai de la distanţă.

Şi-a desprins sârma din spatele urechilor şi şi-a pliat foarte atent lentilele.

— Te rog cu frumosul, a adăugat el, frecându-se cu arătătorul şi degetul mare la rădăcina nasului. Dar vezi că nu te rog decât o singură dată.

— Nu se poate, a rânjit din nou Ţilindru. Că ai ceva ce ne aparţine.

Bărbatul solid şi-a pus lentilele strânse în palma moale a lui Savine şi i-a îndoit cu blândeţe degetele peste ele.

— Nu-i nimic de-al tău aici, crede-mă, a spus el pe un ton aproape trist.

— Dă-ne-o! a urlat atât de tare Ţilindru, că Savine a tresărit speriată.

Uriaşul a sărit de pe baricadă şi s-a îndreptat spre el, însă deloc îngrijorat, deloc grăbit. Savine nu pricepea ce avea de gând.

Şi Ţilindru avea îndoielile lui. A ridicat amenințător torța.

— Nu mă sperii eu de...

Uriaşul s-a repezit la el, iar Țilindru l-a nimerit cu torța în umăr. Uriaşul a azvârlit-o cât colo, într-o ploaie de scântei. L-a izbit pe Ţilindru cu pumnul în coaste – lovitură puternică, rapidă, dar Savine i-a auzit pocnetul înfundat, i-a simțit forța. Ţilindru s-a încovoiat brusc de mijloc şi a început să se clatine pe picioare.

Uriaşul l-a înşfăcat de haină, l-a ridicat de la pământ de parcă ar fi fost făcut din paie, după care l-a trântit atât de tare pe caldarâm, că i-a sărit țilindrul de pe cap.

Individul a scos un geamăt înspăimântat, a întins o mână tremurândă, iar atunci uriaşul – cu acelaşi calm – l-a călcat pe față cu bocancul lui greu.

Savine se uita încremenită, fără să mai poată respira.

Scuturându-şi cenuşa fierbinte de pe umăr, uriaşul a ridicat ochii la camarazii tipului cu pălărie înaltă. Şocați la culme, aceştia nu cutezau să facă vreo mişcare. Cinci malaci, dar niciunul dintre ei nu se clintise din loc în tot acest timp.

— Praf îl facem, a zis unul, pe un ton absolut deloc convins.

Dar şi-a lins buzele şi a făcut un pas şovăitor înainte.

— V-am prins!

Un al doilea bărbat apăruse pe baricadă. Sau poate fusese acolo de la bun început, dar stătuse nemişcat şi din cauza asta nu-l observase Savine. Un individ zvelt şi musculos, cu o mustață lungă şi pleoştită. Avea în mână o arbaletă încordată şi se mai vedea ceva pe dosul mâinii de pe trăgaciul cu care elibera coarda. Un tatuaj.

— *V-am prins,* am zis.

S-a îndreptat încet către ei, țintindu-i cu arbaleta. Se vedea cum sclipeşte vârful săgeții din ea.

— Mă, nenorociților, nu pricepeți ce înseamnă *v-am prins*?

Se pare că pricepeau. Pentru că au început să dea înapoi. Tipul care purtase pălărie a bolborosit ceva. Unul dintre camarazii lui l-a ridicat în picioare. Ţilindru nu-şi mai putea ține capul drept. Toată fața îi era plină de sânge.

— Bravo! a strigat bărbatul zvelt şi musculos, coborând arbaleta şi uitându-se după cei şase care se îndepărtau în zăduful nopții. Şi nici să nu vă mai întoarceți!

Şi-a şters sudoarea de pe frunte cu mâna tatuată, în vreme ce tovarăşul lui se urca înapoi pe baricadă.

— La naiba, Taure, nu ăsta era planul.

Da, „Taur“ era un nume foarte potrivit pentru uriaş. Acum bărbatul s-a uitat încruntat la Savine, care s-a speriat şi s-a tot tras înapoi, până când a nimerit cu spatele de un zid.

— Păi, a spus el strâmbându-se uşor în vreme ce-şi masa încheieturile degetelor, ştii prea bine ce se alege de orice plan când începe bătaia.

— Ai dracu' Incendiatori! a mârâit tipul cu arbaleta, slăbind arcul şi scoţând săgeata cu gesturi exersate îndelung. Şi-au pierdut minţile tâmpiţii ăştia. Nu vor decât să dea foc la tot!

— Ăsta-i motivul pentru care îşi zic „Incendiatori“, Sarlby.

Mai era cineva acolo. O fată cu chipul supt şi îndârjit şi foarte concentrat şi care stătea pe vine lângă Savine.

— A păţit ceva? E rănită? a întrebat-o Spate-lat.

— Mai mult speriată, eu aşa cred.

Savine a simţit cum îi sunt descleştate degetele şi fata a scos dintre ele ochelarii pe care i-a întins lui Spate-lat.

— Cine s-o condamne?

Abia acum şi-a dat seama Savine cine era fata aia. Servitoarea soţilor Vallimir. Cum o chema? Parcă trecuse un mileniu de la cina luată în vila somptuoasă de pe culmea dealului. May. Da, May o chema. May Spate-lat.

Acum fata o atingea uşor pe obraz cu vârful degetelor.

— Cum te cheamă?

N-o recunoştea. Deloc de mirare. Nici Savine n-ar fi fost în stare să se recunoască.

— Ardee, a şoptit ea.

Numele mamei sale fiind primul care i-a venit în minte. A simţit o durere ascuţită în spatele nasului, a scos un suspin prelung şi umed şi a început să plângă. Nici nu mai ţinea minte când plânsese ultima oară. De fapt, nici nu credea că plânsese vreodată.

— Mulţumesc, s-a smiorcăit ea. Mulțumesc...

Acum fata se uita încruntată la pieptul ei şi Savine şi-a dat seama că i se deschisese haina aia jegoasă. Oricât de sfâșiat i-ar fi fost corsetul, oricine ar fi văzut că era din mătase. Prost să fii ca să nu înţelegi că doar o doamnă foarte bogată ar fi avut așa ceva; o doamnă foarte bogată, cu o droaie de servitoare care s-o ajute să-l îmbrace. Iar privirea pătrunzătoare a fetei îi dovedea lui Savine că nu se află în fața unei proaste.

A deschis gura. Ca să trântească o minciună. Însă nu a reușit să scoată decât un cârâit stins. Nu mai avea voce.

May și-a ridicat ochii de la broderia distrusă, la care trudise cine știe ce femeie săracă mai bine de o lună. Apoi, cu foarte mult calm, a strâns peste ea haina lui Savine, ca să o ascundă.

— Ești în siguranță, i-a zis ea.

Și i-a anunțat pe cei doi bărbați, în vreme ce o ajuta să se ridice în picioare și o conducea spre o ușă:

— O duc înăuntru. Ce zi îngrozitoare o fi avut, sărmana de ea.

Plângând ca un bebeluș, Savine s-a agățat de tânără.

UN OM DE ACȚIUNE

Stindardul lui Casamir flutura maiestuos în vânt. Era o adevărată operă de artă: calul alb ridicat pe picioarele din spate pe fundalul soarelui brodat cu fir de aur, pe marginile căruia scânteiau numele tuturor măreţelor victorii ale Uniunii. Era acelaşi stindard sub care Casamir cel Statornic cucerise Englia şi care acum era ţinut foarte drept în pumnul noduros al caporalului Tunny – toată vitejia armatei concentrată într-un petic de cârpă.

Văzduhul s-a umplut de zăngănitul însufleţitor al armelor şi armurilor când oamenii s-au întors cu faţa la Orso, au pocnit din călcâiul stâng şi l-au salutat într-un singur glas. Cinci sute de soldaţi mişcându-se ca unul singur. Soarele strălucea orbitor pe noile lor echipamente. Însă oamenii aceştia nu reprezentau decât a zecea parte din noua forţă expediţionară, complet pregătită să navigheze către nord şi să-i tragă lui Stour Amurg un şut răsunător în cur.

Probabil că Orso nu s-ar fi exprimat astfel, dar era un spectacol de-a dreptul emoţionant.

Le-a răspuns la salut fluturând din sabie, gest pe care şi-l perfecţionase exersându-l îndelung în faţa oglinzii. Trebuia să admită că-i plăcea cum îi stă în uniformă. Îi dădea sentimentul inedit că ar fi fost un om de *acţiune.* De asemenea, fiind foarte bine croită şi apretată, îi masca excelent burdihanul făcut în ultima vreme.

Zâmbind, colonelul Forest a trecut trupele în revistă. Era un zâmbet deschis şi sincer, care părea a cumula cele mai bune calităţi ale omului simplu din Uniune. Cu picioarele pe pământ, demn de încredere, loial. Un adevărat ţăran liber, neînfricat, trupeş, cu chipul acoperit cu cicatrice, cu mustața lucioasă și căruntă și cu căciula din blană purtată în nenumărate campanii.

— Cel mai bun corp de armată pe care l-am văzut eu vreodată, Înălțimea Voastră, a spus el. Și am văzut destule.

Aleseseră numele Divizia Prințului Moștenitor. Mai bine zis, Orso îi lăsase să aleagă ce nume voiau și precis că Forest fusese cel care îl sugerase pe acesta. De fapt, era foarte posibil chiar să fi insistat asupra lui. Chiar și așa dacă ar fi stat lucrurile, Orso era extrem de încântat de complimentul primit. Poate se simțea așa pentru că, de data aceasta, simțea că îl și merita într-o măsură oarecare.

— Tu ce zici, Hildi? a întrebat-o el.

— Îți cam iau ochii, a răspuns ea.

Cu iscusința-i caracteristică, făcuse rost de o uniformă de toboșar, brodată, care să se asorteze cu boneta militară pe care o purta, și acum chiar că arăta ca un soldat. De ce nu, în fond? Că doar avea la fel de multă pregătire militară ca Orso.

— Da' tu ce crezi, Gorst? a întrebat el acum.

— Splendid corp de armată, Înălțimea Ta!

Orso a încercat să nu se strâmbe. Indiferent cât de des ai auzi vocea aia pițigăiată, tot nu reușești să te obișnuiești cu ea.

— Meriți toate felicitările noastre.

— Prostii! N-am făcut decât să stau și să mă uit.

Și să cheltuiesc banii lui Savine și să zâmbesc și să-mi perfecționez un salut de mare clasă.

— Tu ai făcut toată treaba, colonele Forest!

— *Sângerosul* colonel Forest, a mormăit Tunny, clătinând din cap de parcă ar fi vrut să demonstreze că era în culmea admirației.

În vreme ce Yolk, mereu dornic să-și aprobe stăpânul, a rânjit cu același dispreț.

Forest nu i-a luat în seamă. Părea că are extrem de multă experiență în a-l ignora pe Tunny. Și în multe alte privințe.

— Sunt soldați cu vechime, Înălțimea Voastră. Unii dintre ei au luptat în Nord. Cei mai mulți au luptat în Styria. Eu n-am făcut nimic mai mult decât să le amintesc cum trebuie să-și facă treaba, iar asta este oricum datoria mea.

— Oamenii își pot face treaba foarte prost, dar tu ți-ai făcut-o al naibii de bine. Mare noroc am că îmi ești alături!

Și acum Orso i-a adresat lui Forest zâmbetul lui special, anume destinat momentelor de bucurie supremă.

Deocamdată ei doi formaseră un parteneriat câștigător. Forest aducea experiența, rațiunea, elanul, curajul, cicatricele și, să nu uităm, mustața superbă. Orso aducea scânteia, aducea... În fine, cam atâta tot aducea, pentru că niciodată nu reușise să-și lase barbă – era prea rară – și nici cicatrice evidente nu avea. Poate așa o să-l supranumească istoricii. Regele Scânteie. A pufnit în râs. I se spusese mult mai rău. De multe ori.

— Datoria unui rege nu este să facă treburile bine.

Orso a tresărit ușor auzind cuvintele rostite în styriană și pe un ton atât de puternic și ostentativ, în mijlocul sutelor de oameni care se luptaseră cu styrienii în ultimii zece ani – și fuseseră înfrânți mereu. Uitase complet că venise și mama lui acolo, ca să-l supravegheze. Ședea pe scaunul ei pliant, sub un umbrar din pânză purpurie. Doamnele de companie stăteau în jurul ei pe iarbă, ca rama aurită a unei opere de artă.

— Datoria lui este să-și aleagă oameni care să facă ei treburile bine în numele lui.

— Pari aproape impresionată, mamă, i-a spus Orso tot în styriană, dar măcar având decența de a vorbi în șoaptă. Nu ți-am mai auzit niciodată tonul acesta.

— Vorbești prostii, Orso! M-ai mai auzit vorbind așa despre alți oameni.

— Ai dreptate, a oftat el.

— Plus că tu, personal, nu ai făcut nimic de natură a mă impresiona de când te-am înțărcat.

Orso a oftat din nou. Și mai adânc.

— Și aici ai dreptate.

— Un viitor rege n-are nicio treabă cu luptele.

— Dar cei mai mari regi ai tuturor vremurilor au fost și mari războinici, nu? Harod, Casamir, Arnault...

La auzul acestor nume grele, regina a făcut un semn nepăsător din mână, ca și cum ar fi fost numele unor neica-nimeni.

— Cu siguranță că oamenii de rând se dau în vânt după cuceritori, însă regii care se împerechează au format dinastiile.

— Eu m-am împerecheat ani buni. Și nu am reușit să te impresionez nici așa.

— Contează *cine cu cine* se împerechează, Orso, după cum prea bine știi și tu. Aș prefera să te însori.

Și s-a sprijinit de spătar, studiindu-l atentă din cap până în picioare, în timp ce bătea ritmic în brațul scaunului cu o unghie extraordinar de bine îngrijită.

— Dar, dacă tot *simți nevoia* să te joci de-a războiul, atunci voi recunoaște...

Acum colțul gurii i s-a curbat abia vizibil.

— ... că, da, *sunt* impresionată.

De-a lungul timpului, Orso își spusese adesea că trebuie să nu-i mai pese de părerile mamei sale. Însă flacăra satisfacției care-l înfierbânta acum până la rădăcina părului i-a dat de înțeles că nu făcuse decât să se mintă singur. Ca în atât de multe alte privințe.

— Probabil că orice om se maturizează la un moment dat, mai devreme sau mai târziu, a spus el, întorcând capul ca să nu-l vadă cât de roșu se făcuse în obraji.

Regina s-a ridicat în picioare și imediat unul dintre lacheii ei a strâns scaunul.

— Ai putea să-l ajuți și pe tatăl tău la treaba asta, i-a zis ea, întorcând capul spre palat.

Doamnele de onoare s-au strâns în jurul ei, alcătuind o lance, al cărei vârf strălucitor era ea însăși.

— Maiestatea Sa a părut aproape... încântată, a murmurat Tunny, lăsând în jos Stindardul lui Casamir și împăturind cu incredibilă măiestrie bijuteria regală.

Orice se putea spune despre el – iar oamenii chiar spuneau multe, foarte multe –, însă știa cum să se poarte cu steagurile importante.

— Și mi se pare că nu-i ușor să o aduci în starea asta.

Orso a ridicat din sprâncene.

— Zice că ar prefera să mă însor.

— Păi, de ce nu te însori cu colonelul Forest? l-a întrebat Tunny. Mi se pare că se înfiripă ceva între voi.

— Aș putea ajunge mult mai rău. Forest are experiență, este un om organizat, un om de încredere, cu mult mai inteligent decât mine. Și, cu toate acestea, tot ține cont de prostiile pe care le spun. Doar fofoloanca îi lipsește, în rest, are absolut toate calitățile pe care le cauți la o mireasă.

Tunny a aruncat o privire spre Forest, care se făcuse roșu la față tot răcnind ordine către soldați.

— Afurisita aia de pălărie a lui chiar seamănă cu o fofoloancă.

Orso și-a sugrumat hohotul de râs.

— Ai grijă cum vorbești, caporale! Să nu fiu nevoit să te promovez.

— Fă-mi orice, numai asta nu.

Lui Tunny i se oferise gradul de sergent-major, însă el refuzase categoric orice avansare. Se mulțumea să rămână caporal. Sunt unii oameni care seamănă cu apa. Oricât li s-ar ridica nivelul, jinduiesc mereu să revină la cel anterior, la cel care le convine. Acum s-a uitat cruciș la soarele arzător.

— Sper că ți-ai luat și niște haine mai groase, Înălțimea Ta. Știu că-i greu de crezut, dar în Nord e al dracu' de frig.

— De-aia îi și zice Nord.

De ei se apropia un sol, trecând cu pași mari și apăsați pe lângă lacheii care demontau umbrarul reginei.

— Înălțimea Voastră! a răcnit el – deși nu avea de ce să urle în halul ăla – și a pocnit din călcâie. Maiestatea Sa dorește să vă vadă *imediat*!

— La palat?

— La Casa Întrebărilor. Vă așteaptă acolo, împreună cu arhilectorul Glokta.

Pe Orso l-a luat cu fiori.

— Dar nu-și dau seama că am de condus o armată?

S-a întrerupt și s-a gândit un pic la cele spuse.

— Sau că trebuie să-l privesc pe colonelul Forest cum conduce armata?

Tunny s-a apropiat și i-a mormăit la ureche:

— Ai așteptat douăzeci de ani până să ajungi în fruntea unei armate. Cutez a spune că nu contează prea mult o oră la deal sau la vale.

— În sfârșit, s-a răstit regele când Orso a intrat pe ușă.

Clar, era extrem de nervos. Nici urmă de jovialitatea-i caracteristică.

Eminența Sa stătea la birou, în scaunul cu rotile, cu o păturică peste genunchi – și ce dacă-i atât de cald? Părea și mai ostil, și mai supt la față, și mai palid decât în mod obișnuit. Asta nu se întâmplase peste noapte.

Orso văzuse odată cadavrul unui om la trei zile după ce murise de ciumă și ăla fusese mai rozaliu în obraji decât era acum Eminența Sa. În spatele lui Glokta se afla poate unicul om din întreaga Uniune mai hidos decât arhilectorul: superiorul Pike, omul lui de încredere, cu toată fața sluțită în urma unor arsuri oribile. N-aveai cum să-ți dai seama ce gândea Pike, dar, oricum, atmosfera generală era departe de a-ți da curaj.

După cum îi era obiceiul, Orso a luat-o pe după tufă.

— Sunt foarte ocupat astăzi, tată. Dacă vrei să vii cu mine...

— Nu te duci în Nord, mârâi regele.

— Nu... poftim?!

Orso a avut sentimentul că i se răpește șansa unui eșec, fiind forțat să treacă direct la o supărare îndreptățită. Așa că s-a prefăcut extrem de indignat:

— Tată, atâta vreme am lucrat la...

— Oamenii lucrează tot timpul! De ce ți se pare că ai făcut ceva ieșit din comun?

Pentru că sunt prințul moștenitor al Uniunii ăsteia nenorocite, și-ar fi dorit să spună Orso.

Dar, din fericire, i-a luat-o Pike înainte, vorbind cu o voce care nu emana mai multă emoție decât chipul lui schimonosit de arsuri.

— Înălțimea Voastră, în Valbeck a avut loc o răzmeriță.

Lui Orso i s-a ridicat inima în gât.

— O răzmeriță?

Evident, era necuviincios să rostești acest cuvânt în fața unei persoane de sânge regesc. Oare de ce nu căutase Pike unul puțin mai neutru – de pildă, *incident*? Chiar și *răscoală* ar fi fost de preferat. Apoi și-a dat seama că, dacă superiorul îl *folosise* în fața unui rege, a unui prinț moștenitor și a arhilectorului, asta voia să accentueze gravitatea situației.

— Este coordonată, extrem de bine organizată și la scară mare. Se pare că muncitorii din mai multe fabrici s-au răsculat în același timp, copleșindu-i numeric și pe maiștri, și pe paznici, și pe proprietari.

— Adică acum muncitorii au pus stăpânire pe fabrici?

Arhilectorului a început să i se zbată ochiul stâng și și-a șters repede o lacrimă.

— Se pare că au pus stăpânire pe întregul oraș. Este foarte posibil să se fi infiltrat în gărzile de acolo. Poate chiar... în Inchiziția locală.

— Au ridicat baricade, a intervenit Pike, au luat ostatici și emit pretenții.

— Vai de mine! a exclamat Orso, prăbușindu-se moale pe un scaun.

Valbeck ajunsese să fie unul dintre cele mai mari și mai moderne orașe din Midderland. Iar *răzmeriță* părea tot mai mult un eufemism. Doar un pas mai era până la o revoltă în toată regula!

— Cum de s-a *întâmplat* așa ceva?

— A naibii de bună întrebare! s-a răstit regele, încruntându-se la arhilector.

— Distrugătorii au pus totul la cale, a spus Glokta. Ei și Incendiatorii.

— Cine dracu' mai sunt și ăștia? a întrebat Orso.

O venă a început să zvâcnească în tâmpla Maiestății Sale.

— Distrugătorii vor să-mi forțeze mâna ca să le acord tot felul de privilegii. Incendiatorii vor să ne vadă atârnând în ștreang și pe mine, și pe toată nobilimea, și pe tot guvernul Uniunii, ca să poată instaura o nouă orânduire, probabil una bazată pe foc.

Nodul din gâtul lui Orso s-a făcut și mai mare. Și nu știa cum să scape de el.

— Să înțeleg că nu au o părere prea strălucită despre mine?

— Ai senzația că maică-ta ți-e cel mai acerb critic? Stai să auzi ce zic despre tine nenorociții *ăștia.*

— Am un spion în Valbeck, a intervenit Glokta. A trimis un băiat în Adua ca să ne avertizeze, dar a fost prea târziu ca să mai putem acționa; și de atunci... nu mai știm nimic. Nu avem nici cea mai vagă idee despre ce anume se întâmplă în oraș.

— Haos, ce altceva să se întâmple? Haos! a mârâit tatăl lui Orso, încleștând pumnii.

— Reușita acestor trădători nu va face decât să dea mai mult curaj altor nemulțumiți, a spus Glokta. Să pună la cale alte conspirații împotriva Maiestății Sale și a supușilor Maiestății Sale. Abia dacă mai putem să menținem pacea la hotare. Prințe Orso, singurele trupe de care dispunem sunt ale tale.

— Vă voi însoți la Valbeck, Înălțimea Voastră, a zis Pike, ca să dovedesc că vă bucurați de tot sprijinul Inchiziției.

Orso a clipit nedumerit.

— Dar cum rămâne cu Nordul? Credeam că eu...

— Zău așa! a exclamat regele cu o violență care nu-i stătea în fire, descheindu-și gulerul de la redingota bogat împodobită și ștergându-și cu gesturi furioase transpirația de pe frunte. Nu te mai crede buricul universului! Însăși *fiica* arhilectorului e victimă a răzmeriței!

Abia acum a părut să-și aducă aminte cine era și cum trebuia să vorbească, așa că și-a dres glasul și a adăugat:

— Alături de mulți alții, firește. Fiii și fiicele...

— Stai nițel, ce-ai zis? a bâiguit Orso, luptându-se să-și reprime groaza. Fiica ta... adică Savine?

Cu toate că știa foarte bine că ea era singurul copil al arhilectorului. Și nodul ăla din gât i se făcuse atât de mare, încât abia dacă mai era în stare să vorbească.

Glokta s-a ofilit în scaun.

— Se afla în Valbeck. Într-o inspecție la una dintre fabricile ei.

Grimasa buzelor cenușii i-a dezvelit dinții stricați.

— Nu mai știu nimic de ea. Nu știu dacă mai e liberă sau dacă au luat-o ostatică. Nu știu dacă mai trăiește sau dacă..

— Afurisiți să fie trădătorii ăștia nenorociți! a explodat regele, pocnindu-se tare cu pumnul în cealaltă palmă. Mă bate gândul să mă pun eu însumi în fruntea cavaleriei și să-i conduc acolo!

— Așa ceva ar fi sub demnitatea unui rege.

Orso s-a ridicat brusc, împingând scaunul în scrâșnet odios de lemn pe gresie.

— Mă duc.

Savine avea nevoie de el.

— Plec imediat într-acolo.

Și Uniunea avea nevoie de el, dar, fir-ar mama mă-sii, despre Savine era vorba acum!

— Tunny! a răcnit Orso, pășind hotărât spre ușă.

De fapt, a fost mai degrabă un zbieret îndurerat, nu un răcnet de comandă.

— Anunță-l pe colonelul Forest că plecăm imediat la Valbeck!

O TREABĂ URÂTĂ

Stătea pe o parte, cu obrazul pe umărul lui și cu ambele picioare încolăcite în jurul unuia dintre picioarele lui; lipită de trupul lui, cuibărită lângă el, înfășurată în pături.

Atât de multă căldură emana trupul lui Leo, că parcă s-ar fi aflat în pat cu una dintre sobele alea mari care-ți fac mai frumoase zilele geroase ale iernii. Nu trecuse mult de când petrecuse săptămâni întregi într-un frig năprasnic, înfometată, înspăimântată, plină de zgârieturi și vânătăi. Așa că Rikke era acum extrem de mulțumită și recunoscătoare pentru că ajunsese într-un loc unde-i era cald și bine, unde era în siguranță, unde se putea odihni în voie. Totul ar fi fost perfect, zău așa.

Cu condiția ca el să-și poată ține gura.

— Nu-mi dă voie să fac *absolut* nimic, mormăia Leo la nesfârșit. Zici că aș fi un cățel în lesă... așa se poartă cu mine!

— Un leu în lesă, a murmurat ea.

— Mare minune că nu i-a trecut încă prin cap să mă țină în cutie pe timpul nopții.

Lui Rikke i-ar fi convenit de minune dacă maică-sa i-ar fi încuiat capul într-o cutie, dar i-ar fi lăsat restul trupului la dispoziția ei. Însă probabil că lui Leo nu i-ar fi plăcut să audă asta.

— Nu facem decât să-i întărâtăm, s-a enervat el acum, pierdem vremea pe lângă drumurile pe care se aprovizionează, mai ciugulim câte o victorie mică ici și colo.

— Îhî, a mormăit Rikke, mângâind distrată cutele drăgălașe ale abdomenului lui și sperând zadarnic că așa o să-l facă să tacă.

Nicio șansă.

— Trebuie să ne *luptăm* cu ei.

A încleştat pumnii şi un junghi dureros i-a străbătut umărul.

— Trebuie neapărat să-i facem să *sufere* pe ticăloşii ăia!

— Păi, nu chiar asta-i ideea?

Fără nicio tragere de inimă, Rikke a mijit un ochi şi a ridicat puţin capul ca să se uite la el.

— Solz, Calder şi Stour au împreună mai mulţi oameni decât avem noi. Aşa că tot ce putem face e să-i încetinim. Să-i ţinem departe unii de ceilalţi. Să-i derutăm în permanenţă. Îşi pierd tot mai mult din forţă cu fiecare kilometru pe care-l fac urmărindu-ne.

Era un pic cam jenant că ea, care nu ţinuse niciodată o sabie în mână, trebuia să-i explice strategia tocmai lui, care era un războinic faimos.

— Aşteptăm momentul potrivit. Momentul *tău*.

Şi-a pus capul din nou pe umărul lui şi s-a cuibărit mai bine la căldură.

— Aşteaptă doar să ajungă prietenul tău, prinţul Orso...

Leo a tresărit atât de puternic, încât ei i-a căzut capul pe saltea, trezind-o complet. Şi într-un mod deloc plăcut.

— O, da, ce să zic! a rânjit el cu dispreţ. Marele Prinţ al Beţivanilor va veni în ajutorul nostru pe două cărări ori mai multe.

— Dar n-o să vină singur, a spus Rikke, încercând să-şi limpezească ochii înceţoşaţi de somn. Tata zice că o să aducă cinci mii de oameni cu el.

— Mai degrabă cinci mii de curve. Se spune că atâtea i-au trecut prin pat.

— Câţi ani are? Douăzeci şi cinci? a întrebat Rikke, schimonosindu-şi trăsăturile în timp ce calcula. Dacă s-a apucat de treabă pe la şaptişpe ani, înseamnă că face dunga-dunga de opt ani, adică... două pe zi? Presupunând că nu-l refuză niciuna. Şi fără să-şi ia vreo zi liberă. Vreau să zic că tuturor ni se mai întâmplă să n-avem chef. Şi cum adică? Curvele fac coadă pe coridoarele palatului?

A pufnit în râs şi a adăugat:

— Îmi închipui cât tre' să-l *doară* ciucuraşul.

— Poate or fi doar patru mii, nu cinci, a mârâit indispus Leo.

— Sau poate că reputaţia lui a luat-o cu mult înaintea adevărului, a zis Rikke, ridicând dintr-o sprânceană către Leo. Am auzit că aşa păţesc unii tineri.

— Poate prinţul moştenitor Orso este excepţia de la regulă. Poate o să le-o tragă nordicilor de o să le meargă fulgii.

— N-are decât, dacă aşa îi convinge să se care înapoi.

Rikke a încercat să-l tragă lângă ea, dar el nu mai avea chef.

— Nici n-ar fi de mirare, că doar mă-sa e o styriană stricată şi degenerată.

— Stricată şi mai cum?

Leo a strâmbat din buze, de parcă ar fi văzut un hoit de câine în pat, lângă ei.

— Umblă vorba că se culcă cu *femei*.

Rikke nu reuşise niciodată să priceapă de ce te-ar interesa cu cine se culcă o persoană pe care n-o cunoşti. Ei, cât de searbădă să-ţi fie viaţa ca să te aia la cap şi grija asta?

— Tu ar trebui să înţelegi. Că doar îţi petreci cea mai mare parte a timpului cu bărbaţi.

— Ce vrei să spui?

— Păi... tu şi cu prietenii tăi sunteţi foarte apropiaţi, corect?

Leo s-a încruntat, însă fără să fi priceput în întregime unde bătea Rikke.

— Ne cunoaştem din copilărie. Am crescut împreună cu Jurand şi Antaup. Şi l-am cunoscut pe Jin în Uffrith, ştii bine. Suntem tovarăşi de arme.

— Şi cât de puternici sunteţi! a exclamat ea, strângându-l de braţ. Nu-i de mirare că vă place să vă luaţi la trântă.

— E un antrenament bun şi...

Abia acum s-a dumirit Leo unde bătea Rikke. Şi-a bulbucat ochii şi s-a îndepărtat de ea.

— Ce scârbos!

— Mie nu mi se pare.

Sigur, Leo nu abdica niciodată de la părerile lui, numai că acestea erau cam şubrede. Iar ei îi plăcea să le sape la temelie şi să le vadă cum se clatină.

— Nu-mi imaginez nimic mai sănătos decât toţi bărbaţii ăia musculoşi, lucind de sudoare, gemând şi încordându-se şi luându-se în braţe şi târându-se pe jos şi...

— Chiar trebuie să murdăreşti totul?

— Nu *trebuie*.

L-a apucat de umăr și l-a tras lângă ea.

— Însă aici e bine și cald.

A încercat să se lipească din nou de el, dar Leo trecuse deja la următoarea lui nemulțumire.

— De fapt, nici nu-l învinuiesc pe Orso.

De parcă cine știe ce mare hatâr i-ar fi făcut.

— Treaba prinților e să răpească meritele altor oameni.

De parcă ar fi fost vorba despre merite și glorie, nu despre cine mai apuca să se întoarcă întreg acasă.

— Pe maică-mea o învinuiesc, pentru că l-a lăsat să scape!

Ar fi învinuit-o pe maică-sa și pentru că permitea ploii să cadă pe pământ.

— De ce nu poate să aibă *încredere* în mine?

— Ah! a exclamat Rikke, întorcându-se pe partea cealaltă ca să se uite la intrarea în cort.

Îi era clar acum că partea ei preferată a zilei era complet distrusă. Nu avea nici cea mai mică idee de ce își dorea atât de tare să se arunce într-o luptă pe care foarte probabil avea s-o piardă. Băiatul ăsta avea multe calități – curaj, onestitate, simț al umorului, un chip cu trăsături frumoase, un fund și mai frumos, plus că emana în permanență atât de multă *căldură*. Din păcate însă, imaginația nu se număra printre calitățile lui. Nici modestia. Poate înfrângerea era ceva de neconceput pentru el. Poate i se părea că fiecare amânare era un obstacol în drumul lui spre triumful pe care era convins că îl merita și îl va obține într-o bună zi.

— ... dea drumul din lesă, le-aș arăta eu ticăloșilor ălora....

Așa cum i se întâmpla cel puțin o dată pe zi, și-a amintit cum se ascunsese sub malul acela și îl auzise pe Stour Amurg lăudându-se cu ce avea de gând să-i facă atunci când va pune mâna pe ea. Și-a amintit cum arăta Uffrith-ul cuprins de flăcări, s-a gândit iarăși la oamenii cumsecade de acolo, care erau răniți sau morți; și a strâns din nou tare pumnii, cuprinsă de furie. Nu exista nimeni pe pământul ăsta care să-și dorească mai mult decât ea să-l vadă mort pe nenorocitul ăla, dar până și ea pricepea că trebuiau să aibă răbdare. Și să aștepte. Orice ajutor ar fi fost mai mult decât binevenit.

— ... sunt fiul ei și mă tratează de parcă-aș fi...

Rikke și-a umflat obrajii și a suspinat prelung, pocnind din buze.

— Scuzele mele, a zis Leo cu arţag, te plictisesc cumva?

— O, nu, nu, nu! a murmurat ea, dându-şi ochii peste cap. Nimic nu o aţâţă mai mult pe o fată decât să-şi audă partenerul cum se vaită din cauza maică-sii.

Leo a rânjit. Orice se putea spune despre Leo, că era îngâmfat, că-i sărea ţandăra mult prea repede, dar nimeni nu putea să nege că îi trecea la fel de repede şi se înveselea cât ai bate din palme. Acum a dat păturile la o parte şi s-a cuibărit lângă ea, mângâind-o pe piept, apoi pe burtă, apoi pe popou, apoi strecurându-şi mâna între coapsele ei şi provocându-i o cascadă de fiori.

— Atunci, ce o aţâţă? i-a şoptit el în ureche.

— Nu ştiu altele ce-ar vrea, dar eu mă ud toată când am de-a face cu băieţi drăgălaşi, cu prea mult curaj şi prea puţină răbdare...

Ei, uite, că dimineaţa nu i se mai părea complet irosită. Şi-a înfipt degetele în părul lui şi i-a tras capul mai aproape, ridicându-se ca să-l sărute, simţindu-i răsuflarea un picuţ cam neplăcută, dar...

— Leo! a strigat cineva de afară.

— Căcat! a şuierat ea, lăsându-se pe pernă.

— A venit un emisar!

Era vocea lui Jurand, mult prea piţigăiată din cauza entuziasmului.

— Ei, drăcie!

În ciuda încercărilor lui Rikke de a-şi înfăşura din nou picioarele în jurul trupului lui, Leo s-a dezlipit de ea, a sărit din pat şi s-a apucat să-şi pună pantalonii.

— S-ar putea să fie din partea Consiliului Închis! a spus el, zâmbindu-i peste umăr, de parcă exact vestea asta o aştepta ea cu atât de multă nerăbdare.

— Mă anunţă că o să mă facă guvernator al Engliei!

— Nemaipomenit! a mârâit Rikke, întorcându-şi cizma cu susul în jos şi scuturând-o ca să cadă din ea bucăţica de chagga păstrată ca rezervă.

Chagga a căzut, iar ea şi-a vârât-o în gură.

Atmosfera de afară era una de speranţă. Printre corturi se fâţâiau bărbaţi doar pe jumătate îmbrăcaţi, încă mestecând dumicaţii de pâine de la micul-dejun, întrebând disperaţi care-s veştile şi neprimind niciun răspuns. Aidoma frunzelor uscate, purtate de vânt, se îndreptau cu toţii în aceeaşi direcţie, către două aripioare strălucitoare care fâlfâiau în faţa lor. Aripioarele de pe coiful emisarului, care mergea cu paşi apăsaţi prin tabăra jegoasă şi udă de ploaie, către fierăria unde-şi instalase lady Finree cartierul general.

Leo a luat-o la fugă după el, punându-şi din mers mantia, cu Rikke şi Jurand ţopăind în urma lui. Unul dintre ciorapii fetei era deja plin de noroi.

— Mi-ai adus un mesaj? l-a întrebat Leo. Mesajul tău este pentru lordul Brock?

Dar poate că nu se învârtea chiar întregul univers în jurul lui. Fără să-i arunce nici măcar o singură privire, emisarul s-a urcat pe coasta plină de noroi. Individul avea agăţată de umăr o traistă pe care se desluşea emblema Uniunii – soarele de aur.

— Poate vrea să ne anunţe că a venit prinţul Orso şi şi-a adus şi armata cu el, a spus Rikke, plină de speranţă, în vreme ce încerca să-şi încalţe şi celălalt picior şi să-i ajungă din urmă.

— Eu n-aş miza pe asta.

Jurand a strâns din dinţi şi nici măcar nu s-a uitat la ea.

— Nu prea mă placi, nu?

Acum a privit-o mirat.

— Ba să ştii că te plac, i-a zis el, întinzându-i cotul ca să se sprijine şi să nu mai ţopăie ca o nebună. Nu ştiu cine n-ar putea să te placă.

— Chiar aşa, sunt tare simpatică, nu? l-a întrebat ea, în bătaie de joc, reuşind să-şi smulgă piciorul din noroi.

— Încerc doar... să te apăr.

Şi s-a încruntat spre Leo, care tot nu reuşea să afle care anume era vestea cu care venise emisarul.

— În fond, am crescut împreună şi... să ştii că nu-i deloc atât de dur pe cât se pretinde.

Ea a pufnit.

— Şi eu am văzut cum stă treaba cu creşterea şi crede-mă că pricep foarte bine ce vrei să-mi spui.

— N-a prea avut noroc. La femei.

— Poate eu o să fiu excepţia.

— Poate, a spus el, cu un zâmbet silit. Nu vreau să sufere, atâta tot.

— Doar ofiţerii superiori au voie să intre, a mârâit la ei soldatul de la uşa fierăriei.

Rikke l-a împins pe Jurand cu umărul, Jurand s-a împleticit și a ajuns în brațele soldatului. Cât timp cei doi încercau să-și recapete echilibrul și să-și oblojească prestanța rănită, Rikke s-a strecurat pe lângă ei și a intrat.

Nu mai participase niciodată la vreun consiliu de război și acum s-a simțit cam decepționată, la fel cum pățise și în cazul primei înmormântări la care luase parte, precum și în cazul primei partide de sex.

Fierăria era ticsită de oameni și era cald și multă umezeală acolo de la răsuflarea lor neliniștită. Mama lui Leo se proptea cu pumnii înmănușați de o masă plină cu hărți. În jurul ei se îngrămădeau mulți ofițeri cu mutre îngrijorate. Printre ei se aflau lorzii Mustred și Clensher, doi nobili în vârstă și posaci din Englia, care veniseră cu întăriri în urmă cu o zi. Rikke nu știa care-i Mustred și care-i Clensher, însă unul avea o mustață deasă și căruntă, iar celălalt avea favoriți lungi, până sub bărbie, dar nu avea mustață.

În mijlocul căpeteniilor sale, tatăl lui Rikke se tot scărpina tulburat în barba argintie. Pâine-Tare părea preocupat, dar când părea el altfel? Pălărie-Roșie părea înverșunat, dar când părea el altfel? Oxel privea, ca de obicei, cu coada ochiului, atent la emisar de parcă ar fi fost o oaie care ar fi vrut să fugă. Iar Fiori avea aerul lui obișnuit, iar ăsta era probabil cel mai alarmant semn dintre toate.

În realitate, cel mai calm om din fierărie era proprietarul ei, care părea doar furios pentru că-i fusese întrerupt lucrul de o liotă de nebuni care voiau să se certe sub acoperișul lui găurit. Dar așa e războiul. O treabă urâtă, de pe urma căreia câștigă doar oamenii răi. Rikke nu înțelegea rostul atâtor cântece despre marii războinici. De ce să nu se cânte despre pescarii destoinici, despre brutari, despre țiglari sau despre alții care chiar făceau ceva de folos pe lumea asta și nu lăsau în urma lor mormane de leșuri și locuri incendiate? De ce să încurajezi un asemenea comportament?

— Mda, lumea-i plină de enigme, a murmurat ea, mutându-și bucățica de chagga în partea opusă a gurii.

— Doamnă guvernator! a tunat emisarul, spărgând urechile oamenilor adunați în spațiul acela strâmt, făcând apoi o plecăciune adâncă, mai să-i scoată lui Fiori și ochiul cel bun cu una dintre aripioarele care-i decorau coiful. Vă aduc un mesaj de la Maiestatea Sa Augustă!

Și-a desfăcut traista dintr-o singură mișcare, a scos din ea un pergament făcut sul și și-a făcut loc prin mulțimea de bărbați încruntați și cu armurile ude, ca să i-l poată înmâna cu un gest pompos și afectat, demn de un circar.

S-a lăsat o tăcere deplină. Finree dan Brock a rupt marele sigiliu roșu și a început să citească. Pe chipul ei împietrit nu se putea desluși absolut nimic. Rikke știa afurisitul ăla de alfabet. Se chinuise din greu să-l învețe în timpul anului înfiorător petrecut în Ostenhorm. Însă literele astea erau atât de înzorzonate, că nu pricepea nimic din ele.

— Ei? s-a răstit Leo, arzând de nerăbdare.

Vocea lui tăioasă a străpuns de la un capăt la celălalt tăcerea încordată.

— A venit prințul Orso? a bombănit Mustred.

Sau poate Clensher.

— Nu, a răspuns doamna guvernator, continuând să citească.

— Măcar să fie pe drum încoace! a bombănit și Clensher.

Sau poate Mustred.

— Nu e nici pe drum, a răspuns doamna guvernator strângând din dinți. Și nici n-o să fie.

I-a întins pergamentul lui Leo, abia acum observând că avea cămașa pe deasupra pantalonilor și nici măcar nu se încheiase la ea, după care s-a încruntat urât la Rikke, a cărei cămașă tot pe afară era, dar măcar era încheiată – strâmb.

Rikke a lăsat ochii în jos, mestecând cu îndârjire din bucățica de chagga. Îi ardeau obrajii. Lady Finree vorbea deseori despre stabilirea unor relații mai durabile între Uniune și Nord, dar nici vorbă să se fi gândit că relația sexuală dintre Rikke și fiul ei ar fi fost cea mai potrivită metodă în acest sens.

— În Valbeck a avut loc o revoltă extrem de gravă, a scrâșnit mama lui Leo. Distrugătorii au pus stăpânire pe oraș. Există temeri că s-ar putea transforma într-o revoluție.

Leo a aruncat o privire la pergament.

— Prințul moștenitor a fost trimis să recupereze orașul. Chiar dacă ar reuși s-o facă... tot ar mai trece săptămâni bune până să ajungă aici.

Atunci s-a așternut o tăcere mormântală în micuța fierărie. Nu se auzea decât ropotul ploii pe acoperișul crăpat și pleoscăitul picăturilor de apă într-o căldare. Tăcerea aceasta s-a prelungit în vreme ce toți cei strânşi acolo – bărbaţi şi femei deopotrivă – rumegau implicaţiile veştii abia aflate. Şi apoi, ca la un semn, s-au apucat să vorbească în acelaşi timp.

— În numele morţilor! a bodogănit Pâine-Tare, trăgându-se de părul rar şi cărunt.

— Mama mă-sii de Uniune, a rânjit cu dispreţ Oxel. V-am zis eu că suntem bătuţi în cap dacă ne-ncredem în ei.

— Ei, şi ce? a rânjit şi Pălărie-Roşie. Preferai să-l pupi în fund pe Calder cel Negru?

Fiori nu s-a amestecat în acest schimb de replici. Stătea la o parte şi părea impasibil, ceea ce era destul de alarmant. Tatăl lui Rikke s-a frecat la rădăcina nasului şi a scos un geamăt scârbit.

— Pentru *asta* a ajuns Anglia în pragul falimentului din cauza impozitelor? a clocotit de furie Mustred.

Ori poate era Clensher.

— La ce serveşte un rege care nu-i în stare să-şi apere regatul? a răcnit Clensher.

Ori poate Mustred.

— Dezgustător! Strigător la cer! Intolerabil...

— Vă rog, domnilor!

Lady Finree a ridicat mâinile, încercând să calmeze ce nu mai putea fi calmat.

— Nu ne ajută la nimic această nemulţumire a domniilor voastre!

Singurul care avea un aer fericit era Leul cel Tânăr, al cărui zâmbet se lăţea din ce în ce mai mult, pe măsură ce reuşea să priceapă întreaga semnificaţie a poveştii.

Rikke s-a bosumflat.

— Să înţeleg că asta înseamnă abstinenţă pentru o vreme.

ÎN OGLINDĂ

Solz Mână-de-fier, regele nordicilor, depășise cu cel puțin douăzeci de ani vremurile lui bune, când fusese mare și tare.

Da, fusese un mare războinic la un moment dat; însă după aceea își pierduse o mână și de ciot i se atașase o bucată de fier. Da, fusese o mare căpetenie de oști. Odinioară. Însă acum îi era suficient doar să stea la coadă și să se mulțumească cu resturi. Să le înghită cu noduri, că îi lipseau și doi dinți din față, nu doar mâna. Trifoi încă și-l aducea aminte de pe vremea când era un munte de putere. Că acum nu mai era decât o namilă care se smiorcăia tot timpul, o namilă cu fălci palide atârnând peste gulerul din blană, cu un smoc de păr cărunt răsărind din țeasta-i cheală și brobonită de sudoare, cu barba îngălată de grăsime și cu obrajii umflați plini de vinișoare plesnite. Două fătuce, numai piele și os, se țineau după el cu un platou și o carafă. Fătucele astea aveau cea mai grea meserie din întregul Nord: trebuiau să aibă grijă ca regele lor să nu rămână niciodată fără bere.

În dreapta lui stăteau mai mulți războinici bătrâni, în armuri lucitoare, dar cu nume de mult uitate. Solz ar fi zis despre ei că sunt Oamenii lui Vestiți, Oamenii lui Aleși, suita lui regală, gărzile lui. Însă principalul lor scop era să-i amintească în permanență de victoriile repurtate în trecut și să susțină cu tărie că el tot același bărbat fără burtă și sprinten era – în ciuda tuturor aparențelor.

Focul ardea vesel, la mese se îngrămădeau o mulțime de războinici, în sală era cald ca într-o fierărie și era zgomot ca pe câmpul de luptă, iar femeile înjurau cu obidă când trebuiau să-și facă loc cu tăvile cu cărnuri prin gloata de bărbați. Trifoi și cu Minunata ședeau la masa lui

Calder cel Negru, în semiîntuneric, departe de foc. Acolo erau mai puține zorzoane aurite, mai puține râsete și mai puțină bere, însă mult mai multă forță. O fi purtat la gât Solz Mână-de-fier un colan de rege, dar toată lumea știa că fratele lui lua toate hotărârile importante.

Iar Calder avea astăzi un oaspete mai ciudat. Un bărbat mărunțel, în haine ponosite de călătorie; un bărbat mărunțel care nu avea nicio armă, ci doar un toiag pe care și-l sprijinise de perete. În sala aceasta plină de străluciri de arme, toiagul acela părea la fel de straniu ca o găină printre vulpi. De-a lungul anilor, Trifoi îl văzuse pe Calder cel Negru întreținându-se cu oaspeți destul de neobișnuiți și importanți și orgolioși. Oaspeți din Styria și din Uniune, oaspeți cu pielea măslinie, veniți din Sud, atrași cu toții în comploturile pe care le punea la cale. Însă pe nici unul dintre aceștia nu-l tratase cu atât de mult respect ca pe acest bărbat mărunțel, pe care n-ai fi dat nici două parale.

— O să apară, maestre Sulfur, a spus Calder, punând cu sfială mâna pe masă. Fii sigur de asta.

— Nu mi-ai dat niciodată motive să mă îndoiesc de tine, a zis Sulfur. Nu încă.

Și l-a bătut cu blândețe pe mână.

Calder mai că a icnit și și-a retras-o repede.

— Mare păcat că n-a putut să vină și stăpânul tău.

— O, da, a murmurat Sulfur, zâmbind înspre adunarea de oameni mânjiți de grăsime și pătați de bere. Nespus îi mai plac conversațiile rafinate. Însă, din nefericire, a fost reținut în Vest.

— Sper că nu-i nimic grav, nu?

— O neînțelegere între doi membri ai ordinului nostru. Fratele Zacharus și sora Cawneil văd lucrurile.... le văd în mod diferit.

— Ei, ăsta-i necazul cu familia, nu? a mârâit Calder, uitându-se încruntat la fratele lui. Rudele ne sunt cei mai buni prieteni, dar și cei mai aprigi dușmani.

Chiar atunci s-a auzit un pocnet puternic și ușile s-au deschis.

Și a intrat Stour Amurg, cu pași semeți, cu bărbia ridicată și cu sabia coborâtă, privind în jur cu atât de mult dispreț, că mare mirare a fost că nu i-a trecut prin minte să calce drept în foc, lansând o provocare flăcărilor să-l ardă. În liniștea așternută în sală, războinicii lui s-au așezat pe bănci cu aroganța caracteristică unora care își imaginează că ar fi niște eroi. Fleancă i-a aruncat o privire otrăvită lui Trifoi, iar Trifoi a ridicat bucata de friptură în semn de salut.

— Cutezi *să întârzii*? a tunat Solz, sugând ultimele fărâme de carne de pe un os pe care l-a aruncat apoi la câinii din jurul lui. La cina cu *regele tău*?

Bătrânul rege și bătrânii lui trepăduși s-au încruntat la tânărul moștenitor și la tinerii lui trepăduși, deși nimeni nu era mai cu moț, însă fiecare tânjea la ce avea celălalt. În multe privințe, cele două grupuri erau aproape identice, și-a spus Trifoi. Fiecare războinic își avea dublura în cealaltă tabără: mârșavul, frumușelul, cel care abia dacă deschidea gura, cel care o deschidea prea mult.

— Ca și cum s-ar uita într-o oglindă, a murmurat el.

— O oglindă care te îmbătrânește, a spus Minunata.

— Vin când am *eu* chef să vin, a rânjit batjocoritor Stour, uitându-se ironic mai întâi la mormanul impresionant de oase chele din fața regelui, apoi la chipul dolofan și mânjit cu grăsime al acestuia. M-am gândit eu că... cina asta... *o să dureze ceva vreme.*

Momentul acesta încordat s-a prelungit încă puțin, după care Solz a izbucnit în hohote astmatice de râs și s-a ridicat cu greu în picioare, aproape răsturnând masa când a lovit-o cu burdihanul lui impresionant.

— Ia mai povestește-mi despre izbânzile tale, nepoate!

Și și-a deschis larg brațele, cu mâna din fier atârnându-i bleagă din ciotul veștejit.

Stour a ocolit masa cu aceiași pași semeți și cu același rânjet feroce care-i dezgolea dinții.

— Niciuna despre care să cânte menestrelii, unchiule.

L-a îmbrățișat pe rege și s-au pocnit reciproc pe spinări într-o manifestare exagerată de afecțiune virilă.

— Dar curva aia de Uniune și lașul ăla de Copoi nu reușesc încă să pice de acord care dintre ei poate să fugă mai repede din calea mea.

— O-ho-ho! Bravo, băiete, încolțește-i, împinge-i de la spate! Nu le da nenorociților vreme să-și tragă răsuflarea!

Cu mâna-i de fier, Solz a făcut niște gesturi vag amenințătoare, în vreme ce cu cealaltă și-a dus cupa la gură, a golit-o și apoi a întins-o să-i fie din nou umplută.

— Ar trebui să ceară o cupă mai mare, a șoptit Trifoi.

— Mai bine două, a zis Minunata. Aşa o poate goli pe una, în vreme ce slugile i-o umplu pe cealaltă. Sărmanele fete n-ar mai avea timp de altceva şi doar i-ar turna lui bere.

Marele Lup se văita în continuare de lipsa de sânge vărsat.

— În ritmul ăsta, o să se retragă dincolo de Şuvoiul-Alb, iar noi vom învinge fără măcar să ne scoatem săbiile din teacă.

Solz l-a pocnit în umăr pe Stour şi l-a pocnit atât de tare că mai să-l trântească peste masă.

— Eşti ca un câine de luptă, abia aştepţi să scapi din lesă! Aşa am fost şi eu pe vremuri. Da, da, da, aşa am fost şi eu.

Şi regele nordicilor a rămas cu privirea pironită în foc şi apoi şi-a golit din nou cupa şi din nou a întins-o ca să-i fie umplută, obligând-o pe slujnică să se repeadă la el cu carafa. Din nou.

Trifoi a sorbit şi el puţin din băutură.

— Vezi, ai grijă să nu mă laşi vreodată să trăiesc din amintirea zilelor de glorie, Minunato.

— De parc-ai şi avea aşa ceva, a mârâit ea.

— Mai povesteşte-mi o dată cum l-ai învins pe Străinul-venit-să-bată! a răcnit Solz.

Era genul acela de bărbat incapabil să vorbească încet.

— În numele morţilor, ce păcat că n-am fost şi eu de faţă!

Şi a lovit în masă cu mâna de fier. Ţac!

— Unde-i fata aia? Umple o cupă pentru moştenitorul meu!

Stour s-a tolănit pe scaun şi şi-a trântit un picior pe masă.

— Uite cum a fost, unchiule: când traversam Crinna, cu o mie de carli, ştiam prea bine că eram mult mai puţini decât erau ei...

Minunata s-a apucat să-şi frece tâmplele.

— Cred c-am auzit povestea asta de zece ori în ultimele zece săptămâni.

— Da, a aprobat-o Trifoi. De fiecare dată când o spune, Stour are impresia că e un erou şi mai mare decât a fost când a povestit-o ultima oară. Să vezi tu, curând o să se lupte cu o mie de barbari, cu mâinile la spate şi cu sabia legată de cocoşel.

— Războinicii ăştia! a oftat mâhnit Sulfur, de parcă s-ar fi înnorat afară. Mi se pare că Marele Lup n-are niciun chef să discute în seara asta despre viitorul Nordului.

— Nu, maestre Sulfur!

Dacă nu ar fi fost vorba despre Calder cel Negru, ci despre oricine altcineva, Trifoi ar fi zis că tonul acestuia fusese unul de lingău.

— Ca mai toate furtunile, se va potoli şi el repede.

— Spre marele meu regret, am încă foarte multe treburi.

Acum Sulfur i-a aruncat o privire lui Trifoi. *Are ochi de culori diferite*, a observat acesta, văzându-i cum străluceau în lumina torţelor.

— Niciun moment de linişte, nu-i aşa, jupâne Tarlaotrăvită?

— Socot că nu, a mormăit Trifoi, neavând nici cea mai mică idee cine era şmecherul ăla şi de unde-i ştia numele purtat pe vremuri, dar spunându-şi că întotdeauna-i mai înţelept să fii de acord cu omul care ţi se pare periculos.

Iar orice om de care se temea Calder cel Negru era cu siguranţă unul periculos, indiferent dacă purta sabie sau nu.

— Acum mi se spune Trifoi.

— Lupul n-o să dea niciodată lapte, chiar dacă te apuci să-i zici „vacă". Acelaşi lucru e valabil şi când spui că-i orânduială acolo unde nu-i decât haos, a declarat Sulfur, punându-şi cupa pe masă şi ridicându-se, dar tot cu ochii la Trifoi. Stăpânul meu este de părere că uneori este nevoie de puţin haos dacă aşa s-ar naşte o orânduială mai bună. Nu există progres fără durere, nici creaţie fără distrugere. Acesta este motivul pentru care vă tolerează acest război meschin.

A ridicat privirea la Solz care se strica de râs la cine ştie ce altă fanfaronadă a lui Stour, în vreme ce războinicii din jur se întreceau în hohote care mai de care mai stridente şi mai pline cu salivă.

— Stăpânul meu şi-ar dori să vadă şi pământul arat din când în când.

Calder dădea din cap.

— Exact asta încerc şi eu să fac.

— Cu condiţia ca solul să se aşeze repede la locul lui şi să fie plantată o sământă nouă. Altminteri ce roade să culeagă?

— Spune-i că războiul se va sfârşi curând, a zis Calder, şi că recolta va fi mai bogată ca niciodată. Vom învinge. El va învinge.

— El va învinge oricum, indiferent care dintre voi ar ieşi biruitor. Ştii bine asta. Însă prea mult haos dăunează tuturor, a spus Sulfur, luându-şi toiagul de lângă perete. Se întâmplă adesea ca oamenii binecuvântaţi cu faimă să sufere de blestemul unei memorii prea scurte.

Tatăl tău, de pildă. Te sfătuiesc să nu uiți niciodată de groapa aia. Groapa de lângă Osrung.

Sulfur s-a întors cu spatele. Zâmbea. Era un zâmbet larg și binevoitor, dar lui Trifoi i s-a părut că deslușește o amenințare în el.

S-a apropiat de Minunata și i-a șoptit la ureche:

— Socot că fiecare om e în slujba cuiva.

— Așa se pare, a zis ea, urmărindu-l cu privirea pe Sulfur, care se strecura afară din sală. Și, de obicei, stăpânul e o secătură.

Imediat ce a dispărut Sulfur, Calder a bătut furios cu pumnul în masă.

— În numele *nenorociților* de morți!

S-a uitat supărat la fiul lui, care continua să se umfle în pene, spre marea încântare a regelui.

— Parcă-i mai rău ca niciodată, iar fratele meu îi cântă-n strună! Nu ți-am cerut să-l ții pe calea cea dreaptă?

Trifoi a ridicat mâinile într-un gest de neputință.

— Până și cel mai bun păstor are limitele lui când trebuie să se ocupe de un berbec îndărătnic, șefule.

— Dacă o ține tot așa, o să ajungă foarte curând la proțap! Păi, ce zicea Stolicus? Nu te teme niciodată de dușmanul tău, dar ai grijă să-l respecți întotdeauna? Muierea aia, Brock, nu-i deloc vreo proastă și nici Copoiul nu-i vreun laș.

— Socot că așteaptă amândoi momentul potrivit, a oftat Trifoi. Mai devreme sau mai târziu, ne vor întinde o cursă.

— Și, din păcate, ăștia doi eroi o să cadă drept în ea, a mârâit Calder, încruntându-se și mai fioros către fiul său. Cum de n-a moștenit aproape nimic de la mine?

— A fost crescut în puf, a spus cu blândețe Minunata.

Trifoi a făcut un semn cu degetul către ea.

— Asta-i vocea dură a experienței. Înfrângerile fac mai mult bine oamenilor decât le-ar face victoriile.

A ridicat mâna și și-a scărpinat ușor cicatricea.

— Cel mai frumos dar pe care l-am primit eu vreodată. M-a învățat ce înseamnă smerenia.

— Smerenie, zici? a pufnit cu dispreț Calder. N-am văzut niciun alt om cu părere mai bună despre sine.

Trifoi a ridicat cupa spre Fleancă, iar acesta i-a aruncat altă privire otrăvită. Între timp, legenda despre vitejiile lui Stour a ajuns în punctul culminant.

— Lumea este ticsită de oameni care ard de nerăbdare să mă doboare. Nu văd niciun motiv pentru care să le fac eu treaba.

— Tu nu vezi niciun motiv pentru care să faci orice fel de treabă.

N-avea niciun rost să nege. Din fericire pentru Trifoi, exact în momentul acela regele nordicilor s-a sculat în picioare cu mult efort și a ridicat mâna de fier, cerând astfel să se facă liniște în sală.

— I-auzi și vocea înțelepciunii, a murmurat Calder cel Negru cu amărăciune.

— Tatăl meu, Bethod! a răcnit Solz către bărbații din jur, legănându-se puțintel cam tare din cauza durerii de genunchi și a prea multelor cupe cu bere. S-a înscăunat rege al nordicilor! A construit cetăți și drumuri între ele. A obligat clanurile să se unească și a făurit o națiune acolo unde nu existase așa ceva.

Însă a omis să pomenească despre cei treizeci de ani de lupte sângeroase trecuți până își atinsese scopul. Însă ăsta-i lucrul bun când privești înspre trecut. Poți să alegi doar aspectele care dau mai multă greutate discursului tău; și ești liber să arunci cât colo adevărurile care nu-ți convin.

Acum Solz se uita încruntat la focul care ardea nepăsător la problemele lui politice.

— Însă tatăl meu a fost trădat. Tatăl meu a fost înlăturat! Regatul lui a fost sfâșiat ca o halcă de carne aruncată la câini înfometați.

A ridicat ochii apoși și a întins mâna cea zdravănă spre Stour.

— Dar noi vom îndrepta erorile trecutului. Vom pune capăt afurisitului de Protectorat al Copoiului! Vom alunga din Nordul nostru blestemata aia de Uniune! Stour Amurg, nepotul și moștenitorul meu, va domni peste tot ținutul, de la Șuvoiul-Alb și până la Crinna și dincolo de ea!

Berea se revărsa peste marginea cupei ridicate și îi stropea pieptii cămășii.

— Visul lui Bethod va fi dus mai departe de nepotul lui! Marele Lup!

Atunci și-au ridicat cu toții cupele și iar a început întrecerea cu cine urlă cel mai tare numele lui Stour. Cupa lui Trifoi și cupa Minunatei erau ridicate la fel de sus ca ale celorlalți.

— Eu tot secătură zic că e, a şoptit Trifoi din spatele zâmbetului larg.

— O secătură mai mare pe zi ce trece, a scrâşnit Minunata printre dinţi.

Şi imediat au ciocnit cupele şi au sorbit din ele, pentru că lui Trifoi nu-i păsase niciodată în cinstea cui bea, atâta vreme cât avea de băut.

Calder nu pusese mâna pe cupă, ci doar se uita urât la fratele său, care s-a trântit la loc pe bancă şi a răcnit să i se mai aducă bere.

— Unii oameni nu se învaţă niciodată minte, a şoptit el.

— Ba ne învăţăm cu toţii, a murmurat Trifoi, privind la războinicii bătrâni şi la războinicii tineri şi atingându-şi uşurel cicatricea. Numai că unii dintre noi sunt mai grei de cap şi au nevoie de câte o lecţie foarte aspră.

ÎNȚELEGEREA

— Mi-ai promis, Gunnar!

Deşi înăbuşită, vocea lui Liddy se auzea foarte bine din spatele peretelui subţire.

— Mi-ai jurat c-o să te fereşti de necazuri!

— Am încercat, Liddy. Zău c-am încercat. N-am căutat eu necazul... ci a dat el peste noi.

— Mda, necazul te găseşte mereu.

Savine s-a uitat la May, care stătea în cealaltă parte a cămăruţei. În lumina care intra prin geamul prost montat i se vedea maxilarul încleştat şi capul întors, de parcă s-ar fi făcut că nu aude vocile părinţilor.

— Încerc doar să iau fiecare zi în parte, s-a auzit glasul lui Gunnar. Încerc să fac tot ce pot ca să ne descurcăm cumva.

Nu mai era deloc uşor să te descurci în Valbeck. Revoltele încetaseră în mare parte, însă patima, furia şi frica pluteau peste oraş la fel de groase ca aburii de pe vremea când furnalele încă erau aprinse. Frica de violenţă. Frica de foame. Frica de ce avea să se întâmple când se vor întoarce soldaţii. Frica de ce avea să se întâmple dacă nu se vor întoarce. Dacă voiai să afli cine era acum la comandă şi te apucai să întrebi, primeai mai multe răspunsuri – răspunsuri care depindeau de persoana pe care o întrebai, de zona oraşului în care te aflai. La fel, primeai anumite răspunsuri ziua şi altele noaptea. Savine nu observa niciun plan dinainte stabilit în toată nebunia asta, în toată distrugerea asta. Acum nu mai era nimeni în siguranţă în Valbeck. Poate nici nu a fost cineva vreodată. Poate oamenii doar se minţiseră mereu spunându-şi că erau în siguranţă, pentru că doar aşa ar fi putut să-şi ducă vieţile mai departe.

A închis ochii și s-a gândit la ce simțise când îl înjunghiase în piept pe individul ăla care se uita cruciș. Și când își vârâse sabia în spatele ăluia cu tichie. Nu simțise decât o apăsare ușoară în palmă. Un mic zvâcnet în mânerul sabiei. Cât de neașteptat, cât de șocant de ușor era să ucizi un om. Își tot spunea că nu avusese de ales. Cu toate acestea, le vedea chipurile ori de câte ori închidea ochii. Și atunci începea să gâfâie și să transpire și inima i se zbătea nebunește în piept, la fel ca în momentele acelea.

— Adică acum te-ai înhăitat cu Distrugătorii? s-a auzit prin perete vocea lui Liddy.

— Malmer face tot ce poate pentru noi toți, așa că și eu fac tot ce pot ca să-l ajut. Stau pe baricade. Împart porțiile cu mâncare. Nu mai sunt soldat. Nici animale de crescut nu mai am. Ce sunt eu acum?

— Soțul meu. Tatăl lui May.

— Da, știu. Doar asta contează, dar... ce pot să fac?

Tare straniu tonul acela sfios, aproape smiorcăit, în vocea unui bărbat care i se părea extrem de periculos lui Savine.

— Nu pot să stau cu mâinile în poală și să nu fac nimic. Cum să stau deoparte când oamenii suferă?

În vocea lui Liddy nu se distingea nici urmă de slăbiciune. Tăria ei o uimea pe Savine; o uluia felul în care femeia asta mergea mai departe, muncind și surâzând, încercând să se descurce cât mai bine în aceste vremuri de coșmar.

— Gunnar, este foarte subțire granița dintre a-i ajuta pe oameni și a le face rău. După cum te știu eu, ai s-o încalci foarte des.

— Vreau doar să fac ce se cuvine, însă... nu am de unde să știu mereu ce se cuvine să fac.

Acum cuvintele lor au devenit neclare, iar de afară s-au auzit strigăte. Probabil că avea loc o încăierare. Savine s-a făcut mică în colțul ei, până când strigătele s-au auzit tot mai stins și apoi nu s-au mai auzit deloc.

Și-a umezit buzele. O apăsa tăcerea din jur. Nu voia să vorbească. Dar mai bine așa decât să-și amintească de chipurile bărbaților pe care-i omorâse.

— Și părinții mei se mai certau uneori.

May s-a uitat la ea.

— Despre ce?

— Despre meseria tatălui meu. Despre pasiunea mamei pentru băutură. Despre mine. Eu eram tema lor preferată.

Oare şi acum se mai certau din cauza ei? Savine a aruncat o privire la scândurile ieftine şi urâte, crăpate şi pline cu aşchii. Nu, mai bine să nu se gândească la viaţa ei din trecut. Mai bine să pretindă că-i altcineva, o necunoscută. O persoană conştientă de norocul pe care-l are că a ajuns aici.

Liddy îi dăduse o rochie – mă rog, aşa îi zicea ea. De fapt, era un sac diform din pânză aspră, peticit cu grijă şi mirosind a săpun prost. Dar Savine îi era nespus de recunoscătoare. Gunnar îi făcuse rost de o saltea – mă rog, aşa îi zicea el. De fapt, era un fel de balot cu suprafaţa zgrunţuroasă, prin care ieşeau paiele dinăuntru. Dar Savine îi era şi lui nespus de recunoscătoare, deşi nu avea nicio îndoială că balotul ăla era plin de păduchi. Stătea în aceeaşi cameră cu May – de fapt, un fel de debara cam cât un dulap din casa ei din Adua, cu tencuiala căzută şi cu mucegai înflorit pe rama jupuită a geamului. Şi nu era singură aproape nicio clipă, dar era nespus de recunoscătoare și pentru asta. Când se întâmpla să rămână singură, îi năvăleau în minte toate lucrurile pe care le văzuse şi pe care le făcuse în ziua răzmeriţei, dădeau năvală în mintea ei aşa cum dă năvală apa murdară într-o barcă spartă, trăgând-o la fund, dorind să o înece.

Îi trecuse prin gând să plece din oraş, însă adevărul era că abia dacă avea curaj să se uite pe geam, darămite să pornească pe străzi. Şi-a dat seama acum că, de fapt, era infinit mai puţin îndrăzneaţă decât îşi imaginase ea cu trufie când îi şantaja pe investitori ori îşi alegea vreo perucă ori pronunţa condamnări la moarte socială în saloanele din Adua. Întotdeauna crezuse despre sine că ar fi o mare aventurieră, o jucătoare, o persoană căreia îi plăcea să rişte. Că nu exista femeie mai curajoasă decât ea în toată Uniunea. Însă acum a înţeles că toate cărţile de joc fuseseră anume măsluite în folosul ei. Pentru că niciodată nu mai fusese viaţa ei la mijloc, iar miza se făcuse brusc mult prea mare pentru gustul ei.

În primele câteva nopţi fusese aprinsă o lumânare, însă se terminase, iar singura lumină era aceea care venea de la focurile care continuau să ardă în depărtare, în diverse zone ale oraşului. Nu prea mai erau de niciunele. Prăvăliile fuseseră jefuite, iar din casele bogătaşilor nu mai rămăseseră decât zidurile goale şi grinzile. Distrugătorii reuşiseră să mai aducă niște alimente de undeva, dar acestea se împuținau cu fiecare zi care trecea.

Știuse mereu că viața era grea în mahalale, însă când se gândea la asta – nu că ar fi făcut-o prea des – își imagina o variantă mult romanțată. O variantă care o ajuta să se împace cu situația. Copii drăgălași care se hlizeau zbenguindu-se prin șanțuri. Bătrâne care flecăreau la nesfârșit în vreme ce fierbeau niște oase într-o oală. Bărbați zdraveni care se băteau amical pe spate și cântau în cor cântece vechi de muncă, așezați în jurul unui foc făcut din ultimele scaune pe care le mai avuseseră în case. O, da, solidaritatea, virtutea, noblețea sărăciei!

A aflat însă că nu era deloc o atmosferă romantică când îți făceai nevoile într-o găleată și cineva se uita la tine. Nu era nimic pasionant în gesturile cu care adunai oasele de la găină pentru cina următoare. Niciun pic de solidaritate nu era între femeile care se sfâșiau între ele când se repezeau să pună mâna pe fărâmele de mâncare din mormanele uriașe de gunoi. Nici pic de noblețe nu aveau crampele care te apucau după ce beai apa scârboasă de la pompă; și nici păduchii ăia pe care ți-i culegeai de la subsuori – nu, nici ei nu aveau vreo legătură cu noblețea. La fel cum nu era deloc nobil să-ți fie mereu frig, mereu foame, mereu teamă.

Și totuși situația în care se găsea acum nu o făcea pe Savine să-i compătimească pe oamenii care trăiau zi de zi o asemenea viață. Oameni care trăiau în numeroasele case din întreaga Uniune, de pe urma cărora ea scotea un profit frumos. Nu, tot ce simțea ea acum era o îndârjire disperată de a face tot ce-i stătea în putere ca să nu mai fie obligată să mai trăiască așa vreodată. Poate era egoistă. Rea. Chiar lipsită de milă. În ziua răzmeriței, când fugise scâncind prin oraș, jurase unui Dumnezeu în care nu credea că va fi bună, dacă doar așa va reuși să rămână în viață.

Acum se bucura să fie rea, dacă doar așa putea să fie curată.

— Erai în casa colonelului Vallimir, a spus May.

Luată prin surprindere și neizbutind să ascundă asta, Savine s-a holbat la ea. Iar junghiul surd al fricii, de care nu scăpase încă, s-a făcut acum ascuțit și foarte dureros.

— Ce? a cârâit ea.

— În seara aia, de dinainte de revoltă, a continuat May, pe același ton incredibil de calm. Eu te-am servit cu jeleu.

Savine a privit pe furiş către uşă. Însă nu avea cum să fugă din casa asta fără să treacă prin cămăruţa de alături. Unde se ciondănea cu nevasta lui un bărbat pe care îl văzuse călcând în picioare capul altui bărbat.

— Scârbos jeleul ăla! a murmurat ea.

— Am încercat să socotesc cât de mult costă rochia de pe tine, a zis May.

Costase mult mai mult decât cămăruţa asta. Probabil mai mult decât întreaga clădire.

— Aveai părul altfel.

Şi s-a uitat mai bine la puful cenuşiu care începuse să crească pe capul lui Savine.

— Purtai perucă?

— Multă lume poartă. În Adua.

Deci fata ştia cine era. Ştiuse de la bun început. Însă nu o dăduse în vileag. Savine a tras aer în piept, încercând să nu-şi trădeze spaima. Încercând să gândească. Aşa cum o făcea în timpul întâlnirilor cu partenerii de afaceri. În timpul negocierilor cu rivalii.

May a dat încet din cap. De parcă i-ar fi citit gândurile.

— Rochii superbe. Jeleuri scârboase. O lume complet diferită, nu? M-ai întrebat dacă-mi place oraşul.

— Şi mi-ai răspuns... foarte sincer.

— Probabil prea sincer pentru binele meu. Asta a fost mereu problema mea. Dar mi-ai luat apărarea. Am ascultat la uşă şi te-am auzit când mi-ai luat apărarea.

Savine şi-a dres vocea.

— Ăsta-i motivul pentru care m-aţi adăpostit?

— Aş vrea să zic că da, a răspuns May, aplecându-se şi lăsându-şi mâinile subţiri să-i atârne peste genunchi. Dar nu ar fi adevărul-adevărat. De fapt, toată lumea din conacul lui Vallimir fremăta de nerăbdare când am aflat de vizita ta. Toţi eram disperaţi să te vedem. Ştiu cine eşti, milady.

Savine a tresărit cu putere.

— Nu trebuie să-mi spui aşa.

— Dar cum să-ţi spun? Să-ţi spun Savine?

A mai tresărit o dată.

— Cel mai bine pentru amândouă ar fi să nu-mi spui nici aşa.

May a şoptit:

— Atunci, lady Glokta e mai bine?

Savine s-a strâmbat.

— Cel mai bine ar fi să renunțăm la nume.

S-au privit lung, mult timp, în tăcere. În camera de alături începuse cineva să cânte. Un cântec vesel, pentru că exista destulă nefericire în jur ca să o mai aduci și în cântece.

— Îmi dai voie să te întreb... dacă te gândești să spui cuiva adevărul?

May s-a sprijinit de spătarul scaunului.

— Tata își închipuie că ești doar o vagaboandă care s-a rătăcit. Mama presupune că ai fi o persoană importantă, dar nu va ghici niciodată cine anume. Mai bine să nu afle nimeni. Pentru că, dacă s-ar afla...

Nu a terminat. Nici nu era nevoie. Savine și-a adus aminte de gloata adunată în fabrica ei. De ura din privirile oamenilor ăia.

Și-a umezit buzele.

— Ți-aș aprecia... discreția. Ți-aș... rămâne *datoare.*

— Stai liniștită. Exact pe asta mă bazez și eu.

Savine și-a întors marginea de la rochia scumpă și zdrențuită, acoperită cu aceea în formă de sac. Inima-i făcea bum-bum-bum, bumbumbum în urechi. A scobit cu vârful degetului sub tivul deșirat și a scos de acolo cerceii purtați în ziua cu răzmerița. Mai întâi unul, apoi și pe celălalt. Amândouă bijuteriile din aur străluceau straniu în bezna din cămăruță.

— Ia-i tu!

Tonul îi era mult prea tulburat – deloc tonul unui negociator cu experiență.

— Sunt din aur, cu...

— Nu cred că s-ar asorta cu ținutele mele, a spus May, privind în jos, la rochița ei peticită, apoi uitându-se din nou la Savine. Poți să-i păstrezi.

Altă tăcere. La fel de lungă cum fusese și cea de dinainte. Evident că May își făcuse planul din vreme. Așteptase momentul propice și își stabilise deja prețul.

— Ce vrei în schimbul tăcerii? a întrebat-o Savine.

— Vreau ca familia mea să fie protejată și să o ducă bine. Când se vor termina toate astea, o să fim cu toții trași la răspundere.

Savine a strâns cerceii în pumn.

— Presupun că așa va fi.

— Nu vreau să avem necazuri cu Inchiziția. Vreau ca tatălui meu să-i fie iertate absolut toate faptele comise. Vreau să ne găsești un loc bun unde să trăim și slujbe bine plătite pentru părinții mei. Asta-i tot ce vreau. Să ai grijă de noi. Așa cum și noi avem grijă de tine.

Și May a privit-o multă vreme drept în ochi. Încercând să-și dea seama dacă putea să aibă încredere în ea. La fel ar fi făcut și Savine, dacă ar fi fost în locul ei.

— Poți să faci toate astea?

Binevenită această schimbare, care o obliga să negocieze fără niciun as în mânecă.

— Măcar atât pot face pentru voi, a răspuns Savine.

May și-a scuipat în palmă și a întins-o. Atât de strâmtă era cămăruța aia, că nici n-a trebuit să se aplece prea mult.

— Deci ne-am înțeles?

— Ne-am înțeles.

Apoi și-au strâns mâinile.

MONUMENTUL CEL NOU

— Știi tu câți țărani au murit în vreme ce trudeau la construirea drumurilor regelui Casamir? a întrebat Risinau.

Și-a dus mâna pavăză la ochi ca să-i ferească de furia arzătoare a soarelui și să se poată uita mai bine la monumentul care se înălța în Piața lui Casamir. În fine, la resturile lui. Că din el nu mai rămăsese decât o pereche de cizme enorme, până peste gambă, proptite pe soclul înalt de doisprezece metri și susținut de o schelărie cam șubredă și plină cu pânze de păianjeni. Aropella era artistul care făcuse această celebră statuie a legendarului rege, care-i biruise pe nordici și băgase Englia în Uniune. Însă acum monumentul era sfărâmat, iar bucățile lui, care zăceau pe caldarâm, erau mâzgălite cu tot felul de lozinci calomnioase. Un drac de copilaș zdrențăros se străduia să-i rupă nasul Maiestății Sale cu o rangă.

Vick rupea tăcerea doar când era convinsă că avea ceva inteligent de spus. Pentru că Risinau era genul de om care preferă să-și răspundă la propriile întrebări.

— Mii! Aruncați în gropi anonime de lângă drumurile din Midderland. Și totuși Casamir încă este considerat un erou. Un mare dar făcut posterității.

Acum Risinau a pufnit cu dispreț și a continuat:

— Știi tu de câte ori m-am plimbat prin piața asta și m-am uitat în sus la simbolul ăsta al opresiunii, la această preamărire a unui tiran?

— Desigur că-i o pată pe trecutul Uniunii.

Risinau s-a întors cam încruntat cu fața la Malmer, care stătea între ei, cu Gunnar Spate-lat înapoia lui.

— Numai că pe mine prezentul mă îngrijorează.

Mulţi dintre Distrugători încă erau pătrunşi de ardoarea convingerii că fac un lucru bun şi drept. Cel puţin, unii dintre ei măcar aveau decenţa să se prefacă. Numai că acum Spate-lat şi-a împins lentilele sus pe nas şi s-a uitat încruntat la monument, de parcă ar fi avut oarece îndoieli. Era lesne de ghicit ce ar fi urmat când ar fi început să aibă îndoieli şi ceilalţi. Însă Risinau nu-şi făcea griji. Pentru că el se concentra asupra unor lucruri mult mai importante.

— Uitaţi-vă doar la ce am reuşit să facem astăzi, fraţi ai mei!

Şi i-a pocnit pe umeri şi pe Malmer, şi pe Spate-lat, de parcă ar fi vrut să-i îmbrăţişeze.

— L-am dat jos pe Casamir! Iar în locul lui vom înălţa un monument nou, un monument dedicat tuturor celor care şi-au dat viaţa pentru gloria lui deşartă!

Vick s-a întrebat câţi oameni îşi vor da viaţa pentru gloria deşartă a lui Risinau. Probabil că destul de mulţi. Nu era deloc greu să dai jos un rege mort de două secole. În vreme ce acela aflat în prezent pe tron ar putea opune o rezistenţă considerabilă. Începuse să-şi spună că fostul superior era pe jumătate nebun. Cel puţin pe jumătate. Însă la fel de adevărat era că, în ultima vreme, judecata sănătoasă era o marfă foarte rar întâlnită în Valbeck şi nu părea că ar avea de gând să revină prea curând la modă.

Practicienii se învârteau mereu pe lângă Risinau, aidoma câinilor care dau târcoale grămezilor uriaşe de gunoaie. Renunţaseră la veşmintele negre şi îşi dăduseră jos măştile, dar un ochi ager tot mai reuşea să le observe pielea mai bronzată din jurul gurii. În căutarea trădătorilor, ei mişunau acum pe străzile de lângă Casa Întrebărilor, căreia optimiştii îi schimbaseră numele în Casa Libertăţii. Ori poate pe cei loiali îi căutau. Deoarece loialitatea devenise o noţiune discutabilă.

Revolta adusese câteva schimbări, dar cea mai mare parte a lucrurilor rămăseseră la fel. Muncitorii îşi vedeau de lucru; practicienii supravegheau în continuare; şefii schimbaseră tabăra, dar continuau să ţină prelegeri despre ce anume trebuia făcut, deşi ei nu puneau mâna să facă nimic.

Mare Schimbare, nimic de zis.

— Încă de când a creat-o şarlatanul ăla de Bayaz, Uniunea s-a sprijinit întotdeauna pe umerii omului obişnuit, răcnea Risinau, împroşcând cu scuipat în jur. Apariția mașinăriilor, avariția tot mai mare a investitorilor, ridicarea banului la rang de zeu și transformarea băncilor în temple – astea sunt doar câteva dintre ultimele și cele mai dezolante anexe la nefericita noastră istorie. Trebuie să săpăm noi fundații teoretice pentru națiunea noastră, prieteni!

Malmer a mai făcut un efort să-l aducă cu picioarele pe pământ.

— Sincer, pe mine mă interesează mai mult să le dau oamenilor de mâncare. Unul dintre depozitele de cereale a ars în prima zi. Altul e gol. Iar căldura asta nu face bine deloc. Câteva dintre pompele din orașul vechi nu mai au deloc apă. Iar apa din celelalte nu-i bună nici de dat la câini...

— Și mintea omului are nevoie de hrană, frate, i-a ripostat Risinau, alungând o muscă, pentru că muștele erau singurele viețuitoare cărora le mergea bine în căldura sufocantă de acolo.

După ce s-a asigurat că musca nu-l mai deranjează, Risinau a rânjit la Vick.

— Sunt convins că așa ți-a spus și Sibalt.

Dacă i-ar fi spus, cu siguranță că i-ar fi spart nasul. Genul ăsta de tâmpenie nu-l putea scoate pe gură decât cineva care nu flămânzise niciodată.

— A fost un om bun, a declarat Risinau, lovindu-se cu pumnul în piept. Îmi lipsește atât de mult... la fel cum mi-ar lipsi o parte din trupul meu. Cred... cred că acesta-i motivul pentru care-mi face plăcere să conversez cu tine, sora mea. Îmi imaginez că vorbesc cu el.

Doar rareori își permitea Vick luxul de a antipatiza pe cineva. La fel de rar pe cât își permitea luxul de a simpatiza vreun om. Îți riscai viața și într-o situație, și în cealaltă. Dar chiar că începuse să-l deteste pe Risinau. Era fudul ca un păun, egoist ca un copil de doi ani și, în ciuda limbajului lui bombastic, Vick bănuia că era prost făcut grămadă. Pentru că lucrurile cu adevărat deștepte se spun doar în cuvinte puține. Cuvintele lungi le folosești când vrei să-ți ascunzi prostia. Cu niciun chip omul ăsta cu capul în nori nu ar fi putut să organizeze de unul singur revolta – asta credea Vick. Altcineva, o persoană infinit mai inteligentă și mai fioroasă făcuse ce era mai greu. Iar Vick își dorea tare mult să afle cine era persoana aia. Așa că acum bâțâia din cap la prostiile debitate de Risinau, de parcă niciodată nu mai auzise asemenea revelații profunde.

— Eu l-am arestat pentru că organizase aici o celulă a Distrugătorilor, a spus Risinau, privind în gol. În urmă cu douăzeci de ani, imediat după ce am intrat în Inchiziție și după ce în Valbeck fuseseră puse fundațiile primelor fabrici. Eram amândoi tineri pe vremea aia. Tineri și idealiști. L-am arestat, dar, în cele din urmă, m-am văzut nevoit să-i dau dreptate. Să fiu de acord cu el când zicea că muncitorii vor fi oprimați.

Risinau a oftat din rărunchi, iar mâna-i dolofană de pe burta-i și mai dolofană s-a ridicat și a coborât odată cu răsuflarea.

— Așa că l-am eliberat. Am crezut că o să fie informatorul meu. Mi-am spus că am reușit să-i schimb convingerile, însă s-a dovedit că... el le schimbase pe ale mele. Ori poate ni le-am schimbat reciproc. Când stăteam noaptea întreagă, doar noi doi, și vorbeam despre loviturile pe care voiam să le dăm în numele oamenilor obișnuiți! Da, doar noi doi eram... și cu Țesătorul.

Vick s-a încruntat.

— Dar nu ești tu Țesătorul?

— Acesta este un titlu pe care l-am împrumutat de la un om mult mai bun, a rostit gânditor Risinau.

Dar imediat a trecut la alte lucruri.

— Trebuie să elaborăm un manifest, nu credeți? Prin care să cerem ca un reprezentant al muncitorilor să facă parte din Consiliul Închis.

Îi revenise sclipirea în ochi, de parcă s-ar fi uitat în zare, spre un viitor mai bun.

— Cât de mult i-ar fi plăcut lui Sibalt ideea asta...

— Uite ce e, frate! a zis Malmer, încercând disperat încă o dată să-l trezească din vis pe visător, apropiindu-se de el și făcându-i pe practicienii lui Risinau să se zbârlească. Și eu l-am cunoscut pe Sibalt și, da, a fost un om bun, numai că acum e mort. Sunt o grămadă de alți oameni buni care trăiesc, dar trăiesc foarte prost și au nevoie de ajutor. Sunt flămânzi, sunt bolnavi, sunt speriați.

A coborât glasul și a adăugat:

— Sincer să fiu, și *eu* sunt al naibii de speriat.

— Nu trebuie să fii! Nimeni nu trebuie să fie! Că doar am pus capăt revoltelor, nu?

— În teorie numai. Însă i-au bătut. Pe unii i-au spânzurat. Și nu doar pe proprietari, ci și pe străini. Pe servitori. Oamenii profită de ocazia asta ca să se răzbune. Trebuie să reinstaurăm ordinea.

— Așa vom face, frate! Unii dintre muncitori au fost exploatați atât de multă vreme, că a fost normal să se lase puțin purtați de valul acestei noi libertăţi pe care tocmai ce-au dobândit-o. Însă prizonierii noştri se află la loc sigur, în Casa Întrebărilor – scuze, a Libertăţii, Casa *Libertăţii.* Primarul, comandantul gărzii orăşeneşti, diverşi cetăţeni de frunte, iar prin asta mă refer la cei mai lacomi şi mai depravaţi...

— Dar Savine dan Glokta? l-a întrerupt Malmer. Am auzit că era în oraş.

— Era, s-a cutremurat dezgustat Risinau. N-am pomenit vreo altă tânără mai arogantă, mai nepoliticoasă, mai sarcastică decât ea. Întrupează rapacitatea acestei epoci moderne. Cu nimic mai bună decât tatăl ei.

— Nu manierele ei mă interesează, ci dacă am putea obţine ceva de la ea.

— Se pare că ne-a scăpat printre degete. În ziua cu revolta, situaţia a fost cam haotică, după cum am spus, ba chiar mai mult decât ne-am aşteptat noi...

Spate-lat i-a aruncat o privire îngrijorată lui Malmer.

— Să sperăm că n-a pus Judecătoreasa mâna pe ea.

Neliniştea lui Vick a crescut brusc.

— Cum aşa?

— Incendiatorii au ocupat o mare parte din vechiul oraş, a spus Spate-lat. Am fost nevoiţi să ridicăm baricade. Nu le pasă cui fac rău.

— Habar n-avem ce anume se petrece acolo, a zis Malmer, dar ştim că au luat prizonieri. Am auzit că Judecătoreasa s-a instalat la Tribunal...

— Păi, unde altundeva să se instaleze? s-a hlizit Risinau, dar nereuşind să smulgă vreun zâmbet de la cei din jur.

— Spune că o să înceapă să-i judece pe prizonieri pentru crime împotriva umanităţii.

Lui Vick i s-a pus un nod în gât.

— Câţi prizonieri sunt?

— Două sute? a ridicat abătut din umeri Malmer. Trei? Proprietari şi bogătaşi, dar şi o mulţime de oameni sărmani. Colaboraţionişti, aşa le zice ea. După gustul ei, nimeni nu-i destul de devotat cauzei. Iar ei îi plac doar cei extrem de zeloşi.

— Trebuie să-i luăm prizonierii, a spus Vick. Dacă vom ajunge la negocieri...

— Judecătoreasa n-a fost niciodată o persoană rezonabilă, a zis Risinau ridicând din umeri, de parcă ar fi vorbit despre un dezastru natural în fața căruia era complet neputincios. De când a început revolta, nu te mai poți *înțelege* deloc cu ea.

— Dar Incendiatorii nu ascultă de tine?

— Sunt... sunt imprevizibili. Înfocați. De unde și numele pe care și l-au luat!

Şi s-a mai hlizit o dată, dar a observat cât de încruntată se uita Vick la el, așa că și-a dres glasul și a continuat:

— Cred că i-aș putea cere prizonierii...

— Sau ai putea să mă trimiți chiar pe mine să-i cer, i-a propus Vick, privindu-l drept în ochi. Așa ar fi procedat Sibalt. Tu trebuie să lucrezi la ce contează cel mai mult. La manifest. La lista principiilor noastre. Lasă-mă pe mine să discut cu Judecătoreasa.

Lui Risinau îi plăcea nespus de mult propunerea. Îi luceau ochii când se gândea cum va așterne pe hârtie toate paragrafele acelea bombastice. Despre înalte principii etice. Despre drepturi și libertăți.

— Încep să înțeleg de ce te aprecia atât de mult Sibalt, sora mea. Du-te! Ia și câțiva oameni cu tine!

— Așa voi face.

Din câte știa ea despre Judecătoreasă, era bine să ia mulți oameni cu ea, toți pregătiți pentru o confruntare violentă. Din întâmplare, prima ei opțiune era chiar alături.

— Frate Gunnar? a spus ea, cu ochii la tatuajul de pe degetele lui Spate-lat. Am impresia că tu ai putea să ne găsești niște oameni care să știe să se lupte.

Spate-lat s-a încruntat peste lentilele ochelarilor.

— I-am promis nevestei că n-o să mă mai expun la niciun risc.

— Mai mult am risca dacă *nu* am face asta. Dacă pățește ceva fiica arhilectorului, unica lui fiică, atunci Eminența Sa n-o să mai aibă odihnă până n-o să ne vadă pe toți atârnând în ștreang.

A aruncat o privire spre Risinau, care acum explica entuziasmat practicienilor fără măști cum voia el să arate acel monument nou. Da, Risinau trăia într-un vis care putea să se transforme într-un coșmar pentru toată lumea.

— Şi atunci, noul lui monument va deveni mormântul nostru.

EGALITATE PENTRU TOŢI

Aici stăpâneau Incendiatorii. Şi se vedea asta.

Case prădate, cu uşile atârnând în balamale strâmbe. Case arse, rămase fără geamuri. Cărămizi de coşuri, înnegrite de foc, căzute claie peste grămadă în noroiul uscat al drumului. Moloz şi cioburi. Haine rupte şi mobilă spartă, de parcă pe acolo ar fi trecut un uragan năprasnic. Zona aceea a vechiului oraş puţea din ce în ce mai oribil pe măsură ce mergeau mai departe. Puţea a putrefacţie şi a pişat, a lemn carbonizat şi a fum înţepător. Iar fierbinţeala zilei accentua şi mai mult toate mirosurile.

Sarlby strângea arbaleta în mâini şi cerceta atent intrările clădirilor.

— N-au locuit prea mulţi bogătaşi aici înainte de revoltă.

— N-a locuit niciunul, a spus Spate-lat.

— Da' tot le-au furat până şi bruma de lucruri de le aveau şi le-au dat foc.

— Săracii nu se simt în largul lor pe lângă bogaţi. Dacă au de ales, atunci preferă să-i jefuiască pe unii la fel de săraci ca ei.

Vick le-a șuierat peste umăr:

— Hai, ţineţi pasul!

— Nu-mi prea convine să primesc ordine de la o muiere, a mârâit Sarlby, deși s-a supus imediat.

— Muierea asta pare să ştie ce face, a zis Spate-lat. Chiar mai bine decât majoritatea ofiţerilor cu care am fost în Styria.

— Aici cam ai dreptate.

— Adevărul e că am luat numai hotărâri proaste în ultimii cinci ani. Acum prefer să fac ce-mi zic femeile să fac şi să sper că totul va ieși bine.

Mi-a zis Liddy să ridic o baricadă, așa că am ridicat-o. Mi-a zis May să adăpostim fata aia, așa că am adăpostit-o.

— Fata aia rasă-n cap? Acu' stă la voi?

— O cheamă Ardee și nu-i bună de nimic. A rugat-o Liddy s-o ajute să facă mâncare și s-a uitat la oala aia de parcă n-ar mai fi văzut niciodată așa ceva.

Spate-lat și-a umflat obrajii și a pufăit prelung.

— Da-i place lu' May de ea, așa că rămâne la noi.

— Ehei, trăim vremuri grele, frate! a spus Sarlby. Tre' să facem tot ce putem!

— Vremuri grele, a repetat Spate-lat. Când o să se facă mai ușoare? Asta aș vrea eu să știu.

Liniștea din jur era prea adâncă. A observat o siluetă care-i pândea dintr-o fundătură, un chip care a dispărut imediat de la un geam, doi oameni care se băteau pe un os și au luat-o la goană când au dat cu ochii de ei. Pe acolo trecuse cineva cu o găleată cu vopsea și o pensulă. Pe terase se înșirau litere mari de peste patru metri. Pe uși se observau litere la fel de mici ca alea din cărți.

— Ce scrie? l-a întrebat Sarlby.

Spate-lat și-a împins ochelarii mai sus pe nasul transpirat și și-a mijit ochii ca să le poată citi.

— „La dracu' cu regele. La dracu' cu regina. La dracu' cu toți. Sculați. Luați ce-i al vostru." Chestii din astea.

— Buni băieți! a murmurat Sarlby, clătinând din cap. Te fură de te lasă-n curu' gol, dar măcar îți dau câte o lozincă frumoasă. Ai dracu' Incendiatori! Niște cretini!

— Așa-i politica, a mormăit Spate-lat. Cretinii caută scuze ca să fie cretini.

— Idealurile mărețe și realitatea sunt ca uleiul și apa, a murmurat Vick. Nu se amestecă bine.

S-a oprit acum la colț, s-a lăsat pe vine și le-a făcut semn să se apropie.

— Nicio șoaptă să nu mai scoateți. Am ajuns.

Tribunalul din Valbeck fusese o clădire impunătoare, cu trepte somptuoase din marmură colorată și coloane monumentale. Cineva se urcase pe acoperiș și spărsese o parte din cupola de aramă, iar acum se vedea pe o latură pânza ca de păianjen a grinzilor. Până de curând, probabil că noua clădire a băncii de vizavi fusese și mai impunătoare. Numai că din ea nu mai rămăsese decât schelăria arsă. Au început să traverseze piața. Fulgii de cenușă se fugăreau zburdalnici în jurul cizmelor lui Spate-lat.

— Cineva de aici a încercat să le opună rezistență, a spus el în vreme ce urcau treptele.

Ușile mari erau aproape distruse. Una dintre ele mai atârna doar dintr-o balama.

— Să tragem nădejde că noi o să ne descurcăm mai bine, a zis Sarlby, pipăindu-și cu un deget arbaleta.

Intrarea era flancată de două statui, care reprezentau două doamne ireal de impozante, în posturi în care n-ar reuși să stea niciun om în carne și oase. Una dintre ele ținea în mâini o carte și o sabie, cealaltă, un lanț rupt. Reprezentau Dreptatea și Libertatea, a priceput Spate-lat. Incendiatorii spărseseră capul Libertății și îl înlocuiseră cu un cap de vacă. Acum muștele roiau peste ochii sticloși ai sărmanei rumegătoare, iar sângele îi lăsase dâre uscate pe marmura ciobită. Pe chipul Dreptății mânjiseră un rânjet mare și roșu și pe pieptul ei scriseseră, tot cu litere roșii: *Îți dăm noi o dreptate de n-ai s-o poți duce.*

Vick s-a oprit între ei doi.

— Cât umor au Incendiatorii ăștia!

— O, da! a mârâit Spate-lat. Fac pe mine de râs.

Ușa sălii de tribunal nu era păzită, dar, ici și colo, pe băncile rezervate spectatorilor, stăteau mai mulți Incendiatori. Ori poate nu erau decât niște hoți, niște codoși, niște cartofori și niște bețivi. Greu de făcut diferența. Unii răcneau, înjurau urât și scuturau amenințător pumnii. Alții zăceau leșinați, înconjurați de o sumedenie de sticle goale. Un bărbat și o femeie își făcuseră un cuibușor de nebunii din niște draperii vechi și toată sala răsuna de pupăturile lor băloase. Un kantic cu piele negricioasă pufăia cu atâta forță dintr-o pipă ieftină, de l-a făcut pe Spate-lat să se întrebe dacă nu cumva avea intenția să readucă de unul singur toată pâcla înapoi în Valbeck. În căldura umedă bâzâiau muștele, iar tot locul puțea a trupuri nespălate. Cineva, fără pic de talent la desen, pictase o pulă cu vopsea roșie pe mozaicul pardoselii; însă ploaia care intrase prin gaura din cupolă transformase jumătate din pula aia într-o băltoacă ruginie.

Judecătoreasa stătea sus pe podium, pe un jilț, la pupitrul judecătorului – căpetenia dementă a acestui carnaval de nebuni, cu pălăria neagră, în patru colțuri, de judecător, cocoțată pe claia ei de păr roșu. Se împodobise cu o parte din giuvaierele furate, care mai de care mai țipătoare: pe degete își îndesase cât mai multe inele, o mână îi atârna grea de la atâtea brățări, iar pe platoșa-i zgâriată îi erau agățate o mulțime de lanțuri ale ghildelor, șiraguri de perle și coliere de mare doamnă – toate atât de încurcate între ele, încât nu mai puteai să le deosebești. Stătea cu un picior lung și slăbănog aruncat leneș peste brațul jilțului aurit. Pulpa albă și dezgolită îi era acoperită aproape în întregime cu litere albastre, tatuate. La vederea acelui picior, Spate-lat a simțit un soi de gâdilătură pe înăuntru și l-a apucat brusc un sentiment de vină. La fel simțea și când anticipa o confruntare violentă.

Pe banca acuzaților nu se afla decât un prizonier bătrân, numai piele și os, cu mâinile legate la spate, cu sânge închegat în părul rar și subțire, cu bărbia acoperită cu perișori albi. Cei doi paznici de lângă el purtau costume pestrițe ca de clovni, însă săbiile din mâinile lor nu erau deloc de recuzită.

— Ricter dan Vallimir! a rânjit cu batjocură Judecătoreasa. Pe lângă multe altele, ești acuzat și de faptul că numele tău are un „dan“ în el...

— Vinovat!

În boxa juraților erau zece curve – opt de sex feminin și două de sex masculin – plus un bărbat zdravăn, cu un șorț pe el, care părea că se întreabă ce caută acolo. Una dintre curve sărise cât colo de pe scaun; pe mutră i se lățise un rânjet urât, un rânjet de om nebun; și la gât îi zornăia un clopoțel.

— Nici că se poate mai vinovat!

— Doamnelor jurate! a exclamat Judecătoreasa, izbind cu o bardă în masă ca să o aducă la tăcere pe femeie.

Evident că a despicat lemnul și așchiile au zburat în toate părțile.

— De câte ori să vă spun? Tăceți *dracu'* din gură până când termin de citit capetele de acuzare!

— Nu recunosc acest tribunal, a mormăit Vallimir, umflându-și semeț pieptul. Nu-i recunosc legitimitatea!

Cineva din public a aruncat în el cu un fruct putrezit. Fructul nu l-a nimerit, s-a izbit de peretele din spate, pe ale cărui lambriuri superbe le-a împroșcat cu zeamă vâscoasă.

— Nu sunteți decât niște scursuri și nu aveți nicio autoritate asupra mea!

— Te înșeli! a chiräit Judecătoreasa. Arătați-i împuternicirile noastre!

Unul dintre bărbații în costum ca de clovn l-a trosnit pe Vallimir cu o bâtă în cap, tăindu-i răsuflarea și dându-l cu picioarele în sus. Celălalt l-a ridicat la loc. Obrazul lui Vallimir era crestat și din rană șiroia sângele.

Judecătoreasa l-a amenințat cu pumnul greu de atâtea inele.

— Avem autoritatea *pumnului*, asta avem! Autoritatea *metalului ascuțit*! Avem autoritatea *celui mai tare*, miorlăitule, iar asta-i unica autoritate care contează.

Dinspre spectatorii încă treji s-au auzit câteva urale debile.

— Ar trebui să știi asta. Doar ai fost soldat. Ce are de zis avocatul apărării? Unde-i boul ăla de Randock?

Tremurând de frică, un bărbat s-a ridicat de la o masă acoperită cu scrum, pe care erau multe sticle goale și o găină în care colcăiau larve de muște. Era despuiat complet. Nu mai avea decât o pereche de ochelari cu lentilele crăpate, care-i atârnau șui pe nasul spart. Își ținea protector mâinile peste ouțe, iar toată spinarea îi marmorată cu vânătăi urâte.

— Apărarea nu are nimic de spus, onorată instanță, a bolborosit el. Ce ar putea să spună?

A scos un chicotit de-a dreptul isteric, după care s-a prăvălit la loc pe scaun, care scaun, rămas doar în trei picioare, s-a clătinat zdravăn, aproape aruncându-l pe jos și stârnind astfel hohotele de râs ale publicului.

Numai Judecătoreasa nu râdea. Pentru că-i observase pe Vick și pe Distrugători intrând în sala de judecată. Și lui Spate-lat i s-a părut că ochii ei negri au zăbovit un pic mai mult asupra lui, făcându-l să simtă iar fiorii aceia lăuntrici. Își tot spunea că femeia aia era veninoasă ca un scorpion, însă nu-i era de niciun folos. Ba chiar dimpotrivă.

— Nu-mi aduc aminte să fi chemat vreun martor, și-a încrețit Judecătoreasa buzele. Aș putea să vă acuz de sfidarea curții.

— Se poate spune și așa, a zis Vick, uitându-se în jur. Suntem trimiși de Risinau. Îți cere să-i predai prizonierii.

Judecătoreasa a întins mâna după o sticlă și a luat o dușcă zdravănă. Pe Spate-lat îl apuca mereu setea când îi vedea pe alții bând, numai că femeia asta avea un mod aparte de a linge stropii de băutură prelinși pe gâtul sticlei și tare mult își mai dorea să fie în locul ei. Sau poate în locul sticlei.

Judecătoreasa a privit-o pe Vick printre gene.

— Dacă Risinau vrea ceva de la mine ar fi trebuit să vină el însuşi să-mi ceară.

— M-a trimis pe mine.

— Şi asta ar trebui să mă sperie?

Acum Incendiatorii se mai dezmeticiseră şi se uitau cu ochi înceţoşaţi la nou-veniţi. Unii dintre ei puseseră mâinile pe arme.

Vick nu i-a răspuns decât:

— N-ai niciun motiv, dacă-mi predai prizonierii.

— Prizonierii trebuie să răspundă mai întâi la câteva acuzaţii, sora mea, dar nu-ţi face griji!

Şi Judecătoreasa a fâlfâit din mână spre juraţi.

— Pupezele-alea de colo chibzuiesc cu viteza fulgerului. Uneori dau verdictul înainte de a cunoaşte acuzatul! Dacă ele ar fi la putere în Adua, eu zic că n-am mai avea niciun proces şi avocaţii ar rămâne toţi pe drumuri.

— Şi o să curvăsărească prin şanţuri! a chirăit una dintre prostituate, în hohotele exaltate de râs ale colegelor ei din juriu.

Avocatul în pielea goală s-a cutremurat şi şi-a coborât ochii în pământ.

Judecătoreasa s-a aplecat spre Vick. Zâmbetul i se transformase într-un rânjet plin de ură, care-i dezvelea dinţii.

— Nu i-am dat jos pe foştii stăpâni ca să ne pricopsim acum cu altul! Din câte pricep eu, Risinau îşi arogă deja drepturi de stăpân. Ca un patron faţă de muncitorii din fabricile lui. Ca un rege faţă de supuşii lui. Ca...

— Ca un judecător faţă de juraţi? i-a sugerat Vick.

— Au! a exclamat Judecătoreasa, ţuguindu-şi buzele şi mimând iritarea. M-ai învins cu propria-mi armă, târfă vicleană ce eşti!

S-a aplecat peste un braţ al jilţului şi a zbierat la cerşetoarea bătrână care stătea la măsuţa grefierului.

— Să nu scrii asta!

— Oricum nu ştiu să scriu, a mormăit cerşetoarea, continuând să mâzgălească în registrul grefierului.

— Am înţeles, a zis Vick, făcând un pas înainte. Vrei să plătească cineva pentru tot ce am pătimit. Şi ai dreptate.

În ruptul capului nu putea Spate-lat să înțeleagă cum de tânăra asta era în stare să-și păstreze calmul în toată nebunia care clocotea în jurul ei.

— Nimeni nu vrea să-i vadă plătind mai mult decât vreau eu. Dar trebuie să ne gândim la toți oamenii din oraș. Avem nevoie de un avantaj la negocieri.

Foarte corect. Pe un ton foarte calm. Foarte logic. Însă lui Spate-lat nu i se părea deloc că acolo ar fi fost locul potrivit nici pentru calm și nici pentru logică. Trebuie să renunțăm de tot la ele, că doar autoritatea pumnului contează acum. Judecătoreasa avea dreptate în privința asta și Spate-lat o știa mai bine decât oricine altcineva. Sarlby a scos cuiul de lemn care bloca trăgaciul arbaletei.

Judecătoreasa s-a ridicat încet în picioare. Și-a proptit pumnii încleștați de masa plină de zgârieturi și a ridicat din umerii ciolănoși, făcând să-i zornăie lanțurile furate de la bogătași.

— Aha, *înțeleg acum.* Vrei să duci prizonierii *mei* la exploatatorii *noștri* și să-i dai la schimb pentru o lume mai bună. Și crezi că ai să-i convingi cu limba ta mieroasă.

Și-a scos limba și i-a bâțâit vârful într-un mod care lui Spate-lat i s-a părut deopotrivă scârbos și ciudat de excitant. Femeia asta era însăși întruparea belelelor. Era întruparea tuturor lucrurilor la care jurase el să renunțe. Iar acum, doar privind-o, avea sentimentul că-și încălca jurământul. Dar nu-și putea lua ochii de la ea.

— *Mă lași?* s-a răstit Judecătoreasa. E imposibil să cumperi libertatea.

Și a lovit din nou cu barda în masă, făcându-i pe toți să tresară.

— Libertatea trebuie să le-o *smulgi* din sufletele alea uscate! Trebuie *să le dai foc nemernicilor* și după aia s-o cauți prin cenușa lor! Uitați-vă la voi, amărâți vrednici de milă ce sunteți! O gloată de lași, care vă jucați de-a politica. Să-i ia cineva din fața mea pe cretinii ăștia!

— Imediat, onorată instanță!

Unul dintre clovnii în haine pestrițe s-a apropiat de Vick.

— Doamna Judecătorească spune să ieșiți afară, așa că...

S-a oprit brusc și a behăit tare când Spate-lat l-a apucat de gât și l-a azvârlit în cealaltă parte a sălii. S-a izbit cu tot trupul de boxa martorilor, și-a spart capul de panoul ei din lemn și s-a prăbușit fleașcă într-un talmeș-balmeș de lemne și așchii. Sabia i s-a rostogolit cu zgomot asurzitor de-a lungul pardoselii.

A urmat unul dintre momentele acelea lungi, de tăcere plină de uimire. Spate-lat a auzit doar nişte gâfâieli din fundul sălii, nişte scârţâieli făcute de oamenii care se ridicau în picioare, zăngănitul arbaletei pe care Sarlby şi-a pus-o pe umăr, zgomotul metalic al săbiilor scoase din teci. Atunci şi-a scos ochelarii, i-a strâns frumos şi i-a vârât în buzunarul tunicii. Era gata de luptă. Aşa cum era mereu.

— Vaaaai!

Vocea guturală a Judecătoresei căpătase moliciunea torsului de pisoiaş. Însă, chiar dacă acum Spate-lat o vedea ca printr-o ceaţă deasă, era convins că la el se uită.

— Îmi place de *tine.* Doar de *tine.* Eşti dat dracului. Suntem la fel, nu?

Spate-lat avea senzaţia că se află pe marginea unei prăpastii şi că nu avea nevoie decât de un ghiont uşor ca să se rostogolească în hău. Când a reuşit să deschidă gura şi să vorbească, vocea parcă-i venea de foarte departe şi nici nu prea semăna cu vocea lui adevărată.

— Nu vreau să fac rău nimănui...

— Ba sigur că vrei! Ţi se citeşte în ochi! Că altceva nu ştii să faci, nu? Da' când e vorba să faci rău nu te-ntrece nimeni! Nu-i cazul să-ţi ceri scuze! Nu-ţi stinge lumânarea, omule rău, las-o să *ardă*! Locul tău este printre noi. Locul tău este lângă *mine.* Zici că nu vrei să faci rău nimănui?

Şi a pocnit din limbă.

— Gura ta zice că nu vrei, dar pumnii tăi zic că abia aştepţi.

Atunci Spate-lat a simţit o mână pe umăr. O mână blândă. Dar fermă.

— Nu vrem decât prizonierii.

Vocea lui Vick. De neclintit, aidoma unui zid.

— Ni-i dai şi nu va păţi nimeni nimic.

Iar momentul acesta superb – sinistru moment – s-a prelungit doar foarte puţin. Apoi Judecătoreasa s-a prăbuşit înapoi în jilţul ei, a scos limba şi a pârţâit îndelung din buze.

— Eşti o scârbă căpoasă, nu-i aşa? Când îţi înfigi colţii în ceva, nici că-i mai dai drumul. Ştii de ce mi se spune „Judecătoreasa“?

— Nu ştiu, a răspuns Vick.

— Pentru că obişnuiam să rezolv disputele dintre curvele din portul Keln. Hotăram cine avea dreptate. Dădeam decizia corectă. Şi, crede-mă, fetele alea se certau ca nebunele din orice. Într-o afacere ca a lor, trebuie câteodată să faci și compromisuri. În fond, noi acum suntem în aceeași tabără, nu? Ne dorim cu toții o lume mai bună, nu? O lume în care să fim cu toții egali, nu?

— Da, așa este, a spus Vick, fără să-și ia mâna de pe umărul plin cu furnicături ciudate al lui Spate-lat. Vrem egalitate pentru toți.

— Chiar dacă metodele noastre sunt diferite, adică ale mele ar putea să meargă, în vreme ce ale voastre evident că dau chix.

Și Judecătoreasa a făcut un gest larg din mâna încărcată cu inele grele.

— Luați prizonierii. Dar, dacă vă imaginați că o să căpătați ceva în schimbul lor de la Oase Betege, eu zic să vă pregătiți sufletește, că veți primi o lecție tare dureroasă. Gardian!

A apărut un bărbat, care a pocnit puternic cu halebarda aurită în dalele pardoselii. Era aproape gol pușcă. Nu purta decât un rânjet larg pe buze și o șosetă jegoasă peste ouțe.

— Ordonați, onorată și ticăloasă instanță!

— Condu-i pe acești oaspeți de seamă în curtea unde se relaxează prizonierii. Și vezi să-ți ții gura aia spurcată, derbedeule, pentru că oaspeții noștri sunt foarte sensibili.

A făcut apoi un semn spre Vallimir.

— Ia-l și pe ăsta și dă-l în custodia Distrugătorilor. Al dracu' norocos! Norocosu' dracu'! Ha! Ședința se suspendă.

Deci gata cu violențele pe ziua de azi. Spate-lat nu-și putea da seama dacă se simțea ușurat ori dezamăgit. Și-a pus ochelarii tocmai la timp ca să o vadă pe Judecătoreasă cum arăta spre el, rânjind ca o nebună.

— Cât despre *tine,* jigodie frumușică ce ești tu, când ai să obosești să te mai prefaci, să știi că te aștept cu brațele deschise.

Și-a smuls pălăria de pe claia de păr și a aruncat-o spre kanticul care pufăia cu spor din pipă.

— Nu ține doar pentru tine pipa aia, căcănarule! Mai pune tutun și dă-mi să trag și eu din ea!

Spate-lat s-a mai holbat câteva clipe la ea, simțind cum încă-i pulsează tâmplele. Apoi a lăsat-o pe Vick să-l conducă afară din sală, în urma feselor păroase ale gardianului. Din spate se auzeau râsetele batjocoritoare ale juratelor, numai că acum le cam lipsea entuziasmul de mai devreme. Se părea că, pentru moment, Distrugătorii avuseseră câștig de cauză.

Când a ajuns pe treptele cufundate în umbră din spatele sălii de judecată, parcă a auzit un scrâşnet de funie frecată pe lemn. Zgomotul ăsta semăna foarte bine cu acela făcut de pânzele corabiei care-l dusese în Styria. Însă nu pricepea deloc ce să caute lemnele şi funiile în spatele unui tribunal.

— Fir-ar să fie! a şoptit Sarlby când au ieşit la lumină.

În curtea pietruită, între ferestrele sparte de pe ambele laturi ale clădirii, Incendiatorii înălţaseră vreo douăsprezece grinzi uriaşe, furate probabil de la cine ştie ce fabrică în construcţie. De grinzile acelea atârnau trupuri de oameni. Poate o sută de trupuri. Poate mai multe. Legănându-se foarte uşor în bătaia vântului. Bărbaţi şi femei. Tineri şi bătrâni.

Mda, asta era egalitatea pentru toţi.

— Fir-ar să fie! a repetat Sarlby, dar tot în şoaptă.

Nici un alt Distrugător nu a spus nimic. Vick încremenise în loc şi se holba la spânzuraţi. Spate-lat încremenise în loc şi se holba la spânzuraţi. Idealurile măreţe îl duseseră şi în Styria, idealurile măreţe îl aduseseră şi aici. Idealurile măreţe te duc în locuri înspăimântătoare.

— Mai îs câţiva de nu i-a judecat încă. Colo jos, în temniţă, a strâmbat din nas gardianul, potrivindu-şi mai bine şoseta jegoasă peste ouţe. Cre' că puteţi să-i luaţi şi p-ăia.

NEBUNIA TINEREȚII

— Prințul Orso nu vine, a spus Leo, tropăind pe scara șubredă după mama lui și cu Copoiul în spate. Înseamnă că trebuie *să ne luptăm.*

Drept răspuns a primit doar un oftat frustrat când mama lui a ajuns pe acoperișul pătat cu mușchi verde al turnului. De sus aveai o priveliște superbă asupra văii de dincolo de ruinele fortăreței; se vedea drumul șerpuind în jurul ei și culmile de dincolo de el, acoperite cu ferigi roșii. Mai spre vest, drumul ducea la un râu impetuos, pe care îl trecea peste un pod foarte vechi. Probabil că acolo era un cătun – nu i se vedeau casele, dar fumul din coșuri mâzgălea cerul.

Vântul s-a întețit aducând cu el strigăte din depărtare. Mii de oameni, sute de cai, zeci de căruțe se târau pe drumul dintre cele două dealuri și peste pod. Oastea Engliei, care se retrăgea spre sud și spre vest. De săptămâni bune se tot retrăgea.

— Mustred și cu Clensher au adus două mii de oameni din Englia. Altceva n-o să mai primim.

Leo s-a apropiat de mama lui și s-a proptit cu pumnii în parapetul fărâmițat.

— Stai puțin… o să se spună despre noi că suntem *lași.*

Mama lui a scos un hohot aspru de râs.

— Singurul avantaj pe care-l am ca femeie la comanda unei armate e că nu trebuie să-mi fac probleme dacă voi fi considerată lașă. Toată lumea se așteaptă la asta.

— Dar nu-i vorba despre cum o să ne considere alții, chiar lași o să *fim*!

Copoiul a pufnit:

— Mama ta a fost ostatica lui Dow cel Negru și i-a ținut piept și a scăpat. Şi n-a scăpat doar ea singură, ci a salvat șaizeci de oameni. Am auzit-o dând lecții despre curaj, băiete. Află de la mine că-i o foarte mare diferență între a fi prea speriat ca să te mai lupți și a aștepta până ești convins că vei învinge.

— Învingi doar dacă renunți să mai aștepți! a exclamat Leo, făcând din mână spre podul către Englia, în direcția unde spera el să se afle sud-vestul.

În direcția spre care se retrăgea armata Uniunii. Armata Uniunii, care se retrăgea întotdeauna.

— Ne aflăm la doar o sută treizeci de kilometri de graniță și, dacă le permitem să ne respingă până la Şuvoiul-Alb, n-o să mai putem în veci să lansăm o contraofensivă. Iar asta ar însemna *distrugerea* Protectoratului.

Se aștepta la o mână de ajutor din partea Copoiului. În fond, al lui era blestematul ăla de Protectorat, nu? Iar alături de el fusese Sângerosul Nouă, cel mai mare războinic din lume, care câștigase unsprezece dueluri și revendicase Coroana Nordului din Cercul Lumii!

Însă bătrânul nordic a privit încruntat spre vale, și-a scărpinat gânditor bărbia-i ascuțită și a spus încet:

— Trebuie să fii realist. Nimic nu durează o veșnicie.

— Înțeleg ce este în joc, a zis mama lui Leo, întorcându-se să se uite urât la pădurile întunecate dinspre nord și frecându-și cu un aer absent zona capului rămasă fără păr.

Se vedeau bine resturile fortăreței pe culmea de sub ei, zidurile ei năruite, pietrele răspândite pe coastele dealului, pădurea care o înconjura.

— Dacă până și tu crezi că ne retragem, înseamnă că așa vor crede și dușmanii noștri.

Copoiul a zâmbit, adâncindu-și ridurile din colțurile ochilor.

— O să te lupți cu ei chiar aici.

— Ești de acord?

— Terenul ne avantajează, a spus el gândindu-se la valea abruptă, cu apa cenușie pe fund, cu drumul cafeniu și îngust, cu dealuri stâncoase în toate părțile. Dacă norocul e de partea noastră, am putea să izbândim.

— O să te lupți cu ei aici? s-a holbat acum Leo la mama lui.

— Suntem în război, nu? Stour Amurg a luat-o înaintea tatălui și unchiului lui. Poate e chiar cu o zi înaintea lor. Oamenii lui sunt risipiți, sunt obosiți, flămânzi și expuși.

Copoiul a rânjit.

— Cam necugetat din partea lui.

— Greşeală care eu sper că-i va fi fatală.

— Cu condiţia să-i întindem o cursă pe care să n-o poată evita.

— Ştii bine ce sentimente au războinicii faţă de steagurile lor, a spus mama lui Leo. Stindardul tău va fi momeala. Mai ales că i-ai rănit în amorul propriu când l-ai furat pe al lui. O să-i dăm impresia că ariergarda noastră s-a împotmolit pe pod. Să sperăm că nu va rezista unei asemenea ispite.

— Vrei să rămân la ruine? a întrebat-o Copoiul.

— Vreau să te ascunzi şi să-mi aştepţi semnalul. Oastea Angliei va sta în spatele dealului de la sud. Odată ce Amurg va ataca, noi ne vom năpusti asupra lui din ambele laturi şi îl vom prinde pe malul râului. Dacă facem tot ce trebuie, am putea să-l distrugem dintr-o singură lovitură.

— Asta ar reechilibra situaţia.

— Iar pe mine m-ar face să mă simt mult mai bine în privinţa retragerii. Crezi ce vrei, Leo, dar nici mie nu-mi convine.

Cu niciun chip Leo nu-şi putea şterge zâmbetul larg de pe buze.

— O să ne luptăm cu ei aici.

— Poimâine. Cel puţin, aşa sper eu. Mai aveţi ceva de adăugat?

Leo abia dacă a auzit întrebarea, pentru că acum visa cu ochii deschişi victoria. Cele două dealuri vor fi fălcile capcanei lor. Marele Lup va fi atras în valea dintre ele chiar de propria aroganţă, va fi împresurat la baza podului şi zdrobit pe malul apei. Ce mai *cântec* ar ieşi de aici! Deja se gândea la numele pe care-l va primi bătălia asta în cărţile de istorie.

— Îmi place, a spus Copoiul. Singurul lucru pe care te poţi bizui e nebunia din capul tinerilor. O să trimit veste războinicilor din Uffrith să se adune aici şi să se pregătească de luptă.

A făcut o pauză. Vântul îi învolbura părul cărunt peste chipul colţuros.

— Lady Finree... eu am luptat alături de mari războinici. Alături de mari căpetenii de oşti. Ba am luptat chiar şi împotriva unora dintre ele. Dar rareori mi-a fost dat să văd o armată condusă mai bine decât o faci tu. Poate în ultimele săptămâni au fost unii bărbaţi care te-au acuzat de slăbiciune.

Acum şi-a opintit limba şi a scuipat cu dispreţ peste parapet.

— Bărbații ăia habar n-au ce-nseamnă războiul. Au fost cât pe ce să ne trădeze. Dar tu ți-ai respectat cuvântul dat. Și nu sunt mulți aceia care o fac, mai ales când își dau seama cât i-ar costa.

I-a întins mâna.

Evident cuprinsă de emoție, mama lui Leo a bătut des din gene și i-a strâns-o.

— Vei putea spune că mi-am respectat cuvântul doar când te vei întoarce în grădina ta din Uffrith, nu înainte.

Copoiul a zâmbit larg, dezvelindu-și toți dinții.

— Atunci, vom închina un pocal în cinstea victoriei noastre de aici.

Și a pornit în jos pe scara șubredă, cu pași mult mai vioi decât înainte.

Leo s-a umflat în pene de mândrie văzând cât de mult o respecta bătrânul nordic pe mama lui. Văzând cât de mult se respectau reciproc. A tras aerul rece pe nas și l-a slobozit repede pe gură.

— O să-i duc pe oameni la râu...

— Ba nu o să-i duci nicăieri, l-a întrerupt mama lui. Am nevoie doar de steagul tău ca să-l momesc pe Amurg. Nu și de tine.

— Atunci, primul val de întăriri...

— Nu.

Și i-a aruncat iarăși privirea aceea severă, care-l făcea întotdeauna să se simtă copil.

— Cavaleria noastră o să rămână în satul Sudlendal, a spus ea, făcând semn din cap spre fumul care se înălța de dincolo de pod. Vreau să stai acolo, cu ea.

— Cu *rezervele*?! a exclamat el și a arătat spre vale, spre locul unde îl aștepta mult visata glorie și cântecele despre eroismul lui – da, și cântecele. Adică ne luptăm și noi în cele din urmă și tu mă pui să păzesc *bagajele?*

— Dar nu te trimit înapoi la Ostenhorm, a zis mama lui printre dinții încleștați. Dacă se întâmplă ceva rău, așa cum e și posibil să se întâmple, poți să intervii și să salvezi situația. În fond, ăsta-i motivul pentru care ne aflăm cu toții aici, nu? Ca să fim martori la crearea legendei tale.

— E *atât* de nedrept! a scâncit el.

Iar gândul enervant că s-ar fi putut să fie chiar *foarte* drept îl scotea și mai mult din minți.

— Când te lupți ca să-ți aperi viața, nu lași cea mai bună sabie pe poliță și te repezi în bătălie cu un cuțit de pâine!

— Mai există şi alţi luptători buni în oastea noastră.

Îi vorbea cu un calm de gheaţă, dar deja obrajii ei începuseră să capete culoarea purpurie a mâniei.

— Avem luptători cu experienţă, care cunosc cât valorează atitudinea prudentă şi planificarea şi respectarea ordinelor primite. Tu eşti *nechibzuit*, Leo. Nu-mi pot permite să risc.

— Ba nu! a mârâit el, lovind cu pumnul în parapetul mâncat de vreme şi stârnind o avalanşă de pietricele. O să ajung curând lord guvernator! Nu mai sunt copil...

— Atunci, poartă-te naibii ca atare! a mârâit şi ea, dar cu atâta violenţă că l-a speriat atât de tare încât a făcut un pas în spate. Nu avem nimic de negociat! O să stai cu rezervele, şi cu asta am încheiat discuţia! Tatăl tău a murit! A murit şi nu vreau să te pierd şi pe tine, pricepi acum?

Şi s-a întors cu faţa spre valea de jos.

— Nu vreau să te pierd şi pe tine.

În vocea ei se simţea un tremur abia perceptibil, însă asta l-a rănit mult mai tare decât orice lovitură de sabie. A încremenit cu ochii la spatele ei, simţindu-se dintr-odată şi vinovat, şi plin de ruşine, şi prostul proştilor. Când tatăl lui murise, iar el suferise cumplit de tare, ea avusese grijă de el. O văzuse printre lacrimi cum stătea lângă mormânt, îi văzuse ochii uscaţi şi spatele drept şi chipul aspru şi îşi spusese că mama lui era o femeie lipsită de inimă. Dar acum înţelegea că rămăsese puternică pentru că nu avusese încotro, cineva trebuia s-o facă. Iar de atunci încoace avusese grijă de toată lumea. Şi, în loc să-i fie recunoscător, să-i fie un fiu bun, s-o ajute să înfrunte toate problemele astea infernale, ce făcuse el? Fusese în permanenţă supărat, se văicărise, o criticase de parcă doar propriul orgoliu ar fi fost în joc.

Acum a încercat şi el să-şi stăpânească lacrimile, apoi s-a apropiat de ea şi i-a pus cu blândeţe mâna pe umăr.

— N-ai să mă pierzi, mamă, i-a şoptit. N-ai să mă pierzi niciodată.

Ea şi-a pus mâna peste a lui. O mână care i s-a părut brusc prea bătrână, prea firavă, prea ridată.

— Voi conduce rezervele în luptă, dacă va fi cazul, a mai zis el.

Şi au rămas unul lângă altul în bătaia vântului, privind în vale.

GATA CU DISTRACȚIA

Zăngănitul toartei, gâlgâitul apei murdare curgând în găleată, șiroaiele revărsându-se peste margini când a ridicat-o, horcăielile din jur, picioarele, brațele, umerii tremurând de efort. I-a dat găleata lui May, apoi a luat una goală de la moșul din stânga ei, a auzit iar zăngănitul toartei și s-a aplecat din nou spre apă.

Stătea până la genunchi în râu, cocoșată, cu poalele ude ridicate și îndesate în funia pe care și-o legase în jurul mijlocului. Deja nu se mai gândea deloc la pudoare. Nu se mai gândise deloc la pudoare din clipa în care ieșise prima oară din canalul ăsta jegos și murise de frig în izmenuțele ude leoarcă.

Zăngănit, gâlgâit, revărsat peste margini. Oare de cât timp tot umplea gălețile astea? Parcă trecuseră ore bune. Cerul albastru fusese acoperit de cenușiul înserării, iar apoi de întunericul intens al nopții, pe care doar focurile îl mai luminau. Trosnetul îndepărtat al lemnelor arse fusese înlocuit de un miros înțepător, apoi de un fum dens și scârbos care o făcea să-i vină să vomite la fiecare respirație, cu toate că avea o cârpă udă pusă peste nas și gură. Oare de cât timp tot umplea gălețile astea? Parcă trecuseră zile întregi. Parcă toată viața ei nu făcuse nimic altceva decât să umple găleți. Și nici că va face altceva pe viitor.

Femeile erau înșirate una lângă alta până pe mal și își treceau din mână în mână căldările, oalele, garnițele; copiii alergau prin gunoaie cu vasele goale și i le aduceau lui Savine, care trebuia să le umple din nou – zăngănit, gâlgâit, revărsat.

Pe celălalt mal al râului ardeau fabricile. Flăcările lor se ridicau spre înaltul nopții, furnalele lor semănau cu niște degete negre pe fundalul strălucitor al incendiilor, siluetele lor dansau nebunește pe suprafața apei. Fragmentele incandescente pluteau spre cer, apoi coborau spre străzi, spre maluri, cădeau în râu – parcă erau niște păsărele făcute din foc, care sfârâiau și pocneau și apoi dispăreau în oglinda neagră a râului.

Printre clădirile în flăcări, la capătul șirului de găleți trecute din mână în mână, erau bărbații care se luptau cu focul. Bărbații care zbierau, răcneau, urlau. Poate de furie. Poate de disperare. Poate ca să se încurajeze între ei. Dar Savine era mult prea istovită ca să mai facă diferența. Mult prea istovită ca să mai poată vorbi. Mult prea istovită ca să mai poată gândi. Se transformase într-o mașinărie. O mașinărie de umplut găleți. Ce-ar zice persoanele distinse și influente din Societatea Solară dacă ar vedea-o acum? A scos un fornăit extenuat, care i s-a oprit în gât, făcând-o să râgâie. Cel mai probabil s-ar bucura și ar zice că așa-i trebuie jigodiei ăleia arogante.

Zăngănitul toartei, gâlgâitul apei care umplea găleata, șiroaiele care se revărsau peste margini când i-o dădea lui May, picioarele, brațele, umerii tremurându-i din cauza efortului. Dar oare chiar din cauza efortului tremura în halul ăsta? Sau din cauza frigului, a oboselii, a fricii? Care era diferența?

I s-a oprit respirația în gât și a apucat-o un acces de tuse, neașteptat și dureros ca un pumn primit în burtă. S-a îndoit de mijloc, simțind cum îi huruie pieptul veștejit la fiecare icnet, și-a smuls cârpa de pe față și a început să vomite. Fiere amară în apa murdară. Contribuția ei personală la mizeria râului.

A reușit să se potolească și apoi s-a aplecat din nou ca să umple găleata. Zăngănit, gâlgâit, șiroaie...

A simțit o mână pe umăr. Era Liddy.

— L-au stins, i-a spus ea.

Savine s-a holbat la ea ca proasta, fără să înțeleagă în prima clipă la ce se referă. Apoi și-a ridicat ochii spre clădirile de pe mal. Din ele încă se înălțau vălătuci groși de fum, dar nu se mai vedeau flăcările. A ieșit anevoie din apă și s-a prăbușit în genunchi pe pietrișul noroios. Era complet epuizată. Și-a arcuit spatele, mai întâi într-o direcție, apoi în cealaltă, și a simțit cum junghiurile o străpung din tălpi și până în ceafă. Probabil tatăl ei simțea durerile astea în fiecare dimineață – însă mult mai intense. Poate ar trebui să-l compătimească. Dar, așa cum îi plăcea lui să spună, durerea te face să-ți pară rău doar de tine însuți.

— Gata! a scrâşnit May, trântindu-se şi ea pe mal.

Gemând, Savine s-a aşezat în fund şi, strâmbându-se de durere, a încercat să-şi îndoaie degetele crăpate şi zbârcite de la apa rece, jupuite până la sânge de toartele ruginite ale găleţilor.

— Mai arde acolo, a şoptit ea, privind la vâlvătăile dezlănţuite de pe celălalt mal.

— Măcar să salvăm ce mai e de salvat aici. Pentru că acolo...

Strălucirea portocalie a focurilor de peste râu juca pe chipul scofâlcit al lui Liddy, care acum părea şi mai îndârjit decât de obicei. Atunci a înţeles Savine. Ce era acolo nu mai putea fi salvat. Ce era acolo fusese sortit pieirii.

Când ajunsese în oraşul acesta, se bucurase să vadă şantiere pretutindeni, scripeţi uriaşi şi schele, uneltele creaţiei. Însă acum Valbeckul se afla în plin proces de demolare totală.

Fără să-şi dea seama ce face, o parte a minţii ei încerca să calculeze dimensiunea reală a investiţiilor făcute scrum. Cât de multe clădiri şi maşinării fuseseră complet distruse, câţi oameni ajunseseră la sapă de lemn. Şi, mai cu seamă, cât anume pierduse ea? Însă nimic din toate acestea nu i se mai părea atât de important în comparaţie cu durerea din mâini.

Bine măcar că începuse să adie vântul şi ducea fumul în josul râului. Aşa că Savine a reuşit să tragă nişte aer cât de cât curat în pieptul care o ustura cumplit de tare.

— Ce s-a întâmplat? a murmurat ea.

— Probabil că e mâna Incendiatorilor. Au plecat din oraş şi au vrut să ne lase un cadou de bun-rămas.

Liddy şi-a şters obrajii cu mâneca, dar nu a reuşit decât să întindă şi mai tare funinginea.

— Au plecat?

May şi-a plimbat limba prin gură şi a scuipat.

— Se zice c-o să vină prinţul moştenitor cu cinci mii de soldaţi. Merge vestea că o să ajungă mâine.

— Vine Orso? a şoptit Savine.

Nu se gândise mai deloc la el de când cu răzmeriţa. Foamea, frigul şi permanenta ameninţare a morţii îţi cam taie cheful de amor. Acum şi-a amintit dureros de clar zâmbetul lui şi a simţit un val de uşurare – stupidă, caraghioasă uşurare – care i-a înmuiat genunchii.

— Probabil c-au reuşit cumva să-l scoată din bordel, a spus Liddy. Precis c-o să aducă şi Inchiziţia cu el.

— Ah! a exclamat aiurea Savine.

Pentru cei mai mulţi dintre oamenii de aici era o perspectivă înspăimântătoare. Pentru ea era cea mai bună veste pe care o primise de multe săptămâni.

— Se pare că s-a terminat cu distracţia, a şoptit May.

S-a auzit o bubuitură care a făcut-o pe Savine să tresară. Se dărâmase acoperişul unei fabrici de pe celălalt mal al râului şi arteziene de scântei ţâşneau spre cerul nopţii. Unul dintre ziduri s-a surpat într-un nor gros de fum. Da, asista acum la prăbuşirea minunatei ere noi.

Prinţul moştenitor Orso venea s-o salveze. Poate ar fi trebuit să râdă. Poate ar fi trebuit să plângă. Dar nu mai putea nici să râdă şi nici să verse lacrimi. Ajunsese o epavă.

S-a aşezat pe mal şi s-a uitat la dansul flăcărilor pe apă.

CUM SĂ MĂNÂNCI MAZĂREA CU SABIA

— Atacăm, Înălțimea Voastră?

— Să atacăm, colonele Forest?

Orso nu-l condamna. În fond, violența este ocupația militarului de carieră. Dar acum i-au devenit clare limitele imaginației lui.

— Pe cine anume să atacăm? Orașul este un bun al nostru, nu un dușman. Plus că habar nu avem care dintre locuitorii lui ne este loial și care nu. Care-i răzvrătit și care-i ostatic. Ar fi absolut îngrozitor... să pornim un război împotriva propriilor cetățeni. N-am face decât să ne alegem cu mai mulți răzvrătiți decât cei pe care i-am ucide.

Și Orso s-a uitat din nou prin lunetă la Valbeck. Vedea clădiri micuțe, turnuri, hornuri cât un vârf de ac, coloane întunecate ridicându-se din orașul acela îndurerat; și se temea că era fumul distrugerii, nu cel al industriei.

O, cât de mult și-ar fi dorit să ordone atacul. Un atac despre care să se vorbească multă vreme de acum înainte. Cât de mult și-ar fi dorit să-i treacă prin ascuțișul săbiilor pe toți răzvrătiții ăia și să scotocească prin fiecare casă, prin fiecare bojdeucă până o va găsi pe Savine. Și atunci s-o ia în brațe și s-o pupe cu dor, mult dor, spre marea ei încântare. Cât de mult și-ar fi dorit ca măcar acum să fie *el* acela care o salvează. Însă Orso nu era prost. Și Orso știa că trebuie să lase la o parte basmele și să-și pună mintea la contribuție.

Savine era o femeie puternică. Mult mai puternică decât el. Și descurcăreață. Mult mai descurcăreață decât el. Cel mai bine pentru ea – cel mai bine pentru toată lumea – ar fi fost ca el să se miște încet, prudent și foarte, foarte anost. A oftat din rărunchi și s-a scărpinat tare pe obrajii acoperiți cu un început de bărbiță. Spera ca așa să aibă o înfățișare mai militărească, dar bănuia că refuzul de a se mai bărbieri avea să se dovedească doar alta dintre numeroasele lui greșeli.

— Să atacăm cu armata un oraș ar fi ca și cum ne-am apuca să mâncăm mazăre cu sabia, a spus el. Ar fi o dezordine fără margini, ar fi o acțiune frustrantă, plus că sunt șanse mari să-ți tragi una-n nas cu propria sabie. Trebuie să acționăm chibzuit. Cu calm. Dar ferm și autoritar. Trebuie să ne purtăm ca niște adulți.

Măcar acum, prima oară în viața lui, să se poarte așa.

Orso a închis luneta dintr-o singură mişcare. Este imperios necesar să ai această atitudine hotărâtă, mai cu seamă când n-ai nici cea mai vagă idee ce naiba faci. Desigur, se descurcase cât de cât până acum, mai improvizând, mai acceptând eșecul, dar niciodată nu se mai întâmplase ca mii de vieţi să depindă de ignoranţa lui. Dar poate așa se nasc eroii. Dintr-un aplomb exagerat de mare, care te împinge până pe marginea prăpastiei, fără să-ţi treacă prin cap că ai putea să te rostogolești în hău.

— Vom împresura orașul, a spus el, lovind gânditor în palmă cu luneta și privind la câmpurile din jurul Valbeckului. Ne vom instala tunurile în locuri vizibile, dar *nu* le vom folosi. Vom bloca toate drumurile, îi vom lăsa fără provizii, îi vom face să priceapă că trebuie să ni se supună.

— Și după aia? a vrut să știe Forest.

— După aia vom afla cine sunt persoanele care îi conduc pe răzvrătiți și...

A ridicat acum din umeri.

— ... și îi vom invita la masa tratativelor.

— Războiul nu este decât un preludiu pentru discuţii, s-a auzit o voce.

În apropierea lor se afla un bărbat în haine simple, de civil. Un bărbat pe care Orso nu credea să-l mai fi văzut vreodată. Un bărbat oarecare, cu trăsături banale, cu părul creț și cu o bucată de lemn în mână. Un bărbat care acum îi zâmbea lui Orso.

— Maestrul meu ar fi întru totul de acord, Înălțimea Voastră.

Prinţul moștenitor Orso avea obiceiul să uite cam nouăzeci la sută dintre oamenii care-i erau prezentaţi și pe absolut toţi străinii care-și vârau nasul în treburile lui, așa că a spus prudent și politicos:

— Îmi cer scuze, dar nu cred că am avut onoarea...?

— Acesta este Yoru Sulfur, s-a grăbit să intervină superiorul Pike. Face parte din Ordinul Magilor.

— Tocmai ce mă străduiam să sting un alt foc în Nord, când mi-a ajuns la nas mirosul inconfundabil al Uniunii în flăcări, a zâmbit şi mai larg Sulfur. N-avem parte de niciun moment de odihnă, nu? De niciun moment de pace.

— Eminenţa Sa, arhilectorul, împreună cu Maiestatea Sa, tatăl tău, a spus Pike, au *insistat* ca maestrul Sulfur să ni se alăture.

— Ca simplu observator, a adăugat acesta, pe un ton indiferent față de favoarea pe care i-o acordaseră cei mai puternici oameni ai Uniunii. Şi, dacă voi fi în stare, să vă ofer și câte un sfat mărunt. În calitate de reprezentant al stăpânului meu, Bayaz, Întâiul dintre Magi. Deocamdată este reţinut în Vest cu nişte treburi urgente, dar, chiar și așa, stabilitatea Uniunii a fost şi este una dintre principalele sale preocupări. Mereu vorbește despre stabilitate. Stabilitate, stabilitate, stabilitate. O Uniune stabilă înseamnă o lume stabilă. Iar problema aceasta...

Şi a clătinat cu tristeţe din cap, privind la fumul gros de deasupra Valbeckului.

— Problema aceasta reprezintă *opusul* stabilității. Păi, chiar primul lucru pe care l-au făcut a fost să incendieze banca.

— Înţeleg... a murmurat Orso.

Cu alte cuvinte, nu înţelegea deloc. S-a întors cu faţa la Forest, ale cărui vorbe le mai pricepea cât de cât.

— Ce ziceam?

— Să împresurăm oraşul, Înălţimea Voastră.

— A, da! Ce mai aştepţi?

Forest l-a salutat milităreşte şi s-a apucat să răcnească ordinele. În zgomote asurzitoare de tropăieli şi arme şi armuri, ultima coloană din Divizia Prinţului Moştenitor a ieşit de pe drum şi s-a răsfirat pe câmpuri ca să încercuiască oraşul.

— Tinere Untură? l-a chemat Orso.

Băiatul s-a apropiat încet de el.

— Da, domnule. Adică...

— Adică Înălţimea Voastră, l-a ajutat Tunny, rânjind uşor.

— Ai fost în oraşul ăsta?

Tânărul a dat din cap, nedezlipindu-și ochii strălucitori de la Orso.

— Şi ai fost de faţă la vreo întrunire a ăstora care-şi zic Distrugători?

Tânărul a dat iarăși din cap.

— Ai cumva idee cine este comandantul lor?

— Risinau, superior al Inchiziției. Își zice „Țesătorul“. Mi s-a părut că el era la conducere, numai că spunea numai prostii și vorbea ca un descreierat. Și mai era și femeia asta, pe care ăilalți o numesc „Judecătoreasa“.

S-a înfiorat ușor, dar a continuat:

— Da' ea mi s-a părut și mai nebună decât Risinau. Și mai era și un moș. Mulmer. Molmer. Cam așa ceva. Ăsta mi s-a părut... mai cumsecade... așa mi s-a părut mie.

— Atunci, cred că vom discuta cu Mulmer, a spus Orso, apoi s-a încruntat la Untură. Tu ai mâncat ceva astăzi? Că mai ai puțin și-o să leșini de foame.

Untură a clipit la el, fără să-i răspundă.

— Îți place carnea de pui?

Băiatul a dat încet din cap.

— Yolk?

— Înălțimea Voastră?

— Du-te la bucătarul meu și adu-i băiatului ăstuia un pui fript cu... cu ce garnitură vrea el.

Yolk a părut cam nemulțumit.

— Ce te nemulțumește, Yolk? Ai senzația că sarcina asta-i nedemnă de tine?

— Păi...

— Orice sarcină ți-aș da ți-ar depăși cu mult puterile. Adu-i friptura flăcăului ăstuia și, după ce mănâncă, vreau să vă duceți amândoi spre Valbeck, cu un steag alb – avem vreun steag alb, Tunny?

Tunny a ridicat din umeri.

— Luăm o cămașă și o atârnăm într-un băț și gata steagul.

— Deci să repet ca să pricepi: mai întâi friptura, după aia cămașa atârnată de băț, după aia vă duceți până la cea mai apropiată baricadă și le ziceți celor de acolo că prințul moștenitor Orso își dorește să stea de vorbă cu Distrugătorul Mulmer. Spuneți-le că vreau să purtăm tratative. Spuneți-le că *abia aștept* să purtăm tratative. Spuneți-le că tratativele sunt pentru mine ce-i iapa pentru armăsar.

— Da, Înălțimea Voastră, a zis Yolk, tot cam nemulțumit.

— Da, Înălțimea Voastră, a zis Untură, tot cu ochii mari.

Se părea că băiatul nu știa – sau nu voia – să și-i țină altfel decât așa, holbați.

Orso a mai privit încruntat către oraş câteva clipe, cu o mână la burtă.

— Hildi? a strigat el.

Îmbrăcată în aceeaşi uniformă de toboşar, fata stătea cu picioarele încrucişate pe jos şi făcea o coroniţă din margarete.

— Am puţină treabă.

— Adu-mi un pui fript.

— Şi mie mi-e cam foame.

— Atunci, friptură de pui pentru toată lumea. Doreşti şi tu, maestre Sulfur?

— Foarte amabil din partea Înălţimii Voastre, dar eu am un regim alimentar foarte strict.

— Aha, disciplina pe care o impune magia, nu?

Sulfur a zâmbit cu gura până la urechi, dezvelind două rânduri de dinţi albi şi strălucitori.

— Cu toţii facem sacrificii.

— Ai dreptate. Deşi eu nu mă prea pricep la aşa ceva.

— Probabil unde n-ai destul exerciţiu, a zis Hildi.

Orso a pufnit în râs.

— Nu pot să te contrazic. Mă tem că vreau ca toată lumea să mă placă, maestre Sulfur.

— Cu toţii ne dorim asta, Înălţimea Voastră, însă acela care încearcă să facă tuturor pe plac ajunge să nu fie plăcut de nimeni.

— Mi-aş dori să pot contrazice şi asta, dar sunt convins că deocamdată n-am făcut pe placul nimănui.

S-a uitat lung la magul care, cu excepţia toiagului din mână, nu arăta absolut deloc ca un om priceput în ale magiei.

— Probabil că nu ai putea să rezolvi toată situaţia asta cu... nu ştiu cum să spun... cu o vrajă?

— Magia este capabilă să niveleze munţii. Am văzut cu ochii mei. Însă întotdeauna există un preţ de plătit, iar preţul creşte tot mai mult cu fiecare an. Experienţa m-a învăţat că săbiile sunt mult mai eficace.

— Vorbeşti mai degrabă ca un contabil decât ca un vrăjitor.

— Semn al vremurilor noi, Înălţimea Voastră.

— Superior Pike? Pot să-ţi ofer un pui fript?

Superiorul nu părea deloc încântat la gândul friptorii de pui. De fapt, Orso adusese vorba despre friptură pentru că nu știa ce altceva să facă văzându-l pe bărbatul cu fața incredibil de arsă apropiindu-se de el.

— Vrei să porți tratative cu rebelii?

— Da, vreau, superior Pike, a răspuns Orso, scremându-se să scoată un chicotit fals. În fond, ce rău ne-ar face dacă am sta de vorbă cu ei?

— Foarte mult rău ne-ar face. Nu cred că Eminența Sa ar fi de acord.

— Dar Eminența Sa este vreodată de acord cu ceva?

Orso a zâmbit larg, însă chipul lui Pike a rămas impasibil. Poate doar părea așa din cauza arsurilor. Poate se simțea amuzat la culme, dar era fizicește incapabil să zâmbească. Poate râdea tot timpul pe dinăuntru. Însă nu părea verosimil.

— Uite, superior Pike, treaba cea mai bună care ți se întâmplă când ești prinț moștenitor e că poți să dai din gură cât ai tu chef și să faci complimente și promisiuni sau scandal și toată lumea e obligată să te asculte.

S-a aplecat și a șoptit în resturile topite ale urechii lui Pike:

— Însă nu ai niciodată puterea de *a face* ceva concret.

Pike a ridicat dintr-o sprânceană. Mai bine zis, a lăsat impresia că ar fi făcut asta dacă ar fi avut din ce sprâncene să mai ridice. Apoi a dat foarte ușor din cap, poate în semn de aprobare, și s-a retras ca să discute cu Sulfur.

Așa că Orso a rămas în lanul de grâu doar cu Tunny și cu Stindardul lui Casamir pe care acesta îl ținea sub braț.

— Care-i problema, caporale?

— Doar eroii care n-au avut răbdare au făcut mai mult rău decât bine.

Orso și-a descheiat nasturele de la gât. Mda, croiala uniformelor îți făcea talia să arate mai zveltă, dar erau al naibii de strâmte la guler.

— Cel mai bine și mai bine mă pricep să nu fac nimic.

— Știi ceva, Înălțimea Ta? Am început să cred că o să fii un rege mai bun decât mulți.

— Asta mi-o zici mereu.

— Da, asta ți-o zic mereu, a spus Tunny privind cu un zâmbet plin de subînțelesuri la soldații din Divizia Prințului Moștenitor care înconjurau orașul.

— Însă niciodată până acum nu am și *crezut-o.*

BĂTĂLIA DE PE DEALUL ROȘU

— Te mai doare piciorul? a întrebat-o Rikke.

— Mda, i-a răspuns Isern, strâmbând din nas în vreme ce trăgea cu unghia de cusăturile rănii. Plus că a făcut şi coajă.

Şi-a îndreptat spatele oftând prelung.

— Dar durerea şi crusta sunt normale la o rană de săgeată.

Şi-a vârât două degete într-o punguță şi a început să-şi întindă o unsoare pe pielea roşie şi umflată. Acum a venit rândul lui Rikke să strâmbe din nas. Putoarea era imposibil de descris.

— În numele morților noştri, a bolborosit ea, străduindu-se din greu să-şi țină respirația, ce naiba-i aia?

Isern a început să-şi înfăşoare un bandaj curat în jurul pulpei.

— Crede-mă, e mai bine să nu ştii. Poate o să fiu nevoită să te ung şi pe tine, dacă o să te nimerească vreo săgeată, şi nu vreau să-mi faci scandal.

A fixat bandajul cu un ac şi s-a ridicat. S-a strâmbat de durere când şi-a frecat piciorul cu degetul mare, când şi-a îndoit genunchiul, când s-a lăsat cu toată greutatea pe el.

— Pricepi tu, fata mea? Ştiința nu-i tot timpul un dar. Câteodată-i mai bine să ne lăsăm înveliți în binecuvântata beznă a ignoranței.

Şi-a băgat în gură o bucățică de chagga, apoi a rulat alta cu două degete şi i-a întins-o lui Rikke. Aceasta a început s-o clefăie cu poftă, delectându-se cu gustul ei acru și intens, gust care i se păruse îngrozitor de scârbos când se apucase să mestece chagga, dar de care nu se mai sătura acum.

Era frig. Nu aprinseseră focurile, ca nu cumva să-i observe iscoadele lui Stour şi să se aleagă praful de toată cursa pe care i-o întinseseră.

Din cauza asta, Rikke nici nu prea putea să doarmă și o durea tot corpul și îi era foame, dar îi era și greață și – la naiba! – uite că-i era și frică. Și își tot frământa degetele, tot pocnea cu limba în bucățica de chagga din gură, își tot zăngănea colierul de rune de la gât, se tot trăgea de inelul din nas...

— Nu te mai fâțâi atâta! i-a zis Isern. Că doar noi n-o să ne luptăm.

— Dar măcar am voie să-mi fac griji pentru ăia care se vor lupta?

— Adică pentru Leul cel Tânăr, nu? a rânjit Isern, scoțând vârful limbii prin gaura dintre dinți. Știi că nu poți să trăiești o viață-ntreagă doar regulându-te, da?

— Știu, a oftat Rikke. Dar măcar pot să sper la asta.

— Ai dreptate. Oricum, am auzit de idealuri mai puțin nobile.

Tăcerea s-a prelungit. Și tăcerea, și starea de neliniște. O voce groasă a început să cânte ceva. Cântecul despre Bătălia din Ținuturile Înalte, când tatăl ei îl biruise pe Bethod. Bătălii vechi. Victorii vechi. S-a întrebat dacă în viitor oamenii vor cânta cântece despre Bătălia de pe Dealul Roșu și, dacă o vor face, cine vor fi învingătorii și cine, învinșii.

— Când o să ajungă aici? a întrebat ea a suta oară.

Isern s-a sprijinit în suliță și s-a uitat încruntată către est. Răsărea soarele din spatele dealurilor, aprinzând tivurile norilor. Valea încă era cufundată în întuneric și nu se deslușeau decât sclipirile apei și cețurile aninate de crengile copacilor care se pierdeau spre ținuturile nordicilor.

— Poate curând, a murmurat Isern. Poate mai târziu. Poate s-au răzgândit și nu mai vin deloc.

— Cu alte cuvinte, habar n-ai.

Isern s-a uitat la ea.

— Ce bine-ar fi dacă ar exista cineva care să arunce o singură privire spre viitor și să ne poată spune ce ne așteaptă.

— Îhî, a mormăit Rikke, proptindu-și bărbia în palme. Tare bine-ar fi!

— Vitejie, a spus Glaward, privind posomorât la foc, temeritate, loialitate... da. Însă niciodată nu m-am gândit că cea mai importantă virtute a soldatului ar putea să fie răbdarea.

Barniva și-a scărpinat cicatricea cu vârful degetului mare.

— Lupta n-are nici în clin nici în mânecă cu milităria.

Începuseră să aibă sentimente contradictorii față de Leo. Acum acesta se uita urât la pata rozalie de pe cer, acolo unde răsărea soarele. Ar fi putut să jure că tâmpitul ăla se înălța de zece ori mai încet decât în mod obișnuit. Precis că era în cârdășie cu maică-sa.

— Răbdarea este mama reușitei, a murmurat Jurand, punându-i atât de ușor mâna pe umăr că Leo abia dacă a simțit atingerea. Așa spune Stolicus.

— Îhî.

În mod normal, Leo își făcea exercițiile fizice la răsăritul soarelui. Auzise el că Bremer dan Gorst, care trecuse bine de cincizeci de ani, încă se antrena câte trei ore pe zi, așa că se hotărâse să-i urmeze exemplul. Dar ce rost mai au toate exercițiile alea dacă ești obligat să stai pe curul tău într-un cătun amărât, la mulți kilometri distanță de locul unde se duce bătălia? A tras aer în piept și l-a dat afară, urmărind aburii care-i ieșeau din gură. Deja oftase cu obidă cam de o mie de ori în dimineața asta.

— N-avem ce face, trebuie doar să așteptăm.

Jin Vâltoare a întors cu grijă cârnații care sfârâiau în tigaie. Furculița părea de jucărie în labele lui uriașe.

— Așteptăm și mâncăm.

Mirosul a declanșat un val de proteste în stomacul lui Leo, dar lui nu-i era gândul la mâncare. Pentru că era mult prea nervos. Mult prea nerăbdător. Mult prea frustrat.

— Pe toți *morții*!

A arătat cu mâna spre oamenii răspândiți prin sat, deja cu armurile pe ei. Cavaleria Engliei. Cei mai buni și cei mai străluciți soldați tăiau acum frunză la câini.

— Ar fi trebuit să ne lase să luptăm! Ce a fost în capul ei?

— Am văzut în Styria o armată prost condusă, a zis Barniva. Nu așa arată.

— Dacă mă întrebați pe mine, a spus Jurand, doamna guvernator e un general al naibii de bun.

— Nu te-a întrebat nimeni! s-a răstit Leo, deși tocmai asta făcuse.

Jurand a scos un oftat adânc, iar Barniva și-a tras pătura mai bine peste umeri. Apoi au continuat amândoi să admire cârnații care sfârâiau.

Leo a auzit tropot de copite și s-a încruntat. A văzut acum un călăreț venind în trap pe drumul desfundat dinspre pod. Era Antaup.

— 'Neața! le-a strigat el, dându-și la o parte de pe frunte smocul de păr negru.

— Ai aflat ceva?

Nicicum nu reușea Leo să-și înfrâneze nerăbdarea din voce, deși îi era foarte limpede că Antaup nu aflase absolut nimic. Dar tânjea după o veste bună, la fel ca un amorez părăsit, incapabil să-și ostoiască dorul indiferent de câte ori ar fi fost respins și umilit.

— Nimicuța, a zis Antaup, sărind jos din șa și aruncând priviri lacome la tigaia din spatele lui Jin. Sper că aveți un cârnat în plus și pentru mine.

Barniva a rânjit larg.

— Pentru un băiețel cu un zâmbet atât de drăguț? Eu zic c-o să găsim unul.

— Trebuie neapărat să te gândești doar la mâncare? s-a rățoit Leo, strâmbând dezgustat din buze. Ce-a zis mama?

Dar imediat a regretat întrebarea. Ei, cât de ridicol e un bărbat în toată firea care așteaptă să-i spună maică-sa ce să facă?

— A zis să stăm cuminți aici și să așteptăm.

Și Antaup s-a sprijinit de umărul lui Jin, l-a obligat să se întoarcă, apoi a smuls iute furculița din farfuria acestuia.

— A zis că o să te anunțe dacă apare vreo schimbare.

Acum a întins furculița spre unul dintre cârnații din tigaie.

— Hei! a exclamat Jin, împingându-l cu cotul.

Leo se uita supărat la culmea roșie a dealului – o mogâldeață neagră pe fundalul cerului rozaliu, presărată din loc în loc cu sclipiri metalice, acolo unde soldații se pregăteau de luptă. De luptă sau de încă o zi mult prea lungă de așteptare.

Of, așteptarea asta, așteptarea asta blestemată! Chiar că nu se pricepea deloc să stea degeaba.

— Mă duc acolo! a strigat el.

Și-a luat coiful și a pornit cu pași mari și apăsați spre locul unde îl aștepta calul.

— Păi, a zis să nu te duci! i-a strigat Antaup cu gura plină.

Leo a încremenit o clipă și a scrâșnit cu furie din dinți. Apoi și-a continuat drumul.

— Ba uite că tot mă duc!

— Vin și eu cu tine, a spus Jurand. Să-mi păstrați și mie un cârnat!

— Pentru un băiețel cu trăsături așa de delicate ca ale tale, i-a răspuns Barniva, înecându-se de râs, o să am *mereu* un cârnat.

— Pe toți morții! a mârâit Leo, lăsând capul în piept.

— Am o presimțire despre ziua de azi, a zis Minunata.

Trifoi era ocupat să-și spargă o bășică de pe un deget de la picior.

— De bine sau de rău?

— Nu știu. Dar știu că o să se întâmple ceva.

— Păi, în fiecare zi se întâmplă câte *ceva*.

— Ceva important, prostule!

— Aha, a murmurat Trifoi. Sper să n-am nicio treabă cu ceva-ul ăsta al tău. Mie-mi plac lucrurile mărunte.

— Înseamnă că ești tare încântat de morcovelu' tău din nădragi, a rânjit la el Fleancă din șa, cu soarele în spate.

Lui Trifoi nu i s-a părut că ar fi trebuit să-și ridice ochii de la degetul cu bășică.

— Morcovelul nu ți-e dat ca să-ți produci singur plăcere, ci ca să-i satisfaci pe alții. Poate aici greșești tu.

Fleancă s-a uitat urât la el, pentru că se vede treaba că aceia care se reped să-i jignească pe alții sunt extrem de sensibili când sunt ei jigniți.

— Petreci mai multă vreme cu bășicile alea decât cu armele.

— Bășicile mi se par mai importante, a spus Trifoi.

Fleancă nu a priceput și s-a încruntat, pocindu-și și mai tare chipul și așa foarte slut.

— Dacă ai noroc, poți să duci o întreagă campanie fără să-ți tragi deloc sabia din teacă.

Cu vârful cuțitului micuț, Trifoi și-a mai ajustat o ultimă oară bășica, după care și-a admirat opera.

— Dar cu siguranță că-ți vei folosi picioarele.

— Are dreptate, să știi, a spus Minunata.

Fleancă a scuipat cu dispreț într-o parte:

— Habar n-am de ce, da' Stour zice să vă duceți la el.

— Nu mai spune? s-a mirat Trifoi. Oare eroii lui nu-i dau cele mai înțelepte povețe?

— Îți bați joc de mine, boșorogule?

Trifoi a scos un oftat plictisit. Băiețașul ăla părea ferm hotărât să se ia în coarne cu el. Majoritatea oamenilor se calmează dacă nu continui cearta. Numai că mai sunt și unii care se simt călcați pe coadă și nu renunță la scandal.

— N-aş cuteza, Fleancă, a răspuns el. Însă războaiele sunt deprimante, indiferent ce zic toate cântecele alea de vitejie. Aşa că trebuie să ne înveselim şi noi cum putem. Tu ce zici, Minunato, n-am dreptate?

— Eu zâmbesc ori de câte ori am ocazia, a spus femeia pe un ton de gheaţă şi cu chipul la fel de împietrit ca întotdeauna.

Fleancă s-a uitat de la unul la altul, apoi a scos un şuierat enervat, a mai scuipat o dată ca să aibă noroc şi a smucit cu putere de hăţuri, întorcându-şi calul către vest.

— Aveţi de grijă să ajungeţi acolo cu iscoadele cât de curând posibil, dacă nu vreţi să daţi de mare belea.

Şi a plecat prin stropii groşi de noroi împrăştiaţi de copitele calului său. Mai să dea peste o biată femeie care venea cu apă de la râu şi a făcut-o să-şi scape căldările în glod.

— Tare mult îmi place de băieţică ăsta. Mi-aduce aminte de mine în tinereţe, a murmurat Trifoi clătinând din cap. Presupunând că aş fi fost boul boilor.

— Păi, chiar *ai fost* boul boilor, a zis Minunata. Şi nu văd nicio schimbare semnificativă în privinţa asta.

Trifoi a început să-şi încalţe cizma.

— Ori în alte privinţe.

Cu ochii ţintă la drumul care ducea către apus, Minunata a început să se scarpine îngrijorată la ceafa capului ei ras.

— Of, mama mă-sii! a mormăit ea. Tot am presimţirea că o să se întâmple ceva astăzi.

— Nu se vede nimic, a spus tatăl lui Rikke, întinzându-i luneta veche şi cam turtită.

— Dacă aşa zici tu, a şoptit ea, atunci probabil că ar trebui să fiu de acord. Că doar tu eşti căpetenia noastră. Eu sunt... habar n-am ce sunt, poate o clarvăzătoare?

Ăsta era un titlu al naibii de preţios.

— Dar una... una de tot rahatul.

— Mai devreme sau mai târziu, tot o să trebuiască să-ţi dai la iveală talentul, fato. Oi vedea tu ca prin ceaţă cu Ochiul ăla Lung, da' cu ăilalţi, cu ăia scurţi, vezi oricum mai bine decât văd eu.

Rikke a oftat, a luat luneta și, având grijă să rămână ascunsă, s-a uitat peste parapetul vechi, acoperit cu mușchi. Petice de orz sălbatic pe coastele dealului. Un râu cu ape repezi. Multe oi risipite prin iarba îngălbenită. Lumini și umbre alergându-se prin vale, gonite de vântul care aducea norii pe cer. Cam vreo două sute de soldați ai Uniunii strânși în jurul podului, unde fusese adusă o căruță și pusă în așa fel încât să pară că i se rupsese o osie chiar de-a curmezișul drumului.

Aia era momeala. O capcană evidentă și ridicolă, dar așa par mai mereu capcanele când îți dai seama cum sunt făcute. Și totuși peștii mușcau întotdeauna.

— Tot nimic.

Rikke a înapoiat luneta tatălui ei, l-a bătut pe umăr și a coborât treptele.

Curtea dintre ruinele fortăreței era plină cu carlii din subordinea lui Oxel și a lui Pălărie-Roșie, care își verificau echipamentul, mâncau, discutau pe șoptite. Ai crede că oamenii ar trebui să fie agitați înainte de luptă, dar cel mai adesea sunt ofiliți, cuprinși de melancolie. Când simți în cârcă umbra înghețată a Marii Nivelatoare, nu-ți mai arde să te gândești la speranțe, ci te pomenești cuprins de regrete.

Isern își proptise fundul ciolănos pe o grămadă de pietre care alcătuiseră pe vremuri zidul nordic al fortăreței; își ținea sulița pe genunchi și îi ascuțea alene vârful.

— Tot nimica? a întrebat-o ea fără să ridice ochii.

Lui Rikke i se părea că observase o sclipire de metal printre copacii de la poalele dealului, dar acum nu se mai vedea nimic acolo.

— Tot.

Și s-a cocoțat pe ce mai rămăsese din zidul năruit, s-a foit puțin, până și-a găsit un loc mai confortabil, după care s-a apucat să aranjeze frunzele unei plante surprinzător de drăguțe care creștea dintre pietre.

— În cântece nu se zice nimic despre tot timpul în care stai și aștepți, nu?

Strâmbându-se puțin de durere, Isern și-a întins piciorul rănit.

— Adevărat, menestrelii dau o atenție prea mare zăngănitului de săbii. Numai că, în realitate, bătăliile se câștigă mai degrabă cu lopata, nu cu sabia. Cu sapa se fac drumurile și șanțurile și tranșeele și căcăstorile așa cum trebuie. Tre' să-ți tot sapi drumu' până ajungi la victorie, așa-mi zicea mereu taica.

— Păi, parcă îl urai pe taică-tu?

— Chiar de-a fost un ticălos sadea, asta nu-nseamnă că nu avea dreptate. Ba din contră, când era vorba de luptă.

— Mi se pare trist că...

Rikke s-a întrerupt și a căscat ochii în jos. Un bărbat apăruse de după copaci. Un bărbat înalt, cu sprâncene spălăcite și cu păr la fel de spălăcit, dar vâlvoi. Mai avea și o bărbuță țepoasă și stătea cocoșat și cu coatele îndepărtate de trup. Într-o mână ținea o sabie și o bardă în mâna cealaltă. Se uita încruntat în sus, spre culmea dealului. Dar nu la ea se uita bărbatul ăla, ci la turnul aflat mai departe, în spatele ei.

— Cine-i ăla? a șoptit ea.

— Care? Unde?

Spălăcitul a făcut un semn cu barda și Rikke a rămas cu gura căscată când a văzut încă vreo douăzeci de bărbați bine înarmați ieșind de după copaci. A sărit în sus, cât pe ce să cadă peste planta aia drăguță, și a dat disperată din mâini.

— Bărbați la copacii ăia! a zbierat ea.

Câțiva carli se cățărară pe zidul năruit ca să se uite în vale. Unul dintre ei era Oxel. Rikke se aștepta să-l audă chemându-și restul oamenilor, dar a avut parte doar de rânjetul lui disprețuitor.

— Ce dracu' vorbești, măi, fato? a mârâit el și a scuipat într-o parte. Nu-i nimeni acolo.

— Tare nebună-i cățeaua asta, a bombănit unul dintre carlii care au pornit înapoi la locurile lor, clătinând dezgustați din cap.

Rikke s-a întrebat dacă nu cumva avea dreptate omul ăla. Dacă nu cumva înnebunea. Sau dacă nu cumva înnebunea mai tare decât era deja. Acum alți bărbați înarmați ieșeau de după copacii ăia. Mulți. Sute.

— Tu îi vezi, da? a întrebat-o ea pe Isern pe un ton rugător.

Mestecându-și liniștită bucata de chagga, munteanca s-a sprijinit în suliță ca să se uite în jos.

— Or fi mojici carlii ăștia, da' să știi că au dreptate. Nu-i nimeni acolo.

Și a înghiontit-o cam tare cu cotul ei ascuțit.

— Da' poate o să *apară* cineva.

— O, nuuu!

Rikke și-a acoperit ochii cu mâna. Ochiul stâng îi era fierbinte.

— Îmi vine să vărs.

S-a îndoit de mijloc, a horcăit puțin și a scuipat o zeamă acră și scârboasă. Dar când a ridicat privirea, bărbații ăia înarmați tot acolo erau. Și le sclipeau orbitor de tare armurile și armele, deși soarele încă nu urcase pe cer. Iar între ei aveau un stindard uriaș, care flutura foarte tare, cu toate că nu mai era nicio adiere de vânt.

— Au și un steag.

— Ce fel de steag?

— Negru, cu un cerc roșu.

Isern s-a încruntat și mai tare.

— Apăi ăla a fost steagu' lu' Bethod. Acu-i al lu' Calder cel Negru.

Lui Rikke i-a venit iar să vomite. Dar acum nu a reușit să scoată din ea decât un firicel de salivă. L-a scuipat, apoi s-a șters la gură.

— Credeam că-i... departe... mai la nord.

— Nu poți să-ți obligi Ochiul Lung să se deschidă, a murmurat Isern. Da', când se deschide singur, prost e ăla care nu vrea să vadă ce-i arată.

S-a întors și a pornit șchiopătând prin curtea plină cu dărâmături și moloz a fortăreței, făcându-i pe bărbați să bombăne nemulțumiți când se îmbrâncea printre ei.

— Ăsta-i obiceiul lui Calder cel Negru: să apară mereu acolo unde nu-l așteaptă nimeni.

— Și tu ce faci acum?

— Îi dau de știre lu' taică-tu.

— Ești convinsă că-i bine? a șoptit Rikke, urmând-o pe Isern pe treptele șubrede și tot uitându-se cu coada ochiului la bărbații de lângă copaci.

Erau mulți acum. O adevărată armată.

— Dacă o să apară abia săptămâna viitoare? Sau luna viitoare? Dacă au venit acum câțiva ani și eu i-am văzut abia acum?

— Atunci, o să cădem de proaste, a rânjit Isern la ea, în timp ce șchiopăta pe acoperișul turnului. Da bine măcar că n-o să fim două cadavre într-un morman mare de morți. Copoiule!

— Isern-i-Phail, a murmurat tatăl lui Rikke, aruncându-i o privire grăbită. Trag nădejde că ai un motiv bun să mă deranjezi. Am de pregătit o bătălie și...

— În pădurile alea de colo e Calder cel Negru, a zis ea, făcând un semn din cap către nord. Socot că vrea să-și pună oamenii să te împresoare.

— I-ai văzut tu?

— Tre' să zic că nu. Da' i-a văzut fiică-ta.

Și a pocnit-o tare în umăr pe Rikke.

— Ne-a norocit luna când a binecuvântat-o cu harul Ochiului Lung. Ar cam trebui să ne pregătim de luptă.

— Nu glumești, a spus tatăl lui Rikke, întinzând mâna în direcția opusă pădurii. Din clipă-n clipă ar trebui să apară Stour Amurg pe drumul ăla și lady Brock contează pe noi să-l prindem în cursă! Dacă nu ajungem la vreme, atunci intrăm cu toții în căcat.

Isern a rânjit de parcă tocmai auzise cine știe ce snoavă.

— Am intra în căcat până peste cap dacă Calder cel Negru ni s-ar furișa în spate când noi ne uităm în cealaltă direcție, pricepi ce-ți zic?

Tatăl lui Rikke a început să-și maseze tâmplele.

— În numele morților, Rikke, nu pot să fac stânga-mprejur doar pentru că așa spui tu. Nu pot.

— Știu, a oftat ea, ridicând din umeri. Nici eu n-aș face-o.

— Da' i-ai văzut? a întrebat-o răgușit Fiori.

Rikke s-a mai uitat o dată în direcția respectivă și i-a văzut din nou: înșirați pe un rând foarte lung, în fața copacilor, erau sute de carli, cu scuturi colorate și cu steagul lui Calder cel Negru în mijlocul lor.

— Îi văd. Cel din față râde la mine.

— Descrie-l.

— E lungan, slăbănog și palid nemernicul ăsta. Are o bardă și o sabie, parcă stă cocoșat și are coatele ascuțite. Câh!

Și a fost nevoită să se cocoșeze și ea acum, cu mâinile sprijinite pe genunchi. I se învârtea capul.

— Seamănă cu Unghie, a spus Fiori, privind încruntat spre pădure. Dacă lui Calder cel Negru i-a trecut prin cap să trimită pe cineva să ne atace din spate, atunci pe Unghie l-ar alege pentru treaba asta.

Tatăl lui Rikke a mârâit supărat:

— Poate.

— Dă-mi câțiva carli, a zis Fiori. O să dau o tură prin pădurea aia. N-avem nimic de pierdut, chiar dacă nu-i decât o alarmă falsă.

Tatăl lui Rikke s-a uitat lung la Fiori. Apoi s-a uitat lung la Isern, apoi la Rikke. Apoi iar la Fiori.

— Atunci, du-te și dă o tură, dar grăbește-te. Dacă primim semnalul, n-o să mai putem aștepta.

Fiori a dat din cap și a coborât treptele fărâmate. Soarele se înălța tot mai mult pe cer, iar pe drumul din vale se vedeau oameni. Doar câțiva deocamdată. Și se apropiau prudenți de ruinele fortăreței.

— Of, pe toți morții! a gemut Rikke, acoperindu-și cu palma ochiul care tot fierbinte era. Spuneți-mi că-i vedeți și voi.

— O, da! Socot că-s iscoadele lu' Amurg, a mârâit Isern și a scuipat într-o parte. Sigur că *pe ăștia* îi văz.

Zorii de culoarea noroiului se făcuseră deja o dimineață de aceeași culoare când Leo a trecut printre ferigile roșii de pe coastă. Înarmați și gata de luptă, oștenii Engliei stăteau înghesuiți unii în alții în locurile unde nu ar fi putut să fie văzuți din vale. Unii s-au ridicat ca să-l salute, câțiva doar i-au făcut semn cu săbiile. Deși primiseră ordine să nu facă zgomot, au fost și unii care au strigat „Leul cel Tânăr!“. Se vedea treaba că soldații aveau mai multă încredere în el decât mama lui.

Lady Brock stătea acum în genunchi printre ferigi, chiar în spatele culmii, uitându-se în vale prin lunetă și fiind înconjurată de mai multe iscoade și ofițeri. Toți vorbeau în șoaptă.

Când Leo s-a apropiat tiptil, aplecat de mijloc și fără să facă zgomot, ea a clătinat din cap:

— Parcă i-am ordonat lui Antaup să-ți spună că nu trebuie să vii aici, nu?

— Ba da, dar tot am venit...

Și nu a mai continuat. În vale erau oameni. Oameni călări, răzlețiți, cu ochii la înscenarea lor de pe pod. Cu siguranță că erau nordici.

— Să fie iscoadele lui Amurg? a șoptit el cu nerăbdare în glas.

Ea i-a întins luneta.

— Iar în spatele lor vine oastea lui. Capul coloanei a ajuns deja acolo, la fermă.

Leo a îndreptat luneta către cele câteva căsuțe albe, aflate puțin mai sus de vale. Pe fâșia de drum se distingeau sclipiri metalice. Și zale și vârfuri de lance. Coloana de ostași mergea către pod. Pesemne erau toți carli, după scuturile viu colorate. Şi, ca atunci când zăreşti o singură furnică în iarbă şi imediat vezi cu duiumul, Leo a observat încă o coloană şi încă una.

— La dracu'! a ţipat el, sufocat de valul de exaltare care-i năvălise în gât. Au muşcat momeala!

S-a uitat şi mai atent acum – aproape cruciş. Lângă fermă se vedea un steag care flutura în vânt. Un steag mare şi cenuşiu. Nu era prea sigur, pentru că distanţa până acolo era prea mare, dar parcă pe steagul ăla era un lup negru.

— Stindardul lui Amurg, a şoptit el.

— Da.

Mama şi-a recuperat luneta din mâna moale a fiului ei ca să privească şi ea într-acolo.

— Nu mai am nicio îndoială de data asta. Marele Lup a venit şi el aici.

— Ce naiba au făcut amărâţii ăştia? a întrebat Trifoi, uitându-se încruntat la cadavrele atârnate de copac.

— Au fost de partea Copoiului, i-a răspuns Cale-verde, dând cu însufleţire din cap, de parcă spânzurarea unei întregi familii era o treabă de toată cinstea.

Câţiva thrali scoseseră un bufet din casă, îl aruncaseră pe jos şi acum îl spărgeau cu topoarele. Nedumerit, Trifoi se uita chiorâş la ei.

— Ce-şi imaginează că o să găsească dacă-l sparg cu topoarele?

— Lucruri ascunse. Poate nişte aur.

— Aur? Tu glumeşti, nu?

Cale-verde s-a bosumflat – asta era o altă expresie care-l caracteriza, pe lângă rânjetul batjocoritor. De fapt cam atâta tot ştia să exprime cu faţa.

— Atunci, argint.

— Argint? Dacă amărâţii ăştia ar fi avut ceva argint, ca să nu mai zic de aur, de ce naiba ar fi trăit de pe-o zi pe alta, la o fermă vai de capul ei? Ar fi trebuit să-şi bea minţile în oraş, unde tare bine-ar fi să fiu şi eu acum.

— Mai bine să fim siguri, a spus unul dintre bărbaţi.

— Da, sigur că da, a zis Trifoi. Presupun c-o să daţi foc la casă când n-o să găsiţi nimic, că focu-i tare drăguţ.

Bărbatul s-a uitat cam ruşinat la Cale-verde şi s-a scărpinat în creştet. Pasămite exact asta avusese de gând.

— Şi dacă Stour vrea să se culce undeva la noapte, să se cuibărească frumuşel în cenuşă, nu?

Trifoi a plecat de lângă ei, clătinând dezgustat din cap. Ce risipă! Câte vieţi omeneşti risipite, câte bunuri, cât efort! Dar aşa e războiul. Trecuse de zeci de ori prin asta. Dacă Marele Lup avea chef să împodobească noua lui proprietate cu cadavre, în acorduri de funii care scârţâie pe crengi de copaci, cine era el să i se opună?

Succesorul la tron mergea mai în faţă cu Minunata, admirând priveliştea şi ronţăind dintr-un măr furat.

— Nu-mi place cum arată locul ăsta, a spus Trifoi încrucişându-şi braţele la piept. Deloc nu-mi place.

— Ai dreptate, a zis Minunata. Nu miroase a bine.

Drumeagul cobora într-o vale verde, străjuită de câte un deal abrupt în ambele părţi. Pe culmea stâncoasă a unuia se vedeau nişte ruine vechi; celălalt era mai înalt, dar şi mai sterp – doar culmea era acoperită de ferigi roşii, dându-i aspectul de coroană însângerată, care nu-i plăcea lui Trifoi.

Pe fundul văii dintre cele două dealuri curgea o apă şi peste apa asta era un pod. Parcă acolo erau câţiva soldaţi ai Uniunii. Trifoi nu mai vedea la fel de bine ca pe vremuri, dar i s-a părut că zăreşte şi un steag fluturând deasupra oamenilor.

Însă vederea lui Stour era mai ageră şi acum şi-a mijit ochii într-acolo.

— Nu ţi se pare că ăla-i steagul lui Leo dan Brock?

Lui Trifoi i s-a urcat inima în gât. Precis că va trebui să se obişnuiască cu senzaţia asta dacă va mai rămâne multă vreme lângă fiul lui Calder cel Negru.

— N-o fi al altcuiva? a întrebat el, plin de speranţă. Sau poate-i doar un steag oarecare şi atât.

— Nu, nu, nu. Al lui e, a mârâit Stour şi a scuipat îngreţoşat. Al Leului cel Tânăr. Ce fel de nume mai e şi ăsta?

— Un nume ridicol, a răspuns Trifoi, ridicând mâinile şi fluturând din degete. Marele Lup! *Ăsta da nume!*

Minunata a scos un fel de guiţat. Ţinea buzele atât de strânse de parcă îi venea să facă caca şi încerca să se ţină. Stour s-a încruntat la ea, apoi s-a încruntat la Trifoi.

— Mă iei peste picior, boșorogule?

Trifoi părea consternat.

— Ei, cum să te ia peste picior un amărât ca mine? N-aş cuteza. Sunt de acord că Leul cel Tânăr e un nume caraghios. În primul rând, Leo dan Brock nu-i leu, nu? În al doilea, are... cât... douăzeci şi treaba lui de ani?

— Cam pe-acolo, a zis Minunata.

— Deci... dacă luăm în calcul durata de viață a unui leu...

Şi Trifoi a mijit ochii la cerul cenuşiu, neavând deloc habar cât de mult trăia un leu.

— ... probabil... poate... acum ar fi deja un leu foarte bătrân, nu?

Pe chipul lui nu se citea nimic, aşa cum nu se vede nicio urmă pe zăpada tocmai căzută peste câmpuri. Miza pe capacitatea scăzută de concentrare caracteristică războinicilor faimoși. Şi nu greşea, pentru că, foarte curând, Marele Lup a uitat cu totul de povestea cu numele, fiind mult prea ocupat să se uite urât la podul ăla din vale. La steagul care flutura acolo.

— Ia, hai să le dăm o bătăiță javrelor ălora!

În momentul ăsta, Minunata chiar că părea că o să se scape pe ea – numai că din alte motive acum.

— Nu ştiu ce să zic, căpitane. Eşti sigur că ar fi bine?

— Ți-am dovedit eu vreodată că nu-s sigur de ce spun?

Experiența de viață îl învățase pe Trifoi că doar idioții sunt mereu siguri. Acum a făcut un semn din cap spre turnul distrus de deasupra podului şi spre dealul celălalt, cel cu cununa de ferigi roşii.

— S-ar putea să fie o cursă. Dacă au oameni pe dealurile alea, am intra drept în ea.

— Cu siguranță, a zis printre dinți Minunata.

Stour a scos un şuierat furios.

— Voi doi vedeți peste tot numai curse întinse.

— Mai bine aşa, a spus Trifoi, şi n-o să fim niciodată luați prin surprindere.

— Da' nici noi n-o să putem să ne surprindem duşmanul. Adu-mi vreo două sute de carli, Minunato.

Stour şi-a încleştat pumnii până i s-au albit încheieturile degetelor, de parcă abia aştepta să spargă mutrele duşmanilor.

— Hai să le dăm o bătăiță javrelor de colo!

Minunata s-a uitat la Trifoi, însă acesta a ridicat din umeri, aşa că ea s-a întors şi a răcnit la una dintre iscoade să-i aducă oamenii. Ce altceva să facă? Treaba unui secund e să-i pui pe alţii să facă ce-ţi cere comandantul. Şi este complet irelevant dacă respectivul comandant e un tembel cu ifose în cap sau nu.

Rikke stătea ghemuită pe acoperişul turnului dărâmat şi zvâcnea, şi mesteca, şi se foia. Mult mai agitată decât înainte. Atât de agitată, încât nici ea nu se mai putea suporta.

Mai întâi, Uniunea fusese pusă pe fugă; după aia veniseră mai mulţi ostaşi ai Uniunii şi acum îi puseseră ei pe nordici pe fugă; după aia apăruseră şi mai mulţi nordici; şi acum unioniştii şi nordicii blocau podul la ambele capete. Plus că se vedeau şi alţi carli ai lui Amurg venind pe drumul către apă. Până sus, unde stătea ea ajungeau zgomote stranii, distorsionate de vânt şi de distanţă.

— Dobitocu' ăla a intrat drept în cursa noastră!

Tatăl lui Rikke îşi lingea buzele de satisfacţie, numai că ea nu-i putea împărtăşi bucuria. Oricât ar fi zvâcnit, oricâte mişcări necontrolate ar fi făcut din mâini şi din picioare, tot nu putea să scape de sentimentul că, de fapt, *ei* erau aceia care nimeriseră într-o capcană. S-a uitat din nou înspre copaci. Dispăruseră bărbaţii pe care-i văzuse cu Ochiul ei cel Lung. Poate le surprinsese doar umbrele. Poate nici nu fuseseră acolo.

— Nu mai putem să aşteptăm. Pălărie-Roşie?

— Aici, căpitane!

— Dă-le de ştire lui Oxel şi Pâine-Tare să...

— Stai! a şoptit Rikke.

Se petrecea ceva în pădure. Se mişcau crengile, printre frunze să zărea o sclipire metalică.

— Spune-mi că vezi!

Chipul tatălui ei era încrâncenat.

— Văd.

Fiori a ţâşnit dintre copaci şi a luat-o la fugă spre fortăreaţă. Au apărut din pădure şi câţiva dintre oamenii lui şi au început să urce pe coasta acoperită cu iarbă. Unul dintre ei se tot uita în urmă.

— La ziduri! a răcnit Fiori.

O ploaie de săgeţi s-a pornit din spatele copacilor. Una l-a nimerit în spate pe unul dintre oamenii lui, care a alunecat, a reuşit să-şi recapete echilibrul şi a continuat să alerge cu săgeata înfiptă în umăr.

— Pădurea-i plină cu ticăloşii ăia!

Tatăl lui Rikke s-a urcat pe parapetul fărâmat, urlând la cei din curte:

— La ziduri! Suntem atacaţi de Calder cel Negru!

Atunci Rikke l-a văzut pe bărbatul cel palid ieşind din spatele copacilor şi ajungând chiar în locul unde-l observase ea mai devreme. A făcut un semn cu barda, la fel cum îl văzuse ea făcând înainte, iar oamenii lui au apărut din pădure.

— Ăla-i Unghie! a urlat Pălărie-Roşie, fluturându-şi sabia.

Ostaşii s-au năpustit la ruinele zidurilor, împiedicându-se unii de alţii în graba lor de a se muta de la partea de sud a fortăreţei la cea dinspre nord.

A apărut şi stindardul acela negru, cu cerc roşu în mijloc. Stindardul lui Bethod. Stindardul lui Calder cel Negru. Marginea pădurii era acum înţesată de soldaţi.

Isern a oftat din rărunchi.

— Ăsta-i necazu' când cauţi bătălia cu lumânarea.

Şi şi-a desfăcut pielea de căprioară de pe vârful strălucitor al suliţei.

— Câteodată capeţi câte una de n-o poţi duce.

Acum parcă Unghie rânjea drept către Rikke. Exact aşa cum ştiuse ea că va face.

Fără să-şi ia ochii de la vale, mama lui Leo a ridicat un deget.

— Daţi adunarea!

Leo a auzit strigătele ofiţerilor din spatele dealului. A auzit zăngănitul şi hârşâitul puternic al armelor când oamenii s-au ridicat în picioare şi s-au încolonat.

Acum valea era năpădită de nordici. Sute de nordici. Mii. Ca o ciumă cenuşie, care se întindea pe drum, către pod. Leo se simţea complet inutil. Tot ce putea să facă era să se pună în genunchi la pământ, în burniţa deasă care-i pătrundea prin armură. Şi să privească.

— Oamenii sunt pregătiţi, lady Finree, a anunţat-o un ofiţer. Ordonaţi să înaintăm?

Ea a clătinat din cap.

— Mai aşteptaţi puţin, căpitane. Puţin doar.

Timpul trecea încet, tăcut, insuportabil de încordat. Cu penele zburlite de vânt, o pasăre plana pe deasupra, gata să se repeadă la ei.

— Trebuie să ne dăm seama când este momentul potrivit.

Guvernatoarea s-a uitat mai întâi la încăierarea de pe pod, apoi la coloanele de nordici din vale, apoi la ferma de pe coastă.

— Tatăl meu zicea mereu că asta-i jumătate din treaba unui general.

— Şi cealaltă jumătate? a vrut să ştie Leo.

— Să laşi impresia că ştii când a venit momentul potrivit.

S-a ridicat şi şi-a scuturat ţărâna de pe poalele rochiei.

— Ritter?

De ea s-a apropiat un băiat pistruiat, cu o goarnă în mână.

— Alteţă?

— Sună atacul!

Sunetul asurzitor al goarnei s-a auzit în întreaga vale, urmat fiind de zornăitul colosal făcut de miile de oşteni înarmaţi care au pornit în marş.

— Căcat! a exclamat Minunata, privind încruntată spre dealul roşu.

Pe Trifoi l-a apucat senzaţia cunoscută de leşin când s-a uitat în direcţia în care privea Minunata. Senzaţia asta o avusese cel puţin o dată la fiecare bătălie la care participase. Mai întâi s-au văzut vârfurile suliţelor peste culme, profilate pe cerul care-şi scuipa dezgustat burniţa peste ei. Apoi coifurile. Apoi oştenii. Rânduri şi rânduri de oşteni. Infanteriştii Uniunii, înarmaţi până în dinţi şi bine organizaţi, coborau de pe deal spre flancul lor.

Însă apariţia lor nu părea să-l îngrijoreze deloc pe Marele Lup. Ba chiar dimpotrivă.

— Superb! a murmurat el, zâmbind larg ca un mire în noaptea nunţii. Al dracu' de frumos! Formaţi un zid din scuturi cu faţa la deal şi după aia o să le arătăm noi nenorociţilor de unionişti.

— Superb? Nici măcar nu ştim unde-i Copoiul!

Trifoi a întins degetul spre ruinele fortăreţei. Până şi ochii lui îmbătrâniţi tot reuşeau să desluşească nişte siluete pe acoperişul turnului.

— Dacă sunt alţi soldaţi acolo? O să ne-o tragă fix în cur!

— Probabil.

Stour s-a uitat din nou spre pod. Nu părea să aibă vreo grabă. Acolo jos era o nebunie totală – leşuri împrăştiate pretutindeni, săgeţi zburând peste ele, suliţe îmbârligate, până şi oameni care se luptau corp la corp în apa râului. Stour s-a bătut uşor cu degetul peste buze, ca un bucătar care se gândeşte dacă ar fi bine să mai pună puţină sare în oală, nu ca o căpetenie de oşti care e pe punctul de a-şi trimite oamenii la moarte. Însă poate tocmai de această nepăsare faţă de vieţile celorlalţi are nevoie un general adevărat.

— Adu-i aici pe toţi. Cred c-o să cuceresc podul ăla.

Minunata arăta ca lovită de trăsnet – în fond, cam asta se şi întâmplase.

— Le faci jocu' ăla afurisit! a strigat ea. E o cursă!

Stour şi-a bulbucat ochii la ea.

— Sigur că-i o cursă, dar cine a intrat în ea?

— Noi am intrat, s-a răstit Trifoi. De atâta fudulie, ne-am împiedicat în propriile mătărângi şi-am picat drept în cursa lor. Ce-o să zică tătâne-tu când o să afle?

— O să se cace pe el de bucurie, a răspuns Stour, lăbărţându-şi buzele în rânjetul ca de lup. Toată povestea asta a fost ideea lui.

Trifoi a avut senzaţia că tocmai ce-l pălise cineva cu leuca drept în moalele capului.

— Ce???

Stour a făcut un semn din cap spre fortăreaţă.

— E în partea ailaltă a dealului, gata de atac. Prostănacii ăştia îşi închipuie că ne-au prins cu nădragii în vine. Când, de fapt, noi o să-i prindem şi-o să-i batem la curu' gol. Hai la luptă, boşorogilor!

A scos sabia din teacă şi a învârtit-o printre degete atât de uşor, de ziceai că-i doar un cuţitaş.

— Tre' să câştigăm o bătălie!

Rikke nu mai văzuse niciodată vreo bătălie adevărată şi acum spera să nu mai vadă vreo alta în viaţa vieţilor ei.

Oamenii lui Calder cel Negru atacau din toate părţile. Ruinele zidului erau acum o grămadă uriaşă de oameni înverşunaţi, o învălmăşeală de scuturi şi suliţe care zornăiau, fluturau, străpungeau. Steagul de pe una dintre suliţe se înfăşurase în jurul braţului unui carl, care zbiera de furie încercând să și-l elibereze, dar nereușind decât să se încurce și mai tare. Rikke a văzut vârful unei sulițe străpungându-i obrazul, iar carlul a început să se zbată și să urle, dar nu-l auzea nimeni, nu se mai putea mișca, presiunea oamenilor din spate îl împingea și mai mult în sulița aia, iar picăturile de sânge s-au transformat într-un torent și atunci Rikke și-a simțit inima zbătându-i-se în gât și și-a ferit privirea.

Și-a văzut tatăl pe treptele turnului, a văzut cum i se umflau venele gâtului când zbiera cuvinte pe care ea nu le putea auzi din cauza tuturor urletelor de durere și a strigătelor de furie din jur. Cum ar putea cineva să facă ordine în haosul ăsta? La fel de bine ar putea porunci furtunii să se oprească.

A văzut acum un băiat cu părul creț și alb la față de spaimă. Băiatul ăla făcea un pas într-o parte, apoi un pas în partea cealaltă, se uita cu gura căscată în jur, neștiind încotro s-o apuce, neștiind ce să facă. Rikke s-a întrebat dacă băiatul ăla o să moară acolo. S-a întrebat dacă *ea* o să moară acolo.

Ploaia se întețise, udând arme și armuri, lipind șuvițe de păr de fețe rânjite, transformând în noroi vâscos pământul bătătorit de cizme și cadavre.

— Împingeți!

La nici cincisprezece metri distanță de ea, zidul din scuturi se îndoia și se umfla în vreme ce oamenii încercau cu disperare să-și păstreze echilibrul în noroi și să respingă atacul, în scrâșnet strident de metale. Unul dintre dușmani a lovit cu barda în partea de sus a zidului. A vrut să mai lovească o dată, dar, în loc de asta, a guițat prelung când vârful unei sulițe i-a intrat în frunte, chiar sub marginea coifului. S-a prăbușit cu mâinile pe față, chiräind și zvârcolindu-se. Printre degete îi șiroia sânge gros.

— Ochiu' meu! Ochiu' meu!

Săgețile zburau în toate părțile, ricoșau din pământ și din tăciunii stinși ai focurilor de tabără. Sprijinindu-se în ghioagă, un bărbat s-a lăsat încet în genunchi; avea o săgeată înfiptă în spinare, iar tot chipul îi era schimonosit de durere, bălea incontrolabil, horcăia incontrolabil.

— Ai grijă! a spus Isern, împingând-o ușurel pe Rikke în dosul unei coloane sparte, pe care erau cioplite capete de diavoli, acum acoperite parțial de mușchiul crescut în atâta amar de vreme. Ai grijă!

Rikke a simțit în palmă ceva rece și a văzut că Isern îi strecurase un cuțit în mână. S-a uitat lung la el, de parcă n-ar fi știut ce este.

Apoi a văzut un bărbat așezat pe jos. Și bărbatul ăla înjura de mama focului în timp ce se trăgea de mâneca însângerată. Însângerată îi era și barba, iar o bardă îi atârna din încheietura mâinii. A văzut alt bărbat care călca pe capul altuia – stropi de sânge îi împroșcau rânjetul de nebun de fiecare dată când ridica piciorul și îl trântea cu putere în capul nefericitului de pe jos. Un băiat cu părul blond, acum înnegrit de ploaie, avea pantalonii făcuți ferfeniță și înnegriți și ei, dar de la sângele care țâșnea din rana de la picior. Bolborosind ceva neinteligibil, un bărbat își ridicase cămașa din zale ca să-i arate tămăduitoarei tăietura din care se revărsa sângele. Tămăduitoarea i-a șters rana, dar imediat sângele a țâșnit din nou, mult prea năvalnic ca să poată fi oprit... da, mult prea năvalnic.

S-a auzit un fel de geamăt prelung și colectiv, iar zidul din scuturi s-a îndoit și a cedat chiar în locul unde creștea planta aia drăguță. Rikke s-a uitat cu ochi mari de spaimă la oamenii lui Calder cel Negru care se năpusteau în fortăreață.

O ceată de dușmani cu zale ude de la ploaie și pline de noroi. Un dispozitiv de luptă în formă de triunghi, deasupra căruia se vedeau o sumedenie de vârfuri lucioase de sulițe. O gloată neorganizată de inamici care scoteau strigăte sălbatice de luptă. Iar în fruntea lor era un bărbat cu coiful aurit și cu un copac verde pictat pe scutul zgâriat și îndoit. Bărbatul ăsta și-a ridicat barda și s-a repezit drept la Rikke.

Atunci ar fi trebuit să fugă de acolo – era momentul potrivit. Dar poate că fugise destul. Poate nebunia era molipsitoare. Fără să se gândească, s-a ghemuit în poziție de atac, și-a dezvelit dinții și a ridicat cuțitul.

Bărbatul s-a oprit brusc din goana lui și chiar în momentul acela Isern a apărut țopăind într-un picior de pe treptele fărâmate și l-a lovit cu sulița. Vârful a trecut peste marginea scutului, l-a nimerit chiar sub falcă și i-a sfârtecat gâtul. Bărbatul s-a împleticit vreo doi pași, i s-au înmuiat genunchii și s-a prăbușit în nas. Coiful aurit i-a sărit de pe cap și s-a rostogolit până între cizmele lui Rikke.

Acum l-a văzut pe Fiori. Iar Fiori mârâia, lovea în dreapta și în stânga, mârâia iarăși. Ochiul lui din metal arunca sclipiri barbare. L-a văzut și pe Pălărie-Roșie. Pălărie-Roșie trăgea săgeată după săgeată spre locul unde dușmanii erau mai numeroși. A văzut și alți oameni pe care-i cunoștea, prieteni buni cu tatăl ei, oameni cumsecade, oameni blajini. Oamenii ăștia acum răcneau orbiți de ură, se împingeau cu scuturile în dușmani, îi loveau cu săbiile și securile.

Oştenii din avangarda lui Calder cel Negru erau acum respinşi şi erau împresurați și erau ciopârţiţi unul câte unul, străpunşi cu suliţele, loviți cu scuturile, călcați în picioare. Nu mai rămăsese decât un bărbat masiv, într-o armură turtită în multe locuri. Bărbatul ăsta învârtea aiurea o ditamai barda, lovind în suliţele care-l atacau.

Mârâind de furie, un thral i-a sărit în spinare, l-a apucat de gât şi a început să-l sfârtece cu un cuţit. A sărit acum şi altul, care l-a înjunghiat în picior, făcându-l să se prăbuşească într-un genunchi. Apoi l-au înconjurat cu toţii. Oxel își ţinea sabia cu ambele mâini, ca pe un târnăcop, şi-i ciopiea coiful, îi cioplea căpăţâna.

A văzut-o pe Isern, cu limba scoasă prin gaura dintre dinţi. Şi a văzut-o străpungând cu suliţa ostaşii răniţi. Unul s-a târât spre Rikke, cu dâre albe de lacrimi pe faţa-i mânjită de noroi și cerând îndurare. Dar Fiori l-a călcat pe ceafă şi i-a retezat creştetul dintr-o singură lovitură.

Atacul se transforma într-un munte de cadavre, praful se alesese de tot eroismul luptătorilor, dar oamenii lui Calder cel Negru tot nu se dădeau bătuţi. Prin pădurea de suliţe, Rikke a reuşit să-l vadă pe Unghie. Se urcase pe zid, își flutura barda, chipul stropit de sânge îi era schimonosit de furie și de satisfacţie şi zbiera fără contenire:

— Beliţi-i pe mişei! Beliţi-i pe mişei!

Și săgețile tot zburau pe deasupra și zgomotul bătăliei semăna cu grindina care cade pe un acoperiș din tablă. Acum Rikke a văzut năluci în mijlocul luptei, în mijlocul prăpădului, în mijlocul morților. Năluci de oameni care luptau și ucideau și mureau. Poate oameni care luptaseră în bătăliile de demult sau poate din bătăliile ce aveau să vină. A scăpat cuțitul din mână și s-a lăsat în jos, până a ajuns cu fundul în noroi. Şi a rămas acolo tremurând și strângând din ochii ăia care vedeau mai mult decât putea ea să îndure.

Leo stătea pe culmea dealului, încleştându-şi şi descleştându-și neputincios pumnii.

Nu mai văzuse niciodată vreo bătălie atât de mare. Cea mai mare bătălie pe care o purtase vreodată Nordul de la Bătălia de la Osrung, unde zicea maică-sa (şi cu multă plăcere mai zicea) că fusese el conceput.

Zidul din scuturi al lui Amurg fusese strâmbat de primul atac dat de oastea Engliei. Se îndoise, lăsase impresia că va ceda înaintea presiunii, dar rezistase. De pe drum apăruseră alți nordici, care-i respinseseră pe ostașii Engliei până la baza dealului roșu. Acum se purta o luptă înverșunată până pe fundul văii. Vibra văzduhul de ecourile ei demente.

S-ar termina totul dacă ar apărea acum Copoiul din cealaltă parte a văii. Amurg ar fi împresurat, zdrobit, oamenii lui ar fi luați prizonieri. Poate ar reuși să-l captureze și pe însuși Marele Lup și poate ar reuși să-l îngenuncheze.

Numai că nu a apărut niciun Copoi, iar bucuria de pe chipurile căpeteniilor aflate pe culmea dealului s-a transformat în neliniște, apoi în îngrijorare teribilă.

— Unde naiba-i Copoiul? a murmurat mama lui Leo.

Prin ploaia tot mai deasă, abia dacă se mai vedeau ruinele din celălalt capăt al văii.

— Ar fi trebuit deja să atace.

— Da, a spus Leo.

Doar atât. Pentru că nu mai putea să vorbească. Avea gura mult prea uscată.

— Nu văd nimic în afurisita asta de ploaie, s-a foit supărată mama lui.

— Nu, a spus Leo.

Fusese mereu un om de acțiune. Era un chin inimaginabil să stea cu mâinile în sân în vreme ce alții se luptau.

— Dacă nu apare curând...

Și acum au înțeles cu toții. Câmpul de luptă se umpluse cu thralii lui Amurg. Dacă nu apărea curând Copoiul, atunci ar ajunge în flancuri, iar linia de apărare a Uniunii ar fi distrusă.

Din spatele dealului a apărut un călăreț în galop. Un nordic, buimac și plin de noroi. Și-a oprit calul și a alunecat din șa. Mama lui Leo s-a apropiat de el.

— Ce face Copoiul?

— Calder cel Negru a venit din pădure, a gâfâit mesagerul. Noi stăteam pe lângă ruinele alea. În niciun caz nu mai avem ce ajutor să dăm acum.

Unul dintre ofițeri a icnit scurt. Altul s-a uitat pierdut spre fundul văii. Al treilea a părut că se dezumflă brusc, la fel ca o bășică înțepată.

— Dar Calder cel Negru ar fi trebuit să fie la o zi distanţă, a gemut mama lui Leo, făcând ochii mari.

— Ne-a păcălit, a şoptit Leo.

Erau prinşi în propria cursă, erau copleşiţi numeric, aveau să fie distruşi. S-a uitat spre pod. Acolo era locul lui, acolo se căpăta faima şi se compuneau baladele zilei de mâine. El ar fi putut să schimbe lucrurile. Ştia că e în stare.

Strategia dăduse greş. Venise vremea luptei.

— Trebuie să trimitem rezervele.

S-a apropiat de mama sa. Fără smiorcăieli, fără linguşeli. Acum spunea adevărul gol-goluţ.

— Nu avem de ales. Trebuie s-o facem.

Mama lui s-a uitat încruntată spre vale. Îi zvâcnea o tâmplă. Dar nu a spus nimic.

— Dacă ne retragem, înseamnă că-l lăsăm pe Copoi în mâna lui Calder cel Negru. Trebuie *neapărat* să luptăm.

Ea a închis ochii, a strâns tare din buze. Dar nu a spus nimic.

— Mamă, a murmurat Leo, punând uşor mâna pe umărul ei. Poate că or fi războaiele câştigate de cei inteligenţi, dar bătăliile trebuie să fie purtate de cei bravi. A venit *vremea.*

Ea a deschis ochii, a tras aer în piept, l-a dat afară.

— Du-te!

Parcă aceste două cuvinte simple au aprins un foc în măruntaiele lui Leo, făcându-l să se înfioare, de la rădăcinile părului şi până în vârful degetelor. A simțit cum i se întind obrajii într-un zâmbet larg, plin de satisfacție. S-a întors și a răcnit pe un ton care-i tremura de atâta exaltare și nerăbdare:

— Jurand! Atacăm!

Jurand a sărit în picioare.

— Am înţeles!

Şi a fugit la cal.

— Leo?

S-a întors. Pe fundalul cerului cenuşiu, mama lui stătea cu spatele ţeapăn şi strângea din pumni.

— Praf să-i faci pe ticăloşii ăia! a mârâit ea.

— Hai odată! a urlat Stour.

Nu se mai sinchisise să-și pună coiful, ceea ce lui Trifoi i se părea un prim semn de nebunie; dar, dacă nu ți se vede fața, cine ar mai putea să povestească după aia că tocmai tu ai fost ăla care ai făcut toate faptele de vitejie?

— Vreau să pun mâna pe podul ăla! a mârâit Marele Lup, printre dinții dezgoliți, exact așa cum ar trebui să mârâie un lup adevărat. Ăla-i podul *meu*!

Era o întreagă debandadă. Carlii lui Stour abia dacă reușiseră să țină Uniunea la poalele dealului roșu, iar zidul făcut din scuturile lor părea mereu că avea să se fărâme. Dar cumva izbutiseră să țină inamicul la distanță; și acum în toată valea se ducea o luptă aprigă, mai cu seamă în capătul podului. Stindardul auriu al lui Leo dan Brock flutura mândru deasupra masacrului. Evident că Stour nu putea rezista în fața unei asemenea tentații.

— Vreau să ajung la ticălosul ăla!

Mai că ajunsese să facă spume la gură.

— O să-l spintec pe Leu cel Tinerel de la ouțe și pân' la beregată!

Însă lui Trifoi nu i se părea că podul ar merita atâta efort. Dacă n-ar fi plouat atât de mult cu o săptămână în urmă, nici n-ai mai fi avut nevoie de vreun pod și ai fi putut să treci râulețul ăla cu piciorul. A început să meargă mai încet. Lasă-l pe Stour s-o ia înainte, cu masculii lui tineri și feroce. Că el luptase în destule bătălii. Acum să revendice flăcăii ăia cu caș la gură toate faptele de vitejie și toate pierderile și toate învățămintele.

S-a oprit să se odihnească puțin, cu mâinile sprijinite pe genunchi. Și mai să cadă de-a-n picioarelea când l-a îmbrâncit cineva în spate. S-a întors furios, gata să-l înjure pe dobitoc, dar a zâmbit larg când a dat cu ochii de vinovat.

— Fleancă!

Individul avea o privire mai aspră decât de obicei (și oricum se uita foarte urât de obicei). De parcă l-ar fi surprins pe Trifoi regulându-i mama, nu oprindu-se doar o clipă ca să-și tragă sufletul.

— Credeam c-o să fii în frunte, cu toți ăilalți viteji, ca să-ți acoperi numele cu glorie.

— Se pare că-i mai mare nevoie de mine aici, a mârâit cu răutate Fleancă, să mă asigur că te lupți și tu, boșorog laș și afurisit ce ești!

— Află de la mine că laşul este doar un om care acordă respectul cuvenit metalelor tăioase, i-a replicat Trifoi, făcând un semn din mână. Războinicul adevărat n-are ce căuta într-o bătălie.

— Ce *curu' meu* zici? a bolborosit Fleancă.

Până şi armele i-au zăngănit de atâta indignare.

— N-ai loc să-ţi roteşti sabia. În bătălie, ghinionul este cel care ucide mai mulţi duşmani, nu calităţile de spadasin. Bătălia e doar un şir de îmbrânceli şi mârâieli, în care te-au vârât hotărârile luate mai demult, la mulţi kilometri distanţă, de nişte oameni pe care n-o să-i cunoşti niciodată. Necazu-i că ţi-ai făcut deja o idee despre cum ar trebui să fie viaţa, dar ideea asta a ta n-are nicio legătură cu *realitatea.*

Fleancă a căscat gura, intenţionând fireşte să-i dea o replică usturătoare, dar s-a oprit când l-a văzut pe Trifoi aplecându-se ca să culeagă din iarbă o săgeată de arbaletă. Vârful ăla mare pe care luceau stropii de ploaie era înspăimântător.

— Hai să-ţi arăt ce vreau să zic. Imaginează-ţi că te-a lovit o drăcie din asta.

Vocea lui Fleancă se făcuse piţigăiată de furie.

— N-ar fi bătălie fără...

Dar i-au ieşit imediat ochii din orbite când Trifoi l-a apucat de umăr şi i-a împlântat săgeata în gât, cu atâta forţă că vârful i-a ieşit pe la ceafă.

Trifoi l-a prins apoi în braţe şi l-a culcat uşor în iarbă. S-a uitat în dreapta, s-a uitat şi în stânga, dar nu-l văzuse nimeni. La urma urmei, oamenii mor tot timpul pe câmpul de luptă. Nu era nimic suspect în povestea asta. Fleancă a bâjbâit după unul dintre numeroasele lui cuţite, dar Trifoi l-a apucat strâns de mână.

— Nu poţi să zici că nu te-am avertizat.

Şi a clătinat cu tristeţe din cap în vreme ce Fleancă se holba la el. Valuri de sânge îi curgeau din nas.

— Câmpul de luptă e un loc periculos.

Trifoi l-a apucat de cămaşa din zale, şi ea plină de sânge, l-a tras şi l-a ridicat pe umăr. Apoi a încercat să ia o mină şocată şi a pornit cât de repede putea către spatele coloanei. Dar, să fim cinstiţi, nu mergea deloc repede. Că trecuse cam multă vreme de când dusese ultima oară un om în cârcă. După doar câţiva paşi, gâfâia deja foarte tare. Îl deranjau armele lui Fleancă bâțâindu-se în toate părțile. Asta demonstrează că degeaba ai multe arme la tine, dacă altcineva te lovește primul.

Şi a urcat cu greu drumul noroios, îndepărtându-se de podul unde lupta era mai cruntă ca oricând, îndepărtându-se de uriașul zid din scuturi care se întindea de-a lungul văii, trecând pe lângă o mulțime de carli încruntați care mergeau în direcție opusă. De pe deal își luau zborul alte și alte săgeți de arbalete care împestrițau iarba.

Strângând din dinți, Trifoi și l-a săltat mai bine pe Fleancă pe umăr, simțind cum sângele cald îi îmbiba cămașa. A continuat să urce, trecând pe lângă o căpetenie care-și îndemna oamenii să lupte cu mai multă îndârjire. A continuat să urce, trecând pe lângă doi brancardieri cu un thral rănit care se văicărea de mama focului. A continuat să urce, de parcă n-ar fi fost nimic mai important pe lume decât salvarea acelui biet flăcău din cârca lui. Pe toți morții, tare grea mai era treaba asta, dar a continuat să urce până la ferma cu copacul de care încă se mai legănau cele patru cadavre.

Lângă acea casă erau duși răniții și culcați pe jos. Iar răniții se smiorcăiau și scheunau după apă sau după îndurare sau după mamele lor. Adică toate cele după care schelălăie răniții, extrem de previzibili în privința asta. Prea puține cântece de vitejie s-ar scrie acolo. Lui Trifoi îi părea rău că nu apucase să-i arate asta lui Fleancă în timpul vieții. Poate ar fi înțeles. Dar se cam îndoia. Cel mai adesea oamenii înțeleg doar ce vor ei să înțeleagă.

Şi l-a dat jos de pe umăr pe Fleancă și l-a întins pe iarba udă, unde își făcea treaba o tămăduitoare, mânjită de sânge până la coate. Femeia a aruncat o singură privire și a zis:

— E mort.

Nu că ar fi fost cine știe ce mare revelație pentru Trifoi. Când înjunghia pe cineva, o făcea în așa fel încât să nu mai fie nevoie să se mai ostenească a doua oară, iar cu timpul devenise extrem de priceput la asta. Însă, chiar și așa, s-a prefăcut surprins și îndurerat.

— Mare păcat! a murmurat el, punându-și mâinile în șolduri și clătinând din cap, parcă întristat de lipsa de noimă a lumii. Ce pierdere!

Dar, după cum ați aflat deja, nu era nimic nou pentru el.

Şi-a îndreptat spatele torturat de greutatea lui Fleancă și s-a uitat încruntat în spate. Bătălia era la fel de violentă, dar, din locul acesta și din cauza ploii, vedea ca prin ceață doar o mare clocotitoare de oameni însetați de sânge.

— Rahat! a oftat el, ștergându-și fruntea asudată. Sper să se isprăvească până ajung eu în vale.

Tămăduitoarea nu i-a răspuns. Pentru că se ocupa de următorul rănit, care avea o tăietură urâtă în umăr, din care îi şiroia sângele pe brațul fără vlagă.

Trifoi s-a așezat pe un bolovan şi şi-a pus alături sabia aflată încă în teacă.

— Poate-ar fi mai bine să rămân aici.

S-O REZOLVĂM CA NIŞTE BĂRBAŢI ADEVĂRAŢI

Leo şi-a înfăşurat strâns hăţul în jurul încheieturii, a apucat bine mânerul bărzii, apoi s-a întors spre călăreţii din spatele lui. Ploaia răpăia pe armurile tuturor şi pe păturile ude leoarcă de pe cai.

— Pentru Uniune! a răcnit el.

Ceilalţi i-au răspuns doar prin câteva bâţâieli din cap şi câteva murmure nedesluşite.

— Pentru rege!

Dar în zilele acelea nu toată lumea era încântată de Maiestatea Sa Augustă.

— Pentru Englia!

Ei, da, aşa, vezi? Mormăieli mult mai sonore, mormăieli de bărbaţi adevăraţi. Şi strigăte mânioase. Şi pumni în mănuşi de zale lovind cu putere în scuturi.

— Pentru soţiile şi copiii voştri!

Leo s-a sprijinit de umărul lui Jurand şi s-a ridicat în scări, încercând să-i facă pe toţi să simtă aceeaşi furie clocotitoare, aceeaşi nerăbdare arzătoare, aceeaşi bucurie fără margini pe care le simţea el.

— Pentru onoarea şi mândria voastră!

Acum i s-a răspuns prin urale, iar văzduhul s-a umplut de aburii răsuflărilor şi de vârfurile suliţelor ridicate.

— Pentru un strop de răzbunare!

Zbierete şi urlete furioase, zgomot de copite lovind nervoase pământul, oameni care se îngrămădeau să plece primii la atac, aidoma unor adevăraţi lei (cum altfel?) abia aşteptând să scape din cuşcă.

— Pentru Leo dan Brock! a răcnit Glaward, uriaş ca un cavaler de legendă, prefăcându-se că ar vrea să dea un pumn cerului înalt. Pentru Leul cel Tânăr!

Vorbele astea au smuls cele mai puternice urale din piepturile războinicilor şi i-au întins lui Leo un zâmbet mulţumit pe buze. Porecla asta îi inspira şi pe oamenii lui, nu doar pe el.

— Înainte! a urlat el, lăsându-şi jos viziera şi dând pinteni calului.

Şi au pornit. Înainte. Mai întâi la pas, pe drumeagul desfundat al satului, prin bălţile tulburate de copitele cailor. Barniva a venit lângă el şi, prin vizieră, Leo i-a văzut zâmbetul nerăbdător şi a mai văzut cum, anticipând lupta care va urma, dispăruse brusc de pe chipul lui oboseala aceea a războinicului încercat în multe bătălii. Iar Leo i-a întors zâmbetul şi şi-a îmboldit calul mai departe. Tot mai departe, acolo unde se cuvenea să ajungă un adevărat comandant de oşti.

Acum mergeau la trap. De o parte se afla Antaup, care sălta alături de el, aplecat mult de umeri. Jin Vâltoare călărea de cealaltă parte, cu barba-i roşie ieşită pe sub vizieră. Valea se desfăşura înaintea lor, cenuşie prin ploaia deasă. Râul şi cele două dealuri săltau şi ele în ritm cu mişcările calului lui Leo. Între dealuri era podul, pe care se înghesuiau oamenii din ambele părţi, într-un un talmeş-balmeş de suliţe.

A zâmbit şi mai tare. Jurand era alături de el şi nimic nu-l mai putea opri. Scăpase în sfârşit de cătuşe! Acum îşi putea lua soarta în mâini. Acum îşi putea făuri propriile legende. Aşa cum făcuse Harod cel Mare, sau Casamir cel Statornic. Aşa cum făcuse Sângerosul Nouă.

În ropot grăbit de copite, urmat de cei mai bravi bărbaţi ai Angliei, pornea acum la luptă. Deşi, trebuia totuşi să recunoască, lupta asta nu era deloc potrivită pentru călăreţi.

Trupele Uniunii se destrămau. Fuseseră obligate să se retragă până pe malul râului şi acum soldaţii, sătui şi istoviţi de luptă, rupeau rândurile şi fugeau panicaţi încotro vedeau cu ochii. Din celălalt capăt al podului năvăleau carlii, cu strigătele lor sălbatice de luptă.

Urmărindu-l pe unul dintre nordici, Leo a trecut nepăsător pe lângă oamenii Angliei, care fugeau ca găinile. Nordicul l-a văzut că se apropie, iar rânjetul care-i dezvelea dinţii gălbejiţi s-a transformat într-o expresie de uluire. S-a întors repede. A alunecat. A căzut.

Acum vânătorul ajunsese vânat. Încă se căznea să se ridice în picioare, când barda lui Leo l-a nimerit drept între umeri, trântindu-l în nas.

Leo a scos un răget triumfător şi a auzit chirăitul asurzitor de răspuns al lui Antaup peste tropotul copitelor, peste vântul care-i bătea năprasnic prin vizieră. Cu barda ridicată, s-a năpustit la un alt carl, dar acesta s-a ferit la timp şi nu l-a nimerit, s-a aplecat mult din şa ca să-l căsăpească pe altul şi a reuşit să-l doboare în noroi.

Foarte simplu totul. Fără vreo grijă care să-i toace minţile, fără vreo frustrare care să-l sufoce, fără zile întregi pierdute în van. Acum nu mai exista nimic altceva decât acest prezent – minunat şi înfricoşător.

Armăsarul lui era mult mai mare şi mai bine pregătit de luptă decât caii inamicilor, aşa că s-a repezit în mijlocul lor, precum un plug uriaş pe un teren moale şi fărâmicios. Barda i-a ricoşat în coiful unui nordic, trimiţându-i de-a lungul braţului un şoc adorabil. Plin de sânge, nordicul s-a clătinat în şa, s-a prăbuşit peste grumazul calului său, făcându-l să se împleticească.

Leo s-a întors în cealaltă direcţie. Mârâia şi scuipa şi înjura, iar răsuflarea-i încingea coiful. A izbit cu putere într-un scut, l-a zvârlit cât colo, l-a lovit pe omul care fusese în spatele acelui scut, i-a spintecat umărul, doborându-l din şa. Sânge şi bucăţi de armură au zburat în toate direcţiile. Acum a sfârtecat piciorul rămas agăţat în scări, făcându-i o rană adâncă.

O suliţă s-a izbit scrâşnind de scutul lui şi Leo a izbutit să o apuce şi a început să se lupte cu ea scoţând tot felul de înjurături fără noimă, dar pline din belşug cu salivă. S-a ridicat în şa, şi-a învârtit barda şi a sfărâmat coiful suliţaşului cu un pocnet sec.

Apoi s-a întors în cealaltă parte şi a vrut să lovească un călăreţ cu inele de argint în barbă, dar nu l-a nimerit. Dar nu s-a lăsat păgubaş. Aşa că l-a pocnit tare cu scutul în cap de i-a frânt gâtul. Ei, da! Pentru asta trăia el! Pentru asta...

— Ah!

Barda i s-a înfipt în ceva.

— Oh!

Tăişul ei se încurcase în scara unei şei şi îl smucea într-o parte.

— Căcat!

S-a chinuit să-şi scoată mâna din curea, numai că şi-o înfăşurase mult prea strâns şi acum era târât în spate, cu piciorul răsucit şi agăţat în scara șeii. S-a rostogolit la pământ. Lumea i se rotea prin fața ochilor. Un cal s-a prăbușit alături de el, lovindu-l cu copita în coif.

Amețit, s-a dat de-a dura, simțindu-și coiful plin cu bale. A reușit să se ridice în patru labe, a scuturat tare din braț ca să-și desprindă scutul, apoi a tras de el, dar tot nu a izbutit să scape de bucata aia de metal, pentru că îi erau tare neîndemânatice degetele în mănușile din zale. Ca și cum ai încerca să brodezi cu mănuși cu un singur deget. Și parcă ceva făcea să-i țiuie urechile – ori îi țiuiau de mai mult timp?

Mâna i s-a eliberat pe neașteptate și aproape a căzut în fund. Călărețul cu inele în barbă zăcea alături, cu ghioaga în mână și cu un picior prins sub cal.

— Ticălosule! i-a strigat acesta în nordică. Ticălosule!

Și a vrut să-l lovească pe Leo cu ghioaga, dar degeaba tot efortul, că nu putea să-l atingă. Leo a încercat să-și recapete echilibrul și să se țină mai bine pe picioare. Un cal a trecut pe lângă el în galop și l-a umplut de noroi. Abia acum și-a dat seama că are mâinile goale. Sabia! Scoate sabia!

Și-a pipăit centura, scuturând din cap ca să scape de țiuitul ăla infernal. A auzit scrâșnetul stins al metalului când sabia a ieșit din teacă. S-a repezit s-o împlânte în călăreț, s-a împleticit, nu l-a nimerit, iar vârful sabiei s-a înfipt în noroi.

— Ticălosule!

Acum călărețul a reușit să-l lovească cu ghioaga în picior, dar foarte ușor. Leo aproape nici nu a simțit.

Și parcă îi mai trecuse amețeala. De data aceasta a țintit mai bine și a străpuns pieptul omului, care s-a săltat în capul oaselor și a scos un pufăit prelung. Puuufff! Horcăit și caraghios. Leo și-a tras sabia din el și călărețul s-a prăbușit la loc.

Nu prea știa în care direcție se uita, pentru că, văzută prin viziera îngustă și strâmbă, întreaga lume din jur i se părea doar o pâclă murdară. Probabil că i se deformase prostia aia când îl lovise calul. Tâmplele îi pulsau dureros. Parcă nici să respire cum trebuie nu mai putea. A bâjbâit la cureaua de sub bărbie, a găsit catarama, a deschis-o, și-a răsucit mai mult coiful ca să și-l poată scoate. Și a reușit.

Vântul rece l-a plesnit peste chipul asudat ca palma unei femei înșelate, iar lumea s-a limpezit brusc. Larma bătăliei îi perfora timpanele.

— Leo!

Cineva l-a apucat de braț și mai să-l lovească cu sabia, dar și-a dat seama la vreme că era Barniva – tot pe jos și tot plin de noroi. Pretutindeni numai cai morți. Numai oameni morți. Numai oameni răniți. Numai arme distruse. Leo s-a aplecat și a luat un scut. Un scut rotund, de carl. Și-a vârât antebrațul prin curele. Un nordic se târa prin noroi cu o suliță înfiptă în spinare. Leo i-a despicat țeasta dintr-o singură mișcare.

— Regruparea! a răcnit el, neștiind la cine anume răcnea, neștiind dacă mai era cineva în viață ca să se regrupeze, în afară de el și de Barniva.

Însă nu conta. Vor reuși doar ei doi să învingă. Va reuși chiar și de unul singur.

Ploaia se întețise și mai mult, stropii ei mari jucau țonțoroiul pe armura lui, îi intrau pe dedesubt, îmbibând căptușeala și făcând-o bățoasă și rece ca plumbul.

— La pod!

Și a pornit prin noroaie în direcția în care își imagina el că s-ar fi aflat podul, nădăjduind că oamenii lui îl vor urma. Doar prea multă vreme se tot retrăsese.

Și-a zărit stindardul. Leul auriu pe fond alb. Ud leoarcă, atârna de capătul de acolo al podului. Și în capătul opus era și steagul lui Stour Amurg. Lupul bălos pe fond cenușiu. Leul se lupta cu lupul în arena însângerată. Și leul ieșea învingător.

Leo și-a dezvelit dinții, străduindu-se să înainteze prin glodul ăla lipicios, bătătorit și răscolit de nenumărate picioare care avansau sau se retrăgeau, se retrăgeau sau avansau. Aici lupta fusese și mai cruntă. Pretutindeni nu vedeai decât cadavre. Din ambele tabere. Oameni nemișcați și oameni care încă se mișcau, se târau, plângeau, râcâiau noroiul, râcâiau carnea de pe ei. Leo a pășit printre răniți și morți, a pășit peste răniți și morți, tot cu dinții încleștați, tot cu tâmplele pulsându-i dureros. Tot înainte. Spre pod.

— Leo!

Barniva l-a înșfăcat brusc de braț, l-a doborât la pământ și i-a acoperit fața cu scutul. Ceva s-a izbit de el. O săgeată. O alta a ricoșat de armura care proteja umărul lui Barniva, altele au căzut în iarbă. Ținându-se cu mâinile de gât, un soldat s-a prăbușit lângă ei. Leo s-a uitat peste marginea scutului, i-a văzut pe arcașii așezați în genunchi, într-un rând lung. Tocmai ce-și puneau alte săgeți în arcuri.

Acum a căzut și Barniva în fund.

— Lo! a murmurat el, de parcă ar fi avut ceva în gură.

Și chiar avea. Din obraz îi ieșea o săgeată. Din locul dintre ochi și puntea nasului. Cât de caraghios arăta. Parcă era o glumă. Parcă ar fi fost un puști care-și vârâse săbiuța din lemn la subraț și zbiera: M-a străpuns! M-a străpuns!

Numai că nu era nicio glumă. Albul ochiului lui Barniva se făcuse roșu. De la sânge.

Leo l-a apucat de umeri.

— Lll...! a mai gemut Barniva, rostogolindu-și către el ochiul plin de sânge.

Celălalt ochi se uita cam cruciș și uluit la coada săgeții care-i ieșea din față.

— Ah!

Sângele i se prelingea pe obraz din gaura făcută de săgeată. Parcă ar fi plâns cu lacrimi roșii.

— Barniva? a murmurat Leo.

Dar Barniva nu s-a mai mișcat.

— Barniva?

Barniva era mort.

Năucit, Leo s-a sculat în picioare. Săgețile zburau pe lângă el, însoțind stropii de ploaie. Și-a ridicat sabia deasupra capului. Îi clocotea sângele de furie.

— Atacați! a urlat el.

Așa își imagina – că urlase. De fapt, sunase mai degrabă ca o bolboroseală de fiară turbată. Au urlat și alții în spatele lui. A auzit vocea lui Glaward. Și a lui Jin. Și a lui Jurand. Și strigăte de luptă, răcnete furioase. Veneau toți în goana mare după el. O săgeată a zburat pe alături. Alta s-a lovit cu un pocnet sec de platoșa lui.

— Mizerabilii! a zbierat el, împroșcând salivă în toate părțile. Mizerabilii!

S-a împiedicat și a căzut drept în nas, i-a intrat iarba în gură și a fost cât pe ce să se înțepe cu propria sabie. S-a ridicat, a aruncat scutul, a apucat sabia cu ambele mâini și a pornit din nou la atac.

A văzut apa, pe care pluteau o mulțime de cadavre. A văzut și arcașii când s-a apropiat de ei. Unii mai bătrâni. Alții mai tineri. Unul cu o claie de păr roşu şi creţ. Altul cu chipul strâmbat de o cicatrice veche. Acesta l-a observat pe Leo înaintând către el, s-a speriat, a vrut să-şi scoată o altă săgeată din tolbă, i-a tremurat mâna, a scăpat-o pe jos, s-a întors să fugă. Aflat la doar câţiva paşi distanţă, cel cu claia de păr roşu a tras o săgeată, dar, din cauza panicii a trimis-o către norii grei.

Apoi s-a ferit icnind de sabia lui Leo, însă aceasta tot l-a nimerit în umăr şi l-a doborât. Apoi a început să lovească în dreapta şi în stânga. Îi vâjâia capul de la chirăielile şi scâncetele lor, precum şi de la propriile mârâieli şi de la scrâşnetul metalului înfipt în carne.

— Mori! răcnea Glaward lângă urechea lui. Mori!

Arcaşii nu purtau armură, aşa că sabia lui Leo a intrat în trupurile lor ca în brânză, făcând răni adânci din care ţâşnea sângele ca din nişte fântâni arteziene. Unul s-a prăvălit zbierând, cu pieptul spintecat. Altul a încercat să-i blocheze sabia cu arcul, dar Leo i l-a sfărâmat şi i-a retezat şi braţul odată cu el. Forţa loviturii l-a făcut să-şi piardă echilibrul şi să se împleticească şi s-a ciocnit cu putere de Antaup care tocmai străpungea un om cu suliţa. A căzut, s-a dat peste cap, a observat un arcaş care voia să se repeadă la el cu un cuţit, a ridicat mâna într-un gest vlăguit şi neîndemânatic, încercând să pareze lovitura, dar chiar atunci o ghioagă uriaşă l-a făcut praf pe atacator. Ghioaga îi aparţinea lui Jin Vâltoare, care l-a apucat de mână şi l-a ridicat în picioare.

Arcaşii au dat năvală în apă, încercând disperaţi să scape de moarte. Leo s-a împleticit spre pod.

Ţinându-se de umăr, un bărbat părea că ar dori şi el să fugă de acolo, însă abia dacă se mai ţinea pe picioare. Printre degete îi curgeau şiroaie de sânge. Leo l-a lovit în tâmplă cu sabia, l-a doborât, l-a călcat în picioare şi a mers mai departe.

Acum parcă îi luase foc tot pieptul. Îşi simţea mâinile şi picioarele amorţite şi fără vlagă. Fiecare grămăjoară de pământ peste care trebuia să treacă i se părea un munte.

A ajuns pe pod. Aluneca pe pietrele ude de ploaie şi sânge şi noroi.

Aici erau mulţi carli, care încercau cu disperare să formeze un zid din scuturi. Un Om Vestit, cu o blană de vulpe pe umeri, a întins degetul gros la el. Leo nici nu s-a mai ostenit să-l atace în clasicul stil al cavalerilor, ci s-a năpustit cu sălbăticie asupra lui. Însă era mult prea istovit, aşa că sabia i-a zăngănit inofensivă, abia atingându-se de scutul Omului

Vestit, dar Leo s-a lovit cu bărbia de marginea scutului și i s-a umplut gura de gustul sărat al sângelui.

Nordicul s-a clătinat, a făcut un pas spate, dar nu a căzut. Și s-au încleștat amândoi într-un fel de îmbrățișare stângace și vlăguită, mârâind ca fiarele, luptându-se corp la corp, lovindu-se cu umerii și coatele, în vreme ce, de jur împrejurul lor, alți oșteni în armuri își cărau pumni cu nemiluita.

Leo auzea în ureche răsuflarea disperată și horcăitoare a nordicului. A mârâit printre dinții încleștați și și-a înfipt degetele în gâtul lui. În gură simțea acum gustul scârbos al blănii ude de vulpe. Sabia i se încurcase în ceva și nu mai putea s-o miște. A reușit cumva să-și scoată pumnalul și a lovit, dar lama doar a zgâriat cămașa de zale a dușmanului. N-avea loc să lovească cum trebuie. Nu mai avea aer. Nu mai avea forță. Iar pumnalul i-a căzut în noroi.

S-au împleticit în cerc și s-au izbit de parapetul podului. Acum Leo a avut suficient loc ca să-și poată ridica mâna liberă până sub bărbia nordicului, să-și îndese degetul înmănușat în gura lui, să și-l vâre cât mai adânc ca să-l poată apuca de partea interioară a obrazului. I-a despicat buza, i-a sfârtecat fața, iar omul a urlat și l-a apucat de încheietura mâinii, dând drumul sabiei pe care o ținuse blocată până atunci. Cu un ultim și supraomenesc efort, Leo a izbutit să-l împingă de lângă el și l-a lovit cu putere în cap. A tresărit când sângele țâșnit i-a ajuns pe față și a simțit cum ceva îl lovește în obraz. Probabil un dinte. Nordicul s-a rostogolit peste parapetul acoperit cu mușchi și s-a prăbușit în apa râului, printre celelalte leșuri. Acum parcă râul ăla din leșuri era făcut, nu din apă. Dar, așa cum zicea vorba aia veche: nu există glorie fără cadavre.

Leo a căzut în patru labe, a bâjbâit prin noroi după sabie, a găsit-o. S-a ridicat mai întâi într-un genunchi. Apoi, gemând, s-a ridicat în picioare. Și a rămas așa, clătinându-se amețit, ținându-se de parapetul alunecos. Îl dureau îngrozitor de tare toți mușchii, îl durea îngrozitor de tare când respira. Parcă era un pește prins în cârlig și scos din apă.

— Tre' să... ne retragem.

Jurand abia dacă mai putea să vorbească. Își pierduse coiful cine știe pe unde, iar toată fața îi era plină de sânge. L-a strâns în brațe pe Leo, ridicându-l un pic, dar mai mult sprijinindu-se de el.

— Să te ducem într-un loc sigur.

— Ba nu, a mârâit Leo, mai întâi strângându-l și el tare în brațe în scrâșnet de armuri ude, apoi încercând să se elibereze. *Luptăm!*

Ploua și mai tare acum. Pe pod nu mai rămăseseră decât cadavre străpunse de săgeți, cadavre străpunse de sulițe, cadavre împrăștiate, cadavre îngrămădite unele peste altele, cadavre atârnând peste parapet. În capătul celălalt al podului se strângeau tot mai mulți nordici sub stindardul lupului.

Erau la fel ca Leo: murdari, plini de sânge și plouați. La fel ca Leo, rânjeau plini de ură; și tot la fel ca el, abia dacă-și mai puteau ține armele în mâini de oboseală. S-au uitat unii la alții prin ploaia torențială. Leo și prietenii lui la un capăt al podului, grupul de Oameni Vestiți în celălalt capăt; iar în mijlocul lor era un bărbat înalt, cu părul lung și ud lipit de fața-i schimonosită de dușmănie.

— Leo dan Brock! a urlat el, cu ochii holbați de turbare.

Leo i-a observat ornamentele aurite de pe sabie, de pe centură și de pe armură și și-a dat imediat seama cine era.

— Stour Amurg! a urlat și Leo, făcând clăbuci la gură de furie.

A vrut să se repeadă spre el, dar îl ținea Jurand. Și numai ura cumplită din suflet l-a ajutat să-și păstreze cât de cât echilibrul.

— N-o s-o rezolvăm pe câmpul de luptă! a mârâit Amurg.

Avea dreptate. Erau la capătul puterilor. Prin ploaia deasă, se vedeau vag oștenii Uniunii retrăgându-se pe dealul roșu. Însă nici oamenii lui Stour nu se mai simțeau în stare să se țină după ei. Plus că ploaia transformase câmpul într-o mocirlă cleioasă.

Stour a ieșit dintre războinicii lui și a întins sabia mânjită de sânge spre pod.

— S-o rezolvăm ca niște bărbați adevărați! În Arenă! Doar tu și cu mine!

Lui Leo nu-i prea păsa de condițiile lui Amurg. Nu voia decât să se lupte cu nemernicul ăla. Să-l sfârtece cu mâinile goale. Să-l sfâșie cu dinții.

Leul s-a luptat cu lupul în arena însângerată. Și leul a învins.

— În Arenă! a răcnit și el. Tu și cu mine!

PARTEA A TREIA

„Cu puţină indulgenţă, dragostea se poate preschimba în indiferenţă sau dezgust; doar ura este nemuritoare."

WILLIAM HAZLITT

REVENDICĂRI

Forest a intrat în încăpere, purtând pe cap căciula de blană, după care-l recunoşteai oriunde şi oricând, şi având pe chip o expresie serioasă şi severă. Căciula şi-a scos-o. Expresia şi-a păstrat-o.

— Distrugătorii vor ajunge curând, Înălţimea Voastră.

— Bine, a murmurat Orso. Bine.

Atât de des minţea, exprimând exact contrariul sentimentelor sale, că ai fi crezut că ar trebui să se descurce mai bine la treaba asta. În realitate, vestea despre sosirea Distrugătorilor l-a făcut să-şi dorească cu disperare ceva de băut. Însă – negocieri de pace sau nu – abia se crăpase de ziuă şi probabil că s-ar fi spus că-i mult prea devreme chiar şi pentru o berică. Aşa că n-a avut încotro şi a scos un oftat prelung şi îngrijorat.

Un aşa-zis mahăr local îi pusese la dispoziţie sufrageria pentru discuţiile care urmau şi, cu toate că masa mare era foarte curată şi lustruită, lui Orso scaunele i se păreau extrem de incomode. Sau poate pur şi simplu nu se simţea el bine în rolul de negociator. Sau în orice alt rol care ar fi presupus o cât de mică responsabilitate, dacă e vorba s-o spunem pe-aia dreaptă. Cu gesturi nervoase, şi-a îndreptat acum tunica. Pentru a mia oară. Îi venise perfect în Adua, acolo unde se simţea în siguranţă. Numai că, dintr-odată, i se părea prea strâmtă la guler. Cu un zâmbet de scuze, s-a aplecat la urechea superiorului Pike.

— Mi se pare că ne-ar fi de folos dacă, atunci când vor veni... ai juca tu rolul personajului negativ. Ce crezi?

Pike şi-a îndreptat privirea ucigătoare asupra lui Orso.

— De ce? Din cauza arsurilor mele hidoase?

— Şi din cauza asta, dar şi din cauză că veşmintele tale sunt negre.

Strâmbătura abia sesizabilă de pe mutra lui Pike semăna oarecum cu un surâs.

— Nu vă faceți probleme, Înălțimea Voastră, am mai jucat rolul acesta, deci pot spune că am ceva experiență. Chiar vă rog să nu ezitați să mă puneți la punct dacă mă port mult prea urât. Abia aștept să vă văd jucând rolul principal în sceneta noastră.

— Sper să fiu convingător, a murmurat Orso, netezindu-și din nou tunica. Mă tem că am cam lipsit de la repetiții.

S-au deschis brusc ușile duble și au intrat Distrugătorii, cu pași mari și apăsați. În imaginația extrem de bogată a lui Orso, aceștia ajunseseră să arate ca niște fanatici cu mâinile mânjite de sânge. Așa că a fost puțin cam dezamăgit acum, când îi vedea în carne și oase. Dezamăgit, dar și ușurat. Pentru că nu erau decât niște oameni obișnuiți.

În frunte venea un bătrân cam corpolent: cu umeri musculoși, mâini mari, ochi cu pleoape grele – dar ațintiți asupra lui Orso, încă de la intrarea în încăpere. Și ațintiți asupra lui au rămas. Și nu s-au mișcat absolut deloc. În urma lui a intrat un bărbat cu chipul acoperit cu cicatrice, a cărui privire nu s-a fixat nicăieri. Ochii lui se mișcau repede și priveau prin toată camera, de la ferestre la uși și până la cele șase gărzi de lângă pereții cu lambriuri. Dar fără să se oprească asupra niciunei persoane. La urmă a intrat o femeie, îmbrăcată cu o haină murdară și cu părul urât și zbârlit. Pe sub claia aceea de păr jegos, Orso deslușea cea mai cruntă privire care-i fusese adresată vreodată. De fapt, disprețul acela nemilos din ochii ei albaștri chiar îi amintea destul de mult de mama lui.

— Bine ați venit!

Tonul cu care i-a întâmpinat se voia amabil, dar și autoritar – însă evident că i-a ieșit cam strident și vlăguit totodată.

— Sunt prințul moștenitor Orso, acesta este colonelul Forest, comandant al celor patru regimente care au împresurat orașul Valbeck, iar acesta...

— Am auzit cu toții de superiorul Pike, l-a întrerupt bătrânul, trântindu-se greoi pe scaunul din mijloc și încruntându-se la cei din cealaltă parte a mesei.

— Sper că doar lucruri de bine, a spus superiorul.

Șoapta lui Pike mustea de amenințări cumplite, amenințări nerostite încă. Orso a simțit că i se ridică părul pe ceafă, cu toate că făcea parte din aceeași tabără. Mda, era clar că se afla în prezența unui actor extrem de talentat, parcă născut pentru rolurile negative.

— Pe mine mă cheamă Malmer.

Vocea bătrânului Distrugător era la fel de puternică pe cât îi era și trupul, iar fiecare cuvânt părea a avea greutate, așa cum grele sunt și cărămizile clădite cu grijă într-un zid.

— Ăsta-i fratele Heron, care a luptat doișpe ani în armatele lui taică-tu, a continuat el.

Și a făcut un semn din cap spre bărbatul cu multe cicatrice pe față, după care a făcut alt semn către femeia cu trăsături dure și expresie înverșunată, a cărei privire părea să atingă noi și noi cote de dispreț copleșitor la fiecare răsuflare a lui Orso.

— Asta-i sora Teufel, care a stat doișpe ani în lagărele lui taică-tu.

— Încântat de cunoștință! s-a hazardat să spună Orso, cu toate că bănuia că nu are motive să se aștepte la un răspuns politicos.

Însă acum Pike deja se îmbățoșase în scaun și își dezvelise dinții.

— Ai grijă cum te adresezi prințului moștenitor al Uniunii, care îți este...

— Te rog! a exclamat Orso, ridicând mâna ca să-l tempereze.

Pike s-a potolit așa cum face câinele de vânătoare chemat de stăpân.

— Nerespectarea etichetei nu este un păcat de moarte. Iar speranța mea arzătoare este că nu va muri nimeni, indiferent de motiv. Să înțeleg... că au fost luați ostatici?

— La ultima numărătoare erau cinci sute patruzeci și opt, a scrâșnit femeia pe nume Teufel, pe un ton atât de înverșunat, de-ți venea să crezi că adresează o insultă ucigătoare celui mai mare dușman.

— Și ne-am dori să-i eliberăm, a zis Malmer.

Orso ardea de nerăbdare să-i întrebe dacă și Savine se afla printre acei ostatici, dar, oricât de incompetent ar fi fost în ale negocierii, până și el își dădea seama că așa ar fi pus-o într-un pericol și mai mare. Trebuia neapărat să strângă din dinți și să se abțină. Trebuia neapărat să nu-și mai asculte cocoșelul, pentru că ăsta nu făcea decât să-l bage în belele. Trebuia neapărat să-și folosească mintea – măcar acum!

— Și de ce anume ar fi nevoie ca să-i eliberați pur și simplu? a îndrăznit el să-i întrebe.

Malmer a schițat un zâmbet trist, iar pielea uscată ca pergamentul i s-a încrețit ușor la ochi.

— Mă tem că avem niște cereri înainte de a vorbi despre eliberarea lor.

— Prințul moștenitor al Uniunii nu negociază cu trădătorii, a scrâșnit Pike.

— Domnilor, vă rog, vă rog, a intervenit Orso, ridicând din nou mâna ca să-i potolească. Hai să lăsăm la o parte acuzațiile și să ne concentrăm, ca să găsim o rezolvare a situației care să ne mulțumească pe toți.

Până și el s-a mirat de cât de bine a vorbit. Poate că nu era chiar atât de nepriceput la treburile astea.

— Chiar vă rog să-mi prezentați cererile voastre...

Însă sentimentul acela de satisfacție de sine i-a dispărut brusc când Teufel a aruncat pe masa lustruită o hârtie împăturită care i-a aterizat pe genunchi. A despăturit-o, strâmbându-se la gândul că va descoperi acolo doar alte insulte scrise cu sânge.

Însă erau doar câteva rânduri, scrise cu litere mici și citețe, probabil de mâna unei persoane educate.

Stai cuminte. Stăpânește-ți surprinderea. Prefă-te că citești o listă de revendicări. În ciuda tuturor aparențelor, să știi că sunt de partea ta.

Luat pe nepregătite, Orso și-a ridicat ochii la femeie. Aceasta s-a uitat urât la el, chiar mai urât decât înainte. Riduri adânci se formau acum între sprâncenele ei.

— Știi să citești, *Înălțimea Ta*? a mârâit ea pe un ton de batjocură.

— Cred că am avut vreo doisprezece profesori particulari și toți s-au lăsat apoi de meserie, dar m-a bătut mama atât de mult la cap, că am învățat până la urmă.

Și Orso și-a coborât din nou privirea la hârtia aia, încruntându-se și prefăcându-se că ar citi cu foarte mare atenție și încercând să pară de-a dreptul consternat de ce citea acolo. Adevărul este că nu avea nevoie de cine știe ce efort pentru asta.

Superiorul Risinar a fost principalul instigator la revoltă, numai că a fugit din oraș înainte de venirea voastră și a plecat împreună cu Incendiatorii, cei care au făcut cei mai mulți morți și cele mai multe *distrugeri. Dacă se poate spune că există vreun conducător, atunci Malmer este acela. Nu-i un om rău. Nu vrea să le facă rău ostaticilor. Pe el nu-l interesează decât siguranța civililor, a Distrugătorilor și a familiilor acestora. Are anumite revendicări, dar devine din ce în ce mai disperat. Nu se mai găsește aproape nimic de mâncare și nu mai există ordine.*

Clar că informația aceasta era deopotrivă utilă și neașteptată, dar Orso a reușit cumva să nu-și trădeze deloc reacția. S-a purtat de parcă tocmai ce primise cele mai bune cărți, iar acum nu mai trebuia decât să adopte o mină dezamăgită, ca să-i momească pe ceilalți jucători să parieze cât mai mult.

Malmer știe că nu prea are atuuri. Și va intra la bănuieli dacă îi vei oferi prea mult. Se temea că ne vei ataca fără întârziere. Acum se teme că vei asedia orașul și îi vei înfometa pe Distrugători. Se așteaptă să fii arogant și să minți. Sfatul meu este să fii sincer și respectuos. Să încerci să obții o rezolvare pașnică și să nu țipi la el și să eviți amenințările deșarte. Dar este decizia ta dacă vei refuza să-i îndeplinești revendicările și dacă îi vei da de înțeles că timpul se scurge în favoarea ta. Dacă îi vei oferi amnistiere pentru Distrugători, eu cred că l-ai putea convinge să se predea. Este conștient că nici nu poate spera la mai mult de atât.

În continuare erau înșiruite revendicările Distrugătorilor: modificarea legilor muncii, reglementarea salariilor și a prețului pâinii, alte cereri referitoare la canalizare și la locuințe – tot felul de lucruri pe care Orso nici măcar nu le înțelegea așa cum trebuie, darămite să le mai și poată pune în practică.

Superiorul Pike și-a ridicat mâna deformată și asemănătoare acum cu o mănușă fără degete.

— Îmi permiteți, Înăl...

— Nu-ți permit!

Orso a împăturit la loc foaia de hârtie, a netezit-o bine cu unghia degetului mare și și-a strecurat-o în buzunarul interior al tunicii.

După care a zâmbit – întotdeauna este bine să începi cu un zâmbet – și s-a înclinat spre Malmer, de parcă ar fi destăinuit un secret unui vechi prieten. De parcă soarta miilor de oameni nu ar fi depins nicicum de acordul la care ar fi ajuns ei – sau n-ar fi ajuns.

— Jupâne Malmer, îmi pari un om onest și doresc să fiu și eu sincer cu tine. Mi-ar fi extrem de ușor să-ți promit că-ți voi pune lumea la picioare, dar nu vreau să-ți insult inteligența. În realitate, Consiliul Închis nu este deloc dispus să negocieze și, chiar dacă eu aș fi de acord cu revendicările voastre...

Acum și-a înălțat mâinile, făcând același gest cavaleresc de neputință pe care îl folosea în fața iubitelor părăsite, a creditorilor păgubiți și a judecătorilor.

— Eu sunt doar prinț moștenitor. Prin urmare, nimic nu i-ar împiedica nici pe tatăl meu și nici pe sfetnicii lui să refuze a pune în practică oricare dintre promisiunile mele. Sincer, chiar cred că acesta este motivul pentru care tocmai pe mine m-au trimis să discut cu voi. Și mai cred... la fel de sincer... că sunteți conștienți de asta.

— Atunci, la ce-am mai venit pân-aici? s-a răstit Heron.

Nu se știe cum, dar Forest izbutise să-și strâmbe fața – oricum foarte strâmbată de cicatrice – în așa fel încât să capete o expresie și mai severă.

— Înălțimea Voastră, trupele noastre sunt pregătite să intre oricând în oraș. Doar ordinul vi-l așteaptă...

— *Ultimul* lucru pe care ni-l dorim este o și mai mare vărsare de sânge, colonele Forest, a spus Orso, ridicând acum spre el mâna și făcându-i semn să se liniștească. Suntem cu toții cetățeni ai Uniunii. Suntem cu toții supuși ai tatălui meu, regele. Refuz să cred că nu putem găsi o soluție pașnică.

Sigur, nu avea cine știe ce experiență în negocierile pentru eliberarea ostaticilor, dar te puteai baza pe el și era extrem de convingător în alte situații – fie într-o sală de jocuri, în dormitorul unei doamne sau în prăvălia unui cămătar. În cazurile de genul acesta avea o experiență aproape nelimitată. Și-a îmblânzit tonul, și-a îmblânzit trăsăturile, și-a îmblânzit întreaga atitudine. S-a uitat drept în ochii lui Malmer și s-a străduit să emane doar un fel de compasiune siropoasă.

— Știu foarte bine că inițiatorul acestei situații nefericite a fost... superiorul Risinau. Și văd că nu a venit personal la negocieri. Poate... nu știu... dar mă întreb: nu cumva i s-a diminuat loialitatea față de propria cauză?

Și nu cumva Orso a observat chiar acum o tresărire în trăsăturile împietrite ale lui Malmer?

— Cunosc foarte bine tipul ăsta de om. Haide să vorbim cinstit, știți bine că-l văd foarte des când mă uit în oglindă. Este omul care face mizerie și îi pune pe alții să strângă în urma lui.

Și nu a sărit nimeni să-l contrazică – ceea ce l-a dezamăgit destul de mult. Dar bine măcar că n-a sărit nimeni în apărarea lui Risinau.

— Deci știu ce simți...

Orso a aruncat câte o privire plină de înțelegere fiecăruia dintre cei trei adversari ai săi.

— ... atunci când trebuie să plătești tu oalele sparte. Respect faptul că aceia dintre voi care încă sunt în oraș sunt cei care au ales să rămână și să încerce să salveze ce mai poate fi salvat. Pot să vă asigur că autorii acestui dezastru vor fi găsiți și pedepsiți așa cum merită.

— Să n-aveți nici cea mai mică îndoială în privința asta, a rostit Pike printre dinții încleștați.

— Însă eu nu am deloc intenția să vă pedepsesc pe voi pentru fărădelegile *lor*, a continuat Orso. Pe mine nu mă interesează *decât* siguranța bărbaților, femeilor și copiilor din Valbeck – doar atât și nimic mai mult. Siguranța tuturor, indiferent față de cine ar fi jurat credință. Îi pot prezenta tatălui meu revendicările voastre. Le pot transmite și Consiliului Închis. Dar știm cu toții – și voi, și eu – că nu există absolut nicio garanție că vă vor fi satisfăcute.

Acum Orso a tras aer în piept și a scos un oftat prelung.

— Totuși... vă pot promite că veți fi amnistiați. Pot promite clemență deplină pentru fiecare Distrugător care se predă de bunăvoie și își predă și armele până mâine, la apusul soarelui. Și tot atunci aștept să ne aduceți și toți ostaticii, teferi și nevătămați. În acel moment vom permite aprovizionarea orașului cu alimente.

— Înălțimea Voastră, l-a întrerupt Pike. Nu putem accepta ca niște trădători să...

Fără să-și ia nicio fracțiune de secundă ochii de la Malmer, Orso a ridicat mâna și l-a amuțit din nou.

— Din păcate, cealaltă opțiune ar fi să-i ordon colonelului Forest să împresoare orașul și să nu permită nimănui nici să intre și nici să iasă. Mi-am eliberat agenda, așa că pot aștepta oricât. Însă, când vă veți preda, ceea ce evident că se va întâmpla, nu în fața mea o veți face, ci în fața superiorului Pike.

Nici nu mai este nevoie să spunem că nu exista nimic încurajator în trăsăturile topite și schimonosite ale superiorului. Malmer s-a lăsat anevoie pe spătarul scaunului și l-a cântărit mai bine din privire pe Orso.

— Și de ce, mă rog, am avea încredere în tine?

— Înțeleg motivul care vă împiedică s-o faceți. Dar, ținând cont de circumstanțe, mi se pare o ofertă foarte generoasă. Sunt *convins* că nu puteți spera la mai mult.

Malmer s-a uitat la Heron. Apoi s-a uitat la Teufel. Nici unul dintre ei nu a avut vreo reacție.

— Trebuie să mă sfătuiesc cu oamenii mei.

— Bineînțeles, a spus Orso, ridicându-se în picioare.

S-a ridicat și Malmer, iar prințul moștenitor i-a întins mâna. Bătrânul Distrugător s-a încruntat o clipă la ea, după care i-a strâns-o în laba lui uriașă.

Orso a rezistat eroic.

— Dar insist că trebuie neapărat să primesc un răspuns până la apus. Dar nu mâine, ci astăzi.

— O să-l primești, a zis Malmer.

S-a uitat mai atent la el și a adăugat:

— Înălțimea Voastră.

Apoi a ieșit din cameră cu pași apăsați și țanțoși, urmat de camaradul lui tulburat și nemulțumit. S-a ridicat și Teufel, iar scaunul ei a scârțâit urât pe pardoseala din gresie. I-a aruncat lui Orso o ultimă privire plină de dispreț nimicitor, după care a plecat și ea. S-a auzit un pocnet slab. Se închisese ușa.

— Foarte bine, Înălțimea Voastră!

În sprâncenele rămase cam fără păr ale superiorului Pike se deslușea oarece mirare. Dar, în fond, cine să-l condamne pentru asta? În ultimul deceniu, fuseseră aproape de minus toate așteptările în orice realizare a lui Orso.

— O adevărată lovitură de maestru.

— Trebuie să recunosc, am avut un ajutor de nădejde, a spus Orso, scoțând cu două degete lista cu revendicări din buzunarul tunicii. Din partea femeii cu fața aia feroce.

Pike a aruncat o privire asupra strategiei de negociere pe care o primise Orso – şi i-a fost foarte uşor să citească scrisul acela ordonat.

— Probabil că este spionul din Valbeck al arhilectorului.

— Altă explicaţie nici n-ar fi. Se pare că a câştigat încrederea Distrugătorilor şi a ajuns să ocupe un loc destul de important în ierarhia lor.

— Impresionant, a mormăit Pike, uitându-se încruntat spre uşă. Înseamnă că foarte multe vor depinde de opiniile şi de puterea ei de convingere.

— Ai dreptate, superior Pike.

Pe Orso îl chinuiau mereu grijile când se gândea la Savine. Era singură în oraş. Fusese luată ostatică? Sau ajunsese deja un cadavru printre toate celelalte? S-a strâmbat. Îl ardeau ochii şi simţea că îl paşte o afurisită de durere de cap.

Şi totuşi poate că nu era chiar atât de devreme pentru băuturica aia.

CINE ȚINE HĂȚURILE

Pe Rikke o mânca nasul de la frigul de dinaintea zorilor, iar respirația răniților făcea aburi în jur.

Se întreba cât de mulți zăceau în poiana aia. Poate o sută. Poate mai mulți. Tămăduitoare pline de sânge pe haine se mişcau cocârjate printre ei, ca să le coasă rănile, ca să le bandajeze, ca să le îndrepte (pe cât posibil) oasele rupte, ca să le dea mâncare și apă și să-i aline cât puteau ele de mult. Adică nu prea cine ştie ce.

Se auzea un bâzâit înfundat, făcut parcă de un roi de albine atacând tufele înflorite, însă nu era zumzet de albine, ci murmur de voci, scâncete, gemete și suspine. Un adevărat cor al durerii. Cât să-ți treacă tot cheful de viață – presupunând că mai aveai aşa ceva. Rikke s-a cutremurat şi și-a strâns blana mai bine în jurul gâtului.

— Ți-am zis s-o ții mai sus.

— Iertare.

A durut-o umărul când a ridicat din nou torța pentru ca Isern să vadă ce făcea: își scosese vârful limbii prin gaura dintre dinți și cosea atentă rana urâtă din umărul unui tânăr. Îi vârâse un băț în gură ca să muște în el când va fi să-l doară mai tare. Și băiatul răbda acum supliciul cu ochii închiși și cu dâre lucioase de lacrimi pe obrăjorii trandafirii.

— Nici în ruptul capului nu mi-aş fi imaginat că ești și tămăduitoare, a spus Rikke, strâmbându-se puțin când Isern a început să șteargă sângele cu o cârpă.

— Nu?

— Nu credeam că poți să fii suficient de miloasă.

— Miloasă? De unde ţi-a mai venit şi gândul ăsta? Dacă eşti rănit, în niciun caz nu ai nevoie de o tămăduitoare miloasă.

Isern a vârât din nou acul mare în umărul tânărului, făcându-l să icnească de durere.

— Dacă eşti rănit, atunci ultimul om pe care o să-l mai vezi în viaţa ta o să fie tămăduitoarea aia miloasă. O tămăduitoare bună e musai să fie mai dură şi mai neîndurătoare decât un mare războinic. Vezi tu, fato... tămăduitoarele astea fac o treabă al naibii de grea şi nu capătă niciun fel de recompensă.

Una dintre celelalte tămăduitoare şi-a manifestat acordul printr-un mârâit scos pe lângă cuţitaşul pe care-l ţinea între dinţi.

Isern i-a aruncat lui Rikke o privire plină de înţeles pe sub sprâncene.

— O tămăduitoare foarte bună trebuie să-şi împietrească inima, aşa cum trebuie s-o facă şi un mare conducător.

Tânărul la care lucra Isern şi-a scos din gură băţul umplut cu bale.

— Zău aşa! În numele morţilor, las-o-n pace, ca să-şi vază de treabă!

— Măi, băieţaş, află de la mine că pot şi să te cos şi să vorbesc cu ea în acelaşi timp, s-a răstit la el Isern, smulgându-i băţul dintre degete, vârându-i-l înapoi între dinţi şi continuând să-i coasă rana.

Rikke a făcut ochii mari la poiana de gemete.

— Atât de mulţi răniţi...

— Şi ăştia-s doar ăia cu răni mai uşoare. Ăia care mai au şanse să scape cu viaţă.

— Îţi vine să te întrebi de ce o tot fac?

— Ce să facă? Să intre în război?

— Da, să se ducă de nebuni şi să se războiască... uite unde ajung.

— Poate nu s-ar întâmpla asta dacă Oamenii Aleşi ar catadicsi să vină chiar ei aici ca să culeagă ce-au semănat, numai că nu calcă niciunul prin locurile astea, nu? Că p-acilea nu-i prea bine, pricepi matale? În afară de bucăţile alea de le scoatem noi din muribunzi, nu-i prea mult metal sclipicios care să le-ncânte ochişorii. Aşadar pricepi acuşi de ce tămăduirea e o treabă de femei, da?

Venite din partea lui Isern, vorbele astea păreau puţin cam ipocrite, de vreme ce Rikke o văzuse cu ochii ei ucigând cel puţin cinci bărbaţi cu suliţa aia de care nu se despărţea. Dar, în principiu, nu prea avea motive s-o contrazică.

— Ei hotărăsc, a șoptit ea, noi ne supunem. Ei distrug, noi dregem.

Isern a clătinat din cap, strângând tare din buze, în vreme ce mânuia cu îndemânare acul.

— Atât de greu e să vindeci un om, dar toți menestrelii ăia doar despre ucigași cântă. Când l-ai auzit pe vreunul cântând despre o femeie? Poate doar dacă striga după mă-sa când pusese Marea Nivelatoare mâna pe el.

— Precis că trebuie să fie și alte metode prin care să putem face o lume mai bună, a oftat abătută Rikke.

— Îți mulțumesc din toată inima pentru revelația asta, a mârâit cu dispreț Isern, dându-și ochii peste cap. Dacă am învățat ceva în alea trei' șase de ierni de când fac umbră pământului, atunci lucrul ăla e că lumea n-o să se schimbe de la sine. Dacă vrei să-i vindeci rănile, atunci ar fi bine să te pui pe cusut.

Rikke se simțea mult prea neputincioasă – mult mai mult decât de obicei – în mijlocul acestor dureri.

— Ce pot să fac?

— Tu? Ce să faci tu? Rikke, cea cu Ochiul Lung? Doar tu ai văzut oamenii lui Calder cel Negru, nu? Poate ai salvat armata. Poate ne-ai salvat pe toți.

— Poate...

Era adevărat că toți începuseră să o privească altfel după bătălie. Cu respect, parcă – iar asta era o schimbare plăcută. O priveau de parcă s-ar fi temut de ea – ceea ce nu mai era chiar atât de plăcut. Ba chiar vreo doi se uitau la ea cu ură – ceea ce, oricât de ciudat ar fi fost, ei i se părea deopotrivă plăcut și neplăcut. Tocmai pentru că nu se considerase niciodată suficient de importantă încât să stârnească ura cuiva.

— Nu mai ești o nimeni, Rikke cea Șleampătă, a anunțat-o Isern, căscând ochii la ea. Ai intrat în legendă.

— Care legendă? a pufnit Rikke. Sunt o oareșcine.

— Aoleu, ce zici tu acolo? Păi, nu așa încep toate legendele faimoase? Chiar m-aș încumeta să zic că ești mai destoinică decât foarte mulți și o să ne conduci spre zile mai bune și mai luminoase.

— Ce să conduc eu? Că doar nu-s vreo afurisită de căpetenie!

— Cum să fii așa ceva? Că nu faci decât să te ții la urmă și să te miorlăi că nu ești decât o proastă incapabilă de nimic, nu? Pune mâna de ține torța aia mai sus!

— Iertare. Trebuie să găseşti repede pe altcineva să ţi-o ţină. Am fost chemată la sfatul care are loc în zori, a spus Rikke, umflându-se în pene. Chiar de doamna guvernator Brock.

— Da' de ce? Vrea să te pună să-ţi foloseşti tertipurile femeieşti ca să-i convingi coconu' să nu se ducă la luptă?

Rikke s-a dezumflat un pic.

— Dacă se bazează pe tertipurile mele femeieşti înseamnă că-i disperată rău de tot.

— O-ho-ho, stai puţin, că eu cre' că ai mai multe tertipuri din astea decât îţi dai tu seama. În fond, tu l-ai convins pe flăcău să intre în bătălie, nu?

Şi Isern i-a aruncat privirea aia piezişă, care părea să sugereze că ele două ar fi fost complice în cine ştie ce plan diabolic.

— Ce zici?

— Zic de toţi leii ăia de i-ai văzut; şi de lupi şi de cercurile alea de sânge.

— Doar am văzut, atâta tot. Tu m-ai întrebat ce văd!

Isern s-a oprit din cusutul rănii.

— Nu tu alegi ce vezi. Dar poţi să alegi ce scoţi pe gură. Doar acu' o clipă ai vorbit de schimbarea lumii. Şi imediat te-ai apucat să spui că nu eşti în stare să-l faci pe băiatul ăla să se răzgândească? Haide, măi, fato, s-o recunoaştem: flăcăul ăla nu-i vreun geniu.

Acum a tăiat aţa cu dinţii şi a întins mâna după bandaje.

— Ştiu că-ţi place să crezi că eşti doar o beteagă, cărată de alţii în căruţ nu se ştie încotro. Şi că tu n-ai niciun cuvânt de spus în privinţa asta. Dar, dacă te uiţi mai bine, atunci ai să vezi că tu însăţi ţii hăţurile.

Şi i-a mai aruncat lui Rikke o privire cu subînţeles.

— Şi poate o fi venit vremea să le şi foloseşti. Acu' ţine naibii torţa aia mai sus!

Leul cel Tânăr arăta mereu foarte bine, dar cel mai bine şi mai bine arăta atunci când era furios sau când era rănit în luptă; ba, chiar şi niţeluşă proastă dispoziţie îl avantaja. Una peste alta, Rikke nu prea putea să-şi imagineze alt bărbat mai chipeş decât el.

Necazul este că duelurile pe viaţă şi pe moarte nu sunt întotdeauna câştigate de cei frumoşi. Ba din contră – istoria ne învaţă că ăia urâţi au câştig de cauză. Poate că ăştia îşi petrec tot timpul antrenându-se, în vreme ce ăia drăgălaşi şi-l irosesc dichisindu-se în oglindă. Însă Rikke ţinea părerea asta doar pentru sine, că oricum toţi ceilalţi erau şi aşa destul de speriaţi. La urma urmei, Leo le risca viitorul în duelul ăsta cu unul dintre cei mai periculoşi bărbaţi din Nord; iar singura persoană care nu credea că ar fi fost o idee foarte proastă era însuşi Leo, renumit pentru lipsa lui de judecată.

În niciun caz starea de spirit a lui Rikke nu avea cum să devină cât de cât mai senină acum, când a văzut mesagerul stând nemişcat în mijlocul cortului şi ţinând strâns în mâna îmbrăcată în mănuşa din zale o scrisoare de la Maiestatea Sa Augustă. Când intrase şi dăduse cu ochii de el, se întrebase mirată unde naiba i-or găsi pe toţi vlăjganii ăştia. După care se întrebase – la fel de mirată – de ce naiba nu-l băga nimeni în seamă. Iar apoi, doamna guvernator, spunând ceva cu foarte multă emfază şi plimbându-se dintr-o parte în alta, trecuse chiar prin solul ăla. Atunci îşi dăduse Rikke seama că ochiul stâng i se înfierbântase şi că omul nu era de fapt acolo. Sau, mai degrabă, nu era *încă* acolo.

Când îl văzuse pe Calder cel Negru, începuse să creadă că Ochiul Lung chiar ar fi putut să fie o binecuvântare. Dar acum i se părea din nou o mare năpastă.

— Nu pot să dau înapoi, zicea acum Leo, supărat şi plin de cicatrice şi superb. Ce-o să se *creadă* despre mine?

Mama lui i-a aruncat o privire plină de scepticism. Aşa făcea mai mereu.

— Sunt mult mai multe în joc decât *părerea lumii despre tine*!

Tatăl lui Rikke a făcut câţiva paşi, s-a strecurat între cei doi şi a pus mâna pe umărul lui Leo, încercând să-l liniştească.

— Uite, fiule, cum stă treaba: ironia supremă a vieţii e că, pe măsură ce îmbătrâneşti şi nu prea mai ai mulţi ani de trăit, cu atât te temi mai mult de moarte. La tinereţe ţi se pare că eşti de nebiruit, dar...

Şi a pocnit din degete chiar sub nasul lui Leo.

— Uite aşa de repede se duc toate.

— Ştiu asta! s-a răstit Leo. Dar mă atrag duelurile din cauza legendelor ălora despre Sângerosul Nouă, pe care chiar tu mi le-ai spus! Legendele despre marile lui victorii în Cercul Lumii. Despre soarta Nordului care atârna doar de o singură...

Tatăl lui Rikke părea de-a dreptul îngrozit.

— Păi, alea trebuiau să fie avertismente, băiete! Nu încurajări!

— S-a gândit măcar unul dintre voi că s-ar putea chiar să *înving*? a zbierat furios Leo, încleştându-şi pumnul acoperit cu crustele rănilor căpătate în luptă. Am luptat până la capăt! N-am avut parte de niciun fel de întăriri, iar oamenii lui Solz Mână-de-fier erau odihniți și pregătiți de bătălie! Asta s-ar putea să fie singura noastră șansă de a recâștiga Uffrith-ul! De a menţine Protectoratul!

Tatăl lui Rikke și-a încrucişat braţele la piept, a oftat adânc şi s-a uitat pe sub sprâncenele-i stufoase la mama lui Leo.

— Nu mai am ce să zic, băiatul are dreptate.

— Pot să înving!

Acum Leo s-a oprit chiar lângă mesagerul încremenit. Iar marele sigiliu de pe pergamentul care încă nu ajunsese acolo aproape îi atingea obrazul.

— *Ştiu* că pot! A văzut Rikke!

În momentul acesta, atât tatăl lui Rikke, cât și mama lui Leo s-au întors să se uite la ea. Iar tânăra a rămas stană de piatră, cu gura căscată şi cu ochii bulbucaţi, aidoma unui pungaş prins cu mâna în buzunarul altcuiva.

Abia acum s-a lămurit ea că Isern avusese dreptate. Ce văzuse era una, dar cu totul alta era ce spunea şi nu trebuia să fie o legătură directă între cele două, ci doar o relaţie alambicată, creată de propria ei minte. M-am înșelat, Leo, iartă-mă. te rog să mă ierţi. Iartă-mă, Leo, mama ta are dreptate. Te rog să mă ierţi, Leo, dar, în realitate, leul a pierdut și i-au fost smulse fuduliile și înfipte într-o suliţă.

Și totuşi... Poate că ea ţinea hăţurile. Poate că le-a ținut mereu. Poate că ea făcuse asta şi nu mai avea cum s-o dreagă.

Însă, într-un colţ întunecat al minţii – un cotlon de care abia dacă avea habar –, chiar că-și dorea să-l vadă pe Leo duelându-se cu Stour Amurg. Să-l vadă cu ochişorii ei cum îl căsăpeşte pe ticălosul ăla în faţa întregului Nord. Să aibă şi ea partea ei de răzbunare pentru toate cele îndurate de tatăl ei, pentru toţi cei măcelăriţi în poiana aia, pentru toţi morţii întorşi deja în ţărână, pentru toate belelele de care avusese parte în codrii ăia îngheţaţi.

În momentul ăsta ar fi putut să spună absolut orice. Dar a ales să spună adevărul.

— Am văzut cum un leu și un lup se luptau într-un cerc de sânge, iar leul a învins.

Mama lui Leo și-a dus mâinile la cap.

— Adică vrei să-ţi rişti viaţa – ca să nu mai zic şi viitorul Nordului – doar pentru că, în timpul unei *crize,* fătuca asta a văzut nişte animale încăierându-se?

— L-a văzut chiar pe Unghie ieşind din pădure înainte să fim atacaţi, a intervenit tatăl lui Rikke, simţindu-se obligat să-i ia apărarea, cu toate că nu era deloc convins că fiica lui ar fi avut dreptate. Dacă nu l-ar fi văzut ea, am fi fost acum cu toţii întorşi în ţărână.

— Te rog din suflet, Rikke! a ţipat Finree. Că doar nu eşti proastă! Spune-i că-i o nebunie curată!

— Păi...

Şi acum Rikke s-a încruntat, pentru că auzea zgomot de paşi de afară, zgomot metalic – de pinteni care se loveau de armura care proteja picioarele celor care se apropiau de cort. Şi-a dat ochii peste cap.

— Ahaaaa, acum pricep.

— Pricepi? Ce pricepi?

— Că nu contează ce cred eu. Şi nu contează nici ce crezi tu.

— Îmi permiţi să te întreb de ce anume?

Rikke a făcut un semn din cap spre intrarea în cort.

— Din cauza lui.

Chiar în momentul acela, pânza grea s-a smucit într-o parte, iar mesagerul a intrat în cort cu paşi mari şi apăsaţi. A scos pergamentul din tolbă şi a făcut câţiva paşi înainte, ajungând chiar în locul unde-l văzuse Rikke în tot acest timp. Apoi i-a întins lui Leo misiva, din care atârna sigiliul uriaş.

— Milord Brock, a spus el. Aveţi un mesaj din partea regelui.

În cort s-a lăsat atunci o tăcere de moarte, iar Leo a luat sulul de pergament şi l-a desfăşurat încet. După ce a citit doar primele câteva rânduri, a ridicat ochii. Şi tare mari îi mai avea.

— Regele mă învesteşte în funcţia de lord guvernator al Engliei în locul tatălui meu.

Tatăl lui Rikke a scos un şuierat prelung. Mama lui Leo a făcut o jumătate de pas în faţă.

— Leo...

— Nu, a spus el.

Dar nu pe un ton tăios, ci pe unul foarte ferm.

— Ştiu, mamă, că tu vrei doar ce-i mai bine pentru mine. Şi îţi sunt nespus de recunoscător pentru tot ce m-ai învăţat. Dar acum a venit vremea să stau pe picioare mele. Mă voi lupta cu Stour Amurg. Nimic din ce veţi spune nu mă va face să mă răzgândesc.

Şi s-a întors şi a ieşit din cort.

Solul a dat din cap – ce-i drept, cu ceva sfială – spre lady Finree; după care a pornit iute după noul lord guvernator al Engliei. Şi, slavă Domnului, şi-a luat şi năluca cu el.

Cu un gest istovit, tatăl lui Rikke şi-a frecat bărbia nerasă.

— Asta este. Măcar am încercat.

Şi a bătut-o uşor pe Rikke pe umăr. După care a plecat şi el de acolo.

Prin urmare a rămas doar lady Finree, care se holba la intrarea cortului, fără să priceapă ce i se întâmplă. Până în urmă cu doar câteva secunde, ea fusese comandantul suprem. Şi, doar dintr-un condei, a fost degradată la funcţia de mamă grijulie a unui oarecare războinic.

— Parcă doar ieri îi dădeam să mănânce, îl îmbrăcam şi îl ştergeam la fund.

Acum s-a uitat la Rikke şi a vorbit pe un ton foarte aspru.

— E un mare cretin şi habar n-are de nimic, dar s-a născut cu puţă, aşa că el trebuie să hotărască soarta noastră, a tuturor!

Dintr-odată, părea foarte bătrână. Şi bătrână, şi slăbită, şi neajutorată. Iar lui Rikke i-a părut tare rău de ea şi i-a părut rău că a făcut ce a făcut. Însă nu mai putea să dreagă busuiocul. Poţi să vezi trecutul cu Ochiul Lung. Dar nu te mai poţi întoarce acolo. Niciodată.

A ridicat din umeri atât de sus, că i-au ajuns până aproape de urechi. Apoi şi i-a relaxat cu un gest neputincios,

— Dar poate chiar o să învingă?

ARMA PROSTULUI

— Tâmpitul naibii! a mârâit Calder, umblând furios prin sat.

— Chiar așa! a oftat Trifoi, ținându-se după el. Al naibii tâmpit!

Prin noroiul de-acolo mişunau oştenii lui Solz, bărbaţi înarmaţi până-n dinţi, bărbaţi înverşunaţi, bărbaţi care nu dădeau niciodată înapoi. Însă acum s-au bulucit toţi într-o parte, după ce au dat cu ochii de Calder cel Negru, care înainta tunând şi fulgerând, turbat de supărare.

— Of, Trifoi, a mormăit el, să ştii tu că mi-am iubit nevasta. Am iubit-o mai mult decât mi-am iubit viața.

— Păi... ăsta-i un lucru bun, nu?

— Asta a fost marea mea slăbiciune.

— Aha!

— Am iubit-o și ea a murit și nu mi-a mai rămas decât fiul nostru.

— Of!

Calder s-a îndreptat cu paşi mari spre conacul căpeteniei, transformat de regele nordicilor într-o tavernă provizorie.

— Așa că l-am răsfățat mult și i-am trecut cu vederea toate năzbâtiile și, chiar când ar fi trebuit să-l bat pe aiurit de să-i sune apa în cap – și, crede-mă, n-au fost puţine ocaziile astea –, parcă o vedeam pe mă-sa în trăsăturile lui şi nu mai puteam s-o fac.

— Chiar dacă ai vrea să-i tragi acum o mamă de bătaie, mi se pare că ar fi nițeluș cam târziu, a murmurat Trifoi.

— Stai să vedem! a zis Calder, izbind de perete uşile tavernei şi năpustindu-se înăuntru.

Regele Solz era cu pocalul la gură. Păi, ce altceva să facă? Bea şi râdea cu poftă ascultând poveştile despre luptă, poveşti deja umflate de prea multe minciuni, aşa cum berea de prin părţile alea era înmulţită cu prea multă apă. Nepotul lui, marele şi tarele Stour Amurg, înfrumuseţat cu câteva zgârieturi şi vânătăi noi, rânjea fericit când îşi auzea propriile fapte vitejeşti – ba chiar rânjea şi mai larg la cele inventate decât la cele petrecute cu adevărat. În jurul acestor doi eroi se îngrămădeau războinici bătrâni şi tineri, dorind cu toţii să se scalde în strălucirea unei victorii pe care nu o obţinuseră încă.

Au amuţit toţi când a intrat Calder, a cărui singură armă era acum expresia lui tăioasă ca sabia scoasă din teacă.

— Afară! Acum!

Ordinul lui a supărat atât lichelele bătrâne, cât şi pe cele tinere, care au bombănit şi şi-au întors ochii spre stăpânii lor. Solz şi-a înfoiat obrajii străbătuţi de multe vinişoare roşii şi le-a făcut semn să plece. S-au ridicat cu toţii, au ieşit cu toţii, dar nu fără să-i arunce lui Trifoi obişnuitele lor priviri dispreţuitoare, la care acesta a răspuns cu obişnuita-i jovialitate. Apoi s-au închis uşile, iar în încăpere au rămas doar patru bărbaţi. Regele Solz Mână-de-fier, fratele lui – Calder cel Negru –, fiul *acestuia* – Stour Amurg. Şi Trifoi.

Falnică adunare, nu-i aşa?

— Şi iată familia mea iubitoare! a glăsuit Calder, pe un ton încărcat cu dispreţ.

Stour nici că a băgat de seamă ironia.

— Tată...

— Nu mă lua pe mine cu „tată", măi, băiete! Ai fost de acord cu toată nebunia asta, Solz? Da? Aşa ai făcut?

— Suntem în război, frate, i-a răspuns regele nordicilor, privindu-l cu calm pe sub sprâncenele lui cărunte. Şi, da – când suntem în război, aprob orice luptă, de orice fel ar fi ea.

— Nu că se luptă e problema, ci *cum* se luptă şi *când*! Ai pune în pericol toate victoriile noastre! Toată munca noastră!

Adică toată munca lui Calder, din moment ce Solz nu făcuse nimic altceva decât să se îndoape cu băutură în spatele liniilor, iar Stour nu făcuse nimic altceva decât să se împăuneze cu nişte reuşite la care nu avusese nicio contribuţie.

— Tu ești *viitorul* nostru, Stour! Viitorul Nordului – asta reprezinți tu! Nu te putem pune în pericol...

— La fel ai zis și când m-am luptat cu Străinul-venit-să-bată! a țipat Stour, dând din mână spre tatăl său de parcă acesta ar fi fost o pânză de păianjen, pe care voia s-o îndepărteze din drum. Chiar așa ai spus și atunci: *E prea periculos, nu ne permitem să te punem în pericol, tu ești viitorul nostru.*

Și a repetat vorbele astea exact ca un papagal smiorcăit, ton care – hai să fim sinceri acum – nu se deosebea prea mult de orăcăielile lui Calder.

— Dar l-am *învins*! La fel cum și Sângerosul Nouă l-a învins pe Shama Inimă-de-Piatră, când toată lumea zicea că n-o să fie în stare să-l dovedească!

Și-a umflat pieptul, i-au scăpărat ochii. Acum parcă era un cocoș care vede un altul intrând în curtea lui.

— Acest fiu al Uniunii nu este nici pe jumătate atât de încercat în lupte cum era Străinul-venit-să-bată! Nici măcar pe sfert!

— I se zice Leul cel Tânăr, iar iscoadele mele îmi spun că-i un războinic de temut. De câte ori ți-am zis să nu te temi niciodată de dușman, dar să-l respecți întotdeauna? Fiecare duel reprezintă un risc pe care nu trebuie să ni-l asumăm. Mai ales acum, când dușmanii sunt sleiți de puteri, iar noi avem oșteni odihniți. Piatră-lată o să-i atace din flanc, iar terenul este...

— Ajunge cu toate *strategiile* astea! a exclamat Solz strâmbând din nas de parcă i-ar fi mirosit urât cuvântul. Astă-iarnă mi-ai spus că o să câștigăm războiul în primăvară. A venit primăvara și mi-ai zis că o să-l câștigăm vara. Vara, că o să-l câștigăm toamna. Săptămâna trecută m-ai asigurat că războiul este ca și câștigat. Că tu ești mai deștept decât scârba aia din Uniune și că l-ai bătut pe Copoi. Mi se cam pare mie că scârba e mai ageră la minte și Copoiul e un războinic mai vajnic decât ai crezut tu. Dacă te înșeli și acum și n-o să fii în stare să-i birui până o să se strice vremea și o să se trezească și trântorul ăla de rege al Uniunii și o să le trimită ajutoare? Ce-o să ne facem *atunci*?

Calder s-a înfuriat.

— Dacă ar fi trebuit să vină întăriri din Midderland, le-ar fi primit deja. Am putea să-i învingem până la iarnă.

— Nu-ţi face griji, a spus Stour. O să-i înving eu mâine, chiar înainte de apus.

Şi a început să râdă, şi a râs şi Solz, dar Calder nici măcar un zâmbet n-a schiţat. Iar Trifoi se uita atent la ei, zicându-şi că nu aşa se conduce un regat.

— Sângerosul Nouă nu s-a dat înapoi de la nicio luptă, şi nici Dow cel Negru, şi nici Whirrun de Bligh. Aşa că nici eu n-o s-o fac.

— Tocmai ce mi-ai înşirat nişte nume de *dobitoci morţi*, a şuierat Calder, căruia mai că-i venea să-şi smulgă părul din cap de nervi. Spune-i, Trifoi! În numele morţilor, luminează-l naibii odată!

Trifoi tot încerca să-l lumineze pe Stour de vreo jumătate de an, dar în zadar – parcă trăgea şi tot trăgea cu flori de câmp într-un ditamai războinicul îmbrăcat în armură. Dar, în fond, n-avea ce să strice încă o floricică. Aşa că a întins mâinile, de parcă ar fi ţinut în ele un taler plin cu poveţe pline de înţelepciune.

— Nu-i pe lumea asta nerozie mai mare decât să te lupţi de la egal la egal cu un războinic periculos. Uită-te bine la mine! Am pierdut absolut tot în Arenă.

Stour a schiţat un zâmbet ironic rău de tot.

— Şi boaşele ţi le-ai pierdut?

— Încă nu, prinţe. Sunt tot la locul lor, chiar dacă puţin mai stafidite. Dar nu le mai folosesc pe post de creier. Vreau să zic că nu mai gândesc cu ele.

— Nepotul ăsta al meu l-a înfrânt în Arenă pe Străinul-venit-să bată, a spus acum regele, suflând în bere ca să mai îndepărteze din spumă. Aşa că poate să învingă orice dobitoc din Uniune.

— Dar pe tine cine te-a lăsat fără o mână, frate? l-a întrebat Calder. Din câte mai ţin eu minte, parcă tot un oarecare dobitoc din Uniune a fost ăla.

Solz nu s-a supărat, ci doar a zâmbit, arătând că-i lipseau câţiva dinţi din faţă.

— Eşti tare înţelept, frate. Şi viclean. Aşa cum era tatăl nostru. Prea bine ştiu că ţie-ţi datorez tot ce am, isteţimii tale, lipsei tale de scrupule, loialităţii tale. Sunt multe lucruri pe care le înţelegi mai bine decât mine. Dar nu eşti războinic.

Buzele lui Calder s-au strâmbat cu dispreţ.

— Tu vorbești? Tu nu te-ai mai luptat cu nimeni de douăzeci de ani! Vrei să-l vezi cum se bate doar ca să-ți retrăiești gloria apusă. Ești gras ca un...

— Da, sunt gras ca un porc și nu în forma bună de acum douăzeci de ani și presupun că am ajuns de râsul multora. Dar uiți ceva, frate.

Solz și-a trecut degetul mare pe sub lanțul de aur și l-a ridicat, făcând să se balanseze diamantul cel mare atârnat de el și să scânteieze în lumina focului din vatră.

— *Eu* sunt primul născut al părinților noștri. *Eu* port colanul tatălui nostru. *Eu* sunt regele!

A luat degetul de pe lanț și a lovit cu mâna teafără în umărul lui Stour.

— Stour Amurg nu va fi doar moștenitorul meu, ci și luptătorul meu. Mă va reprezenta în Arenă și va lupta pentru Uffrith și pentru toate ținuturile dintre Cusk și Șuvoiul-Alb. Am zis!

Stour a încercat să-și rețină zâmbetul de satisfacție, și-a pus privirea de cățeluș nevinovat și i s-a adresat pe un ton mieros tatălui său.

— Poate ar fi bine să-i lași pe războinici să discute, tată. Trebuie să hotărâm ce arme alegem.

Calder a nu a răspuns imediat. Îi încremeniseră trăsăturile într-o mască a durității și disprețului.

— Războinici! a șuierat el apoi, de parcă nu exista insultă mai mare decât acest cuvânt.

După care a făcut stânga-mprejur și a ieșit cu pași apăsați din încăpere.

Stour și-a ridicat pocalul cu bere.

— Pe toți morții noștri, când i se pune pata, e în stare să behăie mai rău ca o oaie...

Dar n-a mai apucat să spună despre ce fel de oaie vorbea, pentru că s-a auzit un pocnet puternic: îl plesnise Solz, răsturnându-i din mână pocalul, care s-a rostogolit până în cealaltă parte a sălii.

— Fă bine, băiete, și tratează-ți cu respect tatăl! a mârâit regele, împungând cu degetul lui mare în fața șocată și din ce în ce mai roșie a lui Stour. Lui îi datorezi absolut tot ce ai!

A urmat o tăcere lungă, apoi Solz și-a mângâiat cu drag mânerul din aur al sabiei uriașe pe care o purta.

— Poate oi fi eu demodat, dar mie tot săbiile îmi plac cel mai mult. Tu ce zici, Trifoi?

— Eu zic că sabia-i arma prostului.

Stour își freca obrazul cu vârfurile degetelor și își privea unchiul pe sub sprâncene. Acum s-a întors să se uite la Trifoi.

— Dar și tu porți una.

— Port, a spus Trifoi, atingând cu vârful unghiei mânerul vechi și zgâriat. Dar încerc să n-o scot niciodată din teacă.

Exasperat, Solz și-a ridicat ambele mâini – și pe cea din metal și pe cea din carne.

— Dar tu-ți câștigi pâinea învățându-i pe alții cum să o folosească!

— Sunt plătit pentru asta. Însă îmi încep mereu lecțiile spunându-le să nu se lupte niciodată cu ea. Dacă ataci un om cu sabia, o să te vadă de la distanță, și dacă te vede omul ăla, pe care tu vrei să-l omori, o să iasă totul prost.

— În Arenă nu se ascunde nimeni, nu există așa ceva, a rostit cu trufie Stour, întorcându-se cu spatele la Trifoi. În Arenă, adversarul este întotdeauna pregătit.

— Tocmai de asta eu m-aș feri și mai tare de Arenă decât de sabie, a spus Trifoi. Poți să pierzi tot – bani, pământ, faimă, prieteni, până și numele –, dar măcar ai să-ți păstrezi viața și, cu timpul, prin muncă, le poți recâștiga pe toate.

Doar și el își pierduse numele, nu? Și nu și-a câștigat unul nou? Parcă și acum simțea în nări mirosul dulceag al trifoiului, ca atunci când zăcea în Arenă, așteptându-și sfârșitul.

— Însă nimeni nu are cum s-o învingă pe Marea Nivelatoare. Nimeni nu mai poate reveni din țărână.

Stour a scos un sâsâit dezgustat.

— Vorbe de om laș.

— Un laș viu poate descoperi curajul într-o bună zi. Un erou mort...

Sigur, lui Trifoi îi plăcea mult să vorbească, însă uneori tăcerea este mai grăitoare decât orice cuvânt. Așa că a mai tăcut puțin, după care a zâmbit.

— Nu contează. Oricum presupun că ai să faci cum te taie pe tine capul, Mare Lup.

Și a plecat după Calder cel Negru.

SPERANȚĂ ȘI URĂ

— L-au vârât într-o ladă, a spus Jurand, privind cu tristețe în foc.

— Pe cine? l-a întrebat Glaward.

— Pe Barniva. Ca să-l trimită la familia lui.

Vâltoare se tot strâmba în timp ce-și râcâia julitura mare căpătată în luptă.

— Cred că așa se face. Cu morții.

— L-au acoperit cu sare, dar eu cred c-o să putrezească până ajunge acolo...

— Acum vrei să-i iei tu locul? Să fii tu ăla sătul de război? s-a răstit Leo la el.

Deloc nu-i plăcea discuția asta. Nu voia să se gândească la moartea lui Barniva. Nu voia să se gândească la rolul pe care îl avusese el în toată nenorocirea asta.

— Trebuie să câștig un duel. Mai bine gândiți-vă că mâine, pe vremea asta, s-ar putea să fiu *eu* ăla vârât într-o ladă!

— Dar pe tine nu tre' să te trimită nicăieri, a zis Vâltoare, nedumerit. Că doar mama ta este în tabără.

Leo a strâns din dinți.

— Vreau să spun că trebuie să mă *concentrez*. Mare păcat de Barniva! A fost un om curajos. Un prieten bun. Mereu alături când aveai nevoie de el.

Și parcă a început să-i tremure puțin vocea.

— Dacă nu și-ar fi pus scutul peste mine...

Poate că nu ar fi murit. Toate avertismentele lui agasante despre ororile războiului păreau acum pline de înțelepciune. Nici prin cap nu i-a trecut vreodată lui Leo că o să le ducă dorul.

— Îmi pare tare rău de Barniva, dar o să-l jelim mai încolo. Pentru că acum trebuie să ne asigurăm că sacrificiul lui nu a fost zadarnic. Şi nici sacrificiul lui Ritter şi al tuturor celorlalţi...

La naiba... îi tremura din nou vocea. Şi s-a înfuriat.

— Vreau să vă *concentraţi* cu toţii. Trebuie să alegem arma cu care am să mă lupt în Arenă. De alegerea asta s-ar putea să atârne viaţa mea.

Jurand şi-a ridicat capul şi s-a îndreptat de spate.

— Iartă-mă. Mă... mă doare... gândul la *lada* aia.

Şi şi-a încovoiat din nou umerii.

— Suliţa-i cea mai bună, a zis Antaup. Are rază lungă de acţiune, şi viteză, şi fineţe...

— Fineţe, a chicotit Vâltoare. Fineţea n-are ce căuta în Arenă.

Glaward şi-a dat ochii peste cap de parcă n-ar fi auzit niciodată vreo prostie mai mare.

— Dar dacă Stour Amurg nu-i chiar un porc dus la tăiere şi reuşeşte să evite vârful suliţei tale? Atunci ce-ai să faci?

— Tu ce propunere ai? l-a întrebat Antaup, ridicând politicos dintr-o sprânceană. Poate o halebardă uriaşă, mai grea decât el, pe care să n-apuce nici de două ori s-o rotească înainte să-l omoare adversarul?

Glaward părea uşor ofensat.

— Să ştii că există şi mai mici.

— Suliţa e prea incomodă, prea dificil de manevrat într-o luptă care are loc într-un spaţiu strâmt, a intervenit Jin, strâmbându-se din nou, pentru că din nou îşi freca obrazul zgâriat. Barda e mai simplă, mai solidă, potrivită pentru o luptă corp la corp.

— Dacă vrei să te apropii mai mult de adversar, atunci sabia este mai potrivită, a zis Antaup, începând să mimeze mişcările. Fandez, atac, împung, lovesc cu mânerul.

Glaward şi-a dat din nou ochii peste cap.

— Neapărat să loveşti cu mânerul. Evident că trebuie să alegi sabia.

— Pe sabie te poţi *bizui*.

— Nu pricepeţi, s-a răstit Leo la ei. Poţi să alegi o armă, dar n-ai de unde să ştii dacă tu o să fii ăla care o s-o folosească sau dacă va trebui s-o dai adversarului şi tu să te descurci în luptă cu arma pe care o aduce el. De-aia spun că îţi trebuie ceva cu care doar *tu* eşti în stare să lupţi, dar nu şi ticălosul ăla.

Glaward s-a încruntat:

— Cum ar fi...

— *Habar n-am!* De-asta vă întreb pe voi!

— Poate ar trebui să întrebi pe cineva mai deștept, a mormăit Jin, verificându-și o măsea din spatele juliturii de pe obraz – probabil voia să afle dacă o să-i cadă. De pildă, pe mama ta.

— Nu suntem în cele mai bune relații acum, a zis Leo, cu un aer morocănos. Nu-i prea încântată de povestea asta cu duelul.

S-a lăsat tăcerea. Dar nu una prea lungă. Doar cât Antaup și Glaward să schimbe o privire plină de înțeles. Apoi Jurand a început să vorbească – să vorbească deschis și sincer, în vreme ce flăcările i se reflectau în colțurile ochilor. Iar Leo nu putea să nege că avea un oarecare efect asupra lui când făcea asta.

— Te-ai gândit că... poate... ar fi bine... să o asculți?

— Serios? Acum?

— Păi, este cel mai bun strateg pe care-l știu eu...

— Adică nu crezi că o să izbândesc?

— Nimeni nu crede în tine mai mult decât mine! a exclamat Jurand, după care și-a dres glasul, s-a uitat la ceilalți și s-a mai temperat puțin. Mai mult decât *noi*! Dar... un duel... acolo mergi la noroc. Se poate întâmpla orice. Nu vreau... *noi* nu vrem să... să pățești ceva.

Însă vocea i s-a cam stins la ultimul cuvânt, transformându-se într-un fel de orăcăit. De parcă nu era în stare să spună „să fii ucis". Pentru că erau cu toții conștienți de faptul că duelul acela nu putea să aibă decât două consecințe: ori victoria, ori apariția Marii Nivelatoare.

— Știi să dai cu biciul? l-a întrebat Antaup.

Leo s-a holbat la el.

— Glumești?

— Am văzut odată o femeie gurkiană care dădea cu biciul și smulgea săbiile din mâinile bărbaților. La un iarmaroc. M-a impresionat, ce să zic. A sfâșiat cu biciul ăla și jumate din rochia unei fete, fără s-o rănească.

Și acum a zâmbit larg, amintindu-și scena.

— Înseamnă că ar trebui să-l despoi pe Stour Amurg cu biciul? a întrebat Leo.

— Nu, sigur că nu, dar mă gândeam la ce *n-ar putea* el să mânuiască și...

— Pe voi ar trebui să vă biciuiesc până vă dă sângele, a spus o voce de femeie.

Rikke era și se apropia de ei, împingând cu limba bucățica de chagga peste buza inferioară, așa cum îi stătea în obicei, și dând încet din capul acoperit cu claia de păr ciufulit. Leo se bucura s-o vadă. Foarte mult se bucura. Îl făcea întotdeauna să se simtă mai bine. Poate o ajuta Ochiul Lung, sau poate nu, dar Rikke vedea mereu dincolo de aparențe, dincolo de prostiile pe care le măcăiau cei din jur, și ajungea drept în miezul problemei. Îl ajuta *pe el* să vadă esența chestiunii cu care se confrunta. Și morții știau prea bine că acum avea nevoie să-și limpezească toate gândurile.

— Vorbim despre arme, femeie, a bombănit Glaward.

— Am auzit, *bărbate*, a zis Rikke. Și parcă vorbiți cu cururile. Ce ai în mâini când intri în Arenă contează mult mai puțin decât ce ai în căpățână.

Și acum s-a lovit ușor în tâmplă.

— Tare mă îndoiesc că voi știți ce să faceți cu o armă și sunt al naibii de sigură că n-aveți deloc minte.

— Dar în câte dueluri te-ai luptat tu, mă rog frumos? a protestat Jin.

— În mai multe decât voi toți la un loc, i-a răspuns Rikke fără să stea pe gânduri. Acum, haide, găsiți-vă de lucru în altă parte, că trebuie să stau de vorbă cu campionul meu.

Poate că tinerii erau obișnuiți să primească ordine de la mama lui Leo, iar acum li s-a părut că Rikke împrumutase cumva atitudinea ei poruncitoare. Prin urmare, s-au ridicat sfioși în picioare și și-au strâns lucrurile.

— Nu plecați prea departe! a strigat Rikke după ei. O să fie nevoie să-i țineți scuturile!

— Ce te-a apucat? a întrebat-o Leo.

Rikke a pufnit arogant, legănându-și inelul din nas.

— A zis Isern că eu ar trebui să țin hățurile.

— Adică am ajuns să fiu o mârțoagă?

— Cam da. Și ai nevoie de cineva care să-ți dea pinteni.

— În mod normal, de asta se ocupă maică-mea.

Și Leo abia acum s-a speriat puțin – tocmai pentru că și-a dat seama că va fi nevoit să lupte curând pe viață și pe moarte.

— Mereu m-a abandonat când am avut cea mai mare nevoie de ajutorul ei.

— Impresionantă poveste, dar eu cred că ea este de altă părere. E obişnuită să deţină controlul, Leo, asta nu pricepi tu. Iar acum se simte neajutorată. Mie mi se pare că-i speriată.

— *Ea?* Să fie speriată? *Ea?* Eu sunt ăla care trebuie să se lupte cu Marele Lup! Ea ar trebui să fie *aici*!

— Săptămâni în şir te-ai tot văicărit şi ea a fost mereu alături de tine. Acum ai ieşit de sub aripa ei protectoare şi deja îţi lipseşte? În numele tuturor morţilor, Leul cel Tânăr ar face bine să se descurce şi fără mămiţica lui!

Leo a oftat adânc.

— Ai dreptate, întotdeauna mi-am dorit să mă lupt în Arenă, a spus el, luându-se cu mâinile de cap. Chiar aşa, Rikke, de ce naiba am vrut eu să lupt în Arenă?

Tânăra l-a apucat de mâini şi i le-a tras în jos.

— Nu-şi aminteşte nimeni cum a fost câştigată lupta, ci doar *cine* a câştigat-o. Străduieşte-te să lupţi cât mai bine.

— Aşa voi face.

— Nu ţine cont de reguli.

— Bineînţeles că nu.

— Leul îl învinge pe lup.

— Ştiu.

— Ba nu. Nu ştii.

Acum i-a prins faţa în palme.

— Leul îl învinge pe lup. Am *văzut eu* asta.

Ochii mari şi spălăciţi ai lui Rikke erau plini de certitudine, iar el a mai prins ceva inimă uitându-se în ei. A început să se simtă mai viteaz. Să se simtă din nou el *însuşi*. Că doar el era Leul cel Tânăr! Da, exact de Rikke avea nevoie în momentul acela. Un izvor de încredere într-un deşert de îndoieli. În fond, chiar aşa se şi zice: orice bărbat destoinic trebuie să aibă o femeie destoinică alături de el... sau sub el. Mă rog...

— Te iubesc al naibii de mult, a mărturisit el.

Rikke a ridicat brusc din sprâncene. Sus, foarte sus şi le-a ridicat. De ce i-a zis aşa ceva? O fi fost luat de valul emoţiilor, aşa cum zicea maică-sa că-i este felul.

— Adică... Adică nu că te *iubesc* așa cum se zice. Adică nu-i dragoste din *aia*.

Ce naiba voia să spună? Cum se cheamă sentimentul ăla pe care-l ai pentru o femeie care-ți este și iubită *și* prietenă? Nu mai simțise asta niciodată.

— Sau... sau poate chiar *vreau* să zic că...

— În cazul ăsta, promite-mi un singur lucru.

Și Rikke l-a apucat de ceafă și l-a tras spre ea până când aproape că li s-au atins nasurile.

— Promite-mi că o să-l *omori* pe dobitocul ăla.

Leo a rânjit, dezvelindu-și dinții.

— Îți promit. Asta-i și ideea: să-l omor pe dobitoc. Pentru tine. Pentru tatăl tău. Pentru Ritter. Pentru Barniva....

Acum a zâmbit.

— Da, Barniva. Sabia lui. Asta-i arma mea.

— Mi se pare o alegere bună.

L-a cuprins din nou tristețea când s-a uitat spre pod, după care l-a apucat din nou groaza.

— Sper doar să-mi aducă mai mult noroc decât i-a adus lui.

— Tu n-ai nevoie de noroc, i-a spus Rikke, întorcându-i fața spre ea.

Și l-a sărutat – cu blândețe, fără să se mai joace și dovedindu-i cât de multă încredere avea în el.

— Pentru că am văzut că ai să-l învingi.

Oamenii deja se adunau la locul stabilit pentru luptă. De parcă șuvoaiele de sânge vărsate nu mai demult de ieri nu făcuseră nimic altceva decât să le ințețească setea de măcel. Pentru că el însuși fusese învins într-un duel, Trifoi nu prea mai era cine știe ce amator de așa ceva. Însă i se ceruse să-l protejeze pe moștenitorul Nordului, iar aceasta era considerată o mare onoare. Era indicat măcar să ajungă acolo la timp.

În apropiere de podul unde se dăduse cea mai aprigă bătălie, fusese cosită până la rădăcină iarba de pe un petic de teren; iar Arena, delimitată cu pari și funii, era lată de șase pași foarte mari. Tâmplarii încropiseră niște scaune pe o platformă, pentru ca mai marii zilei să poată vedea mai bine cum se va decide viitorul tuturor. Nu cumva să le scape vreo picătură din sângele vărsat nici lui Calder cel Negru și nici lui Solz Mână-de-fier, dar nici Copoiului, nici lui lady Brock. Mare păcat ar fi fost să treacă neobservat vreun strop de sânge, zău așa.

Și vremea era tocmai bună pentru un asemenea eveniment. Soarele pornise agale spre asfințit, iar albastrul intens al cerului pălea la linia orizontului. O mulțime de gâște, adunate într-un stol în formă de săgeată, se îndreptau spre sud, gâgâind în legea lor și fără să le pese cine urma să câștige sau să piardă, cine urma să trăiască sau să moară. Gâștele vor continua să dea din aripi indiferent de cine anume va ieși victorios din această confruntare, chiar dacă învinsul nu se va bucura prea tare să simtă că are o sabie înfiptă în fund.

Pentru ca nimeni să nu poată pleca de acolo până nu era decis câștigătorul, de jur împrejurul Arenei stăteau, cu scuturile ridicate, cei mai crânceni războinici din fiecare tabără și – ca s-o spunem pe-aia dreaptă – tinerii erau cei care aruncau cele mai fioroase priviri la dușmanii lor din cealaltă parte. Cei mai bătrâni mai trecuseră prin așa ceva, prin urmare își păstrau furia din ochi pentru momentele importante. Însă, cu toate că stăteau în locuri diferite, unii dintre Oamenii Vestiți, Oamenii Aleși ai lui Solz și ai Copoiului flecăreau între ei ca niște prieteni vechi. Trifoi știa cum îi cheamă pe cei mai mulți dintre ei. Pălărie-Roșie și Oxel, Piatră-lată și Tăcutul-Brodd, Lemun-Tibișir, din zona Yaws. Plus Gregun Capsec, din Văile de Vest. Și Unghie, bineînțeles – cu rănile de la lupta de ieri înfășurate în bandaje însângerate și cu părul decolorat sculat în creștet, ca puful de scaieți.

Părea cumva ciudat ca niște bărbați, care voiseră cu înverșunare să se omoare între ei doar cu câteva ceasuri mai devreme, să socializeze acum cu atâta voioșie, tropăind din picioare și dându-și aere și lustruindu-și marginile scuturilor, depănând amintiri din bătăliile de mult trecute și din luptele abia încheiate și făcându-și planuri pentru cele ce aveau să vină. Însă trebuie să spunem că războinicii, fie aceștia chiar și din tabere opuse, se înțeleg mult mai bine între ei decât s-ar înțelege cu cineva străin de viața pe care o duc.

— Cea mai solitară meserie din câte există, a murmurat Trifoi către sine.

Sigur, nici păstorii nu-și fac mulți prieteni, dar lor nu li se cere să-i ucidă pe cei pe care și-i fac.

— Jonas Tarlaotrăvită.

Auzindu-şi fostul nume, Trifoi a tresărit puternic şi s-a întors; şoapta aceea i se părea deopotrivă înspăimântătoare şi bizar de seducătoare. Lângă el era un tip zdravăn, pe braţ cu un scut vechi şi zgâriat. Vântul îi răvăşea părul cărunt în jurul obrajilor acoperiţi cu ţepi cărunţi. Mai sus de barbă avea o cicatrice alături de care cea a lui Trifoi părea o bagatelă. Iar în centrul ei, în locul unde ar fi trebuit să fie ochiul, era o bilă din metal fără luciu.

— Măi, măi, măi, ia uite-l şi pe Caul Fiori-îţi-dau! Nu mi se mai zice Tarlaotrăvită. Am aflat pe pielea mea că un nume lung şi greu îi face pe oameni să scoată sabia la tine doar ca să-ţi reteze o bucată din el.

Fiori a dat din cap înţelegător, dar şi plictisit totodată – gest izvorât dintr-o experienţă îndelungată.

— Mda, lumea-i plină de proşti din ăştia.

— Şi nu-i cazul să le măresc eu numărul. Acum mă cheamă doar Trifoi.

— Parcă era nişte trifoi acolo, în Arenă, nu? Când te-ai luptat tu.

— Era. Ori de câte ori îi simt mirosul mi-aduc aminte ce gust are înfrângerea.

Fiori a dat iarăşi din cap, în acelaşi mod înţelegător de dinainte, şi şi-a întors privirea spre coline.

— Ar trebui să stăm cândva de vorbă mai pe îndelete. Ca două gloabe bătrâne, trecute prin multe războaie şi pline de cicatrice.

— Tu eşti gloaba, Fiori. Eu sunt mai degrabă o cioară care ciuguleşte din morţi.

— Îmi place umorul tău, ştii că-mi place, a zis Fiori.

Acum se uita la Cale-verde, care se fâţâia ţanţoş şi fudul de colo până colo, de parcă el ar fi urmat să-l înfrunte pe Leul cel Tânăr şi era convins că îl va învinge.

— N-am nici cea mai mică îndoială că-s mulţi tâmpiţi din ăia care-şi imaginează că n-ai fi altceva decât un bufon.

S-a apropiat de Trifoi ca să-i şoptească la ureche. Mai bine zis, ca să-i şoptească pe un ton plin de subînţelesuri.

— Da' noi amândoi ştim ce eşti tu cu adevărat.

Trifoi auzise spunându-se că Fiori-îţi-dau putea să-ţi citească gândurile cu ochiul ăla din metal. Baliverne, evident. Numai că văzuse o mulţime de lucruri cu celălalt ochi – cu ăla bun. Puţini ca el mai erau în viaţă.

Poate că era cel mai important om din Nord în stare de așa ceva. Și nu avea nevoie de niciun fel de ochi magic ca să vadă adevărul.

Trifoi a inspirat adânc.

— Mda, mă rog, trebuie să ne jucăm cu toții cărțile primite.

— Unii dintre noi chiar o facem. Unii dintre noi omoară oameni cu cărți mai bune și și le joacă pe ale lor. Cât de bun luptător e Stour Amurg ăsta?

— Eu, unul, n-aș vrea să mă lupt cu el.

— Omul cu minte-n cap face tot posibilul să evite orice fel de luptă.

— Orice fel de luptă *cinstită.*

S-au oprit din vorbă și s-au uitat la oamenii care se îngrămădeau în jurul Arenei – oameni atât din Uniune, cât și din Nord. Oșteni, slugi, femei – mulți, foarte mulți, cete-cete, venind din toate direcțiile și sporovăind între ei.

— Ce fel de om este? a întrebat Fiori.

— Cam așa cum te-ai aștepta să fie unul supranumit Marele Lup. În niciun caz mai rău.

— Îhî. Știi ceva? De vreme ce știm atât de bine cu cine avem de-a face, mă întreb câteodată de ce naiba ne mai ținem după cururile nemernicilor ăstora.

Și mai mare gălăgie acum. Urale dintr-o parte și înjurături din cealaltă; iar fiii lui Bethod și-au croit drum prin mulțime – doi frați, incredibil de diferiți unul de celălalt. Solz Mână-de-fier – uriaș și gras și acoperit de aur și tot numai un zâmbet. Calder cel Negru – subțirel ca o suliță și întunecat la față, așa cum este cerul înaintea unei furtuni năprasnice.

— Se tot vorbește despre loialitate, a zis Fiori, privind cum oamenii care guvernaseră Nordul aproape douăzeci de ani își ocupau locurile de onoare deasupra Arenei.

Trifoi a pufnit.

— Nu mi-e deloc jenă să zic că loialitatea-i supraestimată, de vreme ce nouă ne-au murit vreo doișpe stăpâni și amândoi am jucat câte un rol în îndepărtarea de la putere a cel puțin unuia dintre ei.

— Totuși nu-i rău să găsești pe cineva care să merite să-i fii loial.

Tabăra care ovaționase a început să înjure, iar cea care înjurase a izbucnit în urale. Motivul? Tocmai apăruse un bătrân slab, cu păr lung și trăsături ascuțite, care urca anevoie spre locurile din cealaltă parte.

— Copoiul?

Cenuşiu din cap şi până-n picioare. Veşminte cenuşii, păr cenuşiu, faţă cenuşie – de parcă i se scursese mai toată viaţa din el şi nu mai rămăsese decât o cojiţă subţire pe care până şi o adiere de vânt ar fi putut s-o ia pe sus.

— Nu prea pare în forma bună de altădată.

Fiori a aruncat o privire nepăsătoare spre Solz, după care s-a uitat din nou la Trifoi. Ştia să spună foarte multe doar în câteva cuvinte.

— Măcar el a fost odată în formă.

— Mda, a oftat plictisit Trifoi. Am mult respect pentru Copoi. După ştiinţa mea, e singurul om care a avut oarece putere în Nord şi a reuşit să nu-şi piardă minţile chiar de tot. Ăilalţi – Bethod, Sângerosul Nouă, Dow cel Negru, Calder cel Negru, în fine... între noi fie vorba...

Trifoi şi-a scărpinat uşor cicatricea şi a continuat pe un ton foarte scăzut:

— ... parcă-i o întrecere pentru titlul de cel mai mare gogoman, nu ţi se pare?

Fiori a dat încet din cap.

— O adevărată paradă de cretini.

— Dar uite că tocmai cretinii sunt ăia care câştigă, nu? Oi fi eu mai slab de înger, da' mi se pare că-i mai bine să fiu în tabăra învingătoare, chiar dacă ăia de pierd mi-s mai simpatici, îmi miros mai bine.

— Ar trebui s-o vezi pe fiică-sa.

— A cui? A Copoiului?

— Da. Rikke. Nu-ţi promit c-o să-ţi placă mirosul ei, dar merită să stai niţel de vorbă cu ea.

Şi a făcut un semn din cap spre platforma pe care se căţăra o tânără foarte slabă, încercând să se înghesuie între Copoi şi o femeie din Uniune – o femeie palidă, cu trăsături dure, despre care Trifoi presupunea că era fosta guvernatoare a Angliei.

Cu un gest nervos, femeia şi-a dat la o parte smocul de păr roşcat care-i căzuse peste ochii mari şi cenuşii, iar acum Trifoi n-a mai avut nicio îndoială: da, ea era. Femeia care se dăduse de-a berbeleacul la vale şi aterizase chiar la picioarele lui. Femeia pe care o lăsase să fugă în pădure.

— Ne-am văzut mai demult în treacăt, a spus el acum despre Rikke. Mi s-a părut că nu-i mare lucru de capul ei.

— Înseamnă că ai judecat-o greșit.

Trifoi nu putea tăgădui că fata era frumușică, dar îi dădea impresia că-i puțin cam nebună, plus că avea un aspect sălbatic și era foarte agitată și plină de ticuri, plus că își pictase o cruce peste un ochi, plus că își vârâse nas un inel mare din aur, plus că avea atârnate de gât o grămadă de lanțuri zornăitoare – de parcă ar fi fost o ucenică de vrăjitoare, dar fără să fi învățat deocamdată cum se fac farmecele.

— Ești convins?

— Mă știi să fi vorbit aiurea vreodată?

Trifoi l-a măsurat repede din cap și până în picioare.

— Nu prea. Ca să nu mai spun că și eu m-am lecuit de multă vreme de iluzia că aș avea dreptate în toate privințele.

— Cu cât e mai înțelept omul, cu atât e mai dornic să învețe și mai multe.

Privind la tânăra care dădea din mâini, Fiori a schițat un zâmbet mic. Poate de mândrie. Singurul sentiment pe care își permisese să-l manifeste de când începuseră să stea de vorbă. Iar Trifoi și-a spus că ar merita să-l cunoască pe omul capabil să aducă un strop de căldură pe chipul acela dur ca o stâncă.

De jur împrejurul Arenei începuseră să se strângă scutierii, în timp ce oamenii de rând se îmbulzeau în spatele lor, încercând să ajungă într-un loc de unde să vadă cât mai bine măcelul.

— Să-mi dai de veste când o să vrei să mai stăm la o vorbă, Fiori, ticălos bătrân ce ești, a zis Trifoi, ridicându-și scutul și plecând să-și caute un loc. Să știi tu că-mi casc mereu urechile când am câte ceva de învățat.

Rikke tot sperase că se va stinge toată ura pe care o purta în suflet când îl va vedea pe Stour Amurg; pentru că ura față de el începea să i se pară o povară mult prea apăsătoare. Își spusese că o să se uite în ochii lui și o să priceapă că nu era monstrul ăla cu voce smiorcăită pe care-l auzise ea punând la cale planul prin care voia s-o tortureze și s-o ucidă; monstrul ăla care incendiase grădina tatălui ei și care omorâse o mulțime de oameni cumsecade; o să priceapă ea atunci că nu era decât un om ca toți ceilalți – un om care putea să iubească, un om cu spaimele lui, un om ca toți ceilalți. Iar atunci ura va dispărea.

Însă, aşa cum se întâmplă adesea şi în cazul speranţei, şi în cel al urii, socoteala de acasă nu s-a prea potrivit cu cea din târg.

Ţanţoş şi fălos, moştenitorul tronului a intrat în Arenă, în uralele furtunoase ale susţinătorilor săi, aclamat şi aplaudat şi bătut pe spate de toţi cei printre care trecea. Şi s-a oprit acolo, cu un rânjet superior pe buze, aidoma unui invitat la o nuntă, dar un invitat care călărise viitoarea mireasă doar cu o noapte înainte.

— Ăla-i Amurg? a murmurat Finree dan Brock.

Era albă la faţă şi stătea ţeapănă lângă Rikke, evident încercând să înfrunte cu mult curaj situaţia nefericită în care se găsea acum.

— El e, i-a răspuns Rikke.

Şi-a mijit ochii, dorindu-şi să-i poată citi gândurile. Să afle măcar un indiciu care s-o facă să-i înţeleagă intenţiile. Să vadă un semn de slăbiciune, care să-i fie de folos lui Leo. Să vadă că-l aşteaptă moartea.

Numai că nu-ţi poţi obliga Ochiul Lung să se deschidă ori de câte ori ai tu chef, aşa că ea nu vedea decât rânjetul ăla afurisit, de parcă *el* ar fi fost în stare să vadă ce-i rezerva viitorul – adică victorii peste victorii. A aruncat o privire în direcţia ei, iar rânjetul ăla de lup s-a lăbărţat un pic, dezvelindu-i şi mai mult dinţii. Sau colţii? După care s-a apropiat agale de jumătatea ei de Arenă.

— Deci tu eşti Rikke, da? a strigat el, măsurând-o fără grabă cu ochii lui mari şi umezi.

Cu o privire libidinoasă, rămăsese cu gura căscată la ea şi îi atârna puţin limba într-o parte.

— Zău dacă nu eşti mai drăguţă decât credeam.

S-a uitat şi ea la el aproape în acelaşi fel, numai că, în cazul ei, dispreţul îi strâmba gura.

— Iar tu eşti la fel de slut cum mi te-am imaginat.

— Se zice că poţi să vezi viitorul. Te-ai văzut cumva şi sugându-mi cocoşelul?

Vorbele lui au iscat o cascadă de râsete sarcastice, făcând-o pe Rikke să-şi încleşteze pumnii.

— Nu. Dar te-am văzut învins în Arenă.

El a rânjit şi mai tare.

— Ştiu că minţi în privinţa asta. Poate că mi-ai supt-o şi nu vrei să recunoşti.

I-a făcut cu ochiul, de parcă doar ei doi ar fi cunoscut adevărul, după care s-a întors cu spatele și s-a îndepărtat. Nenorocitul dracului! I-a făcut cu ochiul! Acum au apucat-o și mai tare nervii, iar ura din ea a început să clocotească mai năvalnic ca oricând.

— Nu te-ngrijora, că n-ai de ce! a zbierat ea, sărind în picioare și zgâriind văzduhul cu degetul încârligat. După ce te rupe Leo în două, o să poți să ți-o sugi singur!

A stârnit și ea câteva râsete în tabăra ei, dar nu prea multe; și a atras niște priviri amenințătoare din partea scutierilor lui Stour. În mijlocul lor l-a recunoscut pe Unghie, care-și încrunta la ea sprâncenele lui spălăcite. Atunci, Rikke și-a rulat limba și a scuipat drept în el, iar Unghie a rânjit batjocoritor și i-a făcut o mică plecăciune.

— Ușurel, fetițo! i-a șoptit tatăl ei, trăgând-o de cot și obligând-o să se așeze pe scaun. Ocările sunt doar pentru proști și pentru lași. Poate o fi Stour și una, și alta, dar știu sigur că tu nu ești.

— Labagiu care face cu ochiul! a mârâit ea. Abia aștept să văd cum îl violează un vier, nenorocitul naibii. Abia aștept să-l văd spânzurat cu rugi în loc de funie și cu o tăietură adâncă în cărnița aia pricopsită a lui. O să-i scot mațele și o să i le trimit lu' tac-su, într-un pachet legat cu fundă. Și o să bag și ceva ierburi înăuntru. Ca să nu înceapă să pută.

Abia acum a observat privirea nedumerită și destul de îngrijorată a tatălui ei.

— Ce-i? a mormăit Rikke, gheboșindu-și brusc umerii. Nu credeai că aș fi în stare de atâta ură?

— Ai grijă ce faci, doar atât îți spun. O ură atât de mare i-ar da putere asupra ta.

— Poate. Numai că ura aia o să se întoarcă în țărână odată cu el.

Până și ei i se părea că vorbește pe un ton mult prea încrâncenat.

— Are grijă Marea Nivelatoare să șteargă toate datoriile.

În clipa în care Leo și-a croit drum prin mulțimea de oameni, urmat îndeaproape de prietenii săi, urletele și înjurăturile din partea lor a Arenei s-au transformat în urale.

Tatăl lui Rikke s-a aplecat spre ea și a întrebat-o la ureche:

— Dar ești în stare să iubești un bărbat?

Luată prin surprindere, tânăra s-a uitat uluită la el.

— Sunt doar bătrân, Rikke, nu orb.

Leo a tresărit puțin când a auzit zăngănitul puternic al scuturilor care s-au lipit unele de altele, formând un zid în spatele lui – la fel cum ar fi tresărit un prizonier la auzul cheii întoarse în broască de temnicer. Îi spusese că o iubește. Și nu credea că a mințit-o. Dar se îndoia că Leo ar fi vreodată în stare să iubească pe cineva mai mult decât pe sine însuși.

— Îmi plac niște lucruri la el.

De pildă, nu mai văzuse niciodată un abdomen atât de neted și de musculos.

— Dar alte lucruri nu-mi plac.

De pildă, nu mai cunoștea vreun alt om atât de înfumurat ca el.

— Chiar dacă nu-ți plac unele lucruri, de fapt, tot le iubești, pentru că fac parte din omul ăla. Îmi închipui că nu-ți e ușor să vezi pe cineva drag intrând în Arenă.

Rikke a strâns din pumni până i-au intrat unghiile în palme.

— Ți-e de folos dacă-l detești și mai tare pe ticălosul ălălalt, a zis ea printre dinți.

Larma a început să se stingă când pe iarba cosită a apărut Isern-i-Phail, mestecând agale o bucățică de chagga și ținând în mână sulița ei lungă. Abia când peste Arenă s-a așternut o tăcere încordată, femeia și-a mișcat limba și și-a îndesat sub buză bucata de chagga.

— Eu sunt Isern-i-Phail! Tătâne-meu, Crummock-i-Phail a arbitrat lupta dintre Temutul Fenris și Sângerosul Nouă. Toată lumea îl știa pe ticălosu' de tătâne-meu!

Hohote de râs și strigăte de încuviințare.

— Era un mare ticălos, dar îl știa toată lumea! Și, fiind muntean, era singura parte cât de cât neutră în situația aia. Și eu sunt la fel de cunoscută cum era el.

Acum și-a ridicat bărbia și a dat din mână.

— Dar sunt cunoscută pentru mintea mea ageră și frumusețea mea răvășitoare.

Alte hohote de râs.

— Și, fiind munteancă, pe capul meu a căzut beleaua de a arbitra încăierarea asta.

Acum a rânjit spre Stour.

— Dar trebuie să vă mărturisesc cinstit că nu pot să-l sufăr pe cretinul ăla de colo. Și mi-aș dori să fiu eu aia care să-i ia zilișoarele.

Râsetele care au urmat au reuşit doar s-o tulbure şi mai tare pe Rikke.

— Sinceritatea ta este demnă de toată admiraţia mea, a spus Stour.

— Admiraţia ta nu valorează nici cât o puţă de gândac, da' cică arbitrarea unui duel ar fi o datorie sacră şi alte de-astea, aşa că-ţi zic că poţi să ai încredere în mine că voi arbitra corect.

— Nu-mi fac nicio grijă, a spus Stour. N-o să fie nevoie de niciun fel de arbitraj când o să am un leş la picioare. Tu nu trebuie decât să ne zici când să-ncepem. Mă ocup eu de tot ce urmează.

— Ia mai tacă-ţi gura, băiete! a strigat Isern la el. Luna ţine morţiş ca totul să se desfăşoare în ordinea firească, adică acum trebuie să urmeze prezentările, stabilirea mizei şi alegerea armelor. Da' nu te speria, că n-o să-mi pierd vremea înşirându-ţi toate numele alea pompoase, că nu-i cazu'. Aici, în...

S-a întrerupt ca să se gândească mai bine, s-a încruntat la Leo, s-a încruntat la mâinile ei, s-a încruntat la cer, a înţeles şi a pocnit din degete.

— Stânga! În stânga mea, îl avem pe Leo dan Brock, fiu al lui Finree dan Brock, numit de curând lord guvernator al Angliei, cunoscut şi sub numele de Leul cel Tânăr, din pricina tinereţii şi a vitejiei lui. Dacă o să fie la fel de dibaci cu arma pe cât e de frumuşel, înseamnă că ne aşteaptă o luptă de toată lauda.

Acum a îndreptat suliţa în direcţia lui Stour.

— Ca să nu mai lungesc vorba, creatura asta din dreapta mea tre' să fie Stour Amurg, fiu al lui Calder cel Negru şi moştenitor al neamului lui Bethod. Îl ştiţi şi după numele Marele Lup, dar nimeni nu poa' să zică de unde-i vine numele ăsta – după mintea mea, o fi având dosul cel mai păros. L-a învins în Arenă pe Străinul-venit-să-bată, dar ştim cu toţii că omul ăla trecuse de multă vreme de prima tinereţe, ba chiar şi de a doua şi de a treia. Au fost bune prezentările?

Leo nu i-a răspuns şi a rămas cu privirea aţintită asupra lui Stour, de parcă acum doar ei doi ar fi fost în Arenă.

Continuând să rânjească, Stour a ridicat indiferent din umeri.

— Bunicele.

— Nemernicule, nemernicule, nemernic afurisit ce eşti! a şuierat Rikke printre buzele strânse.

Muşca atât de tare din bucăţica de chagga, că o durea toată faţa şi îşi dorea să vomite şi îşi dorea nespus de mult să i se înfierbânte ochiul şi să vadă măcar puțin din ce le rezervă viitorul. Dar zadarnic își tot dorea, că nu vedea absolut nimic.

— Următoarea chestiune! a strigat Isern. Din care motiv vor tâmpiții ăștia doi să se omoare între ei? Mai mult și mai mult e vorba de orgoliul lor de masculi feroce, așa cum se și cuvine într-un duel. Însă mai e vorba și despre ținuturile bogate și mănoase ale Nordului. Învingătorul va primi regiunea aceea numită „Protectorat", cuprinsă între Șuvoiul-Alb și Cusk, în care se află și orașul Uffrith. Dacă învinge Stour Amurg, atunci ținutul ăla îi va aparține regelui Solz. Dacă învinge Leo dan Brock, rămâne sub stăpânirea Copoiului, în brațele drăgăstoase ale Uniunii. E toată lumea mulțumită de condițiile astea?

Tăcere deplină. Nimeni din tabăra lui Rikke nu părea prea mulțumit de nimic din ce auzise.

— Copoiule, căpetenie a Uffrith-ului, tu ce zici? a mai întrebat o dată Isern.

— Da, a răspuns tatăl lui Rikke, pe un ton fără pic de vlagă.

— Brock, lord guvernator al Engliei?

— Da, s-a răstit Leo.

— Și Solz Mână-de-fier, rege al nordicilor?

— Mda, mda, a bombănit Solz, umflându-și fălcile ca să-și înăbușe un râgâit, de parcă acesta ar fi fost deja al treilea duel la care asista astăzi. Dă-i drumul odată, femeie!

— Așa voi face, morman de osânză ce ești!

Isern și-a înfipt sulița în pământ și a pocnit din degete către Fiori.

— Dă-mi nițel scutul tău, drăguțule!

Caul Fiori-îți-dau s-a uitat în spate, presupunând că altcuiva se adresa ea, cuiva chiar drăguț. A înțeles apoi și i-a aruncat scutul. Isern l-a prins din aer și l-a pus jos, în fața ei.

— Ce alegi, Brock? Partea cu vopsea ori aia cu curele?

Deși scutul lui Fiori era atât de vechi și de lovit, încât abia dacă mai atârnau de el câțiva fulgi de vopsea care se încăpățânau să nu cadă după toți anii de lupte grele.

— Vopsea, a răspuns Leo.

Isern a învârtit scutul, iar spectatorii au început să zbiere și să urle. Iar Rikke a reușit s-o audă pe lady Finree icnind ușor lângă ea, după care a văzut-o acoperindu-și ochii cu palmele.

— O să câştige, i-a zis Rikke.

— De unde ştii?

Rikke a apucat-o de mâna rece şi bleagă şi a strâns-o.

— O să câştige, a repetat ea, făcând să sune ca o certitudine, cu toate că îi plesnea ţeasta de atâtea îndoieli.

Poate că ar fi putut să-l facă să renunţe. Să se răzgândească. Însă acum era prea târziu.

Scutul a căzut pe o parte, cu un zăngănit puternic.

— Curele, a spus Isern. Acum tu alegi, Mare Lup.

Stour s-a uitat la Rikke şi a ridicat din umeri, mai indiferent ca oricând, de parcă nici nu-i trecuse vreodată prin cap că ar putea să piardă confruntarea.

— Să aleagă el.

— Alege, Leule.

Leo a clătinat din cap.

— Ba el să aleagă.

— Of, ce ţi-e şi cu bărbaţii ăştia! a oftat Isern, dându-şi ochii peste cap. Sunt incapabili să-şi asume orice fel de răspundere. În cazu' ăsta, o să vă bateţi cu ce-aţi adus fiecare.

I-a aruncat lui Fiori scutul, şi-a smuls suliţa din pământ şi a arătat cu ea spre oamenii din jurul Arenei, care îşi întorseseră scuturile spre interior şi le apropiaseră unul de celălalt, alcătuind un zid.

— Voi, ăştia, ţineţi-le bine până se termină totul. Şi, băgaţi de seamă, să nu cumva să vă amestecaţi mai mult decât e cazu'.

A scuipat zeama de chagga, şi-a şters bărbia cu dosul palmei şi a dat cu satisfacţie din cap.

— Hai să-ncepem!

LOCUL UNDE ÎŢI CÂŞTIGI RENUMELE

Leo auzise odată pe cineva zicând că *atacul este cea mai bună apărare.* Nu mai ţinea minte cine spusese asta, dar vorbele îl impresionaseră şi i se păruseră a rezuma o filosofie extrem de îndrăzneaţă. Vorbe care te pot călăuzi în viaţă. Prin urmare, planul lui era să atace vijelios. Să nu-i permită lui Stour nici măcar să respire, să nu-i permită să se mişte, să nu-i dea nici cel mai mic prilej să gândească. Îl va distruge pe ticălosul ăla rânjit, îl va întoarce în ţărână, iar el se va bucura de ospeţele date în cinstea lui şi de cântecele compuse despre vitejia de care dăduse dovadă.

Însă adesea planurile se spulberă în faţa săbiilor, iar cel al lui Leo nu a ţinut decât până în clipa când Isern-i-Phail a zbierat:

— Luptaţi!

Cu o viteză atât de uluitoare l-a atacat Stour, încât Leo a fost nevoit să-şi schimbe poziţia de atac într-o eschivă stângace, dezavantajat fiind şi de lovitura care a zgâlţâit sabia lui Barniva pe care o avea în mână.

Leo a văzut apoi sclipirea rânjetului lui Stour şi o străfulgerare de metal şi imediat s-a poticnit din nou şi a făcut un pas în spate, parând, evitând loviturile, parând din nou. Scrâşnetul intens şi zăngănitul puternic al săbiilor lor abia dacă se mai auzeau de urletele asurzitoare ale mulţimii însetate de sânge. Tocmai ce se ferise de o lovitură teribilă, care i-ar fi putut reteza capul, dar Stour nici măcar nu i-a dat vreme să-şi mai poată lua elan. Cu un aer batjocoritor, n-a mai stat să aştepte riposta lui Leo şi l-a atacat din nou.

Se vede treaba că Stour nu numai că auzise şi el expresia aia cu atacul şi apărarea, dar se şi pricepea mai bine la aşa ceva.

— Omoară-l! a chirăit Antaup.

— Haide odată! a strigat Jurand.

— Leo! a răcnit Glaward, zgâlțâind scutul.

Însă Stour a năvălit din nou asupra lui, cu trei lovituri atât de rapide, încât Leo nu a reușit să le evite decât pe primele două – și pe alea din pur reflex. S-a răsucit repede ca să scape de a treia, dând aiurea din sabie într-o jalnică tentativă de a-și ține adversarul la distanță. Acum Stour era vijelia. Iar Leo era frunza suflată de vântul năprasnic prin Arenă.

Și ce *viteză* avea! Arma lui era o sabie nordică – o sabie foarte mare și grea, cu lama lată, gardă solidă, mâner greu și aurit –, însă o mânuia cu atât de multă ușurință, de puteai să crezi că nu-i decât o floretă styriană. Fără să-și ia elan. Fără să facă niciun pas înapoi, în poziția inițială. Ascunzându-și cu multă măiestrie adevăratele intenții.

Cu excepția lui Bremer dan Gorst, care avea tot dreptul să pretindă că ar fi cel mai bun spadasin al epocii, Leo nu mai văzuse niciodată pe cineva care să mânuiască o sabie cu atât de multă îndemânare sălbatică. Iar nesiguranța în propria dibăcie îi răspândea fiori reci pe șira spinării. Era obișnuit să fie în permanență înfășat în scutecele încrederii în sine, iar frigul care l-a cuprins acum, când a fost despuiat de ele, i s-a părut mult mai crâncen tocmai pentru că nu-l mai simțise niciodată.

Numai că Leo mai auzise și vorba aia care zicea că *acela care râde la urmă râde mai bine*. Oricum nu prea știa ce voia să zică, dar i se părea a fi crezul unui om de toată isprava. Vorbe care te pot călăuzi în viață. O fi fost foarte rapid Stour, dar Leo era mai puternic. Nu trebuia decât să pândească momentul când își va lăsa garda jos și atunci să-i tragă una nenorocitului de ticălos viclean și să-l strivească exact ca pe o nucă.

Următoarea lovitură a lui Stour – o lovitură care se dorea nimicitoare – a venit extrem de repede, dar Leo era pregătit. S-a răsucit, a respins-o, a înaintat, nu s-a dat înapoi și a observat cu satisfacție privirea surprinsă a lui Stour. A atacat și a tot continuat să atace, a dat lovituri puternice, lovituri încărcate cu toată teama și frustrarea din el, făcând să trepideze sabia grea din mâna lui Amurg.

S-a auzit scrâșnet de metal pe metal când Stour a blocat sabia lui Leo cu a lui, oprindu-i atacul și aproape atingându-i cu lama vârful ascuțit al nasului. Au mârâit unul la altul, încordându-se fiecare din răsputeri să se impună, iar gărzile săbiilor scârțâiau, încheieturile degetelor lor mai aveau puţin să se atingă. Îşi schimbau amândoi poziţia, încercând să capete un avantaj cât de mic; s-au imobilizat reciproc, fiecare zbătându-se cu furie ca să iasă din încleştarea aceea înverşunată. Şi, în tot acest timp, pe deasupra Arenei răsunau tunetele frenetice ale mulţimii, în care încurajările se contopeau cu înjurăturile şi nu mai erai în stare să le deosebeşti.

Însă, acea rază a izbânzii s-a stins încet, când Leo a început să-şi dea seama că va pierde. Şi-a dezvelit dinţii, a mârâit urât, a scuipat, dar Stour l-a împins înapoi o dată şi încă o dată şi iar, până când Leo şi-a pierdut echilibrul şi a fost nevoit să se desprindă de adversar şi să se împleticească într-o parte. A icnit apoi, când sabia lui Stour a despicat aerul, şuierând şi repezindu-se asupra lui; l-a cuprins disperarea, s-a ferit, a alunecat, a fost cât pe ce să cadă, şi-a revenit şi s-a retras într-un colţ, gâfâind amarnic.

Susţinătorii nordicilor şi-au răcnit bucuria. Susţinătorii Uniunii şi-au bodogănit dezamăgirea. Marele Lup şi-a fluturat cu îngâmfare sabia şi a rânjit. Deja era foarte limpede că toată lumea ajunsese la aceeaşi concluzie.

Şi anume: Stour era spadasinul cel mai bun.

Şi totuşi. Leo mai auzise odată expresia *întotdeauna există o soluţie.* La vremea respectivă, avusese el ceva îndoieli cu privire la asta, dar acum i s-a părut a fi o filosofie dătătoare de speranţă. Să fi fost şi ele nişte vorbe care te pot călăuzi în viaţă? Dacă nu-l putea înfrânge pe Marele Lup nici prin viteză de reacţie şi nici prin forţă, înseamnă că va trebui să reziste mai mult decât el. Va trebui să-l istovească printr-o apărare tenace, printr-o hotărâre neclintită, printr-o opoziţie îndârjită. Da, el va fi copacul cu rădăcini adânci, pe care uraganul nu-l poate urni din loc. Da, va trebui să-l sleiască de puteri pe ticălosul ăsta.

Stour a atacat, însă cam într-o parte. Aşa că lui Leo i-a fost uşor să evite lovitura şi să identifice o fisură în apărarea adversarului său. Dar, tocmai când a fandat, Stour şi-a lăsat umărul în jos şi a făcut o mişcare bruscă. Leo a icnit simţind pe obraji curentul stârnit de lovitura fulgerătoare a sabiei lui Amurg. A ripostat, dar Marele Lup deja ţopăise mai departe. Rânjind. Rânjea neîncetat.

Mulţimile de spectatori au urlat. Preţ de o clipă, Leo şi-a imaginat că *pe el* îl încurajau. Dar imediat a simţit că i se prelinge ceva pe obraz. Sânge. Sabia lui Stour îi zgâriase faţa. Şi o făcuse atât de iute că nici măcar nu simţise. Mda, pe toţi oamenii din jur îi entuziasmase sângele. Sângele lui.

Leo a bătut în retragere, iar atunci rana a început să-l usture, după care a început să-l doară. S-a întrebat cât de mare şi cât de urâtă va fi cicatricea. S-a întrebat dacă nu cumva era o rană care să-i aducă un binemeritat renume. Însă, pe măsură ce îndoielile îi puneau un nod rece în gât, şi-a dat seama că trebuie să supravieţuieşti unui duel ca să ai parte de aşa ceva. Pentru că morţii nu căpătau niciun fel de renume.

Rânjetul lui Stour s-a lăbărţat şi mai mult. S-a făcut şi mai feroce.

— O să te spintec, băieţică! l-a ameninţat el.

Trifoi s-a ferit repede când Brock şi-a luat avânt să lovească şi vârful sabiei lui i-a trecut la nici o palmă distanţă de nas. Stour s-a năpustit, mârâind ca un câine turbat, şi a lovit, a lovit, a mai lovit o dată. Cu un icnet, Brock s-a repezit şi el şi a izbit cu atâta forţă în sabia lui Stour că a făcut-o să se ciocnească de scutul din mâinile omului de alături de Trifoi.

Pe toţi morţii, cât vacarm! Scrâşnetele metalelor, mârâielile luptătorilor, zbieretele mulţimii furioase.

Pe toţi morţii, câtă înghesuială! Scutieri încordându-se, margini de scuturi zgâriindu-se de scutul lui pe când purtătorii lor îşi tot schimbau poziţia, umeri zdraveni împingându-se în el, zăngănit de scuturi deplasate când luptătorii ţopăiau prea aproape, cizme târşâite prin ţărână când purtătorii de scuturi erau obligaţi să se retragă şi se îmbrânceau în spectatorii din spate, apoi revenind la locurile lor la vederea sângelui.

Trifoi îşi tot repeta cât de mult detestă această luptă între doi nătărăi, urmărită de o mulţime de alţi nătărăi. Pierderea prostească şi crudă a cel puţin unei vieţi reprezenta o mare atracţie pentru tot ce era mai rău şi mai urât în sufletului omului. Însă şi pe el îl fascina, chiar dacă refuza s-o recunoască. Îl entuziasmau mişcările fulgerătoare ale săbiilor şi sângele fierbinte vărsat. Entuziasmul ăsta îi aparţinea lui Jonas Tarlaotrăvită, din care mai rămăsese o fărâmă în Trifoi, aşa cum îţi rămâne în carne o aşchie nesuferită, pe care nu eşti în stare să ţi-o smulgi de-acolo.

Nu exista nimic mai palpitant pe lume în afară de spectacolul oferit de o luptă pe viaţă şi pe moarte între doi bărbaţi. Poate doar dacă tu ai fi unul dintre ei – da, atunci ţi-ar bate inima şi mai tare. Un soi de încântare vinovată l-a cuprins pe Trifoi când l-a văzut pe Stour atacând din nou. Şi a simţit cum pe propriile buze se întinde un rânjet de nerăbdare când Brock a parat şi s-a retras. Fără îndoială că era un spadasin excelent, dar nici nu se putea compara cu Stour. Iar lucrul acesta era tot mai evident cu fiecare mişcare. Amurg îşi mânuia sabia aia mare şi grea la fel de uşor cum îşi mânuieşte o croitoreasă acul de cusut – doar din încheietură şi cu o dibăcie fără egal.

Altă avalanşă de lovituri, date şi cu vârful, şi cu tăişul. Brock a făcut o eschivă, dar Stour a reuşit să-l atingă când a trecut fulgerător pe lângă el. Şi i-a făcut o tăietură adâncă în braţul stâng, de unde au ţâşnit stropi de sânge care au împroşcat mulţimea din jur. Probabil că i l-ar fi putut reteza de tot, însă Stour Amurg nu ar fi devenit Marele Lup dacă ar fi lăsat vreodată să-i scape ocazia de a poza teatral în faţa publicului, aşa că şi acum a rânjit cu toată gura şi a ridicat sabia roşie de sânge ca să o vadă toată lumea. Nu era doar un spadasin al naibii de bun, ci şi un fanfaron al naibii de mare. Iar aceste două laturi ale personalităţii sale se contopeau cu o frecvenţă dezolantă.

Brock avea faţa înroşită de sânge de la tăietura de pe obraz, dar a scrâşnit din dinţi şi tot s-a mai încăpăţânat să atace. Nu-i puteai condamna curajul, însă nu curajul este cea mai valoroasă calitate a unui războinic, indiferent de ce-or zice toate cântecele alea. Nu, cea mai valoroasă virtute a războinicului este cruzimea; cea mai valoroasă virtute a războinicului este violenţa; cea mai valoroasă virtute a războinicului este tocmai viteza de reacţie – pentru că toate acestea duc la câştigarea luptelor şi toate acestea erau exact calităţile care-l defineau pe Stour. Acum a atacat din nou şi râdea în hohote rotindu-şi sabia uriaşă şi făcându-l pe Brock să se retragă până în zidul din scuturi.

Leul cel Tânăr s-a proptit tocmai în scutul lui Trifoi, care scut s-a arcuit puţin, ca o saltea foarte bună, şi care apoi s-a îndreptat, expediindu-l înapoi în Arenă, unde a reuşit să facă o eschivă, apoi a parat o lovitură a lui Stour şi, în scrâşnet asurzitor de metale, a evitat să fie atins din nou de sabia acestuia.

Numai că avea mari îndoieli că fentele astea ale lui ar fi schimbat cumva rezultatul. Părea a fi o zi neagră pentru Uniune. O zi neagră pentru Leo dan Brock şi pentru toţi cei care ţineau la el. O reuşită a lui Jonas Trifoi – aşa ai zice. Pentru că, la urma urmei, se afla în cealaltă tabără, iar o victorie ar fi trebuit să fie cel mai important lucru pentru un războinic.

Însă erau momente în care Trifoi își dorea să fi avut atâta sânge în el încât să fi ales tabăra cea dreaptă, chiar dacă era cea care pierdea mereu.

S-a apucat cineva să bată într-o tobă, un ritm lent, dar răsunător. Lui Rikke îi venea să-l strângă de gât pe nenorocitul ăla.

Pe toți morții, câtă tensiune! Durerea aia veche din gât i se accentua tot mai mult pe măsură ce luptătorii din Arenă își dădeau târcoale, cu ochii căscați unul la altul, învârtindu-se așa cum se învârte câinele după miros, încercând să descopere vreo breșă în apărarea celuilalt. Rikke simțea în gură gust acru de vomă și teamă, în timp ce, în jur, bărbații cu scuturile urlau, băteau din picioare, își zbierau ura și încurajările.

Pe toți morții, câtă neputință! Îi venea să țipe. Îi venea să tragă un pumn în ceva. Îi venea să-și smulgă inelul din nas. Nimeni, absolut nimeni, indiferent cât de optimist ar fi fost, nu mai avea nicio îndoială că Leo urma să fie omorât chiar atunci și acolo. Iar ea nu putea să facă nimic.

Majoritatea oamenilor din jur se purtau de parcă ar fi fost o zi de mare sărbătoare. A observat și niște copii cățărați într-un copac și privind fascinați la lupta de sub ei. Solz, căcatul ăla de rege umflat, râdea în hohote, mai lua o dușcă din pocal, scotea alte hohote stridente. Munte scârbos de untură ce ești!

— Cum de le mai vine să râdă? a întrebat Finree în șoaptă.

— Fiin'că nu ei se confruntă cu Marea Nivelatoare, a răspuns tatăl lui Rikke, cu chipul împietrit.

Singurul lucru mai rău decât spaima la gândul înfruntării lor era groaza pe care o simțea la fiecare lovitură fulgerătoare pe care și-o dădeau – iar Rikke tresărea cu putere la orice mișcare, își strângea tare fesele la orice scăpărare a săbiilor. Se agăța de băncuța pe care ședea de parcă ar fi fost șaua unui cal pe care încerca să-l domesticească; strângea până la durere mâna rece a lui Finree în mâna ei fierbinte.

Prea bine știa că era suficientă o singură lovitură de sabie, iar ea și-ar pierde iubitul, casa, viitorul. Oamenii sunt rezistenți, foarte rezistenți – supraviețuiesc foametei și frigului și dezamăgirilor, sunt capabili să îndure greutăți inimaginabile și ies din ele mai puternici. Însă oamenii pot fi și foarte fragili. O singură bucată tăioasă de metal e de ajuns să te trimită în țărână. Un ghinion, cât ar fi el de mic. O șoaptă necugetată.

Ea făcuse asta? Din cauza ei se întâmpla totul?

A gemut când l-a văzut pe Amurg atacând și schimbându-și apoi direcția într-o clipită. Zăngănit de metale – unul, două. Leo a ripostat, însă prea lent, iar Stour a reușit să-i evite atacul, lovindu-l cu sabia în picior și făcându-l să se împleticească.

— Nu!

Finree s-a cutremurat și Rikke a strâns-o și mai tare de mână, deși nu credea că mai era posibil așa ceva. Se străduia să fie puternică pentru amândouă, cu toate că nu se simțea puternică nici măcar pentru ea însăși. A scrâșnit din dinți, a încercat să se concentreze doar pe rânjetul infatuat al lui Stour și să transforme în furie teama și sentimentul de vină care o măcinau. A încercat să le transforme în ceva care să-i fie de *folos*.

Nu poți obliga Ochiul Lung să se deschidă, așa cum nu poți controla mareea. Dar nu strica să încerce, nu?

Și-a proptit pumnii pe genunchi și s-a înclinat puțin înainte. Fără să clipească. Uitându-se înverșunată la iarbă, de parcă ar fi putut vedea viitorul prin ea. Poruncindu-i ochiului să se înfierbânte.

Poate că a văzut ce-și dorea să vadă. Morții știau prea bine că asta se întâmplase de multe ori în ultimele zile. Dar, o fracțiune de secundă, i s-a părut că întrezărește niște fantome acolo, în Arenă. Tare neclare mai erau fantomele alea. Și pâlpâiau. Niște siluete foarte vagi. Stour și Leo, cu săbiile în mâini, sfâșiați ca niște pânze de păianjeni în adierea vântului când bărbații în carne și oase treceau prin ei.

Rikke a strâmbat din buze și a strâns din pumni și și-a încleștat fălcile atât de tare încât nu mai lipsea mult să-și spargă măselele și s-a holbat atât de intens la Arenă, de parcă încerca să vadă ceva printr-o vijelie.

Se forța să vadă.

Stour râdea acum. Se hlizea de parcă fiecare contact cu adversarul nu era decât o glumă excelentă.

Dar lui Leo nimic nu i se părea amuzant. Își tot repeta că el era Leul cel Tânăr, lordul guvernator al Angliei. Mândrul urmaș al unei mândre seminții de războinici, iar gloria era *a lui* – numai și numai a lui. Însă adevărul era că abia dacă încerca să contraatace. Sabia lui Barniva i se părea din ce în ce mai grea ori de câte ori voia s-o rotească deasupra capului. Şi îi era teamă că, dacă ar ataca, s-ar descoperi şi i-ar oferi lui Stour o ocazie care lui i-ar fi fatală. Însă şi mai multă teamă îi era că, dacă va continua doar să se apere, sfârşitul nu putea fi decât unul singur.

Prin urmare, a ajuns să fie doar speriat. Şi atât.

Stour s-a năpustit fulgerător; Leo s-a dat înapoi. N-a fost nevoie decât de o fentă făcută în bătaie de joc cu piciorul, un zvâcnet al mâinii, iar Leo a fost pus pe fugă. Acum Stour nu-şi mai dorea doar să învingă, ci să se şi dea în spectacol. Îşi dorea ca întregul Nord să vadă că Marele Lup era un luptător de temut. Sabia lui a fulgerat pe lângă garda din mâna obosită a lui Leo. Stour l-ar fi putut străpunge atunci, dar a preferat doar să-i înţepe burta. Să-l înţepe, după care să se îndepărteze de el, râzând în hohote.

Da, el era Leul cel Tânăr, numai că acum sângera. Avea sânge pe faţă, sânge pe picior. Şiroaie roşii pe mâna dreaptă, mânerul sabiei lui Barniva era deja lipicios de la atâta sânge. Pe vremea când asculta legendele despre Sângerosul Nouă, chiar îl entuziasmase ideea că Arena ar putea fi plină de sânge. Dar entuziasmul ăsta piere când este vorba despre propriul tău sânge.

Da, el era Leul cel Tânăr, însă se simţea din ce în ce mai obosit. Gâfâia tare, icnea, aerul rece îi zdrelea gâtul, dar, indiferent ce făcea, parcă tot nu putea să respire cum trebuie. Îi tremurau genunchii, braţul îşi pierduse agilitatea. Sub nicio formă nu mai avea cum să reziste mai mult decât Stour. Singura lui şansă era să fie mai deştept decât el. Din păcate, nu prea era cazul. Dacă ar fi fost, poate că nu ar fi trebuit să accepte provocarea.

S-a uitat repede în jurul Arenei, sperând că va descoperi o soluţie.

Şi-a văzut prietenii – toţi cu scuturile lăsate în jos. L-a văzut pe Glaward muşcându-şi buzele. L-a văzut pe Jin smulgându-şi părul din barbă. Pe Antaup – demoralizat. Pe Jurand – înfiorându-se de parcă el ar fi fost cel rănit. Şi-a zărit mama – îndurerată, palidă, nescăpându-l din ochi. Lângă ea stătea Copoiul, cu chipul împietrit; tot acolo era şi Rikke, care se uita urât la Arenă, jucându-se cu inelul din nas.

Nu ţine cont de reguli, îi spusese ea. *Nu-şi aminteşte nimeni cum a fost câştigată lupta, ci doar cine a câştigat-o.* Îndrăzneaţă filosofie. Vorbe care-ţi pot aduce moartea.

Stour a mai făcut o fentă, iar Leo s-a retras din nou, s-a poticnit din nou – dar acum mișcarea i-a fost mult prea exagerată. A întins o mână în spate, de parcă ar fi vrut să-și recapete echilibrul. A smuls un smoc de iarbă. Rânjind cu toată gura, Stour s-a repezit din nou la el. Leo a mârâit când și-a încordat picioarele, s-a ridicat brusc, a aruncat iarba cu pământ în fața lui Stour, a vrut să-i proptească sabia la beregată.

Cu toate că abia dacă mai vedea ceva, cu toate că scuipa țărână în toate părțile, cu toate că abia dacă se mai ținea pe picioare, Amurg a reușit să-i pareze lovitura; însă Leo deja îl ataca cu toată forța pe care-o mai avea în el. S-a izbit cu fruntea de gura lui Stour, provocând un trosnet absolut încântător și făcându-l pe Marele Lup să se împleticească până în scuturile oamenilor lui.

Preț de o clipă i s-au încețoșat ochii și a căscat uluit gura însângerată. Leo a tras aer în piept, după care și-a ridicat sabia și a lovit. S-a auzit un șuierat, însă tăișul a nimerit în scuturile unde se aflase Stour doar cu o secundă înainte, iar lui Leo i-a zbârnâit tot brațul din cauza reculului.

Stour a sărit înapoi, scuipând iarbă și rânjind la el cu dinți pătați de sânge.

— A-ha! Deci *acum* începe lupta!

S-a prefăcut că se repede într-o parte, și-a schimbat direcția într-o clipă și a pornit invers, iute ca vântul și la fel de imprevizibil ca el. Leo nu mai știa încotro s-o ia, a icnit când tăișul sabiei lui Stour i-a atins pulpa și i-a lăsat acolo o rană care, foarte curând, îl va ustura ca naiba. Acum nu mai putea face altceva decât să stea nemișcat, în timp ce cracul pantalonului i se îmbiba cu sânge.

Nu. Nu era un leu. Era un băiețel speriat, care nu voia să moară.

Însă era mult prea târziu acum ca să asculte de sfatul mamei sale.

Brock era rănit rău de tot. Îi curgea sânge pe față de la crestătura din obraz, pantalonii îi erau uzi de sângele curs din rana de la picior, mâna îi era udă și roșie de la sângele care-i șiroia din tăietura de la braț. Umplea Arena cu sângele lui, așa cum zic menestrelii. Nu tocmai o priveliște prea frumoasă, dar Trifoi văzuse altele și mai urâte. Trăise momente și mai rele. Dacă te interesează priveliștile plăcute, atunci n-ai ce căuta în Arenă.

Stour era convins de victorie. Rânjea ca un lup, pășea țanțoș ca un cocoș. Ca un cocoș din ăia care cred că-s stăpânii curții și nu-ți îngăduie să-i faci de ocară. Însă Trifoi își zicea că ambele definiții se potriveau destul de bine cu moştenitorul Nordului. Moștenitor care acum râdea în hohote, cu brațele larg întinse, îndemnând mulțimile să scoată urlete și mai puternice de admirație și bucurie. Există oameni dependenți de uralele şi aplauzele celorlalți așa cum sunt alții dependenți de băutură. Cu cât au parte de mai mult, cu atât au și mai multă nevoie, până când nici prea mult nu le mai ajunge.

Solz se bucura de toată atmosfera aceea înflăcărată aproape la fel de mult ca nepotul lui. Dădea din mâna de fier spre Arenă și urla: „Fă-l de tot râsul! Fă-l de tot râsul!" Un cocoș care-și exprima prețuirea față de alt cocoş. Însă urletele lui se pare că l-au impulsionat cumva pe Brock, care, sleit de puteri din cauza sângelui pierdut, a făcut totuşi câțiva paşi şovăielnici înainte şi a încercat să contraatace – dar intenția lui putea fi ghicită şi de la zece metri distanță. Stour i-a parat lovitura cu un rânjet disprețuitor. Sigur, ar fi putut să-i facă o rană adâncă în spinare, dar – de dragul spectacolului, desigur – a preferat să-l lase în viață deocamdată, să se mai chinuie puțin.

— Omoară-l odată, ce naiba! a mârâit Calder cel Negru, tot atât de dezgustat de fanfaronada fiului său, pe cât era de încântat fratele lui.

Fireşte că Stour ar fi putut să-l omoare pe Brock de cinci ori până acum, însă îi plăcea la nebunie să-și bată joc de el, aşa că-l tot lăsa să scape, ca să-l umilească încă o dată. Lui Trifoi i se părea imprudent comportamentul lui – în cel mai fericit caz, imprudent. Nu-ți asumi riscuri inutile în Arenă şi nu dai nicio şansă adversarului, mai cu seamă când sunt atât de multe în joc. Nu-i nevoie decât ca soarta să-şi ia o clipă ochii de la tine și ajungi imediat înapoi în țărână, pentru că soarta e o curvuliță cu toane.

Nimeni nu ştia asta mai bine decât Trifoi.

Tot uitându-se fix la Arenă, lui Rikke a început să i se învârtă capul, i s-a împăienjenit vederea, o ustura stomacul. Ochiul ei stâng se înfierbântase şi acum îi ardea în cap. A făcut un efort și l-a deschis mai mult. Şi l-a ținut ațintit asupra scenei din fața ei.

Leo stătea aplecat, Leo se mișca cu stângăcie, Leo se ţinea de rana de pe burtă, Leo era mânjit cu sânge din cap până-n picioare. Stour se uita în jur mai atent ca oricând, mai sigur pe el ca oricând, Stour ţopăia, Stour dănţuia, Stour nu mai avea mult și se apuca să facă bezele publicului.

Rikke vedea năluci de săbii și sulițe deasupra mulțimii. Năluci de steaguri umflate de un vânt care acum nu bătea. Să fi fost lupta de ieri? Să fi fost lupta care urma? Pe toți morții, cât de tare își dorea să vomite! Îi zvâcneau tâmplele, tot capul îi zvâcnea. Sudoarea rece i se prelingea pe țeastă, i se prelingea pe obraji, dar nu cuteza să-și ia ochii de la Arenă. Nu cuteza nici să clipească. Nu cuteza să rupă vraja.

Și în Arenă erau năluci. Năluci care licăreau și se mișcau. Nălucile lui Leo și Stour. Năluci de mâini și de picioare și de chipuri. Năluci de săbii.

Leo s-a cutremurat când sabia lui Stour l-a nimerit în burtă. Dar nu a fost o lovitură mortală. Doar o rană superficială. De acolo a țâșnit sângele, stropind scuturile de lângă el. Leo s-a împleticit, a căzut în genunchi, i-a alunecat sabia din mână și s-a rostogolit pe iarbă.

— Nu, a șoptit mama lui Leo, închizând ochii.

Îi șiroiau lacrimile pe obraji.

Amurg s-a învârtit agale în mijlocul Arenei, clamându-și victoria, îmbătându-se cu licoarea fermecată a gloriei. S-a uitat peste umăr la Rikke și i-a aruncat din nou privirea aia libidinoasă.

Pe toți morții, ce o mai ardea ochiul. Parcă-i luase foc tot capul.

Stour s-a întors cu spatele la ea și a ridicat brațul.

Rikke i-a văzut sabia.

Însă a văzut-o cu Ochiul Lung.

Și, preț de o secundă, a știut exact totul despre sabia aceea, iar cunoștințele acestea au inundat-o la fel cum inundă apa ținuturile joase atunci când se rup zăgazurile.

A văzut minereul extras din pământul rece, l-a văzut transformat în oțel în flăcările furnalului și a văzut metalul lichid turnat în formă.

L-a văzut pe Watersmeet, fierarul, cum își rotește barosul; i-a văzut chipul colorat în scântei portocalii la fiecare lovitură; i-a văzut copiii dând la foale; a văzut-o pe Drenna, mama lui, trăgând din pipă și scoțând fum de chagga, în vreme ce se opintea la graifer.

A văzut cum sabia i-a fost oferită în dar lui Stour la aniversarea vârstei de zece ani. L-a văzut pe Calder cel Negru punând mâna pe umărul fiului său foarte bucuros și l-a auzit spunându-i: „În războaie contează doar victoria. Toate celelalte nu-s importante decât în cântecele născocite de proști."

A văzut sabia în teaca Marelui Lup, a văzut-o scoasă de acolo când a început duelul, a văzut-o lovind și împungând, a văzut în văzduhul Arenei dârele luminoase lăsate de trecerile ei fulgerătoare.

A văzut-o ridicându-se într-un fel de ceață scânteietoare, l-a văzut pe Stour dezvelindu-și dinții într-un rânjet triumfător. Nu mai era nevoie decât de un singur atac – un atac demonstrativ, făcut de dragul artei – și adversarul său va rămâne fără cap pe umeri.

Rikke știa – și o știa cu o certitudine absolută – unde anume va fi sabia lui în fiecare clipă; însă acum nu a mai simțit bucuria care o însuflețise în ziua aia ploioasă din pădure, când știa ce va face săgeata. Și asta pentru că, dincolo de sabia strălucitoare a lui Stour, a văzut și o crăpătură în ceruri, iar dincolo de crăpătură se căsca un hău negru, fără fund, fără început și fără sfârșit – un hău unde ar fi știut totul despre tot, nu doar despre sabie sau săgeată. Atât de multe și îngrozitoare lucruri ar fi știut acolo, încât până și cea mai mică fisură în hăul ăla i-ar fi putut face praf câtă minte mai avea în cap.

Amețit și plin de sânge, Leo a reușit cumva să se târască în genunchi și să-și ia sabia din iarbă.

Rikke s-a împleticit împreună cu el, gemând și icnind și ținându-se de capul care-i zvâcnea fără încetare. Cerurile se deschideau, trăgând-o în ele.

Stour a zâmbit. A început să se întoarcă. Ochiul lui Rikke era un cărbune arzându-i mocnit în țeastă.

Și-a acoperit repede cu palmele fața mult prea fierbinte și a zbierat pe limba folosită în Uniune, a zbierat cât o ținea gura.

— Lasă-te în jos!

Leo habar n-avea de ce, dar i se părea important să moară luptându-se.

Abia dacă-l mai dureau rănile acum. Nu simțea decât un fel de amorțeală. Un fel de slăbiciune. Și se mișca îngrozitor de greu.

A fost nevoie de toată puterea pe care-o mai avea în el ca să se ridice de pe jos.

Lumea din jur tremura ca piftia, iar el nu reușea să vadă decât pământul negru și cerul trandafiriu și toate scuturile alea care i se unduiau aiurea în fața ochilor și mutrele rânjite și aburii groși ai respirației tuturor oamenilor de acolo.

Abia dacă mai auzea ceva din cauza bubuiturilor propriei inimi, abia dacă mai putea face diferența între urletele mulțimii și hârâielile propriei răsuflări. A apucat și un smoc de iarbă când și-a luat sabia de jos. Iarbă plină de sânge. Cu pământ plin de sânge.

Simțea în gură gust de metal. Doar în bătălie omul descoperă cine este el cu adevărat. S-a ridicat în picioare, s-a clătinat tare, a încercat să-și limpezească privirea, să poată vedea ce se petrece în jur.

L-a observat pe Stour întorcându-se. I-a surprins rânjetul ăla hidos. Apoi, peste larma mulțimii, a auzit un zbieret.

— Lasă-te în jos!

Așa că s-a lăsat în jos. Sau poate s-a împleticit și a căzut pur și simplu. A simțit cum vântul îi răvășește părul și, cu un ultim efort, și-a rotit sabia. Nici vorbă să fi fost cea mai bună lovitură a lui. Pentru că a fost una stângace și fără vlagă, iar mânerul armei îi juca în degetele inflamate.

Numai că există în viață momente când și o lovitură proastă poate avea efect.

S-a auzit un pocnet umed când lama a intrat adânc în coapsa lui Amurg.

Stour și-a căscat ochii, și-a căscat mult și gura și a scos un chirăit ciudat și foarte strident. Mai mult de uimire decât de durere. A făcut o jumătate de pas, a scos un fel de horcăit când a vrut să tragă aer în piept – iar horcăitul ăla s-a auzit foarte clar în tăcerea care se așternuse dintr-odată peste Arenă. Apoi a început să chiraie din nou. Acum mai mult de durere decât de uimire.

Leo și-a smuls sabia din piciorul lui Amurg, care s-a împleticit câțiva pași, scuipând sânge, rezemându-se pe piciorul teafăr și ridicându-și sabia atât de sus că tăișul ei se scălda în razele roșii ale soarelui la apus.

S-a auzit un pocnet surd când Leo a blocat pumnul lui Stour într-al lui, după care a înaintat, mârâind și smucindu-și cu atâta forță celălalt braț, că l-a izbit pe Amurg în gură cu mânerul sabiei lui Barniva și a reușit să-i curme chirăitul. Stour și-a dat capul pe spate, mânjind amurgul trandafiriu cu sângele lui întunecat. Leo a apucat garda sabiei lui Stour și i-a smuls-o din degetele moi.

Arena s-a cutremurat când Marele Lup s-a prăbușit în mijlocul ei, dând disperat din mâini. La fiecare respirație greoaie îi țâșneau valuri de sânge din nasul spart. Leo îl păzea atent, cu ambele săbii în mâini. Ei, cum de se întâmplase asta?

S-au lăsat în jos scuturile întoarse cu partea vopsită spre Arenă. Cei care le ţineau cu multă fală stăteau acum cu gurile căscate. Însă nimeni de acolo nu era mai şocat decât Leo.

Iar acum s-a înteţit vacarmul făcut de cei din tabăra lui. Îţi spărgea timpanele, nu alta. Şocul se transformase într-o bucurie nesperată, iar bucuria nesperată dăduse naştere unor urale sălbatice de triumf.

— Leo dan Brock!

— Leul cel Tânăr!

Dar cel mai tare se auzea îndemnul:

— Omoară-l!

Evident că Amurg l-ar fi omorât pe Leo, dacă Leo ar fi zăcut neajutorat în faţa lui. Şi l-ar fi omorât în cel mai lent, mai dureros, mai infam mod cu putinţă. Şi-ar fi zbierat victoria de pe toate acoperişurile oraşului Uffrith şi ar fi hohotit de fericire până la sfârşitul vieţii, în timp ce menestrelii ar fi cântat balada vitejiei lui.

Însă, acum şi aici, Stour s-a zbătut, a scos un geamăt bolborosit când a încercat să-şi mişte piciorul rănit, după care a văzut cele două săbii deasupra lui şi s-a făcut mic de frică. S-a uitat în sus, printre şuviţele însângerate care-i cădeau în ochi. Iar privirea lui era plină de spaimă.

Deci nu era de nebiruit, nu?

Urletele mulţimii şi-au găsit ritmul şi s-au transformat într-un fel de scandare:

— Moar-te! Moar-te! Moar-te!

Mai tare, tot mai tare. Iar în amurgul rece din jur se ridica ceaţa formată de răsuflarea mulţimii.

— Moar-te! Moar-te! Moar-te!

Mai tare, tot mai tare, iar strigătele erau însoţite acum şi de zăngănitul armelor, de bubuitul pumnilor în scuturi, de tropotul cizmelor care cutremura pământul îngheţat. Toate zgomotele acestea infernale se combinau cu bătăile puternice ale inimii lui Leo şi îi răsunau prin întregul trup, de la picioare şi până în creştet.

— Omoară-l! l-a auzit el pe Glaward răcnind pe deasupra scutului.

— Omoară-l! l-a auzit el pe Antaup zbierând cu gura schimonosită de furie.

— Omoară-l pe ticălos! a mârâit şi Jin Vâltoare.

Leo şi-a văzut mama, cu lacrimi în ochi şi mâna la gură. L-a văzut pe Copoi – fericit şi nevenindu-i să creadă – când tocmai dădea să se scoale de pe bancă. A văzut-o pe Rikke, care era deja în picioare între cei doi, acoperindu-şi faţa cu palmele, şi doar un ochi îi sclipea printre degete.

— Omoară-l! Omoară-l! Omoară-l!

Leo a tras aerul rece în piept, a ridicat sabia lui Barniva, a ridicat sabia lui Stour, a început să mârâie urât, iar mârâitul i s-a transformat imediat în urlet, îndurerându-i şi mai tare gâtul foarte iritat, și le-a înfipt pe amândouă în același timp.

Chiar în pământ le-a înfipt, de o parte și de alta a feţei îngrozite a Marelui Lup.

— Stour Amurg... a bolborosit el.

I se părea îngrozitor de greu să vorbească, fiecare cuvânt era ca un bolovan nespus de greu pe care se opintea să-l ridice.

— Îţi... cruţ... viața.

Cuprins de o ameţeală cumplită, a căzut într-un genunchi. Chiar acolo, în Arenă, a căzut, pe iarba udă de la rouă, udă de la sângele lui.

— Nu prea mai am echilibru, a explicat el şi s-a prăbușit pe o parte.

Da, cel mai bine era să se odihnească puţintel.

TOT SĂRACII PLĂTESC

— Vom fi amnistiaţi, a spus Malmer. Ne predăm armele. Ne predăm ostaticii. Şi apoi suntem liberi.

S-a lăsat tăcerea. Toţi reflectau la această propunere. Probabil că le întrecea cu mult aşteptările din dimineaţa aceea. Însă însemna infinit mai puţin decât îşi imaginaseră ei că se va întâmpla, în urmă cu doar câteva săptămâni.

Era o întrunire jalnică, într-un depozit devastat, prin ale cărui uşi sparte intra vântul foarte rece. Cincisprezece Distrugători, fiecare răspunzând de câte un cartier din Valbeck. În fine, în măsura în care mai putea cineva să răspundă de labirintul ăla de gunoaie în care fusese transformat oraşul. Nişte oameni supţi la faţă, dar hotărâţi să-şi susţină cauza până la capăt. Şi-ar fi dorit să pretindă că sunt cei mai loiali, dar poate că erau doar aceia care aveau cel mai mult de pierdut.

Spate-lat a oftat adânc. N-ar fi trebuit să intre în povestea asta. O ştiuse şi atunci, o ştia şi acum. Însă îşi tot spusese că lucrurile puteau fi schimbate. Şi uite că iar a dat cu capul în zid, convins fiind că de data *aceasta* nu-l va durea. În ciuda tuturor făgăduielilor sale că va deveni un alt om, reuşea cumva să facă mereu aceleaşi şi aceleaşi alegeri greşite.

— Ne iartă de tot? a întrebat o femeie cu faţa cenuşie şi zbârcită.

Heron a dat din cap, cu toate că nu părea prea convins.

— Aşa zice Înălţimea Sa.

— Şi nemernicul ăla de Pike ce-a zis? a vrut să ştie Sarlby.

— Nu i-a convenit, a răspuns Vick. Dar nu s-a opus.

— Tu ai încredere în Orso? a întrebat-o Spate-lat.

— Nu trebuie niciodată să iei vreo hotărâre bazată pe *încredere*, a spus Vick, de parcă încrederea ar fi fost cine știe ce monstru fantastic în care doar cei mici credeau. O faci doar gândindu-te la ce este mai bine pentru toată lumea.

Malmer a scos un oftat prelung, un oftat scârbit și istovit.

— Nu-i lucru bun când revoluționarii își pun speranțele în prințul moștenitor. Deși pare destul de cumsecade pentru rangul lui. Mult mai amabil decât ne așteptam noi.

— Așteptările nici n-aveau cum să fie mai mici, a comentat Vick, încruntându-se, după cum îi era obiceiul.

Și tare urât se mai încrunta femeia asta.

Malmer a ridicat din umeri cu un gest de neputință.

— Probabil că am mai multă încredere în el decât în restul familiei regale. Însă și în Risinau am avut încredere. Și uite unde am ajuns.

— Adevărul e că n-avem de ales, a zis Heron. Ni s-a terminat toată mâncarea. Și n-am făcut ce-am făcut ca să ne înfometăm oamenii.

— Câteodată chiar mă întreb de ce am făcut ce-am făcut.

În urmă cu vreo două luni, la adunările alea uriașe, oamenii s-ar fi înghesuit să enumere toate nedreptățile pentru eradicarea cărora și-ar fi dat până și viața. Acum nimeni nu mai era în stare să-i spună lui Malmer care a fost motivul acțiunilor lor. În ultima vreme nu le mai erau prea clare interesele care-i împinseseră la revoltă. Și, la fel ca atunci când vezi în zare un fel de ceață și nu știi dacă-i fumul ridicat din coșuri sau ceață adevărată, nici acum prea știai dacă acele cauze pentru care ai luptat au fost reale sau doar niște iluzii.

— Deci cred că așa vom face, a zis Malmer. Dați de veste tuturor care încă ascultă de noi. Dărâmăm baricadele. Deschidem orașul. Ne predăm.

Unul după altul, Distrugătorii și-au dat acordul. Dar cu multă jale, de parcă gestul ăla pe care l-au făcut din cap i-ar fi costat o bucată din sufletul lor. Însă nimeni nu vedea o altă soluție. Revolta se încheiase.

— Nu pot să mă împac cu gândul că ne dăm bătuți, a zis Sarlby. Îmi stă în gât capitularea asta.

Spate-lat l-a bătut pe umăr.

— Fii mulțumit că încă simți ceva în gât.

În aerul de afară tot mai persista izul incendiilor din zilele trecute. Al incendiilor vechi și al putregaiului nou. Peste străzi cernea cu fulgi de cenușă, care se depuneau peste gunoaie ca niște mormane de zăpadă întunecată. Nu prea departe se afla scheletul unei fabrici distruse – grinzile ei înnegrite și despuiate se înălțau către cerul spălăcit, geamurile sparte se căscau spre nicăieri.

— Și asta ar fi trebuit să fie Marea noastră Schimbare, a murmurat Malmer, dând încet din capul acoperit cu păr alb.

Lui Spate-lat chiar îi venea să jure că albise și mai tare în ultimele câteva zile.

— Ce prăpăd!

— Nu-i căinez eu pe proprietarii ăia care și-au pierdut fabricile, s-a răstit Sarlby. Așa să știți.

— Dar pe ăia care și-au pierdut slujbele din fabricile distruse? l-a întrebat Vick. Probabil că o s-o scoată cumva la capăt bogătașii ăia de ale căror investiții s-a ales praful. Dar cum rămâne cu oamenii săraci, care și-au pierdut singurul mijloc prin care-și asigurau existența?

— Am crezut că facem un lucru bun, a spus Malmer, al cărui chip obosit era acum desfigurat de masca îndoielii. *Convinși* eram că facem un lucru bun.

— Să știi de la mine că linia de hotar dintre bine și rău este mult mai subțire și mai greu de observat decât ai crede, a zis Vick. Cel mai mult contează din ce unghi privești întreaga situație.

— Iar ăsta-i tristul adevăr, a mârâit Spate-lat.

Malmer s-a uitat încruntat la scheletul fabricii incendiate.

— Și uite cum, din nou, tot săracii plătesc.

Spate-lat și-a amintit cum arăta Musselia după jaf. Mahalale prădate și transformate în ruine care încă ardeau mocnit, ulițe pline de cadavre. Doar palatul rămăsese neatins – palatul aflat pe colină, deasupra fumului. Și-a adunat saliva din gură și a scuipat-o.

— Întotdeauna săracii plătesc.

În noaptea aceea au plecat din Valbeck în grupuri mari. S-au strecurat pe lângă baricadele abandonate și peste câmpuri. Doar câțiva dintre ei erau Distrugători, care se duceau să-și predea armele și să afle dacă, într-adevăr, vor fi amnistiați. Cei mai mulți erau oameni flămânzi, care auziseră că e rost de ceva de-ale gurii.

Primele persoane care au așteptat această coloană a nevoiașilor murdari și înfometați au fost niște femei surâzătoare care le-au împărțit bucăți de pâine. Pentru că au răspândit printre refugiați o stare de bine, ai fi putut să crezi că nu pâini aveau în coșurile alea, ci mai degrabă speranță pură. Doar cu câteva zile înainte, niciunul dintre ei nu ar fi fost în stare să găsească vorbe suficient de urâte prin care să-l descrie pe prințul moștenitor Orso. Dar uite cum un colțuc de pâine în burtă îți face clăbuci la gură când te repezi să spui cât mai multe cuvinte de laudă la adresa lui. Nici Spate-lat nu s-a lăsat mai prejos când a simțit aroma aceea divină a pâinii proaspăt coapte și i-a plouat torențial în gură. Dar a simțit că primise un dar infinit mai mare decât pâinea când le-a văzut pe May și pe Liddy zâmbind fericite în timp ce-și mâncau porția. Numai Ardee nu zâmbea. De fapt, Spate-lat credea că n-o văzuse niciodată zâmbind. Femeia își mesteca bucata de pâine, uitându-se fix la picioarele ei care nu aveau odihnă, cu ochi mari și umezi pe chipul ei sfrijit, atât de sfrijit.

N-a trecut prea mult după ce i s-a dus gustul de pâine din gură, că Spate-lat a și redevenit vechiul ucigaș prevăzător care fusese de dimineață. Soarele se furișa către pădurile din zare, s-a făcut frig, iar ei au ajuns lângă un grup de soldați cu chipuri complet lipsite de expresie. Soldațiiăștia adunau armele. De fiecare parte a drumului se vedeau adevărate arsenale în miniatură, mormane de arme de toate soiurile – cozi de sulițe vechi, săbii ruginite, satâre de măcelărie, topoare de grădinărit.

— Io mi-s cizmar, bombănea un bărbat, în timp ce un ofițer se uita atent la o trusă cu mai multe unelte cu lame lucioase. Cum să lucrez io acu' fără de cuțitele mele?

— Când vrei ceva, trebuie să dai altceva în schimb. Haide, pleacă de-aici!

Predarea unei arme i se păruse lui Spate-lat un fel de mărturisire a vinovăției. Așa că, înainte de plecare, o aruncase pe a lui într-o fântână și se simțise mult mai liniștit. Sigur, oamenii sunt cei care ucid alți oameni, dar nu poți să înjunghii pe nimeni când n-ai cuțit.

— Eu n-am nimic la mine, a declarat el comandantului, ridicându-și mai bine ochelarii pe nas, ca și cum ar fi vrut să sugereze că ar fi fost cărturar. Nici n-aș ști ce să fac cu o armă.

Ofițerul l-a măsurat din ochi, privirea lui insinuând că vorbele astea erau prea ridicole ca să le creadă, dar i-a făcut semn din cap să-și vadă de drum.

Au mai mers o oră, cerul a început să se întunece și la fel se întunecau și sufletele lor. Oamenii au început să mormăie, să spună că îi așteptau Inchizitorii la capătul drumului ca să-i ia la întrebări. Că îi vor scoate cu forța pe unii din coloană. Pe toți cei care avuseseră o relație mai apropiată cu Distrugătorii. Cu torțe în mâinile acoperite cu mănușile armurilor, mai mulți soldați călare patrulau pe câmpurile din dreapta și din stânga drumului. Unii oameni își doreau să spere că va fi bine. Alții erau convinși că vor fi spânzurați pentru trădare chiar atunci și acolo. Însă nu a fugit nimeni. Aidoma mieilor care se înșiruie la ușa măcelarului, oamenii aceia doar s-au strâns mai aproape unii de alții și au continuat să se târască spre necunoscutul sumbru care-i aștepta.

— Nu-mi place, a șoptit Liddy.

Nici lui Spate-lat nu-i plăcea prea mult. După tot ce făcuse în Valbeck și după tot ce făcuse la ferma lui și după tot ce făcuse în Styria, oare chiar mai putea să spere că va scăpa acum? Deloc nu-i a bună când încerci să te liniștești spunându-ți că nu există dreptate pe lume.

O mulțime de soldați se adunaseră în locul unde drumul trecea prin poarta dintr-un zid dărăpănat. Alături de ei se aflau și mulți practicieni. Toți sub conducerea unui Inchizitor înveșmântat în negru și cu chip palid și scofâlcit, care, în lumina torțelor, semăna leit cu un demon. În timp ce Spate-lat se uita la el, doi bărbați au fost scoși din coloană și duși într-o parte. Din rândurile celorlalți s-au auzit gemete înăbușite și speriate. Lui Spate-lat i-a venit brusc să fugă de-acolo și a privit în jur, căutând cea mai bună cale de scăpare.

— Potoliți-vă! a strigat Inchizitorul. Înălțimea Sa, prințul moștenitor, v-a oferit amnistierea totală! Avem doar câteva întrebări să vă punem și voi trebuie să răspundeți la ele. Atâta tot. Nimeni nu va păți nimic – aveți cuvântul meu, cuvântul superiorului Pike și cuvântul prințului moștenitor Orso. Puțin mai încolo vă așteaptă pe toți niște supă caldă.

Deci aici se ajunsese. Probabil că ai să mori, dar ia de mănâncă niște supiță înainte de asta. Din nefericire, avea oarece efect și asupra lui Spate-lat.

— Musai să avem încredere în ei, a murmurat el acum. Am ajuns deja prea departe.

— Dar am putea să ne întoarcem, a șoptit Liddy, cu riduri de îngrijorare pe frunte.

— O să ne vadă și o să creadă că avem ceva de ascuns. Mai bine-ar fi să stați amândouă mai departe de mine.

Cel mai bine ar fi fost dacă s-ar fi dus departe de el în urmă cu mai mulți ani. Dar May nici n-a vrut să audă.

— Nu! Nu ne despărțim. Ai mai multe șanse dacă stăm...

— Ce dracu'?

În timp ce ei se tot contraziceau, Ardee ieșise din coadă și, cu pași apăsați și siguri, se dusese direct la Inchizitor.

— Ce naiba face?

Dacă amărâta aia de vagaboandă făcea sau zicea ceva necuvenit, chiar că nu ar mai fi avut nicio scăpare. Însă Spate-lat nu mai avea ce să facă acum. Ar fi fost și mai rău să iasă și el din coloană ca s-o aducă înapoi.

Cu bâta strânsă în mâini, unul dintre practicieni s-a pus în calea ei.

— Du-te-napoi la ceilalți, fato!

— Eu sunt Savine dan Glokta! a strigat ea pe un ton răsunător, care probabil că s-a auzit la kilometri depărtare, în liniștea serii. Fiica Eminenței Sale arhilectorul! Cer să vorbesc imediat cu prințul moștenitor Orso.

Inchizitorul s-a holbat mut la ea. Practicienii s-au holbat muți la ea. Toată lumea era mută de uimire și se holba la ea, inclusiv Spate-lat. Nu-i venea să creadă. După tot ce făcuseră pentru ea, acum îi conducea drept la eșafod.

Numai că vocea îi suna altfel. Parcă era mai limpede, mai melodioasă, mai poruncitoare. Chiar și atitudinea ei nu mai era aceeași de dinainte – acum își ținea umerii foarte drepți, își întinsese gâtul lung și subțire, își ridicase trufaș bărbia ascuțită. Și, dintr-odată, părea mai înaltă cu o jumătate de cap.

— *Acum!* a mârâit ea la Inchizitor.

Acesta s-a mai uitat lung la ea preț de o clipă, după care i-a făcut o plecăciune.

— Desigur.

Practicianul părea consternat – în fine, pe cât de consternat poate părea un om cu mască.

— Dar tocmai voiam să...

— Dacă această tânără doamnă este cu adevărat cine pretinde, atunci merită sprijinul nostru neprecupeţit. Iar dacă nu este... asta o vom afla curând. Lumea devine un loc mult mai bun când crezi că oamenii sunt sinceri prin esenţa lor, a zis Inchizitorul.

Şi a întins mâna, cu un gest de politeţe exagerată.

— Mulţumesc, Inchizitorule, a spus ea. Aceştia trei sunt cu mine.

Inchizitorul i-a aruncat lui Spate-lat o privire sceptică.

— Dar nu pot să le dau drumul tuturor...

— Bineînţeles că nu, a spus Ardee (sau Savine sau cine naiba era). Doar celor trei de-acolo. Insist!

— Foarte bine.

Inchzitorul le-a făcut semn să vină în faţă. Spate-lat s-a uitat întrebător la Liddy, dar ce putea să facă ea? Ce putea să facă oricare dintre ei?

— Bine-aţi face să nădăjduiţi că fata asta zice adevărul, a mârâit practicianul în urechea lui Spate-lat, în timp ce se ţinea după ei prin întunericul tot mai adânc.

— Sunt la fel de surprins ca voi, a bodogănit Spate-lat.

Şi imediat a fost cât pe ce să-şi muşte limba când practicianul l-a îmbrâncit şi s-a împiedicat de marginea unui şanţ. I-a venit să-i tragă un pumn în cap, dar gestul ăsta i-ar fi adus moartea – şi lui, şi soţiei, şi fiicei lor. Nu eşti mare şi tare dacă te lupţi de fiecare dată când ţi se oferă ocazia... nu, în cazul ăsta nu eşti decât un prost.

— Ştiai? a şoptit el din colţul gurii spre May.

— Normal că ştiam. Eu am pus la cale totul.

— Ce puii mei ai *făcut*?

Liddy se uita la fiica ei din cealaltă parte.

— Ce-ai făcut, May?

— Ce trebuia să fac, a răspuns May, privind drept înainte şi strângând din dinţi. A venit vremea ca unul dintre noi să pună familia pe primul loc.

O ALTĂ FEMEIE

Savine își mușca buzele crăpate. O enervau la culme tivurile deșirate ale rochiei oribile și mult prea apretate pe care i-o dăduseră. Își smulgea pielea din jurul unghiilor rupte.

Și obișnuia să-și îngrijească atât de bine mâinile! Finețea și eleganța lor atrăsese mereu atenția. Dar acum, oricât de tare își trăgea în jos mânecile, nu avea cum să-și ascundă crustele, zgârieturile, bătăturile. Toate nenorocirile îndurate erau întipărite pe degetele ei deformate.

Nu mai era Ardee, micuța vagaboandă. Dar nici nu redevenise încă Savine dan Glokta, scorpia temerară și ambițioasă, coșmarul tuturor investitorilor. Pe vremuri era atrasă de imaginea ei la fel cum albina este atrasă de o floare. Acum evita să se mai uite în oglindă, fiindcă se temea de ce ar putea să vadă acolo. De fapt, adevărul era că acum se temea de orice.

Știa că ar fi trebuit să se simtă nespus de ușurată pentru că nu mai suferea de foame. Să se bucure că era în sfârșit curată. Să verse lacrimi de recunoștință pentru toate șansele nesperate care duseseră la salvarea ei. Își dădea seama că niciun om dintre cei rămași captivi în Valbeck nu fusese nici pe departe la fel de norocos ca ea.

Însă nu simțea decât o spaimă permanentă, de care nu putea să scape. Parcă ar fi fost luată ostatică, nu eliberată. La fel se simțise și în ziua revoltei, când fugise disperată printre mulțimile furioase de pe străzile din Valbeck. Ba chiar și mai rău, pentru că teama aia de atunci avea logică. Acum ar fi trebuit să fie în siguranță și să se simtă ca atare.

A auzit niște voci afară și s-a răsucit brusc. Avea senzația că o să-i sară inima din piept, atât de tare îi bătea. Un instinct venit de demult, parcă dintr-o altă viață, a îndemnat-o să se aranjeze puțin ca să arate cât mai bine şi să ia o poziţie demnă. O doamnă din înalta societate trebuie să fie întotdeauna surprinsă făcând ceva important. A ridicat mâna ca să-şi îndrepte peruca, dar a dat doar de perişorii ei moi, urâţi şi spălăciţi. Şi a încremenit – nu, nu era deloc o frumuseţe mondenă care poza pentru un portret, ci mai degrabă un spărgător de case surprins într-un hol întunecat, un amărât de hoţ care-şi frângea speriat mâinile zdrelite. Chiar atunci s-a dat la o parte uşa din pânză şi cineva a intrat în cort.

Orso.

Roşul şi auriul uniformei sale păreau incredibil de intense, de-a dreptul orbitoare, în comparaţie cu cenuşiul noroios care acoperise Valbeckul în ultimele zile. Şi parcă acum era mai solid decât înainte. Sau poate se obişnuise ea să vadă în jur doar oameni lihniţi de foame, aşa că aceia cât de cât mai hrăniţi îi dădeau senzaţia că ar aparţine unei alte specii. Şi expresia lui a fost teribil de ciudată când a dat cu ochii de ea. Groază? Milă? Dezgust? S-a cutremurat puţin şi şi-a acoperit ochii cu mâna, de parcă îl durea să o vadă.

— Tu eşti! a şoptit el. Slavă cerului!

A vrut să facă un pas către ea, dar şi-a pus frână.

— Eşti... rănită?

— Nu.

Ştiau amândoi că minte şi nici măcar nu încerca să mintă mai convingător. Era schilodită şi pe dinăuntru, dar şi pe dinafară. Fusese făcută bucăţi şi însăilată la loc fără pic de îndemânare.

— Bravo! a murmurat el, cu un zâmbet strâmb. Arăţi bine!

Savine nu şi-a putut reţine un hohot amar de râs.

— Mereu ai fost un campion al minciunilor, Orso, dar asta-i prea gogonată chiar şi pentru tine.

— Mie îmi pari frumoasă, a spus el, privind-o în ochi. Indiferent de ce crezi tu.

Nu ştia cum să răspundă la aşa ceva. Se simţea ca o dublură penibilă, îmbrâncită din culise direct pe scena goală şi care acum căsca îngrozită ochii la public pentru că nu-şi ştia replicile. Nici măcar piesa n-o ştia.

Când s-a hotărât în cele din urmă să vorbească, până şi ea a rămas tulburată de tonul calm al propriei voci.

— Am fost împreună cu câţiva oameni. O familie. N-ar fi trebuit să...

— Știu. Sunt în siguranță acum și le este bine. Nu mai trebuie să-ți faci nicio grijă.

— Să nu-mi mai fac griji, a repetat ea în șoaptă.

Cum să nu-și facă? Păi, era toată un ghem de griji, ținut laolaltă de o rochie de toată jena.

— Îmi pare rău... pentru că ai fost nevoit să vii până aici, a încercat ea să dreagă busuiocul. Știu cât de mult... îți doreai să ajungi în Nord.

— N-am stat deloc pe gânduri când am aflat că ești în pericol. Deloc n-am stat pe gânduri. Dar nu-ți imagina că tatăl meu sau al tău mi-ar fi dat de ales. Poate că-i mai bine să las Nordul în seama bărbaților adevărați, ca Leo dan Brock. Cred că sunt în asentimentul tuturor când spun că nu-s făcut pentru război.

— Dar îți stă bine în uniformă.

— Oi fi eu o oaie bleagă pe câmpul de luptă, dar când e vorba de purtatul uniformelor, sunt cel mai fioros tigru din câți există.

Fusese o vreme când Savine putea să vorbească frumos ore întregi, dar fără să spună nimic. Acum i se părea degradant așa ceva. Nu-i nimic plăcut în schimbul de glumițe nevinovate când celălalt face pe el de spaimă.

Și a apucat-o acum o furie cu totul irațională. De ce n-a venit mai devreme? El, Orso? De ce a stat să aștepte afară, ca un laș nenorocit ce e? Îi venea să-i sfâșie cu unghiile mutra aia îngâmfată. Dar, în loc de asta, s-a apucat să-l copleșească cu laude grețoase.

— Mie mi se pare că te-ai descurcat destul de bine.

— Mai degrabă datorită norocului decât priceperii, aș zice eu.

— N-a murit nimeni.

Spunând asta, a revăzut cu ochii minții chipul gărzii de la fabrică, plin cu sângele care îi țâșnea din brațul prins între roțile dințate ale mașinăriei. Și a început să tușească, încercând să-și înghită zeama acră din gură.

— Cei mai mulți. Cei mai mulți au scăpat, sunt în viață.

— *Tu* ești în viață. Asta-i tot ce contează. Îmi pare rău că a durat atât de mult. Să ajung aici. Să te găsesc.

Și a privit-o acum în ochi cu o intensitate pe care ea nu o putea egala.

— Să-mi dau seama... ce simt pentru tine. Nu știu cum relația dintre noi mai poate merge mai departe... la fel ca înainte.

Lui Savine mai că i-a venit să râdă auzindu-l.

— Bineînțeles că nu va mai fi la fel.

Cum ar mai putea să fie vreodată ceva la fel ca înainte?

— Din cauza asta...

Mare mirare! Părea ridicol de tulburat. Tocmai el, prințul moștenitor Orso, renumit mai cu seamă pentru faptul că i se rupea de toți și de toate. Câte femei fuseseră dezamăgite de purtarea lui? Probabil sute. Ar fi trebuit să se prefacă mai bine.

— Din cauza asta...

A tras adânc aer în piept. De parcă ar fi avut nevoie de foarte mult curaj ca să spună ce voia să spună. Savine a ridicat bărbia. Ca și cum ar fi vrut să-i ușureze sarcina călăului. Orso s-a uitat la ea. Vinovat. Chinuit. Rușinat.

Ea și-a pierdut răbdarea:

— Vorbește odată!

— Vreau să te căsătorești cu mine! a strigat el. Adică... of, la naiba!

A îngenuncheat cu mișcări stângace.

— Nu așa mi-am imaginat că o să fie. Nici măcar n-am vreun inel la mine!

Savine a rămas stană de piatră.

— Poftim?!!

Orso i-a luat mâna fără vlagă în mâinile lui. Mâini fierbinți și puțin cam lipicioase.

— E o nebunie, știu că-i o nebunie, dar... te iubesc. A fost nevoie de toată nenorocirea asta ca să înțeleg, dar... ascultă-mă până la capăt, te rog.

Nicio problemă, oricum Savine nu-și găsea cuvintele.

— Nu valorez nici doi bani fără tine! Știe toată lumea că nu sunt decât un rahat, un mare *rahat*. Dar alături de tine... aș avea *șansa* să devin o persoană respectabilă. N-am venit aici ca să te salvez. Ar fi fost chiar ridicol să te salvez *eu* pe tine. Am venit ca să mă salvezi tu. Știu că sunt ultimul om din lume care ar merita să ajungă rege, dar tu... zău așa, Savine, tu ești *făcută* să fii regină! Nu există nimeni pe lumea asta mai vrednic de admirație decât tine. Tu ai mintea și curajul și ambiția care-mi lipsesc mie! Imaginează-ți doar câte am putea face împreună. Nu, n-am zis bine – imaginează-ți câte ai putea face *tu* din poziția asta. Regina Savine.

Acum a schițat zâmbetul ăla copilăros și lingușitor al lui.

— Chiar sună foarte bine.

— Regina... a început ea, cu o voce cârâită ca de gâscă atunci când i se sucește gâtul. Savine...

Ar fi putut să-și aleagă orice femeie. Dar pe ea o voia. Pe ea. Nu banii ei, nu relațiile ei, nu perucile și nici rochiile și nici bijuteriile. Nu ce reprezenta. Ci pe *ea*. Cu toate relele ei. Chiar și acum. Chiar văzând-o în halul ăsta. Și nu și-o dorea doar ca amantă. Și-o dorea ca soție. Ca *regină.*

— Eu... a gâfâit ea, dar n-a mai ținut-o vocea și din gură i-a ieșit doar un râgâit acru.

— Rahat! a murmurat el, tresărind și ridicându-se repede în picioare. Nu trebuie să-mi răspunzi. Nici măcar nu mai trebuie să te gândești la propunerea mea.

Și-a tras o mână, dar a rămas agățat de Savine cu cealaltă, de parcă nu se îndura să se dezlipească de ea.

— N-ar fi trebuit să vorbesc acum despre asta. Mare bou sunt! Ai tot timpul... la dispoziție...

Venise s-o salveze. Cu cinci mii de soldați înarmați. Soldați pentru care ea plătise, dar chiar și așa... Niciodată nu-i trecuse prin cap că va veni un moment când va trebui să fie salvată de cineva. Niciodată nu-și imaginase că tocmai el va fi omul acela. Parcă nici nu-l cunoștea cu adevărat. Știa că o făcea să râdă. Dar nici nu visase că va fi vreodată în stare să aibă încredere în el. Să se bazeze pe el. Fusese pregătită pentru respingere și dezamăgire. Când era vorba de compasiune și de susținere, habar n-avea cum să reacționeze.

— Rahat! a repetat el.

I-a dat drumul la degetele care începuseră s-o furnice și să-i tremure într-un mod pe care nu și-l putea explica.

— *Deloc* nu mă pricep la asta. Ai nevoie de ceva? Pot să-ți... Vrei să rămâi singură? Vrei să plec?

Fără să-i mai aștepte răspunsul, s-a întors spre ieșirea din cort.

Ea l-a prins de încheietura mâinii. Îi tremura. Amândurora le tremurau mâinile.

Și l-a sărutat.

Firește că n-a fost ceva demn de romanele de dragoste. Pentru că, luat prin surprindere, Orso s-a împleticit, a făcut un pas în spate, s-a izbit de stâlpul din mijlocul cortului și, preț de o clipă, Savine chiar a crezut că o să-l dărâme peste ei. Apoi li s-au ciocnit bărbiile. Și i-a durut pe amândoi. După care s-au lovit nas în nas. Ea a încercat să-și încline capul într-o parte, iar el și l-a înclinat tot în partea aceea. Apoi amândoi au luat-o în cealaltă direcție.

Lui Savine îi ajunsese toată bâjbâiala asta, așa că l-a apucat cu ambele mâini de cap. Scrâșnea din dinți și gemea urât și plescăia într-o manieră absolut indecentă. Gesturile le erau stângace și sălbatice și rapide și disperate, de parcă nu mai aveau de trăit decât câteva secunde. Ce făceau ei acum n-avea absolut nicio legătură cu preludiile elegante din biroul lui Sworbreck, care semănau cu un dans de societate sau cu un joc respectabil, în care aveau mare grijă să nu-și arate cărțile. Dar acum cărțile erau date pe față și totul părea extrem de serios. Iar ei îi bubuia inima în piept exact la fel ca în ziua revoltei.

A observat un licăr de bronz în întunericul din spatele unei perdele și a înțeles că acolo era patul lui. L-a împins pe prinț într-acolo. Tot încercând să o sărute, Orso s-a poticnit acum de o sobă și a fost cât pe ce să cadă peste ea. Apoi s-au încurcat amândoi în perdea, iar Savine a trebuit să o rupă ca să poată trece dincolo. Oare câți oameni știau că ea este aici? Câți dintre ei bănuiau ce se petrece înăuntru? Nu-i păsa câtuși de puțin.

Și câte măsuri complicate de precauție obișnuia să-și ia. Câte alibiuri concepute cu mare grijă, cum și unde să schimbe trăsura, să nu uite să tragă obloanele în amărâtul ăla de birou al lui Sworbreck. Și toate acestea ca să nu afle tatăl ei. Ca să nu afle părinții lui. Ca să nu ajungă să poarte în pântece un bastard. Fusese extraordinar de organizată. Extraordinar de rațională. Întâlnirile amoroase erau înregistrate și bifate în agenda lui Zuri ca niște facturi de la fabrici.

Însă acum nu se mai putea gândi decât la cât de ușor ar fi putut să-și piardă viața în Valbeck. Omorâtă în bătaie. Ucisă prin înfometare. Incendiată. Sfâșiată de propriile mașinării. Nici bunele maniere, nici buna-cuviință, nici reputația, nici bunul-simț... nimic din toate astea nu i se păreau la fel de importante ca nevoia ei arzătoare de a-și rupe sacul ăsta de rochie de pe ea ca să-și poată lipi pielea de a lui Orso. Avea obrajii uzi. Poate plânsese. Nici de asta nu-i păsa câtuși de puțin.

S-a smucit și s-a întors cu spatele, pentru ca el să ajungă la nasturi.

— *Scoate* porcăria asta de pe mine!

— Asta încerc să fac, a mormăit el, chinuindu-se cu gulerul, 'tu-i mama mă-sii!

Pârâit de copci, pocnet și răpăit de nasturi desfăcuți. Savine și-a smuls brațele din mâneci, și-a tras rochia în jos, s-a zvârcolit ca să iasă din ea, așa cum face un șarpe când își leapădă pielea veche și urâtă. A lovit cu piciorul cât a putut de tare în toate jupoanele alea ieftine, făcând să se miște și să foșnească peretele din pânză al cortului.

În biroul lui Sworbreck se întâmplase destul de des să se termine totul înainte ca ea să-și fi scos chiar și pălăria. Acum stătea în fața lui complet dezbrăcată. În pielea goală, lipsită de apărare. Abia dacă îi simțea mâinile pe talie, de parcă nici n-ar fi cutezat s-o atingă. Îi auzea respirația. Și-a împletit degetele cu ale lui, i-a strâns mai bine mâinile în jurul ei, călăuzindu-i-le în sus pe piept și în jos, între picioare. Își ținea limba între dinți și și-o mușca aproape până la durere.

În romanele de amor, scrise cu multe înflorituri și pe care mama ei pretindea că nu le-ar citi, prințul venea întotdeauna în ajutorul eroinei și o salva de pericol chiar în ultima clipă, iar tânăra se prăbușea pe patul lui, copleșită de recunoștință – totul fiind ridicol de predictibil. În schimb, Savine nu simțise niciodată altceva decât dispreț față de oamenii care citeau prostiile alea. Și uite-o acum purtându-se exact ca o eroină dintr-un asemenea roman. Și nu-i păsa câtuși de puțin.

Orso s-a oprit o clipă și șoapta lui răgușită i-a gâdilat urechea.

— Ești convinsă că vrei să...

— Da, *al naibii* de convinsă sunt.

A întins o mână și l-a apucat de păr, i-a tras capul în jos pe umărul ei, ca să-l poată săruta, ca să-i poată prinde limba în gură. Sărutări stângace, sărutări flămânde, sărutări care le striveau buzele. În vreme ce, cu cealaltă mână încerca să-l descheie la centură pe la spate. Și s-a chinuit, s-a tot chinuit să o desfacă, până când s-a auzit zăngănitul care o anunța că reușise. Orso a icnit ușor când i-a tras pantalonii în jos, i-a atins mădularul, a început să i-l frece, deși își răsucea mult încheietura mâinii și o durea.

— La dracu'! a mai icnit el o dată, chinuindu-se acum să-și descheie nasturii de la tunică. Afurisitele astea... de uniforme.

După ce prințul a reușit să-și dea și cămașa jos, Savine a închis ochii, bucurându-se de căldura pieptului lui gol, lipit de spatele ei gol;

bucurându-se de mâna care o mângâia pe piept, o strângea lângă el. Cu cealaltă mână a ajuns din nou între picioarele ei, iar Savine a început să se frece de ea, înapoi şi înainte, înapoi şi înainte. Şi-a pus un genunchi pe pat, dar a fost aproape să-şi piardă echilibrul şi să cadă. A trebuit să se apuce de ramă doar cu o mână, pentru că şi-o folosea pe cealaltă ca să-i frece în continuare mădularul, pe care i-l simţea deja umed, deja pe punctul de a exploda.

Totul se desfăşura fără nicio ambiţie, fără nicio dorinţă de manipulare. Fără nicio grijă pentru ce a fost ieri sau pentru ce va fi mâine. Nu mai conta decât că erau împreună, nu mai contau decât gemetele lui şi suspinele ei. Nu mai contau decât ochii închişi şi gurile deschise. Pe toţi zeii, chiar că suna ca o pisicuţă care miorlăie să fie lăsată în casă. Dar nu-i păsa câtuşi de puţin.

Lui Savine nu-i mai păsa de absolut nimic.

CAUZE PIERDUTE

— Poți pleca, a spus Vick.

Practicianul s-a uitat printre gene la prizonier – tare parșivă și crudă era privirea lui. Vick s-a întrebat dacă nu cumva erau antrenați să-și folosească ochii în felul acesta sau dacă doar oamenii născuți cu o căutătură atât de înfiorătoare își doreau să ajungă practicieni. Poate câte un pic din amândouă.

— Cred că am să mă descurc și singură, l-a asigurat ea.

În fond, ostaticul avea mâinile încătușate la spate, bașca era legat cu un lanț de scaun, plus că avea un sac pus pe cap, sac care se mișca la fiecare respirație a bietului om.

Ușa s-a închis în spatele practicianului, așa că Vick a putut să-i scoată sacul ăla de pe cap.

Îl plăcuse pe Malmer din primul moment. Sigur, n-ar fi recunoscut-o niciodată, pentru că ar fi dat dovadă de slăbiciune, iar așa ceva este ușor de exploatat. Dar îl plăcea mult de tot. Îl respecta. Își spunea că este un om bun – în fine, cât de bun poate fi un om pe lumea asta. Așa că a durut-o nespus privirea lui rănită când a dat cu ochii de ea și a recunoscut-o. Însă nu era decât o privire. Vick înfruntase zâmbind și șuturi, și pumni, și cuțite – multe venite din partea unor oameni la care ținea. O privire rănită nu avea cum să-i schimbe hotărârea, așa cum nici adierea vântului nu putea să modifice forma unui munte. Cel puțin așa își spunea.

— Ești de-a lor, a îngăimat el, strângând din ochi și clătinând încet din cap. Aș fi jurat că nu-i adevărat. Erai ultimul om pe care l-aș fi bănuit.

— Asta-i meseria mea, a zis ea, așezându-se pe scaunul din fața lui.

— Păi, tre' să-ți spun că ți-o faci al naibii de bine. Sper că ești mândră.

— Nu am de ce să-mi fie rușine. Nici o săptămână n-ar rezista în lagăr ăia care se cramponează de tâmpenii ca rușinea sau mândria.

— Măcar povestea cu lagărul a fost adevărată, da?

— Mi-a murit familia acolo. Toate rudele mele.

— Şi atunci... cum poți să lucrezi pentru ticăloșii ăștia? După ce-ai trecut prin tot ce-ai trecut?

— Nu înțelegi deloc, a spus Vick, aplecându-se către el. După ce-am trecut prin tot ce-am trecut, cum să *nu* pot lucra acum pentru ticăloșii ăștia?

Malmer și-a cocârjat spatele.

— Ni s-a promis că vom fi amnistiați. Măcar asta e adevărat?

— Este. Dar trebuie să știi că vi se vor pune întrebări.

Şi acum l-a privit drept în ochi, ca să-i poată surprinde și descifra orice tic nervos sau schimbare a expresiei. Ca să-și poată da seama de adevăr.

— Unde este Risinau?

Malmer a scos un oftat epuizat.

— Nu știu.

— Unde-i Judecătoreasa?

— Nu știu.

— Dă-mi măcar o informație pe care s-o pot da mai departe. Ajută-mă ca să te ajut.

— Chiar crezi că nu ți-aș da-o pe Judecătoreasă dacă aș putea? a chicotit cu tristețe Malmer. Jur că m-aș bucura nespus de mult s-o văd spânzurată pe vrăjitoarea aia nebună.

Exact la aceste răspunsuri se aștepta. Însă tot trebuia să continue cu întrebările.

— Cine este Țesătorul?

— Așa își zicea Risinau când ne-am cunoscut.

— Când a fost asta?

— Când am fost arestat pentru că îndemnam la revoltă. Cam acum cinci ani. Poate șase. Nu făceam decât să ne adunăm mai mulți și să cerem lefuri decente, dar numai eu am fost scos vinovat. Mi se pare că am un talent pentru asta. Şi Risinau a venit la mine. Într-o cămăruță cam la fel ca asta. Mi-a zis că era de acord cu noi. Că voia să ne ajute. Să intre și el în luptă de partea omului de rând, așa a zis. Să înfăptuim împreună o Mare Schimbare.

Acum Malmer a strâmbat dezgustat din buze.

— Probabil că am crezut ce-mi convenea să cred. Probabil că și la treaba asta am talent.

— Mulți avem talentul ăsta, a zis Vick. Știi care-i părerea mea?

— Poate nu ajungeam pe scaunul ăsta dacă știam.

— Risinau a fost prost. Poate și-a imaginat că era la conducere, dar în niciun caz n-a pus el la cale revolta.

Vick s-a apropiat puțin de Malmer, ca și cum i-ar fi împărtășit propriile secrete, nu ar fi încercat să i le smulgă pe ale lui. Când vrei să obții încrederea cuiva, cea mai bună metodă dintre toate este să-i lași impresia că și tu ai avea încredere în el.

— Spunea că Țesătorul e un nume pe care l-a împrumutat de la altcineva. De la cineva care i-a arătat calea cea dreaptă.

Știa că povestea este cusută cu ață albă. Nu l-ar fi convins pe Eminența Sa că era vorba despre o conspirație mai complexă, la un nivel mai profund. Însă Vick nu fusese niciodată în stare să lase nicio piatră neîntoarsă.

— Ce-i datorezi lui Risinau? a întrebat ea acum. S-a folosit de voi toți. Să intre în luptă de partea omului de rând? Mă faci să râd. Cine-i Țesătorul?

Malmer coborâse privirea și se încrunta. Ca și cum s-ar fi gândit. Ca și cum ar fi încercat să-și amintească, să vadă în altă lumină ce se întâmplase. După care a strâns din ochi, a mârâit și s-a sprijinit de spătarul scaunului, de parcă abia acum ar fi pus totul cap la cap.

— La prima mare adunare la care m-am dus... era acolo un bărbat. Și Risinau se purta cu el... îl trata cu atât de mult respect. Parcă îl venera. Parcă era un preot care reușise să-l aducă pe Însuși Dumnezeu la slujba lui. A vorbit despre el. L-a numit Fondatorul. A zis că el era motivul pentru care ne-am strâns cu toții acolo. Însă omul ăla n-a spus nici măcar un singur cuvânt. Stătea și se uita la noi.

— Cine era? a mârâit Vick, care deja presimțea că răspunsul se află chiar în fața ei.

— Nu ni s-a spus niciodată numele lui, a zis Malmer. Nici la față nu l-am văzut ca lumea, dar...

Un zgomot metalic – era clanța ușii. Vick s-a întors repede să vadă cine intra.

Superiorul Pike – el stătea acum în prag, fără nicio expresie pe fața arsă, cu doi practicieni în spate, care acum aruncau peste măști niște căutături și mai fioroase decât în mod obișnuit.

— Măi, măi, măi! a cârâit uscat superiorul, pășind în cămăruță. Ce plăcut e la voi aici!

Vick și-a împins scaunul – făcându-l să scârțâie urât pe podeaua goală – și s-a ridicat repede în picioare.

— Superior Pike! Ce onoare!

— Onoarea este de partea mea. Ai făcut o treabă excelentă în Valbeck, Inchizitoareo! Ai dat dovadă de ingeniozitate și de îndrăzneală. De viclenie și curaj. Fără tine, această revoltă ar fi putut avea un final mult mai sângeros. Dar de ce mă mir eu? Eminența Sa a știut întotdeauna cum să aleagă persoana potrivită pentru o misiune anume.

Vick și-a înclinat cu modestie capul.

— Sunteți foarte amabil, superior Pike.

— Nu prea mulți oameni ți-ar da dreptate în privința asta, a răspuns Pike, uitându-se acum la Malmer.

— Omul acesta a fost unul dintre conducătorii răzmeriței. Tocmai îi puneam câteva întrebări despre originile ei.

— Parcă de vină era superiorul Risinau, fostul nostru confrate răzvrătit.

— Posibil.

Și Vick n-a mai continuat. Nu-i nevoie să folosești mai multe cuvinte, dacă îți atingi scopul doar cu câteva.

— Mi-ar plăcea să te văd în acțiune. Sunt prea puțini cei de la care aș mai putea să învăț câte ceva din minunata artă a interogatoriului, a oftat cu tristețe Pike. Însă Eminența Sa dorește să te întorci în Adua. Vrea să te felicite personal.

— Dar chiar nu-i nicio problemă...

— Bucură-te de odihnă, a îndemnat-o Pike, punându-i mâna pe umăr.

Atingerea a fost foarte, foarte ușoară, abia simțită, dar pe Vick tot a usturat-o pielea.

— Nimeni nu poate spune că nu o meriți. Mă voi ocupa eu de tot ce mai trebuie aflat.

Unul dintre practicieni a pus pe masă o cutie mare și grea, în care zăngăneau uneltele de tortură.

— Ai încredere în mine.

Vick s-a uitat la Malmer. Mai demult, pe când era în lagăr și fuseseră puși să tragă la bușteni peste un lac înghețat, unul dintre deținuți căzuse prin gheață. Alți doi se puseseră pe burtă pe marginea spărturii, ca să-l tragă la suprafață. Se înecaseră și ei.

Dacă vrei să supraviețuiești, atunci trebuie să-ți dai seama care sunt cauzele pierdute. Și să faci bine să renunți la ele. Să renunți la ele înainte să te tragă la fund. Așa că acum s-a întors spre ușă.

— Dar tot trebuie să stăm de vorbă cândva, tu și cu mine.

Pike era genul de om căruia îi face o plăcere sadică să te oprească din drum, doar ca să-ți demonstreze că are tot dreptul să o facă.

— Despre ce anume, superior Pike?

— Avem în Inchiziție o mulțime de oameni care au fost în lagărele din Englia, dar cei mai mulți dintre ei erau ori paznici, ori spioni trimiși de noi acolo.

Acum s-a apropiat de ea ca să-i șoptească la ureche, reușind s-o sperie atât de tare, încât a simțit că i se face părul măciucă.

— Ar trebui să fim solidari aceia dintre noi care ne-am aflat de cealaltă parte a gratiilor. Ar trebui să ne amintim mereu unii altora... despre lecțiile învățate acolo.

Vick a încercat să zâmbească, dar nu i-a ieșit decât o strâmbătură îngrețoșată.

— Numai la ele mă gândesc mereu.

Malmer a căscat ochii la practicianul care începuse să scoată instrumentele din cutie și le aranja frumos pe masă.

Omul ăsta îi plăcuse lui Vick din prima clipă. Și nu-i convenea deloc ce urma să se întâmple. Dar trebuie să-ți dai seama care sunt cauzele pierdute. Trebuie să renunți la ele. S-a gârbovit dintr-odată și s-a îndreptat către ușă.

— Și acum, jupâne Malmer, așa te cheamă, da? Parcă începuseși să spui ceva despre... Țesător?

Și ușa s-a închis cu zgomot în spatele lui Vick.

UN ALT BĂRBAT

Orso a clipit des, apoi a deschis ochii larg.

Lumină foarte slabă. Foşnet de pânză în adierea vântului. A avut nevoie de câteva secunde ca să-şi amintească unde se află.

În Valbeck. Şi mai era ceva ce-l făcea să se simtă foarte satisfăcut... oare ce?

Se încheiase revolta şi...

Savine!

S-a întors pe cealaltă parte, foarte-foarte încet, abia cutezând să se uite acolo, îngrozit dintr-odată de gândul că totul nu fusese decât un vis şi că în pat nu era decât el. Singur-singurel.

Dar uite-o lângă el. Uite-o cum doarme, cu ochii închişi, cu buzele puţin întredeschise. Uite cum i se ridică uşor claviculele în ritmul respiraţiei.

Parcă simţea că-l înţeapă lacrimile, aşa că a strâns din pleoape. Savine era în siguranţă acum. Era lângă el. Şi a zâmbit fericit.

O ceruse de soţie. Chiar o *făcuse*! Sigur, nu i-a răspuns cu un *da* clar, dar l-a dus în pat şi au făcut dragoste, iar asta nu prea semăna cu un *nu*. Până şi când se încălţa, Orso schimba câte trei perechi de cizme, pentru că nu era în stare să se decidă, iar apoi îl chinuiau îndoielile întreaga zi. Însă uite că acum, când a fost vorba de cea mai importantă hotărâre din viaţa lui, nu a ezitat absolut deloc. Savine era femeia sortită lui. Singura femeie pe care şi-o dorea şi singura femeie de care avea nevoie. Aşa fusese dintotdeauna.

S-a apropiat mai mult de ea. A întins mâna să o mângâie.

Ar fi vrut s-o trezească. S-o ia în braţe. Bineînţeles că voia să facă din nou amor cu ea, dar acum era vorba despre mult mai mult. Ce simţea el acum era dragoste, nu poftă trupească. Sau, în orice caz, și una, și alta. Își dorea să-i împărtășească toate speranțele lui. Speranțe pentru ei amândoi. Speranțe pentru viitorul țării, pentru tot *binele* pe care l-ar putea face împreună.

Dar s-a oprit, cu degetele la doar un centimetru de obrazul ei. Îi simțea în palmă răsuflarea caldă.

Atât de liniștită era. Mare egoist ar fi dacă ar trezi-o acum. Pentru prima oară în viața lui, va pune pe altcineva pe primul loc. De acum înainte va fi un sprijin real pentru cei din jur, nu va mai fi povara uriașă care a adus doar dezamăgiri celorlalți, nu va mai fi incapabilul care mergea din eșec în eșec. Și și-a retras mâna.

Nu va alege calea ușoară și nu se va mai preface că-i mare erou. Va munci din greu și va ajunge *cu adevărat* unul. S-a dat foarte încet jos din pat, și-a cules pantalonii de pe jos și, ținând cu grijă catarama ca să nu zornăie, și i-a tras pe el, îndesându-și nepăsător sub centură erecția de dimineață, care, nebăgată în seamă, se va ofili la un moment dat. Nu are nevoie de *așa ceva* acum. O va lăsa în pace pe Savine. Îi va oferi tot ce are nevoie. O va ajuta să se *vindece.*

Incapabil să-și șteargă zâmbetul de pe buze, și-a pus repede pe umeri haina de casă din mătase de Suljuk. O mulțime de roluri încercase să joace până acum – poate chiar peste o sută – și dăduse greș de fiecare dată, adesea chiar rău de tot. Nu-i mai rămăseseră decât foarte puține, dintre care cel de soț i-ar putea totuși aduce un succes impresionant. Nu va lăsa o asemenea ocazie să-i scape printre degete. Nu și de data aceasta.

A stat o clipă lângă perdeaua care separa zona cu patul de restul cortului. S-a uitat în urmă. Și-a lipit degetele de gură și a vrut să-i trimită un sărut. Dar și-a dat seama cât de caraghios era gestul și s-a oprit. Apoi și-a zis că „la naiba!“ și l-a făcut totuși, după care a ieșit după perdea.

Fusese o vreme – adevărul e că nu mai demult de ieri – când zorii zilei îl găseau răscolind printre sticlele împrăștiate lângă pat, în căutarea uneia care să mai aibă câțiva stropi pe fund. Însă omul acela a dispărut și nu va mai reveni niciodată. De ceai avea acum nevoie Orso. De licoarea matinală a celor muncitori, care se scoală de dimineață și ajung departe!

— Hildi! a strigat el spre intrarea în cort. Trebuie aprinsă soba!

Începea să se simtă extrem de mulțumit de sine și presupunea că, de data aceasta, chiar merită să se simtă astfel.

Adevărat, toată treaba riscantă fusese făcută de extraordinarul agent dublu al arhilectorului Glokta; dar avea impresia că și el își jucase foarte bine cărțile primite. Luase dificila decizie de a aștepta și de a acționa cu multă precauție. Condusese negocierile cu o competență demnă de un rege. Dăduse dovadă de clemență, moderație și discernământ. Salvase o mulțime de vieți.

Orso cel Milostiv – oare așa îl vor supranumi cronicarii, plini de admirație în fața realizărilor sale? Nu suna deloc rău. Oricum, suna infinit mai bine decât majoritatea poreclelor primite până acum.

Răzmerița fusese ceva absolut îngrozitor, desigur, dar poate va duce la ceva bun. Poate la această transformare a lui. La momentul în care a încetat să mai fie o mare dezamăgire. Atât pentru lume, cât și pentru el însuși. Cu Savine alături, ar putea realiza orice. Ar putea *deveni* altul. A început să se plimbe încolo și încoace prin cort, cu mintea plină până la refuz de tot felul de idei și de planuri. Înainte, i se păruse un efort cumplit să se trezească de dimineață. Acum ardea de nerăbdare să-și înceapă cât mai repede ziua.

Trebuia să înțeleagă ce se întâmpla în realitate, și nu doar în sferele puterii, ci afară, în mizeria în care trăia omul obișnuit. Neapărat să stea de vorbă cu femeia aceea, Teufel. Îi era clar că ea știa *adevărul*. Iar apoi, când se va întoarce în Adua, să discute pe larg în Consiliul Închis despre măsurile care se impun a fi luate. Dar să aibă discuții reale, de data aceasta, cu o ordine de zi așa cum trebuie. Să afle cum ar putea *el* să schimbe situația. Cum ar putea el să-și elibereze țara de sub jugul datoriilor. Cum să scape de hienele alea rapace de Valint și Balk. Cum să-i facă pe toți să aibă acces la resurse și să trăiască în belșug. Ce rost are progresul dacă doar câțiva trag foloase de pe urma lui? Trebuia neapărat să se asigure că niciodată nu va mai avea loc o asemenea revoltă. Și, de data aceasta, nu va mai încerca să-și găsească tot felul de scuze penibile! Oare Savine și-ar cere vreodată scuze pentru ceva? Nu, niciodată!

Ușa din pânză a fost smucită într-o parte cu o mișcare insolentă și în cort a intrat Hildi, călcând apăsat și lăsând urme de noroi în urma ei.

— Bună dimineața, Hildi!

Tânăra nu părea deloc la fel de încântată ca el. Era posomorâtă, se vedea limpede asta. Și nici măcar nu a privit în direcția lui, ci doar s-a ocupat de coșul mare cu lemne pe care-l trăgea aproape de soba mică.

— Splendidă zi, nu-i așa?

Relația cu mama lui îl făcuse pe Orso extrem de receptiv la natura distinctă a tăcerilor menite să-l pedepsească pentru ceva, iar tăcerea de acum a lui Hildi începea să-i dea impresia că nu era deloc de glumă. Fata a deschis cu zgomot ușița sobei și s-a apucat să vâre lemnele în ea de parcă ar fi împlântat cuțite într-un dușman vrednic de tot disprețul.

— Te supără ceva?

— Vai, nu, Înălțimea Ta!

Vocea ei stridentă era sugrumată de sarcasm.

— Cu toate acestea, simt o *foarte vagă* ostilitate în atitudinea ta. Știi că-i bine să-ți exprimi nemulțumirile, așa cum e tare bine să speli și așternuturile în care a borât un bețiv.

S-a întors cu fața la el, iar Orso a încremenit văzându-i privirea plină de o ură profundă.

— Am fost de partea ta! Când râdea lumea de tine! Ți-am luat *apărarea*!

— Îți... îți mulțumesc pentru susținere? a îngăimat Orso, nedumerit la culme.

— Al naibii să fii tu! *Știai* de asta!

Dintr-odată, lui Orso i s-a pus nodul spaimei în gât.

— Despre care *asta?*

Hildi a ridicat spre intrarea în cort o mână care-i tremura rău de nervi. De dincolo se auzeau bocăneli puternice de ciocane și strigăte, dând un aer sinistru dimineții „splendide“ până mai adineauri.

— Asta!

Orso și-a înfășurat haina de casă în jurul corpului și a ieșit în frigul dimineții.

Imediat ce ochii i s-au obișnuit cu lumina puternică, tot ce se întâmpla în jur i s-a părut destul de normal. Ofițeri care luau micul-dejun. Soldați care-și încălzeau mâinile la un foc de tabără. Alți soldați care strângeau un cort, deoarece se pregăteau de revenirea în Adua. Probabil că bocănelile alea veneau de mai departe, din vreun atelier în care cine știe ce fierar dădea cu ciocanul într-o bucată de fier. Din câte își putea da seama, nici vorbă de vreun masacru, urgie sau foamete de care să fie el răspunzător...

Și a înlemnit. Lângă drumul care ducea în Valbeck fusese ridicat un stâlp înalt, cam cât un catarg. Și de vârful lui fusese prinsă pieziș o scoabă.

De scoaba aia atârna o cușcă cilindrică. În cușcă era un om. Un om mort – chiar și de la distanța asta se vedea limpede că era mort, pentru că-i atârnau picioarele inerte în gol. Câteva ciori curioase se îmbulzeau deja pe crengile unui copac din apropiere.

Un ofițer l-a salutat cu un entuziast „Înălțimea Voastră!“, dar Orso n-a fost în stare să schițeze nici măcar un răspuns. Tare mult își dorea să nu se apropie de eșafodul ăla, sau ce-o fi fost; însă n-a avut încotro și a pornit încet prin noroiul mult prea rece pentru picioarele lui desculțe.

Doi practicieni țineau de baza stâlpului, în timp ce un altul bătătorea pământul din jur cu un ciocan mare din lemn. Al patrulea bătea conștiincios cuie în suporți. O căruță mare era trasă alături de ei. În căruță erau alți stâlpi. Să fi fost douăzeci? Treizeci? Lângă ea se afla superiorul Pike, care privea încruntat la o hartă și îi arăta ceva căruțașului.

— Nuuu...

Cu fiecare pas, Orso își simțea mațele din ce în ce mai grele, de parcă doar puțin mai aveau să i se desprindă de trup și să-i iasă prin fund.

— Nu, nu, nu, nu!

A auzit un scârțâit când cușca s-a întors încet înspre el, prezentându-i locatarul cu obraji îngrozitor de scofâlciți și acoperiți parțial de șuvițe încâlcite de păr cărunt. Malmer. Conducătorul Distrugătorilor. Omul căruia Orso îi promisese amnistierea.

— Ce dracu' ați făcut? a zbierat el, către toți cei de-acolo, către nimeni în mod special.

Tâmpită întrebare. Răspunsul nu avea cum să fie mai evident de atât. Pentru că întregul scop era să fie cât mai evident cu putință.

— Urmează să atârnăm încă două sute de instigatori, la intervale de câte patru sute de metri, de-a lungul drumului care iese din Valbeck, a zis tărăgănat Pike, cu glasul lui enervant și zumzăit, de parcă urletul de disperare al lui Orso nu ar fi fost decât o oarecare cerere de informații. De parcă problema cea mai arzătoare ar fi fost la ce intervale se puneau cadavrele, nu faptul că *existau* cadavre.

— Îți cer să... *să încetezi* imediat, fir-ar să fie! a spumegat de mânie Orso.

Acum, adevărul este că atitudinea lui impunătoare era oarecum diminuată de faptul că trebuia să-și ridice poalele hainei de casă deasupra mocirlei de pe drum, exact cum o doamnă își ridică fustele ca să treacă strada.

— *Încetați imediat!*

Unul dintre practicieni s-a oprit cu ciocanul în aer și a ridicat întrebător dintr-o sprânceană către superior.

— Mă tem că nu se poate, Înălțimea Voastră.

Și Pike i-a făcut semn din cap practicianului să continue. Și a continuat: boc-boc-boc cu ciocanul în piron. Superiorul a scos apoi de undeva un document care părea foarte important, pentru că avea mai multe semnături indescifrabile în partea de jos, plus un sigiliu mare colorat în auriu și roșu. Orso a recunoscut imediat sigiliul tatălui său.

— Acestea sunt ordinele exprese și precise ale Eminenței Sale, arhilectorul, întărite de toți cei doisprezece membri ai Consiliului Închis. N-ar avea niciun rost să ne oprim acum. Oricum cei două sute de trădători au mărturisit și au fost executați deja. Nu ne mai rămâne decât să-i înșirăm aici, în văzul lumii.

— Fără nicio judecată?!

Vocea lui Orso devenise îngrozitor de ascuțită. Aproape isterică. A încercat să și-o controleze, dar nu a reușit deloc.

— Fără nicio judecată? Fără...

Acum Pike și-a întors spre el ochii ăia fără gene și fără pic de căldură omenească.

— Tatăl vostru a acordat Inchiziției puteri extraordinare pentru a-i interoga, a-i judeca și a-i executa fără întârziere pe autorii acestei răzmerițe. Ordonanța sa este mult mai presus decât sentimentele voastre, Înălțime, sau decât ale mele, sau decât ale oricărui alt om.

— Mă tem că nu a existat niciodată vreo altă soluție.

Yoru Sulfur stătea întins în spatele căruței, cu o mână sub cap, perfect relaxat printre stâlpii de care aveau să atârne cadavrele.

Era limpede că dieta strictă și personalizată pe care o ținea îi permitea să mănânce mere, deoarece avea o jumătate dintr-unul în cealaltă mână. Acum se uita foarte împăcat la cușca atârnată de stâlp, iar Orso a mai observat și că ochii îi erau de culori diferite – unul albastru, altul verde.

— Am văzut multe cazuri asemănătoare și credeți-mă pe cuvânt când vă spun că dreptatea trebuie să lovească la fel ca un fulger: grabnic și fără milă.

— Rareori îi lovește fulgerul pe cei care merită asta, a scrâșnit Orso.

— Dar care dintre noi este cu desăvârșire fără prihană? a spus Sulfur, mușcând o bucată din măr și mestecând-o dus pe gânduri. Chiar i-ai fi lăsat în libertate pe Distrugători? Le-ai fi permis să se împrăştie în cele patru zări şi să aducă haosul în întreaga Uniune? Să instige la alte răzmeriţe? Să ne înveţe poporul că revolta şi crima şi trădarea sunt lucruri insignifiante, care abia merită luate în seamă, darămite pedepsite?

— Le-am promis că vor fi amnistiaţi, a mormăit Orso, pe un ton care slăbea tot mai mult în intensitate cu fiecare silabă rostită.

— Ai spus ce trebuia să fie spus ca să pui capăt acestui episod nefericit. Ca să readuci *stabilitatea*. Maestrul meu zice mereu că o Uniune stabilă înseamnă o lume stabilă.

— Nu te pot obliga nişte trădători să-ţi respecţi cuvântul, Înălţimea Ta, a adăugat Pike.

Orso s-a înfiorat şi s-a uitat în jos, la noroiul rece în care stătea. Şi-a dat seama că mădularul nu i se ofilise încă şi îl durea în strânsoarea pantalonilor, aşa că şi-a vârât pe furiş degetul mare prin deschizătura hainei de casă, ca să-l elibereze. Iată cum a pierit acum şi ultima urmă a dimineţii pe care o crezuse splendidă. Argumentele lui Sulfur erau greu de contrazis. Guvernarea unei mari şi importante naţiuni i se părea acum o treabă mult mai complicată decât crezuse el doar cu câteva minute în urmă, în cortul său. Şi, în fond, ce ar putea el să facă în privinţa asta? Să-i învie pe Distrugători? Furia lui zadarnică deja începuse să se stingă, fiind înlocuită de un sentiment de vinovăţie la fel de inutil.

— Ce va crede lumea despre mine? a şoptit el.

— Va crede că eşti un om care face ce trebuie făcut, la fel ca Harod şi Casamir şi toţi marii regi din vechime! i-a răspuns Sulfur, ronţăind în continuare la mărul lui şi dând din deget. Compasiunea este o calitate de toată lauda la omul simplu, dar mă tem că nu-i ajută deloc pe regi să rămână la putere.

— Poţi să dai din nou vina pe mine, a adăugat Pike. Probabil că trebuie să mă împac cu gândul că sunt personajul negativ în orice situaţie.

A făcut o plecăciune ţeapănă şi a continuat:

— Acum am să vă rog să mă scuzaţi, Înălţimea Voastră, pentru că avem multe de făcut. Trebuie să vă întoarceţi cât mai grabnic la Adua. Probabil că tatăl vostru abia aşteaptă să vă felicite.

Sulfur a aruncat cât colo cotorul mărului şi s-a tolănit din nou sub cuşcă, punându-şi mâna sub capul acoperit cu păr creţ.

— N-am nici cea mai mică îndoială că va fi foarte mândru de tine. La fel și maestrul meu.

Da, și-a zis Orso, tata va fi foarte mândru de mine. Ca să nu-l mai pun la socoteală şi pe maestrul măscăriciului de aici. Un crac de la pantalonii lui Malmer se ridicase până aproape de genunchi, dezvelindu-i gamba cu piele albă şi fire cărunte de păr care se mișcau alene în vânt. Un ochi îl avea închis, dar cu celălalt părea să se uite drept la Orso. Prinţul auzise zicala că morții n-au păreri, însă uite că ăsta de aici părea să aibă o părere extrem de proastă despre el. Aproape la fel de proastă ca a lui.

— Nu-i chiar finalul la care speram, a spus Tunny, apropiindu-se cu o cană cu ceai fierbinte în mână. Dar măcar e un final.

Orso nu credea că-l displăcuse vreodată mai tare decât în momentul acela.

— De ce nu m-ai chemat? a scrâşnit el.

— Am avut impresia că erai *prins cu alte treburi,* i-a răspuns Tunny, dregându-şi cu subînţeles vocea. Şi, oricum, la ce-ar fi folosit?

— Aş fi putut să... aş fi putut să... s-a bâlbâit Orso, chinuindu-se să găsească cuvântul potrivit. *Să împiedic* asta.

Tunny i-a întins cana cu ceai şi l-a bătut părinteşte pe umăr.

— Ba nu, n-ai fi putut.

Lui Orso i-a trecut prin minte să-i arunce în mutră ceaiul ăla fierbinte, dar avea gura prea uscată, aşa că a preferat să ia o sorbitură din el. S-a auzit un geamăt gros şi prelung de deasupra lor: se învârtea cuşca, iar Malmer a fost întors încet cu spatele la ei.

Oare „Orso cel Milostiv" îl vor supranumi cronicarii plini de admiraţie în faţa realizărilor sale?

Nicio șansă.

SUNTEM LA FEL

— Cum te simți?

Leo și-a întins piciorul rănit și s-a strâmbat.

— Încă mă doare puțin.

— Putea să fie mult mai grav.

Acum și-a apăsat palma pe tăietura de pe abdomen și s-a strâmbat din nou.

— Sunt convins.

Mama lui a întins mâna și i-a mângâiat ușor cu degetul mare obrazul acoperit cu bandaj.

— Mă tem că o să-ți rămână niște cicatrice, Leo.

— Păi, nu crezi că un adevărat războinic ar trebui să aibă din astea? În Nord li se zice Răni de Vitejie.

— Să-ți spun sincer, eu cred că ne-au cam ajuns până peste cap toate obiceiurile astea nordice de care am avut parte în ultimele zile.

— Mda, n-ar strica să luăm o pauză, a oftat Leo. Știi ceva? Rikke n-a venit să mă vadă.

— N-a mulțumit-o rezultatul duelului.

— Cum adică? Ar fi preferat să mă vadă mort?

— Pe Amurg ar fi preferat să-l vadă mort. Crede-mă, a fost *destul* de vehementă în privința asta.

— E vehementă în orice privință, în pana mea, a mormăit Leo.

Poate dădea Rikke impresia că ar fi un izvor nesecat de râsete, dar el începuse să vadă un puț adânc și plin de resentimente sub toate râsetele și glumele ei.

— Dar tu? Tu ce crezi?

— Cred că l-ai cruțat pe Amurg pentru că ai o inimă mare.

— Adică am minte puțină?

— Zicea Stolicus că, atunci când ucizi un dușman, ai motive să te simți ușurat. Dar, dacă-l lași în viață și ți-l faci prieten, ai toate motivele să fii fericit.

Și s-a uitat acum drept în ochii lui. Cu privirea aia pe care o folosea când voia să-l învețe o lecție.

— Dacă ai putea să ți-l faci prieten pe Marele Lup... dacă ai putea să construiești o alianță cu Nordul...

Și n-a mai continuat, pentru că era foarte limpede ce voia să spună.

Leo s-a uitat uluit la ea.

— Chiar și în momente din astea tot la următorul pas te gândești.

— Alergătorul care nu-și pregătește următorul pas precis își va frânge gâtul.

— Stai nițel – dacă Rikke e în halul ăsta de supărată că l-am lăsat în viață pe Amurg, ce-o să zică atunci când o să afle că ne-am împrietenit?

— Dacă vrei să devii un mare lord guvernator, atunci nici sentimentele ei și nici ale mele nu ar trebui să-ți dicteze ce strategie să adopți. Nici măcar propriile tale sentimentele n-ar trebui să-ți stea în cale. Trebuie să faci ce-i mai bine pentru cei mulți. Îți dorești să ajungi un mare lord guvernator, Leo?

— Știi bine că da.

— De-a lungul vremii, Uniunea s-a tot războit cu Nordul, încă de când Casamir a ocupat Englia. Află de la mine, Leo, că nu-i putem învinge pe nordici cu sabia. Nu în totalitate. Vom fi în permanență nevoiți să ne luptăm ca să-i ținem la distanță de țara noastră.

Acum și-a coborât tonul până la o șoaptă.

— Asta în cazul în care nu dorim să-i invităm la noi.

— Tu zici... că acum eu sunt ăla care trebuie să reinstaureze pacea? Adică un pacificator?

— Ești un luptător, asta ești. La fel ca tatăl tău. Însă ce îi deosebește pe marii războinici de ucigașii de rând este faptul că știu când anume să *înceteze* lupta.

Continuând să se strâmbe de durere din cauza durerii din coaste, din cauza durerii din abdomen, din cauza durerii din coapsă, Leo și-a dat jos picioarele din pat și le-a pus pe podeaua rece.

— Tre' să recunosc că n-am prea mult chef de luptă în momentele astea.

— Mă îndoiesc că am putea să te ținem prea mult departe de arme, a murmurat mama lui cu un surâs jenat, scoțând din mânecă o foaie împăturită de hârtie. Ai primit o scrisoare. Un mesaj din partea regelui. Sau de la lordul cancelar... nu știu precis de la cine.

— Să nu-mi spui că au dat zeii și s-au hotărât să trimită întăriri.

— Au aflat că nu mai este nevoie. Prin urmare, acum dau pe dinafară de laude la adresa curajului și priceperii tale în luptă.

— Sunt convins că laudele astea ale lor sunt exact cataplasma care o să-mi oblojească rănile.

— Îți oferă mai mult de atât, a spus mama lui, aruncând o privire la scrisoare. Te invită în Adua pentru sărbătorirea triumfului. Vor să organizeze o paradă grandioasă ca să celebreze victoria ta asupra nordicilor! Presupun că membrii Consiliului Închis își doresc ca toată gloria ta să se reflecte și asupra regelui și fiului său.

Leo și-a scărpinat printre bandaje umărul zdrelit. Pe toți morții, ce-l mai ustura.

— Tu ești singurul om care merită să se bucure de victoria asta.

— Pentru ce? Doar pentru că am ordonat retragerea? s-a mirat ea, punându-și mâna peste a lui. Tu ești cel care s-a luptat. Tu ești cel care a învins. Tu meriți toate laudele.

S-a întrerupt o clipă și l-a privit în ochi.

— Sunt mândră de tine.

Pentru Leo, cuvintele acestea au fost mai neașteptate decât o lovitură de sabie și a închis ochii plini de lacrimi.

Nu-și dăduse niciodată seama cât de mult își dorea să le audă.

Nu era deloc ușor.

Mergea sprijinindu-se într-un baston, gemând de durere la fiecare pas. Nordicii risipiți prin vâlcea se întreceau care mai de care să-i arunce cele mai amenințătoare priviri atunci când înainta cu greu pe lângă ei. Unul își ascuțea sabia, făcând fără contenire *hârș-hârș-hârș* chiar pe nervii lui și așa destul de sensibili.

— Am impresia că nu ne prea plac, a murmurat Jurand printre buzele strânse.

— Eu am impresia că nu le mai place nimeni, a șoptit Glaward în același fel.

— N-avem nevoie să ne placă, atât timp cât nu ne omoară.

Leo începea să creadă că ideea asta fusese una foarte proastă. Nu că ar fi fost prima din viața lui. A alungat gândul și a încercat să meargă mai departe de parcă ar fi fost în căutarea unui alt duel, de parcă ar fi fost pregătit din nou de luptă.

Nu era ușor. Dar, dacă ar fi ușor să schimbi lumea, atunci toți s-ar ocupa cu asta.

Pe malul pârâului leneș de pe fundul vâlcelei era o casă, din al cărei coș mic ieșea un fum gros. Pe ușa scundă tocmai ieșea un bărbat cu păr de culoarea oțelului și o privire la fel de dură ca metalul ăla. Leo l-a recunoscut, pentru că-l văzuse la Arenă. Calder cel Negru. Tatăl lui Stour Amurg, frate al lui Solz Mână-de-fier. Adevăratul conducător al Nordului.

— Tare curajos ești de cutezi să vii aici, Leo dan Brock! a spus el, mijind pleoapele ca un motan la vederea unui șoarece. Tare curajos sau tare prostănac.

Leo și-a asumat riscul și i-a zâmbit cuceritor.

— Nu se poate și una, și alta?

Normal că zâmbetul ăla n-a avut niciun efect asupra lui Calder cel Negru.

— Din câte știu eu, curajul merge deseori mână-n mână cu prostia. Ce cauți aici? Vrei să-ți bați joc de fiul meu?

— Vreau să ne împrietenim.

Calder cel Negru a ridicat uluit din sprâncenele cenușii.

— Ia te uită! Ești chiar mai curajos decât credeam eu. Dacă ții cu tot dinadinsul să-ți vâri capul în gura lupului, cine-s eu să te împiedic?

— Mai rămâne o singură problemă.

— Anume?

Leo a făcut un semn din cap spre oștenii cu priviri crâncene.

— Oamenii tăi n-au niciun drept să se afle pe proprietatea Copoiului, mai cu seamă când se uită atât de fioros în jur. A venit vremea să se întoarcă la familiile lor și să-și aducă aminte cum se zâmbește.

Calder cel Negru s-a uitat lung la el, după care a pufnit cu dispreț.

— Sunt supărați pentru că au fost înfrânți.

Şi a plecat furios.

— Voi staţi aici, le-a cerut Leo celor doi prieteni ai săi.

Din tot sufletul şi-ar fi dorit să-i poată lua cu el. Însă există în viaţă anumite treburi de care trebuie să te ocupi singur.

Încăperea nu era prea diferită de cea în care zăcuse şi el în ultimele zile. Cu acelaşi miros înţepător de ierburi folosite de tămăduitoare şi duhoare de sudoare acră. Aceeaşi căldură înăbuşitoare. Tot un singur pat, tot un singur scaun. În colţ era uniforma decolorată şi sfâşiată, amintind tuturor că omul de aici luptase în războaie. Şi asigurându-i că va lupta din nou.

— Măi, măi, măi! Uite cine mă onorează cu prezenţa! Însuşi Leul cel Tânăr!

Stour Amurg stătea întins pe spate în patul pus într-un colţ întunecat şi avea piciorul bandajat ridicat pe un teanc de pături. Strâmba buzele într-un zâmbet superior şi plin de dispreţ, ca şi cum ar fi dorit să abată atenţia de la ochii învineţiţi şi de la sângele închegat de sub nasul spart şi umflat.

— Ultimul ticălos pe care mă aşteptam să-l văd lângă patul meu de suferinţă este exact ticălosul care m-a băgat în el.

Leo şi-a agăţat bastonul de spătarul scaunului şi s-a aşezat cu greutate.

— Un mare războinic încearcă mereu să surprindă.

— Vorbeşti bine limba nordică.

— Am locuit un an în Uffrith, împreună cu Copoiul.

Ochii lui Stour sclipeau în penumbră, la fel ca ochii lupului în întunecimea pădurii.

— Am auzit că o cordeşti pe slăbănoaga aia pocită de fiică-sa.

Leo nu şi-a ferit privirea.

— Cu asta mă ocup când nu vâr sabia în slăbănogul ăla pocit de fiu al lui Calder cel Negru.

Rânjetul lui Stour s-a făcut mai atroce.

— Mi-au zis că s-ar putea să nu mai merg niciodată din cauza ta.

Şi pe Leo îl dureau rănile, aşa că nu se simţea într-o dispoziţie prea miloasă. Oricum nu i-ar fi fost de niciun folos acum.

— Te înşeli amarnic dacă ai impresia că mi-ar păsa, a spus el. Nu sunt nici tămăduitoare şi nici vreo solie iscusită. Sunt războinic. La fel ca tine.

— Nu ești absolut deloc ca mine, a mârâit Stour foindu-se pe saltea și strâmbându-se când și-a mișcat puțin piciorul. De zece ori aș fi putut să te trimit în țărână.

— Aici cam ai dreptate.

— Am fost de departe mai bun decât tine.

— Ai dreptate.

— Dacă nu m-aș fi apucat să fac pe cocoșul...

— Dar ai făcut pe cocoșul și nu m-ai luat în serios și ai pierdut.

Și Leo trebuia să recunoască față de sine însuși cât de mare plăcere i-au făcut cuvintele astea.

— Acum îmi ești dator cu viața.

Stour a încleștat pumnul, de parcă ar fi vrut să-l lovească. Însă n-ai cum să pocnești prea tare pe cineva când ești obligat să stai întins pe spate, și o știau amândoi. S-a înmuiat și s-a uitat în altă parte – acum chiar că arăta ca un lup învins de un altul și care se furișează printre tufe cu coada între picioare.

— Mi-am învățat lecția, a spus el, uitându-se din nou în ochii lui Leo. Data viitoare n-o să-ți mai dau șansa asta.

— N-o să mai fie nicio dată viitoare. Chiar dacă ai să poți merge din nou. Nu ești singurul în stare să învețe o lecție.

— Atunci, de ce-ai venit aici?

— Pentru că mama mea zice că doar băiețeii jelesc trecutul. Bărbații adevărați hotărăsc cum va arăta viitorul.

— Asculți întotdeauna de maică-ta?

— Mă vait că mă bate prea mult la cap, dar, da, o ascult.

În fond, Leo nu era cine știe ce diplomat – de fapt, nu era deloc. Și doar vorbind direct, fără ascunzișuri, ar fi putut avea câștig de cauză.

— Este o femeie foarte inteligentă.

— Cam așa ar zice și tatăl meu.

— Am auzit că și el este un om foarte inteligent.

— Așa-mi spune mereu. În cazul ăsta, hai să privim la viitor, a propus Stour. Ce vezi tu acolo, Leule?

Chiar, ce vedea? Leo a tras aer în piept și a început să vorbească.

— Sângerosul Nouă a câștigat zece dueluri în Arenă, dar i-a lăsat în viață pe cei mai mulți dintre adversari. Rud Treicopaci. Dow cel Negru. Harding Ursuzul.

— Cunosc numele astea.

— I-a lăsat în viață cu condiția să-l slujească.

Stour a rânjit cu mult dispreț.

— Adică vrei să te slujesc eu pe tine?

— Ei, cum ar fi ca Marele Lup să ajungă animalul meu de companie?

A observat că trăsăturile lui Stour se schimonosesc de furie, l-a mai lăsat să aștepte câteva secunde, apoi a continuat:

— Nu vreau să-mi fii servitor. Vreau să-mi fii prieten.

Acum Stour a pufnit neîncrezător. Neîncrezător și orgolios și batjocoritor. Orice reacție a lui dădea pe dinafară de orgoliu și batjocură, cu toate că fusese învins.

— *Ce* să-ți fiu?!

— Mi se pare că amândoi ne dorim același lucru.

— Și care *naiba* e lucrul ăla?

— Glorie! a răcnit Leo, iar vocea i-a răsunat puternic în cămăruța strâmtă, făcându-l pe Stour să tresară. Și tu îți dorești ca oamenii să-ți șoptească numele cu *teamă.* Cu *venerație.* Cu *mândrie.* Îți dorești să-ți fie pomenit numele în cântecele menestrelilor, alături de cel al Sângerosului Nouă și al lui Whirrun de Bligh și de numele tuturor marilor eroi ai tuturor vremurilor. Îți dorești *faimă.*

Acum Leo a fost cel care și-a încleștat pumnul și l-a ridicat în fața lui Stour.

— Faimă în Arenă și faimă pe câmpul de luptă! Îți dorești să lupți cu dușmani puternici și să-i trimiți în țărână. Îți dorești să *învingi*!

Aproape a urlat ultimul cuvânt de parcă ar fi fost un strigăt de luptă, iar expresia de pe chipul lui Stour s-a transformat brusc într-una de lăcomie, expresie de om avar la vederea aurului.

— Dar știi de unde știu? a zâmbit Leo – mai bine zis, și-a dezvelit dinții. Pentru că și eu îmi doresc același lucru.

În cămăruță s-a așternut tăcerea. Nu se mai auzea decât trosnetul lemnelor în vatră. Stour căzuse pe gânduri, dar fără să-și ia ochii de la Leo. Doi eroi tineri și chipeși, în toată puterea vârstei. Un lord guvernator și un viitor rege, pregătiți să iasă de sub tutela părinților. Doi campioni, doi oameni de acțiune, având deja multe victorii la activ, năzuind să cucerească lumea și s-o refacă așa cum considerau ei că ar fi bine.

— Posibil să ne înțelegem, a șoptit Stour.

— Va trebui să fim vecini, a zis Leo, aplecându-se spre el. Ne-am putea irosi forţele luptându-ne între noi. Ne-am putea irosi vieţile tot aşteptând să simţim cum ni se împlântă jungherul în spate, aşa cum au făcut-o părinţii noştri extraordinar de inteligenţi. Dar eu zic că suntem pe picioarele noastre şi ne putem croi singuri drumul în viaţă. Cercul Lumii este mare. N-am duce lipsă de duşmani. Poate ar fi mai bine dacă i-am înfrunta împreună pe toţi acei nenorociţi.

— Îmi place ce zici, a mărturisit Marele Lup, foarte interesat.

Leo s-a întrebat dacă într-un Stour îngândurat ar putea să aibă mai multă încredere decât în cel furios.

— Dar chiar crezi că un lup şi un leu ar putea să-şi împartă prada?

— De ce nu, dacă-i destulă?

Pe chipul lui Stour a înflorit un zâmbet.

— În cazul ăsta, hai să batem palma, Tinere Leu!

Şi a întins mâna spre Leo, care se întreba acum dacă nu cumva îşi vâra capul în gura lupului. Însă ajunsese până aici. Şi nu mai era cale de întoarcere. Strâmbându-se de durere, s-a ridicat ca să dea mâna cu Stour.

Şi imediat a icnit când Lupul i-a strâns tare degetele şi l-a tras brusc spre el, retrezindu-i durerea din răni. S-a pomenit din senin că stă aplecat peste Stour, cu lama unui pumnal la baza gâtului.

— Adică mătăluţă dai năvală în bârlogul lupului şi te apuci să-i vorbeşti despre prietenie? a râs Stour. Deloc o abordare isteaţă din partea ta.

— N-a pretins nimeni vreodată că aş fi prea deştept. Noi am încercat să fim duşmani, a spus Leo, scărpinându-şi uşor obrazul bandajat de tăişul pumnalului lui Stour. Şi uite unde am ajuns.

Marele Lup şi-a dezvelit dinţii, iar Leo a simţit că pumnalul îl apasă mai tare în gât şi a simţit şi încordarea din braţul lui Stour.

— Îmi placi, Brock. Poate chiar suntem la fel.

Stour a rânjit şi, spre marea uşurare a lui Leo, a aruncat pumnalul în peretele de nuiele.

— Leul cel Tânăr şi Marele Lup, aliaţi!

Rânjetul s-a transformat într-un zâmbet îngâmfat şi i-a strâns mai tare mâna lui Leo.

— Ei, da, o *asemenea* alianţă chiar că va face lumea să tremure.

CUFERE GOALE

Rafalele puternice de vânt smulgeau frunzele uscate ale copacilor și le rostogoleau năvalnic pe coasta dealului, îi răvășeau părul lui Rikke și i-l vârau în ochi. Tânăra clocotea de furie în sinea ei, uitându-se la Leo, care se apropia șchiopătând de ea, urmat de Jurand și Glaward.

Clocotea de furie încă de la finalul duelului și nu întotdeauna chiar în sinea ei. De trei ori se dusese până la casa în care zăcea Leo. De trei ori dăduse târcoale pe afară. De trei ori plecase de acolo, fără să intre. Voia să-l vadă, nu voia să-l vadă. Sperase ca tăcerea ei să-i spargă timpanele, dar bărbații se încăpățânează adesea să rămână surzi.

Leo scrâșnea din dinți pe când mergea sprijinindu-se cu toată greutatea în baston. Văzându-l așa, Rikke s-a simțit și vinovată, nu doar supărată. În fond, pentru cine luptase? Pentru ei toți. Își riscase viața, bizuindu-se doar pe cuvântul ei că va învinge. S-a poticnit acum, iar tânăra a dat să se repeadă la el ca să-l ajute. Dar Leo și-a ridicat ochii, a văzut-o și acela a fost momentul în care toată suferința i s-a putut citi pe chip. De parcă din partea ei s-ar fi așteptat la un tratament nemilos, nu din partea dușmanilor. Măcar în privința asta – poate doar în asta – îl ducea capul.

— O să am eu grijă să-ți pară rău, a murmurat ea.

Și nu se simțea deloc mai bine din cauză că, de la duel încoace, încă i se arătau toate nălucile alea. Continua să vadă fantasme încețoșate cu coada ochiului. Imagini remanente, deloc clare, care veneau în urma chipurilor. Oameni amenajând Arena. Oameni luptându-se și murind în bătălie. Un om care se cufurea în tufe. Nimic din ce vedea nu avea logică.

Încă o ardea ochiul stâng; era nervoasă, aproape în pragul isteriei; îi bolborosea burta. În dimineața aceea scosese un zbieret de spaimă când se dăduse jos din pat, pentru că se uitase în spate și se văzuse pe ea însăși dormind. Din când în când se mai cutremura la gândul crăpăturii din ceruri. Se înfiora amintindu-și de hăul ăla negru atotcunoscător.

Uite că se poate totuși să-ți obligi Ochiul Lung să se deschidă. Dar să-l închizi la loc este o cu totul altă mâncare de pește.

— Rikke!

Leo se apropia de ea, căznindu-se să schițeze un zâmbet vinovat, absolut inutil și pentru el, și pentru ea.

— Ce bine că...

— Mi-a zis Antaup că te-ai dus să stai la taifas cu Stour Amurg.

Leo a tresărit.

— Nu trebuia să-ți spună.

— Aha! Deci problema nu e că ai făcut-o, ci că mi-a zis el mie ce-ai făcut? Măcar spune-mi că l-ai omorât pe ticălosul ăla!

Leo a oftat din rărunchi, de parcă dialogul cu ea era cea mai dificilă treabă pe care o făcuse vreodată.

— Cred că au murit destui oameni, nu?

— Nu m-ar deranja să mai moară unul, dacă-i ăla care trebuie.

Glaward deja încerca să se îndepărteze de ei pe furiș – pic de sânge n-avea în el malacul ăla.

— Cred c-ar fi mai bine să... de fapt, chiar trebuie să...

Jurand a mai rămas puțin, uitându-se urât la Rikke și ținând o mână întinsă ca să-l prindă pe Leo în caz că ea i-ar fi tras una și ar fi căzut.

— Vrei să rămân?

— Nu, a mințit Leo. Vă prind eu din urmă.

Atunci Jurand a plecat și el, dar fără tragere de inimă. Și, după privirea pe care i-a aruncat-o lui Rikke, ar fi putut crede oricine că Leo era iubitul lui, nu al ei. Rikke își propusese să fie categorică dar corectă, așa cum o sfătuise mereu tatăl ei. Însă, nici nu s-a îndepărtat bine Jurand, că s-a și apucat să facă scandal.

— Ce naiba ai avut de vorbit cu măcelarul ăla păcătos?

Leo a oftat din nou.

— Despre viitor am vorbit. Fie că-ți place sau nu, dar el o să fie regele nordicilor. E mult mai bine să discutăm decât să ne luptăm și...

— Serios?! a exclamat Rikke. Mă și mir că n-ai rămas alături de el. Să-l ții de mână până când o să se facă bine, să vă prăpădiți amândoi de râs când îți povestește cum a incendiat conacul lu' tata și m-a fugărit pe mine prin pădure și ne-a omorât prietenii!

Leo s-a ferit de izbucnirea ei, de parcă tocmai ce intrase într-o furtună năprasnică.

— Nu schimb taberele, Rikke. Doar încerc să construiesc o punte între noi.

— Sigur că da. O punte pe care să treacă toți nenorociții ăia scârboși și puși pe rele!

— Când ucizi un dușman, ai motive să te simți ușurat, a declamat el cu emfază. Dar, dacă ți-l faci prieten, ai toate motivele să fii fericit.

— Te împrietenești cu dușmanii doar când îi vezi în țărână! Tu chiar crezi că o să fie de *acord* Calder cel Negru? El dorește să stăpânească tot Nordul și n-o să se oprească până nu-l cucerește. N-ai făcut decât să-l întărâți și mai tare.

Pe chipul lui Leo apăruse expresia aia de copilaș îmbufnat pe care o avea mereu când stătea de vorbă cu mama lui. Iar Rikke începuse s-o simpatizeze din ce în ce mai mult pe fosta doamnă guvernator.

— Moștenitorul Nordului îmi datorează viața. Îmi este obligat. Iar asta-i o treabă de mare preț...

— Pe toți morții! a mârâit urât Rikke. Tu chiar crezi că unuia de teapa lui Stour Amurg îi pasă de povești din astea cu datorii de onoare și cu obligații? Nici măcar o ceapă degerată nu dă pe ele. O să se întoarcă împotriva ta mai iute decât un șarpe. Mi-ai promis c-o să-l ucizi, Leo. *Mi-ai promis!*

— Da' nu-i așa de lesne să ucizi un om! Mai cu seamă când zace neajutorat și e la mila ta.

— Aș fi zis că tocmai ăla-i cel mai potrivit moment s-o faci!

— Ce știi tu? s-a răstit Leo. Se formează un fel de *fraternitate* între bărbații care se luptă în Arenă. O *legătură*. N-ai putea să înțelegi!

— De ce n-aș putea? Pentru că am dodoașcă sau pentru că am creier?

— M-o fi tratând mama ca pe un copil, da' măcar *sunt* copilul ei. Pentru ceilalți sunt lord guvernator acum!

Tonul îi era pe jumătate furios și pe jumătate împăciuitor, de parcă încerca să se convingă și pe el, nu doar pe ea.

— Eu sunt cel care trebuie să ia hotărârile.

— Şi prima pe care o iei este să-ţi *calci cuvântul*?

A părut descumpănit de tonul ei feroce. În realitate, şi ea era puţin şocată.

— Nu ştiam că poţi să fii atât de... *nemiloasă.*

— Păi, da, sigur că da. Nemiloasa Rikke, Teroarea Nordului. Am impresia că niciunul dintre bărbaţii din viaţa mea nu mă cunosc atât de bine cum îşi imaginează ei. Adevărul este că nimic nu se *înfăptuieşte* prin bunătate. Bunătatea nu ajută la nimic. Trebuie să-ţi împietreşti inima, Leo. Ar fi trebuit să-l omori.

— Poate că da, a spus Leo, ridicându-şi trufaş bărbia. Dar am învins. Eu și numai eu am avut dreptul de a hotărî ce să fac cu el.

Pe toţi morţii, ce se întâmpla cu ei? Cum de ajunseseră să-şi vorbească cu atâta duşmănie? Cum de trecuseră de la o relaţie numai lapte şi miere, presărată uneori cu ciondăneli inofensive, la una plină de ciondăneli (deloc inofensive) şi fără pic de lapte, fără pic de miere? Rikke își zicea că multă obidă trebuie să aduni în tine ca să atingi punctul ăsta. A simţit acum cum începe să-i zvâcnească obrazul şi au apucat-o şi mai tare năbădăile din simplul motiv că nu era în stare să facă să i se supună nici măcar mutra aia afurisită a ei.

— *Mizerabil* arogant care eşti tu! a mârâit ea urât. Ai fost nesăbuit şi prost şi ai reuşit să-l învingi abia în ultima clipă! Ai învins – şi ai învins la limită – doar pentru că Stour este un cretin înfumurat şi mai mare decât tine şi a ţinut morţiş să se dea cocoş! Ai învins pentru că Ochiul meu Lung a văzut ce o să facă şi te-am anunţat, tâmpitule!

Chipul învineţit și bandajat al lui Leo abia dacă a tresărit cât timp Rikke şi-a vărsat tot năduful. După ce n-a mai avut vorbe cu care să-l rănească şi glasul i s-a stins treptat, Leo s-a hotărât să facă un pas spre ea. Dar fără să fie furios. Nici măcar mâhnit nu era.

— Ai uitat ce mi-ai spus? Nu-şi aminteşte nimeni cum a fost câştigată lupta. Eu am învins. Nu-i mai pasă nimănui cum am făcut-o.

I-a atins umărul când a trecut pe lângă ea, nu atât de tare cât s-o dea la o parte din drumul lui, dar nici mult nu mai avea.

Şi abia în urmă cu una sau două zile îi mărturisise c-o iubeşte. Probabil că firea lui era să renunţe şi la iubire la fel de uşor cum renunţa la cuvântul dat.

A lăsat-o acolo, pe coasta dealului, în bătaia vântului. Rikke clocotea mai departe de furie în sinea ei.

— Iete că a apărut și Leo nemernicul de dan Brook! a mârâit ea.

Și a adăugat în caz că nu pricepuse cineva la cine anume se referea:

— Nătăflețul sclivisit!

Cu un aer meditativ, Isern a început să se joace cu colierul ei din oase.

— Am prins eu de veste că s-a petrecut ceva între ăștia doi amorezi.

— Ai un simț ieșit din comun pentru treburi din astea, a filozofat tatăl lui Rikke.

— Băiețașul ăla nu este decât o bășică de trufie! a zbierat Rikke, frecându-se la ochi.

Încă o mai durea. Încă o mai ardea.

— Știi care-i problema ta?

Tatăl ei avea privirea aceea care ar fi trebuit s-o liniștească, dar care nu reușea decât s-o înfurie și mai tare.

— Leo mincinosul de dan Brock e problema mea! Boul ăla necredincios!

— Ai obiceiul ăsta de a-i urca pe oameni pe un piedestal, așa că te dezamăgesc întotdeauna...

— Uite, și pe mine mă îngrijorează mereu că fătuca asta mă divinizează, a dat din cap Isern.

— ... iar când chiar o fac, cad de la o înălțime foarte mare.

— Ba nu! a strigat Rikke.

Dar imediat s-a întrebat dacă nu cumva era adevărat. Numai că n-a avut răbdare să afle și răspunsurile.

— Asta-i o *tâmpenie*!

— Tu ești aia care a zis tot timpul că el are o părere extraordinar de bună despre sine și că, din punctul lui de vedere, numai și numai el contează pe lumea asta, a spus Isern.

— Și acum îmi zici că-i bine să creadă așa?

— Eu nu-ți zic decât că-i un cusur al naibii de urât la un amorez, dar măcar unul pe care i-l știi. Dacă îți faci barca din brânză, să nu te apuci să te vaiți la ceruri când o să se scufunde, pentru că toată lumea știe și toată lumea te-a avertizat că bărcile nu se fac din brânză.

— Trebuie să ceri să ți se facă doar promisiuni despre care ești convinsă că vor fi ținute, a spus și tatăl ei. Plus că acum este vorba despre Arenă.

Și a ridicat din umeri cu un aer neputincios.

— Acolo se poate întâmpla orice. Trebuie să vezi doar partea bună, partea însorită a lucrurilor, dacă nu vrei să-ți petreci viața în întuneric.

Rikke a scrâșnit din dinți. Cei doi aveau dreptate din multe puncte de vedere, ca de obicei. Însă pe ea nu dreptatea o interesa acum.

— Adică voi ziceți că, atunci când cineva îmi trage un picior în cur, eu trebuie să-i mulțumesc pentru că nu mi l-a tras în dinți, da?

— Ne-am recăpătat ținutul, Rikke. Orașul. Conacul. Grădina... a zis tatăl ei cu un zâmbet absent. Sigur că va trebui să facem ordine pe aici, dar...

— Și cât timp crezi tu c-o să avem pentru asta? a mârâit Rikke, deloc consolată de gândul că va plivi buruienile și va mai planta niște trandafiri. Oare Calder cel Negru chiar o să arunce la gunoi toate visurile bătrânului său tată și o să-și deșerte tot acolo și ambițiile lui? Nemernicul ăla hrăpăreț n-o să plece niciodată de-aici. O să-și facă iar apariția cât ai clipi din ochi.

La fel cum făcea mereu, și acum tatăl ei a refuzat să se înfurie și să fie târât într-o ceartă inutilă, așa că a încercat să pună capăt discuției.

— Nimic nu durează o veșnicie, Rikke. Nici pacea și nici războiul. Tot ce poți face este să te descurci cât mai bine în timpul pe care-l ai la dispoziție.

— Ei, bravo! Ăsta-i răspunsul. Descurcați-vă cât mai bine! Înțelepte vorbe!

Dar n-a obținut din partea lui decât o grimasă de tristețe.

— Tare mult mi-aș dori să-ți dau sfaturi înțelepte. Tare mult mi-aș dori să cunosc toate răspunsurile.

Și atunci Rikke s-a simțit vinovată. Cam așa se simțea mereu în ultima vreme când nu clocotea de furie. Sărea de la o stare la alta de parcă se dădea în leagăn. Sau într-un scrânciob din ăla pe care salți și te izbește tare la fund.

— Iartă-mă, a mormăit ea acum. Mi-ai dat o mulțime de sfaturi înțelepte. Și mai multe răspunsuri decât mi s-ar fi cuvenit. Nu mă mai băga în seamă.

Dar nu s-a putut stăpâni și a trebuit să bombăne ca pentru sine:

— Oricum nu mă mai bagă nimeni.

— Bine că se rezolvă acum problema ta cu lordul guvernator cel fățarnic dar arătos, a intervenit Isern, proptindu-și un picior pe masă și învârtind între degete o bucățică de chagga. Că doar a plecat spre Uniune, unde toți buhăiții ăia puturoși și fără minte, care n-ar ridica nici măcar un deget ca să ne vină în ajutor, o să-l numească cel mai mare erou născut de la Euz încoace și o să-i umple capul cu bășini de-ale lor până când o să-l facă să se umfle atât de tare-n pene că nici pe ușă n-o să mai încapă.

— Îhî, a mormăit Rikke, luând cu dexteritate în gură bucățica de chagga și băgând-o sub buză. Bună soluție, ce să zic.

— Crezi că-l urăști?

— Da.

— Dar nu vrei să plece de-aici? a întrebat-o Isern, pregătindu-și și ei o bucățică de chagga.

Cu un oftat trist, Rikke și-a rezemat coatele pe masă și și-a proptit bărbia în mâini.

— Întocmai!

Tatăl ei a șterpelit bucățica de chagga dintre degetele lui Isern și și-a vârât-o în gură.

— Atunci, e bine că ai să-l însoțești.

Rikke a bulbucat ochii la el.

— Ce? Unde?

— La Adua.

— Dar trebuie să mă întorc în Uffrith, cu tine. Să mă ocup de grădină și de ce mai e pe-acolo.

Cu toate că nu i-a plăcut niciodată să facă treburile astea și cu atât mai puțin i-ar fi plăcut acum.

— Isern și Fiori o să vină cu tine, ca să se asigure că nu faci vreo boroboață.

— Sau că faci? a murmurat Isern, stând cu ochii pe ei ca să nu mai rămână și fără a treia bucățică de chagga pe care o pregătea acum.

— Să torni o cupă cu vin peste mormântul Ursuzului, vechiul meu prieten, a surâs tatăl ei. Dar să nu te-apuci să zici nimic. Nu i-a plăcut niciodată vorbăria. Se vor încheia niște înțelegeri în Adua și trebuie să ne reprezinte cineva. Ni s-au promis şase locuri în Consiliul Deschis după Bătălia de la Osrung. Nu le-am primit nici până în ziua de azi.

— Promisiunile sunt ca florile, a zis Isern, întinzându-şi braţele. Se fac des, durează puţin.

— Dacă Leo nu ne abandonează, poate acum vom primi ce ni s-a promis.

Cu un aer morocănos, Rikke şi-a împins bucăţica de chagga în cealaltă parte a gurii.

— Nu m-am priceput să-l fac pe Leo să se ţină de cuvânt până acum.

— Mai încearcă. Poate o să reuşeşti. Plus că-ţi va face bine să vezi şi tu lumea. Poate nu mă crezi, dar să ştii că sunt şi altele lucruri în ea, nu doar păduri.

— Adua, a murmurat Rikke. Cetatea cu Turnuri Albe.

Auzise o mulţime de poveşti despre locul acela, dar niciodată nu-şi dorise să ajungă şi ea acolo. Îi ajunsese cu vârf şi îndesat anul dificil petrecut în Ostenhorm.

— Un singur lucru te rog să-mi promiţi.

— Orice.

— Renunţă.

— La ce?

— La duşmăniile astea, i-a răspuns tatăl ei, care părea dintr-odată cumplit de istovit. La resentimente. La ură. Ascultă de un om cu mult prea multe experienţe dureroase. Răzbunarea nu-i decât un cufăr gol pe care tu singur hotărăşti să-l cari în spinare. Un cufăr care te cocoşează întreaga viaţă. Pentru că, atunci când îi plăteşti cuiva o poliţă, nu faci decât să deschizi calea altor vrăjmaşi.

— Adică tu-mi spui că ar trebui să uit ce au zis? Să uit ce au *făcut*?

— Nu există uitare. Eu, unul, sunt torturat de amintiri.

Şi a făcut un gest larg, de parcă întunericul din jur se umpluse de mulţimi invizibile de oameni.

— Sunt asediat de nedreptăţi şi de regrete. De prieteni şi de duşmani şi de cei care mi-au fost câte puţin din amândouă. O viaţă mult prea lungă şi înţesată cu aşa ceva. Nu-ţi poţi alege amintirile. Dar poţi hotărî ce anume să faci în privinţa lor. Pentru că vine momentul... în care trebuie să renunţi la ele.

Acum a coborât ochii şi a zâmbit cu tristeţe.

— Ca să te poţi întoarce în ţărână fără povara asta.

— Nu vorbi aşa! a exclamat Rikke, luându-l de mână.

Avea sentimentul că navighează pe ape tulburi, iar el era singura stea după care se putea călăuzi.

— Mai ai foarte mult drum de umblat până să ajungi în ţărână.

— Cu toţii suntem doar la o aruncătură de băţ de ţărână, în tot timpul vieţii, fata mea. Şi eu am vârsta pe care o am, aşa că ar fi bine să te pregăteşti.

Atunci Rikke şi-a dat seama că o cuprinsese o amărăciune fără margini, aşa că s-a aplecat, şi-a strâns tatăl în braţe şi şi-a proptit bărbia de începutul lui de chelie.

— O să renunţ. Îţi jur.

Însă parcă ştia ea cumva că nu se pricepe deloc la aşa ceva.

În spatele lor, Isern s-a bătut cu pumnul în piept şi a şoptit:

— Împietreşte-ţi inima!

ÎNTOCMAI CA PLOAIA

— În sfârşit, acasă! a suspinat Savine când trăsura s-a hurducat puţin şi s-a oprit.

Spate-lat nu mai mersese niciodată în aşa ceva şi i se cam zdruncinaseră oasele. Îşi dădea seama acum că, la fel ca în cazul altor obiecte de lux, conta mult mai mult cum arăta trăsura decât cum te făcea să te simţi.

Casa lui Savine ar fi făcut de ruşine chiar şi o fortăreaţă, nu doar o casă de oameni obişnuiţi. Era o construcţie enormă, cu pogoane de ferestre întunecate, care se uitau urât la Calea Regală de dincolo de grădinile învăpăiate de culorile toamnei. Avea o terasă grandioasă, cu coloane groase, de parcă ar fi fost cine ştie ce templu din Vechiul Imperiu. Şi mai avea şi un turn la un colţ, cu geamuri înguste şi cu parapete. Era păzită de două santinele, ţepene ca nişte statui, care stăteau de o parte şi de cealaltă a scării maiestuoase din marmură şi aveau halebarde de ceremonie în mâini.

Uluit la culme, Spate-lat i-a aruncat o privire lui Liddy, iar ea s-a uitat la fel de uluită la el. Niciunul nu-şi mai găsea cuvintele. Câţiva lachei i-au ajutat să coboare din trăsură. Lachei cu uniforme de culoarea smaraldului şi cu manşete stufoase din dantelă şi cu cizme lustruite. May s-a holbat speriată la bărbatul care i-a întins mâna îmbrăcată într-o mănuşă de un alb imaculat – probabil că se temea să nu i-o murdărească.

— Până şi amărâţii ăştia de lachei arată ca nişte lorzi, a bombănit Spate-lat.

— Unul dintre ei chiar este, i-a aruncat Savine peste umăr.

— Ce?

— Am glumit. Linişteşte-te. Asta va fi casa voastră de acum încolo, i-a zis Savine, intrând pe uşa principală.

Ei îi era uşor să vorbească aşa. Însă Spate-lat avea sentimentul că-şi vâră capul în gura unui dragon. Deşi puţini dragoni ar fi avut botul atât de mare cât uşa aia uriaşă. Nici măcar jumătate cât ea n-ar fi avut-o.

— Nu mă simt prea liniştit, i-a şoptit el lui Liddy pe când îşi târşâia picioarele în sus pe trepte.

— Poate domnul ar prefera să stea într-o celulă din Casa Întrebărilor? a mârâit ea, zâmbindu-i forţat uneia dintre santinele. Ori într-o cuşcă atârnată deasupra drumului spre Valbeck?

Spate-lat şi-a dres glasul.

— Mda, ai dreptate.

— În cazul ăsta, ţine-ţi gura şi fii recunoscător.

— Bun sfat, merge oricând...

În holul ăla de la intrare ar fi încăput o întreagă mahala din Valbeck, dacă nu şi mai multe. Era un spaţiu enorm şi strălucitor, cu lambriuri din lemn de esenţă rară şi cu marmură în diferite culori – importată din locuri ale căror nume Spate-lat nici n-ar fi ştiut cum să le pronunţe. Şi-a ascuns cât de bine a putut manşetele destrămate şi jegoase. Apoi şi-a aranjat gulerul, într-un efort disperat de a încerca să arate cât mai îngrijit.

I-a întâmpinat o doamnă încântătoare, cu ten măsliniu, înaltă şi elegantă. Îşi ţinea mâinile strânse în faţă şi părul, negru ca pana corbului, făcut coc la spate.

— Lady Savine...

Savine s-a apropiat de ea şi a îmbrăţişat-o.

— Ce mult mă bucur să te văd, Zuri! Habar n-ai tu cât de bine îmi pare.

Luată prin surprindere, femeia cu ten măsliniu n-a avut nicio reacţie în primul moment. Apoi a strâns-o şi ea în braţe pe Savine.

— Nespus de rău îmi pare că te-am dezamăgit. M-am tot gândit că... dacă puteam să fiu şi eu acolo...

— Mai bine că n-ai fost. Oricum nu puteai să faci nimic. Haide să nu mai vorbim despre asta. Şi să... să revenim la viaţa noastră de dinainte.

Acum Savine a schiţat un zâmbet nervos şi confuz, de parcă îşi dădea seama că asta era mai uşor de spus decât de făcut. Spate-lat ştia prea bine ce simte.

— Spune-mi acum, ai reuşit să-ţi ajuţi fraţii?

— Doar datorită ţie. S-au întors cu mine.

Iar acum Zuri a făcut semn către doi bărbați din spate, cerându-le să înainteze. Amândoi la fel de tuciurii ca ea – însă aici se oprea asemănarea dintre ei.

— Acesta este Haroon.

Haroon era lat în spate cât o ușă, chel și cu barbă. Grav ca un cioclu, și-a dus două degete la fruntea mare și a spus cu cea mai groasă voce auzită vreodată de Spate-lat:

— Îi mulțumim Domnului pentru că te-ai întors vie și nevătămată, lady Savine.

— Iar acesta este Rabik.

Rabik nu era mult mai mare decât May, subțirel, cu ochi strălucitori și cu păr negru și lucios, lung până la guler. A făcut iute o plecăciune mică și a zâmbit relaxat, dezvelind o mulțime de dinți foarte albi.

— Și vă mulțumim că ne-ați oferit un loc unde să ne refugiem din haosul care domnește în Sud.

— Mă bucur foarte mult că sunteți alături de noi, a spus Savine.

— E de la sine înțeles că mama ta va dori să te vadă, a zis Zuri, după care avem de discutat o mulțime de probleme din agendă, dar eu cred că mai întâi ai dori să faci o baie.

Savine a închis ochii și a scos un oftat epuizat.

— Pe toți zeii, habar n-ai cât dor mi-a fost de tine. Baia, mama, agenda – în ordinea asta.

— Voi urca și eu ca să te ajut să te îmbraci imediat după ce le arăt prietenilor tăi camerele în care vor sta. Mi-am... mi-am permis să angajez o fată nouă care să te fardeze.

Pe Savine au copleșit-o emoțiile... oare de cât timp nu se mai fardase?

— Foarte bine. Și, Zuri? Poți să-mi aduci puțin praf din ăla alb? Mi se pare că... aș cam avea nevoie.

Zuri i-a strâns mâna.

— Ți l-am pregătit deja.

Spate-lat s-a uitat după Savine care urca scara. Atât de largă era, că ar fi putut să urce direct cu trăsura. I-a atras atenția candelabrul. Mai bine zis, aproape că l-a orbit strălucirea lui. Parcă era un munte răsturnat, creat din cristal scânteietor de Visserine. Zeci de lumânări din ceara cea mai fină. S-a întrebat cât costase cu totul. Se întreba cât costa dacă îl aprindeai în fiecare seară.

— Voi trebuie să fiţi familia Spate-lat.

Zuri îl studia cu atenţie, dar fără expresia aceea prietenoasă de mai devreme. Ochii negri se uitau acum la el cu asprime şi prudenţă. Spate-lat nu putea s-o acuze pentru asta. Nici el şi nici Liddy nu mai erau în stare să articuleze nici măcar un singur cuvânt. Aşa că a căzut în sarcina lui May să vorbească în numele familiei. Iar treaba asta parcă se întâmpla tot mai des în ultimul timp.

— Eu sunt May, iar aceştia sunt părinţii mei, Liddy şi Gunnar, a spus ea, ridicându-şi sfidător bărbia, gest care l-a umplut pe Spate-lat de un sentiment absurd de mândrie. Noi i-am purtat de grijă lui lady Savine în Valbeck. Am făcut tot ce a ţinut de noi ca să fie în siguranţă.

— Sunt convinsă că şi ea, şi părinţii ei vă vor fi extrem de recunoscători pentru asta. Nimeni nu i-a făcut vreodată un bine sau un rău fără să fie recompensat întreit pentru asta. Să înţeleg că veţi intra în slujba lui lady Savine?

— Aşa ne-am dori, a spus acum Liddy.

— O să vă pună la muncă. Pe toţi ne pune la muncă.

— Niciodată nu ne-a fost teamă de muncă, a zis May.

— Da, chiar şi Profetul spune că asta-i cea mai bună cale spre rai.

Numai că Zuri avea un zâmbet cam ciudat, de parcă nu ar fi fost atât de evlavioasă pe cât sugerau cuvintele ei. Apoi i-a condus printr-un coridor care nu se mai sfârşea. Dar fără marmură lucioasă nici pe pereţi şi nici pe jos – doar tencuială albă şi scânduri simple, însă foarte curate şi mirosind a săpun. Dar nici măcar în zona aceasta modestă Spate-lat nu se simţea în largul lui, nu simţea că ar corespunde clasei sale sociale, mult inferioare. Pe lângă ei au trecut două fetişcane cu braţele pline de rufe şi fetişcanele alea s-au uitat speriate la ei, aşa cum te-ai uita la animale sălbatice scăpate din cuşcă. Poate chiar asta erau.

— Câţi slujitori sunt? a întrebat May.

— Nouăsprezece în casa aceasta şi douăsprezece santinele.

Liddy a căscat ochii, iar Spate-lat şi-a zis că precis şi ochii lui sunt la fel de holbaţi.

— Dar câte case are?

— Aceasta este casa din oraş a tatălui lui lady Savine, Eminenţa Sa arhilectorul. Lady Savine îşi petrece aici o mare parte din timpul ei liber, deşi are foarte puţin.

Zuri a aruncat o privire rapidă la ceasul atârnat de lanțul purtat în jurul gâtului și a iuțit un pic pasul.

— Însă are cinci case doar ale ei. Una în Adua, unde ține întrunirile cu Societatea Solară și organizează evenimente sociale; una în Lekn, una în Englia, un castel micuț în ținutul de lângă Starnlend și încă unul în Westport.

Acum s-a apropiat de ei ca să le împărtășească o „mare" taină.

— Însă, din câte știu eu, nici n-a călcat vreodată în el.

— Pentru că-i *micuț*, a chițăit May în urechea lui Spate-lat.

Au trecut apoi pe lângă o bucătărie, unde o femeie frământa cu multă conștiinciozitate un aluat și o alta fileta niște pești mânuind un cuțit special.

— Câți oameni are în slujba ei? a întrebat Liddy.

— Cu voi și cu frații mei și cu noua cameristă, sunt acum treizeci și patru. Dar noi o slujim doar pe ea. În diversele ei firme... cred că lucrează sute de oameni. Poate chiar mii.

— Dar cu ce anume se ocupă? a cârâit Spate-lat, când au ajuns în fața unei scări foarte lungi.

— Poate mai corect ar fi să întrebi cu ce *nu* se ocupă. Voi la ce vă pricepeți?

— Eu știu să cos, a zis Liddy. Am lucrat mai demult într-un atelier de croitorie. Și spăl rufe, chiar și la gătit mă pricep puțin.

— Lady Savine găsește întotdeauna de lucru cuiva care știe ce să facă cu acul de cusut. Numai de șifonierul ei se ocupă o mulțime de oameni.

A descuiat o ușă și i-a invitat să intre într-o încăpere inundată de lumină. În fața celor trei ferestre mari, copacii murmurau în adierea vântului, scuturându-și încetișor frunzele galbene. Dincolo de o altă ușă, Spate-lat a văzut un cadru mare și vechi de pat. Tocmai ce se întreba dacă nu cumva vor fi puși să facă curățenie în locul acesta, când Zuri i-a întins cheia.

— Deocamdată aici veți sta. Până când vă vom găsi ceva mai bun.

— Mai bun? a îngânat Spate-lat, zgâindu-se la vaza cu flori proaspete de pe o masă veche, dar foarte frumoasă.

Toată viața se crezuse ghinionist. Iar acum își storcea creierii ca să afle ce anume făcuse ca să merite tot norocul ăsta. De ce tocmai el a ajuns în încăperile astea care miroseau a curat și a proaspăt, în timp ce, pe drumul către Valbeck, cadavrele unor oameni mult mai destoinici decât el erau mâncate de ciori? Singurul răspuns pe care putea să și-l dea era că nu era absolut nicio legătură între ce meriți și ce primești. Că viața vine peste tine întocmai cum cade ploaia.

— Cu ce crezi că ai putea să te ocupi aici, jupâne Spate-lat?

Spate-lat și-a săltat ochelarii pe nas și a clătinat încet din cap.

— Nu m-am văzut niciodată făcând ceva într-o casă cum e asta. Eu am lucrat într-o fabrică de bere, milady...

— Nu-i nevoie să-mi zici așa, a zâmbit Zuri. Eu sunt doar doamna de onoare a lui lady Savine.

— Am crezut că sunteți prietene, a zis May.

— Suntem. Dar nu rămânem prietene prea multă vreme dacă se întâmplă să uit vreodată că-i sunt și slujnică și că ea îmi este stăpână.

S-a uitat din nou la Spate-lat.

— Și altceva ce ai mai făcut?

— Mă trag dintr-un neam de ciobani.

Clar că asta n-o interesa deloc. De fapt, nici pe el nu-l mai interesa, pentru că i se părea că toate se întâmplaseră în urmă cu o mie de ani.

— Și... am fost în armată... o perioadă.

Zuri s-a uitat cu atenție la tatuajul de pe mâna lui.

— Ai luptat?

Spate-lat simțea că i se usucă foarte tare gâtul. Avea senzația că nimic nu-i scăpa acestei femei.

— Puțin. În Styria.

— Și n-ai învățat nimic în campania aia?

— Nimic care să-mi fie de folos în slujba unei doamne.

Zuri a început să râdă și s-a întors să plece. Dar râsul ei spunea mai mult decât toate cuvintele.

— Ce să zic? Pregătește-te de o mare surpriză.

LA UN PAHAR DE VORBĂ CU MAMA

Savine sperase că, odată întoarsă acasă, în mediul ei sigur și cunoscut – și după ce va face și o baie bună și își va pune corsetul, jupoanele și toate celelalte –, va redeveni cea de dinainte, se va simți din nou bine în pielea ei. Ba chiar și mai bine, pentru că potrivnicia sorții îți întărește caracterul. Urma să fie aidoma copacului cu rădăcini adânci, îndoit de vânt, dar niciodată frânt. Urma să fie la fel ca sabia călită în foc și alte baliverne din astea.

Dar nici vorbă de așa ceva. Nu semăna cu niciun fel de copac – era doar un bețigaș uscat și fărâmat. O bucată de fontă brută, topită până a ajuns pastă. Nu, orașul Valbeck nu reprezenta trecutul și nu rămăsese în urma ei, ci era prezentul și o înconjura. Prefera să vorbească în șoaptă și tresărea puternic când vedea câte o umbră, de parcă încă se mai ascundea în colțul cămăruței fără aer a lui May, iar pe afară alergau și urlau bandele de răzvrătiți. În timp ce își pudra pistruii de pe nas, dând chipului ei o paloare desăvârșită și nobilă, a avut senzația că o spintecase cineva în burtă și acum i se deșirau mațele pe pardoseală. Abia dacă-și mai amintea cât de sigură de sine fusese înainte. Acum era o impostoare îmbrăcată cu hainele ei. O străină în propria-i viață.

— Mamă!

— Savine! Mulțumesc zeilor că ești bine!

— Mulțumește familiei Spate-lat. N-aș fi scăpat dacă nu erau ei.

— Mă așteptam să vii direct la mine după întoarcere.

Acum mama ei își țuguiase buzele în felul ei caracteristic, semn că urma o dojană. Că tot își dorea nespus Savine să-și imagineze că nu se schimbase nimic.

— Am vrut să mă spăl mai întâi. Nici nu-mi mai aminteam cum e să fii curată.

Nici acum nu se simțea curată. Indiferent cât de tare se frecase cu peria, spaima aceea nedeslușită și fără noimă tot mai stătea lipită de ea, ca o a doua piele jegoasă.

— Am fost atât de îngrijorați.

Mama lui Savine stătea la distanță de ea ca să o poată examina mai bine. Ca un proprietar care analizează stricăciunile provocate de incendiu în casa lui.

— Vai de mine, draga mea, dar cât de mult ai slăbit!

— N-a fost... prea bună mâncarea. Și după aia s-a terminat de tot, a spus Savine, scoțând un hohot strident de râs, cu toate că nu era nimic nostim. Am mâncat coji de legume. Habar n-ai cât de repede începi să crezi că ți-a surâs norocul dacă reușești să pui mâna pe așa ceva. Femeia din casa de alături a încercat chiar să fiarbă lipiciul care-i ținea tapetul pe perete ca să-și facă o supă. Nu... nu i-a ieșit.

S-a cutremurat și a încercat să alunge amintirea.

— Te rog, îmi dai ceva de băut, mamă? Poate... poate mă întăresc puțin.

Sigur, ar fi preferat să fie îmbrățișată, din moment ce erau mamă și fiică. Dar, cum nici vorbă de așa ceva, putea foarte bine să se îmbete.

— Știi foarte bine că nu refuz un pahar înainte de prânz.

Mama a deschis bufetul și a început să toarne pentru amândouă.

— Ca să ne lubrifiem drumul greu pe care-l avem de parcurs până după-amiază.

I-a întins un pahar lui Savine, care l-a dat peste cap și i l-a înapoiat.

Mama a ridicat dintr-o sprânceană.

— Chiar că ai nevoie de lubrifiere.

— A fost....

Lui Savine i s-au umplut ochii de lacrimi când a încercat să pună în cuvinte prin ce a trecut. Cum s-a târât printre roțile zimțate ale mașinăriilor. Cum a fugit disperată printr-un oraș care înnebunise de-a dreptul. Cum se ghemuise cât putuse ea de mult ca să se ascundă în bezna aia împuțită.

— A fost...

— Gata, acum ești în siguranță, a spus mama ei, umplând paharul și oferindu-i-l.

De foarte mult efort a avut nevoie Savine ca să se smulgă din mahalalele orașului Valbeck și să revină în prezent. A băut cu înghițituri mari şi lacome, de parcă nu avea un păhăruţ în mână, ci o carafă.

— Unde-i tata?

— Lucrează. Cred că nu s-a simțit în stare să dea ochii cu tine.

Acum mama s-a așezat cu un foşnet de jupoane şi mătăsuri, a şters o picătură de vin de pe buza paharului și și-a lins degetul.

— Este în stare să trimită o sută de prizonieri să îngheţe în Englia fără să stea deloc pe gânduri. Dar nici nu-i în stare să se dea jos din pat dacă ştie că nu a avut grijă de tine, că nu a putut să te protejeze aşa cum şi-ar fi dorit. Dar sunt sigură că va sosi şi el dintr-o clipă în alta. Ca să vadă dacă eşti bine.

Şi mama a privit-o lung peste buza paharului.

— Eşti bine, Savine?

— Fireşte că sunt.

Zgomotul umed făcut de găleata aruncată în apa murdară, mirosul înţepător de ars umplându-i nările.

— Deşi...

Scârţâitul lanţului când cadavrul proprietarului de fabrică se legăna atârnat de scoaba produsă chiar de el.

— S-ar putea să am nevoie...

Senzaţia avută când a străpuns cu sabia trupul acelui bărbat. Atât de puţină rezistenţă. Expresia de pe chipul lui. Atât de uluită.

— Foarte puţin timp...

Scrâşnetele, pârâielile, urletele auzite când braţul paznicului a fost tras în angrenajul acelei maşinării.

— Ca să mă readaptez.

Din nou şi-a golit paharul. Din nou s-a smuls din Valbeck. Şi-a lipit zâmbetul pe buze. Din nou.

— Mamă, am... mai am o veste.

— Mai importantă decât că eşti în viaţă?

— Dintr-un punct de vedere, s-ar putea spune că da.

Cu siguranţă aşa ar crede regina Terez...

— O veste proastă? a tresărit mama ei.

— Nu, nu. O veste bună.

S-a gândit mai bine şi a repetat:

— *Foarte* bună.

Măcar aşa spera.

— Mamă... am fost cerută în căsătorie.

— Iarăşi? De câte ori ai fost cerută până acum?

— De data asta am să accept.

În fond, care alt bărbat ar fi mai potrivit pentru ea? Care alt bărbat i-ar putea oferi mai mult?

Mama a căscat ochii la ea.

— Ce naiba zici?

Şi-a dat şi ea paharul peste cap.

— Eşti sigură? Având în vedere prin ce ai trecut...

— Sunt sigură.

Măcar de asta era.

— Tot ce mi s-a întâmplat... m-a făcut să înţeleg... cât de sigură sunt.

Doar Orso avea sens în această nouă lume a ei şi, cu cât revenea mai repede în braţele lui, cu atât mai bine i-ar fi fost.

— Dar nu sunt atât de în vârstă încât să mi se mărite deja fiica, nu? a pufnit în râs mama lui Savine, ridicându-se ca să ia sticla de vin de pe masă. Deci... spune-mi cum se numeşte cel mai norocos nemernic din Uniune?

— Asta-i problema. Este...

— Nu care cumva te-ai îndrăgostit de cineva nepotrivit pentru rangul tău?

Şi vinul a gâlgâit, umplându-i paharul.

— Nu că o mezalianță ar fi cel mai grav lucru, până şi tatăl tău a făcut-o şi...

— Este prinţul moştenitor Orso!

Mama ei a ridicat brusc ochii, uitând de paharul din mână – ceea ce nu se întâmpla prea des. Chiar şi Savine trebuia să admită cât de absurd suna totul. Parcă era cea mai incredibilă parte dintr-o fantezie oricum de necrezut. Şi-a dres glasul, a lăsat ochii în jos şi a continuat cu poticneli:

— Se pare că... la un moment dat... voi fi regina Uniunii.

Acum, de ce să n-o mărturisească? Îi plăcea să spună asta. Ambiţia era un şarpe încolăcit în jurul măruntaielor ei şi se pare că şarpele ăsta nu murise în timpul revoltei, ci doar îşi luase o pauză... poate dormise... Cine să ştie? Iar acum, când a simţit dintr-odată mirosul puterii, s-a trezit brusc, de două ori mai înfometată decât înainte.

Însă, când a privit din nou la mama ei, aceasta avea pe chip o expresie pe care nu i-o mai văzuse niciodată. Clar că nu era una de bucurie. Nici măcar de stupoare nu era. Ai fi putut zice că era una îngrozită. Cu mişcări nesigure, şi-a pus paharul pe masă, de parcă se făcuse mult prea greu să-l mai poată ţine în mână.

— Te implor, Savine, spune-mi că e o glumă.

— Nu e. M-a cerut de soţie. Evident că o doamnă din lumea bună nu răspunde imediat, dar am de gând să accept...

— Nu! Nu, Savine! Nu-i... nu-i deloc soiul de bărbat care-ţi trebuie ţie. E un trântor. Are o reputaţie proastă. E un beţiv.

Atâta ipocrizie mai c-o sufoca pe Savine, dar acum mama şi-a înfipt cu disperare degetele în braţul ei.

— Nu poţi să te măriţi cu el! Nu vrea decât să pună mâna pe toţi banii tăi. Tu nu vrei decât să ajungi în vârf. Nu aşa se pun bazele unei căsnicii trainice. Sunt sigură că-ţi dai seama că...

Ce făcea mama ei acum? Îi ţinea prelegeri despre bazele unei căsnicii trainice? Ea? Tocmai ea? Savine şi-a smuls braţul din mâna ei.

— Nu-i vorba nici despre bani şi nici despre rang. Ştiu că toată lumea îl ia de prost, dar lumea se înşală amarnic. O să fie un mare rege. Ştiu asta. Şi un soţ minunat. Sunt convinsă de asta. El a venit acolo, după mine. A mutat munţii din loc când am avut nevoie de el. Oamenii îl cred lipsit de caracter, dar nu au deloc dreptate. De mine are el nevoie şi eu am nevoie de el. Nici nu mi-am dat seama de asta înainte.

Se simţea în siguranţă alături de Orso. Lângă el, va deveni un om mai bun, aşa cum jurase. Şi, pentru că el va fi viaţa ei, va putea să întoarcă definitiv spatele tuturor ororilor din Valbeck şi îşi va putea face planuri pentru viitor. Acum a chicotit exact ca o fetişcană, ceea ce nu-i stătea deloc în fire.

— Ne iubim.

Pe toţi zeii, chiar că-i venea să cânte şi să ţopăie prin cameră ca o copiliţă.

— Ne iubim!

Mamei sale numai de ţopăit nu-i ardea. Chipul i se făcuse alb ca varul. Acum s-a prăbuşit pe scaun, cu mâna la gură.

— Ce-am făcut? a şoptit ea.

— Mamă... mă sperii.

— Nu se poate să te măriți cu prințul Orso!

Savine s-a așezat pe vine în fața ei. A luat-o de mâini. Mâini reci. Mâini de cadavru.

— Nu-ți face probleme. Va vorbi el cu regina. Va vorbi el cu regele. Oricum, își doresc de ani buni să-l vadă însurat, așa că vor fi ușurați să afle că s-a hotărât s-o facă! Și, dacă nu, o să-i convingă el! Îl cunosc. Am încredere în el. O să...

— Nu se poate să te măriți cu prințul Orso!

— Știu că n-are o reputație bună, dar oamenii se înșală în privința lui. Ne iubim. Are un suflet bun.

Suflet bun? Ce naiba o apucase? Înșira vrute și nevrute și nu se putea opri și vorbea din ce în ce mai repede și pe un ton din ce în ce mai agitat.

— Și am eu suficientă minte cât pentru amândoi. Și ne *iubim*. Și gândește-te cât bine aș putea să fac dacă...

— Nu auzi ce-ți spun, Savine? a zis mama, ridicând privirea la ea.

Avea lacrimi în ochi, dar și o duritate stranie. O duritate pe care Savine nu i-o văzuse prea des. Acum a repetat, accentuând fiecare cuvânt:

— *Nu se poate*... să... te măriți... cu prințul Orso!

— De ce? Îmi ascunzi ceva?

Mama lui Savine a închis ochii și o lacrimă mânjită de pudră i-a curs pe obraz.

— Este fratele tău.

— Este...

Cuprinsă de fiori reci, Savine s-a holbat la ea:

— *Ce?!*

Mama a deschis acum ochii înroșiți de plâns. Parcă se liniștise. Și a strâns cu putere în mâini degetele inerte ale fiicei sale.

— Înainte ca regele... să ajungă rege. Înainte să-și imagineze cineva că va urca pe tron. Am... am avut o relație.

— Cum adică? a icnit Savine.

Regele se purtase mereu foarte ciudat cu ea. Îi punea tot felul de întrebări. O trata cu extrem de multă amabilitate.

— Am fost amanți, a ridicat mama ei din umeri cu un aer dezolat. Apoi a aflat toată lumea că era copilul din flori al regelui Gustav și a fost încoronat și a fost obligat să se căsătorească cu persoana impusă de interesele politice. Numai că... eu eram deja însărcinată.

Savine nu reuşea să mai respire cum trebuie. Îşi amintea cum se uitase regele la ea în timpul ultimei întruniri a Societăţii Solare. Privirea aia torturată...

— Erau vremuri tulburi, a spus mama ei. Tocmai ne invadaseră gurkienii. Lordul Brock se răzvrătise împotriva Coroanei. Monarhia era în mare pericol. Ca să mă protejeze... ca să te protejeze *pe tine*... tatăl tău...

Aici s-a întrerupt şi a tresărit, dându-şi seama că nu se mai putea referi la arhilector folosind titlul de „tată“.

— ... s-a oferit să se căsătorească cu mine.

Şi şi-a muşcat vinovată buzele. Ca o fetiţă prinsă când fură biscuiţi.

— Sunt bastarda regelui? a ţipat Savine smulgându-şi mâinile din strânsoarea mamei sale.

— Savine...

— Sunt bastarda regelui şi tatăl meu nu-mi este tată?

S-a ridicat pe picioare nesigure, clătinându-se de parcă tocmai ce fusese pălmuită cu putere.

— Te implor, ascultă-mă...

Savine şi-a apăsat tâmplele cu degetele. Îi zvâcneau dureros de tare. Şi-a smuls peruca şi a azvârlit-o într-un colţ.

— Sunt bastarda regelui, tata nu-mi este tată şi i-am supt *mădularul fratelui meu?* a zbierat ea.

— Nu ridica tonul, a şoptit printre dinţi mama, sculându-se de pe divan.

— *Tonul?* De *tonul meu* îţi arde acum?

Savine s-a apucat cu mâinile de gât.

— Îmi vine să vomit.

Şi chiar îi venea. S-a aplecat şi a reuşit să înghită puţina zeamă acră şi cu miros de vin, care-i venise înapoi.

— Îmi pare nespus de rău, a murmurat mama ei, bătând-o uşurel pe spate de parcă aşa ar fi putut s-o ajute în vreun fel. Nespus de rău îmi pare.

I-a cuprins obrajii în palme şi i-a întors capul spre ea, cu o mişcare surprinzător de fermă.

— Dar nu trebuie să spui nimănui. *Nimănui.* Mai cu seamă lui Orso.

— Trebuie să-i spun ceva, a bâiguit Savine.

— Atunci, spune-i că nu te măriţi cu el, a sfătuit-o mama. Spune-i că nu şi doar atât. Fără explicaţii.

LA UN ALT PAHAR DE VORBĂ CU O ALTĂ MAMĂ

— Păi, şi când plecăm spre Nord? a vrut să ştie Yolk.

Tunny s-a uitat cu dispreţ la el, aşa cum te-ai uita la un gândac căzut pe spate şi incapabil să se ridice.

— N-ai auzit?

Ca de obicei, pe mutra lui Yolk nu se citea absolut nimic.

— Ce s-aud?

Colonelul Forest a scos pe nări două trâmbe perfecte de fum. Era un fumător desăvârşit, la fel cum desăvârşit era şi în alegerea pălăriilor şi în organizarea armatei.

— Noul nostru lord guvernator al Angliei, Leo dan Brock, a câştigat duelul împotriva lui Stour Amurg, fiu al lui Calder cel Negru şi moştenitor la tronul Nordului, unul dintre cei mai remarcabili adversari din câţi există pe lume.

— A fost un duel bărbătesc, în stil nordic! a exclamat Orso, lovind cu pumnul în masă. O luptă curajoasă în Arena celor viteji! Sângele ţâşnea în toate părţile, împroşcând zăpada şi aşa mai departe. Sânge de viteji, aşa se zice.

— Probabil că Arena aia e niţel cam prea la sud ca să fie acoperită de zăpadă pe vremea asta, a intervenit Tunny. Dar, pentru sânge, e potrivită orice perioadă din an.

— Ziceţi-mi că i-a crăpat capul cretinului, s-a rugat Yolk.

— Se spune că a căpătat nişte răni foarte impresionante, a mârâit Orso, dar ţeasta i-a rămas intactă.

— Chiar că nu-i pic de dreptate pe lume, a adăugat Tunny.

— Şi asta te miră?

— Nici eu nu ştiu de ce, dar tot nu-mi pierd speranţa.

— Războiul din Nord s-a încheiat, a spus Forest. Uffrith-ul a revenit sub cârmuirea Copoiului, la fel şi Protectoratul. Toate sunt acum ca înainte.

— Poate puţin mai pârjolite.

— Adică, Leul cel Tânăr ne-a văduvit de gloria care ni se cuvenea? a început Yolk să jelească.

— Gloria stă lipită doar de unii oameni, a murmurat Orso, dus pe gânduri şi privindu-şi lung mâinile. De pe alţii se prelinge imediat.

— Cum se prelinge apa de pe raţe, s-a gândit să completeze Hildi, aşezată comod pe divan.

— Mie nu mi-a plăcut niciodată gloria, a mărturisit Tunny, şi nu regret asta.

— *Nu* regreţi? s-a mirat Orso. Ce zici despre ăia două sute de oameni pe care i-am lăsat atârnaţi pe drumul către Valbeck?

— N-a fost vina mea.

— Şi nici a Înălţimii Voastre, a adăugat Forest.

— Nu, dar presimt eu că voi fi nevoit să-mi asum mare parte din vină.

Tunny a ridicat din umeri.

— N-ar trebui să gândeşti aşa, că bogătanii parcă te plac mai mult decât oricând.

Sigur, la porţile cetăţii Adua îl întâmpinaseră mulţi oameni bine îmbrăcaţi şi binevoitori.

— Cel mai important lucru e că-şi pot manifesta simpatia faţă de tine prin sprijin financiar.

— Corect, s-a băgat în vorbă Yolk. Că simpatia sărăntocului n-aduce *niciun ban.*

— O, da, mare dreptate ai, l-a aprobat Orso, pe un ton ironic. Toţi marii regi au nutrit un mare dispreţ faţă de majoritatea supuşilor.

Intenţionase ca sarcasmul din vorbele lui să-l reducă la tăcere pe Yolk, însă nici vorbă de aşa ceva.

— Exact! a spus el. Asta zic şi eu.

După cum cerea protocolul, regina îl aştepta aşezată ţeapănă pe unul dintre jilţurile alea aurite şi îngrozitor de incomode din centrul marelui ei salon. Dintr-un colţ, patru violonişti cu zâmbete radioase interpretau o melodie extrem de relaxantă.

— Orso! Eroul meu! Cuceritorul meu!

Şi s-a ridicat să-l întâmpine – onoare de care tânărul nu prea mai avusese parte până acum. L-a pupat cu răceală pe obraz, după care s-a gândit că poate nu era suficient, aşa că l-a bătut uşurel cu palma în acelaşi loc unde-l pupase.

— Niciodată nu m-am simţit mai mândră de tine ca acum.

— Mă tem că nici nu ţi-am prea dat motive.

— Întocmai.

Orso s-a dus drept la decantor şi i-a scos dopul. Habar n-avea de ce avea dopul pus.

— Mi se pare că nu prea pot să concurez cu victoriile repurtate de Leul cel Tânăr.

Regina Terez şi-a dilatat nările într-o manieră de-a dreptul magnifică, demnă de rangul ei.

— Ai învins fără să fii nevoit să-ţi scoţi sabia din teacă. Bunicul tău obişnuia să spună că aceasta este cea mai grandioasă victorie din câte există. Şi el ar fi fost mândru de tine.

Se spunea că bunicul lui Orso, marele duce Orso de Talins, de la care tânărul moştenise numele, fusese un tiran detestat în toată Styria. Şi, oricum, fusese învins, detronat şi asasinat, iar astfel de oameni nu prea sunt preţuiţi de posteritate.

— Am păcălit câţiva ţărani, i-am convins să se predea şi după aia i-am executat şi i-am atârnat de nişte pari, a spus el, în timp ce-şi turna vinul. Asta o să scrie despre mine în cărţile de istorie.

— O să scrie exact ce le porunceşti tu istoricilor să scrie. Vei fi rege, Orso. Nu trebuie să te gândeşti la cei puţini, ci la binele celor mulţi. Sper totuşi ca această întâmplare să-ţi fi stins setea de glorie pentru moment.

— Probabil că mi-a stins-o de tot. De fapt... m-am tot gândit la responsabilităţile mele dinastice. La căsătorie.

Regina a întors fulgerător capul spre el, ca un şoim care a văzut un şoarece de câmp printre ierburi.

— Serios?

— Serios.

Mama lui a pocnit din degete.

— Fiica cea mare a Ducelui de Nicante atinge curând vârsta majoratului, iar familia ei este aproape indecent de fertilă. Se zvonește că are o fire deosebit de blândă...

Orso a început să chicotească.

— Nu prea cred că fetele cu fire blândă ar fi genul meu.

— Nu mai spune? Acum ai un gen anume?

— Chiar am.

De fapt, o singură femeie conta în viața lui, celelalte erau doar de umplutură. În clipa în care o văzuse în cortul lui, își dăduse seama că era îndrăgostit de ea până peste cap. Îi adora atitudinea demnă. Rezistența. Curajul. Formidabila *tărie de caracter,* pe care nicio vitregie a sorții nu reușise s-o încovoaie. N-avea nevoie nici de bijuterii, nici de pudră, nici de peruci. Era mult mai frumoasă fără ele. Știa că nu o merită, dar își dorea din tot sufletul să se dovedească vrednic de ea; și, dacă se va strădui din toate puterile, poate că va reuși s-o merite până la urmă. Măcar cât de cât. Era o vreme posomorâtă afară, ploaia răpăia în ferestrele enorme, rafalele de vânt împrăștiau frunzele moarte prin grădina palatului; dar, când se gândea la Savine, Orso chiar avea impresia că soarele iese dintre nori și își revarsă razele calde asupra lui.

Mama i-a observat surâsul fericit care începea să i se întindă pe buze și a mijit ochii la el.

— De ce am eu senzația că ai deja în minte o doamnă anume?

— Pentru că doar pe ea o am în minte.

Regina nu părea deloc bucuroasă, însă în viața oricărui bărbat vine un moment când trebuie să nu mai țină seama de părerile mamei sale. Orso a tras aer în piept și s-a aplecat spre ea.

— Mamă...

L-a întrerupt un ciocănit în ușă. S-a întredeschis foarte puțin și a apărut capul lui Hildi. Cu mișcări stângace, tânăra și-a scos boneta, descoperindu-și buclele blonde pe care și le tăiase mult prea scurt.

— Am primit mesajul pe care-l așteptați, Înălțimea Voastră.

Și i-a arătat scrisoarea. O bucată de hârtie albă, cu sigiliu tot alb. Iar toate visurile lui încăpeau în pachețelul acela.

— Da, da! a strigat Orso, aproape sărind de bucurie de pe scaun. Intră, intră!

Parcă o veşnicie a durat până fata a traversat cu sfială salonul imens, cu pardoseală strălucitoare. S-a oprit şi i-a făcut reginei o plecăciune stângace.

— Maiestatea Voa...

— Lasă politeţurile! a ţipat Orso, smulgându-i scrisoarea din mână.

Nu-şi amintea dacă mai aşteptase vreodată ceva cu atâta nerăbdare ca acum. A încercat să desfacă sigiliul, dar îi tremurau mâinile, aşa că l-a sfâşiat cât a putut el de repede. Îi bătea foarte tare inima. Din cauza emoţiei, i se împăienjeniseră ochii. Dar era o singură foaie de hârtie, un mesaj scurt, deci nu putea să fie decât un da. Cu siguranţă un da. Ce altceva să fie?

Încercând să se lase în voia acelei muzici cu efect calmant, a închis ochii, a inspirat adânc, s-a străduit să-şi recapete stăpânirea de sine şi a citit.

Se cuvine ca răspunsul meu să fie nu. Te rog să nu mai încerci să iei legătura cu mine. Niciodată.

Savine

Atâta tot.

În primul moment, nici nu i-a venit să creadă. L-a refuzat? Cum a putut să-l refuze? Fusese convins că amândoi îşi doreau asta.

A recitit cuvintele acelea. Şi le-a mai citit o dată. *Se cuvine ca răspunsul meu să fie nu.*

Abia acum a simţit junghiul furiei aprige. De ce a trebuit să-l respingă într-un mod atât de *insolent*? Cu atâta *cruzime*? Printr-un *bileţel*? Printr-un *singur rând*? Îi oferise totul, i se dăruise cu totul, iar ea îi călcase mădularul în picioare în timp ce-l spinteca până în măduva spinării. A mototolit hârtia în pumnul care-i tremura de nervi.

— Veşti rele? l-a întrebat mama lui.

— Nimic important, s-a auzit el spunând pe tonul tărăgănat şi plictisit cu care-i obişnuise pe cei din jur.

Iar acum l-a copleşit senzaţia îngheţată a pierderii. Toate visurile i-au fost sfărâmate cât ai bate din palme. Ce scria în biletul ăla nu-i mai dădea nicio speranţă. Îi dădea de înţeles că nu-i mai putea schimba părerea, indiferent ce ar fi făcut, cu toate că era mare meşter în a face femeile să revină la sentimente mai bune față de el. *Te rog să nu mai încerci să iei legătura cu mine. Niciodată.* Nu va mai exista niciodată vreo altă femeie care să-l înțeleagă la fel ca ea. Nu va mai exista niciodată vreo altă femeie asemenea ei. Nu o dorise niciodată mai mult ca acum și nu i se păruse niciodată mai atrăgătoare ca acum și uite că nu va fi a lui. Niciodată.

— Ai vreun răspuns? l-a întrebat Hildi, încruntându-se.

— Nu, a reușit el să îngaime. Niciun răspuns.

Ce răspuns să fi avut? Și l-a năpădit un sentiment de ură – ură față de sine, față de toată viața lui de până atunci. Iar sentimentul ăsta amar s-a transformat treptat într-un torent de scârbă cumplită. Măcar asta era ceva obișnuit. Și nici nu s-a împotrivit când apele alea tulburi ale deznădejdii l-au înghițit cu totul. Ce sens ar fi avut? Atât de convins fusese că asta își dorea, încât nicio clipă nu se gândise la dorințele *ei*. Păi, cum altfel? Doar toată lumea spunea că-i de un egoism fără margini. Prin urmare, n-avea de ce să se mire când descoperea că lumea avea dreptate. De ce să-și fi dorit o femeie ca ea tocmai un bărbat ca el? De ce l-ar fi dorit orice femeie? Ce avea el de oferit în afară de coroană, câteva glumițe deocheate și o reputație de tot rahatul?

— Trebuie neapărat să organizăm o mare sărbătoare în cinstea ta! În cinstea victoriei tale!

Ochii mamei sale scânteiau la gândul că, în sfârșit, întreaga lume va vedea câtă dreptate a avut.

— Tot poporul va trebui să stea mărturie la legitimarea familiei noastre. Voi avea eu *grijă* de asta.

Acum Orso a căzut în mocirla tristeții. Savine era dimineața pe care o așteptase cu atâta nerăbdare, dar acum soarele fusese sufocat de nori, iar el fusese aruncat în bezna veșnică. S-a uitat la ploaia tot mai deasă de afară. Nu doar pe Savine o pierduse el, ci se pierduse și pe sine – îl pierduse pe acel Orso mult mai bun care ar fi putut să devină alături de ea. Pierduse și Uniunea mai prosperă și mai fericită pe care ar fi putut s-o clădească împreună. Simțea că își pierde toată vlaga și s-a lăsat moale pe scaun, într-o poziție deloc demnă de un prinț moștenitor. Abia dacă mai avea putere să ridice capul. Abia dacă mai era în stare să respire.

Încercase să se dezvolte, să ajungă un om care să impună respect. Dar prea puțin se străduise, iar strădania lui venise prea târziu. Rezultatele acestor eforturi ale sale erau două sute de cadavre atârnate de stâlpi pe drumul spre Valbeck şi un bileţel sec, de despărţire.

— Plus că trebuie să facem planurile pentru nuntă. De îndată ce vom găsi pe cineva care să fie *genul* tău.

De ce să-şi mai bată capul? De ce să-l mai intereseze ceva pe lumea asta?

Şi-a golit paharul. Cel mai bun vin osprian din câte existau, dar parcă avea rumeguş pe limbă. A oftat din adâncul sufletului şi a simţit că-l doare.

Îi venea să plângă.

— Mai toarnă-mi unul, te rog, a murmurat el.

ÎNTREBĂRI

— Eu sunt, a anunţat-o Untură, care avea talentul înnăscut de a sublinia ceea ce era deja evident.

Vick ştia foarte bine că el era. Că doar nu venea prea multă lume la ea.

L-a luat de umăr şi l-a tras repede în coridorul strâmt. Nu era prea mult spaţiu acolo, dar ea slăbise mult în Valbeck, iar Untură fusese dintotdeauna slab ca un ţâr. A aruncat o privire la curtea prost luminată. Obicei dobândit în lagăr şi la care nu renunţase de când scăpase de acolo. Nu-i pândea nimeni. Nu se auzea decât zgomotul apei care picura din streaşina spartă.

— Te simţi bine? Ai păţit ceva? l-a întrebat ea pe Untură de îndată ce a împins uşa grea cu umărul şi a încuiat-o bine cu cele două zăvoare masive.

— Tu ai rămas blocată în oraş, a zis el.

— Nu-ţi face griji în privinţa mea.

— Nu-mi fac, a spus Untură, cu un zâmbet posomorât şi privind în pământ. Eşti tare ca piatra. Nimic nu te atinge.

I se părea că seamănă din ce în ce mai mult cu fratele ei. Sau poate i se modificau amintirile, iar acum fratele ei semăna din ce în ce mai mult cu Untură.

Poate că de data asta va reuşi să-l salveze. Ei, cât de înduioşător ar fi? Memoria te mai şi înşală, o păţise de sute de ori. Ciopleşte amintirile până când ajung să ţi se pară mai uşor de suportat. Aşa că trebuie să fii mereu cu ochii în patru. Să n-ai încredere în nimeni. Să n-ai încredere nici în tine însăţi.

A întors capul, ca nu cumva tânărul să-și dea seama la ce se gândește. Dacă îți află vulnerabilitatea, vor descoperi o metodă prin care s-o folosească împotriva ta.

— Ți-ai văzut sora? l-a întrebat ea, conducându-l din coridorul strâmt în sufrageria la fel de neîncăpătoare.

— Am văzut-o.

— E bine?

Unturǎ a dat din cap într-un mod care voia a-i spune *dar nu datorită ție.* Sau poate doar așa i s-a părut ei. A întins piciorul și a tras un scaun, iar el s-a așezat la masa pătrată din lemn. Chiar dacă era foarte slab, tot a trebuit să se strecoare din lateral ca să aibă loc.

— Ce-i asta?

Fără să înțeleagă de ce, s-a simțit puțin cam iritată văzând că Unturǎ se uită la cartea lui Sibalt. *Viața lui Dab Sweet.* Cartea era deschisă. La pagina unde se deschidea mereu. Unde era desenul cu călărețul solitar care privea peste o întindere nesfârșită de iarbă, sub un cer la fel de nesfârșit.

Mda, deloc nu-i plăcea să se uite și altcineva la desenul acela. Era ca și cum i se uita în minte, îi deslușea cele mai tainice aspirații.

— Țara îndepărtată, a șoptit ea.

— Drăguț.

Bine ar fi făcut dacă ar fi aruncat naibii cartea aia. A întins mâna și a închis-o cu un gest nervos.

— E doar un desen născocit dintr-o carte plină de minciuni.

Și a azvârlit-o pe pervazul prăfuit al ferestrei.

Unturǎ s-a închis în sine.

— Probabil.

Acum i-a părut rău că îl repezise.

— Vrei să mănânci ceva? a mârâit ea.

Pentru că așa se cuvenea să îți întrebi musafirul. Chiar dacă respectivul musafir nu de drag venise la tine în vizită.

— Ce ai?

S-a gândit puțin.

— Nimic.

— Atunci, aș dori o porție dublă.

Untură s-a uitat în jur cu ochii lui mari. Apartamentul era foarte mic şi gol, cu pereţi pătaţi de igrasie în jurul geamului murdar.

— Pentru asta ai făcut-o?

— Pentru ce?

— Pentru locul ăsta.

A ridicat braţele, dar imediat le-a lăsat să-i cadă blegi pe genunchi. Sigur, Vick trebuia să admită că, privită cu alţi ochi, casa asta nu era absolut deloc impresionantă. Locuia aici doar când nu trebuia să se afle în altă parte.

— Te-ai simţi mai bine dacă ai vedea că trăiesc ca o regină?

— Măcar aş înţelege.

S-a aplecat peste masa îngustă. S-ar fi ciocnit cap în cap dacă s-ar fi aplecat şi ea la fel.

— Ştii că au omorât două sute de oameni. Ca urmare a faptelor noastre.

— Două sute de trădători, a spus ea, bătând în masă cu degetul arătător, chiar sub nasul lui. Din cauza faptelor *lor*. Cât de mulţi oameni au murit în revolta aia prostească pe care au pus-o la cale? Nu te minţi singur spunându-ţi că dreptatea era de partea lor. Nu te amăgi singur spunându-ţi că noi n-am ales calea cea bună. N-am avut de unde alege, am mers pe singura cale care exista. Căieşte-te, dacă asta vrei! Dar eu n-o s-o fac!

Abia acum şi-a dat seama că Untură se chircise în scaun, iar ea se aplecase mult peste masă şi începuse să strige. A reuşit cu greu să-şi coboare tonul. Să nu mai sune ca o negare plină de furie, ci mai mult ca o constatare a realităţii.

— Eu nu o voi face. Poftim!

A scos banul din buzunar şi l-a trântit intenţionat pe masă. Figura lui Jezal Întâiul se uita urât la ei de pe noua monedă de aur, în valoare de douăzeci de mărci.

— Pentru ce? a întrebat-o Untură.

— Ai făcut o treabă bună în Valbeck. Te-ai mişcat repede. Ai avut iniţiativă.

— Dar n-am făcut decât ce mi-ai zis tu să fac.

— Şi te-ai descurcat bine.

Tânărul s-a holbat la moneda de aur.

— Ce să zic? Nu-s chiar atât de mândru de mine.

— Pe mine mă interesează doar ce faci. Ce simți în legătură cu asta este problema ta și numai a ta. Poți să refuzi banii dacă te deranjează atât de tare.

Emoţii contradictorii se citeau pe chipul lui Untură, iar mărul lui Adam – mic și colțuros – i se agita în gât. În cele din urmă, a întins mâna și a tras moneda de pe masă. Exact așa cum se aşteptase Vick, care nu și-a putut reține zâmbetul. Păi, ce naiba, era ca și fratele ei.

— Nu suntem toţi făcuţi din piatră, a mârâit tânărul.

— Ai răbdare, i-a spus ea. O să te împietreşti şi tu.

— Inchizitoare Teufel! i-a zâmbit larg Glokta, de parcă ar fi fost plăcut surprins la vederea ei și nu ar fi fost vorba despre o întrevedere pe care el o ceruse și pe care ea nu o putuse refuza.

A bătut uşor cu palma pe băncuţă, indicându-i locul de lângă el.

— Ia loc!

Niciodată nu se simţise în largul ei atât de aproape de alţi oameni. Dar la fel de adevărat era și că, în lagăr, dormise lângă oameni complet străini. Înghesuiţi unii în alţii pe paiele împuţite, ca niște purceluși abia fătaţi în glodul din cocină. Mai bine așa decât să moară îngheţaţi de frig. Mai bine să stea unde i se spune decât să-l jignească pe Eminenţa Sa.

S-a aşezat pe băncuţă, şi-a strâns mai bine haina în jurul trupului şi s-a uitat la parcul în care se aflau. Ziua era senină şi rece; din când în când, câte o rafală rătăcită de vânt făcea să se unduiască suprafaţa lacului și smulgea frunzele uscate de pe ramurile copacilor, învolburându-le apoi în jurul cizmelor negre ale practicienilor care stăteau de pază.

— Pe vremuri, obişnuiam să stau mult timp chiar pe băncuţa asta, i-a mărturisit Glokta, mijindu-și ochii ca să nu-l orbească strălucirea toamnei. Doar ca să mă uit la apă. Doctorii mei îmi spun că ar trebui să ies mai des la soare.

— Este un loc foarte... tihnit, a spus Vick.

Conversaţia de dragul conversaţiei nu fusese niciodată unul dintre punctele ei forte.

— De parcă vreunul dintre noi ne-am putea găsi tihna pe lumea asta, a comentat Glokta, cu acelaşi zâmbet fals şi mohorât. Ai făcut o treabă excelentă în Valbeck. Ai dat dovadă de inteligenţă, curaj şi devotament.

Superiorul Pike a fost extrem de impresionat şi, crede-mă, e aproape imposibil să-l impresionezi pe omul ăsta.

Evident că Vick a remarcat că arhilectorul îi făcea aceleaşi complimente pe care ea tocmai ce i le făcuse lui Untură. Pe anumiţi oameni îi poţi controla dacă-i faci să creadă că au nevoie de tine. Dar, şi mai des, dacă îi faci să creadă că *tu* ai nevoie de *ei.* Oamenii vor să se simtă bine în propria lor piele. Vor să aibă o părere foarte bună despre ei înşişi. Vor să se simtă utili. Vick s-a întrebat dacă nu cumva era şi ea controlată în acelaşi fel. De foarte multă vreme.

Aşa că a răspuns simplu:

— Vă mulţumesc, Eminenţă.

— Am ajuns să mă bazez din ce în ce mai mult pe tine. Eşti singurul om în care simt că pot avea încredere.

Acum Vick s-a întrebat pe câţi alţi oameni îi mai dusese arhilectorul cu zăhărelul, înşirându-le aceleaşi minciuni. Îi era imposibil să creadă că el ar putea avea încredere completă în altă persoană, dar nu l-a contrazis. Mai bine ca amândoi să creadă că acesta ar fi fost adevărul.

— Meriţi să fii răsplătită cu vârf şi îndesat, a continuat el. Ai nevoie de ceva?

Lui Vick nu-i plăceau recompensele. Nici măcar acelea pe care le câştigase în mod corect. I se părea că seamănă prea mult cu nişte datorii pe care va trebui să le achite la un moment dat. S-a gândit acum să răspundă: *Nu doresc decât să vă slujesc cât mai bine,* sau altă tâmpenie cu iz patriotic, dar asta ar fi însemnat să încerce şi ea să-l ducă cu zăhărelul. Şi ar fi fost prea periculos. Aşa că s-a mulţumit să-i răspundă scurt:

— Nu.

— Cel puţin, permite-mi să-ţi găsesc o locuinţă mai bună.

— Dar ce are locuinţa pe care o am deja?

— Ştiu exact ce are. Şi eu am stat într-o locuinţă ca a ta. Pe vremea când îl slujeam pe predecesorul meu, arhilectorul Sult.

— Mie mi se pare potrivită.

— Şi mie mi s-a părut, dar nu m-am supărat când am putut să mă mut într-una mai bună. Sunt oameni care ar pretinde mult mai multe pentru o treabă mult mai puţin importantă.

— Treaba lor.

Glokta a zâmbit, de parcă i-ar fi putut citi gândurile. De parcă exact la acest răspuns se aşteptase.

— Este cumva posibil să crezi că dacă refuzi orice recompensă pentru munca ta este ca şi cum ai şterge-o cu buretele? Pentru că ştim amândoi că nu poate fi ştearsă cu niciun burete.

— Voi accepta o nouă locuinţă când îmi voi încheia misiunea, Eminenţa Voastră.

A întors privirea spre un îngrijitor al parcului, care strângea frunzele moarte cu grebla ca să le încarce într-o roabă. Muncă în zadar, pentru că fiecare adiere de vânt aducea şi mai multe frunze pe aleea deja curăţată.

— Ar fi putut să meargă mai bine în Valbeck. Risinau a reuşit să ne scape. La fel şi Judecătoreasa. Este posibil ca el să fie periculos, dar ea este siguranţă aşa. Mulţi alţii au fugit din oraş înainte de venirea prinţului moştenitor şi nu cred că rezultatul acţiunii noastre i-a făcut să se răzgândească în privinţa Marii Schimbări.

— Nici eu nu cred asta. Distrugătorii au fost... înfrânţi... *distruşi,* ca să fac un joc de cuvinte... doar pentru moment.

— Risinau era un visător. Nu cred că a pus la cale răzmeriţa de unul singur.

— Sunt dispus să-ţi dau dreptate, a zis pe un ton mai scăzut arhilectorul, privind cu prudenţă la parcul din jur. Însă încep să cred că sursa necazurilor noastre ar putea să se afle la capătul opus al ierarhiei sociale.

Şi s-a uitat cu subînţeles în toate părţile. Deasupra copacilor se vedea cupola strălucitoare a noii Camere a Lorzilor.

— Adică nobilimea?

— Nobilii au fost obligaţi să plătească dări foarte mari pentru susţinerea războaielor purtate de rege în Styria, a spus Glokta, abia mişcând din buzele subţiri. Au pretins reforme care să le compenseze pierderile şi au pus mâna pe mari părţi din terenurile comune. Mulţi dintre ei s-au umplut de bani. De foarte mulţi bani. Cu toate acestea, majoritatea membrilor Consiliului Deschis au semnat de curând o scrisoare de plângere adresată regelui.

— Ca să se plângă de ce?

— De lucrurile obişnuite. N-au destulă putere. N-au suficienţi bani.

— Şi ce anume cer?

— Tot lucrurile obişnuite. Mai mulţi bani. Mai multă putere.

— Îi suspectați pe cei care au semnat scrisoarea asta?

— Categoric, i-a răspuns Glokta, tamponându-și cu batista ochiul care-i curgea.

— La cine vă referiți, Eminență?

— Celor din familia Brock le pot găsi scuze, că au fost mult prea ocupați în Nord. Dar tânărul lord Heugen, Barezin și, mai ales, Isher, mi se par toți niște mari ipocriți. Au avut foarte mult de pierdut când a fost ales regele... mă rog, tații lor au pierdut. Li se pare că sunt cei mai nedreptățiți, dar nu se vaită.

— Și credeți că unul dintre ei ar fi putut să se afle în spatele revoltei?

— Este în firea omului, mai ales în firea omului orgolios, să se simtă nemulțumit. Pe mine, unul, mă sperie oamenii mulțumiți și fericiți. Ca să nu mai spun că Isher – el, mai ales – este extrem de viclean. S-a ocupat de elaborarea noilor legi ale proprietăților, care l-au îmbogățit incredibil de mult.

— Deci avem probleme la ambele capete ale scării sociale, a murmurat Vick. Trăim vremuri tulburi.

Glokta nu-și lua ochii de la grădinarul care se încăpățâna să curețe aleea care nu se lăsa deloc curățată.

— Vremurile sunt întotdeauna tulburi.

ÎN LUMEA CIVILIZATĂ

Puntea îi scârțâia sub tălpi, pânza fixată de catarg se umfla și plesnea în bătaia vântului, pescărușii se roteau și țipau în aerul salin.

— Pe toți morții mei! a bombănit Rikke.

Orașul parcă era o semilună uriașă, de culoare lăptoasă, care se întindea în jurul golfului cu ape verzi și cenușii, învolburate de vânt. O mulțime de ziduri, poduri și clădiri imense, îngrămădite unele în altele ca scoicile pe mal, printre care licăreau stins râuri și canale. Peste toate se ridicau puzderii de turnuri și hornuri înalte ca turnurile, care mânjeau cerul cu fumul lor murdar.

Auzise ea că e mare. Toată lumea auzise asta. Orice om care se întorcea din Adua, obișnuia să spună, scărpinându-se îngândurat în cap: „Păi, e mare!“ Dar ea niciodată nu-și imaginase că ar putea să fie chiar *atât* de mare. Se tot uita și mintea ei nu putea să priceapă imensitatea portului. Mulțimea de clădiri, mulțimea de corăbii, mulțimea de *oameni,* aidoma furnicilor în mușuroi. Într-o mie de mușuroaie. O lua cu amețeală numai când se gândea la asta. Mai bine zis, o lua *și mai tare* cu amețeală. Frecându-și tâmplele, a privit în jos, la punte. Nu mai suporta să se simtă atât de insignifiantă. Se săturase să se tot simtă așa.

— Pe toți morții mei! a pufnit ea din nou.

— Adua, a spus bărbatul de lângă ea. Buricul lumii.

Era un bătrân solid, cu sprâncene stufoase, barbă căruntă și scurtă și o chelie cu multe gâlme, de parcă fusese făcută din fier bătut pe nicovală.

— Poeții o numesc Cetatea cu Turnuri Albe, deși acum sunt mai degrabă de un cenușiu murdar. Nu-i așa că pare foarte frumoasă de la distanța asta?

Şi s-a aplecat să-i şoptească:

— Dar, crede-mă, pute de-ţi mută nasul din loc când ajungi mai aproape.

— Mai toate put, a mormăit Rikke, uitându-se urât spre Leo.

Leul cel Tânăr zâmbea cu gura până la urechi în bătaia vântului, alături de amicii lui lipsiţi de griji – afurisiţii ăia de tineri fără minte, afurisiţii ăia de tineri eroi, afurisiţi ăia de şmecheraşi de doi bani. Şi-a supt din gingie un rest de zeamă de chagga şi a scuipat-o în apele înspumate.

Se gândea fără încetare la toate lucrurile pe care ar fi putut să i le spună. Perle de înţelepciune pe care nu le-ar fi căpătat niciodată de la idioţii ăia. Ar fi murit în Arenă dacă n-ar fi avut ea Ochiul Lung. Şi acum se purta de parcă i-ar fi fost ruşine cu ea.

Pe când îşi înteţea furia, Leo şi-a dat capul pe spate şi a scos hohotele alea de râs ale lui, răsunătoare şi nestânjenite şi sincere. Şi atunci n-a mai simţit decât o mare tristeţe din cauza certei lor şi s-a simţit invidioasă că nu râdea împreună cu ea şi se simţea dezamăgită şi de el, şi de ea însăşi, şi de întreaga lume. În realitate, îi era tare dor de el. Dar a naibii să fie ea dacă o să-şi ceară iertare. El trebuia să-şi ceară – şi nu oricum, ci în genunchi. Of, cât de mult îşi dorea să-l urască – dar cum să urăşti un bărbat cu un poponeţ atât de...

Acum a aruncat o privire spre ea şi Rikke s-a uitat repede în altă direcţie. În niciun caz nu trebuia să ştie că îl cerceta pe furiş, pentru că asta ar fi însemnat cumva că a triumfat şi asupra ei. Dar, dacă nu se mai uita la Leo, atunci trebuia să se uite la cheliosul de alături, care tot o măsura din priviri ca şi cum i se părea extrem de interesantă.

— Da' tu cine dracu' eşti? l-a întrebat ea.

Sigur, destul de lipsită de politeţe formularea aceasta, dar conflictul cu Leo, plus ochiul ăla în permanenţă fierbinte şi dureros, plus răul de mare de care suferea de aproape două săptămâni îi cam tociseră răbdarea – şi aşa nu prea multă din capul locului.

Zâmbetul lui s-a lăbărţat şi mai tare. Zâmbet lacom, de vulpoi în faţa coteţului cu găini.

— Bayaz este numele meu.

— Hm, te cheamă ca pe Întâiul dintre Magi?

— Exact! Pentru că eu sunt acela.

Rikke s-a holbat la el. Poate ar fi trebuit să-i tragă un pumn și să-l facă mincinos. Însă sclipirea din ochii lui verzi a făcut-o să-l creadă.

— Măi, să fie!

— Iar tu ești Rikke. Fata Copoiului.

Și-a bulbucat din nou ochii la el, iar bătrânul i-a zâmbit iarăși.

— Cunoașterea este rădăcina puterii. În meseria mea trebuie neapărat să cunoști pe toată lumea.

— Și cu ce anume te ocupi?

S-a apropiat și mai mult de ea și a răspuns șoptit și printre dinți:

— Cu *absolut tot.*

— Cam mare responsabilitate!

— Sincer, uneori mă gândesc și eu că nu trebuia să fiu atât de ambițios.

— Nu aveai și un toiag?

— L-am lăsat acasă. Oricât de mare ți-ar fi cufărul, nu-ți încap toate lucrurile în el. Iar în zilele astea magia este...

Acum s-a uitat îngândurat către oraș.

— ... destul de perimată.

— Așa crezi tu, a spus Rikke, plimbându-și prin gură bucățica de chagga și începând s-o mestece din cealaltă parte. Eu am fost binecuvântată cu Ochiul Lung.

Și chiar în clipa aceea, a zărit fantasma unei corăbii care se scufunda, al cărei catarg se înclina tot mai mult spre ei, în timp ce se ducea la fund în valurile înspumate. Și-a dres glasul, străduindu-se din greu să nu-i bage de seamă pe marinarii ca niște fantome care se rostogoleau în apa sărată.

— Sau poate ochiul ăsta e un blestem.

— Fascinant! Și ce ai văzut?

— De cele mai multe ori, doar fragmente fără noimă, care mă scot din sărite. Năluci și umbre. O săgeată și o sabie. Un abis negru în cer, în care se află toată cunoașterea lumii. Am văzut un lup care a înfulecat soarele; și un leu care a mâncat lupul; și apoi un miel care a mâncat leul; după care mielul a fost înghițit de o bufniță.

— Și ce anume prevestește asta?

— Să mă ia dracu' dacă știu.

— Ce vezi când te uiți la mine?

S-a uitat la el pe sub sprâncene și cam dintr-o parte.

— Văd un om care ar trebui să mintă mai puţin şi să mănânce mai puţine plăcinte.

— Ah! a oftat bătrânul, punându-şi mâna mare pe burtă. Profundă revelaţie, nimic de zis!

Rikke a rânjit. Mda, trebuia să admită că începea să-i fie simpatic omul ăsta, chiar dacă nu-şi dădea încă seama dacă să-l creadă sau nu.

— Ce anume îl aduce în Adua pe Întâiul dintre Magi?

— Mult prea multă vreme m-au reţinut în Vestul pustiit al lumii pretenţiile unor fraţi nechibzuiţi. Au rămas împotmoliţi în trecut. Au ochelari de cal şi nu sunt capabili să vadă viitorul. Dar îmi place să trec prin Adua ori de câte ori am ocazia. Ca să mă conving că nu distruge nimeni ce am clădit eu.

Acum s-a uitat peste golful înţesat cu corăbii de toate mărimile, formele şi modelele.

— Nu încetează niciodată să mă uimească abilitatea oamenilor de a-şi face rău cu mâna lor. Îşi doresc mereu să-şi găsească propriul drum în viaţă, chiar dacă-i limpede că drumul ăla duce la pierzanie. Şi Uniunea are foarte mulţi duşmani.

Rikke a ridicat din sprâncene către cetatea care i se părea fără sfârşit.

— Cine ar fi atât de bătut în cap încât să încerce să asedieze aşa ceva?

— Păi, au fost destul de mulţi. Mai întâi gurkienii, înainte să li se năruie imperiul ca o bezea necoaptă. După aia Bethod, deşi eu l-am sfătuit să nu o facă. După aia Dow cel Negru, deşi eu l-am sfătuit să nu o facă. Şi după aia Calder cel Negru. Şi pe el l-am sfătuit să nu o facă.

— Înseamnă că sfaturile tale nu-s chiar atât de respectate pe cât ţi-ai dori, a zis Rikke, dar fără să-l privească în ochi.

Bayaz a oftat decepţionat, la fel ca guvernatoarea din Ostenhorm când încercase să-i explice lui Rikke ce-i aia o atitudine nobilă.

— Câteodată e mai bine să-i laşi pe oameni să greşească.

Tânăra şi-a acoperit ochii cu o mână, ca să şi-i ferească de stropii de apă. Acum treceau prin toată nebunia aia de corăbii, îndreptându-se către docurile pline de oameni. Deja auzea larma făcută de cei care răcneau acolo şi auzea zăngănitul metalic al vagonetelor şi bufnetul încărcăturilor pe pontoane.

— Câţi oameni trăiesc aici? a întrebat ea în şoaptă.

— Mii, a ridicat cu nepăsare din umeri Întâiul dintre Magi. Poate deja milioane, pentru că orașul se întinde neîncetat în toate direcțiile. Întrece chiar și marile cetăți din vechime cel puțin ca mărime, dacă nu ca splendoare. Întâlnești aici oameni din toate ținuturile cuprinse în Cercul Lumii. Kantici tuciurii, care fug de haosul din Gurkhul; nordici albi, în căutare de lucru; și oameni din Vechiul Imperiu în căutare de noi începuturi. Aventurieri din noul regat al Styriei, neguțători din Cele O Mie de Insule, oameni din Suljuk și din Thond, care se închină soarelui. Puzderie de oameni, câtă frunză, câtă iarbă – care trăiesc, care mor, care muncesc, care se înmulțesc, care se cocoață unii peste alții.

Bayaz a întins larg brațele spre orașul superb și imens.

— Bun venit în lumea civilizată!

Strângând cât putea el din pleoape ca să nu-i intre în ochi stropii de apă, Jurand s-a uitat lung la Adua.

— Pe toți zeii, ce mare s-a făcut orașul!

— Colosal! l-a aprobat Leo.

Deși i se părea puțin mai mic decât ultima oară când fusese aici. La vremea respectivă, nu era decât fiul cam necioplit al unui lord guvernator dintr-o regiune rurală. Iar acum *el* ajunsese lord guvernator și tot *el* învinsese un luptător vestit într-un duel, reușind astfel să salveze Protectoratul și să repurteze, de unul singur, o mare victorie în favoarea regelui său.

Bineînțeles că Adua se dezvoltase. Dar Leo dan Brock se dezvoltase și mai mult.

Fără să vrea, s-a uitat într-o parte. Acolo unde se uita mereu. Către Rikke. Dacă ar fi fost lângă el, i-ar fi putut arăta toate locurile frumoase din oraș. Zidul lui Casamir și cel al lui Arnault. Casa Creatorului. Cupola de la Camera Lorzilor. Cartierul celor Trei Ferme, cu trâmbele de fum care ieșeau din coșurile noilor fabrici. Dacă ea n-ar fi fost o scârbă atât de înverșunată și încăpățânată, poate s-ar fi bucurat împreună de priveliștile astea. Fusese cât pe ce să-și piardă viața în Arenă pentru ea. Și acum se purta cu el de parcă ar fi fost un trădător.

Își spunea că, tot gândind astfel, va ajunge să se umple de revoltă împotriva ei. Dar a întors capul și a văzut-o cum dădea din mâini ca nebuna – așa cum îi stătea în fire s-o facă – în timp ce vorbea cu un bătrân chelios. Iar atunci n-a mai simţit nici supărare, nici revoltă, ci doar tristeţe şi remuşcări, de parcă el ar fi fost acela care se abătuse de la calea dreaptă şi nu mai era în stare să găsească drumul înapoi. În realitate, îi era tare dor de ea. Dar al naibii să fie el dacă o să-şi ceară iertare. Ea trebuia să-şi ceară...

Rikke a aruncat o privire în direcţia lui şi el s-a uitat imediat în altă parte. Dacă-l vedea că se uită la ea, atunci şi-ar fi imaginat că obţinuse cine ştie ce victorie măruntă asupra lui şi aşa şi-ar fi satisfăcut orgoliul imens. Pentru ea contau doar asemenea victorii nesemnificative. Şi orgoliul. Da, şi orgoliul. De ce nu putea pur şi simplu să-l ierte şi să treacă peste ce se întâmplase?

— Ia te uită, mi se pare că ne-au trimis un detaşament de întâmpinare, a zis Glaward, arătând cu degetul la cheiul aglomerat.

Leo şi-a ridicat ochii în direcţia aceea. Acolo se adunaseră mai mulţi oameni sub două flamuri uriaşe: una cu soarele auriu al Uniunii şi cealaltă cu ciocanele încrucişate ale Engliei. Mai erau şi călăreţi în armuri, cu mantiile purpurii ale Ordinului Regal, perfect aliniaţi. O gardă de onoare venită din partea regelui! În faţa lor era un bărbat cu umeri incredibil de laţi, cu gâtul şi mai incredibil de gros şi cu părul cărunt tuns foarte scurt.

Ca să vadă mai bine, Jurand s-a aplecat periculos de mult peste copastie.

— Ăla nu-i... Bremer dan Gorst?

Leo s-a uitat cu atenţie la bărbatul acela, în timp ce corabia se apropia de rada portului. La bord era o forfotă cumplită: căpitanul răcnea ordine peste ordine, iar marinarii dădeau năvală să le execute.

— Ştii ceva? a zis el, fără să-şi ia ochii de la omul de pe chei. Mi se pare că este chiar el!

Leo a păşit primul pe pasarela coborâtă pe ţărm. Se sprijinea şi acum în baston – dar nu că ar mai fi avut mare nevoie de el, ci pentru că dorea să amintească celor din jur că fusese grav rănit în lupta pentru o cauză nobilă. Un bărbat cu început de chelie şi cu un colan gros la gât a pornit în întâmpinarea lui. Se vede treaba că nu-i convenise să aibă o singură bărbie subţirică şi lipsită de fermitate, aşa că făcuse el ce făcuse şi-i mai crescuseră alte câteva, care i se lăfăiau acum pe gulerul îmblănit.

— Alteța Voastră, eu sunt lordul șambelan Hoff, fiul lordului șambelan Hoff, s-a prezentat el.

A făcut o pauză, de parcă aștepta ca jocul lui de cuvinte să fie primit cu hohote răsunătoare de râs. Aștepta degeaba. Evident că funcționarii ăștia reprezentau un rău necesar, cam la fel ca latrinele, dar Leo nu se simțea obligat să-i placă. Mai ales când birocrația devenea o afacere de familie.

— Iar acesta este...

— Bremer dan Gorst!

Bineînțeles că, de-acum încolo, va face cunoștință cu mulți oameni de seamă, dar este ceva cu totul deosebit să te întâlnești chiar cu eroul pe care l-ai venerat în copilărie. Ore întregi ascultase Leo poveștile tatălui său despre faptele de vitejie ale acestui om în Bătălia de la Osrung și nu se sătura niciodată de ele. Cum schimbase el de unul singur soarta luptei pe podul ăla și condusese atacul final asupra Eroilor, spintecându-i pe nordici la fel cum spintecă măcelarul oile.

— Te-am văzut odată la o paradă! Demonstrai cum poți să te lupți cu trei oameni în același timp!

Leo l-a împins într-o parte pe lordul șambelan ca să poată strânge mâna idolului său. Și a avut parte de o surpriză tare neplăcută. ***Îți dai seama cum e omul după felul cum dă mâna cu tine,*** zicea mereu tatăl lui Leo. Ei, bine, mâna lui Gorst era șocant de moale și de umedă.

— N-aș sfătui pe nimeni să facă asta pe câmpul de luptă.

Vocea lui Gorst l-a șocat și mai mult decât strângerea lui de mână. Cum naiba să iasă sunetele astea ca de femeie dintr-un gât atât de gros? s-a întrebat Leo.

— Am auzit mai demult că am fi neamuri, a zis el, când se pregătea să încalece. Parcă veri de gradul cinci, sau cam așa ceva.

Leo îi pasase lui Jurand bastonul de sprijin. Nu voia să arate ca un schilod în fața omului pe care-l admira atât de mult. Așa că s-a încăpățânat și s-a căznit să se urce în șa fără niciun ajutor, în ciuda durerilor din picior, burtă, piept, umăr.

— Ce mai face... mama ta? l-a întrebat Gorst cu cârâitul ăla ciudat al lui.

— Bine, a răspuns surprins Leo. Se bucură că s-a terminat războiul. Ea era la comanda armatei când au atacat nordicii.

S-a întrerupt, dându-și seama în ce lumină îl pun vorbele astea.

— Dar mi-a dat niște sfaturi excelente.

— Întotdeauna i-a plăcut să dea sfaturi.

— Știu că i-ai salvat viața tatălui meu la Osrung. Îi plăcea să-mi spună cum s-a întâmplat. Dar habar n-am avut că o cunoști și pe mama.

În ochii lui Gorst s-a aprins un licăr îndurerat.

— Am fost prieteni buni... pe vremuri.

— Aha!

Leo pierduse mult prea mult timp din viață făcându-și probleme în legătură cu sentimentele mamei sale. Așa că a schimbat brusc subiectul.

— Tare mult mi-ar fi plăcut să mă antrenez cu tine cât timp stau în oraș, dar... mă tem că nu sunt într-o formă fizică prea bună. Poate îmi permiți să mă uit cum îți exersezi mișcările?

— Din păcate, mă tem că Alteța Voastră va fi foarte ocupată și nu va avea timp de asta, a spus lordul șambelan, băgându-se neinvitat în vorbă. Maiestatea sa abia așteaptă să vă primească.

— Desigur că sunt la dispoziția Maiestății Sale, a spus Leo, dând pinteni calului și pornind la pas în urma celor doi stegari.

— La fel ca noi toți, Alteță. Dar, mai întâi, Eminența Sa, arhilectorul, dorește să discute despre sărbătorirea triumfului.

— De când se ocupă Inchiziția cu organizarea paradelor?

Lordul șambelan și-a dres politicos glasul.

— Alteța Voastră va afla curând că aproape tot ce se întâmplă în Adua trebuie să aibă aprobarea arhilectorului Glokta.

Una dintre flamurile din fruntea grandioasei coloane a Leului cel Tânăr se încurcase în niște frânghii de rufe, așa că au fost obligați să stea în șeile lor superbe până când a fost descâlcită de acolo, ca să-și poată continua drumul. Leo abia dacă se mai vedea dintre cârdurile de pupincuriști din jurul lui. Lingăii ăia se înghesuiseră în fața lui Jurand și Glaward, care rămâneau tot mai în urmă. Se pare că pentru Leo conta mai mult admirația prefăcută a străinilor decât prietenii sau rudele sau iubita. Dacă îi mai era iubită. Dacă îi fusese vreodată iubită.

Rikke a ridicat din sprâncene când o coloană întreagă de soldați tuciurii a ieșit în marș de pe o stradă laterală, cu stindardele aurite fluturând în vânt și cu vârfurile lăncilor în jos. Și-a dat seama că nu erau cu adevărat acolo abia atunci când prin ei – chiar prin ei – a trecut o căruță.

— Pe toţi morţii!

Şi-a acoperit ochiul stâng cu palma – era fierbinte şi o ustura şi o durea până în dinţi.

— Tot mai ai vedenii? a întrebat-o în şoaptă Isern, clefăind veselă o bucăţică de chagga. Ia-o drept o dovadă că luna te consideră deosebită şi veseleşte-te.

Din nefericire, lui Rikke nu-i venea deloc să se veselească acum, ba chiar îi era un pic dor de vremea când oamenii o credeau nebună.

— Dacă asta înseamnă să fiu deosebită, atunci prefer să fiu un om obişnuit.

— Mda, sigur, cu toţii ne dorim ce nu putem avea.

— Asta-i tot ce poţi să-mi zici? Parcă ai venit cu mine ca să mă ajuţi cu Ochiul Lung, nu?

— Am zis c-o să-mi dau seama dacă vrea să-ţi spună ceva şi c-o să te ajut să-l deschizi. Le-a fost tuturor limpede și la bătălie, şi la duel că îl ai şi că ţi se deschide.

Iar acum Isern i-a rânjit cu toată gura.

— Da' niciodată nu ţi-am promis c-o să ţi-l închid.

— Al dracu' de bine mă faci să mă simt, a mormăit Rikke, dând pinteni calului.

Voia să ajungă într-un loc unde să se oprească şi să se liniştească un pic. Deşi aşa ceva nu prea era uşor în afurisitul ăsta de oraş.

Pe toţi morţii, ce *aer*! Înăbuşitor şi umed şi plin de mirosuri ciudate. O gâdila ceva rău de tot în gât şi ochii o înţepau ca de la fumul unui incendiu produs undeva mai departe. Şi ce *zgomot*! Toate pălăvrăgelile alea în zeci de limbi pe care nu le înţelegea: rugăminţi şi răcnete şi certuri între toţi oamenii care se îmbulzeau să ajungă nicăieri anume, panicaţi la culme că întârziau la nimic. Bubuit de baroase, scrâşnet de roţi, pârâit de focuri – atât de multe şi contopite toate într-un huruit surd care făcea pământul să trepideze. Parcă însuşi oraşul era o creatură vie – vie şi torturată și furioasă și dorind cu disperare să scape odată de invazia asta de păduchi în formă de om.

— Tot acest *progres*...

Iată că Bayaz tot mai avea ceva de spus. Acum se uita cu aprobare la şantierele uriaşe, unde se vedeau macarale foarte înalte, şi păienjenişuri de cabluri şi schele, şi furnicare de muncitori care răcneau din toţi bojocii.

— Parcă nici nu-ţi vine să crezi cât de multe s-au schimbat într-un timp atât de scurt. Vezi cartierul ăsta? Acum se cheamă Cele Trei Ferme. Îmi amintesc vremurile când aici erau *doar* trei ferme şi erau la mare distanţă de zidurile cetăţii! Oraşul s-a extins şi a dărâmat zidurile acelea, după care s-au construit altele şi el s-a extins şi mai mult şi le-a dărâmat şi pe alea. Aşa s-a ajuns ca pe zona celor Trei Ferme să se ridice fabrici. Nu mai există pic de iarbă în oraş. N-ai să vezi acolo decât fier şi piatră.

Unul dintre caii din faţa lui Rikke şi-a ridicat coada şi s-a bălegat. Nu mai conta, oricum străzile erau pline de baligă.

— Doar fier şi piatră? E bine să fie aşa?

Bayaz a pufnit cu dispreţ de parcă şi-ar fi pierdut din timpul extrem de preţios discutând ce anume era bine şi ce nu.

— Ce se întâmplă aici este un fenomen la fel de implacabil precum mareele. O maree uriaşă a industriei şi comerţului. Nu mai există nicio limită. Poţi să cumperi şi să vinzi absolut orice. Crede-mă când îţi spun, am văzut mai devreme o prăvălie care nu vindea decât săpun. O prăvălie întreagă! Doar pentru *săpun*! Când ai să fii de vârsta mea, ai să înveţi să te supui majorităţii.

— Îhî. Aş fi zis că vrăjitorii renumiţi ar trebui să defileze în faţă, cu barosanii, nu să stea la coadă cu plebea.

Bayaz a zâmbit. Tare greu mai era să-l scoţi din sărite pe Întâiul dintre Magi.

— Acrostolul[1] stă la prora galionului. Înfruntă atacurile turbate ale vântului şi valurilor, se expune tuturor pericolelor şi culege laurii. Însă nimeni nu-l bagă în seamă pe omul aflat la cârma corabiei, mult mai în spate.

Bayaz a zâmbit spre cei din fruntea coloanei.

— Niciun comandant bun nu stă în primul rând.

— Profundă cugetare! a murmurat Rikke.

— Da, dar mă tem că este ultima perlă de înţelepciune pe care ţi-o pot oferi deocamdată.

Şi Bayaz şi-a oprit calul în faţa treptelor mari de la intrarea unei clădiri. Şi tare impozantă mai era clădirea aceea, un fel de combinaţie între o fortăreaţă şi un templu, cu coloane uriaşe în faţă şi zidărie sculptată, dar cu extrem de puţine ferestre.

---

[1] Ornament sculptat de la prora unor corăbii (n. tr.).

— Ce fel de loc e ăsta?

Nu-i prea plăcea cum arată. Plus că intrau și ieșeau de-acolo mulți oameni cu mutre serioase și încruntate. În fața ușii imense era un alt om, unul bine îmbrăcat, cu mai multe hârtii în mâna aproape fără pic de vlagă în ea și cu o expresie înspăimântată pe față.

— Școală de vrăjitori?

— Nu tocmai, i-a răspuns Întâiul dintre Magi. Este o bancă.

— Maestre Bayaz?

Un individ cu figură absolut comună se apropiase de ei și apucase căpăstrul calului călărit de vrăjitor.

— Ah! Ți-l prezint pe Yoru Sulfur, din Ordinul Magilor.

— Eu sunt Rikke, a spus tânăra. Rimează cu...

— Da, a zis Sulfur, ridicând ochii la ea și zâmbindu-i. Fiica Copoiului. Cea binecuvântată cu Ochiul Lung.

Rikke oscila acum între neîncredere față de străinul acela și satisfacție la gândul că i se dusese faima.

— Sau poate blestemată să am parte de el.

— Sper că vom sta de vorbă mai pe îndelete, a spus Bayaz. Tinerele născute cu Ochiul Lung sunt foarte greu de găsit în zilele noastre.

— Aproape la fel de greu de găsit ca magii, a mârâit ea.

Fără să-și ia ochii de la ea, Sulfur a zâmbit și mai larg, iar Rikke și-a dat seama că omul ăla avea ochi de culori diferite – unul albastru și unul verde.

— Ar trebui să fim solidari toți câți am mai rămas din Epoca Magiei.

— De ce nu? Că oricum nu sunt asaltată de admiratori.

— Nu încă, a spus Bayaz, aruncându-i o ultimă privire iscoditoare, exact așa cum se uită măcelarul la o turmă de oi, gândindu-se câți bani să-i ofere ciobanului pe ele. Dar cine știe ce ne rezervă viitorul?

— Mda, a murmurat Rikke, privindu-l cum urcă treptele uriașe, urmat de discipolul său. Asta chiar c-ar fi o șmecherie dată naibii.

Fiori stătea în șa, răsucindu-și iar și iar inelul de pe degetul mic și aruncând priviri furioase spre bancă, mult mai furioase decât îi stătea în obicei.

— Ce te supără? l-a întrebat Rikke.

Fiori a întors capul și a scuipat.

— N-am avut niciodată încredere în bănci.

Omul căruia i se spunea Oase Betege, căpetenia torţionarilor din slujba regelui, arhilectorul Glokta, stătea cocârjat în spatele unui birou enorm acoperit cu hârtii şi se încrunta urât la fiecare pe care o semna. Condamnări la moarte, şi-a imaginat Leo, validate fără pic de milă, dintr-o singură trăsătură de condei.

Eminenţa Sa l-a umilit pe Leo făcându-l să aştepte foarte mult timp înainte de a găsi de cuviinţă să-şi ridice ochii spre el. S-a strâmbat apoi de durere când s-a întins să-şi pună pana în călimară, după care a zâmbit. Pe chipul lui scofâlcit, galben şi epuizat, cu riduri adânci de expresie şi cu o gaură mare acolo unde ar fi trebuit să aibă cei patru dinţi din faţă, se aşternuse o expresie care te speria şi te îngrijora la fel ca atunci când îţi vezi piciorul îndoit invers. Dacă răutatea din suflet se poate exterioriza prin hidoşenia trăsăturilor – iar Leo fusese mereu convins că aşa se întâmplă –, înseamnă că arhilectorul era chiar mai abject decât mergea vorba. Iar asta spunea foarte multe. Acum a întins mâna.

— Iertare, Alteţă, nu-mi este prea uşor să mă ridic de pe scaun.

— Nicio problemă, a spus Leo, sprijinindu-se cu toată puterea în baston şi şchiopătând spre birou. Nici eu nu sunt acum prea sprinten.

— Măcar tu ai să te înzdrăveneşti.

Şi zâmbetul dezgustător al lui Glokta s-a lăţit şi mai mult.

— Mă tem că pentru mine este deja prea târziu.

Atât de costeliv era omul ăsta, că puteai să crezi că-l va face fărâme chiar şi o adiere mai puternică de vânt. Dar mâna lui foarte subţire, cu piele aproape transparentă şi acoperită cu pete maronii a strâns-o pe a lui mult mai tare decât i-o strânsese Bremer dan Gorst cu laba aia uriaşă. *Îţi dai seama cum e omul după felul în care dă mâna cu tine,* zicea mereu tatăl lui Leo. Iar strângerea de mână a schilodului ăstuia bătrân era mai puternică decât cleştele de potcovar.

— Vreau să te felicit pentru victoria obţinută, a spus Glokta, după ce l-a mai studiat puţin pe Leo. Ai făcut un mare serviciu Coroanei.

— Vă mulţumesc, Eminenţă.

Deşi... cine ar fi putut să-i conteste meritele?

— Însă nu am obţinut-o de unul singur. Mulţi oameni destoinici şi-au dat viaţa. Mi-au murit... prieteni buni. Iar Englia a avut enorm de pierdut.

Acum Leo a scos pergamentul primit de la mama lui.

— Conducerea provinciei mi-a cerut să prezint consilierilor Maiestății Sale această listă cu toate cheltuielile făcute în campanie. În lipsa oricărui ajutor din partea Coroanei în timpul războiului, așteaptă – *pretinde* – sprijin financiar în perioada care urmează.

Leo își repetase frazele astea de multe ori în timpul călătoriei și acum era destul de mulțumit de cum îi ieșise. Da, și el se pricepea la diplomație la fel ca toți ceilalți. Dar Glokta s-a uitat la pergamentul acela ca la un rahat puturos. După care s-a uitat la Leo.

— Sărbătoarea victoriei tale va avea loc peste trei zile. Vom avea o festivitate unde vor defila aproximativ patru mii de oșteni și la care vor lua parte demnitari străini și membri ai ambelor Consilii – și cel Închis, și cel Deschis. Va porni de la palat, va trece prin oraș, va înconjura Zidul lui Arnault și se va întoarce în Piața Mareșalilor. Acolo, Maiestatea Sa va ține un discurs în fața celor mai de frunte cetățeni ai Uniunii și îți va oferi în dar o sabie comemorativă.

Leo nu-și putea stăpâni zâmbetul.

— Mi se pare... absolut minunat.

Da, chiar că la așa ceva visează băiețeii.

— Prințul moștenitor Orso va defila alături de tine, a adăugat Glokta.

— Poftim? a exclamat Leo, fără niciun fel de zâmbet acum.

Arhilectorul a clipit de câteva ori și pe obraz i s-a prelins o lacrimă. Și-a șters-o ușor cu vârful degetului.

— Și Înălțimea Sa a repurtat de curând o mare victorie, când a reprimat revolta din Valbeck...

— N-a făcut decât să atârne niște țărani de câțiva pari.

Atât de încântat de sine fusese Leo întreaga zi, că această lovitură neașteptată l-a durut de două ori mai tare.

— Nici nu există comparație!

— Adevărat, a zis Glokta. Dar el este moștenitorul tronului, iar tu ești nepotul unui trădător. De aceea sunt de părere că a dat dovadă de mare generozitate acceptând să împartă gloria.

Leo a avut senzația că tocmai ce fusese pălmuit – atât de tare îl usturau obrajii. Da, da, fusese pălmuit, pălmuit foarte tare. Dar în mândrie, mult mai sensibilă decât fața.

— L-am învins în duel pe Stour Amurg! I-am cruțat viața!

— Și ce-ai căpătat în schimb?

— Tatăl şi unchiul lui vor pleca de pe teritoriile noastre, vom păstra Protectoratul Copoiului şi vom proteja Englia!

— Fără alte concesii? l-a întrebat Glokta, cu ochii lucind în găvanele adânci şi vinete. Fără alte garanţii?

Dându-şi seama că a fost prins pe picior greşit, Leo a căscat ochii la arhilector.

— Păi... desigur că există un cod al onoarei printre nordici.

— Chiar dacă, prin absurd, ar exista aşa ceva, tu nu eşti nordic.

— Atunci, printre războinici! Indiferent de locul în care s-au născut. Iar eu am crescut alături de nordici!

Leo a strâmbat din buze, măsurându-l pe schilod din priviri.

— Eminenţa Voastră nu poate înţelege asta.

— Nu? Cum crezi tu că am ajuns olog? Din păcate, codul onoarei nu valorează nici măcar cât hârtia pe care ar trebui să fie scris. Puteai să-l iei ostatic pe Stour. Puteai să-l predai regelui ca să fim siguri că Solz Mână-de-fier nu va porni din nou la atac. În schimb, nu te-ai ales decât cu *o promisiune*. Şi nu ai de unde să ştii dacă are vreo valoare cuvântul de onoare al unuia ca el.

Leo nu-şi prea dădea seama dacă-l apucase furia din cauză că Glokta nu avea deloc dreptate sau din cauză că începuse să se întrebe dacă nu cumva era ceva adevăr în vorbele lui. Poate că treaba asta cu diplomaţia era puţin mai complicată decât îşi imaginase el.

— *Am învins*, a spus el acum, pe un ton care se apropia destul de mult de smiorcăiala cu care vorbea când se plângea mamei sale de câte ceva. Am învins întregul Nord! Fără niciun ajutor din Adua! Mi-am riscat viaţa...

— Nu ţi-ai riscat doar viaţa, care este a ta şi faci ce vrei cu ea, ci ai pus în pericol şi interesele Uniunii, asupra cărora nu ai absolut niciun drept. Sunt dispus să dau dovadă de mai multă generozitate, dar unii ar putea spune că ai fost foarte nechibzuit.

— Am fost... am... s-a bâlbâit Leo, nevenindu-i să creadă ce aude. Mi l-am făcut prieten pe viitorul rege al Nordului! Sunt ostaş, nu un afurisit de diplomat!

— Trebuie să fii şi una, şi alta.

Glokta era de neînduplecat.

— Acum ești lord guvernator. Unul dintre oamenii de seamă ai Uniunii. Unul dintre cei mai importanţi slujitori ai Maiestăţii Sale Auguste. Nu-ți mai este permis să gândești doar cu sabia, încearcă să-ţi folosești și mintea. M-ai înțeles, Alteță?

Leo se holba la arhilector, șocat de lipsa aceea de respect, de nedreptatea care i se făcea, de ingratitudinea crasă. Nici înainte nu se dăduse în vânt după Consiliul Închis, dar acum, după discuția cu conțopistul ăsta slut și veninos, se simțea realmente scârbit.

— Pe toţi blestemaţii de morţi! a murmurat el în limba nordică.

Arhilectorul ori a luat vorbele lui drept consimțire, ori a preferat să se comporte ca și cum exact asta erau.

— Cred că și lordul cancelar dorește să stați de vorbă. Are niște nelămuriri în legătură cu ultimele impozite plătite de Englia. Nu se cuvine să-l lași să aștepte.

Și a făcut un semn din cap spre pergamentul din pumnul încleștat al lui Leo. Tânărul uitase complet de el.

— Poate că lui ar fi mai bine să-i prezinți lista cu cheltuielile făcute cu războiul.

Glokta și-a luat pana din călimară și prima hârtie din teancul de pe birou.

— Se pare că un lord guvernator trebuie să se priceapă și la război, și la diplomație, și la *contabilitate.*

UN TALENT ÎNNĂSCUT

Spate-lat a deschis larg ușa trăsurii și s-a dat respectuos la o parte din drum.

Savine a ridicat din sprâncene la el.

— N-ai uitat nimic?

— Iertare!

I-a întins mâna.

— Hm... milady.

A ajutat-o să coboare, în vreme ce Rabik râdea cu gura până la urechi de pe capră, extrem de încântat să-l vadă că nu știe să se descurce.

Spate-lat socotea că ajunsese vizitiu acum. Măcar livreaua de vizitiu o avea. Tunică de un verde-aprins, cu bumbi din alamă, mai frumoasă decât avuseseră ofițerii care luptaseră în Styria. Plus cizme negre și lucioase, deși îl cam strângeau. Probabil că s-ar fi simțit ridicol în hainele astea atât de garnisite, dacă nu ar fi fost evident că toți oamenii din jur – ba chiar și ăia de mai departe – urmau să se uite la Savine, deci și la el.

Tot nu-i venea încă să creadă că femeia aceasta frumoasă și autoritară era una și aceeași cu tânăra zdrențuită și neajutorată care se ascunsese în camera fetei lui. Acum i se părea că aparține unei cu totul alte specii decât restul oamenilor vrednici de tot plânsul. Ținutele ei erau adevărate capodopere ale ingineriei, nu doar ale croitoriei, făcându-i o siluetă cum nu mai avea nimeni pe lume. Era grațioasă ca o balerină care merge pe sârmă; era de neoprit ca acrostolul cu figură de femeie de la prora corăbiilor de război. Oamenii se opreau și căscau gura la ea, ca la o zeiță coborâtă din ceruri și care acum se plimba tacticos prin șantierul lor.

— Să rămân aici? a întrebat-o Spate-lat în șoaptă pe Zuri, ajutând-o să se dea și ea jos din trăsură.

Nu că ar fi avut nevoie de ajutorul lui, pentru că era sprintenă ca o acrobată. Mai bine îl ajuta ea pe el.

— Nu, nu, a răspuns ea, cu același zâmbet greu de descifrat pe care îl avea mereu. Ar fi grozav dacă ai veni și tu cu noi.

Muncitorii făcuseră o spărtură mare în zidurile vechi ale orașului. Se vedeau dărâmăturile printre mormanele de schele, deasupra cărora se înălțau două macarale. Mai dărâmaseră și câteva rânduri de case și acum săpau un șanț larg prin mijloc. Mai multe grupuri de bărbați – unii chiar fără cămăși pe ei, în ciuda frigului – loveau vârtos cu târnăcoapele în ritmul unui cântec de muncă pe care-l mârâiau printre dinții încleștați. Femei în rochii jegoase, cu părul ud lipit de obraji, se opinteau să urce malul alunecos, purtând pe umeri cobilițe de care erau atârnate găleți pline cu noroi. Mai în spate, pe fundul șanțului uriaș, se vedeau mulți copii mânjiți de nămol din cap și până în picioare, care bătătoreau argila cu tălpile lor goale.

— Ce-i aici? a bâiguit Spate-lat.

— O să fie un canal, pe care se vor aduce mărfurile chiar în inima orașului, i-a răspuns Zuri. Și vor fi scoase pe același drum, bineînțeles.

— Și care-i profitul lui lady Savine?

— O cincime. Atât ar trebui să-i revină. Am venit tocmai ca să ne convingem că așa vor sta lucrurile.

Au urcat o scară și au trecut prin două șiruri lungi de funcționari. În fundul coridorului era un cabinet mult prea strâmt pentru huiduma de om cu câteva fire de păr cărunt pieptănate cu migală peste chelie și pentru biroul supradimensionat, îmbrăcat în piele verde. Individul a fost nevoit să se aplece periculos de mult ca să dea mâna cu Savine, punând astfel la grea încercare rezistența nasturilor de la jiletca de pe el.

— Meștere Kort, a spus ea, imediat ce Spate-lat a închis ușa.

— Lady Savine, cât de bucuros sunt să vă văd teafără și nevătămată.

Acum Kort i-a adresat lui Spate-lat un zâmbet puțin cam neliniștit. Spate-lat nu i-a răspuns la fel. Avea senzația că nu fusese adus acolo ca să zâmbească.

— Am fost... cu toții... extrem de îngrijorați.

— Cât de drăguț din partea voastră, a zis Savine, scoțându-și mănușile câte un deget pe rând, în timp ce Zuri a tras de acul de la pălărie, mare cât un pumnal. Însă, în afaceri, nu trebuie să ne lăsăm călăuziți de sentimente.

Cu un gest aproape indiferent, Zuri a ridicat pălăria de pe perucă. Peruca aia probabil costase mai mult decât câștiga Spate-lat într-un an întreg.

— Sunt foarte mulțumită să văd că merge bine lucrul la canalul nostru.

Kort a tresărit, a șovăit, a tresărit încă o dată, și-a împreunat mâinile și s-a aplecat spre ea.

— Nu-mi este deloc ușor să vă spun...

— Nu mă menaja, nu sunt făcută din sticlă, nu te teme că am să mă sparg.

— Din nefericire, lady Savine, am fost obligat să... să închei o altă înțelegere.

— Și cine este persoana asta atât de înțelegătoare?

— Lady Selest dan Heugen.

Expresia de pe chipul lui Savine nu s-a schimbat absolut deloc, dar lui Spate-lat i s-a părut că femeia își stăpânea cu greu furia.

— Vărul ei a avut amabilitatea să-mi facă rost de niște autorizații...

— Am avut o învoială, meștere Kort.

— Am avut, dar... nu ați fost aici ca să vă îndepliniți partea dumneavoastră din învoiala noastră. Din fericire, lady Selest a putut să vă ia locul.

Savine a surâs.

— Și tu chiar crezi că o poți pune în locul meu fără ca măcar să-mi ceri permisiunea?

Stânjenit de întrebarea aceasta, Kort s-a foit în scaunul prea mic pentru fundul lui prea mare.

— Instituția financiară condusă de Valint și Balk a avut amabilitatea să o gireze, iar doamna a avut amabilitatea să mă gireze pe mine. Zău, lady Savine, n-am avut încotro...

— De curând, am trăit ca un câine vreme de câteva săptămâni.

Sigur, zâmbetul nu se ștersese de pe buzele lui Savine. Dar acum parcă era puțin mai ironic, puțin mai amenințător.

— Și nu vorbesc în metafore, Kurt. Am flămânzit. N-am avut unde să mă spăl. Am stat ascunsă într-un colț, temându-mă în permanență că am să mor. Și asta mi-a schimbat perspectiva asupra vieții. M-a făcut să înțeleg cât de *fragili* suntem. Apoi am fost implicată într-o... să-i spunem o problemă de natură sentimentală, care nu s-a încheiat așa cum mi-aș fi dorit. Nu s-a încheiat *absolut deloc* așa cum mi-aș fi dorit.

— Am toată compasiunea pentru dumneavoastră, lady Savine...

— Compasiunea ta nu valorează nici măcar cât o *ceapă degerată* – și, crede-mă, știu despre ce vorbesc.

Savine și-a cules de pe mânecă un fir minuscul de praf și l-a frecat între degete.

— Eu canalul îl vreau. Așa cum am convenit. Nici mai mult, nici mai puțin.

— Ce să zic? a zis Kort, făcând un gest larg cu mâinile-i imense. Canalul meu nu mai este disponibil.

Zâmbetul lui Savine se transformase într-un rânjet de craniu. Îi ieșeau în relief ligamentele gâtului când accentua fiecare cuvânt în parte.

— Necazul este că afacerile se fac mai ales de ochii lumii. Este vorba despre încrederea pe care o au ceilalți în tine. Iar încrederea este ceva extrem de efemer. Sunt convinsă că o știm amândoi, ne-am izbit de asta de sute de ori. Acum pare tare ca fierul, iar în secunda imediat următoare se năruie ca o movilă de nisip bătută de vânt. În urma nenorocirilor de care am avut parte în Valbeck, mi-a fost profund zdruncinată capacitatea de a avea încredere în oameni. Pentru că oamenii mă pândesc. Oamenii mă judecă.

— Lady Savine, vă asigur că...

— Nu te obosi. Încerc doar să te fac să pricepi că, indiferent cine ar fi giranții tăi, nu-mi pot permite luxul de a vă îngădui ție și lui Selest dan Heugen să *abuzați* de mine în această situație.

S-a oprit și s-a uitat peste umăr, chiar în ochii lui Spate-lat.

Cel puțin n-o să-ți fie deloc greu să slujești o doamnă atât de bună cu noi, nu? – spusese Liddy. Iar Spate-lat îi zâmbise. *Ai dreptate. N-o să-mi fie deloc greu.* Și iată că acum nu mai zâmbea.

Știa foarte bine ce-și dorea Savine. Mai văzuse privirea aia și înainte, o văzuse în ochii unora dintre oamenii cu care se luptase. Oamenii ăia la care trebuia să fii foarte atent. Din cauza cărora trebuia să-ți faci griji.

Ştia foarte bine că aceeași privire era și în ochii lui. Un fel de bucurie nebună că se ajunsese până aici.

Normal că Spate-lat nu pricepea cu ce se mănâncă afacerile, contractele sau canalele. Dar înțelegea privirea aceea. Ba chiar foarte bine.

Prin urmare, a pus mâna pe marginea uriaşului birou al lui Kort şi l-a mutat din drum. N-avea loc unde să-l vâre, aşa că l-a ridicat. Şi atunci au alunecat toate pe pielea cea verde – și actele, și brizbrizurile și un cuţitaş foarte frumos pentru deschis plicurile. Au alunecat ca de pe o corabie care se scufundă și au căzut zornăind pe podea. Spate-lat a ridicat pe verticală mastodontul ăla de birou, lăsându-l pe Kort fără pic de apărare în scaunul lui, cu ochii aproape ieșiți din orbite și cu genunchii rotofei strânși unul în altul de spaimă. Spate-lat și-a scos ochelarii, i-a strâns cu grijă și i-a băgat în buzunar. Apoi a făcut câțiva pași în biroul pe care acum îl vedea ca prin ceață. O scândură puţin desprinsă a scârţâit sub talpa uneia dintre cizmele lui noi-nouţe.

— Am pierdut multe în Valbeck, meştere Kort, a auzit el vocea lui Savine, venită parcă de foarte departe. Mai multe investiţii şi mai mulţi parteneri de afaceri, o centură superbă şi o cameristă enervantă, dar foarte capabilă. Mi-am pierdut şi răbdarea – da, şi răbdarea mi-am pierdut-o acolo.

Spate-lat s-a apropiat atât de mult de Kort, încât acum li se atingeau genunchii. S-a aplecat şi s-a proptit cu mâinile de braţele scaunului. Acum stăteau la câțiva centimetri distanță unul de celălalt, suficient de aproape ca Spate-lat să poată desluși expresia de groază întipărită pe chipul meşterului.

— Mă enervezi, a spus Savine. Şi sunt în stare să distrug lucrurile care mă enervează. Să le distrug în aşa fel încât să nu mai poată fi reparate.

Pufnind pe nas, exact ca un taur, Spate-lat a apucat cu atâta putere scaunul, că l-a făcut să geamă din toate balamalele. Da, exact ca un taur făcea, nu degeaba i se spunea „Taurul" Spate-lat. Se purta acum de parcă abia se mai putea ţine în frâu. Poate aşa şi era.

— Învoiala noastră rămâne valabilă! a chirăit Kort, întorcând faţa şi strângând tare din ochi ca să nu-l mai vadă pe Spate-lat. Bineînţeles că rămâne valabilă, lady Savine? Cum altfel?

— O, dar îmi dai o veste *excelentă*!

Iar tonul vesel al lui Savine a descleştat mâna aceea nevăzută care-l strângea pe Spate-lat de gât.

— Dumneavoastră sunteţi singurul partener pe care mi l-am dorit vreodată! a început să îndruge aiurea Kort. Din fier este făurită învoiala noastră, întocmai ca podul meu...

— Podul *tău*?

Acum Spate-lat îşi punea ochelarii înapoi pe nas, iar Kort a schiţat un zâmbet bicisnic şi disperat.

— Al *nostru*.

— Splendid!

Savine a început să-şi pună mănuşile, iar Zuri i-a aşezat pălăria peste perucă, dând dovadă de o precizie de adevărat maestru, după care a înfipt şi acul la locul lui.

— N-aş dori să fiu nevoită să-l trimit pe jupânul Spate-lat la tine de unul singur, fără să-l însoţesc şi eu ca să-l pot ţine în frâu. Cine ştie ce s-ar întâmpla?

Spate-lat a închis uşurel uşa în spatele lor. Abia când şi-a luat mâna de pe clanţă şi-a dat seama cât de tare îi tremură.

Zuri s-a apropiat de unul dintre funcţionari.

— Mi se pare că meşterul Kort are nevoie de puţin ajutor ca să-şi pună biroul la loc.

Când a ieşit în urma lui Savine, pe Spate-lat aproape l-a orbit lumina de afară.

— Nu sunt vizitiu, nu? a mormăit el.

— Mă ocup şi cu identificarea talentului, acolo unde există, a spus Savine, stând cu ochii la muncitorii care lucrau la săparea canalului. L-am recunoscut pe al tău chiar din clipa în care m-ai salvat de oamenii ăia, pe baricada din Valbeck. Dacă te-aş angaja să-mi fii un simplu vizitiu ar fi ca şi cum aş angaja un mare pictor să-mi dea coliba cu var. Dar nu-i aşa că te simţi mult mai bine acum?

Şi s-a apropiat de el ca să-i şoptească la ureche:

— Eu, una, aşa mă simt.

Apoi a pornit cu pas uşor spre trăsură. Parcă plutea, parcă toată lumea era a ei.

— Ai un talent înnăscut pentru asta, jupâne Spate-lat, a zis Zuri, punându-i ceva în mână.

O monedă de aur. De douăzeci de mărci. Mai mult decât primise el pentru o lună de muncă la fabrica de bere din Valbeck. Mai mult decât primise el pentru atacul din Musselia.

Spate-lat a ridicat ochii la ea.

— Tu crezi în Dumnezeu, da?

— O, da! Cu toată ființa mea.

— Credeam că El este împotriva oricărui fel de violență.

— Dacă așa ar fi... a surâs Zuri, închizându-i pumnul dureros peste monedă și bătându-l prietenește pe el. Atunci de ce ar crea El oameni ca tine?

FRUMOASELE MOMENTE

Leo se simțea stingher la propria petrecere.

Avea loc în Sala Oglinzilor, cel mai minunat salon dintr-un palat înțesat de asemenea încăperi minunate. Absolut toți pereții erau placați cu oglinzi argintate de Visserine, iar cei mai bogați, cei mai nobili și cei mai arătoși oameni din Uniune își puteau vedea imaginile multiplicate de foarte multe ori și în toate direcțiile.

Firește că prezentările nu se mai sfârșeau. Leo a tot strâns mâini moi și umede și a tot sărutat obraji cu tencuială groasă de pudră, până când au început să-l doară degetele și să-și simtă buzele crăpate. Un adevărat torent de felicitări și de manifestări de stimă și de urări de bine. Un adevărat asalt de nume mult prea lungi și de titluri mult prea stufoase, abia auzite și uitate în secunda imediat următoare.

Ambasadorul de Colo sau de Dincolo. Ministrul al Nu-se-știe-ce. Nepoata lordului Cum-naiba-îl-cheamă. Un chelios bătrân și zâmbăreț, pe care cică îl chema Întâiul dintre Magi, care i-a bolborosit niște aiureli oculte despre cum înfrângerea Devoratorilor într-o arenă cu săruri de fier este identică cu înfrângerea lui Stour Amurg într-o arenă cu iarbă. Leo a presupus că era o glumă, dar nu una amuzantă. Îl doreau obrajii de la toate zâmbetele alea forțate și de la cât dăduse din gură făgăduind prietenii până dincolo de moarte, promisiuni care se stingeau în secunda imediat următoare.

Dar nu asta își dorise? Să fie adulat de cei mai de seamă oameni din regat? Însă acum, când i s-a împlinit dorința, toate omagiile care i se aduceau i se păreau cumplit de *prefăcute.* Ar fi preferat să se afle într-un hambar, împreună cu Copoiul și cu războinicii acestuia și cu prietenii lui. L-a observat atunci pe Jurand, care stătea singur în cealaltă parte a sălii și a zâmbit sincer. A vrut să pornească spre el, dar l-a oprit cineva.

— Cred că este un afront, a murmurat un bărbat înalt, care părea doar cu vreo zece ani mai în vârstă decât Leo, cu toate că părul lui frumos pieptănat era complet alb.

— Ce anume? l-a întrebat Leo, care cădea mereu în asemenea curse.

— Că trebuie să-ți împarți triumful cu prințul moștenitor. Tu ai fost cel care și-a vărsat sângele pentru națiunea noastră. Cu ce se poate lăuda moștenitorul corcit cu sânge styrian? Că a spânzurat niște țărani?

Parcă individul ăsta cu păr alb intrase cumva în căpățâna lui Leo și i-a citit gândurile.

— Presupun că ăsta-i motivul pentru care există familiile regale – ca să-și asume merite necuvenite, a murmurat Leo.

— Eu sunt Fedor dan Isher.

Dacă era totuși adevărat că-ți poți da seama de caracterul omului după felul în care-ți strânge mâna, atunci Isher era ferm, rece și prudent.

— Aceștia sunt colegii mei din Consiliul Deschis, lorzii Barezin...

Un individ corpolent, cu ten cuperozic, cu o claie de păr blond și îmbrăcat cu o uniformă plină de trese, care amenința să se sfâșie pe la cusături.

— ... și Heugen.

Scund și chipeș, cu ochi mici și strălucitori și cu o mustață tunsă frumos deasupra gurii bosumflate.

— Îmi pare bine de cunoștință!

Ce bine era să audă niște nume pe care le știa cât de cât. Cei trei erau căpeteniile celor mai puternice familii de nobili din Midderland. Oameni care stăteau alături de el în primul rând din Camera Lorzilor.

— Tatăl meu l-a cunoscut pe tatăl tău, i-a spus Barezin, căruia îi tremurau fălcile de emoție. Ce om minunat – așa îmi zicea mereu. Ce bărbat adevărat, ce exemplu de virtute! Au fost prieteni buni.

Din câte mai ținea minte Leo, tatăl său întotdeauna disprețuise Consiliul Deschis, considerându-l un cuib de vipere. Însă aceasta era o nouă generație și el și-a spus că nu-ți strică niciodată câțiva prieteni în plus.

— Dorim să-ți mulțumim pentru marele serviciu pe care l-ai făcut Uniunii, a spus Isher, pe un ton scurs și plictisit.

— Mare rușine că te-au lăsat singur! a spus Barezin printre dinți. Mare ticăloșie!

— Noile legi ne împiedică să deținem armate permanente.

Heugen vorbea rar și apăsat, clătinând permanent din cap, de parcă nimic din ce se întâmpla nu se ridica la nivelul așteptărilor sale.

— Dacă am fi avut, am fi *sărit* imediat în ajutorul tău.

— Sunteți foarte amabili că spuneți asta, a murmurat Leo.

Deși un ajutor real ar fi fost o dovadă și mai mare de amabilitate.

— Drepturile și privilegiile noastre din vechime sunt atacate în mod constant, a intervenit Isher, pe un ton mai scăzut. De către Oase Betege și acoliții lui.

Heugen dădea acum din cap exact ca o găină care ciugulește din boabele de porumb.

— Cei din Consiliul Închis nu sunt decât...

— O gloată de birocrați *cretini*! a izbucnit Leo, incapabil să se mai abțină. Cât *tupeu* pe ticălosul ăla de Glokta! Și nici cancelarul nu s-a lăsat mai prejos. Cum de și-a permis să mă interogheze pe mine despre taxele suplimentare, după ce noi ne-am vărsat sângele ca să le câștigăm războiul! Mulți oameni buni *au murit*! Cetățenii Engliei vor...

A vrut să zică „vor spumega de furie“, dar și-a dat seama cu cine vorbește și a spus:

— ... fi extrem de nemulțumiți.

Totuși Isher părea destul de încântat.

— Membrii Consiliului Deschis trebuie să facă front comun. Mai cu seamă acum, când ne confruntăm cu frământări în păturile inferioare ale societății.

— Locul tău este alături de noi, a adăugat Barezin.

— În *fruntea* noastră, a adăugat și Heugen.

— Fii apărătorul nostru, a spus Isher, strângându-și încet pumnul, la fel cum a fost și bunicul tău.

— Serios? Asta a fost? s-a mirat Leo, începând să cam pună la îndoială sinceritatea acestui cor de lingușeli. Eu am auzit că a fost un trădător.

Dar nu a reușit să-i taie elanul lui Isher, care s-a aplecat și i-a șoptit la ureche.

— A fost un *patriot* – eu așa am auzit. Pur și simplu a refuzat să se lase intimidat de Bayaz.

Şi a făcut un semn din cap spre cheliosul cufundat într-o discuţie cu lordul cancelar Gorodets, care, fără pic de exagerare, părea intimidat la culme.

— Ăla *chiar* este Bayaz? a întrebat uluit Leo.

Isher a strâmbat din buze.

— În ultimul război, le-a promis unchilor mei rangurile de şambelan şi cancelar, dar după aceea, când l-a avut pe rege la degetul mic, a uitat brusc de promisiune.

— Loialitatea este o calitate remarcabilă, a zis Barezin. Cu adevărat remarcabilă. Dar trebuie să funcţioneze din ambele sensuri.

— Loialitatea faţă de un regim corupt, a adăugat Heugen, este o *prostie* cât casa. Ba şi mai rău de atât. Este laşitate. Şi mai rău! Este *trădare*!

Leo nu era prea sigur că înţelege.

— Da?

— Neapărat trebuie să facem o întrunire doar între noi, cei mai influenţi membri ai Consiliului Deschis, a propus Barezin. Pentru că doar noi le putem arăta celorlalţi calea de urmat.

— Să discutăm modul în care ne putem promova interesele, a spus Heugen.

— Şi ar fi *extrem* de important să avem printre noi un adevărat erou, a spus şi Isher.

— Cu siguranţă că ar fi extrem de important pentru mine, a fost de acord Leo.

Apoi s-a uitat în jur şi a dat cu ochii de o femeie cu păr roşu, frapant de roşu, care se apropiase de el.

— Domniile voastre n-ar trebui să-l acapareze întreaga seară pe eroul zilei. Văd că nu aveţi politeţea de a face prezentările, aşa că...

Deşi nici măcar nu le dăduse ocazia s-o facă şi era limpede că se putea descurca fără niciun ajutor.

— Sunt Selest dan Heugen, a spus ea, întinzând mâna.

— Încântat, a zis Leo, aplecându-se să i-o sărute.

Şi chiar că era încântat.

— Aţi ridicat nivelul acestei reuniuni, a adăugat el.

Femeia a scos câteva hohote cristaline de râs şi şi-a făcut vânt cu evantaiul, iar el a zâmbit şi ea i-a făcut şi lui vânt cu evantaiul, iar el a râs şi Isher, Barezin şi Heugen s-au răspândit printre ceilalţi invitaţi, bombănind ceva despre cum vor sta ei de vorbă pe îndelete la un moment dat. Însă Leo nu prea mai era atent la ei.

Selest o chema. Cât de frumos suna numele ăsta! Şi părea a-i sorbi cuvintele, de parcă tot ce spunea el ar fi fost ceva neaşteptat şi fermecător şi foarte, foarte inteligent.

— Îţi place oraşul nostru? l-a întrebat ea.

— Mult mai mult de când te-am cunoscut pe tine.

— Vai, Alteţă, mi se pare că vrei să mă flatezi.

L-a atins uşor pe mână cu vârful degetelor într-un fel care în niciun caz nu putea să fie întâmplător. Sau putea? S-a apropiat şi mai mult de el şi i-a şoptit cu o voce uşor răguşită:

— Neapărat să vii să-mi vezi noua fabrică până pleci din Adua.

De parcă vizitarea unei fabrici ar fi fost cine ştie ce plăcere interzisă. Dar felul în care îl privea pe deasupra penelor mari ale evantaiului l-a făcut să se întrebe dacă nu cumva mai erau şi alte lucruri incluse în vizita asta.

— Cu ce...

Din păcate, vorbea acum la fel de piţigăiat ca Bremer dan Gorst, aşa că a fost nevoit să-şi dreagă vocea şi să o ia de la capăt:

— Cu ce te ocupi aici?

— Fac bani, a chicotit din nou femeia. Cu ce altceva să mă ocup?

Rikke crezuse că nu se va simţi deloc în largul ei când va merge călare prin Auda, în mijlocul unui mare alai. Acum şi-a dat seama cât de tare se înşelase.

Parcă fusese un fel de concurs în care participanţii trebuiau să inventeze situaţii în care ea să se simtă absolut insignifiantă, un nimeni, un nimic, o arătare urâtă şi cu ticuri şi mai urâte; iar ce se întâmpla aici fusese ideea câştigătoare. Tot ce mai lipsea era să facă o criză, să se scape pe ea şi să umple cu rahat toată pardoseala aia imaculată şi atunci chiar că ar fi fost totul perfect.

Toţi erau atât de *curaţi.* Toţi miroseau atât de *frumos.* Încălţările tuturor erau atât de *lustruite.* Şi toţi aveau mutrele alea zâmbăreţe ca nişte măşti, ca să n-ai habar ce gândeau cu adevărat. Şi toţi vorbeau doar în şoaptă, de parcă împărtăşeau cine ştie ce secrete menite doar pentru anumite urechi, urechi care evident că nu erau ale ei. Bine măcar că Ochiul Lung o lăsase deocamdată în pace. Singurele năluci din jur erau doar propriile imagini care se strâmbau la ea din oglinzile imense de pe pereții sălii.

Parcă nu se mai simțea deloc bine în pielea ei, darămite în hainele de pe ea. Păcat că n-avea la ea o bucățică de chagga pe care s-o roadă, dar nu-și luase așa ceva cu ea, pentru că ăsta nu i se păruse un loc în care să-ți poți permite să mesteci chagga fără pic de jenă. Și chiar că nu era. Unde să o scuipi? Pe spinarea cuiva? În tot salonul ăla imens erau doar câțiva oameni pe care-i știa. Oricum nu putea să spună că Bayaz i-ar fi prieten, plus că magul era îmbrăcat la fel de elegant ca toți ceilalți și se strecura cu dezinvoltură printre grupurile de oameni de parcă ar fi fost la el acasă. I se vedea de la distanță luciul cheliei când se oprea să divulge în șoaptă taine pesemne doar de el cunoscute. Jurand stătea singur într-un colț, probabil tânjind după Leo mai mult decât tânjea Rikke însăși, în vreme ce Leul cel Tânăr se afla în centrul atenției noilor săi prieteni, care precis că îl vor înjunghia pe la spate cu primul prilej.

Și, ca să-i mai pună nițică sare pe rana și așa mult prea dureroasă, apăruse din senin și o femeie care s-a apropiat de el. O femeie cu piele albă, de o frumusețe nepământeană, cu părul mai roșu decât cel mai roșu păr de pe fața pământului, prins elegant cu pieptănași din aur și căzându-i în bucle superbe pe umerii pistruiați. Aveai impresia că, din clipă în clipă, o să-i iasă țâțele peste decolteu – dar uite că, printr-o magie făcută de croitorese, au rămas cât de cât la locurile lor. Chestie care nu i-a scăpat lui Leo. După privirea lui fixă, ai fi crezut că mândra aia și-a vârât în decolteu taina creației. Femeia avea la gât un colier din pietre roșii și strălucitoare și la mână o brățară din aceleași pietre, plus alte pietre din astea cusute pe corsaj și – zău, pe toți morții! – chiar pe pantofi.

Iar Rikke avea un inel în nas, asemenea unui taur îndărătnic.

Inelul ăsta o definea. Își dorea să-și scoată drăcia aia, dar ar fi însemnat să-și sfâșie jumătate din nas. Oricum nu credea că ar observa cineva. N-avea nici cea mai vagă idee despre cum se joacă jocul ăsta complicat cu evantaie și bătut din gene și vorbe cu două înțelesuri aruncate peste umăr și țâțe acoperite dar nu prea cine știe ce. Prin urmare, ce șanse ar fi avut ea să câștige?

A mai sorbit puțin din poșirca aia de vin pe care i-o dăduseră. N-avea niciun gust, dar începuse să aibă oarece efect. Adică acum o ardeau urechile și se simțea și mai tristă, și mai geloasă. Lumea zice că băutura ar trebui să te înveselească, dar îi înveselește doar pe oamenii deja veseli. Lumea uită să spună că îi face și mai nefericiți pe ăia care suferă deja.

A scos o râgâială grețos de dulce și și-a scărpinat limba de dinți.

— Of, bărbații ăștia! a murmurat ea, copleșită de neputință.

— Știu, a spus cineva din apropiere. Imposibil să te înțelegi cu ei.

Pe toți morții, mândra asta era și mai frumoasă decât aia de dinainte. Îi lucea atât de tare pielea, de parcă ar fi fost făcută dintr-un aliaj magic din carne și argint. Își mișca cu grație de balerină mâinile cu degete lungi, făcând gesturi îndelung exersate și aduse la perfecțiune.

— Rahat! a șoptit Rikke, neputând să-și ia ochii de la femeia aceasta. Da' știu că te-ai străduit să arăți bine.

— Sincer, cameristele mele s-au străduit. Eu doar am stat și le-am lăsat să-și facă treaba.

— Cameriste? Adică mai multe? De câte ai nevoie?

— Doar de patru, dacă știu meserie. Îmi place foarte mult bluza ta. Pare atât de comodă. Mi-aș dori să pot purta și eu una la fel.

— Și de ce nu porți?

— Pentru că o doamnă din înalta societate trebuie să respecte un milion de reguli. Nu-ți spune nimeni care sunt regulile astea, dar sancțiunile pentru încălcarea lor pot fi extrem de aspre.

— Am impresia că-i o mare bătaie de cap.

— Nici nu știi cât de mare.

— Trebuie să recunosc că n-am știut la ce să mă aștept, a zis Rikke, trăgându-se de bluză.

I se lipise la subsuori din cauza căldurii degajate de toți oamenii ăștia prefăcuți și mincinoși.

— Mi-am luat și cizme noi. Ba chiar m-am și pieptănat, a adăugat ea emoționată, silindu-se să-și îndese în spatele urechii câteva șuvițe încâlcite. Dar am dormit în pădure câteva săptămâni și de atunci părul meu nu mai vrea să stea cum trebuie. Tu cum ți-l faci să stea... *așa?*

Femeia i-a șoptit la ureche:

— E o perucă.

— Da?! a exclamat uluită Rikke, holbându-se la toate codițele strălucitoare, împletite și puse unele peste altele, formând un coc înalt care semăna cu un fuior de aur. Seamănă cu părul... foarte bine seamănă.

— Chiar păr este. Doar că nu-i al meu.

— Al tău nu crește?

— Îl tai foarte scurt.

— Adică îl taie cameristele tale.

— Da, ai dreptate. Majoritatea femeilor de aici poartă peruci. Asta-i moda acum.

A accentuat cuvântul *modă* de parcă acesta ar fi putut să explice orice fel de nebunie.

— Și toată lumea știe asta?

— Toată lumea.

— Atunci, de ce vorbim noi în șoaptă? a întrebat-o Rikke, evident tot în șoaptă.

— Pentru că... toată lumea o știe, dar nimeni nu vrea s-o recunoască.

— Deci... vă radeți în cap ca să vă puneți un fel de pălărie făcută din părul altcuiva și după aia mințiți? s-a încruntat Rikke. Păi, pe lângă treaba asta, necazurile mele sunt floare la ureche.

— Nu toți avem destul curaj ca să spunem adevărul.

— Nu avem toți destulă minte ca să știm cum să mințim.

Femeia s-a uitat atentă la Rikke.

— Nu cred că tu n-ai minte.

Rikke s-a uitat atentă la femeie.

— Nu cred că tu n-ai curaj.

Femeia a tresărit, de parcă vorbele ei o atinseseră într-un punct sensibil, și a schimbat imediat subiectul.

— Îmi plac foarte mult și colierele tale.

Rikke și-a înfipt bărbia în piept ca să se uite la harababura de talismane adunate de-a lungul anilor. Câteva gurkiene, altele nordice, câțiva dinți de șaman și altele asemenea. Crezuse că niciodată nu poți să ai prea mult noroc. Acum toate obiectele atârnate la gâtul ei i se păreau o grămadă de mizerii vechi. Și-a băgat degetul mare prin cureluşa de care era agățat cuiul din lemn și l-a ridicat să-l arate femeii.

— Pe ăsta trebuie să-l mușc atunci când fac câte o criză. De-aia are urme de dinți.

Femeia a ridicat din sprâncene.

— Și elegant, *și* folositor.

— Astea-s rune. Le-a cioplit prietena mea, Isern-i-Phail. Ar trebui să mă ferească de rele. Dar, la anul pe care l-am avut, mă cam îndoiesc că ar funcţiona.

— Indiferent de asta, să ştii că sunt foarte drăguţe. N-am mai văzut niciodată aşa ceva.

Şi chiar părea sinceră, plus că fusese destul de amabilă.

— Poftim, a zis Rikke, scoţându-şi şiragul de rune şi punându-l la gâtul femeii. Poate pe tine te vor ajuta mai mult.

— Mulţumesc, a spus Savine.

Şi, pentru prima oară în viaţă, mulţumirile ei nu erau prefăcute. Se simţea complet dezarmată în faţa acestui gest simplu şi spontan. Nici nu mai ţinea minte de câtă vreme nu-i mai dăduse cineva vreun cadou fără ca persoana respectivă să nu se aştepte să primească în schimb ceva cel puţin de două ori mai valoros.

— Eu pot să-mi fac rost de altele, a zis tânăra nordică, făcând un semn nepăsător din mână. Oricum, arată mult mai bine pe tine. Ai umeri mai frumoşi.

— De la scrimă.

— De la lupta cu sabia?

— Este un exerciţiu foarte bun. Mă ajută să mă concentrez...

Şi-a amintit pe neaşteptate cum vârâse sabia printre coastele omului ăluia în şanţul din Valbeck. Cum urlase el când încercase să şi-o scoată din el. S-a cutremurat, încercând să alunge coşmarul.

— Deşi... poate joaca cu săbiile nu-i o idee prea bună.

— Cred c-o să încerc să fac exerciţii din astea cu securea. Securile sunt la mare căutare acolo de unde mă trag eu.

— Am auzit.

Şi şi-au zâmbit. Savine şi-a spus că i se păreau absolut încântătoare manierele necizelate ale acestei tinere. Dar, ca de obicei, adevărul era cu totul altul şi mult mai puţin sentimental. Încă nu se vedea în stare să discute cu vreo persoană mai importantă. Încă nu-şi recăpătase încrederea de sine.

Ori de câte ori îşi exprimau oamenii părerile de rău – desigur că nesincere – faţă de încercările grele prin care trecuse sau voiau s-o asigure de bucuria – la fel de puţin convingătoare – cu care primiseră vestea că se întorsese teafără şi nevătămată, îi venea pur şi simplu să le dea un pumn, să-i trântească la pământ și să-și înfigă tocul în ochii lor. Întreaga zi trăsese pe nas prafuri albe. Un pic la răsărit, ca să-i alunge visele urâte. Un pic la micul-dejun, ca să se mențină pe linia de plutire. Poate încă vreo două firișoare înainte de prânz. Numai că, în loc să-i ascută simțurile, așa cum se întâmpla înainte, prafurile astea o făceau acum încordată și necivilizată și neobișnuit de nechibzuită.

— Uite, din partea mea.

Și-a desfăcut colierul de la gât. Era făcut din aur roșu de Suljuk și din cele mai superbe smaralde verzi din Thond, minunat îmbinate de bijutierul ei din Ospria, la un preț care a uluit-o până și pe ea. L-a pus la gâtul tinerei și l-a închis.

Fata și-a bulbucat ochii la bijuteria strălucitoare amestecată acum printre toate șiragurile alea încâlcite de mărgele și de talismane.

— Nu... nu pot să primesc așa ceva.

— O să-mi iau altul, a liniștit-o Savine, tot cu un gest nepăsător din mână. Arată mult mai bine la gâtul tău. Ai pieptul frumos.

— Arăt ca un răhățel cu inel de aur, a zis tânăra, uitându-se la rochia lui Savine. Tu ai de două ori mai multe lucruri decât mine.

— N-am nici măcar jumătate din cât ai tu, plus niște jupoane și corsete foarte scumpe.

Savine a întins ambele mâini, i-a dat pe spate claia de păr roșcat și zbârlit și s-a uitat bine la chipul ei. Evident că era un gest arogant, dar asta era starea ei de spirit.

— Da, ai niște atuuri înnăscute.

— Poftim? Ce am? a exclamat Rikke, ușor speriată.

Savine și-a pus degetul sub bărbia fetei și i-a întors fața spre lumină.

— Oase puternice și trăsături frumoase. Dantură impecabilă. Și ochii, desigur.

Mari și deschiși la culoare și atât de expresivi.

— N-am mai văzut niciodată ochi ca ai tăi.

Acum a fost rândul lui Rikke să tresară de parcă vorbele astea îi atinseseră un punct sensibil.

— Nu prea știu dacă sunt o binecuvântare sau un blestem...

— Eu cunosc femei capabile să facă moarte de om pentru ei. La propriu. O oră doar să se ocupe de tine cameristele mele și toate cucoanele de aici ar muri de invidie când te-ar vedea.

Savine a bătut-o uşurel pe obraz şi şi-a luat mâinile de pe ea. Apoi s-a încruntat la oamenii proşti şi nesimţitori din jur.

— Iar asta demonstrează cât de mare şi de ridicolă este minciuna asta. Cât de mari şi de ridicole sunt minciunile care se spun *întotdeauna* în jurul nostru.

Şi-a dat acum seama că o cuprinsese o furie cumplită pe tot şi pe toate şi s-a scuzat:

— Iartă-mă. Am fost mult prea necuviincioasă.

— Ba mie mi se pare că ai fost grozavă, a spus fata, privind în jos la colier şi parcă arătând şi mai drăgălaşă acum, când se îmbujorase de emoţie. Când o să mă vadă tata cu ăsta la gât, o să se mire atât de tare că o să se cace pe el.

— Eu nu ştiu ce ar crede tatăl meu, dar el oricum se cacă pe el în fiecare zi.

Tânăra i-a zâmbit larg.

— Eşti de viaţă, să ştii!

Şi uite că, absolut din senin, acum a fost cât pe ce s-o podidească plânsul pe Savine. S-a uitat în jur la Sala Oglinzilor, încercând să-şi stăpânească lacrimile. A văzut un bătrân cu chelie, pe care parcă îl mai văzuse undeva, dar nu mai ştia unde şi în ce împrejurări. Iar moşul ăla stătea cu ochii pironiţi la ea, ca un măcelar într-un târg de vite. Şi-a desfăcut evantaiul, dorindu-şi să se poată ascunde cu totul în spatele lui.

— Ba nu, a murmurat ea. Nu sunt deloc aşa.

Şi apoi a trebuit să se stăpânească şi când l-a văzut pe Orso, care i se părea şi beat, şi abătut şi se sprijinea fără pic de vlagă de o coloană. Parcă avea un cârlig în gât şi, ori de câte ori dădea cu ochii de el, cineva trăgea cu forţă de cârligul ăla. Bineînţeles că voia să ajungă regină. Singura ei dorinţă era să se ducă la el şi să-şi pună mâna în mâna lui şi să spună că, da, îi va fi soţie, şi să-l sărute, şi să-l strângă în braţe, şi să-i vadă zâmbetul de fericire...

Şi să se căsătorească cu fratele ei.

Simpla idee îi provoca greaţă. Dar oricum îi era greaţă de tot şi de toate în ultimul timp. Aşa că a încercat să respire profund. Şi i-a fost cam greu. Îl pierduse pentru totdeauna, aşa cum se pierduse pentru totdeauna şi pe sine, pe acea femeie care fusese iubita lui Orso. Şi nici măcar nu-i putea explica de ce. Cât de mult trebuie să o urască. Probabil la fel de mult cât se urăşte ea însăşi.

— Lady Savine?

Spre marea ei stupoare, l-a văzut pe rege chiar lângă ea, purtând pe chip aceeași expresie chinuită și fascinată pe care o avea întotdeauna în prezența ei.

— Maiestate!

Din simplu reflex, Savine a făcut o plecăciune, simțind cum deja îi luaseră foc obrajii. Cu coada ochiului, a văzut cum fătuca din Nord încerca din răsputeri s-o imite, dar, fiind îmbrăcată în pantaloni, a eșuat lamentabil.

— Mi-a plăcut nespus de mult vizita la Societatea Solară, a început să îndruge regele.

Dar Savine abia dacă mai reușea să-l audă, atât de tare îi pulsa sângele la tâmple.

— Sunt atât de impresionat de realizările tale și ale meșterului Curnsbick. Fabricile, invențiile, *progresul.* Sunt atât de mândru să am... supuși... ca tine. Tinere doamne care ne arată drumul spre viitor și...

— Vă rog să mă scuzați, a bâiguit ea.

S-a întors atât de repede cu spatele la el, că a fost cât pe ce să se împiedice. Îi tremurau genunchii și abia a reușit să facă un pas sau doi.

— Pe mine mă cheamă Rikke, a auzit-o acum pe tânăra nordică turuind în spatele ei. Rimează cu „ridiche".

— Da, desigur, fiica Copoiului! A fost prieten cu bunul meu prieten, Logen Nouădegete.

— Hai să fim realiști, Maiestate!

— Exact asta spun și eu!

— Că tot a venit vorba, tata zice că ni s-au promis șase locuri în Consiliul Deschis...

Savine a început să se tragă de corset, încercând în zadar să respire mai bine. Parcă o îngropase cineva, așa se simțea acum. Era convinsă că va țâșni voma din ea peste toată elita societății adunată acolo. Însă a văzut ceva și i-a trecut prin suflet un junghi neașteptat de furie rece, făcând-o să-și recapete stăpânirea de sine.

Selest dan Heugen, cățeaua aia ipocrită. Stătea la doar vreo douăzeci de pași de ea și își folosea toate armele din arsenal ca să-l cucerească pe Leo dan Brock. Ia uite-o cum își face vânt cu evantaiul ăla imens de parcă i-ar fi luat foc țâțele.

Chiar a crezut că stratagemele ei perfide o vor ajuta să se insinueze în locul lui Savine? Că o vor ajuta să-i fure canalul, relațiile, partenerii de afaceri, profiturile? Bineînțeles că exact asta ar fi făcut și Savine în locul ei, dar cu atât mai mult trebuia acum s-o pedepsească pentru asta.

Selest a observat-o cum se îndreaptă spre ea, ca purtată de un val de furie veninoasă, și s-a repezit să preîntâmpine un eventual dezastru.

— Lady Savine! Vai, cât de *fericiți* suntem să te vedem teafără și nevătămată!

— Vai, lady Selest, ce comoară ești!

— Îmi imaginez că ai trecut printr-un calvar *îngrozitor.*

Dorința de a sări la beregata viperei era de-a dreptul copleșitoare. Dar Savine doar a ridicat ușor din umeri.

— Nu numai eu am suferit.

Selest era frumușică, isteață și bogată, dar își conducea afacerile folosindu-se de farmecele sale trupești și zâmbea mult prea mult. Dacă zâmbești încontinuu, o să ajungi să dezguști lumea, la fel ca bucătarul care nu știe să facă decât bezele. Zâmbetul tău trebuie să fie o delicatesă rară, oferită cu țârâita, pentru ca oamenii să tânjească să o guste din nou. Așa că acum Savine a schițat un surâs către Brock, un surâs fugar, aproape ascuns complet în spatele evantaiului.

— Eu sunt Leo, a zis el, cu accentul ăla necizelat din Anglia.

— Desigur, a spus Savine.

Stropi de bârfe otrăvite se prelingeau din tonul lui Selest:

— Lady Savine a fost în *Valbeck.*

De parcă asta ar fi fost cine știe ce secret dezonorant. Voia să lase impresia că Savine era distrusă. Însă nu va reuși decât s-o facă să pară și mai fascinantă. Va avea grijă Savine de asta.

— Adevărat, a zis ea, întorcând capul și mușcându-și buzele ca și cum încă o bântuiau amintirile acelea oribile.

Brock a căscat ochii la ea.

— În timpul revoltelor?

— Vizitam o fabrică al cărei coproprietar sunt... *eram*... și atunci au izbucnit.

Nu a continuat imediat, dar l-a privit pe Leo în ochi. De parcă nu ar fi vrut să mărturisească asta, însă nu era în stare să-i ascundă adevărul.

— Ne-au atacat muncitorii. Câteva sute. Cu ruşine trebuie să recunosc că m-am încuiat într-un birou. De acolo am auzit cum i-au doborât pe paznici, i-am auzit cum l-au bătut pe partenerul meu de afaceri.

Brock se uita la ea cu gura căscată.

— Pe toţi morţii...

Savine a surprins acum expresia de nesiguranţă de pe figura lui Selest şi i-a făcut o foarte mare plăcere. Clar că îşi dădea seama că toate prostiile debitate de ea nu se puteau compara cu această poveste.

— Am văzut o scândură parţial desprinsă din duşumea şi am tras de ea şi mi-am rupt toate unghiile. Am coborât pe acolo, abia strecurându-mă şi târându-mă printre maşinării, în vreme ce răzvrătiţii spărgeau uşa biroului de deasupra.

Brock era realmente vrăjit.

— Ai dat dovadă de mult curaj.

— Mai degrabă aş zice că am avut noroc. Am văzut cum a căzut un paznic într-una dintre maşinăriile alea. Roţile dinţate i-au sfârtecat braţul.

Selest s-a înfoiat puţin şi a bătut des din gene, încercând să recâştige atenţia lui Brock. Zadarnică încercare. Câteodată câştigă minciunile drăgălaşe. Însă alteori adevărurile dure te marchează mult mai profund. Aşa că Savine a continuat să vorbească, imaginându-şi că fiecare vorbă a ei era o palmă peste obrazul lui Selest.

— M-am târât prin măruntaiele fabricii spre râu şi m-am strecurat cu greu printre un zid şi o roată de moară. Am găsit pe mal o haină jegoasă, adusă de apă, am pus-o pe mine ca să fiu luată drept o cerşetoare şi am fugit de acolo. Oraşul... înnebunise pur şi simplu. Bande dezlănţuite de răzvrătiţi. Oameni luaţi prizonieri şi mânaţi de la spate ca oile la abator. Proprietari spânzuraţi de braţele macaralelor. Din tot sufletul mi-aş dori să pot spune că am încercat să sar în ajutorul celor atacaţi, dar nu mă gândeam decât la mine. De fapt, mai corect ar fi să spun că abia dacă mai eram în stare să gândesc.

— Nimeni nu te-ar putea învinui, a spus Brock.

— Am fost fugărită prin mahalale. Printre maghernițele unde se înghesuie câte doisprezece oameni într-o cămăruţă. Prin glodul cocinilor. Am ajuns într-o fundătură şi acolo m-au încolţit doi bărbaţi...

Foarte bine îşi amintea momentele acelea. Foarte bine îşi amintea şi chipurile celor doi. Iar acum va profita de pe urma spaimei cumplite de atunci. Chiar şi Selest părea captivată de ce auzea, dovada clară a acestui fapt fiind chiar evantaiul uriaş pe care uitase să-l mai fluture şi care acum îi atârna bleg în mână.

— Şi... ce s-a întâmplat? abia a reuşit să bâiguie Brock, de parcă se temea să afle răspunsul.

— Aveam o sabie la mine. Sigur, una ornamentală, dar... foarte ascuţită.

Din nou Savine a făcut o pauză teatral de lungă. O gură-spartă ca Selest nu ar înţelege niciodată că suspansul nu are prea mare legătură cu vorbele rostite, ci cu tăcerile dintre ele.

— I-am omorât. Pe amândoi, aşa cred. Nici n-am avut timp să mă gândesc la ce voi face şi, dintr-odată... o şi făcusem.

A inspirat adânc, i s-a blocat aerul în gât, a reuşit să-l dea afară cu greu.

— Nu mi-au dat de ales, dar... şi acum retrăiesc clipa aia. Mă gândesc mereu la ce am făcut.

— Ai făcut ce trebuia să faci, a şoptit Brock.

— Asta nu înseamnă că îmi este mai uşor să mă împac cu aşa ceva.

Vocea lui Selest suna cam răguşit.

— În fine, important este că te-ai întors printre noi, iar eu...

Brock a început să vorbească peste ea, ca şi cum nici nu o auzise.

— Cum ai reuşit să scapi?

— Am dat peste nişte oameni cumsecade... care m-au luat la ei acasă. Au avut grijă de mine până când prinţul Orso a eliberat oraşul.

Selest dan Heugen îşi dădea seama când era înfrântă. Aşa că acum şi-a desfăcut evantaiul cu un gest nervos şi a plecat de lângă ei. De multă vreme nu mai simţise Savine gustul victoriei şi a încercat să se bucure de el. Sigur, probabil că nu va ajunge niciodată regină a Uniunii, dar încă era stăpâna saloanelor şi a sălilor de bal.

— Şi uite-mă aici.

— Ce... ce poveste, a zis Brock.

— Presupun că nici nu se poate compara cu înfruntarea unui războinic de temut în Arenă.

— Chinurile tale au durat săptămâni întregi. Chinul meu s-a terminat în câteva secunde.

Şi s-a apropiat mai mult de ea, de parcă acum ar fi dorit să-i împărtăşească propria sa taină.

— Și, fie vorba între noi, Stour Amurg este un luptător mult mai bun decât mine.

Și-a atins cu vârful degetului zgârietura lungă de sub ochi – moment în care Savine s-a simțit cam vinovată, dându-și seama că era o rană de sabie.

— Putea să mă omoare de zece ori, dacă nu și de mai multe. Tot ce am făcut eu a fost să încerc să supraviețuiesc până când urma să-l învingă propria aroganță.

Savine a ridicat paharul.

— În cinstea supraviețuitorilor!

— Bine spus!

Tânărul acesta avea un zâmbet fermecător. Un zâmbet deschis și sincer, care-i dezvelea dinții frumoși. Chiar dacă lupta ei personală cu Selest fusese deja câștigată, Savine încă stătea de vorbă cu el. Dar și mai surprinzător era că-i plăcea să stea de vorbă cu el.

— Savine te cheamă?

— Da... Savine dan Glokta.

Problema era că numele acesta stârnea mereu reacții. Iar reacția lui Brock a fost un acces inabil de tuse. Chiar că nu știa deloc să se prefacă tânărul ăsta.

— Să înțeleg că ai făcut deja cunoștință cu tatăl meu?

— Tot ce pot spune este că semeni cu mama ta și că domnia sa trebuie să fie o femeie extraordinar de frumoasă.

Savine a dat din cap cu un aer critic.

— Nu te descurci prea rău în situația asta.

Nu voise decât s-o zdrobească pe Selest dan Heugen, care acum flutura cu disperare din evantai în fața lordului Isher, care nici măcar nu se uita la ea. Dar acum, când lupta era câștigată, praful alb în combinație cu vinul începea să-și facă efectul asupra lui Savine, care a ajuns să-și dea seama că premiul era un bărbat extrem de chipeș. Chiar că avea ceva de leu în el: părul lung și barba tunsă scurt aveau culoarea coamei care-l împodobește pe regele fiarelor, iar atitudinea lui încrezătoare și forța lui evidentă te duceau cu gândul tot la un leu. Iar cicatricea aceea de pe obraz îl făcea să semene cu un erou dintr-o carte de basme. Plus că era atât de curajos și atât de viril și atât de plăcut de toată lumea. Da, cu siguranță că tânărul lord guvernator al Engliei era cel mai râvnit cavaler din Uniune în momentul acela. Evident, dacă făceai abstracție de prințul moștenitor Orso. Ceea ce, din păcate, trebuia să facă Savine.

— Probabil că-i greu să fii un erou atât de vestit, a zis ea.

În fond, toți oamenii vor să fie compătimiți, chiar dacă nu o prea merită.

— Recunosc că durează destul de mult până te obișnuiești.

— Probabil că ți-este greu să faci diferența între admirația sinceră și lauda deșartă. Ești înconjurat de oameni, dar te simți foarte singur.

Acum Savine a scos un oftat afectat și a continuat pe un ton plin de înțelegere:

— Toți încearcă să profite de tine.

— În timp ce ție-ți pasă doar de binele meu, nu?

— Nu mi-aș permite să-ți insult inteligența pretinzând că așa ar fi. Dar poate că ne-am putea ajuta reciproc.

Și i-a zâmbit din nou lui Leo. De ce să nu-i zâmbească? Felul lui degajat și direct de a fi era exact opusul comportamentului lui Orso. Leo nu era o enigmă pentru ea. Cuvintele spuse de el abia dacă aveau un oarecare sens, nicicum unul dublu. Și, uneori, un prostănac frumușel este exact ce-ți lipsește.

Savine se săturase să-l tot ducă cu vorba. Voia să fie dură. Voia să facă rău cuiva. Voia să-și facă ei însăși rău.

— Există un loc în orașul ăsta pe care chiar ar trebui să-l vizitezi.

— Da?

— Da. Este biroul unui prieten de-ai mei. Un scriitor. Spillion Sworbreck este numele lui.

Brock părea profund dezamăgit.

— Păi... mie nu-mi prea place să... citesc.

— Sincer, nici mie. Dar acum Sworbreck e plecat într-o călătorie, vrea să se documenteze pentru noua lui carte.

L-a atins cu evantaiul pe piept foarte ușor, privindu-l pe sub gene. Avea nevoie de... avea nevoie de puțină...

— Dar am să fiu și eu acolo.

Brock nu prea mai putea să vorbească. Și-a dres vocea și a întrebat-o:

— Mâine?

— Acum, i-a răspuns Savine. Până mâine s-ar putea să mă răzgândesc.

Foarte probabil că se făcea de râs. Foarte probabil că provoca un scandal de proporții.

Dar, oricum, unul mult mai mic decât cel declanșat de căsătoria cu propriul frate.

Orso stătea sprijinit de o coloană și bea.

Mă rog, mai exact ar fi să spunem că stătea sprijinit de o coloană și bea și se uita la Savine. Mai întâi pe furiș. Dar din ce în ce mai direct după fiecare pahar cu vin. I se părea un adevărat supliciu doar să o privească. Iar să o vadă cu țărănoiul ăla fălcos de Leo dan Brock era un supliciu de trei ori mai mare. Și nu înțelegea de ce tot continua să se tortureze singur.

Mai multe perechi dansau între ei doi – așa i se părea. Sala era plină de siluete strălucitoare care se roteau, însă toate învăluite în ceața băuturii. Nu îi vedea bine decât pe Savine și pe Leul cel Tânăr. Îi vedea cum râd și cât de bine se simt împreună. Crezuse că numai el o putea face să râdă așa, că numai el i se părea amuzant. Dar uite că ea râdea și cu oamenii fără pic de haz.

Nu că-l surprinsese prea tare refuzul ei. Dar s-o vadă acum, la doar câteva zile distanță, cum încearcă să pună mâna pe alt bărbat – și nu pe orice bărbat, ci chiar pe acela considerat de toată lumea drept rivalul său? Ei, da, asta durea foarte tare. Și-a golit paharul și a luat imediat altul de pe tava purtată de un valet care trecea pe lângă el. Pe cine voia el să păcălească? Îl durea tot, absolut tot. Era o rană uriașă. O rană care nu se va vindeca niciodată.

— Iar acesta este fiul meu! Moștenitorul tronului. Prințul Orso.

S-a întors și a dat cu ochii de tatăl său. Era însoțit de un bătrân zdravăn, complet chel și cu barbă căruntă și scurtă.

— Domnia sa este *Bayaz,* i l-a prezentat foarte ceremonios regele. Întâiul dintre Magi!

Semăna destul de puțin cu statuia grandioasă de pe Calea Regală. În loc de toiag, avea un baston lucios cu mâner din bronz și cristal. În loc de aerul de înțelepciune magică, emana o imensă mulțumire de sine. În loc de straiele de mag, purta haine de om de afaceri al epocii actuale. Om care plătise o căruță de bani unui excelent croitor.

Orso a strâmbat din nas.

— Arăți mai degrabă ca un bancher decât ca un vrăjitor.

— Trebuie să-ţi adaptezi stilul în conformitate cu vremurile, a răspuns Bayaz, ridicând bastonul şi admirând felul în care lumina trecea prin mânerul din cristal. Maestrul meu spunea că rădăcina puterii este cunoaşterea, dar eu zic că, în zilele acestea, aurul este rădăcina puterii. Dar să ştii, Înălţimea Ta, că noi ne-am mai întâlnit. Deşi nu cred că aveai mai mult de patru ani.

— Nu s-a prea schimbat de atunci! a exclamat regele, cu un hohot de râs înfiorător de fals.

— Mă tem că nu sunt în stare să-mi amintesc ce s-a întâmplat mai demult de acum o oră, a spus Orso. Mi-e cam înceţoşată mintea.

— Păcat că n-am putut să stau mai mult timp prin locurile acestea, a zis Bayaz, dar mereu apar tot felul de probleme de rezolvat. Nici n-am terminat bine de aranjat întreruperea ostilităţilor declanşate de un frate exasperant din Sud, că alţi doi fraţi – de data aceasta, din Vest – au decis să... să-şi facă necazuri unul altuia.

— Mda, cam aşa se poartă rudele, nu? a mârâit Orso, făcând un semn cu paharul spre tatăl său, care părea să se simtă din ce în ce mai puţin în largul lui cu fiecare cuvânt rostit.

— Din seminţele trecutului rodesc fructele prezentului, a murmurat Bayaz. Cu atât mai mult din rănile trecutului. Şi atunci nici nu mai poţi să te întorci măcar un ceas cu spatele la Nord, că imediat izbucneşte alt război. Nicăieri nici măcar o *fărâmă* de pace. Totuşi sper ca, în absenţa mea, să vă fi fost de folos fostul meu ucenic, Yoru Sulfur.

— Enorm, a spus extaziat regele. Acum, dacă îmi permiţi...

— *Enorm*, a mârâit Orso, simţind din nou cum înjunghie furia prin negura beţiei. Într-adevăr, foarte folositor ne-a fost când a poruncit să fie executaţi şi atârnaţi de pari două sute de oameni nevinovaţi. Oameni cărora *eu* le promisesem că-i voi amnistia!

— Ai grijă cum vorbeşti, Orso! a murmurat regele printre dinţi.

Sigur, întotdeauna tatăl său părea împovărat de griji, dar Orso nu-l mai văzuse niciodată speriat. De ce anume îi putea fi teamă regelui Uniunii când se afla în propriul palat? Dar uite că acum părea înfricoşat la culme, se albise la faţă şi începuse să-i transpire fruntea.

— Lasă băiatul să se distreze, a spus Bayaz cu blândeţe. Cu toţii am fost tineri odată, nu? Chiar dacă, în cazul meu, asta a fost în urmă cu *foarte* multă vreme. Cu timpul, va învăța cum merge lumea cu adevărat. La fel cum ai învățat și tu.

Apoi Întâiul dintre Magi a zâmbit și s-a îndepărtat de ei.

— N-ar trebui să-i cânți în strună moșului ăstuia nebun, a bombănit Orso.

— Nu vorbi așa, că tu n-ai fost *acolo*! a spus regele, înfigându-și degetele în încheietura mâinii lui. Când au venit Devoratorii. N-ai văzut... de ce e *capabil.*

Acum s-a speriat și Orso, pentru că privirea tatălui său i se părea foarte ciudată, privire de om îngrozit, incapabil să uite ce a văzut cândva.

— Trebuie să-mi juri că n-o să-l provoci *niciodată.*

Orso se tot chinuia să-și smulgă mâna din încleștarea lui.

— Ce vrei să...

— *Jură-mi!*

— O vorbă mai vreau să-ți spun, Maiestate! a strigat Bayaz.

Iar regele i-a mai aruncat o ultimă privire rugătoare fiului său, după care s-a grăbit să ajungă lângă mag, asemenea unui cățeluș chemat de stăpânul lui. Orso a mai luat o dușcă de vin, după care și-a îndreptat din nou atenția spre Savine, care și acum se prăpădea de râs în compania Leului cel Tânăr.

Ar fi trebuit să fie turbat de furie din cauza ei, dar nu putea s-o urască. Era dependent de ea, la fel cum bețivul este dependent de sticla lui cu băutură. Ar fi trebuit să fie turbat de furie din cauza lui Leo dan Brock, numai că nu-i greșise cu absolut nimic ticălosul ăsta neserios, incredibil de viril și de o vanitate îngrozitor de mare, dar explicabilă. Băiețelul ăsta făcea exact ce ar fi făcut și Orso, dacă ar fi fost în locul lui. Numai că își dădea aere de mare erou în timp ce o făcea.

Singurul om din acest triunghi al nefericirii pe care putea să fie furios era chiar el însuși. El o scrântise cumva. Nu știa cum anume, dar clar că asta se întâmplase. Poate fusese prea sfios, prea obraznic, prea grăbit sau prea într-un fel ori altul. Știa bine că foarte multă lume îl disprețuia, dar nu și Savine. Chiar dacă era cea mai deșteaptă, cea mai curajoasă, cea mai frumoasă femeie de pe lume, ea nu îl disprețuia deloc. Ba chiar se amăgise singur crezând că este îndrăgostită de el. Numai că a fost doar o iluzie. Una dintre multele lui iluzii.

— Of, femeile! a murmurat el cu deznădejde.

— Știu ce vrei să spui, a zis o voce de lângă el. Niște afurisite!

Era fătuca aia din Nord. Fata Copoiului, parcă Rikke o chema. O văzuse în celălalt capăt al sălii și i se păruse deosebită. Deosebită și interesantă – cu părul ăla ciufulit și cu toate ticurile și cu totala ei lipsă de maniere. Iar de aproape i se părea și mai deosebită și mai interesantă. Din nu se știe ce motiv avea un inel în nas și mai avea și niște dungi de vopsea neagră pe chipul pistruiat și abia dacă i se mai zărea decolteul seducător sub harababura aia de coliere și talismane, printre care era și un șirag superb de smaralde, care n-avea ce să caute acolo. Dar cel mai mult îi plăceau ochii ei, ochi mari și deschiși la culoare și pătrunzători. I se părea că vede până în mintea lui, că-i citește toate gândurile și că nu o dezgusta ce descoperea acolo. Minunat, pentru că pe el îl scârbea tot ce simțea.

La naiba, dar tare beat mai era!

— Ar fi necuviincios din partea mea..., a zis el, bălmăjind cuvintele, dar fără să-i pese prea mult, să spun că îmi pari absolut fascinantă?

— Deloc, a răspuns ea, cu un fornăit trufaș care i-a bâțâit inelul din nas. Doar ești bărbat, nu poți să te controlezi.

În pofida tuturor încercărilor de a fi personajul tragic din povestea vieții sale, acum l-a apucat râsul.

— Mda, mi s-a mai spus.

Nu știuse niciodată ce vrea, făcuse alegerile cele mai proaste; dar acum își dorea cu tot dinadinsul o femeie care să nu semene absolut deloc cu Savine. Și, ca prin farmec...

— Mă gândesc uneori că nimeni din orașul ăsta nu-i în stare să spună adevărul, a zis el, făcând un semn din pahar spre sala plină și – desigur – vărsând câțiva stropi de vin pe pardoseala superbă. Dar tu îmi pari... foarte *sinceră.*

— Și atât de nostimă.

— *Și* atât de nostimă.

— Cine naiba sunt toți nemernicii ăștia?

— Păi... *ăla* de acolo este ceasornicarul curții. Iar *aia* este o actriță celebră. Cretinul ăla cu chelie se pare că ar fi un mag legendar. Mi s-a spus că femeia aia de acolo ar fi o iscoadă din Styria. Una dintre multele despre care noi ne prefacem că nu am ști.

Rikke a oftat.

— Eu mă simt ca o găină întărâtată care încearcă să se dea drept lebădă.

— Să știi că am încercat să mănânc carne de lebădă. O carne ca oricare. Pasărea aia nu mai face nici doi bani după ce o jumulești.

Sigur, tânăra asta nu purta haine de mare doamnă, cu corset și toate cele, dar tot puteai să-i deslușești silueta ispititoare, o siluetă ireproșabilă din punctul lui de vedere.

— Pe când, o găină bună...

— Aha, te pricepi!

— Și asta mi s-a mai spus.

— Eu am auzit că ai să moștenești toate astea.

— Din păcate.

Fata și-a țuguiat buzele și a aruncat o privire prin Sala Oglinzilor.

— Toată bogăția și toate lingușelile astea trebuie să... să fie un adevărat blestem.

— Din cauza lor am ajuns fătălăul inutil care sunt astăzi.

— Aici nu te pot contrazice.

— Am auzit că ești un fel de vrăjitoare care poate să vadă viitorul.

— Vrăjitoare, în niciun caz. Viitorul, doar câteodată, a spus ea, strâmbându-se și lipindu-și palma peste ochiul stâng de parcă ar fi durut-o. În ultimul timp, cam prea des.

— La ce-ți folosește inelul ăla din nas? a vrut să afle Orso.

— Mă ține legată de pământ.

— Ca să nu-ți iei zborul?

— Sunt predispusă la crize.

S-a gândit puțin, după care a pufnit în râs, i-au țâșnit câțiva muci din nas și i-au ajuns pe buza superioară.

— Și la pântecariță, a continuat ea, ștergându-se la gură. Eu am auzit că te-ai culcat cu cinci mii de curve.

— Doar cu vreo patru mii nouă sute. M-ar mira să fi fost mai multe.

— Hm!

S-a uitat lung la el, fără grabă, fără rușine, măsurându-l din cap și până-n picioare. Absolut niciun om nu ar fi putut pune la îndoială semnificația acelei priviri. Privire care l-a făcut să se simtă deopotrivă ușor jenat, dar și destul de excitat.

— Și alea patru mii și câte au fost au reușit să te învețe ceva?

Orso și-a dat seama că nu se mai uitase deloc la Savine de când începuse să vorbească cu fata aceasta. Dar s-a uitat acum. Și a simțit gustul amar al pierderii văzând-o cum atinge cu evantaiul pieptul rânjitului ăluia de Leo dan Brock.

— Am fost iubita lui, a murmurat Rikke.

Se uita tot la ei și părea chiar mai amărâtă decât se simțea el.

— Ia te uită! a exclamat Orso. Eu am fost iubitul ei.

— Și nu te deranjează? Că îl preferă pe Leul cel Tânăr?

— Îți mărturisesc că mă doare rău de tot, dar sunt obișnuit cu înfrângerile usturătoare.

Orso și-a golit paharul și l-a dat de-a dura pe o masă de lângă perete.

— E un mare progres să fiu înfrânt doar de Leo dan Brock.

Și i-a oferit brațul.

— Poate ai dori să ne plimbăm prin grădina palatului?

Și-a ridicat spre el ochii cenușii și fascinanți.

— Cu condiția ca plimbarea să se încheie în dormitor.

CÂTE CEVA DESPRE CURAJ

Frigul îi pişca urechile lui Leo în timpul drumului pe străzile întunecate, dar nici nu-i păsa, pentru că focul emoţiei ardea cu vâlvătaie în el. Jurand părea la fel de entuziasmat. Îi scânteiau ochii. I se îmbujoraseră obrajii.

— Unde mergem? a şoptit el puţin cam piţigăiat, punând mâna pe umărul lui Leo.

— Departe de ochii lumii, i-a răspuns Leo, dându-i un cot în burtă. Că nu vrem să provocăm un scandal, nu?

— Ca să-ţi zic sincer, a rânjit Jurand din colţul gurii, nici nu-mi pasă.

Leo nu-l asculta. Văzuse plăcuţa cu numele străzii. Văzuse plăcuţa cu numărul casei.

— Aici e, a şoptit el.

Aburii respiraţiei făceau vârtejuri mici prin aerul rece al nopţii.

Era o casă înaltă, puţin cam înnegrită de funingine, la fel ca restul caselor de pe stradă, la fel ca zecile de case de pe celelalte străzi care duceau spre Agriont. Nu chiar o construcţie care să te lase mut de admiraţie. Dar se vedea o rază subţire de lumină printre obloanele ferestrei de la etaj. Privind la ea, Leo s-a simţit cuprins de o frenezie oarecum asemănătoare cu aceea care-l cuprinsese pe pod, când se pregătea să ordone atacul.

— Mulţumesc că m-ai condus până aici, a zis el. Eşti un prieten bun. Cel mai bun. Ne vedem mâine. La paradă.

Zâmbind cu gura până la urechi, a dat să plece. Dar a văzut expresia ciudată de pe chipul lui Jurand. Părea şocat. Consternat. Dezamăgit.

— Cu cine te întâlneşti?

— Cu fata arhilectorului, Savine.

Pe Leo l-au cam trecut fiori reci pe şira spinării când i-a rostit numele, aşa că a început să vorbească pe un ton mult mai scăzut.

— Dar te rog să nu afle absolut nimeni.

— Nu, a bâiguit Jurand, închizând ochii şi scoţând un hohot anemic şi neîncrezător de râs. Ai dreptate.

— Haide, nu te supăra!

Leo l-a strâns de umeri, dar fără să-şi ia ochii de la casa aceea. Fără să-şi ia ochii de la singura fereastră luminată.

— Lumea-i plină de femei.

Cu toate că nu ştia niciuna care să-i ajungă măcar la degetul mic lui Savine dan Glokta.

— Mda, e plină de femei, a repetat Jurand, pe un ton morocănos. Sper că ştii în ce te bagi.

— Câteodată e mai bine să nu ştii.

Leo i-a dat lui Jurand bastonul, i-a tras în burtă un pumn în semn de rămas-bun, după care a traversat strada cu paşi ţanţoşi, străduindu-se să şchiopăteze cât mai puţin posibil. Că doar nu degeaba i se zicea Leul cel Tânăr. Ştia câte ceva despre curaj, iar secretul era să nu stai pe gânduri şi să faci ce ţi-ai propus. A bătut de patru ori cu pumnul în uşă, în timp ce îşi strâmba trăsăturile, încercând să le dea acea expresie de pasiune mocnită şi siguranţă pe care îşi imagina el că ar fi avut-o marii seducători din istorie.

Dar i s-a şters imediat de pe faţă când s-a deschis uşa. În prag era o femeie cu piele neagră, o femeie pe care n-o mai văzuse niciodată.

— A!... Mă aşteptam să...

— Probabil că eşti Leul cel Tânăr, a spus ea în limba comună a Uniunii, dar vorbind cu mai puţin accent străin decât el.

— Aşa mi se mai zice...

Femeia a strâns din dinţi şi a imitat – surprinzător de bine – mârâitul de leu. Luat complet prin surprindere, Leo a tresărit puternic, s-a strâmbat de durere când şi-a lăsat greutatea pe piciorul rănit şi a încercat să-şi mascheze şocul printr-un hohot prefăcut de râs. Femeia s-a dat la o parte, l-a lăsat să intre, după care a închis uşa.

— Lady Savine este la etaj.

— La etaj. Desigur.

A simțit că-i ard obrajii, ceea ce probabil că nu i se întâmplase niciunui mare seducător din istorie.

— Adică... nu asta am vrut să zic... am vrut... nu prea mă descurc cu vorbele.

— Cu siguranță că Domnul ți-a dat alte talente, a spus femeia, schițând un zâmbet, după care l-a lăsat singur.

Scara era cufundată în întuneric, iar drumul până la etaj i s-a părut extrem de lung. Atât de tare îi bătea inima, că era convins că se aude până în stradă. Se tot apropia de dunga de lumină de sub ușa neagră, neștiind la ce să se aștepte. Nu s-ar fi mirat prea tare dacă Savine l-ar fi întâmpinat ținând în mâini o arbaletă încărcată. Sau în pielea goală și întinsă pe o blană de tigru. Sau poate și în pielea goală, și cu arbaleta în mâini.

S-a oprit puțin în fața ușii, ca să-și tragă răsuflarea, dar răsuflarea lui nu se dădea prinsă. Prea frig afară, prea cald înăuntru. S-a gândit să ciocănească ușor, însă și-a dat seama că ar fi mai bine să adopte o atitudine maiestuoasă și să intre pur și simplu. În fond, nu degeaba i se zicea Leul cel Tânăr, nu? Îi stătea în fire să se repeadă cu capul înainte. Și să învingă – da, și asta îi stătea în fire. A întins mâna spre clanță, l-a cuprins un atac de panică și a rămas o secundă cu ea în aer, apoi a dat ușa de perete și a intrat puțin cam prea vijelios.

La lumina unei singure lămpi, Savine stătea în picioare și turna vin în pahare – parcă poza pentru un portret. Nici măcar n-a tresărit când s-a deschis ușa, nici măcar nu s-a întors să se uite la el, ci doar a ridicat un pahar în lumină, încruntându-se ușor în timp ce analiza culoarea vinului din el.

— Deci ai reușit să ajungi? a spus ea, întorcându-se în cele din urmă cu fața la el.

— Da.

A căutat după niște vorbe pline de înțelepciune, dar mintea îi era complet goală. Savine i se părea acum și mai și decât ținea el minte. Și-ar fi dorit să spună ceva despre silueta ei în lumina aceea, dar zadarnic își dorea. Păi, unde în alt loc să nu-ți mai găsești cuvintele dacă nu în biroul unui afurisit de scriitor?

S-a uitat în jur, sperând totuși să-i vină inspirația. Rafturi care gemeau sub greutatea cărților, o masă de lucru îmbrăcată în piele și plină cu teancuri de hârtii. Într-un colț era o mașinărie, probabil o tiparniță. Leo nu mai văzuse niciodată în viața lui ceva atât de hidos; avea mai multe roţi şi manete din fier, un rulou înnegrit şi, în fălcile căscate, se vedea o pagină tipărită.

— Foaia aia e din ultima minciună gogonată scrisă de Sworbreck, i-a explicat Savine. Dar tu n-ai venit aici ca să discutăm despre poveştile cu aventuri fantastice.

— De ce am venit? a întrebat el, închizând uşa.

E drept, încerca să glumească, deşi nu-i prea ieşea. Pe de altă parte, chiar că-şi dorea să afle răspunsul.

— Pentru propria ta aventură, i-a răspuns ea, întinzându-i paharul.

Părea atât de calmă, atât de sigură de sine, atât de în largul ei. Dar, în timp ce se apropia – parcă plutind –, Leo a observat un licăr straniu în ochii ei. Un licăr ce sugera dorinţa nestăvilită, furia sau chiar nebunia. În orice caz, era un licăr care l-a aţâţat şi mai mult şi l-a speriat un pic. Sau poate invers: l-a speriat şi mai mult şi l-a aţâţat doar un pic. Şi s-a pomenit că face câţiva paşi în spate, ajungând să se izbească de masă şi să simtă cum îl împunge în fund muchia ornamentată.

Pe toţi morţii, nici măcar cel mai mare dobitoc din Adua – iar Leo credea că şi el candidează pentru primul loc – nu ar fi avut cea mai mică îndoială cu privire la intenţiile ei. Poate nu fusese niciodată vreo îndoială şi, habar n-avea din ce motiv, se amăgise crezând că Savine chiar voia să-i prezinte biroul unui scriitor. Uite, aici sunt condeiele, aici se pune cerneala, iar acum putem să ne ducem liniştiţi la culcare, fiecare acasă la el, şi să dormim bine, netulburaţi de griji faţă de cât de netalentaţi am fi în pat.

Dacă l-ar fi întrebat cineva, Leo ar fi răspuns întotdeauna că adora femeile. Numai că fuseseră momente când se temuse că femeile nu-l prea... nu-l prea *excitau* aşa cum ar fi fost normal s-o facă. Aşa cum îi excitau pe ceilalţi bărbaţi. Pe toţi ceilalţi bărbaţi. Acum i se părea că nu găsise persoana potrivită – asta fusese problema lui. Se simţise atât de bine alături de Rikke. Parcă era unul dintre prietenii lui. În vreme ce Savine nici că ar fi putut să fie mai diferită de ea. Şi dacă ziceai că era „opusul" ei, tot ar fi fost prea puţin. Leo nu întâlnise niciodată vreo femeie mai... *feminină* decât ea.

— Tulburat? l-a întrebat ea acum.

— Nu, a minţit-o el.

Dar avea vocea cam sugrumată și ea schițat un zâmbet. Un zâmbet vag, dar dur. De parcă l-ar fi prins cu minciuna. Ceea ce evident că era adevărat. Pentru că Leo nu se prea pricepea să mintă.

În realitate, nu se simțise niciodată în largul lui în preajma femeilor. Dar poate că în amor nici nu trebuie să te simți așa. Poate că amorul ar trebui să fie ca o luptă, ca un atac. Pentru că fiecare clipă petrecută alături de Savine i se părea la fel de palpitantă și la fel de periculoasă ca atunci când a intrat în Arenă ca să se dueleze cu Marele Lup.

— Nu... nu cred că am mai cunoscut vreo femeie ca tine, a îngăimat el.

— Evident că nu.

Cu o mișcare care indica o obișnuință îndelungată, a dat peste cap tot paharul, mișcând ușor mușchii gâtului la fiecare înghițitură.

— Pentru că sunt unică.

Și acum a pus neglijent paharul pe masa îmbrăcată în piele. Paharul a zăngănit și a amenințat să se rostogolească și să se spargă, dar, nu se știe prin ce minune, a rămas drept, pe piciorul lui. Savine s-a apropiat încet de Leo. Pieptul alb îi fremăta ușor, pielea mătăsoasă îi scânteia în lumina lămpii și...

Purta la gât un fel de podoabă care nu se potrivea absolut deloc cu rochia ei elegantă. Un șnur din piele, pe care erau înșirate niște bucățele de os cu niște semne scrijelite pe ele. Așa ceva ar fi purtat Rikke. Și, în ciuda vinului băut și în ciuda stării de excitare pe care o simțea deja în pantaloni, gândul acesta i-a adus oarece remușcări.

— De unde ai runele astea?

— Din Nord, a spus ea, fără să răspundă cum trebuie la întrebare, pentru că stătea cu ochii ațintiți asupra buzelor lui.

— Și ce zic ele?

Doar nu greșea cu nimic, nu? Rikke îi explicase foarte limpede că nu mai voia să aibă nimic de-a face cu...

Savine l-a apucat de bărbie cu o forță căreia nu i te puteai împotrivi.

— Ce contează?

L-a mângâiat pe obraz cu degetul mare, fără să-și dezlipească ochii de la el. Și i-a apărut vârful limbii între buze când a dat peste cicatricea căpătată de curând, pe care a mângâiat-o cu blândețe, creându-i lui Leo o senzație de mâncărime amestecată cu puțină usturime.

— Stour Amurg ți-a făcut asta? l-a întrebat ea.

— Asta, plus alte câteva amintiri plăcute.

— Te doare?

— Doar dacă mă apeşi – au!

Pentru că Savine tocmai ce-l apăsase intenţionat, dezvelindu-şi o clipă dinţii într-un rânjet sălbatic. Leo s-a dat în spate, înghesuindu-se şi mai tare cu fundul în masa aia de lucru a scriitorului.

Nici nu-i venea să creadă cât de slabă era, cât de fragilă. Vedea cum i se mişcă tendoanele de la umerii dezgoliţi. Îi era şi frică să o atingă, nu cumva să i se fărâme în mână. Însă era mai puternică decât se aşteptase el. Mult mai puternică. Mult mai caldă. I-a simţit parfumul, mireasmă dulce, de pajişte însorită, dar cu o notă abia perceptibilă de sălbăticiune. Probabil că ar fi trebuit să se simtă mai degrabă înspăimântat decât excitat, însă mădularul lui era de altă părere.

I se pusese un nod în gât şi abia dacă mai reuşea să bâlbâie câteva cuvinte. Din senin, i-a venit să se întrebe cu câţi ani era mai în vârstă decât el. Cu cinci? Cu zece? Oare avea mai multă experienţă decât el la treaba asta? Bineînţeles că da... Mult mai multă.

— Eşti sigură că-i o idee bună...

— Sunt sigură că-i o idee foarte proastă. Tocmai ăsta-i farmecul.

A deschis o cutiuţă, a luat ceva din ea între arătător şi degetul mare şi le-a ridicat în dreptul nasului lui. Până şi mişcarea asta banală a făcut-o cu o graţie deosebită.

— Ia de-aici!

— Ce-i asta?

— Praf alb.

— Din ăla pe care-l iau artiştii ca să fie mai sensibili?

— Ce îi ajută pe ei ne ajută la fel de bine şi pe noi, ceilalţi. Află de la mine că artiştii sunt mult mai puţin speciali decât le place lor să creadă. Ia şi trage puţin pe nas.

— Nu cred că...

— Parcă ziceai că vrei să ai parte de o aventură?

I-a astupat o nară cu vârful degetului şi i-a vârât un strop din pulberea aia în cealaltă. Leo n-a avut încotro şi a trebuit să o aspire. Trecuse vremea când avea un cuvânt de spus. Ar fi trebuit să se gândească de două ori înainte să bată la uşa acestei case.

— Aoleu! Pe toţi morţii!

I-a luat foc gâtul, i-a luat foc interiorul urechilor, parcă şi dinţii i-au luat foc şi i-au ţâşnit lacrimi din ochi. Oribile senzaţii!

— Şi dincolo, a şuierat Savine, întorcându-i capul şi aproape vârându-şi complet degetele în cealaltă nară a lui.

Nici nu şi-a dat seama că îi desfăcea centura cu sabia până n-a auzit-o zăngănind pe jos. Mda, acum era dezarmat din toate punctele de vedere.

Ce naiba! Tare rău îi venea să strănute! A închis ochii şi a încercat să se stăpânească. Când i-a trecut, şi-a dat seama că Savine îl săruta – îl muşca uşurel de buze. Apoi i-a întors capul şi a început să-l lingă, să-i sugă obrazul, să-l muşte.

A strâns-o de talie, dar nu i-a simţit trupul, ci doar o armură ţeapănă, făcută din corset şi mulţi metri de materiale scumpe. Nu-i mai ardeau prea tare obrajii, dar îl luase cu o ameţeală plăcută. Gura i se mişca instinctiv, pentru că era amorţită şi oricum nu prea ştia ce să facă. Îl pişcau buzele. Simţea gust de vin pe limba ei.

Leo nu ştia dacă datorită lui Savine, vinului sau prafului ăluia de artişti din nas, dar începuse deja să capete mai multă îndrăzneală. Devenea sălbatic. Păi, nu era el Leul cel Tânăr? Şi venise aici ca să trăiască o aventură incredibilă! Da, *era* unul dintre marii seducători ai istoriei! Da, da, da!

A scos un mârâit ca de leu şi i-a luat obrajii în mâini, şi-a proptit degetul mare sub bărbia ei, a apucat-o de breteaua rochiei, a răsucit-o în toate părţile, îndesându-şi încheieturile degetelor în umărul ei, făcând-o să geamă, excitând-o. Iar acum el a fost cel care a împins-o până la marginea mesei de lucru. S-a împiedicat de sabia de pe jos, s-a clătinat, iar ea a întins piciorul încălţat cu un pantof elegant şi cu vârful ascuţit, a lovit arma ca să o dea la o parte din drumul lui şi sabia a ieşit pe jumătate din teacă când s-a lovit cu zgomot de picioarele în formă de labe de leu ale tiparniţei.

Nu-l mai dureau obrajii. Absolut deloc. De fapt, nu prea mai simţea nimic de la gât în sus, dar simţea cu vârf şi îndesat de la brâu în jos.

Savine a gemut înăbuşit. A început să-l muşte uşor. Ţinea buzele întinse şi nu-ţi dădeai seama dacă zâmbeşte sau dacă mârâie ca o fiară. Leo i-a simţit mâinile la curea, a simţit cum i-o trage din găici, a simţit cum îi alunecă pantalonii şi i se înfăşoară în jurul cizmelor. Îi era cam răcoare la fund, dar mâna ei era şi mai rece.

Nu se mai gândea de mult timp la ce vorbe inteligente ar putea scoate pe gură. De fapt, nu se mai gândea la absolut nimic.

Savine a mişcat puţin din şolduri şi s-a urcat cu foarte mare agilitate pe masă, de parcă o mai făcuse de multe ori înainte. S-a auzit foşnet de jupoane când şi le-a ridicat, şi le-a ridicat tot mai sus, apoi și-a vârât mâna în părul lui şi l-a tras peste ea.

Parcă l-a durut un pic, dar nu prea tare.

ÎNLOCUITORI

— Pe toţi morţii! a gemut Rikke.

S-a proptit în coate şi a încercat să-şi sufle părul încâlcit care-i cădea în ochi. Nu a reuşit. Aşa că a fost nevoită să şi-l dea pe spate cu degetele. A strâns tare din ochi, care o usturau de la lumina puternică, după care a deschis doar unul, puţin câte puţin.

Era întinsă pe un pat, cu un cearşaf înfăşurat în jurul şoldurilor. Doar un picior îi ieşea afară şi şi-a dat seama că al ei era piciorul ăla pentru că vedea cum îşi mişcă degetele. Doar cămaşa o mai avea cât de cât pe ea, în rest era în pielea goală. O mânecă i se răsucise în jurul mâinii, iar restul zăcea mototolit pe pat, la fel ca un steag alb al capitulării.

S-a uitat urât spre fereastra de dincolo de cămaşă, apoi s-a ridicat repede în capul oaselor şi a căscat ochii.

Unde mama dracului se afla?

Camera era la fel de mare ca o sală de primire din castelul cuiva important, cu hectare de draperii în culori vibrante, care unduiau în jurul ferestrelor uriaşe. Tavanul era incredibil de înalt şi incrustat cu frunze aurite. Iar mobila era atât de lustruită că-ţi lua ochii. Şi uşa era atât de înaltă încât şi uriaşii puteau să intre pe ea, fără să lase capul în jos; şi clanţa ei avea forma soarelui de pe stindardul Uniunii.

Iar acum a văzut cum clanţa aia s-a mişcat şi uşa s-a dat brusc de perete, ca împinsă cu piciorul.

A intrat un om, într-o mână cu o tavă din argint – în echilibru mult prea precar, deoarece tot ce era pe ea ameninţa s-o ia urgent la vale. Şi omul ăsta purta o tunică stacojie, cu tighele aurii, dar descheiată aproape de tot şi lăsând să i se vadă o fâşie de piele albă şi ceva din părul de pe piept.

Nou-venitul s-a întors foarte încet cu fața la pat, încercând din răsputeri să nu răstoarne tava.

Era însuși prințul moștenitor Orso.

— Vai de mine!

Rikke a ridicat din sprâncene când și-a amintit dintr-odată ce se întâmplase în noaptea aceea.

— *Vai*...

A vrut să-și acopere goliciunea, dar ce rost mai avea acum? Așa că s-a lăsat la loc pe perne, cu brațele întinse în lateral.

— Te-ai trezit, i-a zâmbit el.

— Așa crezi tu, a cârâit ea. Cât am băut?

— Cam tot ce-am avut.

Și Orso a pus cu mândrie tava pe pat, chiar lângă ea.

— Ți-am adus un ou.

Rikke a ridicat puțin capul doar cât să arunce o privire. Avea necazuri cu burta încă de la duelul lui Leo. Și acum parcă și mai rău.

— Bravo! Tu l-ai ouat, da?

— Ce sens mai are să fii prinț moștenitor dacă trebuie să faci toată munca? Dar, fii atentă la asta, am reușit să-l aduc de la ușă și până la pat, a zis el, arătându-i distanța străbătută. După cum probabil că ți-ai dat și tu seama azi-noapte, un prinț moștenitor nu se deosebește prea mult de restul oamenilor în pat, cu toate că tu te-ai străduit al naibii de mult...

Tânăra a ridicat cu sfială din umeri.

— Am un anume har, ce altceva să zic?

— ... dar să-ți aducă micul-dejun de dimineață, da, *asta* este o mare onoare.

Rikke se vedea nevoită să admită că se simțea oarecum onorată. Nu-i mai adusese nimeni micul-dejun la pat. Desigur că Leo numai la asta nu se gândise. Nu era capabil să priceapă că mai erau și alte probleme importante pe lume în afară de tâmpeniile lui. Și s-a întrebat pe unde o fi el acum. Foarte probabil, cu muierea aia dezgustător de arătoasă, pe care nici măcar nu putea să o urască, din cauză că-i făcuse darul ăla absurd de generos, nestematele alea verzi care-i străluceau acum pe pieptul dezgolit.

— Ce-i asta? a întrebat ea, luând de pe tavă un teanc de hârtii mototolite.

Nu că ar fi fost cine știe ce mare pricepută la tipărituri, dar până și ei foile astea i se păreau de o proastă calitate.

— O foaie de știri. Îți spune ce se întâmplă.

Apoi Orso s-a gândit mai bine și a adăugat:

— Sau îți spune ce trebuie să gândești despre ce se întâmplă.

S-a mai gândit puțin.

— Sau cele cu adevărat bune îți confirmă că ai dreptate gândind ce gândești despre ce se întâmplă.

— Aha!

Pe una dintre hârtii era un desen cu Leo călare. Chiar dacă tușul era întins și desenul destul de mânjit, cel care-l făcuse reușise să-l prezinte pe Leo într-o atitudine și mai arogantă decât îi stătea lui în fire. Ceea ce nu era prea ușor. Pe o jumătate de pagină ți se descria cum anume își tundea el barba. După care mai scria ceva despre violențele Distrugătorilor, despre tulburările din Sud, despre rivalitățile cu Styria, despre cum veneticii distruseseră spiritul unui cartier, despre cum viața fusese mai bună pe vremea domniei regelui Casamir...

A pufnit cu dispreț pe nas.

— Ascultă tâmpenia asta: „Înălțimea Sa a fost văzut plecând de la recepție în compania frumoasei și misterioasei Vrăjitoare a Nordului..."

— Ei, uite, *ăsta*-i un exemplu de scriere proastă.

În timp ce vorbea, Orso se tot apropia încetișor de ea, privind-o drept în ochi.

— Ar fi trebuit să zică „frumoasa, misterioasa, grațioasa, isteața, talentata, extrem de amuzanta..."

Rikke a azvârlit cât colo foaia, a zâmbit larg, l-a apucat pe Orso de ureche, l-a tras lângă ea și l-a sărutat pe gură. Un sărut cam stângaci și cu gust acru, neplăcut. Dar, dacă te abții până când totul ți se pare perfect, gândește-te la toate clipele minunate pe care le-ai putea rata.

— Nu ești chiar așa cum mă așteptam, i-a spus ea.

— Sunt și mai chipeș când mă vezi în carne și oase, nu?

— Mă așteptam să fii chipeș. Dar nu și amabil.

— Amabil? s-a mirat el, aruncându-i o privire stânjenită. Cred că ăsta-i cel mai frumos lucru pe care l-a zis cineva vreodată despre mine.

S-a uitat în tavan și s-a gândit puțin.

— Acum mă întreb dacă nu cumva este *singurul* lucru frumos pe care l-a zis cineva vreodată despre mine. Haide să-ți arăt orașul!

Și a început să țopăie pe pat, cu un entuziasm care-i provoca dureri de cap lui Rikke.

— Adua! Cetatea cu Turnuri Albe! Centrul lumii – știi că așa i se zice?

— Mda, am auzit.

— Te duc la teatru! O să poruncesc să nu mai intre nimeni acolo. O să se dea un spectacol doar pentru noi doi.

— Adică să-i văd pe unii cum joacă în cine știe ce poveste absurdă? Despre magie și războaie și amoruri? Nu cred că mi-ar plăcea.

— Atunci, să jucăm cărți. Știi să joci?

— Nu cred c-ar fi corect. Ai uitat că am Ochiul Lung?

Că tot era vorba despre ochi, Orso și i-a căscat larg pe ai lui, la fel ca un băiețel care a descoperit un joc nou și foarte interesant.

— Și mai bine! Acum pot în sfârșit să-i șterg lui Tunny de pe mutră rânjetul ăla de șmecher pe care-l are mereu la masa de joc!

— Păi, nu trebuia să fii la paradă?

Orso a strâmbat din buze.

— Nu merit o paradă. Adică poate că merit – merit să treacă peste mine.

Și s-a trântit pe spate, cu ochii pierduți la frunzele aurii incrustate pe tavan.

— Dar n-ai înăbușit o revoltă?

— O, ba da. Prințul moștenitor este un mare erou. În realitate, n-am făcut decât să conving niște muncitori să se predea.

— Și asta-i ceva ce merită sărbătorit. Că doar ai salvat niște vieți, nu?

— Da, am salvat.

S-a întors să se uite la ea.

— Și după aia au fost executați și spânzurați de pari.

Acum a fost rândul lui Rikke să se uite în tavan.

— Aoleu!

— Nu eu am dat ordinul ăla. Dar nici nu m-am opus. Mare erou, nu?

— Mi s-a spus că un adevărat conducător trebuie să-și împietrească inima, a spus Rikke, așezându-se în fund și luând oul din pahar. Măcar tu știi ce ești.

— Știu că nu sunt deloc ca Leul cel Tânăr. Și cred că ești de acord cu mine.

— Slavă morților! i-a zâmbit ea cu gura plină de ou. Ăla-i un dobitoc fără margini.

I-a zâmbit și Orso.

— Știi ceva? Nu cred că am mai cunoscut o femeie ca tine.

— Și ai cunoscut atât de multe.

— Sincer îți zic, se exagerează foarte tare în privința asta.

— Se exagerează, nu? Poate semeni cu Leo dan Brock mai mult decât crezi.

Tocmai se întindea ca să ia o felie de pâine de pe tavă, când ușa s-a deschis cu zgomot.

— Pe toți zeii, Orso! a exclamat o voce supărată și cu accent străin foarte pronunțat. Spune-mi că nu...

Și în încăpere a intrat o femeie superb îmbrăcată, parcă plutind la fel de maiestuos ca o corabie cu pânzele întinse. S-a oprit brusc, privind cu dispreț spre pat. Rikke și-a dat seama aproape imediat că femeia aceea era mama lui Orso. Maiestatea Sa Augustă, Marea Regină a Uniunii. Și a scos un fel de chirăit speriat. Poate că nu i-ar fi ieșit sunetul ăla jalnic din gură dacă nu ar fi avut-o plină cu pâine, dar se cam îndoia.

— Cine este... această... această persoană? a întrebat regina.

— Ăăăă... Rikke. Frumoasa și misterioasă Vrăjitoare a Nordului! a răspuns Orso.

A întins brațul spre ea, de parcă nici n-ar fi fost prinși amândoi în pat, ci o prezenta cu toată eticheta de rigoare în fața întregii curți. Rikke s-a înecat cu pâinea, a început să tușească și i-au țâșnit câteva firimituri pe nas.

— Este emisar din partea Protectoratului.

Rikke nu-și dădea seama dacă această explicație inventată de Orso o făcea pe ea să arate mai bine sau făcea Protectoratul de râs. Și-a scos pâinea din gură, a strâns din buze, după care a apucat cearșaful cu două degete și l-a tras încet-încet până peste sâni.

Regina și-a arcuit una dintre sprâncenele perfect pensate.

— Deloc de condamnat devotamentul dânsei față de Protectorat și strădania de a consolida legăturile diplomatice cu viitorul rege al Uniunii.

Rikke și-a dres glasul.

— Ce pot să zic? Este o alianță extrem de importantă pentru noi.

Orso și-a înăbușit hohotul de râs. Mama lui nu a avut ce să-și înăbușe. Rikke s-a gândit că poate ar fi bine să tot tragă de cearșaful ăla până va ajunge să-și acopere tot capul cu el.

— Spune-mi că nu cu fata asta dorești să te însori, Orso.

Rikke s-a holbat la prinț.

— Ai să te...

— Nu! a strigat Orso, pe un ton îndurerat. A fost... o neînțelegere.

Regina a oftat exasperată.

— Este limpede cât de disperată sunt dacă eram pregătită să o primesc cu brațele deschise în familia noastră chiar și pe ea.

Și, cu același mers maiestuos, a ieșit din încăpere, închizând bine ușa în urma ei.

— Pe toți morții! a pufnit Rikke. Maică-ta are o privire care ar putea să acrească și laptele.

— Ba eu cred că te-a plăcut, a spus Orso. Și ăsta-i un compliment nemaipomenit. Mama e o adevărată expertă când vine vorba de femeile în pielea goală.

— Ar fi bine să mă îmbrac, a zis Rikke, uitându-se în jur după pantaloni. În caz că urmează să-ți facă și taică-tu o vizită.

— Presupun că nu-ți ia prea mult timp să te îmbraci, nu?

Rikke s-a uitat în jos.

— Doar cizmele să mi le pun și sunt aproape gata.

— Perfect, a spus Orso, pe buze cu umbra unui surâs și studiind-o din priviri.

I-a mângâiat obrazul cu vârful degetului, după care și l-a lăsat în jos, până când a ajuns la tivul cearșafului, pe care l-a tras de pe ea.

— Poate mai avem vreme de încă o rundă scurtă de negocieri diplomatice înainte de paradă.

— Mda... că doar *am fost trimisă* ca să îmbunătățesc relațiile cu Uniunea.

A dat cu piciorul în tavă, tava a căzut cu zgomot de pe pat; apoi a scuipat o bucățică de ou, l-a apucat pe Orso de tunică și l-a tras peste ea.

NICI NU S-AU UITAT LA BANI

— Cât de *mulți* sunt! a răcnit Leo, ca să se facă auzit peste uralele mulțimii.

— Foarte mulți! a răcnit și Orso.

Se înghesuiau pe marginile tuturor drumurilor, se buluceau pe toate acoperișurile și la toate ferestrele. Străzile se transformaseră în adevărate canioane de ființe omenești; piețele se transformaseră în adevărate oceane de chipuri. Nici n-apuca bine Leo să-și spună că lumea se golise de oameni, că nu mai aveau de unde să apară și alții, că imediat treceau de un colț și în fața lor se deschidea o altă stradă largă și fețele zâmbitoare se întindeau până departe, în zare. Îl dureau rănile de la picior și abdomen de la cât mersese călare, îl durea rana de la braț de la cât dăduse din el, îl durea rana de la obraz de la cât de mult zâmbise.

— Nu pricep, îi iau din spate și îi duc repede-repede pe străzile din față? Sau ce fac?

— Nu m-ar mira deloc să fie așa, a spus Orso, având în vedere că mama mea a organizat tot tămbălăul ăsta.

La parada propriu-zisă luau parte câteva mii de oameni. În primele rânduri mergeau călare lorzii, bogătașii din Consiliul Deschis, împodobiți cu o grămadă de galoane și medalii. Când s-a uitat în spate, Leo a văzut că lordul Isher a dat aprobator din cap spre el. Barezin a ridicat pumnul și l-a scuturat cu putere. Heugen l-a salutat plin de satisfacție.

Mai în spate defilau reprezentanți din păturile inferioare ale aristocrației, ofițeri ai armatei și înalți funcționari cu haine îmblănite. Între ei și rândurile scânteietoare ale soldaților care veneau în pas de marș din spate era un grup de ambasadori, emisari și somități din alte țări – o adevărată babilonie de straie naționale și diferite nuanțe de piele.

Cu o oarecare mustrare de conștiință, Leo și-a dat seama că și Rikke s-ar putea să se afle acolo. S-a întrebat oare ce o fi făcut după ce se terminase recepția de cu o seară în urmă. Probabil că a stat singură pe întuneric, urzindu-și răzbunarea. Răzbunarea ei, osânda lui. A întors repede capul și s-a uitat înainte, la magnificul stindard care flutura în fața coloanei. Superb era calul acela alb care se cabra pe fondul soarelui de aur. Doar la vederea lui, s-au și reaprins tăciunii patriotismului lui Leo. Relicvă a vremurilor mai bune, când Uniunea era condusă de războinici cinstiți, nu de schilozi cărpănoși.

— Stindardul lui Casamir, a murmurat el, cu vocea sugrumată de respect.

Orso a dat din cap.

— Același care a fluturat și în fața armatelor cuceritoare ale lui Casamir.

— Fără el n-ar fi existat Englia. Ăsta *da* rege!

— Ai dreptate, a oftat prințul moștenitor. Te face să îți dai seama cât de tare a decăzut monarhia.

— Dar eu n-am vrut să...

— Stai liniștit! i-a zâmbit cu tristețe Orso.

De fapt, părea trist în general, mai cu seamă dacă te gândeai că sărbătoarea asta era organizată și în onoarea lui.

— *Nimeni* n-a avut vreodată o părere mai proastă decât mine despre familia regală și, crede-mă, este o competiție acerbă. Iar asta îți cam dă de gândit, nu? Oare regii Casamir și Harod și toți ceilalți au fost în realitate chiar oamenii de seamă descriși de istorie? Sau nu cumva au fost doar niște mediocrități din trecut, spoiți de-a lungul secolelor cu vopseluri proaspete, ca să ne poată fi astăzi prezentați drept cei mai mari eroi ai neamului?

S-a întrerupt, a făcut un gest spre mulțimile de pe drum și a continuat:

— Pe tine au venit să te vadă și să te ovaționeze, nu pe mine. Tu l-ai învins pe Stour Amurg. Toți bărbații își tund bărbile ca tine. Toți își poartă săbiile ca tine. Și parcă mi se pare că s-a inventat și un joc cu duelul tău.

— Măcar e bun?

— Eu sunt convins că-i mai puțin amuzant decât originalul.

Acum, de ce să n-o recunoască? Lui Leo chiar îi era simpatic prințul moștenitor. Se așteptase să dea peste un fante cam ofilit și, da, sigur că da, n-ai fi zis despre el că ar fi fost un bărbat foarte viril; dar nu exista nici cea mai mică îndoială în mintea lui că Orso era chiar un tip foarte chipeș și uite că era și generos și atent cu cei din jur. Greu să urăști un asemenea om. Leo începuse să învețe că reputația nu are nicio legătură cu felul în care este omul ăla cu adevărat. Și, în mod ironic, acum era de partea arhilectorului în încercarea de a înflori realizările lui Orso.

— Tu ai eliberat Valbeckul, Înălțimea Ta. Ai înăbușit o revoltă al naibii de mare.

— Am convins un oraș să capituleze, după care am luat frumușel un mic-dejun foarte gustos; am discutat condițiile capitulării, după care am luat un prânz și mai gustos; am acceptat capitularea, după care am luat o cină delicioasă. Iar de dimineață, când m-am trezit, am aflat că majoritatea oamenilor cu care discutasem fuseseră deja executați și atârnați de niște pari. Probabil că eu am fost de vină pentru asta, pentru că mă scol prea târziu.

— Dar ești moștenitorul tronului...

— Singurul lucru asupra căruia reușesc să fie de acord părinții mei. Și, oricum, a fi moștenitor al tronului nu implică niciun fel de efort. Crede-mă, că știu ce spun. Pe de altă parte, tu ți-ai riscat viața.

Acum Orso a ridicat un deget spre cicatricea de pe obrazul lui Leo.

— Ești plin de răni! Răni căpătate doar în urma unei lupte adevărate! Singura rană mai gravă pe care am avut-o eu mi-am căpătat-o când eram mort de beat și m-am lovit la cap în timp ce încercam să mă dau jos din pat. A curs mult sânge, de ce să te mint; dar n-am avut parte de niciun fel de glorie.

Acum Leo a observat în mulțime o ceată de zdrențăroși cu pielea tuciurie.

— Sunt multe mutre *oacheșe* pe-aici, s-a încruntat el.

— Din cauza tulburărilor din Sud. Refugiații dau năvală peste Marea Cercului, în căutarea unui trai nou și mai bun.

— Păi, parcă acum treizeci de ani am fost în război cu gurkienii, nu? Ești convins că putem avea încredere în ei?

— În unii da, în unii nu prea, așa cred eu. La fel ca în cazul nordicilor. La fel ca în cazul oricăror neamuri. Și nu toți vin din Gurkhul.

— Dar de unde?

— Din tot Sudul, a răspuns Orso. Din Kadir, Taurish, Yashtavit, Dagoska. Zeci de limbi diferite. Zeci de culturi diferite. Şi toţi au ales să vină aici. Te umple de mândrie treaba asta, nu?

— Dacă zici tu...

Leo nu ştia absolut nimic despre locurile acelea. Nu ştia decât că nu voia ca Uniunea să ajungă asemenea lor. Nu simţea niciun fel de mândrie la gândul că patria sa şi-ar putea pierde identitatea, că ar putea ajunge o corcitură.

— Nu te temi că printre ei se poate să se fi strecurat şi...

Iar aici Leo a simţit nevoie să-şi coboare tonul.

— ... *Devoratori?*

— Nu cred că vrăjitorii canibali reprezintă una dintre problemele noastre cele mai presante.

— Dar unii dintre ei sunt în stare să fure feţele oamenilor. Aşa am auzit eu, a spus Leo, întorcând capul ca să mai arunce o privire mânioasă spre oamenii veniţi din Sud. Şi se deghizează, pot lua înfăţişarea oricui.

— Atunci, unui alb nu i-ar fi mai uşor să se deghizeze decât i-ar fi unui negru?

Leo s-a încruntat. Nu se gândise la asta.

— Spun doar... că Uniunea parcă nu mai e Uniunea aia pe care o ştiam eu.

— E de netăgăduit faptul că marea forţă a Uniunii a fost întotdeauna marea ei diversitate. Din cauza asta i se şi zice Uniune.

— Hm! a mormăit Leo.

Normal că Orso gândea aşa. Doar era pe jumătate styrian, deci o corcitură. A simţit o atingere pe genunchi. O floare. S-a uitat în sus la ferestrele de la etaje şi a văzut un grup de fete surâzătoare care aruncau cu flori în participanţii la paradă. Le-a zâmbit şi le-a făcut o bezea. I s-a părut un gest foarte politicos din partea lui.

— Văd că Adua te place, a spus Orso. Tu te simţi bine în Adua?

— N-aş zice că m-a dat prea tare pe spate. Iar politica mi se pare destul de complicată şi de ipocrită. Consiliul Închis nu a ridicat nici măcar un deget ca să ne ajute în război, da? Am sperat măcar să ne ajute cu plata cheltuielilor.

— Experiența m-a învățat că-i mult mai ușor să deschizi poarta iadului decât punga regelui.

— Mda, mi-am pierdut timpul degeaba pe aici. Dar, pe de altă parte... am cunoscut o femeie. Deosebită. N-am mai întâlnit niciodată una ca ea.

Orso a izbucnit în râs.

— Ia te uită! La fel am pățit și eu.

— Frumoasă. Inteligentă. Cu mintea ascuțită ca un brici și feroce ca o tigroaică.

Alte hohote de râs.

— Ia te uită! La fel e și a mea.

— Dar atât de grațioasă, atât de elegantă... o adevărată doamnă.

Hohotele de râs ale lui Orso au devenit asurzitoare.

— Ei, vezi? Aici ne deosebim. Și modelul ăsta de perfecțiune feminină are vreun nume?

Pe Leo l-a apucat tusea.

— Cred că n-ar fi bine să-l dezvălui.

— Înseamnă că nu v-ați văzut doar o singură dată, nu?

— M-a dus la...

Nu, nu, nu dădea bine să spună că ea a avut toată inițiativa.

— M-am întâlnit cu ea în biroul unui *scriitor.*

Prințul s-a strâmbat cam urât. Probabil lui îi plăceau și mai puțin cărțile, și-a zis Leo.

— Dar... nu m-a invitat acolo ca să citim, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Cred că da.

Vocea lui Orso părea destul de sugrumată, dar Leo nu se pricepuse niciodată să deslușească sensul ascuns al cuvintelor și reacțiilor celorlalți oameni. Pentru că el era un tânăr sincer și direct. Prin urmare, a continuat. Sincer. Și direct.

— O noapte pasională... cu o femeie superbă și misterioasă și mai în vârstă decât mine.

— Visul fiecărui tânăr, a scrâșnit Orso.

— Da, numai că...

Acum, Leo nu prea știa dacă ar fi fost bine să spună mai multe. Însă prințul era un bărbat cu experiență. Scandalos de multă experiență. Și poate îl va ajuta să înțeleagă.

— Dacă s-ar afla, lumea probabil ar crede că am vrut să mă folosesc de ea, dar... am sentimentul că ea s-a folosit de mine.

— Cu toţii vrem să fim doriţi de cineva, a mârâit Orso, privind în gol.

— Felul în care *se uita* la mine.

De parcă ar fi fost următoarea ei masă.

— Felul în care mă *atingea.*

Fără pic de blândeţe şi fără pic de ezitare.

— Felul în care *vorbea* cu mine.

Ştiind foarte bine ce anume voia şi nepăsându-i câtuşi de puţin de dorinţele lui.

Doar gândindu-se la asta a simţit cum i se întăreşte mădularul în pantalonii uniformei de gală.

— A fost ca şi cum...

A căscat brusc ochii. Pe toţi dracii, exact aşa vorbea şi maică-sa cu el! Iar acest gând i-a ofilit mădularul mult mai repede decât i-l întărise gândul de dinainte. Să fi fost posibil ca... pe undeva, în adâncul sufletului... *să-i placă* să i se vorbească în felul ăsta?

— Ştii ceva? a zis acum Orso, cu ochii la căpăstrul calului său. Chiar că n-am ce căuta aici.

— Ce?

— Ţie ţi se cuvine parada asta. Eu n-am făcut nimic ca s-o merit.

Prinţul l-a bătut uşor pe braţ şi, fără să-i mai aştepte răspunsul, a tras de frâie, şi-a scos calul din coloană şi a pornit înapoi.

Până în momentul acela, parcă aplauzele şi ovaţiile avuseseră ceva fals în ele. Se auziseră şi câteva huiduieli şi strigăte batjocoritoare către „Mieluşelul cel Tânăr", ba chiar răcnete directe cu „Ucigaşule!". Dar, plecând, Orso a luat cu el toate dezaprobările mulţimii. Iar acum Leo se afla singur în fruntea paradei, călărind sub Stindardul lui Casamir întocmai cum probabil că făcuse însuşi Casamir. Şi uralele au devenit de două ori mai răsunătoare. Petale de flori cădeau în fântânile arteziene. Copilaşii cu obrăjori murdari întindeau degetele la el, privindu-l cu ochişori mari şi plini de admiraţie. Iată-l pe Leul cel Tânăr, salvatorul Uniunii!

Leo le zâmbea. Nici nu-i era greu. În fond, Orso avea dreptate. *Lui* i se cuvenea toată gloria.

Care alt om se poate lăuda că a câştigat un război de unul singur?

Toată lumea îl ovaţionase pe Leo dan Brock, eroul vestit, care călărea singur în fruntea paradei. Apoi uralele nu au mai fost atât de puternice când au trecut oamenii de seamă din Consiliul Deschis.

— Ăla-i nemernicul de Isher, a mârâit Spate-lat, văzându-l cum trece călare prin faţa lui, cu capul ridicat trufaş, cu mantia aurită întinsă peste crupa armăsarului său. Ăla care ne-a furat pământul. Bag seamă că a avut de câștigat de pe urma lui, neno...

— Nu mai vorbi așa!

Era blândă strângerea de mână a lui Liddy. Blândă, dar fermă.

— Furia ta n-o să-i facă niciun rău, dar ne-ar putea face nouă.

— Da, a oftat necăjit Spate-lat. Ai dreptate.

Deja le făcuse.

În urma lorzilor au trecut înalţii funcţionari în haine îmblănite, încercând să fure câțiva stropi din gloria aceea pe care nu o meritau absolut deloc. Apoi au venit ofiţerii, iar Spate-lat a întors capul într-o parte și a scuipat cu năduf. După tot ce i se întâmplase în Styria, ajunsese să-i placă pe ticăloşii ăștia la fel de mult ca pe lorzi.

— Uite-l pe Orso! a strigat un copil cocoţat pe umerii tatălui său.

— De ce s-o fi întors?

— Ar trebui să-i fie ruşine să apară lângă un erou adevărat, a bombănit altcineva.

Abia acum l-a văzut şi Spate-lat. Călare pe un cal superb, de culoare cenuşie, prinţul moştenitor părea incredibil de relaxat, de parcă habar n-avea ce-i ăla sentimentul de vinovăţie. Cu un zâmbet compătimitor în colţul buzelor, discuta ceva cu un oştean bătrân, cu chipiu din blană.

— Ruşine! a răcnit cineva. Jos cu prinţu'!

Era un bărbat înalt, cu barbă deasă şi neagră, care se ridicase pe vârfuri ca să poată zbiera peste capetele celor din faţa lui. Oamenii s-au uitat urât la el, numai că acelui bărbat îi lucea flacăra nebuniei în priviri, aşa că nu s-a potolit deloc.

— Ucigaşule!

Liddy a clătinat din cap.

— Prostul ăla o să ne facă probleme.

— Mda, da' are ceva dreptate, a mormăit Spate-lat. Orso-i un ticălos şi un ucigaş.

— Chiar n-ai învățat nimic în Valbeck, Gunnar? Poți să ai toată dreptatea din lume, dar e mai bine s-o ții doar pentru tine.

— A omorât două sute de oameni și de femei cumsecade și i-a atârnat de pari, în văzul lumii, a mârâit supărat Spate-lat. A zis că-s trădători.

— *Erau* trădători, a spus May printre dinți. Ăsta-i adevărul.

Deloc nu-i convenea lui Spate-lat să audă asta, cu atât mai puțin chiar de la propria fiică.

— Cred că putem să mai discutăm pe tema asta.

Deși nicio discuție cu May nu se încheia în favoarea lui.

— Adevărul este că Leo dan Brock e ăla care a luptat în război. Orso s-a ascuns într-un cort și a spus minciuni.

— Atunci, strigă „Trăiască Leo dan Brock", a murmurat Liddy, și nu te mai lua de Înălțimea Sa. Nu poți să știi cine te aude. Inchiziția are urechi pretutindeni.

Pe nebunul ăla cu barbă îl durea exact undeva de urechile Inchiziției.

— Să mă cac pe Mielușelul cel Tânăr! a răcnit el, cu mâinile făcute pâlnie, ca să i se audă intenția până departe.

Acum Orso s-a uitat spre mulțime cu zâmbetul ăla vag și plictisit al lui și a făcut o mică plecăciune, stârnind câteva hohote răzlețe de râs. Spate-lat a fost nevoit să admită că gestul prințului a alungat un pic din ostilitatea din jur.

După doar câteva momente, a simțit că cineva îl împinge în umăr și a văzut trei bărbați în negru care se îmbrânceau prin mulțimea de oameni. I-a observat și instigatorul cu barbă, s-a întors să o ia la fugă de acolo, dar mai veneau alți doi malaci din direcție opusă. Ceilalți oameni s-au ferit de el, de parcă ar fi fost bolnav de ciumă. Practicienii l-au înhățat, l-au pus la pământ și i-au pus pe cap un sac murdar.

— Nu! a șuierat Liddy.

Abia atunci a simțit Spate-lat că îl apucase de braț. Îl trăgea înapoi cu ambele mâini și cu toată forța de care era ea capabilă.

— Nu te apuca să ne faci și alte probleme!

Abia atunci și-a dat seama Spate-lat că avea toți mușchii încordați și pumnii încleștați și că buzele i se strâmbaseră, dezgolindu-i dinții într-un mârâit ca de fiară.

— Nu cumva să *îndrăznești* să strici iar totul!

Era May, care se strecurase cumva în fața lui și îl amenința cu degetul.

— Nu acum, când ne merge și nouă bine!

I se umpluseră ochii de lacrimi.

— Nu cumva să *îndrăznești*!

Spate-lat a tras aer în piept și l-a dat încet afară. S-a uitat după cei trei practicieni care-l târau prin mulțime pe amărâtul ăla fără minte. Probabil la Casa Întrebărilor îl duceau. Da, putea să fie și cadavrul lui atârnat de un par lângă drumul spre Valbeck dacă nu l-ar fi oprit May la timp și dacă n-ar fi avut parte de atât de mult noroc absolut nemeritat.

— N-am s-o fac, May.

Bravo, acum îl apucase și pe el plânsul, așa că și-a dat jos ochelarii ca să și-i șteargă.

— Îmi pare rău.

— Ne-ai promis, i-a spus Liddy în șoaptă, trăgându-l după ea înapoi, spre parada cu oșteni în marș și cu armăsari țanțoși și cu flamuri și cu arme strălucitoare. Nu ne mai face probleme.

— Nu vă mai fac, a spus Spate-lat, strângându-și la piept soția și fiica. Vă jur.

Dar îl dureau pumnii, atât de încleștați îi erau.

Lui Savine îi plăcuseră întotdeauna festivitățile. Cu cât erau mai mulți oameni, cu atât avea ea mai multe ocazii de a transforma niște simpli necunoscuți în cunoștințe, cunoștințele în prieteni și prietenii în bani. Plus că asemenea sărbători îi ofereau șansa de a fi văzută și, prin urmare, admirată și, prin urmare, influentă și puternică. Pentru că puterea este aidoma unui munte de pe care poți să aluneci la vale. Un munte de care trebuie să te agăți cu toată ființa ta și să te zbați și să încerci din răsputeri să nu cazi, să rămâi acolo unde ești. Numai că muntele ăsta nu-i făcut din piatră, ci din trupurile celorlalți oameni – care se zvârcolesc și se agață de tot ce le pică în mână.

Nu mai văzuse festivități la fel de grandioase ca acestea. Fusese declarată zi liberă pentru clasa muncitoare din Adua, iar furnalele fuseseră oprite și aerul se limpezise. Era destul de cald pentru prima lună a iernii și soarele arunca raze blânde peste mulțimile dezlănțuite. Mai marii și mai bunii neamului, care nu apucaseră loc printre vitejii de la paradă, se adunaseră aici, la capătul drumului, în Piața Mareșalilor, alături de o droaie de nevoiași și incapabili.

Savine se afla chiar în centrul ei, la un capăt al lojei regale îmbrăcate în mătase purpurie, alături de majoritatea membrilor din Consiliul Închis, o droaie de curteni lingăi cu mutre rânjite și un număr mare de cavaleri cu priviri încruntate, aparţinând Ordinului Regal. Evident, fără a le mai pune la socoteală și pe Augustele Lor Maiestăţi, Marele Rege și Marea Regină ai Uniunii. Terez, stăpâna de necontestat, stătea exagerat de ţeapănă în fruntea tuturor, abia catadicsind să fluture dispreţuitoare din mână către mulţimile de oameni. De data aceasta, Savine n-a avut nevoie de niciun efort ca să fie invidioasă. Locul acela ar fi putut să fie al ei. Ar fi trebuit să fie. Aproape fusese.

Regele s-a uitat întâmplător într-o parte şi, preţ de o secundă, s-au privit în ochi. Maiestatea Sa avea aceeaşi expresie tristă, amărâtă, şovăielnică. Savine şi-a lăsat imediat ochii în jos ca să-şi admire pantofii. Nu înţelegea de ce ar trebui să se simtă *ea* stânjenită. Că doar nu ea o lăsase borţoasă pe maică-sa şi o abandonase cu copil cu tot. Cu toate acestea, îi ardeau rău de tot obrajii.

Îi plăcuseră întotdeauna festivităţile grandioase, însă astăzi detesta tot ce se petrecea în jur, astăzi detesta pe toată lumea – şi cel mai tare se ura pe sine. Îi lipsea Orso, aşa cum îţi lipseşte braţul pierdut în luptă. Îi venea în minte un gând, un comentariu, pe care doar el l-ar fi putut înţelege şi zâmbea şi se întorcea spre Zuri ca să-i ceară să aranjeze o întâlnire... şi imediat năvălea iarăşi peste ea senzaţia aceea dureroasă de pierdere irecuperabilă.

Sigur, Leo dan Brock fusese un interludiu plăcut, un divertisment. De la gât în jos era absolut remarcabil. După ce l-a descheiat la cămaşă, a stat câteva clipe doar ca să se holbeze la pieptul lui. Parcă cine ştie ce artist predispus la exagerări i-l sculptase din marmură de culoarea pielii. A mai fost şi momentul acela când o ridicase în braţe fără niciun efort, iar ea a simţit că zboară...

Dar, dacă stai să te gândeşti, pe bărbat îl defineşte mai bine ce are deasupra gâtului. Orso ar fi râs cu lacrimi la orice glumă a ei şi ar fi răsucit-o pe toate părţile, făcând-o şi mai bună, şi mai amuzantă. În schimb, Leo abia dacă-şi dădea seama că era o glumă. La fel ca invenţia aia cu care se tot lăuda Curnsbick, şi el era ca un vagon pe şine. Iar când era vorba despre o conversaţie absolut banală, tânărul parcă avea ochelari de cal – o lua doar într-un singur sens şi deloc repede.

Avea nevoie de ceva care s-o facă să se simtă mai bine. S-a aplecat, prefăcându-se că ar trebui să-şi aranjeze pantoful şi a scos cutiuţa argintie din mânecă. Doar un pic, cât să se mai calmeze. Însă picul acesta – în realitate cam al cincilea în dimineaţa respectivă – nu a avut efectul scontat, aşa că a luat încă un pic. Unul mai mare. În fond, o doamnă din lumea bună nu lasă niciodată treaba pe jumătate făcută.

S-a îndreptat cam brusc de spate şi a fost cât pe ce să cadă. Atât de repede i s-a suit sângele la cap, că a crezut c-o să-i cadă ochii din orbite. Când i s-a mai limpezit privirea, şi-a dat seama că Zuri o ţinea strâns de cot.

— Ce faci? a mârâit ea, smulgându-şi braţul din strânsoarea doamnei de onoare.

Dar imediat a avut mustrări de conştiinţă.

— Iartă-mă. Îmi pare rău. Aş fi pierdută fără tine.

— Lady Savine...

Zuri a aruncat o privire prudentă spre loja regală. Evident că toţi observaseră că stăpâna ei se împleticise. Afurisitele alea de hiene stăteau mereu la pândă, abia aşteptând să se înfrupte dintr-o prospătură.

— ... nu prea pari în apele tale.

— Cine sunt eu acum? La *asta* să-mi răspunzi.

I-a venit dintr-odată să zbiere şi tot dintr-odată au început să-i zvâcnească tâmplele şi s-a şters la nasul care o înţepa şi a închis ochii.

— Te rog să mă ierţi, Zuri. Nu meriţi să ţip la tine.

— Vrei să pleci de aici?

— Şi să pierd toată porcăria asta?

Tocmai când dădea din mână spre piaţa înţesată de lume, ca să-şi ilustreze spusele, Savine a observat că vârfurile de la mănuşă ale degetului mare şi arătătorului erau mânjite cu praf alb. A încercat în zadar să şi le cureţe cu cealaltă mână.

— Ţi s-au murdărit degetele? a întrebat-o tatăl ei din colţul gurii.

Numai că *nu* era tatăl ei. Era arhilectorul Glokta, care nu era rudă de sânge cu ea.

— Nu-i treaba ta! s-a răstit ea.

— Ba este.

Glokta se uita în continuare spre mulţimea care îşi înteţise uralele, pe măsură ce parada victoriei parcurgea străzile din Agriont, centrul Aduei. Dar i-a făcut un semn cu degetul să vină lângă el.

— Îmi dai voie să te întreb ce ai de gând cu Brock?

— Ai aflat?

— Cred că a aflat deja jumătate din Adua.

— N-am nevoie să-mi faci tu *morală,* a mârâit ea cu furie.

Și, din senin, complet pe neașteptate și într-un moment cum nu se poate mai nepotrivit, și-a adus aminte de ceva. De fetița aceea cu piele tuciurie, cu ochi umezi în care se reflectau flăcările. Fetița aceea care îi ceruse ajutorul într-o fundătură mizeră din Valbeck. Te rog, te rog, te rog, iar și iar și iar. Spaima cumplită. Duhoarea incendiilor. Zadarnic a încercat să-și dezlege șireturile de la corset pe care oricum știa că nu le va putea dezlega.

O strângea rochia. O strângea foarte tare. Abia dacă mai putea să respire. Cuprinsă de panică, s-a răsucit și s-a zvârcolit și a început să transpire. Era ca un prizonier care încearcă să-și scoată cătușele desfăcându-le cu unghiile.

Tatăl ei a privit-o încruntat.

— Ce anume te supără, Savine?

— Pe *mine*? Ce mă *supără*?

Clocotind din nou de furie, s-a sprijinit de brațul jilțului și s-a aplecat să-i șuiere la ureche:

— Știi ce mi-a spus *soția ta*?

— Bineînțeles că știu. Cât de prost mă crezi?

Savine a scos un hohot sarcastic de râs.

— Nici pe jumătate cât m-ați crezut tu și cu maică-mea.

Lui Glokta a început să-i zvâcnească obrazul stâng și să i se zbată ochiul.

— Mama ta era tânără și singură și a făcut o greșeală. De atunci încoace a pus interesul tău mai presus de orice.

— Interesul meu și băutura... au!

Tatăl ei a apucat-o de braț și a tras-o mai aproape. I-a spus printre dinți:

— Lasă la o parte *resentimentele* și liniștește-te!

— Resentimentele? a șoptit ea. *Resentimentele?* Nu pricepi că toată viața mea e o *minciună*?

Deja era evident că mai mulți oameni sesizaseră furia din dialogul lor și și-au întors capetele să se uite ei. Cel mai curios era Întâiul dintre Magi, care stătea în picioare alături de rege. Acum, pentru că ieșise în public, se hotărâse să se îmbrace cu straie mai potrivite pentru statutul lui de mare vrăjitor. A dat din cap spre Savine și i-a adresat un surâs vag și plin de înțelesuri.

Gestul magului nu a trecut neobservat de arhilector, care a întrebat-o aproape fără să-și miște buzele:

— Te-a abordat vreodată?

— Cine?

— Bayaz, a șuierat el, strângând-o cam prea tare de mână.

— N-am vorbit niciodată cu el, a răspuns Savine, încruntată. Deși... la Societatea Solară a venit cineva care pretindea că ar fi fost mag. Nu semăna cu unul.

A observat acum că tatăl ei încerca să-și stăpânească supărarea; îi vedea tendoanele încordate în gâtul subțire.

— Sulfur?

— Zicea niște aiureli despre cum o să schimbe ei lumea. Și că era în căutare de noi prieteni...

— Indiferent ce ți-ar cere, indiferent ce ți-ar oferi, neapărat să refuzi. Înțelegi ce-ți spun?

Acum a ridicat ochii la ea. Savine nu-și amintea să-l mai fi văzut vreodată speriat.

— Să refuzi și să vii imediat la mine.

— Ce legătură are Bayaz cu...

— Are toate legăturile!

A strâns-o și mai tare de mână, a tras-o și mai aproape de el.

— Nu cred că te-ai gândit vreodată cât de periculoasă este poziția în care te afli acum. Nu contează că ești sau nu copil din flori, contează că ești primul născut al regelui. Din motivul ăsta ai putea să devii extrem de valoroasă. Și extrem de vulnerabilă. Acum, haide, vino-ți în fire! Atitudinea asta îmbufnată nu-ți face cinste.

I-a dat drumul la mână, și-a șters o lacrimă din ochiul stâng, care-i curgea întruna, și a început să-l aplaude politicos pe Leo dan Brock, care tocmai intra în piață, zâmbind fericit în uralele asurzitoare ale mulțimii.

Savine s-a îndreptat încet de spate și și-a masat încheietura dureroasă a mânii. Îi venea să-i dea un pumn în gura aia știrbă. Îi venea să zbiere cât o țineau puterile, să țipe ca o nebună, chiar în nasul regelui. Dar nu se cuvenea. Măcar de ar fi putut să plece imediat de-acolo.

Însă asta ar atrage atenția lumii. Și nu trebuia să știe nimeni ce s-a întâmplat. Tatăl ei avea dreptate. Mai bine zis, ar fi putut să aibă dreptate, dacă ar fi fost tatăl ei adevărat. Bayaz încă se uita zâmbind la ea. Mai puțin impozant decât îl întruchipa statuia din apropiere de Calea Regală, dar mult, mult mai înfumurat. Tot ce putea face Savine în situația aceasta era să se concentreze asupra pieței, să-și îndrepte umerii, să-și ridice bărbia, să-și lipească pe buze cel mai rafinat zâmbet din arsenalul ei și să bată din palme.

Și să scoată aburi ca un ceainic uitat pe foc.

Orso a auzit uralele când parada a ajuns în Piața Mareșalilor. A auzit scandările: „Leo! Leo!" Strigătele: „Leul cel Tânăr! Leul cel Tânăr!" Nu mai era nicio îndoială că rolul de mare erou îi venea mănușă ticălosului ăluia viril. Îi venea mult mai bine decât i-ar fi venit lui.

Orso se vedea nevoit să recunoască – chiar dacă nu-i convenea – că noul lord guvernator al Engliei îl surprinsese în mod plăcut. Se așteptase să dea peste un țărănoi necivilizat și neinteresant și, da, tânărul avea obișnuitele prejudecăți provinciale, dar s-a dovedit a fi fermecător de onest și generos. Tare greu de dușmănit un asemenea om. Bietul de el nici nu-și dăduse seama că-i împlânta cuțite în țeastă când îi povestea despre Savine. Erau multe lucruri despre care amărâtul ăsta habar n-avea. Probabil că ea o să-l stoarcă de toată bărbăția din el și o să-l arunce cât colo și o să-l lase să se usuce de dorul ei. În fond, se pricepea la treburi din astea. Nu ar fi făcut-o acum prima oară. Lui Orso îi venea să-și vomite până și ochii doar când și-o imagina pe Savine cu un alt bărbat.

Apoi a zărit-o pe Rikke și s-a pomenit că zâmbește, cu toate că numai de asta nu-i ardea.

Tânăra stătea pleoștită în șa, uitându-se urât la cer de parcă strălucirea soarelui ar fi fost un afront la adresa ei. Nu-și dădea seama dacă își schimbase hainele pe care le purtase de dimineață, când plecase de la el. Și, printre toți oamenii aceia curați și ferchezuiți și plini de podoabe, nonșalanța ei i se părea ciudat de seducătoare.

În fond, el își dorise să se căsătorească cu cea mai bine îmbrăcată femeie din tot Cercul Lumii și uite unde a ajuns.

— Înălțimea Voastră! a mormăit Rikke la vederea lui.

— Înălți... s-a încruntat Orso. Care-i formula de adresare pentru un emisar din Protectorat?

— Nu ştiu... Rikke?

— Voi nu prea organizaţi ceremonii din astea, nu?

— Noi mărşăluim peste tot. Da' tu ce cauţi aici, la coadă, cu drojdia societăţii? Nu-i strada destul de largă pentru doi îngâmfaţi ca tine şi Leo dan Brock?

— Să ştii că-mi place băiatul ăla, a spus Orso, ridicând neputincios din umeri. Mult mai mult decât mă plac pe mine însumi. Şi cred că, pentru prima oară în viaţă, chiar sunt de acord cu opinia generală.

Oamenii de rând din jur l-au privit cu ură.

— Merit să se uite aşa la mine.

— Şi, pentru că nu te bucuri de simpatia poporului tău, te-ai gândit să închei nişte alianţe în afara hotarelor tale. Hm... nu eşti chiar un craidon atât de egoist cum credeam eu.

— Ba mă tem că sunt şi mai rău.

S-a aplecat spre ea şi i-a şoptit la ureche:

— O singură alianţă mă interesează pe mine – aia dintre mădularul meu şi...

L-a observat acum pe bărbatul care mergea călare chiar în spatele lui Rikke. Un nordic bătrân şi înalt cât un munte, pe faţă cu cea mai hidoasă cicatrice pe care o văzuse el vreodată, în mijlocul căreia lucea o bilă din metal. Cu celălalt ochi – cu cel bun – se uita ţintă la Orso, cu o expresie menită să-i îngheţe sângele în vine. Deşi probabil că nu poţi să dai prea multă blândeţe expresiei când ai o mutră cu care vâri groaza şi într-un ucigaş. Orso a încercat să-şi înăbuşe spaima.

— Prietenul tău are un ochi din metal.

— E Caul Fiori-îţi-dau. I-a mers vestea că ar fi cel mai temut om din Nord.

— Şi el este... garda ta de corp?

Rikke a ridicat din umeri.

— Nee, e doar un prieten. Da' i s-ar potrivi rolul.

— Şi femeia de lângă el?

Femeia aceea îl ţintuia cu privirea pe Orso şi mai rău decât Fiori – dacă era posibil aşa ceva. Un braţ îi era în întregime acoperit de tatuaje vineţii, trăsăturile dure i se mişcau ritmic pentru că mesteca ceva. Fără să-şi ia ochii de la el, a întors puţin capul şi a scuipat cu ranchiună într-o parte.

— Aia-i Isern-i-Phail. Cică ar fi cea mai înţeleaptă munteancă din câte au existat vreodată. Pe toate le ştie. Chiar mai bine decât taică-su. Mă ajută să-mi deschid Ochiul Lung. Şi să-mi împietresc inima. Nu întotdeauna cu cele mai bune rezultate.

— Deci ea este... guvernanta ta?

Rikke a ridicat iarăşi din umeri.

— Nee, doar o prietenă. Da' i s-ar potrivi rolul.

— Însoţitori cam fioroşi pentru o tânără atât de plăcută şi liniştită ca tine.

— Nu te speria. Eşti în siguranţă.

Apoi a adăugat în şoaptă:

— Atâta vreme cât n-ai să mă dezamăgeşti.

— Of, eu dezamăgesc pe toată lumea.

I-a zâmbit. I-a zâmbit şi ea cu toată gura. Atât de minunat şi sincer i se părea zâmbetul ei, că s-a simţit încântat şi mulţumit că reuşise să i-l aducă pe buze. În fond, el o ceruse de soţie pe cea mai prefăcută femeie din tot Cercul Lumii.

Şi uite unde a ajuns.

Nu s-au făcut deloc economii. Transformaseră Piaţa Mareşalilor într-o arenă, la fel cum făceau la Întrecerile Verii. Pe marginile ei se îmbulzeau mulţimile vesele. Casele fuseseră împodobite cu steaguri: şi cele cu soarele Uniunii, şi cele cu ciocanele încrucişate ale Engliei. Toată lumea era îmbrăcată în haine de sărbătoare, deşi hainele acestea erau diferite în funcţie de locul din piaţă unde se aflau persoanele respective. În celălalt capăt erau bogătanii, în mătăsuri şi cu multe bijuterii; aici erau vestoanele peticite şi câte o panglică sau două pentru cei mai norocoşi.

Dar, pentru că sentimentele nu costă nimic, emoţiile s-au manifestat cu toată puterea când coloanele strălucitoare au trecut în pas de marş prin faţa lor. Sigur, era acolo admiraţie amestecată cu invidie: din partea cerşetorilor faţă de oamenii de rând; din partea oamenilor de rând faţă de mica nobilime, a micii nobilimi faţă de marea nobilime, a marii nobilimi faţă de casa regală. Şi toţi îşi suceau gâturile ca să-i vadă pe cei situaţi mai presus de ei în ierarhia socială, tânjind să ajungă în locul lor, ştiind foarte bine că nu vor ajunge niciodată. Era un entuziasm agresiv, de război, manifestat mai ales de cei care nu puseseră niciodată mâna pe o sabie, pentru că aceia trecuți prin focul bătăliilor știu foarte bine că nu-și are deloc rostul o asemenea însuflețire. Zelul patriotic era atât de mare că ar fi putut să scufunde o insulă plină de otrepe venite de pe alte meleaguri. La fel de mare era și încântarea – profund justificată – că Uniunea dădea naștere unor ticăloși fără seamăn pe lume. Se mai simțea acolo și mândria civică a locuitorilor măreței Adua, Cetatea cu Turnuri Albe, convinși că nu mai era nimeni pe lume care să respire un aer atât de stricat ca ei, sau care să bea o apă atât de jegoasă cum beau ei, sau care să plătească atât de mult pentru locuințe atât de mici.

Când venea vorba despre asigurarea unor alimente mai bune sau a unor locuințe cât de cât mai bune decât cuștile de câini, apăreau mereu limite stricte și foarte dure în legătură cu ce anume își permitea guvernul să facă. Dar, uite, pentru această celebrare fastuoasă a triumfului regal Consiliul Închis găsise totuși o soluție. Iar cineva care făcuse foamea în lagăre, care mințise ca să ajungă la inimile și în paturile unor oameni cumsecade, care îi înșelase și îi torturase pe alții ca să-i facă să trădeze o cauză în care credea și ea pe jumătate, pentru o alta în care nu credea deloc... această persoană probabil că ar fi trebuit să se simtă destul de supărată să vadă toată risipa asta de bani.

Numai că Vick avea inima de piatră și era foarte pragmatică. Cel puțin, așa își zicea ea.

— Te-am căutat peste tot.

Untură apăruse lângă ea. Nu avusese nevoie să se îmbrâncească prin marea de oameni. Era atât de slab, că putea să treacă printre ei așa cum trece adierea vântului pe sub o ușă. Adusese cu el o fătucă, pe cap cu o bonetă de sărbătoare, despre care până și Vick își dădea seama că se demodase cu un secol în urmă – iar Vick nu purtase nicio bonetă în viața ei.

— Ea-i sora mea.

Vick s-a uitat mai atentă.

— Cea care...

— N-am decât una.

N-aveai de unde să-ți dai seama cam câți ani are. Când copiii nu sunt hrăniți așa cum trebuie, se mai întâmplă să pară mai tineri decât sunt în realitate, iar alteori să pară mai bătrâni. Câteodată și una, și alta în același timp. Fata avea ochii mari ai fratelui său, însă era și mai suptă la față, așa că ochii ei păreau și mai mari – ochi de broască nefericită. Vick își vedea imaginea aspră și strâmbă reflectată în colțurile lor umede. Și nici asta nu-i plăcea prea mult.

— Haide, spune-i! a îndemnat-o Untură pe sora lui, dându-i un ghiont.

Se vedea clar că fata face eforturi să-și înghită nodul din gât, de parcă ar fi vrut să ajungă la cuvintele din subsol.

— Voiam doar... să-ți mulțumesc. E un loc bun ăla... unde stau. Curat. Și mi se dă de mâncare. Cât pot să mănânc. Deși nu mănânc prea mult, așa cred. Știi... nouă ne-au murit părinții. Și nu a mai avut nimeni grijă de noi până acum.

Vick era o femeie foarte dură. Puteți să întrebați pe oricine a încercat să se încontreze cu ea în lagăr. Întrebați pe oricine a fost trimis de ea în lagăre de atunci încoace. Întrebați pe oricine a avut ghinionul s-o întâlnească. Vick era foarte dură. Numai că vorbele fetei i-au provocat durere. Copila îi mulțumea pentru că o ținea ostatică. Îi mulțumea pentru că o folosea ca să-i șantajeze fratele și să-l convingă să-și trădeze prietenii.

— Ce ți-a zis Untură? a murmurat Vick.

— Nimicuța!

Se temea să nu-i facă probleme.

— Doar că te ajută la ceva și că tu mă ajuți pe mine.

Acum a ridicat ochii și s-a uitat cu frică și sfială la ea.

— Și-a terminat treaba?

— Treaba nu-i niciodată terminată, a spus Vick, iar fata s-a înviorat numaidecât.

Vick și-a zis că poate ar trebui să se bucure și ea când vede un alt om bucuros că mai are treabă. Însă ea nu prea știa ce-i bucuria. Poate o simțise cândva, dar nu-și dăduse seama.

Fanfara îi spărgea timpanele, la fel și sutele de cizme care au tropăit la unison când ostașii au ajuns la capătul drumului și parada a luat sfârșit. Preț de o clipă, nu s-a mai auzit niciun sunet. Apoi cineva s-a ridicat în picioare chiar de lângă rege și de lângă oamenii de seamă din Consiliul Închis. Razele soarelui se reflectau în simbolurile mistice brodate pe straiele lui strălucitoare. Era Bayaz, Întâiul dintre Magi.

— Nobili domni și nobile doamne! Neînfricați oșteni și neînfricate femei! Bravi cetățeni ai Uniunii! Ne aflăm în locul unei victorii epocale!

Şi a zâmbit către Piaţa Mareşalilor. Loc aflat încă în reconstrucţie după ce chiar el îl distrusese în urmă cu doar treizeci de ani. Se spunea că va arăta mai bine ca niciodată. Dar aşa se spunea mereu: lucrurile ori vor fi mai bune, ori au fost mai bune în trecut. Niciun politician nu face carieră spunând oamenilor că lucrurile sunt aşa cum sunt.

— Aici au fost zdrobite cele mai puternice oştiri ale gurkienilor!

Acum Bayaz şi-a ridicat pumnul dolofan, stârnind mârâieli patriotarde, la fel cum dirijorul indică momentul în care trebuie să se audă tobele.

— Aici a fost definitiv învins marele lor împărat. Aici a fost umilit profetul Khalul, iar oastea lui blestemată de Devoratori a fost trimisă înapoi în iad, unde îi este locul. Ni s-a spus că oştenii împăratului erau câtă frunză şi iarbă; ni s-a spus că adepţii profetului erau de nebiruit. Dar Uniunea a triumfat! *Eu* am triumfat. Forţele superstiţiei şi primitivismului au fost înfrânte şi am deschis porţile către o nouă epocă de progres şi prosperitate.

Atât de larg era zâmbetul lui Bayaz, că i-l vedeau până şi oamenii din celălalt capăt al pieţei. Da, chiar şi un mag se poate făli cu meritele sale trecute, la fel ca orice alt moşneag.

— Mie – şi nu cred că trebuie să vă spun că sunt foarte bătrân – mi se pare că totul s-a întâmplat chiar ieri. Însă tinerii eroi cu ochi strălucitori care s-au luptat cu gurkienii au acum bărbi albe.

Şi-a proptit mâna grea pe umărul regelui Jezal, care părea mai degrabă scârbit decât încântat de acest gest de apreciere.

— Trecutul este istorie, viaţa merge mai departe, generaţiile se schimbă, iar astăzi sărbătorim nu doar una, ci două victorii măreţe ale Uniunii! În Nord, la hotarele sterpe ale Engliei, lordul guvernator Brock a învins duşmanul extern!

Urale însufleţite. Un copil căţărat pe umerii tatălui flutura entuziasmat un steguleţ al Uniunii.

— Pe când aici, în Midderland, lângă oraşul Valbeck, prinţul moştenitor Orso a înăbuşit o revoltă internă!

Aplauzele pentru Orso au fost mai reci, mai de formă, îndeosebi în acest capăt al pieţei; şi păreau făţarnice, ca şi cum veneau mai degrabă din punga plină decât din inimă. Prinţul avea puţini prieteni în rândul nobilimii, dar şi mai puţini printre oamenii de rând. Uitându-se la el, Vick şi-a dat seama că era conştient de asta.

— Îmi pare rău pentru Orso, a oftat cu milă Untură.

Incredibil cât de sentimental putea să fie băiatul ăsta.

— N-a fost vina lui că i-au omorât pe oamenii ăia.

— Probabil că nu, a zis Vick – oricum ea avea o vină mai mare decât el. Nu-mi vine să cred că unui sărăntoc ca tine îi poate fi milă de un prinţ moştenitor.

— Păi, mila nu costă, nu?

— Habar n-ai tu.

— Am fost martor al multor bătălii! a strigat Bayaz când s-au stins uralele. Multe bătălii câştigate. Dar niciodată nu am fost mai mândru de învingători. Niciodată nu am avut speranţe mai mari pentru viitorul lor. Noi, cei din vechea generaţie, îi vom ajuta după puteri. Cu sfaturi. Cu lămuriri. Le vom pune la dispoziţie întreaga noastră experienţă, câştigată cu greu. Însă viitorul aparţine tinerilor. Iar cu tineri ca aceştia...

A întins braţele, unul spre bărbatul căruia îi spuneau Leul cel Tânăr, iar celălalt spre bărbatul căruia începuseră să-i zică Mieluşelul cel Tânăr.

— ... cred că viitorul nostru nu se poate afla pe mâini mai sigure.

Din nou aplauze, din nou urale. Dar şi mormăieli nemulţumite printre oamenii săraci din jurul lui Vick. Lordul Isher dăduse pinteni calului şi se apropiase de Leo dan Brock. Acum îi spunea ceva în şoaptă şi amândoi se uitau urât către loja regală.

Probleme la ambele capete ale ierarhiei sociale. Peste tot numai probleme. Vick s-a încruntat privind la prinţul Orso, apoi la fata aia din Nord, cu părul ca un cuib de păsări căzut din copac. Fata aia se uita foarte ciudat la propria mână. Din câte îşi putea da Vick seama, îi tremura destul de tare. S-a dat jos din şa cu mişcări nesigure, a luat ceva de pe şiretul pe care-l avea la gât şi şi l-a vârât între dinţi.

— Ce-a apucat-o? a întrebat Untură.

— Nu ştiu.

Iar acum fata s-a prăbuşit pe spate, aidoma unui copac doborât.

— Rikke?

A crăpat cu greu un ochi. Şi a orbit-o strălucirea zilei. Şi i-a provocat greaţă.

— Te simţi bine?

Orso îi sprijinea capul cu o mână și avea o expresie destul de îngrijorată.

Rikke și-a împins cu limba cuiul de lemn, plin de scuipat, și a cârâit singurele cuvinte care i-au trecut prin cap în momentul acela:

— Futu-i!

— Bravo, fata mea!

Isern s-a pus pe vine în cealaltă parte. Îi atârnau toate șiragurile alea cu rune și falange și avea pe buze rânjetul ăla strâmb al ei, prin care i se vedea gaura dintre dinți. Dar nu s-a oferit să-i dea niciun fel de ajutor.

— Ce-ai văzut?

Cu efort, Rikke a reușit să ridice o mână ca să se ia de cap, care parcă era gata să-i plesnească dintr-o clipă în alta. Încă îi sfârâiau toate imaginile alea pe interiorul pleoapelor, aidoma scânteierilor remanente pe care le mai vezi după ce te-ai uitat fix la flacăra unei lumânări într-o încăpere întunecată.

— Era o ușă mare și deschisă, dar în cealaltă parte era doar o cameră pustie.

Cu polițe goale și acoperite de praf.

— Am văzut...

Abia acum a simțit că o cuprinde frica.

— Am văzut o căpetenie. Un bărbat bătrân și mort.

Și-a apăsat palma pe ochiul stâng. Încă o ardea. Rău de tot.

— Cine era?

— Un conducător, bătrân, mort, într-o sală înaltă luminată de lumânări. Oamenii s-au strâns în jurul lui și l-au privit. Întrebându-se cu toții ce ar putea să câștige de pe urma lui. Ca niște hiene, iar mortul ăla bătrân era carnea după care le curgeau balele.

Din ce în ce mai frică îi era acum și ochii i se căscau din ce în ce mai tare.

— Trebuie să mă duc acasă.

— Crezi că era taică-tu? a întrebat-o Isern.

— Cine altul să fi fost?

Fiori se încrunta tare, soarele îi lucea în ochiul din metal.

— Dacă așa va fi... nu se știe cine o să pună mâna pe putere în Uffrith.

Rikke s-a strâmbat de durere. Parcă-i bubuiau tâmplele.

— Nu le-am deslușit fețele, erau doar niște umbre. Dar știu ce-am văzut!

— Eşti sigură? a întrebat-o Orso.

— Foarte sigură.

Gemând, a reuşit să se ridice într-un cot.

— Neapărat trebuie să mă întorc în Nord. Cu cât mai repede...

Abia acum şi-a dat seama că toţi ochii erau aţintiţi asupra ei. Şi al naibii de mulţi erau ochii ăia. A strâmbat din nas de parcă i-ar fi puţit ceva.

— Of, pe toţi morţii...

UN TICĂLOS PE GUSTUL MEU

— Te mai doare piciorul? l-a întrebat râzând Solz pe nepotul său, după care i-a tras o palmă peste coapsa rănită, făcându-l să se strâmbe de durere.

— Nu la fel de tare, i-a răspuns Stour, întinzându-și piciorul sub masă.

— Mare noroc ai, băiete!

Solz a dus pocalul la gură, berea curgându-i râulețe pe barbă. Trifoi ar fi zis că unul care bea atât de mult ca el ar trebui să se pricepă mai bine la treaba cu dusul pocalului la gură, dar nenorocitul ăla vărsa mereu pe el orice ar fi băut.

— Ar fi putut să te omoare Leul cel Tânăr.

— Mda.

Stour s-a uitat urât la podea. Tot i se mai observau în jurul ochilor niște vânătăi, deși mai îngălbenite acum.

— Dar eu l-aș fi omorât dacă lucrurile ar fi stat invers.

— Precis că da, a chicotit Solz, făcând un semn să i se mai aducă bere.

Acum, toți ticăloșii de vârsta lui se umflau în pene, iar ticăloșii de vârsta lui Stour se uitau cu ranchiună la ei și își plângeau de milă. Când stăpânul lor pierdea, era ca și cum pierdeau și ei. Dacă nu chiar o luptă, măcar puțintică mândrie.

Multă vreme trecuse de când Trifoi considera că mândria era doar un handicap, însă uite că mai erau oameni pe lume care o prețuiau mai mult decât prețuiau aurul.

— Mi se pare că regele e nefiresc de încântat de înfrângerea suferită de luptătorul său, a murmurat Minunata aproape fără să miște din buze.

— Da, a zis Trifoi. Poate din cauză că așa are prilejul să-i dojenească din nou pe ăia tineri pentru orgoliul lor nemăsurat și să le țină iarăși predici despre ce a învățat el în lunga-i carieră de bețiv.

— Dar și el a ținut morțiș să aibă loc duelul, la fel ca Stour.

— Așa sunt regii. Ideile lor de tot rahatul aparțin mai mereu altora.

Trifoi s-a uitat acum la Stour care își masa piciorul rănit. De unde și până unde „Mare Lup“? Acum părea mai degrabă un cățeluș de salon. Trist. Dresat, chiar.

— Am impresia că viitorul nostru rege a învățat totuși ceva din înfrângerea asta.

— Așa cum ai învățat și tu?

— Cel mai bun dascăl ar fi eșecul, așa se spune.

Minunata a dat din cap, arătându-i că este de acord cu el. Apoi s-a uitat în jur pe sub sprâncenele ei cu fire cărunte.

— Deci s-a terminat cu războiul.

— Așa s-ar părea, a spus Trifoi. Au murit mulți oameni și nu s-a schimbat nimic.

— Ăsta-i războiul. De pe urma lui profită doar cei mai răi dintre noi. Cu siguranță că vom avea curând un altul.

— Nu m-aș mira să fie așa.

— Și până atunci? Ne întoarcem la lecțiile de scrimă?

— Nu știu ce altceva aș putea face fără să mă ridic în picioare. Dar tu?

Minunata s-a încruntat în direcția lui Stour și a oftat pe nas.

— Sincer, dacă nu mai tre' să-l dădăcesc pe prostul ăsta, nici că-mi pasă.

— Ai putea să lucrezi cu mine.

— Și să-i învăț pe băieței cum să lupte cu sabia?

— Cred că tu poți să-i înveți mult mai multe.

Minunata a pufnit cu dispreț.

— Cu siguranță că mai multe decât tine.

— Vezi că știi? O să ne completăm unul pe altul, o să ne ascundem reciproc punctele slabe. Tu o să le împărtășești tinerilor din înțelepciunea ta. Eu o să-i învăț cât de bine este să nu iasă în față.

Trifoi a sorbit și el acum din propriul pocal și a zâmbit satisfăcut, imaginându-și cât de bine se va simți când va sta sprijinit de copacul lui preferat. Când va simți cum îl scarpină pe spate scoarța lui aspră. Cum va asculta el cu plăcere poc-pocul bețelor din luminiș.

— Tu chiar vorbești serios? s-a uitat Minunata la el pe sub sprâncene.

— Păi... n-aș putea să zic că glumesc. Să știi că n-am ales eu să fac totul de unul singur, am avut ghinion, atâta tot.

— Și asta. Dar ți-ai trădat și prietenii.

— Ăsta-i Nordul, a mormăit Trifoi. Cine nu și-a sacrificat unul sau doi prieteni?

Și-au zâmbit și și-au ciocnit pocalele.

Câteva scaune mai departe de ei, Stour se uita urât în pocalul cu bere, de parcă cine știe ce ghicitoare grea ar fi fost la fundul ei.

— N-am mai pierdut niciodată. Niciodată în toată viața mea.

— Ai fi învins dacă n-ar fi fost blestemata aia de vrăjitoare! a mârâit urât Cale-verde, care era atât de abătut de parcă el ar fi pierdut lupta. Aia cu afurisitul ăla de Ochi Lung, sau cum îi zice. Te-au prostit pe față, asta au făcut. Ar fi trebuit să-i spintecăm pe toți.

— Dar nu există nicio regulă care să-ți interzică să strigi, nu?

Era foarte blând tonul lui Stour și avea o expresie îngândurată pe care Trifoi nu i-o mai văzuse până acum.

— Și cred că mi-a făcut un hatâr. Înfrângerea asta... m-a făcut să văd altfel lucrurile. Ca și cum mi-aș fi pus la un ochi o bucată de sticlă vopsită și am văzut lumea în culori noi sau... nu, nu zic bine! Ca și cum mi-aș fi luat sticla de la ochi și am văzut lumea așa cum este ea!

Solz a ridicat din sprâncene la nepotul lui. Și nu era singurul. Fruntea lui Trifoi era prea îngustă pentru cât de sus voiau să i se cocoațe sprâncenele.

— Poate că semeni mai mult cu tatăl tău decât îmi imaginam eu, a spus regele. Știam că ești luptător, dar niciodată n-am crezut că ai fi vreun filozof.

— Nici eu n-am crezut, a zis Stour, cu o strălucire stranie în ochii lui umezi. Dar, când ești rănit și trebuie să zaci, ce altceva poți să faci dacă nu să gândești? Și am înțeles. Leul cel Tânăr nu m-a trimis în țărână, dar cu toții ne vom întoarce acolo mai devreme sau mai târziu.

— Adevărat, nepoate. Pe toți ne așteaptă Marea Nivelatoare.

— Și am mai înțeles ceva, a continuat Stour, privindu-și pumnul încleștat. Nu ți se dă decât o singură viață în care să-ți faci un nume, dar s-ar putea să nu-ți ajungă viața care ți se dă.

— Adevărat, nepoate. Nimeni nu-ți dă pe degeaba vreun loc în cântecele menestrelilor. Trebuie să ți-l *câștigi* singur.

— Şi am mai înțeles încă ceva, a zis Stour, bătând în masă cu pumnul încleștat. Nu trebuie să aştepţi, ci să iei imediat ce-ţi aparţine.

Solz a zâmbit, ducând pocalul la gură.

— Adevărat, nepoa...

Cuvântul a fost curmat de un plescăit dezgustător și din gura regelui a țâșnit un șuvoi de sânge amestecat cu bere. Spre marea lui surpriză, Trifoi a observat că Stour împlântase până la plăsele un pumnal în gâtul unchiului său.

Chiar atunci s-a auzit un pocnet şi Trifoi şi-a simţit obrajii uzi. Sânge şi încă ceva cleios. Bătrânului războinic de lângă el tocmai ce îi fusese despicat capul cu o secure până la şaua nasului.

Altul a fost azvârlit pe masă şi i s-a retezat capul chiar acolo. Din două lovituri.

Altul a dărâmat de pe masă şi mâncarea, şi pocalele cu bere, în timp ce se zvârcolea disperat în mâinile lui Cale-verde care-i tăia gâtul.

Altul mârâia urât și înjura și flutura din cuțitul cu care-și tăiase până atunci friptura şi n-a reuşit decât să se împiedice în propria mantie îmblănită înainte de a fi străpuns de o sabie. Dar a continuat să înjure, cu tot sângele care-i curgea din gură pe barbă, până când a primit o lovitură de ghioagă în ceafă.

Una dintre slujnicele regelui fusese doborâtă la pământ; cealaltă strângea la piept urciorul cu bere, de parcă s-ar fi putut ascunde în spatele lui. Solz se prăbuşise cu capul pe masă; ochii aproape îi ieşiseră din orbite, limba îi atârna bleagă într-o parte, din nas încă-i curgea un firicel de sânge, iar berea – roşie acum – se prelingea de pe marginea mesei: pic-pic-pic.

Sub masă era un alt războinic bătrân. Și războinicul ăsta bătrân se târa, mârâia, se mai târa puţin, încercând să ajungă la o sabie de pe jos cu mâna care-i mai rămăsese întreagă. S-a întins, s-a mai întins puţin, de parcă pentru el nu mai conta acum decât să ajungă cu vârful degetelor la mânerul armei. Unul dintre tinerii amici ai lui Stour a sărit peste masă și l-a călcat tare pe gât: o dată, încă o dată, a treia oară, frângându-i coloana.

Cât ai clipi din ochi, nerozii bătrâni au și fost trimiși în țărână, iar nerozii cei tineri stăteau ţanţoşi în picioare lângă ei, cu rânjete satisfăcute pe mutrele pătate cu sânge.

Trifoi şi-a dres uşurel glasul, şi-a pus cu grijă pocalul pe masă şi s-a ridicat de pe scaun. Şi-a dat seama că încă ţinea în mână un os cu carne din care apucase să mănânce jumătate, aşa că l-a aruncat şi şi-a şters grăsimea de pe degete.

Se simţea ciudat. Prea calm. A auzit un sunet jilav – securea smulsă din capul războinicului bătrân. În mâini cu arme pline de sânge, oamenii lui Stour s-au întors să se uite la el. Minunata îi sfida, în poziţie de luptă, cu sabia pregătită şi cu dinţii dezveliţi într-un mârâit ucigaş.

— Staţi potoliţi! a strigat Stour. Încetaţi cu toţii!

Pe buze i-a apărut rânjetul de lup, parcă mai larg decât oricând.

— Te aşteptai la asta, Trifoi?

— Nu avem toţi Ochiul Lung.

În ciuda părerii extrem de bune despre sine, fusese la fel de orb ca Solz. Însă ştia că ar fi zăcut alături de ceilalţi dacă Stour l-ar fi vrut mort. Aşa că Trifoi nu s-a mişcat din loc şi a aşteptat să vadă dincotro va bate vântul.

— Pricepi că eşti un ticălos cam naiv, i-a zis Stour, luând o duşcă de bere şi apoi lingându-şi buzele. Dar, în acelaşi timp, eşti şi foarte isteţ. Eşti un prost înţelept, nu? Mereu mi-am zis că lecţiile alea ale tale sunt nişte aiureli de om laş, dar acum, dacă mă gândesc mai bine, înţeleg că ai avut dreptate tot timpul.

Şi a făcut un semn din pumnal spre Trifoi.

— Ca atunci când mi-ai spus ce mi-ai spus despre cuţite şi săbii. Douăzeci de ani am exersat lupta cu sabia de dimineaţă până seara şi uite că am câştigat mai mult cu o simplă lovitură de cuţit. Aş vrea să rămâi alături de mine. Poate mai am şi altele de învăţat de la tine. Dar... acum trebuie să-mi dai o dovadă de loialitate.

S-a uitat la Minunata.

— Omoar-o!

Femeia a făcut ochii mari.

— Tri...

Şi a părut peste măsură de mirată când a strâns-o în braţe, în aşa fel încât să-i blocheze sabia sub braţul stâng, şi a înjunghiat-o drept în inimă cu mâna dreaptă. Sângele fierbinte a ţâşnit peste pumnul lui şi peste braţ şi a făcut o baltă mare pe jos.

Trebuie să-ţi alegi momentul. Aşa spunea mereu. Aşa le spunea tuturor celor care aveau urechi de auzit. Trebuie să-ţi dai seama când vine şi să profiţi de el, fără să-ţi pese de trecut şi fără să-ţi faci griji pentru viitor.

A ţinut-o în braţe până şi-a dat ultima suflare. N-a durat mult. Îşi zicea că la fel ar vrea să fie şi el ţinut când se va întoarce în ţărână, însă adevărul era că voia să o ţină în braţe pe Minunata. Simţea nevoia să o facă. Nu avea de unde să ştie care era părerea ei despre asta. Sentimentele morţilor sunt mai uşoare decât un fulg.

Niciun ultim cuvânt, rostit cu limbă de moarte. Doar un fel de geamăt înfundat. Trifoi a întins-o pe podea, în balta din ce în ce mai mare a sângelui ei. Se putea citi o mare dezamăgire în ochii ei aţintiţi asupra unor pânze de păianjen care atârnau de grinzile din tavan.

— Măi, să fie! a exclamat Stour. Nici măcar n-ai stat pe gânduri.

— Nu.

Trifoi văzuse o mulţime de cadavre. Multe chiar opera lui. Dar îi era greu să creadă că Minunata era moartă. Se aştepta ca, dintr-o clipă în alta, s-o audă râzând cu gura până la urechi. Şi să-i spună că l-a păcălit. Şi să-l ia peste picior. Să-l facă de ruşine, ridicând dintr-o sprânceană la el.

— Cât *sânge-rece*! a exclamat Cale-verde, clătinând uimit din cap, în vreme ce alt tânăr războinic fluiera cu admiraţie. Foarte rece!

— Omul trebuie să se dea după cum bate vântul, a spus Stour, cu rânjetul de Mare Lup şi mai lăbărţat decât înainte. Eşti un ticălos, Trifoi. Dar eşti un ticălos pe gustul *meu.*

Un ticălos pe gustul lui Stour. Uite unde l-a adus toată isteţimea lui.

Uşile mari s-au deschis brusc, cu un bubuit puternic. În sală au năvălit o mulţime de bărbaţi cu scuturile ridicate şi suliţele şi securile pregătite de luptă. În urma lor a intrat Calder cel Negru, care a făcut ochii mari la cadavrele de pe jos.

— Tată! l-a strigat Stour, turnându-şi nişte bere şi ridicând pocalul. Vrei să bei ceva?

N-a mai aşteptat răspunsul şi a dat berea pe gât, după care a trântit pocalul în băltoaca formată din sângele regelui.

— Ce-ai făcut?! a murmurat Calder.

— N-am vrut să mai aştept.

Stour a apucat capul lui Solz de o ureche, l-a săltat puţin de pe masă şi i-a scos de pe umeri colanul cu diamantul înroşit de sânge.

Pe Cale-verde l-a apucat chicoteala, iar ceilalţi au rânjit. Erau cu toţii extrem de încântaţi de rezultatul muncii lor.

Trifoi nu crezuse niciodată că va apuca ziua în care să-l vadă pe Calder cel Negru rămas fără grai. Acesta s-a uitat lung la cadavrul Minunatei, după care s-a uitat lung la Trifoi, după care s-a uitat din nou la fiul său şi şi-a încleştat pumnii.

— Aliaţii noştri nu vor tolera aşa ceva! Mulţi nu ne vor mai fi loiali!

— N-ai auzit? l-a întrebat Stour. Acum sunt prieten cu Leul cel Tânăr. Nu există alt aliat mai puternic decât Uniunea. Dar nu mă deranjează dacă unii vor dori să-i rămână credincioşi unchiului meu.

Şi-a holbat ochii mereu umezi şi a rânjit.

— Se pot întoarce în ţărână împreună cu el!

Şi Stour şi-a atârnat colanul regal. Zalele înroşite de sânge au alunecat şi i-au pătat cămaşa albă.

— Trebuie să înveţe că vremurile se schimbă. Trebuie să înveţi şi tu asta. Acum eu sunt regele Nordului.

Calder era alb ca varul, dar ce putea să facă? Să-şi omoare fiul pentru că-i omorâse fratele? Stour era viitorul Nordului. Întotdeauna fusese considerat astfel. Iar acum, când se uita la toţi bătrânii războinici care zăceau ucişi pe podeaua însângerată a sălii, trebuia să fie de acord că viitorul venise puţin cam prea devreme. Bethod spunea mereu că nu există duşman mai neîndurător al omului decât propria sete de mărire. Şi uite aici dovada pătată cu sânge. Solz Mână-de-fier fusese rege vreme de douăzeci de ani. Iar o singură lovitură de pumnal a pus capăt domniei sale.

— Visul bunicului tău... a şoptit el.

De parcă toate planurile lui măreţe puteau fi anulate. De parcă regele Solz putea fi înviat.

Stour a scos un şuierat prelung de lehamite amestecată cu plictiseală.

— Lumea zice o grămadă de lucruri despre bunicul meu. Că Bethod a spus asta, că Bethod a făcut aşa şi pe dincolo, dar eu nici măcar nu l-am cunoscut pe ticălosul ăla bătrân.

Strâmbându-se puţin de durere, şi-a ridicat piciorul rănit ca să şi-l proptească pe spatele cărnos al regelui ucis.

— Eu am ţelurile mele personale la care să mă gândesc.

Trifoi stătea în continuare nemişcat în acelaşi loc. Sângele care-i îmbibase mâneca începea acum să se usuce.

TRĂIASCĂ REGELE!

Orso s-a trezit. Era beznă. A întins mâna, dar ea deja plecase de lângă el.

S-a ridicat în capul oaselor, neștiind prea bine unde se află. Neștiind prea bine pe cine anume căutase alături de el. S-a frecat la nas. Oare visase?

Rikke plecase înapoi în Nord. Savine plecase de tot. Desigur, oamenii încă se îmbulzeau în fața lui, ca să-l lingușească, ca să-l strângă în brațe, ca să profite de pe urma lui. Însă era singur.

Nu-și amintea să se mai fi simțit vreodată atât de singur.

Un zgomot din sală l-a smuls acum din așternuturile moi ale plângerii de milă. Un strigăt îndepărtat și înăbușit. Apoi un altul, venit mai de aproape. Și niște pași grăbiți prin fața ușii sale. A dat plapuma la o parte și a coborât din pat. Era în picioarele goale și podeaua era foarte rece. În dunga subțire de lumină de sub ușă se vedeau niște umbre care se agitau. Imediat s-a mișcat clanța și a intrat cineva.

— Ce naiba, mamă, nu știi să bați la ușă?

Părea la fel de maiestuoasă ca întotdeauna, cu chipul rigid ca o mască în lumina lumânării pe care o ținea în mână. Însă purta o haină de casă și nu avea părul prins în coc. Orso nu-și amintea să o mai fi văzut vreodată ieșind din iatac fără să fie coafată. Acum părul îi cădea până aproape de talie și lui i se părea un vestitor mult mai credibil al dezastrului decât ar fi fost un om care ar fi năvălit înăuntru cu hainele în flăcări.

— Ce s-a întâmplat? a îngăimat el.

— Vino cu mine, Orso!

Era miezul nopții, dar palatul trepida de atâta forfotă. Toți alergau care încotro, având, fără excepție, pe chipuri aceeași expresie stranie de mare panică. Prin fața lui a tropăit un întreg pluton de Cavaleri ai Ordinului Regal, toți în armuri. Orso a simțit că-i curg stropi de transpirație de pe frunte. Lampa din mâna lui făcea să sclipească lambriul aurit din hol.

— Ce se-ntâmplă, mamă? a întrebat-o el din nou, abia reușind să rostească vorbele astea puține, atât de uscată îi era gura.

Dar ea nu i-a răspuns, ci doar a mers mai departe pe coridorul friguros și ornat cu fructe de pădure, în cinstea festivalului pentru Noul An. Și atât de repede mergea regina, că Orso a trebuit să grăbească pașii ca să se țină după ea.

Alți trei Cavaleri ai Ordinului Regal stăteau în fața ușii imense de la iatacul tatălui său. Au luat poziție de drepți când a apărut regina. Unul dintre ei a mai apucat să-i arunce lui Orso o privire îngrozită, după care și-a aplecat ochii la pardoseala lucioasă.

O mulțime de oameni se înghesuiau în jurul patului – toți în pijamale sau cămăși de noapte, cu părul cărunt făcut vâlvoi. Oameni din slujba regelui, lorzi din Consiliul Închis, chipuri șocate și frământate în lumina nestatornică a lumânărilor. Fără să rostească vreun cuvânt, s-au dat la o parte ca să-l lase să treacă. Iar Orso a mers printre ei fără ca măcar să-și dea seama ce face. Parcă era dus într-un cărucior și era complet paralizat și își tot spunea că visează și respira din ce în ce mai rar până când parcă nici nu mai respira deloc.

S-a oprit lângă pat și s-a uitat.

Regele Jezal Întâiul stătea întins pe spate, cu ochii închiși, cu gura puțin întredeschisă. Așternuturile îi fuseseră trase în jos până la glezne, iar acum doar labele picioarelor îi mai rămăseseră acoperite. Cămașa de noapte îi fusese ridicată până la gât, lăsând să i se vadă trupul galben ca ceara, acoperit ici și colo de perișori cărunți, iar mădularul stafidit îi zăcea bleg pe un șold. Tatăl lui Orso spunea întotdeauna că demnitatea era un lux pe care regii nu și-l puteau permite.

Doctorul casei regale stătea în genunchi lângă pat, cu urechea lipită de pieptul regelui. Cineva și-a făcut drum prin mulțime ca să-i dea o oglindă mică, pe care a ținut-o în dreptul gurii lui Jezal. Apoi s-a pipăit peste buzunare după ochelari, i-a găsit și i-a pus pe nas.

— Nu a dat niciun semn că nu s-ar fi simțit bine, s-a auzit un mormăit incredul.

— Aseară am stat de vorbă cu Maiestatea Sa. Mi s-ă părut foarte binedispus!

— Și ce importanță au toate astea? a mârâit altcineva.

Tăcerea s-a adâncit.

Doctorul a pus ușurel oglinda deoparte și s-a ridicat încet în picioare.

— Ei? a vrut să știe lordul șambelan Hoff, care-și frângea mâinile albe de atâta grijă.

Doctorul a închis ochii și a clătinat din cap.

Bremer dan Gorst a tras aer în piept cu atâta forță, că a fornăit pe nasul lui mare.

Arhilectorul Glokta s-a prăbușit în scaunul cu rotile. Și a murmurat:

— Regele a murit!

S-a auzit un geamăt prelung. Oare gemuseră toți cei strânși acolo sau geamătul acela sugrumat ieșise doar din gâtul lui Orso?

Dintr-odată a înțeles cât de multe lucruri voise să-i spună tatălui său. Dar crezuse că vor discuta mai târziu chestiunile importante. Chestiunile profunde. Și uite că nu le vor mai discuta niciodată. Timpul petrecut împreună fusese mereu limitat și Orso îl irosise prostește vorbind despre vreme. Iar acum timpul acela se terminase.

A simțit pe umăr o mână grea, o mână care îl strângea cu duritate, nu îl mângâia. S-a întors și a dat cu ochii de Întâiul dintre Magi. Care parcă îi surâdea din colțul gurii.

— Trăiască regele! a spus Bayaz.

MULŢUMIRI

Ca întotdeauna, mai întâi vreau să le mulţumesc celor patru oameni fără care nu aş fi scos-o la capăt cu cartea asta:

Bren Abercrombie, pe care o usturã ochii de la atâta citit.

Nick Abercrombie, căruia îi ţiuie urechile de la cât i-am vorbit despre ea.

Rob Abercrombie, care a făcut băşici la degete de la întors atâtea pagini.

Lou Abercrombie, pe care o dor mâinile de la cât m-a mângâiat ca să nu-mi pierd răbdarea.

Acum, mulţumiri din inimă:

Tuturor oamenilor minunaţi şi talentaţi din lumea editorială a Marii Britanii, care, de-a lungul anilor, au oferit cititorilor cărţile seriei „Prima Lege“, dintre care am să menţionez doar câţiva, deoarece lista este cumplit de lungă: Simon Spanton, Jon Weir, Jen McMenemy, Mark Stay, Jon Wood, Malcolm Edwards, David Shelly, Katie Espiner şi Sarah Benton. Apoi, fireşte, merită cu prisosinţă mulţumirile mele toţi cei care au pus umărul la redactarea, publicarea, traducerea şi, mai presus de toate, *vânzarea* cărţilor mele, oriunde s-ar afla ei în lume.

Artiştilor, ale căror ilustraţii reuşesc cumva să-mi dea o notă de eleganţă: Didier Graffet, Dave Senior, Laura Brett, Lauren Panepinto, Raymond Swanland, Tomás Almeida, Sam Weber.

Editorilor de peste „baltă“: Lou Anders, Devi Pillai, Bradley Englert, Bill Schafer.

Luptătorilor din Arenă: Tim şi Jen Miller.

Omului cu o mie de voci: Steven Pacey.

Lui Robert Kirby, pentru că există şi mă ajută.

Tuturor scriitorilor ale căror drumuri s-au intersectat cu al meu, fie în spaţiul virtual, fie în viaţa reală (în vreun bar sau în vreun alt loc frecventat de cei ca noi) şi care mi-au oferit ajutorul lor, râsetele lor şi de la care am şterpelit chiar câteva idei. Ştiţi voi care sunteţi.

Şi în cele din urmă, dar nicidecum în ultimul rând:

Marii vrăjitoare Gillian Redfearn, editoarea mea. Pentru că fiecare Jezal ştie în adâncul sufletului său că nici doi bani nu face fără Bayaz.

CUPRINS

Oameni de seamă 5

PRIMA PARTE 11

Binecuvântări și blesteme 13
Acolo unde-i mai aprigă lupta 25
Sentimentul de vinovăție este un lux 35
Cine ține socoteala 40
O oarecare execuție în piața publică 50
Distrugătorii 63
Răspunsul la lacrimile tale 71
Tineri eroi 76
Momentul 84
Distrugeți tot ce le e drag 95
Tare rău a fost 101
Un ocean de afaceri 111
O partidă de scrimă cu tata 122
O altă partidă de scrimă cu un alt tată 131
Făgăduieli 140
O lovitură pentru omul de rând 150
Cum să recunoști o săgeată 154
Așteptarea nu-i deloc o pierdere de vreme 162
Cu cât sunt mai vânjoși 169
Întrebări 178
Mașinăria statului 186
Subiecte delicate 198

PARTEA A DOUA 211
Oriunde te duci, doar de povești triste dai 213
Surprize 219
Leul și Lupul 232
Fără sentimente inutile 238
Cu așa prieteni.... 246
Corăbii scufundate 254
Bun venit în viitor! 265
Oameni mărunți 281
Ceva ce ne aparține 305
Un om de acțiune 312
O treabă urâtă 320
În oglindă 329
Înțelegerea 337
Monumentul cel nou 344
Egalitate pentru toți 350
Nebunia tinereții 360
Gata cu distracția 365
Cum să mănânci mazărea cu sabia 369
Bătălia de pe Dealul Roșu 375
S-o rezolvăm ca niște bărbați adevărați 402

PARTEA A TREIA 411
Revendicări 413
Cine ține hățurile 422
Arma prostului 430
Speranță și ură 436
Locul unde îți câștigi renumele 453
Tot săracii plătesc 468
O altă femeie 475
Cauze pierdute 483
Un alt bărbat 488
Suntem la fel 496
Cufere goale 504
Întocmai ca ploaia 513
La un pahar de vorbă cu mama 519

La un alt pahar de vorbă cu o altă mamă 526
Întrebări 533
În lumea civilizată 540
Un talent înnăscut 555
Frumoasele momente 562
Câte ceva despre curaj 585
Înlocuitori 593
Nici nu s-au uitat la bani 599
Un ticălos pe gustul meu 621
Trăiască regele! 628

Mulțumiri 631

ARMADA // science-fiction / fantasy / thriller

BESTSELLER *THE NEW YORK TIMES*

Epoca mașinilor tocmai a început, dar veacul magiei refuză să piară...

Primul volum al seriei VEACUL NEBUNIEI ne poartă în viitorul lumii descrise în PRIMA LEGE. În Adua a început o adevărată revoluție industrială, totul pare să se schimbe, dar vechile dușmănii cer încă răzbunare.

Nordul se pregătește să invadeze din nou Englia, iar Leo dan Brock luptă să câștige faima și victoria în lupta împotriva năvălitorilor. Din păcate, nestatornicul prinț Orso, fiul regelui Jezal, se pricepe să dezamăgească, nu să-și respecte promisiunile.

Savine dan Glokta, fiica celui mai temut om din Uniune, o investitoare celebră, plănuiește să ajungă în vârful piramidei sociale, indiferent de mijloacele pe care va fi silită să le folosească pentru a-și atinge scopurile.

Revolta amenință echilibrul fragil din Englia, iar puterile magice ale unora dintre locuitori riscă să destabilizeze și mai tare o societate deloc armonioasă.

„Abercrombie continuă să facă tot ce știe el mai bine, așa că puneți-vă centurile de siguranță pentru călătoria în care vă invită în *Un strop de ură*...“

ROBIN HOBB
autoarea seriilor de succes FARSEER și CORĂBIILE ÎNSUFLEȚITE

„Fir-ar să fie, cartea asta-i de-a dreptul magnifică!“

ADRIAN TCHAIKOVSKY
[illegible] bestsellerelor internaționale
[illegible]mpului și *Copiii distrugerii*

PRET VECHI
LEI 69.99

PRET NOU
LEI 55.99

încă

ARMADA
powered by
NEMIRA

ROCK
It Rocks!

tribe

ISBN 978-606-43-1662-2
9 786064 316622

„În lumea lui Abercrombie
nu este loc pentru alb și negru,
dar există loc pentru glorie.
În lumea lui Abercrombie
nu este loc pentru eroi, dar există loc
pentru personaje memorabile.
În lumea lui Abercrombie
există loc pentru lupte sângeroase,
pentru forță brută, pentru ură,
pentru groază, dar și pentru
un strop de magie.
Fiindcă lumea lui Abercrombie
este locul unora
dintre cele mai puternice
povești *grimdark fantasy*.“

MARIAN COMAN,
redactor-șef Armada

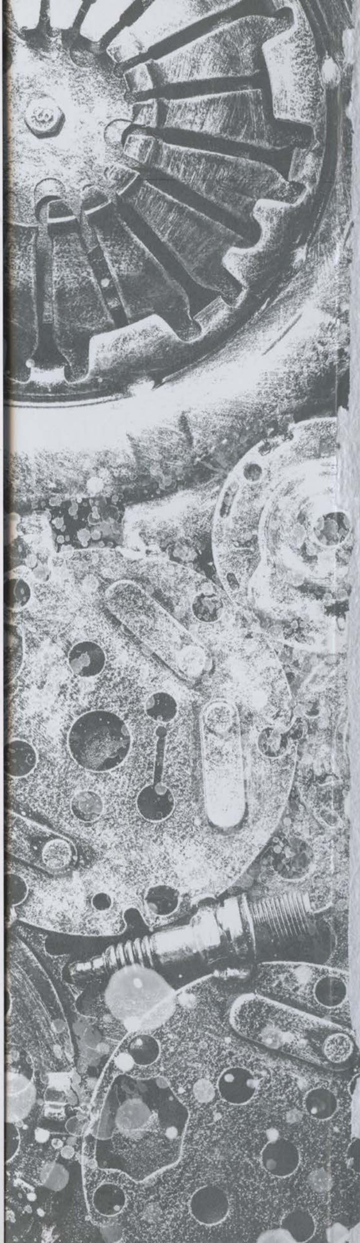

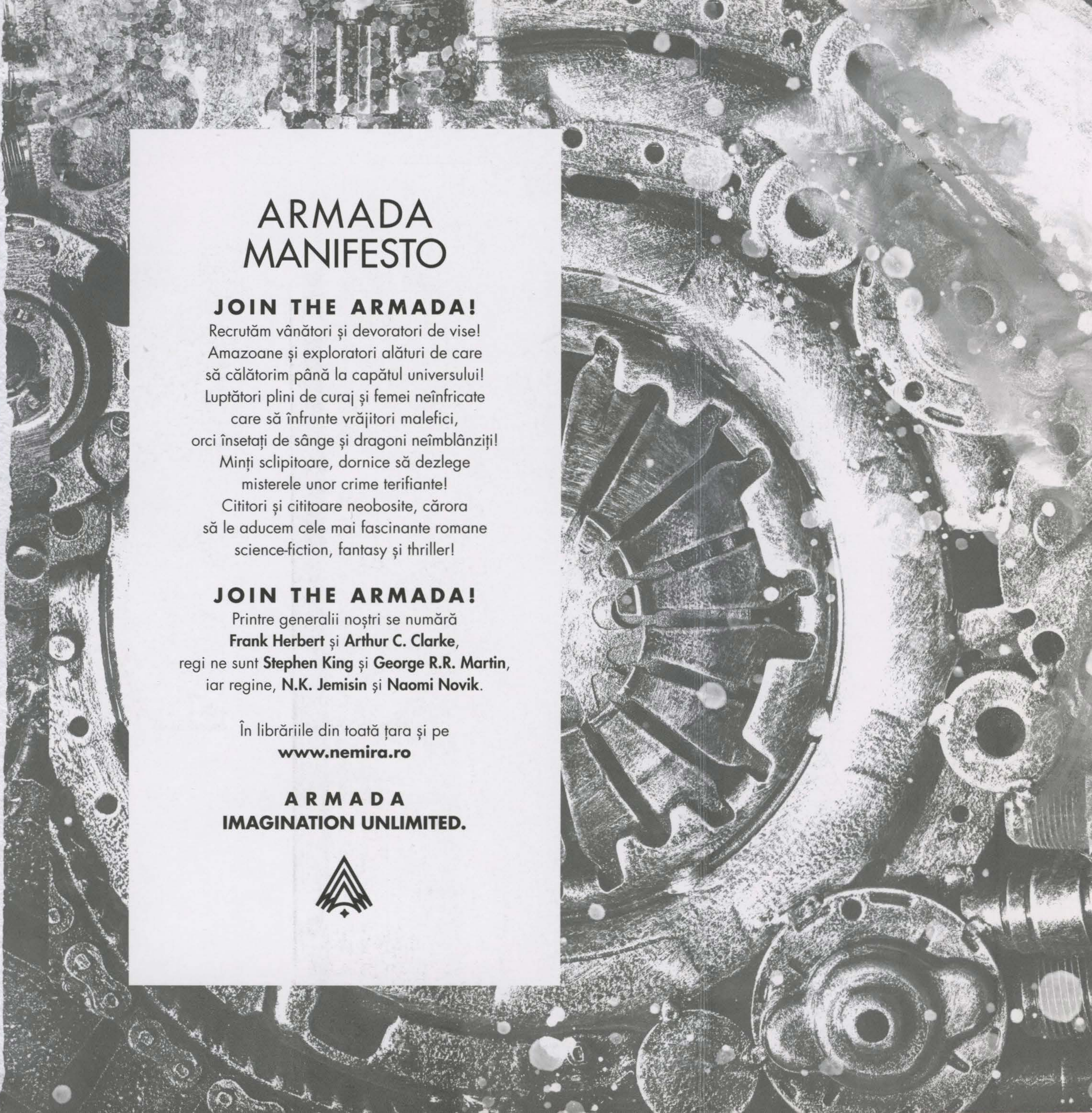

ARMADA MANIFESTO

JOIN THE ARMADA!

Recrutăm vânători și devoratori de vise!
Amazoane și exploratori alături de care
să călătorim până la capătul universului!
Luptători plini de curaj și femei neînfricate
care să înfrunte vrăjitori malefici,
orci însetați de sânge și dragoni neîmblânziți!
Minți sclipitoare, dornice să dezlege
misterele unor crime terifiante!
Cititori și cititoare neobosite, cărora
să le aducem cele mai fascinante romane
science-fiction, fantasy și thriller!

JOIN THE ARMADA!

Printre generalii noștri se numără
Frank Herbert și **Arthur C. Clarke**,
regi ne sunt **Stephen King** și **George R.R. Martin**,
iar regine, **N.K. Jemisin** și **Naomi Novik**.

În librăriile din toată țara și pe
www.nemira.ro

ARMADA
IMAGINATION UNLIMITED.